

Giới thiệu Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời

Số chương: 50

Thể loại: Hiện đại, thực tế, HE.

Dịch: Phạm Thu Vân

Beta: Minh Hạ, Ngọc Nguyễn

Giới thiệu:

Hôn nhân nhiều lúc chẳng khác gì trò chơi mà hai bên đều phải trông giữ cảm xúc của bản thân và cố gắng lấy được lợi ích cao nhất từ những dòng chữ trên tờ hợp đồng.

Một năm làm tình nhân.

Từ vợ trở thành tình nhân, từ tình nhân có thể biến thành vợ không?

Đàn ông đổi đàn bà, đàn bà đổi đàn ông, ở nơi đô thành rục rờ đầy cám dỗ, đằng sau những nỗi đau, tình yêu có thể chỉ là một vở hài kịch!

Yêu nhau rồi cưới, nhưng nhận được gì? Lời trách móc, chỉ trích, nỗi căm hận. Hôn nhân tan vỡ, con mắt, chồng theo người khác. Sau này là chuỗi ngày bất hạnh hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ly hôn, cuộc sống vẫn phải tiếp tục

Dịch: Phạm Thu Vân - Beta: Minh Hạ

Tôi ngồi trên sofa trong quán bar, eo cứng đờ. Lần đầu tiên tôi đến đây, hơn nửa lại là sau khi ly hôn.

Trước đây tôi luôn mừng rỡ ra hình dáng của quán bar, tưởng tượng tay mình kẹp điếu thuốc lá thon dài, mắt lim dim trong làn khói xanh lượn lờ. Điều bộ mê hoặc chết người, nhưng tôi mãi vẫn chưa có cơ hội.

Đi học, đi làm, kết hôn, sinh con. Cuộc sống giống như con quay, không có cơ hội đi chệch đường.

Sau đó, theo quy luật của cuộc sống, tôi bắt đầu trượt dốc, sự nghiệp trì trệ, mặt mày xanh xao hốc hác, chồng thì ngoại tình, mẹ chồng con dâu bất hoà, tôi như con cá sắp chết, phơi cái bụng trắng thoi thóp thờ trong ao nước xanh đen. Cho dù ao nước này có nhà cao cửa rộng, ngựa xe kẻ hầu, nhưng nó lại giống như bức tranh cứng ngắt, tôi như bức tượng gỗ đờ đẫn bị đặt vào đó.

Giây phút tử vong cuối cùng cũng đến, sớm hơn tôi nghĩ.

Chẳng biết tại sao người ta đều cho rằng người vợ luôn là người cuối cùng biết được chồng mình phản bội mình? Thực ra, gần gũi với nhau nhiều năm như thế, đôi bên đã dần dần xâm nhập vào máu thịt và tinh thần của mình, người vợ hẳn là người đầu tiên phát hiện được mới đúng. Chẳng qua cô ta không tự thừa nhận mà thôi, còn ông chồng kia, trước khi bị bắt gian ất hẳn một mực cho rằng bản thân đâu có "ngoại tình".

Cô gái đó chắc chắn rất trẻ, xinh đẹp, thông minh lại hấp dẫn. Dầu gì kẻ yêu thích cô ta cũng đã từng yêu tôi, thế nên mắt nhìn người không thể quá kém được. Tôi lơ mơ nhận ra đôi nét bóng dáng của mình từ cô ta, hoặc phải chăng là chút an ủi cuối cùng tôi dành cho mình.

Nhớ ngày đó, thời tiết ẩm áp, tôi đứng bên đường nhìn họ tay trong tay dạo phố trước mặt mình, người đàn ông tuy hơi phát tướng nhưng khôi ngô tuấn tú, còn người nữ là loi yêu kiều, tuy hơi trẻ con nhưng rất ưa nhìn. Lúc đó, thế giới của tôi không có mưa giông chớp giật, chỉ đôi phần lạnh lẽo.

Tôi không rõ mình đã làm gì, đại khái là gọi bọn họ lại. Và thế là chân tướng hiển hiện.

May mắn là cả ba đều biết giữ thể diện, không có lao vào xé quần xé áo nhau.

Đương nhiên cảm giác rất ghê tởm.

Anh ta đã từng thề sẽ nắm tay tôi suốt đời nhưng nửa đường đã buông tay. Đây không phải là chuyện đột ngột xảy ra chẳng kịp trở tay. Anh ta có đủ thời gian để chuẩn bị và quyết định, vậy trước khi quyết định có thể nói với tôi một tiếng được không?

Hai tháng sau đó như con ác mộng, tôi khóc không ngừng, có khi còn trách mắng, làm đủ hành vi bi thảm của người vợ bị ruồng bỏ. Mai cho đến một ngày tôi chợt nhớ ra mình còn có một đứa con đã lâu rồi không gặp, đột ngột nhận ra người đàn ông đó không phải toàn bộ cuộc sống của mình.

Khi ly hôn, hẳn ta kiên quyết muốn giành con, còn đưa tôi số tiền lớn. Thực ra số tiền này chỉ có giá trị tuyệt đối hơi lớn mà thôi, so với tổng tài sản của hẳn thì chẳng là bao. Ít nhất phải chia đều, mà nếu tính đến sai lầm của hẳn, tôi phải chiếm lấy hai phần ba mới đúng. Tôi cần con, còn không thì phải làm gã tán gia bại sản!

Có lẽ là quả báo, khi chúng tôi đang tranh cãi xem con thuộc về ai thì đứa bé chẳng may đột ngột qua đời dưới quê.

Thở ra một lần khói dài, tầm mắt tôi nhạt nhoà giữa làn khói lượn lờ, mơ màng nhớ lại chuyện quá khứ.

Hẳn là chuyện tốt đúng không? Với trẻ con mà nói thì thiên đường không có tranh chấp, nơi đó rất phồn hoa rực rỡ, có vô số thiên sứ, các thiên sứ trắng trẻo mũm mĩm đáng yêu cả Thượng đế tốt bụng, đó là những gì con tôi đáng nhận được.

Tôi thừa nhận tôi không xứng làm mẹ, giống như những gì hẳn ta chỉ trích.

Làn khói băng lăng xộc dần vào cánh phổi. Chút đau, chút chua xót, chút khổ cực, sau đó là hưng phấn khó diễn tả bằng lời! Người đàn ông đó, là chồng tôi!

Từ lúc bắt đầu ly hôn, hẳn luôn mồm chỉ trích tôi là kẻ có tội, gần như phần nộ đến phát điên quờ mắng tôi không làm tròn chức trách của một người mẹ! Đường như phải như thế mới làm nổi bật hình tượng người bị hại đáng quý của hẳn. Còn tôi?

Tôi chỉ cảm thấy nhục cười.

Gã chỉ cần nhắc hông lên thì từ cung miến phí đã chờ sẵn bên cạnh; hẳn chỉ cống hiến một giọt tinh, cung cấp tiền bạc, thế mà giờ lại dám dạy dỗ một người chịu đau đớn mười tháng là tôi, vì nuôi dạy con mà bỏ bê sự nghiệp, vì chồng không chung thủy, nên lơ là trách nhiệm người mẹ?

Trong người tôi vẫn còn vòng tránh thai đấy! Tôi ba mươi tuổi rồi! Sao tôi có thể giống như những cô gái đôi mươi thoải mái nói sinh thêm đứa nữa!

Ngày đó, cuối cùng hẳn cũng thôi trách mắng mà bắt tay vào làm thủ tục.

Ngày đó, đầu tóc hẳn rối bời, quần áo nhăn nhúm.

Ngày đó, lột bỏ lớp áo “tinh anh” bên ngoài, hẳn vẫn là sinh viên vừa mới tốt nghiệp đó sao? Vẫn là cậu thanh niên chân chất mộc mạc của khi xưa sao?

Ngày đó, tôi lấy một gói thuốc lá trong túi xách ra, hút một điếu trước mặt hẳn, nhẹ nhàng nhả ra một hơi.

Lần đầu tiên tôi hút thuốc là năm bảy tuổi trong chuồng heo; lần thứ hai là trước mặt hẳn.

Tôi luôn có duyên với heo.

Chuyện còn lại chẳng có gì hay để nói, chỉ là vấn đề thủ tục.

Bước xuống bậc thềm của Toà án, bậc thềm rộng khoảng trăm mét làm tôi nghĩ đến Spanish Steps (*) nổi tiếng ở Rome. Lúc đó chúng tôi còn trẻ, ngồi dựa sát vào nhau ngắm nhìn những đôi nam nữ muôn hình vạn trạng khắp nơi, không nói gì, tìm đập thỉnh thịch.

(*) Spanish Steps: là công trình kiến trúc có lối đi bậc thang gồm 135 bậc và được xây dựng nhờ quỹ tiền tệ của người Pháp vào giữa năm 1721 – 1725 để liên kết tòa đại sứ Tây Ban Nha Bourbon với nhà thờ Pháp là Trinità dei Monti.

Nhưng còn hiện giờ...

Chúng tôi thoáng liếc nhau, vì tự tôn, vì con, vì những thứ đã đánh mất, vì những thứ đã có sẽ không tìm lại được, kẻ rẽ trái, người rẽ phải.

Ly hôn, không nhà, không con.

Tôi nghĩ mình không thể sống tiếp được nữa.

Số tiền Toà án phán xét đưa cho tôi đủ để tôi tiêu xài mà không cần phải đi làm, còn cả ngôi nhà giá rẻ không thể bán. Tôi ở đó được hai năm. Năm đầu, tôi cho rằng đây sẽ là mộ phần của mình.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục sống.

Hơn nữa còn giảm béo thành công.

Năm thứ hai, tôi cho rằng đây sẽ là bệnh viện tâm thần.

Nhưng tôi đã không chế được tâm trạng.

Hơn nữa, tìm được một công việc.

Quá khứ không thể quay lại, từ bỏ thói quen cũ, bước vào cuộc sống mới, nếu biết trân trọng chính mình sẽ phát hiện ra cuộc đời quả thực không hề tuyệt vọng đến thế. Giống như tôi bây giờ, mỗi ngày đều có thể bật cười thật lòng. Có điều tôi không gần gũi với trẻ con nữa.

Cuối năm ấy, căn nhà đó vừa đủ năm năm, tôi không hề do dự bán đứt nó đi. Kiếm được một khoản nhỏ. Khoản tiền có được khi ly hôn và bán nhà tôi đều gửi vào ngân hàng.

Trên radio nói rất đúng, đã sống tiếp thì nên tìm một việc nào đó khó làm, rồi sau đó sẽ nghĩ được thoáng hơn?

Việc gì khó nhất?

Đối với kẻ lười lao động, được chiều sinh hư như tôi mà nói thì kiếm tiền nuôi mình e là đã khó nhất rồi?

Còn có một việc nữa, tôi sức nghĩ tới kì thi tư pháp đầu tiên!

Cuối năm là kỳ tuyển dụng cao điểm, may mắn thay cuối cùng tôi cũng được một công ty luật tuyển dụng kẻ xao lãng nghề nghiệp nhiều năm vào làm trợ lí, mà ông chủ đó bằng tuổi tôi, hơn nữa còn có hơi quen biết.

Bước ra khỏi vỏ ốc mới phát hiện hoá ra thế giới bên ngoài lại đặc sắc như thế!

Ví dụ như vị sếp này, chỉ mới mở công ty, nên nhiều khi phải đích thân đi mở rộng quan hệ, công việc ở văn phòng đều giao lại hết cho tôi.

Lương mỗi tháng cầm cự được một phần ba mức sống bình quân của thành phố này, không bảo hiểm, không công quỹ, không phí khám chữa bệnh, tôi đã đủ xui xẻo rồi, nên trời cao phả lệ ban cho tôi một cơ thể cũng được xem là khoẻ mạnh. Dựa vào nó, tôi thuê một căn phòng, giá cả khá ổn, lại không có gián.

Sếp là người miền nam điển hình, không cao, mặt mũi cũng trắng trẻo, đeo thêm cặp kính nhựa không gọng. Anh ta bảo: “Thảo Thảo, cô có biết mắt người bây giờ rất tinh không? Vị khách hàng tôi gặp lần trước hỏi tôi, mắt kính này không rõ đâu, của Xerox phải không? Ôi, thời buổi này không ăn diện là không được.”

Một chiếc mắt kính Xerox giá 5000 tệ, với thu nhập của tôi là điều không tưởng. Chúng tôi tên này kiếm được không ít, không biết “người mới” như tôi cuối năm có được thêm chút tiền thưởng không nhỉ?

Kẻ ngốc thì vẫn hoàn ngốc, cuối cùng tôi cũng được đến quán bar như mong muốn. Trừ hồi tưởng —— không, tôi là người không có hồi tưởng. Hít một hơi thật dài, ngắm lại một người phụ nữ như tôi tại sao lại đến đây?

Một cuộc gặp gỡ đẹp đẽ, một đêm kích tình, tình lại đường ai nấy đi?

Đó là việc duy nhất tôi có thể làm!

Nhưng, hiện thực rất tàn khốc.

Tôi ngồi trong góc, không có cuộc chạm trán bất ngờ nào, không có tình yêu. Nhìn người ta ra ra vào vào, trước 12 giờ đêm tôi bèn rời khỏi đó.

Không phải vì giầy thủy tinh mà vì sau 11 giờ đêm tiền taxi sẽ tăng thêm 1 tệ. Hơn nữa, ngày mai tôi còn phải đi làm.

Sau khi ly hôn, cuộc sống của tôi vẫn tiếp tục. Một con cá chết dở như tôi đã chết một phần, một phần đã sống lại! Đây chính là bằng chứng mà Thượng đế đang trêu đùa —— bất kể có khó khăn đến đâu, vẫn phải có lý do để sống tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xem mắt vì muốn tìm ả chẳng quen làm tình nhân!

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Minh Hạ

Ảnh: Mèo.

Các toà cao ốc thương mại quốc tế gần đây mọc lên như nấm, kẻ ra người vào hoặc bánh bao lộng lẫy, hoặc chín chu trang trọng, nhưng mặt mày ai

cũng tỏ vẻ cao ngạo. Có kẻ coi huyết thống của mình là cao quý, có kẻ xem trường học của mình là vinh dự, những người trong các Trung tâm Thương mại Quốc tế đều vì những lý do đó mà vênh váo, dường như cả những tên ăn mày ở gần khu này hễ mở mồm ra là thốt lên: “Tôi ở khu thương mại quốc tế, còn anh thì sao?”

Công ty Luật của Đặng Thảo Thảo cũng nằm giữa các toà nhà này. Đêm qua từ quán bar về chẳng thu hoạch được gì, nhưng vì thức khuya nên đầu đầu không dậy nổi, cuối cùng cô đành phải từ bỏ cách sống không lành mạnh này, xin nghỉ buổi sáng, buổi chiều mới đi làm.

“Sếp nhỏ” họ Tôn, tên là Tôn Nam Uy. Tên gọi nghe rất oai phong, nhưng nhìn người thật thì hơi xấu. Gương mặt thư sinh trắng trẻo, đeo cặp kính mắt không viền hiệu Xerox, cao gần mét bảy, ngày ngày đều làm Đặng Thảo Thảo có cảm giác như gọi nhầm người.

“Thảo Thảo.” Sếp Tôn ngồi trong phòng làm việc gọi cô, Thảo Thảo đang chống má ngủ gật. Bất chợt bị gọi liền bật người đứng dậy, “Đến ngay đây.”

“À, ở đây có một vị khách người Mỹ mới đến, muốn mở công ty tư nhân, cô giúp họ làm đi.” Sếp lười nhác đưa cho cô một tập hồ sơ, bên trong chỉ có vài tờ giấy mỏng. Thảo Thảo lật ra xem, đợi đến lúc làm xong thì sẽ là một chồng giấy dày, thực ra chỉ là chạy thủ tục mà thôi. Nhưng mà...

“Luật sư Tôn!” Thảo Thảo không kìm được bèn hỏi, “Không khoẻ hả, có muốn đến bệnh viện không?” Dựa theo kinh nghiệm của mình, phản ứng bây giờ của sếp thuộc loại “tâm bệnh”.

Quả nhiên, “Haizz!” Trước tiên là thở dài thườn thượt, Thảo Thảo kiên nhẫn đợi, tuy IQ của cô không bằng bậc tiền bối Tào Tháo đại nhân có tên đồng âm với mình nhưng sự kiên nhẫn vẫn hơn một bậc.

“Thảo à!” Luật sư Tôn cuối cùng cũng nói, “Cô biết không, Tiểu Văn cô ấy... cô ấy, haizz, cô ấy muốn ăn cơm tôi nấu!”

Trời! Đây quả thật là cách tự sát tàn nhẫn nhất! Thảo Thảo dường như hít phải hơi lạnh, im lặng chờ đợi nghe hết lời kể.

“Cô ấy nói Phùng Thượng Hương đã từng được ăn mà cô ấy thì chưa. Nếu tôi không nấu cho cô ấy ăn thì cô ấy sẽ cho rằng tôi và Phùng Thượng Hương có mờ ám!” Tôn Nam Uy kích động nói câu cuối: “Ngược lại tôi đâu muốn thế! Người ta mời mà!”

Thật toát mồ hôi, Thảo Thảo cúi đầu xem hồ sơ. Tên của công ty Luật này có một chữ Phùng, chính là chỉ Phùng Thượng Hương. Công ty Luật không lớn, chỉ có ba người hợp tác chính, nhưng làm đủ tất cả nghiệp vụ trọng yếu liên quan đến nước ngoài, bao gồm cả đầu tư trực tiếp hay gián tiếp, cho vay tài chính, bồi thường bảo hiểm và hàng loạt các nghiệp vụ khác. Cho nên kiếm được rất nhiều tiền.

Phùng Thượng Hương là thạc sĩ ngành luật tốt nghiệp ở Mỹ, LL.M (*), thường được gọi là Lão lưu manh. Nghe bảo nhà cô ấy có thế lực về tài chính, khách hàng trong tay đều là các ngân hàng lớn hàng đầu cả nước và một số bộ phận nghiệp vụ của ngân hàng quốc tế nổi tiếng. Tuy không được như các công ty nổi danh trên sàn chứng khoán nhưng tiền thu về nhiều như nước chảy. Năm nay Phùng đã 29 tuổi, còn ba tháng nữa là bước vào hàng ngũ 30. Trong mắt đối tác thì dung mạo cô ta kiều diễm, đẹp như hoa, hơn nữa với địa vị nữ vương rực rỡ chói lóa, vì vậy hồ sơ rình rập xung quanh rất nhiều, cũng may, xem chừng cô ta cũng gọi “thuần phục động vật” nên chưa nghe nói có chuyện thương tâm gì xảy ra.

(*) LL.M: Master of Law - thạc sĩ Luật là tấm bằng cấp cho những người đã có một chứng chỉ nghề nghiệp về Luật, sau đó hoàn thành chương trình học tập và nghiên cứu nâng cao trong lĩnh vực Luật học.

Thảo Thảo vô cùng ngưỡng mộ người phụ nữ độc lập, thông minh, ưu nhã, xinh đẹp như Phùng Thượng Hương, dù hai người không thích nhau cho lắm nhưng vẫn không ngăn được sự hâm mộ trong lòng mình dành cho cô ta.

Nói đến xích mích giữa hai người thì quả thật không thể trách Thảo Thảo được, đều là do đàn ông gây họa.

Lúc cô đến phỏng vấn, Tôn Nam Uy và Phùng Thượng Hương đều có mặt. Chủ yếu là Phùng Thượng Hương hỏi, ấn tượng dành cho nhau cũng ổn. Phùng Thượng Hương xem sơ lý lịch của Thảo Thảo, cô ta ngại nhất là sự bi quan và đông dài ở các bà nội trợ. Nhưng biểu hiện của Thảo Thảo rất lý trí, trình bày rõ ràng sạch sẽ, đơn giản dứt khoát. Trừ về mặt môi vô thức giữa trán và nét tang thương trong đôi mắt thì cơ bản không nhận ra cô đã lấy hôn. Hoàn cảnh sạch sẽ, không có bất kỳ tranh giành lợi ích nào, Phùng Thượng Hương ít nhiều cũng thông cảm với người phụ nữ như Thảo Thảo, đã lăm chích còn hơi kính nể dũng khí dứt khoát ra đi của cô. Sau đó Phùng Thượng Hương hài lòng gấp sổ ghi chép lại, quay sang hỏi Tôn Nam Uy đang lơ đãng ngồi bên cạnh: “Anh còn câu hỏi gì nữa không?” Anh ta tỏ ý không còn vấn đề gì nữa thì dừng thôi.

Tôn Nam Uy là một cộng sự khác, học thức của anh ta cao hơn Phùng Thượng Hương, có bằng JD (*) của trường đại học ở Georgia, có giấy chứng nhận hành nghề luật sư của bang New York, sau khi về nước lại thi được bằng trong nước, không hề dựa vào quan hệ, mà hoàn toàn dựa vào chính năng lực của mình. Năm nay anh ta đã 30 tuổi, bằng tuổi Thảo Thảo. Khi đó họ vẫn chưa biết giữa hai người có quan hệ sâu xa.

(*) JD: Juris Doctor – là bằng tốt nghiệp chuyên môn cao nhất trong lĩnh vực pháp luật.

Ban đầu vốn dĩ tổ phỏng vấn không có Tôn Nam Uy tham gia, nhưng khi Thảo Thảo vừa bước vào cửa lớn đã bị Tôn Nam Uy nhìn thấy, vốc người nhỏ nhắn, rào bước cầm túi đi vào cửa cô làm lão Lỗ vốn là người phải phỏng vấn chạy mất. Lão Lỗ rất bận, lại biết sự yêu cái đẹp của Tôn Nam Uy lộ rõ đến mức không hề che giấu, nên bèn vỗ vai anh chàng cười ha ha rồi quay về phòng làm việc.

Tôn Nam Uy ngồi đó đương nhiên sẽ không nhìn chằm chằm Thảo Thảo. Ngắm quan sát một hồi, anh ta kết luận: Thảo Thảo là kiểu phụ nữ đặt trong nhà thì an tâm, mà nuôi bên ngoài thì lo lắng, nhà cửa thuận hoà, vợ chồng ấm êm, đến cả tướng mạo cũng truyền thống. Tôn Nam Uy dám cược rằng trong bữa tiệc thường niên cuối năm, chắc chắn Thảo Thảo sẽ mặc sườn xám.

Thần thờ một hồi, đúng lúc Phùng Thượng Hương lên tiếng hỏi, anh ta vội vàng giả vờ nhìn lướt qua lý lịch của Thảo Thảo, chợt a lên một tiếng: “A! Cô

còn lớn tuổi hơn cả Thượng Hương nữa?”

Mối thù giữa hai người phụ nữ từ đó mà thành, suýt nữa đã cắt đứt tiền đồ của Thảo Thảo!

Ngày thứ ba kể từ khi nhận được đề nghị của Tôn Nam Uy, Thảo Thảo khá ngạc nhiên. Khi gặp anh ta, Tôn Nam Uy trực tiếp nói thẳng: “Thực ra tuổi của cô không phù hợp lắm, tôi áy náy quá, đáng lẽ không nên nói thế. Nhưng mà lý lịch và tính cách của cô rất hợp với công việc trợ lý.”

Sau này Thảo Thảo mới biết, sau khi Tôn Nam Uy nói câu đó xong, thì Phùng Thượng Hương ghét cô ngay tức khắc, lúc này còn hài lòng với cô thì bây giờ đã lập tức muốn đánh rớt. Tôn Nam Uy biết rõ không phải vì Phùng Thượng Hương thích anh, mà do lòng dạ nhỏ nhen bị kích động. Việc thế này không phải mới 1 – 2 lần, 7 – 8 người đến phỏng vấn đều bị cô ta cho pass bởi trẻ tuổi chưa kết hôn, bây giờ kết hôn rồi cũng pass, còn muốn công ty tiếp tục hoạt động nữa không đây?

Tóm lại, Tôn Nam Uy vẫn rất công bằng. Tuy đầu óc lơ đãng đầu đầu, nhưng những biểu hiện của Thảo Thảo anh ta đều để ý, quan trọng hơn nữa Thảo Thảo là một người đẹp, một người đẹp đã ly hôn, mình có thể vừa tán tỉnh, vừa bảo đảm với bạn gái rằng không có hứng thú với người đã ly hôn!

Phùng Thượng Hương cũng là người đẹp, nhưng nhìn riết cũng chán. Huống hồ tính khí trẻ con của cô ta cũng đáng ghét. Cho nên, Tôn Nam Uy chẳng hề do dự bèn đưa ra đề nghị với Thảo Thảo. Những chuyện này đều do trợ lý Tiểu Vương kể lại cho cô biết sau khi cô đến công ty làm việc.

Tiểu Vương là sinh viên giỏi của trường Bắc Ngoại (*), có hai bằng chính trị và pháp luật, là một người có đam mê mãnh liệt với ngành Luật, ước mơ lớn nhất là trở thành Chánh án Tòa án tối cao, hoặc gả cho con cháu của Chánh án. Hiện tại cô nàng là Giám đốc hành chính duy nhất của công ty (tự phong), phiên dịch, lễ tân tạm thời (khi lễ tân vắng mặt), cho đến Bộ trưởng không bộ (**) (người khác không quản thì cô nàng quản) và còn là Bộ trưởng bộ thông tin. Thảo Thảo là trợ lý trong công ty, mỗi đầu tàu quan trọng đều có trợ lý nghiệp vụ riêng. Nhưng trợ lý nghiệp vụ của Phùng Thượng Hương bị cô ta hành hạ quá nên chạy mất rồi. Trợ lý của Tôn Nam Uy thì ở nhà nghỉ đẻ, Thảo Thảo đến vừa khéo bổ sung vào, đây là lý do chính đáng nên Tôn Nam Uy mới dám đề nghị với Thảo Thảo mà không bị xem là vượt quyền. Với Thảo Thảo mà nói, thì thiệt thòi nhất chính là làm việc của hai người nhưng tiền kiếm được chỉ của một người. Công ty nói sẽ nhanh chóng tìm trợ lý cho Phùng Thượng Hương nên tất cả chỉ là tạm thời.

(*) Bắc Ngoại: Trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh.

(**) Bộ trưởng không bộ (Minister without Portfolio): Quan viên cấp bộ trưởng không chuyên quản một công vụ nào đó. Cũng gọi là Quan không bộ, Quan quốc vụ, không nhiệm. Ở các nước theo chế độ nội các, bộ trưởng không bộ thường là thành viên nội các, ngồi trong hội nghị nội các, tham gia các quyết sách của chính phủ, đảm nhận hội nghị nội các hoặc các công vụ quan trọng đặc thù trong phân công các công việc đầu não của chính phủ.

Hồi tưởng dừng ở đây, Thảo Thảo cảm thấy bài học duy nhất cô học được chính là làm người đừng quá thông minh, hiện giờ cô nên giả vờ ngốc nghếch thì hơn. Người sếp vừa yêu vừa ghét như Phùng Thượng Hương thì tốt nhất không nên dây vào.

“Vậy hả! Vậy, anh nấu là được rồi.” Thảo Thảo thuận theo, nói cho có lệ.

Mắt Tôn Nam Uy sáng lên: “Ồ ha, Thảo! Tôi biết cô rất hiểu lòng người mà. Vậy, cô đi siêu thị mua giúp tôi cải thảo, củ cải trắng, thịt heo và thịt bò, tôi đưa chìa khoá nhà cho cô, cô rửa sạch mọi thứ giúp tôi, để tôi chỉ cần quăng vào nồi hấp chín, nấu chín, xào chín, những công đoạn khác đều không cần phải làm là được!”

Hả? “Vậy, công việc của tôi thì sao?”

“Công việc? Đây chính là công việc của cô đó. Chiều nay không cần đi làm. Những cái này mai làm. À, thẻ tín dụng đây, đi Carrefour nhé.”

Thảo Thảo đành phải nhận lấy, không dám phản nản đi mua thức ăn. Vừa mới ra khỏi cửa thì chợt nghe người bên trong căng họng gào: “Phải mua đồ giả rẻ đây nhé.”

Dù cho có ô nhiễm nghiêm trọng vẫn nhận ra được trời nắng hay trời râm. Ngày hôm sau, sếp nhỏ huyết sáo bước vào, Thảo Thảo nhìn sang cửa kính sát đất bên cạnh, mặt kính mờ hồ phản chiếu gương mặt, có thể thấy khoé miệng anh ta đang ngoác ra.

“Thảo à, cảm ơn cô!” Tôn Nam Uy vỗ bàn Thảo Thảo, “Đúng rồi, chuyện đăng ký cho công ty nợ phải nhanh lên, khách hàng đang hỏi gấp đấy.”

Thảo Thảo đồng ý, trong lòng thở dài, cũng may đã đoán trước được, hôm qua tăng ca đã làm xong điều lệ công ty rồi. Sếp là gì? Sếp là người mau quên nhất, trừ phi bạn làm cho sếp đau, ví dụ như bạn làm anh ta lỗ vốn, còn không anh ta sẽ không nhớ bản thân đã nói gì.

“Vâng, luật sư Tôn, tôi đã hẹn trước xem khi nào có thể đăng kí tên cho công ty rồi.”

“Ừ! Thảo Thảo, cô giỏi lắm. Càng nhanh càng tốt” Tôn Nam Uy vừa xoay cọng hành, vừa bước về phòng làm việc của mình, mới đi được hai bước lại quay lại, ra về thần bí dựa lên bàn của Thảo Thảo nói: “Thảo à, cấp dưới cũ của chú Tiểu Văn là đàn ông, cô có muốn gặp không?”

Cái gì?

Thảo Thảo nhúc nhúc đầu ngẩng: “Sếp muốn làm mai, có nên đi gặp không đây?”

Thời gian buổi hẹn là 7h tối thứ Sáu. Nghe bảo là sếp tổng của công ty nào đó, lịch trình kín mít, có thể “bỏ chút thời gian” gặp mặt quả thật không hề dễ dàng.

Cho nên, một người nhỏ bé như Thảo Thảo tốt nhất vẫn nên nghe theo ý kiến của người ta.

Vừa ra khỏi tàu điện ngầm ở cổng Triều Dương, Thảo Thảo rất muốn quay đầu về nhà. Hôm nay có cuộc họp nên cô không có thời gian về văn phòng đổi giày. Giày cao gót màu trắng 5 tấc hiệu La Sounder đẹp thì có đẹp, nhưng gót giày nhọn hầu như có thể đâm mặt đất thành lỗ nhỏ cỡ lỗ cọc lên ô gạch ở đường dành cho người đi bộ thì chỉ dựa vào đế trước chưa đến 3cm² để chống đỡ toàn bộ cơ thể. Thảo Thảo ngoài việc lo lắng không biết lòng bàn chân có bị phồng rộp lên không, còn phải quay đầu nhìn đằng sau xem gạch trên đường có bị thủng hay không.

Đường đi bộ chỉ có vài trăm mét, mà nhìn thì dài đến mức như không thể đến nơi!

Khó khăn lắm mới đến được ngã tư, qua ngã tư là đến nơi rồi. Thảo Thảo sửa lại những lọn tóc rũ xuống. Hai tiếng trước mới mưa một trận, bên đường là những vũng nước mưa bẩn.

“Soạt!” Một chiếc Audi xám bạc quẹo gấp làm nước bắn lên cao hơn nửa người, Thảo Thảo không tránh kịp, bị toàn bộ nước hắt lên bộ váy Âu màu trắng. Chưa kịp nổi giận thì chân lại nghiêng ngã, “Oái!”, gót giày đã bị vướng vào lưới sắt của cống thoát nước!

Rầm! Thảo Thảo đổ mặt tía tai, cả người cũng nóng rần lên. Bền động động chân, kẹt chặt rồi, rút chân ra được nhưng giày vẫn còn ở đó. Xung quanh dường như có người đang cười nhạo, Thảo Thảo hoang mang, chẳng quan tâm nước dơ trên đất, liền ngồi xỏm xuống kéo mạnh giày ra. Vừa kéo, vừa mắng thăm: Tiểu Tôn đáng chết, giới thiệu đối tượng nhầm nhứ! Có sếp nào như hấn đầu chứ!

“Không sao chứ?” Chiếc Audi gây chuyện quay lại, kính cửa xe tự động hạ xuống, giọng đàn ông cất lên.

Thảo Thảo ngước gương mặt đỏ bừng lên, lỗ tai như biến thành ống khói, làn khói xanh bay ra từ đó.

Không tự nhìn được hay sao mà hỏi?

Váy liền ngắn trên đầu gối, Thảo Thảo ngồi xỏm trông rất kì dị, hai đùi khấp khểnh để tránh bị người đi đường vừa đi vừa thấy được cảnh xuân. Nhưng, ngồi như vậy Thảo Thảo không thể thấy ngoại hình của người kia, hơn nữa hình như người đó chẳng có thành ý, vốn không hề xuống xe, cũng không ló đầu ra khỏi cửa sổ. Hỏi một câu, thấy Thảo Thảo không trả lời thì mất kiên nhẫn nói: “Không sao vậy tôi đi trước nhé?”

Thảo Thảo rớm nước mắt. Ngoài chiếc xe đó ra, xung quanh còn có mấy công nhân rảnh rỗi ở công trường gần đó xúm lại, chỉ chỉ trỏ trỏ cười nhạo.

“Không sao!” Thảo Thảo da mặt mông vội đáp, đành để cho người đó rời đi. Người đó cũng không khách sáo, vừa nghe được đáp án, bèn rồ xe đi mất không thấy bóng dáng.

Nước dơ dập dềnh bên đường sát vỉa hè liên tục chảy vào cống. Cuối cùng, cô cắn răng cố kéo, ‘phụt’ một tiếng, giày đã được kéo ra nhưng miếng da nhỏ gắn ở đế đã rơi vào cống mất rồi.

Thảo Thảo loạng choạng đứng dậy, gắng gượng đứng vững, dờ khóc dờ cười nhìn chiếc giày da lốm đốm hoa trắng đen. Cô mang vào, chiếc cao chiếc thấp, cũng may không nhìn thấy rõ. Sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến quảng trường Phong Liên.

Cà phê Starbucks ở quảng trường Phong Liên nằm sát ven đường, ánh đèn màu cam chiếu ra ngoài cửa sổ lóe sáng đất. Chập tối, trời chiều mùa hạ ở Bắc Kinh toát ra vẻ ngọt ngào. Mặt đường trắng lóa như giữ lại ánh nắng buổi trưa, ngay cả hình mẫu trong tủ kính cũng ỉu xiu.

Đi vào quán cà phê, Thảo Thảo nhìn xung quanh. Bên trong không có mấy người, máy lạnh thổi phà phà, vài nhân viên ở quầy bar chụm đầu nói cười. Nhìn thấy Thảo Thảo lại như chẳng nhìn thấy ai, cúi đầu tiếp tục tán dóc. Góc Tây Bắc có một người đàn ông mặc vest, khoảng 36 – 37 tuổi, vai rộng lưng dài, đang cầm tạp chí Thụy Lệ nghiêm túc đọc, vừa lật vừa nhíu mày. Thảo Thảo cẩn thận nhìn qua quyển tạp chí đó, quả nhiên là đặt theo kỳ.

Thần sắc của anh ta làm Thảo Thảo nhớ đến ông nội đã mất, dường như chỉ cần mở miệng là anh ta sẽ khiển trách.

Cúi đầu nhìn quần áo mình, váy Âu chấm chấm vài vết dơ. Thảo Thảo nghĩ: Dù sao cũng chẳng trông mong gì, lần gặp mặt này xem như lấy kết quả để báo cáo với Tiểu Tôn là được. Nghĩ thế cô thẳng cổ, ngẩng mặt, tường tượng đáng vẻ của thiên nga trắng, giữ giữ quần áo bản rồi bước qua.

“Thảm tiên sinh?” Thảo Thảo giữ yên đầu, buông mắt nhìn người đàn ông đang ngồi nọ, tìm đập thỉnh thoảng, mũi chân từ từ dịch ra sau, chuẩn bị tự thể chạy thoát bất cứ lúc nào.

Thảm Bị đầu tiên là nhìn bộ váy Âu hơi bẩn của cô. Anh nhớ tới mấy người đến phỏng vấn ở công ty sáng nay, có một cô gái cũng mặc đồ trắng. Nếu cô ta dám ăn mặc như thế này thì tuyệt đối không có cơ hội gặp anh.

Nhưng trong buổi xem mặt thì ai ai cũng bình đẳng. Huống hồ mục đích anh tới đây không phải chỉ để xem mặt, mà còn có việc muốn nhờ người ta.

Cho nên anh đành miễn cưỡng nhìn lại lần hai.

Đặng Thảo Thảo có gương mặt búp bê, trên gương mặt nhỏ là cái cằm nhọn, nhưng đã 30 tuổi rồi nên hơi đầy đặn một chút, cằm nhọn có thật nhìn cũng tròn hơn. Nếu cô cúi đầu, người khác nhìn ngang sẽ thấy cô có đường chẻ cằm mờ mờ giống nữ minh tinh Phùng Bảo Bảo của những năm 70, chỉ là không lộ rõ mà thôi.

Khi Tôn Nam Uy tán phét với bạn học đã từng cảm thán: “Thực ra con gái cằm chẻ rất gọi cảm.” Đó là nhận xét anh ta rút ra được sau khi Thảo Thảo đến làm việc tại công ty Luật của mình.

Thứ Thẩm Bị nhìn thấy chính là cằm của Đặng Thảo Thảo, dưới ánh đèn vàng cam, làn da cô trắng nõn tinh xảo như ánh ngọc trai. Tim anh rung động, Thảo Thảo đã vượt qua được cửa thứ nhất.

“Vâng, cô Đặng?” Thẩm Bị đứng lên, bắt tay theo thói quen.

Thảo Thảo cau mày, cảm thấy giọng nói này khá quen tai. Nhưng cô là một kẻ mù âm thanh, không chỉ hát lạc tông mà còn không nhớ giọng. Cho nên, biết bản thân không thể nhớ ra được thì dứt khoát không nhớ nữa.

“Đúng vậy.” Thảo Thảo nở nụ cười đầy chuyên nghiệp.

Ước mơ của cô là làm một đại luật sư uy phong tám cõi như Phùng Thượng Hương, bất kể ai cũng phải cúi đầu trước cô để xin cô chỉ cách để giải quyết vấn đề. Nhưng trên thực tế, cô cười giống như lễ tân đón khách vậy, dù là ai cũng có thể hô hào trước mặt cô.

Thẩm Bị là người rất nghiêm túc, nhưng không có nghĩa anh không biết cân nhắc. Cho dù hôm nay công ty vừa mất một gói thầu lớn, hơn nữa trên đường đến đây còn bị kẹt xe suốt tre giờ, đối diện với nụ cười “tăng bốc” của cô (Thảo Thảo tự nhận xét) cũng cười lịch sự đáp lễ: “Hân hạnh, mời ngồi!”

Thẩm Bị thẳng lưng, bờ vai vốn rộng rãi được phơi bày hết, bộ vest trên người anh rất vừa vặn. Thảo Thảo bắt gặp ánh nhìn chắc chắn anh không mặc vừa những bộ vest kiểu Nhật hoặc Hàn.

Cô khép chân lại, để nghiêng nghiêng sát mép sofa. Dáng ngồi hoàn mỹ càng làm nổi bật những vết bầm trên chiếc váy Âu không hoàn hảo. Thảo Thảo cố gắng làm như không thấy.

“Cô Đặng muốn dùng gì?” Thẩm Bị lịch sự hỏi. Nhân viên phục vụ đã đứng ngay bên cạnh.

“Soda, cảm ơn!” Thảo Thảo đang giảm cân, 30 tuổi rồi, phải cố gắng để còn bắt được những thời khắc cuối cùng của tuổi xuân chứ.

Thực ra Thảo Thảo rất ảm ức, chẳng qua cô đã từng ly hôn mà thôi, vẫn còn “xinh đẹp như hoa” (Tiểu Văn nói), nhưng lại cực kỳ mất giá trên thị trường. Có lúc, Thảo Thảo nghĩ: Sớm biết như thế thì bằng không kết hôn, chỉ sống chung thôi, ít ra lý lịch cũng trong sạch. Tiểu Văn thường hỏi cô: Sao không làm tình nhân của đại gia nào đó? Như vậy mọi việc sẽ đơn giản hơn nhiều!

Tiểu Văn là bạn gái của Tôn Nam Uy, chính cô ấy đã tạo nên mối quan hệ sâu xa giữa Thảo Thảo và Tôn Nam Uy. Bởi cô ấy là bạn đại học với Thảo Thảo nhưng không thân lắm, Tôn Nam Uy không biết điều này. Cho nên, khi nghe thấy cái tên Thảo Thảo từ miệng Tôn Nam Uy, Tiểu Văn ba chân bốn cẳng chạy đến công ty kiểm chứng.

Từ đó trở đi, Thảo Thảo lại thêm một nhiệm vụ chính là giám sát Tôn Nam Uy, điều này làm cô có thể ngẩng đầu trước mặt Tôn Nam Uy. Nhưng mà, theo như đánh giá của Thảo Thảo thì điều kiện tự nhiên của Tôn Nam Uy quả thật không bằng Tiểu Văn. Nhưng Tiểu Văn bảo Tiểu Tôn là người có sức hấp dẫn, đặc biệt là khi làm việc, ngay cả chiều cao cũng tăng thêm!

Tôn Nam Uy thường phàn nàn sao tự dung lại mời một bà cô đến, không phải ám chỉ năng lực làm việc của Thảo Thảo không tốt, mà là từ nay không thể mặt dày ngấm gái đẹp được nữa. Thế nhưng Thảo Thảo cũng thường xuyên đứng ra giảng hoà giúp bọn họ, bây giờ đã tiến đến giai đoạn bàn chuyện cưới xin rồi. Nói thật, điều kiện của Chu Tiểu Văn rất tốt, xinh đẹp, học cao, mà gia đình cũng có bối cảnh. Ông chú vẫn giữ chức vụ cao gi đó trong quân đội, mặc dù đã lui về tuyến sau. Vừa vặn bù vào chỗ khuyết của Tôn Nam Uy.

Thảo Thảo đang bận suy nghĩ vấn đề, nên không để ý Thẩm Bị nói gì.

Thẩm Bị nhìn cô gái mặt to đang mơ màng trước mặt mình, chép miệng, mười ngón tay giao nhau đặt trên đầu gối để tránh mình không nhẫn nại mà đập bàn làm người ta sợ. Anh phải làm việc mà từ trước tới nay chưa từng làm, cần phải có dũng khí và giữ bình tĩnh mười hai vạn phần.

“Đặng tiểu thư, Đặng tiểu thư?” Thẩm Bị gọi lại lần nữa, “Cô không sao chứ?”

Hả? Giọng nói này sao quen tai thế!

Thần trí Thảo Thảo đang du đãng lập tức quay lại. Dù có mù âm thanh thế nào cô cũng nhận ra được giọng nói này! Cô không sao chứ?

Đây chính là câu hỏi lúc này!

Thảo Thảo nghiêng răng, tay từ từ xoa xoa chỗ bầm trên váy.

Thẩm Bị đứng không? Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào! Có biết cái gì gọi là báo ứng không? Hôm nay tôi phải cho anh nếm mùi “làm sai phải sửa”!

Suy nghĩ trong lòng như bọn giặc cướp đường nhưng miệng lại ngọt như mật, cô cười ngọt như hoa: “À, Thẩm tiên sinh lái xe đến đây đúng không?”

Đồ đàn bà hám lợi! Thẩm Bị bắt gặp ánh nhìn. Nhưng như vậy cũng đỡ, dùng tiền là có thể giải quyết.

“À, tôi lái xe công ty đến, là Audi.”

“Thật không? Màu gì?”

Đôi mắt Thảo Thảo híp lại, cong cong như trăng khuyết, nhìn rất đẹp. Thẩm Bị nhìn sâu vào đôi mắt đó, trả lời: “Màu xám, à... hơi đậm!”

Thảo Thảo không nói gì, trực tiếp cúi người xuống.

Thẩm Bị không biết cô muốn làm gì, nhưng thấy áo ngực của Thảo Thảo bị kéo lên, để lộ ra vùng eo thon trắng như hoa, hơi chói mắt, bèn cúi đầu hóp ngum nước. Nhân tiện nghĩ: Người phụ nữ này điều kiện cũng không tệ, lại vừa ly hôn, đối với chuyện đó hẳn sẽ cởi mở đây, ấy thế mà, Thẩm Bị hơi do dự.

Mục đích anh đi xem mặt chỉ có một, tìm một người phụ nữ phù hợp không phiền phức làm tình nhân! Từ trước tới nay, anh chưa từng bao nuôi tình nhân, cho nên cũng không biết dạng phụ nữ nào mới chịu bao nuôi. Trong ấn tượng của mình, anh nghĩ tình nhân là người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ ngút ngàn, hơn nữa lại rất yêu tiền, còn những cái khác anh không biết.

Mà anh lại rất bận, không biết tán gái. Còn với những cô gái trong trường hợp xã giao, dù có chủ động tiếp cận, nhưng Thẩm Bị sợ rắc rối về sau nên không dám ra tay. Nghĩ tới nghĩ lui, đúng lúc có người giới thiệu làm mai, cái này cũng là một cách không tệ nhỉ?

Thật ra, Thẩm Bị cũng có một hồng nhan tri ki bên cạnh. Và lại chính vì vị hồng nhan tri ki này mà Thẩm Bị mới nghĩ đến việc tìm phụ nữ.

Anh nhớ vợ cũ từng nói, đôi khi xúc động sẽ khiến người ta ngộ nhận đó là tình yêu. Anh đã từng mắc sai lầm một lần, bây giờ không muốn mắc thêm lần nữa. Người xưa từng nói, thỏ không ăn cỏ gần hang. Cô trợ lý Kiều Tiểu Nhuê là một người rất có khả năng, nhưng Thẩm Bị không thích công tư bất phân. Anh không thể xác định rõ tình cảm nảy sinh khi sớm chiều ở bên Kiều Tiểu Nhuê có phải tình yêu hay không, thật sự có thể khiến họ nương tựa vào nhau cả đời hay không, lỡ như... anh không muốn lại đi vào đường cũ nữa. Thà rằng đi tìm một người phụ nữ không quen biết, đơn giản hoá mọi chuyện rồi rảnh rỗi!

“Bộp!” Âm thanh lạnh lạnh làm anh giật mình, ngẩng đầu nhìn, trên bàn bồng đầu thêm một chiếc giày cao gót màu trắng lấm tẩm vết vàng đen, hơn nữa, gót giày xiêu xiêu vẹo vẹo chĩa về phía anh, đây là gót giày bị hỏng.

“Thẩm, tiên, sinh!” Thảo Thảo gần như nghiêng răng ken két, “Thì ra là anh!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Đặng thảo thảo là kẻ ngu dân chẳng?

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Minh Hạ

Ảnh: Mèo.

Thẩm Bị cau mày. Về mặt trịnh trọng của Thảo Thảo trở nên phiếm hồng, đôi mắt hạnh nhân xinh đẹp vì cau có mà có xu thế biến thành mắt tam giác, nhưng không hề ảnh hưởng đến sự quyến rũ của cô.

Thẩm Bị như đang ngồi phỗng vắn, âm thầm đánh giá Thảo Thảo: Người phụ này thô lỗ, thiếu văn hóa, nhưng đương nhiên không giỏi cãi nhau. Hơn nữa, Thẩm Bị cảm thấy khi Thảo Thảo tức giận nhìn rất vui mắt. Anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt như kẻ vô lại liếc nhìn Thảo Thảo và chiếc giày trên bàn.

“Anh Thẩm...” Thảo Thảo cho rằng mình rất hung dữ, và lại khi vừa đặt giày lên bàn, cô mới nhớ ra làm vậy hình như không nho nhã lắm. Ngón tay khẽ động muốn kéo chiếc giày xuống dưới nhưng lại không muốn mất khí thế. Chỉ có thể ưỡn thẳng lưng bày ra dáng vẻ có lý chẳng sợ, “Anh có nhớ rằng mình đã từng rất không cẩn thận làm ảnh hưởng tới người khác không?”

Từ lần đầu nhìn thấy chiếc giày của Thảo Thảo, Thẩm Bị đã biết cô là ai, nhưng anh vẫn tỉnh bơ, trầm mặc nhìn Thảo Thảo. Thẩm Bị từng là quân nhân, hơn nữa còn là một quân nhân rất tài giỏi. Theo như những gì Thảo Thảo biết thì anh là Thủy quân lục chiến Hoa Kỳ, sau đó bởi vì phạm sai lầm mà bị “sa thải sớm”. Nhưng anh có quan hệ nên đã đến nơi đây làm ông tổng của một công ty không lớn không nhỏ, mới hai năm mà làm được thế quả không tệ. Cuộc hôn nhân trước đây và sự nghiệp quân sự của anh trên cơ bản đều kết thúc cùng lúc, nguyên nhân thì không rõ. Tiểu Văn không giỏi về việc tìm hiểu thông tin ngọn nguồn, mà Thảo Thảo lại càng không phải người lanh lợi từ một hai ba suy ra một trăm.

Cho nên, khi Thẩm Bị nhìn chòng chọc Thảo Thảo, ý nghĩ đầu tiên của cô là: Ánh mắt của quân nhân quả thật lợi hại, một chút cũng không rời!

Sau đó, thuận theo sự im lặng đang kéo dài, cô ý thức được rằng, bất kể đối phương làm gì, thì việc mình làm quả thật rất thô lỗ. Nhìn trái nhìn phải, cô muốn bỏ chiếc giày xuống nhưng lại cảm thấy thật mất mặt. Một bên chân trần dấn vào mặt cá chân còn lại.

Thẩm Bị quan sát thấy Thảo Thảo đã bót hung dữ, mới nhẹ nhàng cười, cuối cùng liếc nhìn chiếc giày nói: “Tầng trên là trung tâm mua sắm, chúng ta đi thôi.”

Hả? Thảo Thảo chớp chớp mắt, dường như hiểu ra tên này đã có cách giải quyết rồi.

Được thôi, từ chối thì bất kính. Cô nắm chặt chiếc giày, cúi người mang vào.

Lúc Thẩm Bị đứng lên có hơi mượn lực hướng người về trước, mắt nhìn Thảo Thảo với khoảng cách gần, vì cúi người mà cô để lộ cả phần eo, làn da quả thật rất mịn.

Phụ nữ 30 tuổi, cảm tình con rắn, trải qua một cuộc hôn nhân, hơn nữa còn ham lợi, đầu óc đơn giản. Nhờ vào quan hệ bạn bè nên vào làm việc ở công ty Luật, xem ra rất hợp với yêu cầu của mình.

Từ lúc sinh ra tới giờ, lần đầu tiên Thẩm Bị buông thả bản thân, biết là tội ác nhưng vẫn cứ thích làm. Thế giới này có lỗi với anh quá nhiều, nếu đàn ông và đàn bà có thể chơi đùa lẫn nhau, vì sao anh phải kiên trì giữ đạo đức? Ra khỏi quán Starbucks trong trung tâm thương mại, trong đầu Thẩm Bị ẩn giấu cảm giác trả thù sung sướng: Anh đã từng đối xử với phụ nữ rất tốt, bây giờ là lúc bọn họ phải trả lại anh!

Thảo Thảo đuổi theo, không theo kịp bước chân dài của tên kia. Chạy được hai bước, chợt nhận ra nói gì thì mình cũng là người bị hại, quả thật không cần theo chân người ta, đặc biệt là tên xấu xa đó! Nghĩ thế bèn thả chậm bước chân, đi theo tốc độ thường ngày của mình, vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh.

Cô đến Phong Liên không chỉ một - hai lần, đôi giày hàng hiệu này được mua ở một cửa hàng tại đây, hình như ở tầng ba. Thẩm Bị nhận thấy phía sau không có người, bèn dừng bước quay đầu tìm kiếm. Lại thấy Thảo Thảo thong dong đứng đợi thang máy, thấy anh quay lại thì vẫy tay, chỉ chỉ thang máy. Điệu bộ đó giống như đánh thắng trận!

Lòng dạ hẹp hòi! Thẩm Bị không nói tiếng nào đi qua. Gần đến nơi, Thẩm Bị mới nhận ra mình không nên nghe lời cô như vậy! Có những thứ đã thấm vào xương tủy muốn sửa cũng không sửa được.

Thấy Thẩm Bị đi đến trước mặt mình, Thảo Thảo há hốc miệng nên một vòng cung đẹp, cần cổ mảnh khảnh xinh xắn, nhưng lời nói lại không hợp tai: “Mua sắm... vẫn nên ưu tiên phụ nữ thì tốt hơn!” Nói xong liền cất bước đi vào thang máy.

Thẩm Bị ghen lời, lỗ tai hơi nóng. Đi theo sau cô, một trước một sau, cũng không lên tiếng. Chiều cao của anh vừa đúng có thể nhìn thấy đỉnh đầu của Thảo Thảo, Thảo Thảo đang vén tóc để lộ ra cần cổ và sau tai. Thời gian quả thật không buông tha một ai, sau tai Thảo Thảo đã có vài nếp nhăn mờ mờ. Cũng giống như Thẩm Bị, trông rắn rỏi thế kia nhưng bụng cũng dần dần phệ xuống.

Sếp tổng của công ty có thể không có tiền không? Thảo Thảo vẫn được xem là còn lương tâm, chỉ vào đôi giày giống hệt của cô, nói: “Mua lại y hệt, tôi không lừa anh. Chính là nó.”

Thẩm Bị gạt đầu rồi lấy thẻ ra thanh toán, khi kí tên mới phát hiện sau khi giảm giá vẫn còn sáu trăm! Anh cắn răng, nếu thật sự bao nuôi thì phải tốn bao nhiêu tiền đây? Mua thôi!

Tầng 2 là nơi bán quần áo. Vừa đi theo Thảo Thảo vòng tới vòng lui, Thẩm Bị chịu không nổi, phàn nàn: “Cô không thể có kế hoạch à? Mua ở tầng hai trước rồi lại mua ở tầng ba, sau đó đi thẳng xuống tầng dưới có phải tiện hơn không?”

Thảo Thảo nhìn anh một cái, thành thật nói: “Tôi là người rất chuyên tâm, khi mua giày thì không nghĩ đến việc mua quần áo.”

Thẩm Bị im lặng, không muốn so đo với kẻ ngốc.

Đến thang máy tầng hai, Thẩm Bị nhìn xung quanh, Thảo Thảo đã dẫn đầu rẽ sang trái. Nhìn khí thế hăng hái của cô, Thẩm Bị không dị nghị gì đi theo sau. Đến một cửa hàng, Thẩm Bị quan sát quang cảnh xung quanh cảm thấy quen quen. Nhân lúc Thảo Thảo đang thử đồ bên trong, Thẩm Bị ra cửa nhìn thử. Thang máy họ vừa xuống lúc này nằm ở trước cửa hàng!

Anh cho rằng Thảo Thảo đang lừa anh, tuyệt đối là vậy! Ngọn lửa vô danh hừng hực cháy lên, người phụ nữ đáng ghét này dám chơi anh một vở, chẳng lẽ không biết anh là bộ đội đặc chủng ư?

Thảo Thảo ra khỏi phòng thử đồ, trên người là bộ váy chỉnh tề màu xanh trắng đan xen, vòng eo cao thắt nơ con bướm, bộ ngực vốn đầy đặn càng lộ ra tròn trịa hơn. Thẩm Bị nghĩ, IQ của người phụ nữ này sao mà thấp thế, có nơ bướm hay không trông đều ngớ ngẩn! Chẳng trách người ta đều nói ngực to không não!

“Cái này đi!” Thảo Thảo không hỏi ý anh, tự mình đứng trước gương xoay xoay hai vòng, tiện thể nhờ phục vụ gói bộ váy cũ của mình lại. Cô thậm chí trò, đồ cũ giặt sạch vẫn mặc được, không cần mua lại cái giống hệt. Nếu Thẩm Bị không hài lòng thì mình lựa bộ khác màu là được. Đầu gối Thẩm Bị đang bận suy nghĩ vẫn vơ nên không chú ý Thảo Thảo mặc cái gì. Lập tức kí tên thanh toán.

Nhìn chằm chằm vào hóa đơn, lúc này Thẩm Bị mới nhận ra, lần này cô không “mua lại y hệt” nữa. Nhưng mà bây giờ muốn hối hận cũng đã muộn, anh ký mạnh xuống số tiền: 1368 tệ.

Cô gái à, tôi vẫn chưa bao nuôi cô đâu!

Mua quần áo xong ra ngoài, Thẩm Bị chỉ vào thang máy nói: “Vừa rồi đi ra từ đó đúng không?”

Thảo Thảo không hiểu, nhìn nhìn rồi nói: “Vậy hả? Thì sao?”

“Thì sao à? Cô lượn vòng khắp tòa nhà này, xoay một vòng lớn, cuối cùng lại quay về trước cửa thang máy mua quần áo! Có biết lãng phí thời gian lắm không?”

Thảo Thảo vung vung cái túi xanh, nhẹ nhàng nói: “Sao tôi biết! Ai mà chú ý đến đường đi lúc mua sắm chứ, lần nào tôi cũng đi như thế đó.” Nói đến đây, Thảo Thảo chợt hiểu ra, nhìn Thẩm Bị bằng ánh mắt quái lạ, “Không phải anh là quân nhân ư? Sao đến cả quãng đường ngắn này cũng không đi được!” Sau đó, cô tỏ vẻ như đã sáng tỏ, dường như biết tổng tại sao Thẩm Bị lại giải ngũ, vở vai anh giống như anh em tốt: “Yên tâm đi, tôi không nói ra đâu!”

Thẩm Bị ghen hờn không nói được gì, người phụ nữ này hoặc thật sự ngốc hoặc là giả vờ ngốc! Tóm lại là ngốc không chối cãi được!

Thay quần áo, thay giày xong, tâm trạng Thảo Thảo tốt hơn nhiều. Khi xuống lầu, cô vẫn tiếp tục ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên trước. Thẩm Bị nhìn cô mang giày cao gót năm phân, thì nhớ đến lúc huấn luyện phải đi qua cầu khi, chẳng qua lúc bọn họ qua cầu không cong mông lác eo như Thảo Thảo thôi.

Thẩm Bị bất giác nhìn xung quanh, chợt phát hiện những cô gái ở gần đây dù không mang giày cao gót nhưng đi đường đều lắc mông. Nhất là quần áo họ mặc, bất kể là rộng hay bó sát người, dù phần mông không bó chặt thì đường cong cũng lộ rõ, phụ nữ đều như thế à?

Ra khỏi cửa, trời cũng đã tối. Thảo Thảo cảm thấy hôm nay thu hoạch khá tốt, dựa vào quan hệ giữa Thảo Thảo và Thẩm Bị hẳn sẽ không được chào từ biệt long trọng. Mình phải tránh chuốc lấy bề mặt, chuẩn bị cáo từ thôi.

Thẩm Bị cũng vừa ra đến cửa, nhìn xung quanh theo thói quen, mắt liếc thấy dòng chữ đỏ: Vĩnh Hòa Đại Vương (*).

Ăn miếng trả miếng! Bốn chữ này chợt hiện lên trong đầu anh. Lúc nhìn sang Thảo Thảo, ánh mắt đã khôi phục như bình thường.

“Thẩm tiên sinh, hôm nay... ha ha, cảm ơn nhiều. Lần sau lái xe xin ngài chú ý một chút. Không cần tiễn, tôi tự về được. Hẹn gặp lại!” Thảo Thảo chuẩn bị vẫy taxi.

Thì Thẩm Bị đột nhiên ngăn cô lại, nói: “Đợi đã! Cô Đặng, trời cũng đã tối rồi, cô vẫn chưa ăn cơm đúng không? Hay là cùng đi ăn đi?”

Thảo Thảo ngẩng đầu, nhìn nhìn Thẩm Bị. Làm gì có bữa tiệc nào miễn phí, người họ Thẩm này sao lại hào phóng thế nhỉ? Thảo Thảo vẫn còn nhớ về mặt lúc anh ta kí hoá đơn, anh ta không giống người hào phóng. Nhưng, một quân nhân có thể tính toán so đo với một cô gái nhỏ như mình ư?

Quan trọng nhất là, nếu anh ta quay về thêm dầu thêm muối gì đó với người giới thiệu thì Tiểu Tôn và Tiểu Văn sẽ nghĩ về mình thế nào? Thôi bỏ đi, vẫn nên duy trì mối quan hệ này thôi. Dù sao cũng là duyên phận.

“À, vậy ư. Cũng được, đi thôi!” Thảo Thảo sáng khoái đồng ý, “Hay đi ——” Cô muốn nói đến Starbucks ăn nhẹ cái gì đó cũng được, nhưng Thẩm Bị cắt lời cô: “Được, đi theo tôi!”

Trực giác nói cho Thảo Thảo biết người đàn ông này tuyệt đối có âm mưu. Nhưng lại phản ứng chậm nửa nhịp, cô đã lên cầu bộ hành theo người đàn ông đó rồi. Cầu bộ hành ở Phong Liên không tệ, lúc đi lên có thang máy, với phái cao gót là phúc lợi. Thẩm Bị chửi thầm chính phủ tiêu tiền phung phí 101 lần cho đến khi xuống thang máy.

Thảo Thảo trừng mắt nhìn cửa lớn quán Đậu nành Vĩnh Hòa(*) hồi lâu mà vẫn chưa hồi phục tinh thần!

(*): Đậu nành Vĩnh Hòa: Chuỗi quán ăn sáng nổi tiếng chuyên bán thực phẩm làm từ đậu nành ở cầu Trung Chính, thành phố Vĩnh Hòa, tỉnh Đài Bắc, Đài Loan.

Dù bọn họ nhìn nhau cảm thấy khó chịu thì cũng không đến nỗi cùng nhau đến Vĩnh Hòa chứ?!

Thẩm Bị điềm nhiên đẩy cửa lớn, ân cần mời Thảo Thảo bước vào. Đứng trước quầy gọi món, Thảo Thảo vừa muốn mở miệng gọi món thì Thẩm Bị nói: “Hai nồi bắp cải đậu hũ. Không cần gì khác.”

Nồi bắp cải đậu hũ: <https://www.xiachufang.com/recipe/1079315/>

Nói xong, còn làm động tác mời Thảo Thảo đi vào ngồi trước.

Thảo Thảo lập tức hiểu ra mình bị đưa vào tròng rồi! Nhưng Thẩm Bị đã kéo tay cô đến bên kia ngồi xuống! Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, đôi mắt một mí của Thẩm Bị lúc này mới lộ rõ ra!

Hai phần bắp cải đậu hũ được bung lên rất nhanh. Hơi nóng toả ra, giống như không khí bay bay sau trận mưa vừa tạnh. Trên trán Thảo Thảo lấm tấm mồ hôi, Thẩm Bị vui vẻ nhìn nơi mồ hôi trượt xuống không để lại dấu vết. Làn da đẹp trời ban! Hai mắt anh tràn đầy vui vẻ thương thức, cảm thấy những bức dọc của hôm nay đều bay biến hết.

“Phục vụ!” Thảo Thảo ăn được một nửa thì bỗng ngẩng đầu gọi phục vụ, “Phiên em mang thêm cho chúng tôi hai ly sữa đậu nành, một đĩa mì hành, một bánh chưng gà, một phần thịt heo kho, một phần sủi cảo tôm, một phần bánh bao.” Gọi xong, nói với Thẩm Bị: “Chồng à, ở đây rẻ, ăn nhiều cũng không sao. Đừng tiết kiệm tiền làm gì, tiền của em toàn anh cầm mà?”

Thẩm Bị đang định bảo không cần thì đúng lúc đó chợt nhìn thấy vẻ mặt cảm thông của cô bé phục vụ, hai chữ ấy ghen trong cổ muốn nói ra cũng

không được.

Cô bé phục vụ bảo họ đến quầy gọi món tính tiền, Thảo Thảo nói: “Ôi chao, phiền em giúp chúng tôi tí, dạo phố mệt quá nên giờ không muốn động.” Thẩm Bị đang muốn đứng lên thì cảm thấy trên tay lạnh lạnh, lòng bàn tay Thảo Thảo đã đặt trên mu bàn tay anh. Phảng phất như có dòng điện lướt qua, chân run run không đứng nổi, “Chồng à, anh cũng đừng đi. Đứng rồi, không phải anh có tờ 50 tệ sao? Đưa tiền cho cô bé ấy đi, khỏi lấy tiền thối.”

Mắt cô bé phục vụ bừng sáng, đôi mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Thẩm Bị. Thẩm Bị đành lấy tờ 50 tệ ra, ngoan ngoan đưa cho cô bé. Thề diện, thề diện, thâm giận dữ lập đi lập lại nhiều lần nhắc nhở mình. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, quân trưởng từng nói, khuyết điểm lớn nhất của anh là quá xúc động. Phải sửa, phải sửa, nhất định phải sửa!

Anh thật muốn lật đồ bàn, trông tượng như đang đối xử với kẻ thù, xích người phụ nữ ngu ngốc này lại, tốt nhất đánh cho mặt mũi bầm dập, mặc kệ cô ta cầu xin tha thứ!

Thảo Thảo sớm đã thu hồi móng vuốt, thông thả ăn hơn nửa phần đậu hũ. Mặc cười, bắp cải đậu hũ đều là thứ tốt để dưỡng nhan sắc, tối nay ăn cái này cũng không tệ!

Đồ ăn mới gọi lần lượt được đem lên, Thảo Thảo lau miệng, rồi cầm túi xách lên nói: “Tôi đi vệ sinh một lát, anh giữ những cái này giúp tôi. Bộ váy này giặt rồi vẫn còn mặc được, mặc lắm đấy, đừng để người khác được lợi.” Nói xong còn ném lại ánh mắt thâm mật.

Thẩm Bị hừ lạnh, phớt lờ cô, không thèm đi chuyển.

Thảo Thảo nhếch miệng cười trộm, dùng tư thái quyền rũ nhất đi ra Đậu nành Vĩnh Hoà, tựa như bước ra khỏi câu lạc bộ quốc tế vậy.

Thẩm Bị nhìn cái túi, chả còn chút khẩu vị nào.

Tình nhân phiền phức thật, không bằng trực tiếp đáp ứng Kiều Tiểu Nhuế cho rồi.

Anh hơi đau đầu.

Kiều Tiểu Nhuế là trợ lý sau khi anh chuyển nghề đến nơi đây, là một người phụ nữ rất thông minh, hơn nữa tính tình còn rất tốt. Có lúc, anh giận dữ, người khác đều bị dọa chạy loạn cả lên, duy chỉ có Tiểu Nhuế vẫn cười dịu dàng.

Quá trình thích ứng với cuộc sống khi chuyển từ quân đội đến đây rất khó khăn, Thẩm Bị may mắn gặp được một trợ thủ tốt, có thể thuận lợi trải qua thời kì quá độ. Chẳng những thế, mà bọn họ còn cùng nhau đưa công ty trở nên lớn mạnh, phát triển không ngừng.

Nhưng, chính vào lúc này, anh nhận ra quan hệ giữa mình và Tiểu Nhuế có hơi bất thường. Anh cũng nghe được lời đồn thổi trong công ty, liệu anh và Tiểu Nhuế có thể phát triển thêm một bước nữa thật ư?

Khi ly hôn, vợ cũ đã từng nói với anh rằng: Thẩm Bị, anh là một người đàn ông rất nóng nảy. Khi chúng ta kết hôn, anh vốn dĩ không yêu em, chẳng qua chỉ có nhu cầu muốn tìm phụ nữ giải quyết sự nóng nảy trong mình. Nhưng, hôn nhân cần phải có tình yêu thì mới duy trì được, em cảm thấy, thứ anh yêu nhất chính là bộ đội, là nghề nghiệp của anh. Lần sau, nếu muốn kết hôn, anh nhất định phải suy nghĩ thật rõ ràng, rốt cuộc là muốn một người vợ hay muốn một người bạn tình. Đừng làm lỡ dở người ta!

Sau khi ly hôn, trong đêm dài thanh tĩnh, khi trần trọc không ngủ được, Thẩm Bị cảm thấy vợ cũ nói rất có lý. Huống hồ, Kiều Tiểu Nhuế là trợ lý của anh, anh nghĩ nếu để cô ấy ở vị trí trợ lý thì thích hợp hơn. Lại nói, Kiều Tiểu Nhuế mới 28 tuổi, vẫn là một cô gái, còn mình đã già, không nên làm làm lỡ con gái người ta.

Nhưng, ban ngày, mắt anh cũng thỉnh thoảng dừng lại trên người Tiểu Nhuế, mơ màng vì những đường cong đó.

Rốt cuộc là yêu hay thêm muốn tình dục? Thẩm Bị cảm thấy phiền phức không thôi.

Nếu là tình dục thì tìm đại một người phụ nữ nào đó không phải đã giải quyết được rồi sao? Nếu vẫn không tìm được phụ nữ thì bản thân quả thật có ý với Tiểu Nhuế ư?

Cách nghĩ này quả thật tội lỗi, Thẩm Bị khinh bỉ mình hai lần. Lần thứ ba, anh quyết định tìm tình nhân cho mình.

Tình nhân dạng gì? Tốt nhất là có kinh nghiệm, lớn tuổi một chút, biết điều một chút, hư vinh một chút, để khi chia tay cũng dễ dàng hơn. Anh giấu mục đích của mình, nói với mấy lão chiến hữu, sau đó được giới thiệu cho vài người, Thẩm Bị cảm thấy người nào cũng tệ nhạt. Mãi cho đến thứ sáu xui xẻo này gặp Đặng Thảo Thảo lại càng xui xẻo hơn, lúc này anh mới cảm thấy mình quả thật đã gặp được người phụ nữ trời sinh làm tình nhân!

Nhưng...

Anh nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi, sắp đóng cửa đến nơi rồi thế mà Đặng Thảo Thảo vẫn chưa quay lại!

“Thưa ngài...” Thức ăn trên bàn đều đã nguội hết, hương vị màu sắc vốn có đều đã héo úa.

Thẩm Bị từ từ đứng lên, nặng nề bước ra khỏi cửa.

Đặng Thảo Thảo, hay lắm!

Coi như cô lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: “thảo thảo, thậm bị ấy để ý cô rồi nhá!”

Beta: Minh Hạ

Nhà Thảo Thảo đang thuê nằm ở tiểu khu Thiên Thông Uyển. Nhà mới rộng 80m2, hai phòng, trang trí đơn giản, chỉ 800 tệ, thật sự rất khó tìm ở thủ đô này. Chỉ có một khuyết điểm duy nhất là không thuận tiện đến chỗ làm cho lắm. Phải ngồi "xe đen" (*) đến tuyến đường sắt đô thị, sau đó đi tuyến số 13 chuyển tuyến vòng đến Kiến Quốc Môn rồi chuyển sang tuyến đường thẳng mới đến được công ty Luật nhỏ bé ở khu mật dịch quốc tế. Cho nên, từ ngày đầu tiên đi làm, Thảo Thảo đã chi tiêu tiết kiệm, để dành dụm mua một chiếc xe hơi QQ. Nhưng cô đã quen thói xài tiền như nước, nên tiền lương chỉ vừa đủ chi tiêu cho cuộc sống, tháng nào cũng hết sạch. Hơn nữa, theo như cô quan sát, thì giá xe và giá nhà ở Bắc Kinh cơ bản trái ngược nhau, giá nhà tăng cao thì giá xe giảm mạnh. Khi người ta phát rầu vì giá nhà thì Thảo Thảo lại hí hửng mong chờ giá xe giảm từng đợt một.

(*) Xe đen: Xe ba bánh, xe ôm lậu.

Tiền nhận được sau khi ly hôn phần lớn cô dùng để đầu tư quỹ (*), phần nhỏ thì đầu tư cổ phiếu theo thói quen, ngoài ra còn có một khoản tiền bí mật khác, đó là khi cô ở nhà ăn không ngồi rồi, có quen với các bà nội trợ, bọn họ đã xúi cô mua cổ phiếu có thời hạn. Sở dĩ đây là bí mật bởi quả thật cô đã quên mất mình có khoản tiền này, chồng cũ cũng không ngờ rằng người hồ đồ như cô lại có khả năng mua cổ phiếu. Thế nên mới không bị chia ra.

(*) Quỹ: nghĩa rộng là chi tiền vốn nhất định dùng vào mục đích nào đó, chủ yếu là quỹ uỷ thác đầu tư, quỹ công, quỹ bảo hiểm... Hiện nay chủ yếu chỉ quỹ chứng khoán.

Số cổ phiếu đầu tư lúc đó tăng giá vùn vụt. Khi thời điểm sự kiện 530 (*) diễn ra, cô đang chìm trong bi thương bởi chuyện ly hôn, số cổ phiếu còn con đó không bán tháo, hiện giờ đã tăng vọt.

(*) Sự kiện 530: Sự kiện thị trường chứng khoán biến động đột ngột vào ngày 30-5-2007.

Nhưng cô không tính dùng khoản tiền này. Bởi ít nhiều gì cũng có cảm giác tội lỗi, giống như ăn cắp tiền của người nhà vậy. Giờ đây, cô có thể bình thản đối diện với những chuyện đã qua, cũng từng nghĩ có nên nói về số tiền này với chồng cũ hay không? Nhưng mà, mấy vạn này đối với anh ta cũng chẳng tính là số lớn gì, nếu như liên lạc lại với anh ta thì có vẻ bản thân vẫn còn vương vấn. Chẳng may bị người khác hiểu lầm muốn nói lại tình xưa, há chẳng phải khiến bản thân bẽ mặt hay sao. Lần nữa mãi, cuối cùng khoản tiền này vẫn nằm ở đó. Thảo Thảo bán bớt một số cổ phiếu đổi ra tiền mặt, tiền vốn ban đầu vẫn để đó.

Tiểu Văn không biết về chuyện cổ phiếu, nhưng cô ấy biết Thảo Thảo muốn mua xe. Cho nên đã rất nghĩa khí uy hiếp Tôn Nam Uy phải phát cho Thảo Thảo nhiều tiền thưởng, nhưng Tôn Nam Uy không thể tự mình làm chủ, mà cần phải thảo luận với các đồng nghiệp khác mới quyết định được. Nếu như phát nhiều, anh ta phải tự lấy tiền túi ra.

Thảo Thảo hiểu mình phải độc lập, không thể gây khó khăn cho người ta. Bèn nhẹ nhàng từ chối ý tốt của Tiểu Văn, vẫn dựa vào mức lương 3.800 tệ mình kiếm được sống qua ngày. May mà căn nhà cô thuê nằm ở phía Đông Nam của tòa nhà, vừa khéo đón được nhiều nắng sớm. Thảo Thảo mua một tấm đệm yoga, hằng ngày đều tập yoga trên ban công.

Ở trên tầng 20 cao thế này, mới đầu làm cô hơi chóng mặt, nhưng về lâu dài lại phát hiện tầm nhìn được mở rộng cũng hay. Hai ngày nay, cô đang cân nhắc việc đồng ý đề nghị của công ty cho cô đi huấn luyện mở rộng. Hồi đó từ chối là vì sợ độ cao, sống hơn nửa năm ở tầng 20 cao thế này, chắc cũng không còn sợ nữa rồi.

Mùa hè ở Bắc Kinh trời rất nhanh sáng, mới 5 giờ mà trời đã sáng bừng. Kéo rèm cửa sổ ở ban công phòng khách ra, bầu trời bên ngoài nửa sáng nửa tối, ánh bình minh phủ lên đồ lên vạn vật, tựa như người đẹp tuổi xê chiều mới tỉnh giấc mộng, cảm son ngấn người.

Thảo Thảo mở nhạc, trong điệu nhạc du dương và làn gió thoảng, cô nhìn vào cửa kính sát đất hai bên, tập kiểu “thái dương chí tôn” năm lần chậm chậm mà chính xác, lại tập vài kiểu cân bằng và xoay vòng cho đến khi kim đồng hồ chỉ sáu giờ rưỡi.

Cô tập yoga đã được 4 năm, nhưng mới chỉ ở trình độ sơ cấp. Bây giờ không có tiền, càng không thể đến các trung tâm yoga nâng cao trình độ được. Thảo Thảo bước vào nhà tắm, nghĩ đến cuộc đời, có lẽ mình không thuộc tuýp người thành công. Sự nghiệp thất bại, hôn nhân thất bại, đến ngay cả tập yoga cũng thất bại. Ngoài việc cười ngáy ngơ ra thì chẳng có chút thành tựu nào.

Nhìn gương mặt được chăm sóc cẩn thận, Thảo Thảo chỉ vào chóp mũi trong gương nói: “Sai! Đặng Thảo Thảo, ít nhất cô cũng dưỡng da thành công!”

Nhéch cao đôi mày, để lộ đôi mắt vô cùng tự tin, Thảo Thảo khỏa thân bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Một ngày mới vẫn bình thường như bao ngày.

Trong tàu điện, kẻ chen người lấn, cô gái bên cạnh không biết dùng nước hoa gì mà khiến mũi Thảo Thảo cay cay. Cố chịu đến Đông Trục Môn, cửa tàu vừa mở Thảo Thảo liền hất xi liên tục.

Hôm nay, Thảo Thảo hiểu ra một điều, nếu đi bằng phương tiện giao thông công cộng ở Bắc Kinh, cho dù thế nào cũng không được dùng nước hoa! Không những vô đạo đức mà còn --- đúng là mư sát mà!

Thảo Thảo chỉnh lại quần áo, cũng may không bị nhăn. Bộ quần áo này chính là bộ làm Thảm Bị đau lòng hôm thứ Sáu vừa rồi. Tiếc là bộ cũ đã để ở chỗ anh ta, không biết anh ta còn giữ nó không? Thảo Thảo suy nghĩ mãi về khả năng lấy lại bộ đồ đó, lại đổi chuyến xe, đổi đến khi tới Quốc mậu(*) cũng vẫn chưa nghĩ ra cách.

(*) Quốc mậu: tên gọi tắt của Trung tâm thương mại quốc tế Trung Quốc, tọa lạc tại trung tâm thương mại khu Triều Dương, thành phố Bắc Kinh.

“Thảo Thảo?” Tôn Nam Uy nháy mắt ra hiệu gọi cô qua. Bên cạnh là phòng làm việc của Phùng Thượng Hương, cửa phòng đang mở. Liếc thấy cô ta ngừng đầu nhìn sang đây, cô liền giả vờ như không thấy ánh mắt thẳng tắp đó, đi thẳng vào phòng của Tiểu Tôn.

“Sao? Tôi đã từng gặp Thảm Bị rồi, đầy sức sống! Hải lòng không?” Tôn Nam Uy cười nham nhở.

Thảo Thảo nghĩ đến bộ váy trên người, còn cả mùi đậu nành Vĩnh Hòa, sò mũi đáp: “Cũng được!”

“Cũng được cái gì! Đó chính là kim cương vương lão ngũ (*) mà các cô thường kháo nhau đấy!” Tôn Nam Uy cảm khái, khoanh tay dựa lên ghế da, buột miệng nói: “Tôi mà có điều kiện như anh ta, nói gì cũng phải tận hưởng thật đã mới được!”

(*) Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông độc thân hơn 35 tuổi, có tiền nhưng chưa vợ, sự nghiệp thành công. Với 5 tiêu chuẩn sau: có tiền: một là có sự nghiệp của mình, hai là thừa kế tài sản kếch xù của gia tộc; đẹp trai; học lực cao; có năng lực; biết khiêm nhường.

Thảo Thảo tiện tay lấy tập giấy để ở đầu bàn, cầm bút vừa viết vừa nói: “Ngày X tháng X năm X, Tôn Nam Uy nói...”

“Được rồi, được rồi, được rồi!” Tôn Nam Uy vội vàng giơ tay đầu hàng, “Cô tha cho tôi đi, bà cô ơi! Ôi, sao cô lại là bạn học của Tiểu Văn chứ!”

Thảo Thảo bỏ giấy bút xuống, nghiêm túc nói: “Là số phận!”

Tôn Nam Uy nghiêng đầu nhìn Thảo Thảo từ đầu đến chân hồi lâu, gật gật đầu rồi nói: “Số phận của cô cũng đến rồi!”

Hả? Thảo Thảo vốn dĩ tưởng Tôn Nam Uy nói đùa, nhưng nhìn bộ dạng Tôn Nam Uy không giống đang đùa. Cô nghiêng đầu nhìn anh ta, đợi câu tiếp theo.

Tôn Nam Uy đột nhiên đứng dậy, hắng giọng: “Phụng chỉ của Chu Tiểu Văn, tuyên Đặng Thảo Thảo 7h tối thứ sáu tuần này gặp kim cương vương lão ngũ Thảm Bị tại chỗ cũ.” Nói hết một hơi, Tôn Nam Uy cúi xuống đề giọng nói thâm thi: “Thảo Thảo, lần này là Thảm Bị đích thân đến tìm cô, người ta để ý cô rồi nha!”

Thảo Thảo rùng mình, cảm thấy mình như con gà mái già đang giữ tổ yên lành, chợt trên trời giáng xuống một con chồn mang ý đồ xấu. Mà chủ chuồng gà lại vỗ về con chồn nói với gà mái rằng: “Cục cưng, ta tìm cho người một con chó giữ nhà giỏi lắm nè!”

Thảo Thảo khó xử nhìn Tôn Nam Uy nói: “Còn gặp nữa hả? Tôi nghĩ hay là thôi đi.”

“Tại sao?” Tiểu Tôn khó hiểu.

Thảo Thảo đành kể việc Thảm Bị mời cô ăn cải trắng đậu hũ.

Tôn Nam Uy nhếch miệng, muốn cười nhưng không dám: “À, vậy hả! Ồ... hơi khó nhí. Người ta có hứng thú với cô đó. Còn tìm chú của Tiểu Văn hỏi cách liên lạc nữa! Không thì thế này, cô tự nói với Tiểu Văn đi, với lại tôi chỉ là người chuyển lời thôi. Còn lại tôi không quyết định được, đi đi, đi đi. Đừng để lỡ giờ làm!”

Thảo Thảo ừ một tiếng rồi ra ngoài, Tôn Nam Uy gọi cô lại: “À phải rồi, việc đăng ký công ty sao rồi?”

Thảo Thảo đáp: “Tôi chỉnh sửa một chút rồi sẽ đến công ty bên Trung tâm Kinh Quảng. Tài liệu đã chuẩn bị xong hết rồi.” Hợp đồng và một đồng quy trình phải chuẩn bị đã tốn mất hai ngày cuối tuần quý giá của cô.

Chu Tiểu Văn nghe được chuyện của Thảo Thảo thì cười ngặt nghẽo.

Cô ấy đang học tiến sĩ, ngày thường còn kiêm thêm dịch song song (*), cuộc sống thoải mái. Còn có bạn trai là đối tác, rất tự tại. Bây giờ vì vấn đề tuổi tác mà chuyên tâm nghiên cứu bí quyết dưỡng da, mãi đến khi gặp lại Thảo Thảo mới biết chuyện của mình thật không đáng nói.

(*) Dịch đuổi (dịch cabin) là dịch cùng lúc khi người phát biểu nói.

Còn hai năm nữa là tốt nghiệp tiến sĩ, nhưng vẫn chưa nghĩ gì đến luận văn. Thảo Thảo lo lắng thay cô ấy, còn cô ấy lại bình thản nói: “Có Nam Uy mà!”

Thảo Thảo bảo: “Nhưng đó là chuyện của cậu mà, ý lại vào người khác nhiều thế không tốt đâu?” Cô nghĩ đến mình: Dù có bằng thạc sĩ cũng dễ nổi mốc ở đó. Mọi việc đều có chồng cũ làm thay hết rồi.

Kể cho Tiểu Văn, Tiểu Văn đã tính hết: “Thôi nào, đừng lo lắng quá! Cho dù sau này quả thật Nam Uy không cần mình nữa, với điều kiện và trí tuệ của mình chẳng lẽ không có ai thêm sao? Thời đại này, chỉ coi trọng bề ngoài! Chỉ cần mình có được bằng tiến sĩ trong tay, dù không phải mình viết thì đã sao, Tôn Nam Uy cũng không thể kiện lên tòa nói là do anh ta viết, rồi không cấp bằng cho mình? Thảo Thảo, case by case (tùy trường hợp)! Mình nghĩ cậu ‘một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng’ rồi.”

Trong điện thoại, Tiểu Văn với Thảo Thảo cùng mắng Thẩm Bị một trận, thoải mái gán nhiệm vụ từ chối. Tiểu Văn gọi điện đến nhà chú, kể lể thêm nắm thêm muối biến Thẩm Bị thành một ông chủ trung niên hỏi đầu bún xin, tầm nhìn thấp kém, cứ chỉ thô tục điển hình! Ngoài việc mời người ta ăn bấp cái, mình thì ăn “đậu hũ” của người ta ra, còn vô lương tâm “tiền tay lấy” bộ váy đắt tiền của người ta!

Người chú của Tiểu Văn này không phải ai xa lạ, mà chính là cấp trên của Thẩm Bị khi anh còn ở quân đội - Cựu Tư lệnh Quân khu. Chức vị cao, song đã về hưu rồi. Nhân rồi lại càng thêm nhân rồi, không có việc gì thì cùng bà vợ giúp người ta se dây bắc cầu.

Ông ta khen ngợi Thẩm Bị hết lời, cảm thấy anh chàng này vẫn vô song toàn hiếm thấy. Đáng tiếc, trong một lần diễn tập đã đánh Hồng quân (*) toi tã, làm lãnh đạo trước đó muốn bọn họ thua dưới tay Hồng quân vô cùng mất mặt. Cho nên, mới “không thể không” chuyển việc đến đây.. Vàng thì đến đâu cũng toả sáng, nhìn Thẩm Bị làm ăn phát triển mạnh mẽ ở nơi đây, cựu Tư lệnh càng thêm vui mừng tự hào, đương nhiên càng quan tâm nhiều hơn nữa.

(*) Trong diễn tập đối kháng thường chia quân thành Hồng quân và Lam quân.

Giờ nghe Tiểu Văn kể thế, ông gác điện thoại, cần nhằn với vợ: “Thằng Thẩm Bị sao giờ lại trở nên thế này? Chẳng lẽ đến đây không cường lại được cảm dỗ của viên đạn bọc đường, nên biến chất mất rồi sao?”

Bà vợ đang xem “Những cô con gái của ông chủ nhà tắm công cộng”, lơ đãng trả lời: “Ai biết đâu được? À, lần trước lúc mấy lão chiến hữu các ông họp mặt ấy, không phải lão Cao kể một cậu đoàn trưởng bên họ về quê đã bao nuôi ba cô bé 18, 19 tuổi sao, nếu kinh tế không gặp trục trặc thì vẫn chưa bị phát hiện đấy thôi!”

Cựu Tư lệnh thăm giạt này. Thẩm Bị là hạt giống tốt, không thể bị huỷ hoại bởi những thử này được. Thằng bé có tiền có quyền nhưng không vợ, rất dễ bị cám dỗ, là một cựu lãnh đạo, ông có trách nhiệm và nghĩa vụ phải kéo tên thuộc hạ này quay về đường ngay.

Cho nên ông nghiêm túc nhắc điện thoại gọi ngay cho Thẩm Bị. Lúc này đã là 3 giờ 15 phút chiều.

Thẩm Bị đang họp ở công ty.

Công ty phát triển khá rộng, đang chuẩn bị mở thêm vài nghiệp vụ nữa. Thành lập công ty mới không những phải nâng cao chi phí nhân lực và các nguồn tài nguyên khác, mà còn khó khăn trong việc tiến vào thị trường tương quan, nên ở cuộc họp lần này, Kiều Tiểu Nhuế đề xuất phương án mua bán và sát nhập (M&A) với công ty khác. Vì tính tương đối của nó, cho nên không thể giải thích tường tận về phương án M&A cũng như công ty mục tiêu ngay được.

Thẩm Bị cho rằng đó là ý kiến hay, nhưng M&A cũng gặp vấn đề về nợ nần và hợp nhất, nhất thiết phải giải quyết thận trọng. Anh đề Tiểu Nhuế dẫn đầu tổ nghiên cứu, đánh giá giá trị tiềm năng của M&A, bao gồm cả việc lựa chọn công ty mục tiêu.

Cuộc họp vẫn chưa kết thúc thì vị cựu lãnh đạo gọi điện thoại đến. Thẩm Bị biết rõ tính khí của ông cụ cấp trên này, nếu mình dám nói đang họp không có thời gian nghe máy thì ông cụ chắc chắn sẽ tuyệt giao với mình ngay.

Vốn phải tiếp tục xác định rõ vấn đề trong tổ nghiên cứu của Kiều Tiểu Nhuế, nhưng Thẩm Bị nghĩ Tiểu Nhuế hẳn có thể giải quyết, nên không nói gì liền quyết định tan họp. Kiều Tiểu Nhuế trầm tư nhìn bóng lưng Thẩm Bị biến mất sau cánh cửa rồi mới đứng dậy chậm chạp thu dọn đồ đạc.

Lỗ Tu Thừa cao to từ tốn bước đến, thì thào: “Trợ lý Kiều, tổng giám đốc không nói câu nào, chẳng may sơ suất thì sao?” Hương nước hoa Cologne nhàn nhạt bay tới, Tiểu Nhuế hơi cau mày.

Nói thật, Kiều Tiểu Nhuế không thích Lỗ Tu Thừa, rất đau đầu với con rùa biển tốt nghiệp đại học Yale mà Thẩm Bị kính trọng này. Thử nghĩ đi, một người tốt nghiệp đại học Yale về nước, đi đâu không đi, cứ cố chấp vào cái công ty không chút tiếng tăm này là thế nào? Tiền lương công ty không hề cao! Lỗ Tu Thừa nói cùng phát triển gì gì đó, Tiểu Nhuế chẳng tin được. Nhưng Thẩm Bị lại tin, còn sáng khoái nói chúng ta là cây ngô đồng, phượng hoàng đến đậu là chuyện thường!

Lỗ Tu Thừa vừa vào công ty đã nhanh chóng bộc lộ năng lực khá cao về mặt công tác tổ chức, lại thêm một nhân tài được xem trọng ngoài Tiểu Nhuế ra. Nhưng, Lỗ Tu Thừa có một cái tật, có lẽ là ở nước ngoài lâu rồi nên tác phong hơi Tây. Gặp được cô gái mình thích thì dứt khoát bày tỏ. Hôn một năm nay, ai ai trong công ty cũng biết giám đốc Lỗ bên quản lý vận hành doanh nghiệp công khai yêu trợ lý tổng giám đốc Kiều Tiểu Nhuế. Tiềm thể làm Kiều Tiểu Nhuế có thêm danh hiệu “băng sơn mỹ nhân”.

Nhưng, Lỗ Tu Thừa rất thông minh, đến giờ vẫn chưa thổ lộ trực tiếp với Tiểu Nhuế, công tư phân minh, anh ta phân biệt rất rõ ràng. Chỉ là trong tiệc chúc mừng sau đại hội thường niên cách đây không lâu, Lỗ Tu Thừa đã thẳng thắn hỏi cô rằng có thích anh ta không? Đáp án đương nhiên là không, cũng may anh ta không để ý, Tiểu Nhuế cho rằng mình cũng không nên tính toán so đo làm gì.

Trong văn phòng, cảm giác mờ ám có thể điều tiết bầu không khí, chỉ cần không quá mức là được.

Thẩm Bị nghe điện thoại, vị lãnh đạo ngày trước dứt khoát gọn gàng, giờ lại ấp a ấp úng kể cho anh nghe câu chuyện bị sa đọa rơi vào con đường trụy lạc. Thẩm Bị là ai chứ, vừa nghe đã hiểu ngay! Làm Thẩm Bị tưởng rằng suy nghĩ bi ối trong lòng đã bị phát hiện rồi, mồ hôi hột rơi lộp bộp xuống bàn gỗ lim.

Thẩm Bị đang phiền não không biết có phải mình uống rượu lỡ lời nên để lộ ra ngoài không? Ông cụ nói một hồi rồi chuyển chủ đề, nhắc đến Thảo Thảo. Hoi tiếc vì anh không lọt vào mắt xanh người ta, sau đó nhấn mạnh rằng là vì Thẩm Bị không đủ hào phóng, không đủ đàn ông, không đủ quang minh lỗi lạc, cho nên người ta mới không cần anh!

Thẩm Bị oan ức muốn chết, rõ ràng anh bị thiệt hơn 2000 tệ, lại bị người ta cho leo cây, cuối cùng còn phải mang bộ váy đến tiệm giặt là, tốn hết 45 tệ, dựa vào đâu nói anh không hào phóng, không đủ đàn ông, không đủ quang minh lỗi lạc chứ!

“Thẩm Bị, cháu yên tâm, chú sẽ tiếp tục để ý giúp cháu. Nhưng cháu ở nơi đó phải giữ mình trong sạch và phải chú ý rèn luyện bản thân. Sớm tìm được vợ thì chú cũng yên tâm!” Ông cụ lãnh đạo kết thúc câu bằng giọng nói vang vang, rồi dập máy.

“Tút... ”Tiếng ngắt điện thoại vang lên, trong lòng Thẩm Bị lửa cháy phừng phừng! Chỉ là một đứa con gái ngu xuẩn, cùng lắm thì không quen nhau, có gì phải “sỉ nhục” anh trước mặt ông cụ chứ!

Dù sao trước khi suy nghĩ xấu xa chưa biến thành chuyện xấu xa thì con người đều không cho rằng mình là kẻ xấu. Thẩm Bị bây giờ không sợ chết đứng kêu oan cho mình. Bầu trời đột nhiên u ám, nghe báo hình như hôm nay có mưa lớn. Nhìn đi! Ngay cả ông trời cũng biết anh buồn bực thế nào, muốn trút ra thế nào! Nhưng..

“Cộc cộc cộc!” Tiếng gõ cửa khẽ vang, Kiều Tiểu Nhuế bước vào nói: “Thẩm tổng, tôi đã chọn xong người vào tổ nghiên cứu, mời anh xem thử. Ngoài ra, không biết khi nào anh có thời gian, tổ nghiên cứu hy vọng được nghe anh chỉ thị công việc cụ thể.”

Thẩm Bị biết lúc này trong cuộc họp, anh chưa nhắc đến nội dung của bộ phận này, giờ Tiểu Nhuế đưa anh bạc thang, anh đành phải đi xuống thôi.

Công việc vẫn phải tiếp tục. Bất kể là giám đốc hay nhân viên, dù có tức giận thế nào, oan ức ra sao thì vẫn phải làm việc, hơn nữa cũng không thể cáu gắt với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gặp lại, lên giường

Beta: Minh Hạ

Đùng đùng... Rào!

Trời sầm sì cả một ngày, sấm chớp đùng đùng, cuối cùng mưa cũng kéo đến.

Thẩm Bị mệt mỏi vươn vai, đứng dậy chuẩn bị về nhà. Nghe tiếng mưa lộp bộp đập vào cửa kính, anh hít sâu thở dài, trong lòng thư thái hơn nhiều. Văn phòng của anh nằm gần đường Bách Tử Loan, dọc theo đường vành đai ba đến cầu vượt gần đó, rất tiện, nơi anh ở là khu Vạn Quốc Thành MOMA.

Căn nhà này do Kiều Tiểu Nhuế lấy danh nghĩa công ty để mua, nhưng tên chủ hộ lại ghi là Thẩm Bị. Thẩm Bị khăng khăng từ chối, cuối cùng ghi dưới tên công ty, coi như Thẩm Bị là người thuê. Nhưng, tiền thuê ở khu vực đó lại rất cao, hướng hồ căn nhà lại rộng 140m², có ba phòng ngủ và hai phòng khách. Thẩm Bị luôn cảm thấy bất an. Tiểu Nhuế dứt khoát soạn một bộ hồ sơ trong công ty, đưa chi phí thuê nhà của các lãnh đạo độc thân vào diện phúc lợi, như vậy mỗi tháng Thẩm Bị đều dùng số tiền gọi là “phí phúc lợi” để chi trả tiền thuê nhà cao ngất ngưởng. Thẩm Bị chần chừ hồi lâu, cuối cùng không phản đối nữa. Trong lòng anh hiểu rõ, nhà cửa xe cộ mình dùng đều là của công ty, anh có thể giữ hạn độ, nếu tính trên danh nghĩa thì chẳng có lý do gì anh phải thanh cao quá mức làm gì. Chẳng phải có câu: “Nước quá trong thì không có cá, người xét nét quá thì không có bạn” sao?

Thời tiết mùa hè nóng nực gay gắt, trận mưa rào trong chốc lát vốn dĩ không xoa dịu được cảm giác oi bức, ngược lại càng thêm ẩm ướt! Thẩm Bị thích tự lái xe, tài xế Tiểu Vương đã tan ca từ lâu. Anh ngồi trong xe bật máy lạnh, cần gạt nước cách cách quét làn hơi trên kính chắn gió. Thẩm Bị chớp mắt, nhớ ra hôm nay phải đi lấy bộ váy đã giặt của Thảo Thảo.

Hôm đó khi mang bộ váy về nhà, Thẩm Bị đã mở nó ra xem thử, xem xong mặt càng đỏ tai càng hồng thêm. Khi đó, anh đã nghĩ rồi. Nếu Thảo Thảo từ chối gặp lại, anh sẽ mượn cớ trả đồ để gặp. Anh nghĩ về cô quá nhiều, đến nỗi Thẩm Bị nghi ngờ liệu mình có bệnh gì chẳng? May mà hai ngày cuối tuần bận nhiều việc, lại tăng cường tập thể hình nên không có thời gian mộng tưởng.

Tiệm giặt ủi 11 giờ đóng cửa, đường cũng gần, Thẩm Bị tăng tốc mặc kệ đường mưa trơn trượt khó đi, lướt nhanh trong màn mưa. Thời gian như quay trở lại hồi còn ở trong quân đội, khi anh vẫn còn là đại đội trưởng dẫn đội viên băng qua rừng.

“Két!”, Thẩm Bị phanh gấp lại, hoảng hồn, người vã đầy mồ hôi lạnh. Ven đường, trước mặt là trạm xe bus, có người băng ngang qua đường, suýt nữa thì tông phải! Cũng may kĩ thuật lái xe của Thẩm Bị cao siêu, phản ứng nhanh nhạy nên kịp thời đạp phanh, người đó sợ đến mức ngã bệt xuống đất.

Gió thét mưa gào, khí trời oi bức vốn dĩ đã bị mưa xua tan, vẫn còn hơi lạnh. Thẩm Bị hít sâu, mở cửa xuống xe kiểm tra tình hình. Đó là một phụ nữ trung niên, đang nằm trong vũng bùn, vẫn còn đang ngất người. Có người đứng gần đó nhìn thấy, bèn tốt bụng gọi điện báo cảnh sát, Thẩm Bị giờ tay đỡ bà ta lên, bà ta lại vung tay “đánh” “bộp” một cái vào tay anh.

“Tôi nói cho cậu biết, chưa xong đâu! Đừng nghĩ có mấy đồng tiền thôi thì bắt nạt được người khác! Không biết lái xe hả, không thấy người ta đang qua đường à[(#)]#¥#¥%”

Mưa to tạt vào mặt làm Thẩm Bị không mở mắt nổi, cứ như đứng dưới thác nước, mưa xối từ đầu đến vai, ướt đầm cả người. Thẩm Bị vuốt mặt, nghĩ người đàn bà này sao khỏe thế, đứng dưới mưa to mà còn chửi liên hồi!

Đang nghĩ ngợi thì chợt có người từ đằng trước bước đến, vừa khéo đứng bên cạnh anh, cây dù nhựa trong suốt nghiêng nghiêng, toàn bộ nước mưa trên cây dù như thác Niagara xối thẳng từ trên đầu vào trong cổ. Vừa há mồm, nước liền chui thẳng vào dạ dày!

Bình thường Thảo Thảo đều đi tàu điện, nhưng hôm nay cô ra ngoài làm việc ở gần đây. Nếu muốn đi tàu điện về nhà thì phải đón hai tuyến ở bến xe này. Mặc dù có mang theo dù nhưng mưa lớn thế này, đứng dưới mái hiên cùng đám người chen chen lấn lấn cũng thấy phiền. Thấy chiếc xe buýt mình muốn đi đang từ từ chạy đến, nhưng bị trận tranh chấp giữa bà "chằn" và ông "hắt" cản ở phía trước không thể tiến vào trạm, vì vậy bực bội trong lòng.

Lần đầu tiên bị xe của Thẩm Bị làm dơ bộ váy, lần thứ hai lại bị xe của anh ta cản trước bến xe, sao mà mình với xe của anh ta xung đột dữ vậy?

Thảo Thảo đã sớm nhận ra Thẩm Bị, cũng tận mắt chứng kiến sự việc xảy ra. Rõ ràng người đàn bà đó muốn đi đường tắt nên mới trèo qua lan can sang đây, hơn nữa chiếc xe cách bà ta cũng khá xa. Mới đầu, Thảo Thảo không muốn để ý, tốt nhất cứ để cảnh sát tóm cổ Thẩm Bị, nghiêm hình tra tấn, lần lượt hầu hạ anh ta mười tám kiểu cực hình tra tấn bức cung đòi Mãn Thanh, sống dờ chết dờ rồi quăng ra ngoài trời mưa gió. Ai bảo trời mưa to còn lái xe nhanh làm gì, xảy ra chuyện là đáng đời lắm! Nhưng, thấy xe buýt không vào bến được, cảnh sát cũng chẳng thấy đâu, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi tối rồi!

Thảo Thảo đành thở dài, bung cây dù trong suốt kiểu Hàn bước vào trong mưa. Đến bên cạnh người đàn bà đó. Cúi người lớn tiếng nói: “Bác ơi, bác trèo qua lan can, cảnh sát sẽ không bắt anh ấy đâu, nhiều người đều nhìn thấy cả. Nếu không làm sao thì mau đứng lên đi!”

Mưa nặng hạt, Thảo Thảo lại căng giọng hét với Thẩm Bị: “Anh ơi, anh mau đưa bác ấy đến bệnh viện kiểm tra đi, đừng đứng ngây ra đó. Lỡ bị cảm thì phiền phức lắm!”

Những người đứng đợi xe bên đường gấp gấp lên tiếng: “Đứng đấy, không sao là được rồi! Mau đi đi!”

Thẩm Bị nghe giọng nói quen tai, nhưng cây dù của người này vừa vịn che đứng ngay đầu anh. Mưa rất to, lại thêm nước mưa chảy lộp bộp lên cây dù, Thẩm Bị gần như không thể mở mắt ra được.

Anh vừa lùi ra sau vài bước vừa lấy ví tiền, vừa mở ví ra, tiền đã ướt hết. Hơn nữa chỉ còn có 200 tệ!

Cẩn rằng, tiền tháng này đều bị Thảo Thảo lừa hết rồi. Nhưng anh không muốn dẫn bà thím này đến bệnh viện. Móc 100 tệ ra, bà ta do dự một chút, không cam lòng cầm lấy. Phúi quần áo, lăm bầm lấm bàu: “Giặt quần áo cũng tốn tiền mà!” Sau đó bước đi.

Thẩm Bị thở phào, quay đầu định nói lời cảm ơn với người giúp đỡ mình, vừa nhìn thì lời lên đến miệng bỗng biến thành: “Đứng lại!” Nói rồi tiến lên tóm lấy cánh tay người nọ: “Sao lại là cô?”

Thảo Thảo vốn định nhẹ nhàng chuồn êm, không ngờ Thẩm Bị phản ứng nhanh hơn người thường, nháy mắt đã bắt kịp mình, giữ chặt không buông.

Thảo Thảo ra sức trợn mắt nhìn hàng xe phía sau, nói: “Ôi trời, anh mau đi đi, đằng sau bị kẹt cứng rồi kia!”

“Lên xe, đi theo tôi!” Thẩm Bị tóm chặt cánh tay cô, bước hai bước đã lôi cô đến chỗ ghế phụ, mở cửa đẩy Thảo Thảo vào trong rồi tiện tay khoá chốt.

Xung quanh có người xì xào, anh mặc kệ, chạy về ghế lái, lái xe đi mất. Thảo Thảo đỡ hơn anh một chút, những cũng nhếch nhác không kém. Tay đặt lên nắm cửa, nửa muốn xuống nửa không.

Thẩm Bị thầm nghĩ: “Xem kìa, rõ ràng là loại đàn bà thích hưởng thụ, ham hư vinh, lại chê người ta hư hỏng! Kiểu gì tôi cũng phải dạy dỗ cô!”

Đạp chân ga, tiếng nước “xì xì” vang lên, Thảo Thảo nhìn ghế lái được bọc da thật, nước mưa thấm đầm trên người Thẩm Bị sắp chảy thành sông đến nơi, cố nén cười, quay đầu sang hướng khác. Nói thật, Thảo Thảo không cảm thấy Thẩm Bị là người xấu. Chỉ là ấn tượng ban đầu không được tốt lắm, nên nhìn không vừa mắt mà thôi.

Lén liếc nhìn đôi mắt anh, dưới ánh đèn mòng lung, cô phát hiện sườn mặt góc cạnh của anh, không phải dạng góc cạnh tuần tú mà khá thu hút ánh nhìn, với những đường nét khỏe khoắn kéo dài đến cổ, vai, lưng và ngực.

Thảo Thảo cup mắt, khẽ khép mi, mặt ửng đỏ, không dám nhìn nữa.

Thẩm Bị gần như thô bạo đẩy Thảo Thảo lên xe, ngồi vào xe rồi lại không biết nên làm gì tiếp nữa! Anh vừa nhìn thấy cô mới hiểu lúc này trong đầu mình tràn ngập cái gì. Lại thêm bài dạy dỗ của ông cự lĩnh đạo, rồi ví tiền xẹp lép, gần như không nghĩ ngợi gì mà kéo cô lại.

Đó không phải phong cách của anh. Phải nói rằng anh đã từng là thằng nhóc nông nổi kích động. Nhưng bây giờ anh đã xuất ngũ, tốt xấu gì cũng đã trải nghiệm qua, tuy không tính đã nhìn thấu cuộc đời, song ít nhất nói năng cũng có suy nghĩ. Nhưng hôm nay, quả thực từ lúc nhìn thấy Thảo Thảo, hành động của anh luôn nhanh hơn não!

Bây giờ, anh đang phát sầu vì chẳng biết nói gì, chỉ dám lén liếc nhìn Thảo Thảo một cái, chứ không dám nhìn thẳng mặt cô, sợ chạm mắt. Hơi run run lén nhìn xuống, anh vội vàng thu tầm mắt về, tập trung lái xe. Đầu óc bây giờ phẳng lì như kính chắn gió...

Lúc này, Thảo Thảo chợt nhớ ra một chuyện: “À, tôi ở Thiên Thông Uyển, cảm ơn.”

Thẩm Bị ừ một tiếng, không nói gì tiếp. Thảo Thảo thấy anh mím chặt môi, cơ gân quai hàm phồng lên thì nghĩ hẳn anh đang tức giận. Nhìn hai bên đường tối thui, cô hoảng sợ: “Anh, anh muốn làm gì?”

Về mặt sợ hãi của Thảo Thảo làm tâm trạng Thẩm Bị đỡ hơn một chút, thì ra cô ta cũng biết sợ cơ đấy!

“Đi lấy quần áo cho cô!” Thẩm Bị đáp vài từ ngắn gọn súc tích, rồi lại ngậm miệng.

Thảo Thảo thờ phào, ngập ngừng xoay sang cảm ơn: “Cảm ơn, quả thật tôi không nghĩ tới anh lại giúp tôi giặt quần áo.” Câu nói chân thành này nghe vào giống đang đá xéo người ta vậy.

Thẩm Bị trừng mắt liếc Thảo Thảo, tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, chưa kịp phóng điện, thì Thẩm Bị cứ như ngồi trên cầu trượt, ánh mắt bất giác lia xuống dưới. Tuy anh đưa mắt về rất nhanh nhưng Thảo Thảo đã thuận theo tầm mắt anh mà nhìn xuống trước ngực mình. Áo sơ mi trắng ướt nhẹp, hình dáng màu sắc áo ngực lộ lộ. Đáng ghét nhất là mấy ngày nay cô đều mặc áo ngực loại cotton không mút cho thoải mái. Khi bị ướt thì hai đầu ngực dựng đứng lên dán chặt vào áo nhô ra ngoài, làm sao cũng không che được.

Cô ho nhẹ một cái, ôm túi xách đã ướt sũng lên che lại, phùng một tiếng, cả người nóng bừng như ngọn lửa!

Đèn pha hắt xuống mặt đường, nước trắng xóa tụ thành một mảng như vóc dáng cô gái trắng phau in bóng lên kính chắn gió. Thẩm Bị nghĩ: Chết tiệt, không nghĩ ngợi gì nữa, ắt hẳn đã bị kích động bởi những tâm tư dành cho Tiểu Nhuê rồi. Nếu không thì sao lại có chuyện vừa nhìn thấy Thảo Thảo ngu ngốc thì đầu óc đã đặc quánh lại thế này?

Vốn dĩ sau khi bị ông cự lĩnh đạo thuyết giáo, anh đã buông bỏ tâm tư nuôi tình nhân rồi. Thẩm Bị hoàn toàn muốn hồi cải để làm người lương thiện, thậm chí không bài xích khả năng đón nhận Tiểu Nhuê. Thế nhưng, trận mưa to lại đem Thảo Thảo đến trước mặt anh, lại còn gần như trần trụi thế này!

Thẩm Bị đang đấu tranh tư tưởng thì đã đến tiệm giặt là: “Ngồi im, tôi đi lấy đồ cho cô!”

Thảo Thảo ngoan ngoãn gật đầu, tiện tay mở radio, chỉnh đến kênh giao thông, câu được câu mất nghe tình hình đường xá.

Người Thẩm Bị vừa mới hong khô lại bị ướt sũng, còn bộ váy đã được giặt sạch rồi bọc nylon cẩn thận. Vừa lên xe liền nhét vào người Thảo Thảo, vuốt mặt rồi khởi động xe, không nói tiếng nào chạy về hướng Thiên Thông Uyển.

Tiệm giặt ủi cũng gần khu MOMA, chỉ cách Thiên Thông Uyển một quãng, đến khi tới nơi thì mưa đã ngớt dần, ngoài trời tối đen như mực, không phân biệt được phương hướng.

“Đến rồi.” Thẩm Bị thích lái xe lượn vòng quanh Bắc Kinh, nên tìm nơi lớn như Thiên Thông Uyển cũng chẳng khó, “Toà số mấy?”

“À, đi thẳng qua hai ngã tư rẽ trái, sau đó đến ngã tư thứ nhất rẽ phải, đến cổng toà nhà đầu tiên dừng xe là được.”

“Toà số mấy?” Thẩm Bị nhướn mày hỏi lại lần nữa.

Nói thật lòng thì gương mặt đen đen này nhìn rất uy nghiêm, Thảo Thảo rút người cúi đầu: “Không nhớ.”

Cô! Thẩm Bị cầm nín, đành đi theo con đường rẽ ngoằn ngoèo Thảo Thảo chỉ, may mà không chỉ sai. Nhưng cảm giác không khống chế được này thật khó chịu, anh thầm so sánh Thảo Thảo với Kiều Tiểu Nhuê. Đầu là phụ nữ, sao Tiểu Nhuê vừa rành mạch, vừa lý trí lại thông minh đến thế? Điều này chỉ có thể chứng minh một điều: Thảo Thảo là đồ ngực to não phẳng!

Thảo Thảo cảm nhận được Thẩm Bị đang bức dọc, không dám hó hé, gật đầu định xuống xe.

“Theo tin nhận được về tình hình giao thông lúc này thì tại khu Thiên Thông Uyển do có con đường đang thi công nên bị ngập nước nghiêm trọng, xe cộ không thể lưu thông. Mời các bác tài chọn đường khác. Xin nhắc lại...”

Thảo Thảo nhìn Thẩm Bị, đoạn đường đó ở ngay cửa khu Thiên Thông Uyển, chắc Thẩm Bị không thể ra ngoài được. Mà cô có thể làm gì đây? Mời anh ta lên nhà ư? Thảo Thảo tự nghĩ mình không có cái gan đó, bèn ôm bộ váy nhảy xuống xe.

Thẩm Bị thờ phào, Thảo Thảo ngồi cạnh cứ như lò lửa cháy phừng phừng làm cả người anh khó chịu, có mớ máy lạnh ở nhiệt độ thấp cũng vô ích. Thảo Thảo vừa đi ra thì một làn gió lạnh chợt thổi vào xe, làm đầu óc anh tỉnh táo tức thì, đúng lúc này mới nghe được đoạn tin về tình hình giao thông đang

lập đi lập lại kia.

Nhưng anh chẳng rõ đoạn đường này là khúc nào nữa, nhìn Thảo Thảo bước vào toà nhà, Thẩm Bị mới khởi động xe chạy đi.

Về đến nhà Thảo Thảo liền đi tắm ngay, sáng khoái ra khỏi phòng tắm thì lương tâm cũng trời dậy. Thấy bên ngoài từ mưa to đã chuyển sang mưa vừa, hạt mưa thưa thớt rơi tí tách, không biết Thẩm Bị có qua được chỗ chặn đường không?

Cô nghĩ hay là mình cầm dù đi xuống lầu xem thử, nếu gặp được Thẩm Bị thì mời anh lên nhà, còn nếu không, chỉ trách anh ta xui xẻo thôi.

Thẩm Bị trầy trật lái xe quay lại, cũng may anh còn tỉnh táo, bằng không chiếc xe đã bị ngập nước từ lâu rồi. Đoạn đường này là đường cụt, hơn nữa lại đúng ngay cửa khu nhà. Dựa vào bản lĩnh cùng kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã của mình, chạy qua đoạn đường đó không khó với anh. Nhưng, anh nhớ rõ xe này là xe công ty, tóm lại không thể làm hỏng. Thông thả quay xe lại tiểu khu, mãi đến lần thứ ba lượn quanh toà nhà Thảo Thảo ở, Thẩm Bị mới phát hiện mình rất muốn lên đó. Ngửa đầu nhìn lên, chẳng biết đồ ngốc đó ở tầng mấy nhỉ?

Thảo Thảo vừa bước xuống bậc thang là thấy ngay chiếc Audi của Thẩm Bị. Không rõ là vui hay buồn, cô hơi thất vọng lại hơi phấn khởi, cảm giác giống như hồi bé làm chuyện xấu. Tay cầm dù, tay gõ vào cửa xe.

Khi Thảo Thảo cầm dù đi xuống thì Thẩm Bị đã nhìn thấy cô ngay, nhưng anh lại cho rằng có lẽ mình đang nằm mơ. Khuya rồi, còn ai đi ra ngoài nữa chứ? Chẳng lẽ là yêu tinh!

Thảo Thảo vừa tắm xong, cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng cổ điển form rộng, bên ngoài là váy hai dây dài (slip dress) hơi nhăn nhúm,

vì thế đã khiến Thẩm Bị cho rằng cô mới vừa ngủ dậy. Chiếc váy hơi ngắn, để hở đầu gối tròn tròn cùng đôi chân trắng muốt, viền váy màu đỏ lay động trong màn mưa. Thẩm Bị cảm thấy cổ họng hơi khô, cứ ngơ ngẩn nhìn Thảo Thảo bước đến cạnh xe, gơ tay gõ nhẹ lên cửa.

Anh vĩnh viễn không thể quên được gương mặt Thảo Thảo đứng ngoài cửa sổ xe hôm đó, dưới ánh đèn đường, gương mặt cô trong màn mưa càng thêm dịu dàng yêu kiều, đôi mắt đen lúng liếng như mèo con nhìn anh, đôi môi hồng thắm khẽ mấp máy.

Không hề do dự, anh mở cửa xe theo Thảo Thảo lên lầu.

Sau lưng là màn đêm mật mù và tiếng mưa rơi kỳ lạ. Đôi nam nữ cùng sánh vai, lại tựa như xa cách. Như chàng thư sinh và Tiểu Thiển cùng nhau về chùa, như Tiết Đào dẫn Nguyên Chân (*) vào khuê phòng...

(*) Thư Sinh và Tiểu Thiển: Hai nhân vật trong truyện Thiện nữ u hồn trong Liêu trai chí dị của Bồ Tùng Linh.

Tiết Đào là nữ thi nhân đời Đường. Nguyên Chân là nhà thơ, nhà văn và nhà chính trị nổi tiếng đời Đường. Hai người có mối tình ngọt ngào gắn bó, Nguyên Chân nhỏ hơn Tiết Đào 11 tuổi, khi ông về kinh thành đã phụ bạc Tiết Đào.

Không biết ai là người chủ động trước, nhưng khi Thẩm Bị ôm cơ thể mềm mại của Thảo Thảo thì suy nghĩ đầu tiên chính là: Anh chưa mời cô làm tình nhân của mình. Có lẽ anh không nên làm thế này? Trong lúc anh đang hơi do dự thì cánh tay trắng mềm của Thảo Thảo đã vòng lên ôm lấy cổ anh, mắt hơi nhắm lên...

Chính ánh mắt này đã khiến toàn bộ suy nghĩ của Thẩm Bị bỗng chốc tan biến hết.

“Ừm...” Thảo Thảo khẽ rên một tiếng, hơi uốn éo trong vòng ôm của anh. Sự ma sát nho nhỏ này tựa như một đốm lửa nhỏ, làm cơ thể mẫn cảm của Thẩm Bị như cỏ khô bén lửa cháy phừng phừng.

Thẩm Bị thoả chí thực hiện giấc mơ của mình, vùi đầu vào ngực cô. Nghiêng người ngã xuống giường lớn kê ô trắng hồng của Thảo Thảo. Bầu ngực trần của cô run rẩy lộ lố lác lư. Thẩm Bị vuron bàn tay ra nắm lấy, đầu ngực cương cứng nằm trong lòng bàn tay anh, dục vọng kìm nén đã lâu phun trào, bàn tay ra sức nắn bóp, hai cơ thể càng dính chặt vào nhau.

Không phải ta mơ màng mà là phụ nữ thay đổi rất nhanh! Chìm trong dục vọng không chỉ có đàn ông, mà còn có đàn bà nữa!

Đương lúc dục vọng tăng cao, đột nhiên Thảo Thảo đẩy vai anh ra, nghiêm túc hỏi: “Anh có bệnh không?”

Thẩm Bị chưng hửng, Thảo Thảo thừa cơ kéo từ đầu giường lấy ra một cái bao cao su: “Dùng cái này đi.”

Thẩm Bị liếc môi thấy lạ. Một người phụ nữ độc thân mà lúc nào cũng chuẩn bị sẵn bao cao su, có thể thấy cô ta lão luyện đến mức nào! Suy nghĩ này khiến anh hơi chán ghét, ham muốn mới vừa cháy lên bỗng bị dập tắt, bèn xoay người ngồi dậy.

Thảo Thảo nằm trên giường kéo chăn che người, im lặng nhìn anh.

Một lúc sau, Thẩm Bị mới nói: “Chuẩn bị... đầy đủ quá nhỉ!”

Thảo Thảo gật đầu, thành thật đáp: “Ừ, đề phòng bất ngờ!”

Thẩm Bị muốn hút thuốc, tiếp lời: “Xã hội giờ loạn quá.”

“Có còn hơn không?”

“Nói trắng ra, lỡ mắc bệnh thì phiền phức lắm.”

“Đúng thế.”

“Có thuốc lá không?” Thảm Bị gấp gấp muốn làm một điều.

Thảo Thảo lại nghiêng người lục tìm trong tủ. Tấm chăn vốn dĩ che trước ngực, cô vừa nghiêng người thì phần lưng trắng như tuyết lộ ra hoàn toàn, mông hơi vênh lên, hiện ra đường cong đầy đặn.

Thảm Bị nhớ đến lần đầu gặp mặt, khi đó đã nhìn thấy vùng eo phía sau của Thảo Thảo, cũng trắng phau, cũng nhắn mịn thế này. Đường cong khiến anh mơ màng không dứt giờ đang hiện ra trước mắt...

Lửa nóng dưới thân lại được khô lên, kệ mẹ nó đi! Anh xoay người đè cô xuống, tay sờ tới sờ lui lên vùng trắng ngần ấy. Đã hai năm, gần như anh đã quên mất mùi vị đàn bà rồi!

Khi Thảo Thảo tìm được bao thuốc mình thường hút thì chợt cảm thấy tê tê ở eo như bị điện giật, đang muốn lật người, thì bỗng có một cơ thể nặng nề đè lên lưng cô, âm điệu trầm thấp vang bên tai: “Đừng động, để yên vậy đi.”

Thảm Bị mân mê người cô, làn da nhắn mịn như sứ đem lại cho anh khoái cảm chết người. Anh khao khát vận hết sức lực toàn thân đâm vào nơi nhỏ phía dưới ấy, thô lỗ vuốt ve làm Thảo Thảo rên lên vì đau đớn, bèn xoay người muốn tránh. Một tay anh giữ chặt tay cô, như giam cầm khoá chặt trên đỉnh đầu, đè lên mái tóc của Thảo Thảo. Thảo Thảo cố gắng xoay đầu, Thảm Bị nhìn hàng mi dày cong cong của cô, khoé mắt mơ hồ lộ ra nét sợ hãi. Anh cúi đầu xuống cắn vào vành tai cô, sau đó chậm chậm lướt xuống cổ, xương quai xanh xinh đẹp hõm xuống. Một tay khác thì lướt dọc theo cánh tay trắng ngần của Thảo Thảo, vòng qua nách luồn vào trong.

Đôi mắt Thảo Thảo long lanh, môi hơi hé, hàm răng trắng đều như hạt bắp. Cô khẽ thốt ra tiếng rên vì đau. Tay Thảm Bị bị Thảo Thảo đè lên, anh gấp gáp đổi vị trí, buông bàn tay phải vốn đang giữ chặt hai tay Thảo Thảo ra, từ vai phải luồn xuống cổ Thảo Thảo rồi vòng sang vai trái, khẽ nâng người cô lên, Thảo Thảo không thể không ưỡn người. Bầu ngực trắng như tuyết hoàn toàn lộ ra dưới người Thảm Bị, ung dung giữa không trung.

Thảo Thảo không chịu được đau, vô thức uốn éo người theo tư thế rắn hổ mang, chi làm vậy mới thoải mái hơn chút, cơ thể nhấp nhô theo động tác nhào nặn của Thảm Bị..

Đêm đã khuya, mưa đã ngừng rơi, ánh đèn trên tầng 20 đã tắt. Ánh đèn chớp lên tia sáng cuối cùng lướt qua bao cao su màu trắng đã sử dụng, được vứt trong thùng rác, cứ như nụ cười mỉa mai dành cho kí ức cuối cùng của đêm đầu.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Xác định quan hệ bao nuôi mờ ám

Beta: Ngọc Nguyễn

“Tạch”, ngọn lửa bùng cháy trong đêm đen, rồi được thay bằng đóm lửa đỏ.

Thảo Thảo nằm trên sofa, không bật đèn. Trong bóng đêm thăm thẳm, cô rút một điếu thuốc, nhẹ nhàng nhả khói, ngực phập phồng theo từng nhịp thở. Rèm cửa dày đã được kéo ra, làn gió sáng sớm thổi qua vài màn mỏng mang theo hơi lạnh.

Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ đến. Thảo Thảo như đang giải thích với chính mình, cô là một người phụ nữ bình thường, ly hôn rồi thì không nhất thiết phải giữ mình vì ai cả. Xảy ra chuyện này vốn cũng chẳng lạ, có thể nói là chuyện hiển nhiên thôi, đúng, là hiển nhiên!

Thảo Thảo lại rút một hơi, ngẩng đầu dựa lên sofa, nhả khói lên trần nhà. Trong phòng khẽ vọng ra tiếng ngáy, làm cô dờ khóc dờ cười.

Không phải cô chủ động dậy sớm, mà nói thẳng ra là cô bị đá xuống giường nên mới giật mình tỉnh dậy.

Hình như Thảm Bị không quen có người ngủ gần mình, tay chân dù không quơ quào lung tung, nhưng cũng sẽ tự động “dọn sạch” giường đệm. Thảo Thảo và tấm chăn bông trên người anh đều gặp họa trong lúc “dọn sạch”.

Nhặt chăn lên, đắp cho con lợn chết kia, Thảo Thảo chợt thấy thương cảm.

Cô nhớ, trước đây mình cũng đã từng đắp chăn cho người ta thế này, cuối cùng lớn thì đi mất, nhỏ thì không còn, nổi đau khoét xương, nổi hận đục tim chẳng thấm vào đâu.

Lấy drap giường quần quanh người, Thảo Thảo ngồi trên sofa ở phòng khách hút một điếu Seven Stars, động tác thành thục, nhưng cô không có tâm trạng để thưởng thức.

Sau này... vẫn thế này sao?

Cùng người đàn ông khác...

Cho dù không có tình cảm, cho dù... cái gì cũng mặc kệ à?

Thảo Thảo nhớ đến cậu bạn hồi học cấp hai, chỉ cần nhìn cậu ta từ xa là đã vui vẻ cả ngày. Nếu có thể nói một câu với người ta thì cả tuần đó cô đều chìm trong cảm giác bay bổng lâng lâng. Khi đó, cô cũng từng mơ mộng rằng họ sẽ tiếp cận nhau ra sao. Nhưng ở tuổi ấy, những mơ mộng đều rất lãng mạn không thuốc chữa, nhất định phải có đoá hoa đào hồng phấn mềm mại và nhụy hoa vàng rực lớn để nói lên tình cảm nhẹ nhàng giữa họ, hai người khề ôm nhau, nói hoài không dứt.

Nhưng hiện giờ...

Bọn họ nằm trên chiếc giường trải drap kẻ caro hồng, không nói tiếng nào, tựa như đã thú phát tiết dục vọng của bản thân, không hề quan tâm đến cảm xúc của đối phương. Thảo Thảo thừa nhận, nếu nói đơn giản về khoái cảm xác thịt thì Thẩm Bị đã làm cô rung động. Nhưng loại rung động này chỉ thoáng qua thôi, đến nhanh đi càng nhanh, không thể so với cảm giác hoà hợp gắn bó giữa cô và người chồng cũ.

Thảo Thảo bấm tay tính toán, chẳng qua dài hơn mấy phút, sau đó lại tê nhạt vô vị, thậm chí còn bị đá xuống giường!

Cô nhớ cái cảm giác ấm áp khi chồng cũ ôm cô ngủ, nhớ đến hơi thở của anh ta, đã lâu đã lâu đã lâu lắm rồi không nhớ đến, nhưng đêm nay... ở thời khắc sai lầm này hồi ức lại ùa về!

Lại sẽ thế nào đây?

Thảo Thảo gạt nước mắt, ngăn người nhìn hừng đông ngoài cửa sổ. Con của cô...

Thảo Thảo nhoi nhoi trong lòng, vội lắc đầu như muốn quên đi những chuyện ấy. Nhắm mắt hút một hơi thật dài!

“Phù...” Làn khói nhẹ nhàng luồn qua kẽ răng bay ra ngoài, tiếng thở chứa âu sầu, từ từ thả lỏng người.

“Còn không?” Giọng đàn ông vang lên trong không gian vắng lặng.

Thảo Thảo mở mắt, Thẩm Bị mặc quần đùi đứng trước mặt cô. Trong phòng nửa sáng nửa tối, Thẩm Bị như một bức tượng nửa người ẩn trong bóng tối từ trên cao cúi xuống nhìn cô.

“Thuốc lá ấy! Còn không?”

Thảo Thảo vừa đáp chần cho anh thì anh đã tỉnh rồi. Anh không tỉnh giấc khi có thứ gì đó rời đi, nhưng lại tỉnh giấc nếu có thứ gì đó lại gần mình.

Nhưng, anh không nhúc nhích.

Nhìn Thảo Thảo quần drap ra khỏi phòng, Thẩm Bị kiên nhẫn không nhúc nhích.

Bởi anh không biết nói gì, cũng không biết nên đối mặt với mọi chuyện ra sao. Giờ đây, khi com no rượu say rồi lại không muốn quay về thời điểm rét khô cực, anh chợt nghĩ đến những vấn đề cao xa hơn. Ví dụ như, mình có được tính là người tốt hay không?

Chuyện này nếu còn ở trong quân đội thì đủ bị đuổi thẳng cổ rồi, với lại cũng không phải chưa có người làm. Thẩm Bị không muốn lấy những tiêu chuẩn đó để đánh giá bản thân. Hơn nữa, giữa anh và Thảo Thảo, khó nói rõ được ai bắt nạt ai? Thảo Thảo rất chủ động đấy.

Thẩm Bị nằm sấp xuống giường, trên giường ngoài mùi mồ hôi còn có hương thơm phảng phất dịu nhẹ, anh nhớ đến mùi hương trên người Thảo Thảo, mùi hương này chỉ có thể ngửi thấy trong lúc da thịt thân thiết, răng môi quấn quýt, nước miếng giao hoà. Không thể nói rõ là dễ ngửi hay không, nhưng vừa ngửi thì anh biết ngay người đó là ai, không thể quên được.

Anh vẫn còn nhớ mùi hương của vợ cũ, cho nên khi vợ cũ vừa thay lòng, anh liền ngửi thấy mùi hương khác trên người cô ta. Tất cả đều rõ như ban ngày.

Còn Thảo Thảo, có hơi...

Anh chui vào chăn, Thảo Thảo đã tắt máy lạnh, mở cửa sổ, làn gió thanh mát khẽ thổi vào phòng. Hương thơm trên người Thảo Thảo rất giản dị, giản dị đến mức làm lòng anh trở nên trống rỗng, làm anh nhớ lại hai năm hồ đồ đã qua của mình.

Thẩm Bị dẹp bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, đứng dậy, vợ lấy quần đùi cạnh đó mặc vào rồi đi ra ngoài.

Anh ngồi xuống cạnh Thảo Thảo, sofa lún xuống. Thẩm Bị vừa ngậm điếu thuốc, đã nghe thấy tiếng “tạch”, người bên cạnh đã bật lửa giúp mình.

Lửa cháy, đóm lửa sáng lên rồi lại tàn dần. Thẩm Bị áp ủ ưu tư trong lòng.

“Xin lỗi!”

“Xin lỗi!”

Hai người cùng lên tiếng.

Thảo Thảo nói với Thẩm Bị: “Xin lỗi!”

Trong màn đêm dần sáng, hai người nhìn nhau. Thẩm Bị lên tiếng: “Cô nói trước đi!”

Thảo Thảo quay đầu nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ: “Không có gì, tôi muốn nói... chuyện hôm qua chỉ là việc ngoài ý muốn, anh không cần áy náy.”

Thẩm Bị nhướn mày, phụ nữ ngày nay sao giống đàn ông quá vậy? Lẽ nào, một ngày nào đó, phụ nữ sẽ vừa hút thuốc vừa nhìn đàn ông rồi nói: “Anh yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm!”

Vừa nghĩ đến đó, Thẩm Bị chợt cảm thấy mình mà đề nghị sống cùng thì giống như đòi Thảo Thảo phải chịu trách nhiệm với mình vậy!

Thẩm Bị vội sắp xếp lại lời thoại.

Thảo Thảo lại lên tiếng: “Anh... có bạn gái chưa? Hoặc đại loại đã thích ai đó chưa. Ý tôi là, có khi người ta đi xem mắt không phải bởi vì không có người trong lòng mà chỉ là không thể không đi mà thôi.”

Suy nghĩ của Thẩm Bị bắt đầu thay đổi liên tục, lắc đầu.

Thảo Thảo cắn môi, cố gắng nói: “Hay là... hay là chúng ta lập hoà thuận đi.”

“Hửm?” Thẩm Bị hơi ngạc nhiên. Xuất thân là lính trinh sát, sau là lính đặc chủng, được trải nghiệm nhiều năm như thế, có trận binh nào mà anh chưa từng trải qua, nhưng hôm nay, anh cảm thấy đầu óc choáng váng, chẳng lẽ lúc này làm quá sức nên giờ đuối rồi?

Thảo Thảo tiếp tục nói: “Tôi cũng không muốn hồ đồ tùy tiện kéo đàn ông đến sống chung, nhưng mà... anh biết rồi đấy, bây giờ tìm người phù hợp cũng khó.” Cô nuốt nước miếng rồi nói tiếp, “Dù sao, hôm nay cũng đã thế rồi, nếu anh không đề ý, tôi nghĩ chúng ta thử... thử ở chung trước đã. À, tôi có thể cung cấp chỗ ở, còn anh... đương nhiên không cần anh trả tiền phòng. Ý tôi là dù sao chúng ta cũng độc thân, lại... à... chính là trước khi tìm được người phù hợp... Ý tôi là anh rất được, nếu anh hài lòng về tôi, chúng ta hãy thử chung sống trước, trên tinh thần trước khi tìm thấy người hợp ý. Đến lúc người nào tìm được người vừa lòng rồi thì chúng ta sẽ chia tay! Như vậy sẽ không cần đi tìm kiếm lung tung khắp nơi. Đương nhiên, chuyện này hoàn toàn tự nguyện. Nếu anh không muốn, thì có thể xem như tôi chưa nói gì!”

Phù! Nói đến gần cuối, Thảo Thảo nói liền một hơi, làm mặt mày đỏ hồng.

Cô không muốn lúc nào cũng tự mình giải quyết mọi thứ, cũng không muốn vội vàng tìm kiếm đàn ông, ấy chỉ là vấn đề sinh lý, nếu trước mắt đã có người phù hợp, thì tại sao không giữ lại? Nghĩ thì rất đơn giản nhưng nói ra mới biết có nhiều vấn đề phát sinh. Ví dụ như, có thể Thẩm Bị sẽ cho rằng mình bị thiệt thòi hơn, ví dụ như trong khoảng thời gian ấy anh ta bắt cả hai tay thì sao?

Nghĩ đến đây, Thảo Thảo lại nói thêm: “Đương nhiên, vì nghĩ cho sức khoẻ, nên trong khoảng thời gian chúng ta sống chung, tốt nhất không được bắt cả hai tay. Chẳng khác gì phối giống loạn xạ, quá mất vệ sinh!” Cô cố gắng nhấn mạnh chuyện vệ sinh, để tránh làm đối phương nghĩ rằng cô thay đổi cách biểu đạt dựa trên suy nghĩ của họ.

Chân mày Thẩm Bị cau lại rồi giãn ra, giãn ra rồi lại cau lại, môi giật giật liên tục, thuốc cũng không hút.

Chuyện gì đang diễn ra thế?

Anh vốn định nói với Thảo Thảo rằng: Hãy làm tình nhân của tôi đi!

Thực tế thì sao? Thảo Thảo đã giành trước, nói với anh: Chúng ta ở chung đi!

Cô còn nói “hài lòng” với anh! Cô bảo “Có thể cung cấp chỗ ở”! Còn bảo tốt nhất không được bắt cả hai tay, không được mất vệ sinh! Những cái này đáng lẽ là điều anh phải nói mới đúng, sao lại do chính miệng cô nói ra chứ?

Sau khi xuất ngũ, có một lần Thẩm Bị đã từng than thở rằng mình sẽ không theo kịp xã hội phồn hoa này, nhưng sau hai năm, ở thời điểm anh như cá gặp nước, một người phụ nữ anh nghĩ là đàn độn lại đánh cho anh tỉnh táo!

“Cô... cô muốn nói, cô muốn bao... à ừm... tôi?” Lòng tự tôn của anh bị tổn thương nghiêm trọng, trong đầu không có bất cứ suy nghĩ nào, chỉ cần Thảo Thảo dám gạt đầu hoặc ừm một tiếng, Thẩm Bị không biết mình có đánh chết đồ đàn này không nữa!

Anh là ai chứ, người phụ nữ bí ối này lại dám đề nghị như thế!

Nếu Thảo Thảo ngẩng đầu lên, hẳn sẽ thấy mắt sói hung hãn của Thẩm Bị đang nhìn mình chòng chọc. Đáng tiếc lúc này cô cũng vô cùng căng thẳng,

vừa nghe Thẩm Bị lên tiếng đã vội xua tay: “Không phải, không phải ý đó!”

Hàng mày Thẩm Bị cau lại, rồi hơi hơi giãn ra. Những điều đã nói trước đó trong lúc này càng rõ ràng hơn, đại loại Thảo Thảo đã nói “hài lòng”. Nhưng đánh giá kiểu này làm anh không thoải mái, đáng lẽ phải là anh hài lòng với Thảo Thảo mới đúng chứ!

Thảo Thảo nói tiếp: “Không liên quan gì đến việc đó. Anh xem, tôi thuộc tầng lớp lao động, một tháng kiếm được hai ba ngàn tệ, mặc dù anh là sếp, nhưng tôi không muốn làm anh phải tham ô nhận hối lộ vi phạm pháp luật. Hai chúng ta ở bên nhau vì thoải mái, chuyện tiền bạc có thể tự kiếm tự tiêu, chính là... chính là...” Thảo Thảo đắn đo cả buổi cũng không tìm được từ thích hợp, cứ “chính là” cả buổi không nói thêm được từ nào.

Song Thẩm Bị đã hiểu, cái này làm anh có cảm giác mình được lợi hơn một tí. Nhưng nếu anh bảo Thảo Thảo đến chỗ anh – chỗ đó là nhà của công ty. Ở trong căn nhà đó vừa làm anh thẳng lưng, lại vừa khiến lòng anh hơi bồn chồn, tóm lại cảm thấy bất an. Đề nghị của Thảo Thảo vừa khéo chạm đến nỗi lòng của anh, nếu chuyển đi, trong lòng sẽ thoải mái hơn nhiều. Với lại, anh cảm thấy chỗ của Thảo Thảo cũng thoải mái nữa.

Thế nhưng, “tình cảnh” này hình như không thích hợp lắm. Chân mày Thẩm Bị xoắn lại, không biết có nên đồng ý hay không.

Thảo Thảo để điều thuốc đã sớm tàn trong tay xuống, nói: “Không sao, anh cứ từ từ suy nghĩ, không đồng ý cũng chẳng sao cả.”

Thẩm Bị gạt điều thuốc đang hút dở, đứng lên, nhìn Thảo Thảo: “Nghĩ sớm đi, mấy giờ đi làm?”

Thảo Thảo cúi đầu đáp: “Bây giờ, bây giờ đi.”

“Ở đâu?”

“Quốc mậu, toà nhà A.”

“Ừ, tôi đưa đi.”

Thẩm Bị nói vài từ đơn giản rồi đi vào phòng ngủ.

Thảo Thảo ngồi im, Thẩm Bị dừng bước: “Ngồi đó làm gì? Không đi ngủ hả?”

“Ồ”, Thảo Thảo đứng lên.

Một trước một sau đi vào phòng ngủ. Thảo Thảo khăn trương, còn Thẩm Bị ngược lại rất thoải mái, thậm chí còn đắp đắp vai.

“Ngủ thôi!” Thẩm Bị nằm trên giường, khẽ lên tiếng, sau đó xoay người sang bên kia ngủ.

Thảo Thảo từ từ thả lỏng người, nhẹ nhàng trèo lên giường, túm lấy góc chăn, cẩn thận nằm xuống.

Rèm cửa sổ phòng ngủ được may bằng vải nhung dày, Thảo Thảo có thói quen ngủ nướng, vì thế cô rất ghét ánh mặt trời vào cuối tuần. Hồi vừa mới ly hôn, rèm cửa sổ dày này dường như là tất cả cuộc sống của cô. Trốn trong đêm tối, cô chỉ muốn ngủ đến chết.

Giờ đây, dù đã bước ra ngoài ánh sáng, nhưng Thảo Thảo vẫn giữ rèm cửa sổ đó, treo nó trong phòng ngủ riêng của mình. Dường như sự mềm mại và dày dặn của nó không những cản ánh sáng và tiếng ồn, mà còn có thể cản những hồi ức đau khổ và lòng hối hận...

Mùi hương trên người Thảo Thảo nhẹ nhàng tản ra, Thẩm Bị vùi mặt sâu vào trong gối, cả người bứt rứt khó chịu. Song anh cần thời gian để suy nghĩ vài việc.

Nếu sai anh đi chiếm lấy căn cứ địa, hay bắt tên nằm vùng nào đó, thậm chí thâm nhập vào quân địch, bất kể hang hùm đầm sỏi rừng thiêng nước độc, bất kể đối thủ có gian xảo bao nhiêu, trang bị tối tân thế nào, dù đe dọa giết anh, anh cũng không sợ hãi. Nhưng, người phụ nữ bên cạnh này, cô quá mềm mại, cũng “không nỡ”, lại tự cho rằng mình rất mạnh mẽ, thậm chí còn muốn “bao nuôi” đàn ông!

Thẩm Bị từng lấy vợ, song khi đó, anh giống như đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi mà mình yêu thích nhất, một lòng một dạ lao vào như tên điên. Ở đó có núi cao, nhưng không có bầu ngực mềm; có sông sâu, nhưng không có dầu bôi trơn; có đủ loại âm mưu quỷ kế, nhưng không có nước mắt ghen ngào; đó là thiên hạ của đàn ông, mỗi ngày học-môn đều được kích thích đến mức cao nhất. Thỉnh thoảng có mấy cô gái địa phương đi ngang qua, giống như tuyết đầu đông, bay bay rồi biến mất. Anh cảm thấy quá đủ, đủ đến mức xem nhẹ người vợ của mình. Dù rất áy náy nhưng khi ly hôn anh lại cảm thấy nhẹ cả người.

Giờ đây anh đã xuất ngũ.

Khắp nơi tràn đầy dự vọng, muôn hình vạn trạng, dễ tiện, cao thượng, dơ bẩn hay thuần khiết đều có cả. Rừng nơi đây là da thịt, dự vọng là núi sông, anh rất muốn mạng quan điểm của mình đồng nhất với thế giới bên ngoài, thế nhưng anh nhận ra chuyện đó rất khó thực hiện. Cho nên, anh càng ngày càng trầm mặc.

Chuyện với Thảo Thảo từ lúc bắt đầu đã là sai lầm. Anh nghĩ, ông cụ cấp trên nói đúng, bản thân không ngăn được sự lấn chiếm của viên đạn bọc đường, đã sa đoạ biến chất mất rồi. Cứ cho là Thảo Thảo chủ động đề nghị đi, song chung quy anh cũng đã từng nghĩ như thế. Nếu Thảo Thảo không đề nghị, thì chính anh cũng sẽ lên tiếng thôi. Kết quả này không tránh được.

Nhưng, anh cũng biết Thảo Thảo không cần anh chịu trách nhiệm gì cả. Vậy phải bù đắp thế nào đây?

Thẩm Bị im lặng ngẫm nghĩ, người kẻ bên khẽ xoay người, Thảo Thảo khẽ hỏi anh: “Anh, anh ngủ chưa?”

Thẩm Bị chần chờ một lúc, không nhúc nhích, nhưng đáp lại: “Vẫn chưa.”

“Em... Em ôm cánh tay anh ngủ được không? Chỉ một bên thôi, một bên là được.” Giọng Thảo Thảo hơi run dò hỏi.

Thẩm Bị không đáp, cũng không động.

Thảo Thảo đợi một lúc, sau đó nhẹ nhàng nằm thẳng lại.

Một lát sau, một bàn tay to nắm lấy tay trái của Thảo Thảo: “Ngủ đi, ngủ thêm một lát đi.”

Giọng Thẩm Bị trầm, lại nặng, sáng sớm hơi khàn khàn. Nhưng thanh âm này, bàn tay này làm Thảo Thảo nảy sinh ảo giác như quay lại “nhà” của mình, ngôi nhà đã từng ấm áp, từng yên bình...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: “đó có phải thẩm bị không?”

Beta: Ngọc Nguyễn

“Bíp... Bíp... Bíp...”

Tiếng bíp bíp vang lên từng hồi ngắn, Thẩm Bị mở mắt. Anh luôn giữ vững tính cảnh giác cao độ với những âm thanh gió thổi cỏ lay này.

Trong phòng vẫn tối mờ, người bên cạnh hừm hừm hai tiếng.

Thẩm Bị quay đầu lại nhìn——

Giờ tay khẽ kéo Thảo Thảo đang nằm sát mép giường lại gần. Anh vẫn nhớ rõ, vợ cũ ngày nào cũng cảm râm anh vì tật xấu hay đá người xuống giường, còn ôm sòm bảo trong lòng anh vốn không có cô ta. Lâu dần ngày nghỉ phép về thăm nhà đối với anh là sự đầy đoạ, dù muốn về nhà nhưng lại không dám về. Ngủ ở nhà so với lúc ngủ trong cuộc tranh tài tỷ võ còn mệt mỏi hơn nhiều!

Thảo Thảo mơ màng bò lại cạnh Thẩm Bị, lúc này chuông báo thức kêu cô cũng nghe thấy. Trong tay hình như có thứ gì đó hơi động đậy, cô từ từ mở mắt tỉnh dậy. Thẩm Bị đang nghiêng đầu nhẹ nhàng rút tay về.

Thảo Thảo chớp mắt, mầng máng nhớ lại hình như lúc này có cái gì đó kéo mình lại thì phải. Sau đó nhanh chóng buông tay.

Thẩm Bị thấy Thảo Thảo dậy thì hơi ngượng: “À, xin lỗi! Tật xấu ấy mà. Vừa nói vừa ngồi dậy, giờ tay bật đèn trên đầu giường.

Thảo Thảo cũng ngồi lên, vuốt lại mái tóc đang rối tung: “Không sao, à, ý em là em ngủ say như chết ấy!” Trừ phi ngã khỏi giường, còn lại thì chẳng dậy nổi.

Thẩm Bị đang nhặt quần áo của mình nằm rải rác trên mặt đất nghe Thảo Thảo nói thế thì nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ. Thảo Thảo kéo rèm cửa sổ ra, trong phòng liền tràn đầy ánh sáng, Thẩm Bị híp mắt lại.

“Anh đi tắm trước đi, để em dọn cho.” Thảo Thảo lấy đồ lót bằng giấy trong tủ ra đưa cho Thẩm Bị, “Cái này không phân biệt nam nữ, size hơi lớn, để đây em cũng không dùng đến. Anh dùng đi, đang vội mà!”

Thẩm Bị chần chờ một lát rồi nhận lấy. Thảo Thảo lại tìm khăn lông cùng những thứ cần thiết khác cho anh, chỉ anh cách dùng các thiết bị trong nhà tắm xong rồi mới quay lại phòng ngủ, dọn dẹp mọi thứ.

Đang giữ chân, chợt Thảo Thảo ngậy ra: Đây rõ ràng là cuộc sống trước đây của mình!

Mỗi sớm thức dậy, đầu tiên là gọi chồng dậy, bảo anh ta đi làm vệ sinh cá nhân trước, chuẩn bị nước tắm sẵn, sau đó dọn dẹp phòng, nấu đồ ăn sáng. Anh ta ăn rồi đi làm, còn mình thì từ từ mới vệ sinh, ăn sáng...

Thờ dài một hồi, cô nhanh chóng dọn giường, Thảo Thảo thu dọn phòng ngủ xong xuôi rồi đi vào phòng bếp.

Khi Thẩm Bị ra khỏi nhà vệ sinh thì Thảo Thảo đã làm xong bữa sáng. Sữa đậu nành ấm ấm, bánh bao nóng hổi, còn có đĩa cải thìa muối. Thẩm Bị cau

mày nhìn chén đĩa hỏi: “Em không ăn à?”

Chỉ có một bộ.

Thảo Thảo đáp: “À, anh ăn đi, em tắm hơi lâu, có lẽ anh ăn xong rồi em mới tắm xong. Em thường ăn sáng ở công ty.”

“Hàm hồ! Ở nhà có đồ ăn sáng lại không ăn sao được chứ! Còn sữa đậu nành với bánh bao không? Em đi tắm rửa đi, anh làm cho.”

Thảo Thảo cắn môi dưới, bĩu môi về phía nhà bếp: “Trong tủ lạnh đó.” Sau đó đi vào nhà vệ sinh.

Cùng nhau ăn sáng, trước đây khi bọn họ chưa kiếm được nhiều tiền, khi mỗi người đều có công việc riêng, cô cũng đã từng cùng chồng cũ ăn sáng xong rồi mới đi làm. Khi ăn cơm thường trò chuyện với nhau, sau đó anh càng ngày càng bận rộn, để bất kịp quãng thời gian ngày càng eo hẹp, việc ăn bữa sáng do mình tỉ mỉ làm dần dần càng ít đi.

Thực ra, khi ly hôn cô mới biết được, chồng mình ăn sáng ở chỗ cô gái kia hơn một năm rồi! Thảo Thảo vẫn nhớ chồng cũ đã thẳng thừng trách móc cô không đủ chu đáo, không biết chăm sóc, lẽ nào cô không muốn? Hay là không nên quá sẵn sàng ân cần như thế!

Sao cô có thể ngăn cản được bước chân vội vàng đi làm của anh, bắt anh phải ăn sáng với mình?

Vì thế ả thư kí riêng đó mới chiếm được chăng?

“Cạch cạch cạch!” Nghe thấy tiếng đĩa gõ vào thành chén, Thảo Thảo mới sực tỉnh. Thẩm Bị bức mình nhìn cô: “Ăn đi! Nghĩ gì vậy hả!”

“À!” Thảo Thảo cúi đầu, uống hai hớp đã hết ly sữa đậu nành, ăn một cái bánh bao thì xem như đã giải quyết xong bữa sáng.

Thẩm Bị ăn xong thì vào phòng thay quần áo, Thảo Thảo vừa chạm vào chén bát, Thẩm Bị nói: “Em đi thay đồ đi, anh dọn cho.”

“Vậy... Vậy sao được.”

“Xùy, kêu em đi thì em đi đi! Sao nói nhiều thế!” Thẩm Bị mang chén bát vào phòng bếp, mở nước chà rửa, thấy sạch rồi thì đặt sang một bên.

Thảo Thảo thay bộ váy voan lụa thắt lưng màu xanh đậm, khoác áo khoác màu vàng, tay áo được chít ben bảy phân đi ra ngoài. Tay cầm túi đựng laptop của hãng POLO, không biết bên trong đựng những gì mà căng phồng lên.

Thẩm Bị liếc nhìn vòng eo gầy gầy của Thảo Thảo ẩn dưới lớp quần áo. Tới qua anh đã biết vòng eo của Thảo Thảo vừa mềm mại lại có lực, các bắp thịt hai bên cột sống có tính đàn hồi cao, có thể thoả mãn mọi yêu cầu của anh. Thấy Thảo Thảo chậm chậm đi về phía mình, Thẩm Bị vội đảo mắt, cố gắng dời suy nghĩ của mình về “chuyện chính sự”.

Hôm nay đến công ty nên làm gì đây nhỉ?

Lan man một hồi, anh nhớ ra việc phải sắp nhập công ty, còn có thư tố cáo chiều qua tan làm đã nhận được. Một giám đốc chi nhánh mà lại bạo gan đến thế!

“Đi thôi.” Thảo Thảo thấy Thẩm Bị không nhúc nhích thì hơi khó hiểu.

Thẩm Bị không nghĩ ngợi nữa, nhưng nhớ đến chuyện tên giám đốc kia lại bức mình. Thảo Thảo thấy bầu không khí khác thường, bèn mở cửa ra ngoài.

Sau khi lên xe, Thẩm Bị mới thoát khỏi suy nghĩ về chuyện vừa nãy, thấy thần thái Thảo Thảo bồn chồn, anh hơi áy náy. Chỉ là anh nghĩ không cần phải giải thích gì, cũng không liên quan tới cô.

Thẩm Bị đạp chân ga, xe từ từ chạy ra khỏi tiểu khu.

Một ngày mới đã bắt đầu như thế.

Thẩm Bị lái xe dừng trước toà nhà Quốc Mậu, Thảo Thảo đang muốn hỏi anh tối nay có ăn cơm cùng không, nhưng lại cảm thấy quá thân thiết. Người ta còn chưa trả lời mình nữa, im lặng không có nghĩa là chấp nhận rồi đâu!

Cho nên, Thảo Thảo cảm ơn một tiếng rồi xuống xe.

“Khoan đã!” Thẩm Bị đột nhiên gọi cô, “Điện thoại!” thấy vẻ mặt Thảo Thảo không hiểu, anh lại nói, “Điện thoại của em!”

Thảo Thảo “à” một tiếng rồi lấy danh thiếp ra đưa cho anh. Thẩm Bị cũng móc danh thiếp của mình ra, viết số điện thoại của mình lên đó, đưa lại cho Thảo Thảo, thấy bộ dáng ngờ nghệch của cô, lại nói thêm một câu: “Cầm lấy!” Lúc khởi động xe, lại bồi thêm câu nữa: “Không có chuyện gì thì đừng gọi cho anh, anh bận lắm!”

Bừm—— chiếc xe phóng đi thật nhanh, để lại làn khói mờ.

Thảo Thảo nhìn danh thiếp trong tay, lại nhìn hướng chiếc xe đã chạy mất, khó chịu ấn ấn giữa lòng mày đã nhăn nhúm vào nhau.

Rõ ràng là anh bóng gió muốn hẹn mình đi ăn cơm mà, không phải đã ngủ một đêm rồi ư, sao đột nhiên lại hung hăng thế chứ? Còn ‘Không có chuyện gì thì đừng gọi cho anh’?

Thảo Thảo càng nghĩ càng nóng máu, ở nhà nhớ đến chuyện cũ đã buồn rồi, nhưng cái này cũng không phải anh muốn xem tôi thế nào cũng được nhé! Rệt rệt, cô sạch sẽ lưu loát xé tằm danh thiếp đó thành nhiều mảnh. Đồ tồi, có gì giỏi cơ chứ! Không chịu thì thôi, chị đây không có cung không thể sống được chắc? Phong ba bão táp gì cũng đã gặp hết rồi nhé, hiếm lạ gì cục thịt của cung chứ!

Vứt mớ giấy vụn vào thùng rác, Thảo Thảo cất bước trên đôi gầy cao gót đi vào thang máy.

“Thảo Thảo?” Sau lưng có người gọi, Thảo Thảo quay đầu nhìn lại —— là Phùng Thượng Hương.

“A! Luật sư Phùng, chị đến rồi à!”

Dù Phùng Thượng Hương nhỏ tuổi hơn cô nhưng người ta có tài, Thảo Thảo vô cùng khách sáo.

Hai người cùng đi vào thang máy, Thảo Thảo cảm thấy hình như Phùng Thượng Hương luôn nhìn mình, nên cả người không được thoải mái lắm. Đến tầng 18, thang máy ‘ting’ một tiếng —— Thảo Thảo nhẹ nhõm bước ra ngoài. Phùng Thượng Hương cũng đi theo, chợt hỏi: “Thảo Thảo, hôm nay cô lái xe đến hả?”

Thình thịch, Thảo Thảo run trong lòng. Đứng rồi, thường thì cô ta lái xe xuống tầng hầm, sao hôm nay lại đi vào từ cửa chính nhỉ? Có phải đã thấy rồi không?

Phùng Thượng Hương không nói nhiều, lúc đi lướt qua vai cô, chỉ bình thản thêm một câu làm Thảo Thảo suy tư lão đảo: “Đó là Thẩm Bị đúng không?”

Thảo Thảo rất muốn hỏi Tôn Nam Uy rằng, sao Phùng Thượng Hương lại biết Thẩm Bị? Lúc vừa nghe thấy câu đó, cô còn tưởng cô ta là vợ cũ của Thẩm Bị! Nhưng, với tuổi của Phùng Thượng Hương thì Thẩm Bị lớn hơn cô ta rất nhiều, chắc chắn không phải vợ chồng. Với lại, cô cũng không nghe thấy trong công ty đồn gì về Phùng Thượng Hương đã kết hôn, hẳn là chưa kết hôn nhỉ? Nghĩ ngợi lung tung cả ngày cô vẫn không dám đẩy cửa vào hỏi thử. Khi giao hồ sơ kiến nghị cũng không dám hỏi. Cô sợ Tôn Nam Uy sẽ hỏi: “Rõ ràng nói không gặp, sao đột nhiên lại quan tâm người ta thế?”

“Thảo Thảo!” Giọng nói bức dọc của Tôn Nam Uy vang lên từ trong phòng làm việc, Thảo Thảo đáp lại một tiếng rồi đi vào, luật sư Tôn gõ gõ hồ sơ đã được in xong, nói: “Những kiến nghị này là cô làm sao? Sai chính tả liên tục, hơn nữa điều thứ 18 trong Luật Lao động là gì, cô tra chưa?!”

Thảo Thảo cúi đầu không nói, cô biết mình quả thật đã gõ sai, lúc tra điều luật tinh thần không ổn, hẳn đã viết sai rồi.

“Thảo Thảo!” Tôn Nam Uy ầm ỹ nói, “Cô rất thông minh, học lực lại cao, chỉ cần rèn luyện thêm thì chắc chắn có thể nổi danh trong ngành này. Tôn Nam Uy tôi không phải kẻ đồ kị hiền tài, cô thấy những trợ lý trong công ty đó, ai cũng đậu kì thi Tư pháp, đến công ty sớm hơn cô, nhưng tự viết hồ sơ kiến nghị pháp luật được mấy người? Cô chớ bảo là tôi không giúp cô! Nhưng, cô đọc lại những gì mình viết đi, cũng may tôi xem kĩ lại, nếu không văn bản này mà được gửi đi, thì chẳng khác nào cô đập bẻ bát cơm của tôi!”

“Xin lỗi, luật sư Tôn!” Thảo Thảo á khẩu không biết nói gì, chỉ có thể cúi người xin lỗi.

“Tôi!” Tôn Nam Uy rất bức bối, nhưng giải quyết vấn đề là quan trọng hơn cả, “Hôm nay, tôi phải chuyển phát nhanh qua cho bên họ, sáng sớm mai kí nhận, giờ cô viết thế này, tôi gửi kiểu gì?”

Thảo Thảo đã nghĩ kĩ, mạnh dạn lên tiếng: “Đề tôi làm lại cái khác, lần này tôi sẽ làm tốt hơn, sáng sớm mai sau khi anh đọc qua, tôi sẽ đích thân gửi qua đó. À, phí tổn cứ tính cho tôi.”

Tôn Nam Uy nói: “Phí tổn tính cho cô! Mất khách hàng này, phí tổn có tính cho cả tôi nữa cũng không bù nổi!” Bộp bộp bộp, vỗ vào đồng giấy tờ trên bàn, “Cô bảo tôi tin cô thế nào đây?”

Thảo Thảo cảm thấy nếu mà nói nữa chắc nước mắt sẽ trào ra quá!

Cuối cùng Tôn Nam Uy nói: “Được rồi, tôi tin cô lần nữa! Cô cầm lấy rồi làm lại cho tốt, đừng đợi đến sáng mai, hôm nay chúng ta tăng ca, khi nào xong thì đưa tôi ngay!”

“Vâng! Còn việc gì nữa không, nếu không tôi ra ngoài đây.”

“Đi đi, đi đi!” Tôn Nam Uy kéo cà vạt, tóc vốn tạo kiểu thẳng giờ đã biến thành kiểu giống như phát nổ. Thảo Thảo lúc đi có nhìn lại, chợt cho rằng anh chàng này thật lợi hại. Lúc dạy dỗ người khác càng lợi hại hơn!

Có phải mình hơi hèn không? Thảo Thảo buồn bã ngồi vào chỗ. Bị dạy dỗ không phải chuyện tốt gì, nhưng cô lại cho rằng hình như anh nói đúng. Ngón tay gõ mạnh lên bàn phím, cứ như làm vậy mới có thể giải tỏa uất ức trong lòng.

Phải trách Thẩm Bị! Nếu không phải vì anh, cô cũng sẽ không làm sai thế này, càng không bị phê bình mất mặt đến thế!

Hồ sơ kiến nghị pháp luật quả thực không khó viết, dù sao Thảo Thảo cũng đã phác thảo sơ những kiến nghị cho sự kiện này rồi. Nhưng nếu Tôn Nam Uy đã chú ý đến thì phải viết mỗi chi tiết cụ thể hơn nữa.

Có vài chỗ đề cập tới quy phạm pháp luật, thậm chí có một điểm nhỏ trong phần quy định giữa hai bên cũng đã chứa mâu thuẫn, lúc này Thảo Thảo mới phát hiện cái mình làm lúc trước quả thật có nhiều vấn đề. Dù Tôn Nam Uy đóng dấu gửi đi thì đối với công việc mà nói, chính cô đã làm việc không đúng chức trách. Trong lòng thầm cảm ơn Tôn Nam Uy rất nhiều. Nếu sau này mình có đủ năng lực tự hành nghề, thì chuyện hôm nay quả thật là bài học đáng giá!

Nghĩ vậy, Thảo Thảo làm việc với tâm trạng thoải mái hơn nhiều, lòng nhiệt tình cũng tăng thêm. Đang lúc bận rộn thì điện thoại cô đổ chuông.

“Xin chào, đây là công ty luật Tôn Lỗ Phùng. Xin hỏi anh là ai?”

Người gọi im lặng, một lúc sau Thảo Thảo nghe được câu: “Tôi tìm Đặng Thảo Thảo.”

Là Thẩm Bị. Thảo Thảo vô thức che ống nghe lại, liếc nhìn về phía phòng làm việc của Phùng Thượng Hương, cửa mở, đèn sáng, không có ai. Đi vệ sinh rồi ư? Hay đi rót nước? Đi ăn trưa chưa về? Mấy suy nghĩ cứ luân chuyển trong đầu, người gọi điện đã mất kiên nhẫn: “Đặng Thảo Thảo có ở đó không?”

“Tôi...”

Cạch, tít —— người bên kia không chờ nữa, liền dập máy!

Thảo Thảo hơi nhẹ nhõm lại có chút tiếc nuối. Cảm điện thoại thù người ra.

“Tí... tí... tí...” Điện thoại di động đặt trên bàn bật rung theo tiếng chuông, không hiện tên người gọi đến.

Thảo Thảo vội vàng nghe máy, người bên kia hỏi thẳng: “Em đang ở đâu?”

Hả? “À, xin hỏi ai vậy?” Thảo Thảo không biết ai đang giận dữ gọi điện cho mình.

Người bên kia dường như không ngờ Thảo Thảo lại nói thế, hiển nhiên đã ghen lời, mới cộc cằn đáp: “Là anh!” vẫn không nói tên.

Lúc này Thảo Thảo mới phản ứng kịp, là Thẩm Bị. Sáng nay anh có để lại số điện thoại nhưng cô lại vứt đi, nên không có lưu số anh lại!

“Hỏi em đó!” Thẩm Bị lặp lại lần nữa, “Đang ở đâu?”

Giọng điệu uy nghiêm làm Thảo Thảo bất giác ngồi thẳng lưng, lớn tiếng đáp: “Ồ công ty!” Tôn Nam Uy ngẩng đầu lên nhìn sang bên này, Thảo Thảo hốt hoảng hạ giọng xuống: “Em đang tăng ca.”

“Tăng ca?” Thẩm Bị cao giọng: “Mấy giờ rồi mà em còn tăng ca?”

Thảo Thảo nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi tối rồi.

“Còn lâu không?” Thẩm Bị rõ ràng đang nén giận.

Thảo Thảo ngẫm một lúc, ít nhất phải mất một tiếng nữa, vì Tôn Nam Uy còn phải duyệt lại nữa! Nếu có vấn đề thì một tiếng đồng hồ cũng không đủ.

“À, chắc rất lâu...”

“Rất lâu! Công ty em có phải công ty Luật không thế, có biết Luật lao động không hả? Có biết quyền được nghỉ ngơi không?” Thẩm Bị lớn tiếng, gào to: “Kêu Tôn Nam Uy nghe điện thoại!”

“Đừng, đừng!” Giọng Thảo Thảo càng nhỏ hơn, “Đây là việc của em, là em làm sai, còn làm liên lụy người khác phải tăng ca theo, không liên quan đến ai cả.”

“Em có phải Tiến sĩ không đó? Tiến sĩ làm công việc của trợ lý mà cũng sai?” Thẩm Bị không thể tin nổi mà nói to. Tuy anh không cho rằng Tiến sĩ có năng lực cao siêu gì, nhưng viết lách gì đó cũng không khó khăn! Trong mắt anh, công việc của Thảo Thảo chẳng khác gì mấy nhân viên đánh máy cả.

Thảo Thảo chỉ mong muốn nhanh chóng làm cho xong công việc, lười nói nhiều: “Ôi, không phải. Được rồi, em vội lắm, không nói nữa. Anh về trước đi. Ừ, vậy đi nha, bye bye!” Cạch, bỏ điện thoại xuống.

Cô ngó đầu ra thăm dò, Tôn Nam Uy vẫn vui đầu làm việc, vốn dĩ không để ý đến cô.

Thảo Thảo thở phào nhẹ nhõm, vừa cúi đầu thì...

A, đôi giày cao gót trên mặt đất!

Phùng Thượng Hương đang từ sau lưng cô đi lại, sau đó lướt qua người cô, đi đến trước mặt cô, quay đầu cười một cái, rồi vào phòng làm việc của mình!

Xong rồi, Thảo Thảo há miệng hơn một lúc vẫn chưa khép lại. Cô ta chắc chắn đã nghe hết rồi!

Mồ hôi lạnh bắt gặp tủa ra, Thảo Thảo xoa trán, mắt nhìn thẳng vào màn hình vi tính, không nghĩ nữa, đừng nghĩ gì hết!

Chiều này rất hiệu nghiệm, cô đã dùng chiều này để vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất của mình.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đưa cơm – Tình tiết cũ rích!

Beta: Ngọc Nguyễn

Thẩm Bị trừng mắt nhìn điện thoại, đồ ngốc này dám ngắt điện thoại của anh ư! Trên đời này người dám ngắt điện thoại của anh không nhiều, ngay cả vợ cũ cũng phải đợi anh nói hết mới dám ngắt máy!

“Thẩm tổng?” Có người khẽ đẩy cửa.

Thẩm Bị ngẩng phát đầu lên, Kiều Tiểu Nhuế xinh xắn đứng trước mặt anh. Trong lòng hơi phiền: “À, sao cô vào đây?”

Kiều Tiểu Nhuế chớp chớp mắt, nghe giọng điệu Thẩm Bị nói chuyện không thân thiện, cô vội vàng giải thích: “Tôi đã gõ cửa rồi.” Miệng hơi nhếch nhếch, tỏ vẻ như oan ức. Làm việc với nhau đã lâu, có nhiều thứ không thể nói rõ được. Trước đây, Thẩm Bị rất thích thú với động tác nhỏ đó, nhưng hôm nay anh lại phát bực: đầu tiên là đồ ngốc kia dám ngắt điện thoại của anh, rồi cô trợ lý ngày thường thông minh lại không mời mà vào, chẳng may nghe thấy anh nói chuyện điện thoại thì sao đây? Tôi dù tán thưởng cô lắm thì cũng có giới hạn thôi! Hơn nữa cô đâu phải vợ tôi!

Thẩm Bị vô cùng bực mình nhưng cũng không nói gì. Chẳng lẽ nói thẳng với Kiều Tiểu Nhuế rằng, tôi nổi nóng là vì sợ cô nghe thấy tôi gọi điện thoại cho người phụ nữ khác sao? Anh không có cái gan đó.

“Ừ! Có việc gì không?” Thẩm Bị ngồi xuống ghế da, sầm mặt hỏi.

“Vâng.” Tiểu Nhuế vốn định hỏi Thẩm Bị còn bận không, nếu không thì cùng nhau về được không? Nhưng thấy Thẩm Bị thế này, Tiểu Nhuế thông minh nói sang việc khác: “Vâng, tổ nghiên cứu vừa mới họp xong, đại khái đã đánh giá sơ qua về tình hình của dự án, đây là biên bản cuộc họp, Thẩm tổng có muốn xem sơ qua không?” Cũng may cô có cầm theo bản ghi chép này, mượn cơ này để vào đây. Trước đây cũng vậy, lúc đầu nói về công việc, nói xong thì thuận tiện hỏi: “Ừa, trễ rồi mà Thẩm tổng vẫn chưa về sao?”

Vài lần như vậy thì có thể về cùng.

Thẩm Bị nhớ đến Thảo Thảo đang tăng ca, mình có về trước cũng chẳng làm gì, liền nói: “Ừ, cô đi lên bàn đi. Tôi sẽ xem.”

Kiều Tiểu Nhuế còn muốn hỏi tiếp, bước đến đặt tài liệu lên bàn rồi hỏi: “Thẩm tổng, trễ rồi mà anh còn làm việc sao?”

Thẩm Bị nhận lấy tài liệu, không để tâm cô ta đang hỏi cái gì, ừ một tiếng rồi xem tiếp.

Kiều Tiểu Nhuế chống hai tay lên bàn, người hơi nghiêng về trước, hỏi tiếp: “Anh ăn cơm chưa? Em gọi thức ăn giúp anh nhé?”

Thẩm Bị ngẩng đầu nghĩ một lúc, không biết Thảo Thảo đồ ngốc kia có ăn cơm chưa nữa? Trước đây ăn cơm, anh phát hiện Thảo Thảo ăn rất ít, tối nay chắc cô bỏ bữa quá?

“À, không cần đâu.” Thẩm Bị đột nhiên đứng lên, bắt đầu thu dọn mấy thứ ở trên bàn. Hồ sơ hay tài liệu gì đó đều nhét cả vào túi, sau đó nói với Kiều Tiểu Nhuế: “Mọi người làm việc đi, tôi có việc đi trước đây.”

Nói xong, bèn đi vòng qua Tiểu Nhuế bước thẳng ra ngoài. Đến trước cửa, chợt dừng lại nói với Tiểu Nhuế đang đứng thừ ra đó: “Đứng rồi, trễ thế này, cô cũng đừng tăng ca làm gì. Mau về nhà đi, không có xe thì đi taxi, đưa hoá đơn cho tôi là được!”

Cửa đã hé mở sẵn, Thẩm Bị kéo cửa ra, thấy Lỗ Tu Thừa đang đứng đó: “Tu Thừa. cậu vẫn chưa về à?”

“Vâng, tôi đến đưa hồ sơ này cho trợ lý Kiều, cô ấy ở chỗ anh sao?”

“Ồ trong đó! À, Tu Thừa, tối nay cậu có bận gì không?”

“Không. Có việc gì không Thẩm tổng?”

“Cậu có xe đúng không? Lát nữa về cùng Tiểu Nhuế đi, trời tối con gái đi một mình không an toàn.” Thẩm Bị vội vàng nói hết rồi bước đi.

Lỗ Tu Thừa nhìn bóng lưng Thẩm Bị, mũi sờ sờ đầu. Trong phòng làm việc Tiểu Nhuế cúi đầu đứng trước bàn cũng không biết đang làm gì?

“Tiểu Nhuế?” Lỗ Tu Thừa đi vào, Tiểu Nhuế không nhúc nhích.

Trước đây anh kịch liệt phê phán cách gọi “Trợ lý Kiều”, bảo mọi người đã quen biết thân nhau thế rồi, vói lại da mặt anh dày, Tiểu Nhuế thì nể mặt đồng nghiệp nên tạm thời đáp lại, sau đó trở thành lẽ dĩ nhiên.

“Ừm!” Tiểu Nhuế quay mặt sang hướng khác, Lỗ Tu Thừa chỉ nhìn thấy mái tóc đen mượt của cô.

“Khụ khụ!” Trong lòng anh hiểu rõ, nắm tay phải lại đặt lên miệng ho khan, đứng xa xa, lớn tiếng: “Tôi đã làm xong đề cương báo cáo đánh giá nên mang đến cho cô. Ôi trời, tôi quên cầm thời gian biểu đến rồi. Tiểu Nhuế, cô đọc bản đề cương đó trước đi, tôi đi lấy thời gian biểu. Lát nữa đến tìm cô sau!” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Nhuế nghe trong phòng không còn động tĩnh gì, mới ngẩng đầu lên, đôi mắt ươn ướt, túi thân lau nước mắt. Vỗ vỗ vài cái, điều chỉnh lại vẻ mặt rồi mới đi ra ngoài.

Lỗ Tu Thừa đứng trong cửa thoát hiểm gần thang máy thấy Tiểu Nhuế đi vào phòng làm việc của mình thì thở phào, vỗ vỗ ngực, cười cười. Cô nhóc này, nhìn thì sành sỏi lắm nhưng thực ra chỉ là cô gái nhỏ mà thôi!

Thảo Thảo hồi hộp nhìn Tôn Nam Uy, Tôn Nam Uy cầm viên kẹo bạc hà hỏi Thảo Thảo ăn không? Thảo Thảo lắc đầu, Tôn Nam Uy vừa nhai kẹo vừa bảo: “Mua giùm tôi một ly cà phê, tôi xem cái này trước.”

Thảo Thảo hỏi: “Không đường không sữa, đúng không?”

“Ừ.” Tôn Nam Uy vui đầu đọc tài liệu, gật đầu đáp. Không phải anh không tin vào năng lực của Thảo Thảo, nhưng thực sự không thể qua loa với khách hàng được.

Tiệm cà phê trong toà nhà Quốc mậu đã nghỉ rồi. Nếu muốn mua phải đến quán cà phê nằm trong góc khuất ngoài toà nhà. Ra khỏi toà cao ốc, luồng khí ẩm phả vào mặt làm cô nổi da gà khắp người, nhìn đồng hồ đã mười một giờ rồi.

Sau khi mua cà phê xong, đang đi vào toà cao ốc thì có người gọi cô: “Thảo Thảo!”.

Thảo Thảo xoay đầu nhìn, là Thẩm Bị, trong tay anh xách theo túi giấy.

“Sao lại là anh?”

“Sao không thể là anh?” Thẩm Bị nhướn mày hỏi ngược lại, “Mới đi đâu thế? Gọi đến văn phòng, tiểu Tôn nghe điện thoại nói em không có ở đó.”

“Đây!” Thảo Thảo giơ ly lên.

“Cà phê?” Ở đằng xa cũng đã ngửi thấy mùi rồi, Thẩm Bị cau mày, “Uống mấy cái này có gì tốt đâu!”

Anh giật lấy cái ly trong tay Thảo Thảo, chẳng thèm liếc mắt, ném thẳng vào thùng rác trong góc cách đó ba mét!

Thảo Thảo nghiền ngẫm quỹ đạo bay của cái ly, đột nhiên cảm thấy sai sai!

“Ồ, sao anh lại vứt cà phê của luật sư Tôn chứ?!”

“Luật sư Tôn? Em nói tiểu Tôn à? Nó muốn uống cà phê? Sao lại kêu em đi mua?” Lúc này Thẩm Bị mới nhận ra mình quá lỗ mãng rồi.

Anh cứ nghĩ Thảo Thảo muốn uống cà phê cơ, tặng ca thì không nói gì, còn uống cái thứ chẳng tốt cho sức khỏe này, bộ xem mình là mình đồng da sắt chắc? Trong lòng không thích nên tiện tay vứt giùm cô luôn, lại không ngờ rằng Thảo Thảo mua giùm Tôn Nam Uy!

Nghĩ đến đây, Thẩm Bị bước nhanh đến thùng rác, mở nắp ra, thấy bên trong cũng sạch, nhân viên vệ sinh đã dọn sạch rác rồi đặt túi nilon vào trong đó.

“Anh nhớ các toà cao ốc đều thế này, quả thật đều giống nhau!” Vừa nói, Thẩm Bị vừa kéo thẳng ly cà phê lên trên không chạm vào nắp thùng, “Cầm đưa cho tiểu Tôn đi!”

“Nó... nó nhặt trong thùng rác ra mà!”

“Ồi! Sao em lời thôi thế, em thấy nó nhặt ở đâu ra chứ?”

Thảo Thảo nhìn lướt một vòng quanh cái ly, thấy bên ngoài có lấm tẩm vài giọt cà phê, bèn cẩn thận lau sạch sẽ. Nói thật thì cô cũng mệt lắm rồi, chẳng muốn đi thêm một vòng nữa đâu. Nhìn Thẩm Bị, Thẩm Bị nhìn cô cổ vũ, cô đành cầm lấy cái ly bị trắng đi vào thang máy.

Dưới ánh mắt cổ vũ của Thẩm Bị, Thảo Thảo đi vào phòng làm việc của Tôn Nam Uy, đặt cà phê lên bàn.

Tôn Nam Uy mở nắp uống một ngụm: “Chà, hương vị không tồi. Cô vất vả quá!”

Thảo Thảo nói: “À... không có gì nữa thì tôi ra ngoài đây.”

“Bản kiến nghị này tôi thấy cũng ổn rồi. Cô dán nó lại đi rồi sáng mai đi gửi là được.” Tôn Nam Uy nói tiếp, “Phải rồi, lúc nãy Thẩm Bị có gọi điện tìm cô, tôi bảo cô không có ở văn phòng.” Anh vui vẻ nháy mắt, “Tình tứ quá nha?!”

Thảo Thảo nghĩ thầm, người cũng đã đến rồi, tình tứ gì ở đây nữa!

Tôn Nam Uy hình như rất thoải mái, nói cũng nhiều hơn: “Haizz, cô nói xem, dù sao Thẩm tổng cũng được xem là người đứng đầu cả công ty, thân là người đại diện pháp luật, sao lại nhỏ nhen như thế chứ? Tiểu Văn kể anh ta đã từng ở trong quân đội, mà sao điều bộ tính toán chi li thế, chẳng có phong thái của quân nhân gì cả? Thảo Thảo, cô yên tâm, lần sau tôi với Tiểu Văn sẽ mời cô một bữa. Tôi thể với Thần Tài, nhất định sẽ tìm cho cô một ông chồng “rùa vàng” như ý, tốt gấp hàng vạn lần thằng chồng cũ của cô và cả Thẩm Bị nữa. À, cô chưa ăn gì đúng không, đi thôi, tôi mời. Cô muốn ăn gì nào?”

“Khụ khụ!” Tiếng háng giọng từ ngoài cửa vọng vào, có người thô giọng hỏi: “Thảo Thảo, xong chưa?”

Tôn Nam Uy giật nảy mình, Phùng Thượng Hương đã về từ lâu, giờ này còn có người nào nữa hả!

Thảo Thảo đỏ mặt, lên tiếng đáp lại, nói: “Bạn... bạn đến tìm tôi.”

“Ai thế?” Tôn Nam Uy nhiều chuyện đứng lên, vừa hỏi vừa đi ra ngoài.

Thảo Thảo vội bước lên phía trước, “Bạn...”

Cửa mở, Tôn Nam Uy và Thẩm Bị mặt đối mặt đứng nhìn nhau, người thì sững sờ, kẻ thì lạnh mặt.

“Thẩm Bị...” Giọng Thảo Thảo nhỏ như muỗi kêu, nói tên như than thở.

“A ha! Thẩm tổng!” Tôn Nam Uy phản ứng nhanh, da mặt dày, sau phút sững sờ ngẩn ngui thì vẻ mặt lập tức biến thành tươi cười nhiệt tình đón tiếp: “Anh đại giá quang lâm sao không nói một tiếng thế? Nào nào nào, vào đây ngồi, vào đây ngồi!” Vừa nói vừa bước vào trong.

Thẩm Bị nhìn Thảo Thảo, Tôn Nam Uy liền nói: “Thảo Thảo, sao không đi pha trà mời Thẩm tổng! Lấy trà Thiết Quan Âm đây, Thẩm tổng không uống loại khác đâu.”

“Không cần đâu!” Thẩm Bị ngăn Thảo Thảo lại, “Thảo Thảo còn phải tăng ca, tôi đem thức ăn cho Thảo Thảo thôi. Mọi người cứ làm việc đi.”

Không thể nói rõ về mặt của Tôn Nam Uy như thế nào, kinh ngạc, phấn chấn, quái lạ, oán giận, tóm lại là vô cùng vặn vẹo, mắt, mũi, miệng và cả nếp nhăn đều co giật run rẩy. Thảo Thảo hận không thể đào lỗ trốn đi, cúi đầu thật thấp, tay vẫn vẽ giấy nhó trên bàn cuộn thành ống.

“À há, vậy... vậy hai người cứ thông thả, từ từ trò chuyện nha! Tôi còn vài thứ phải xử lý, không làm phiền nữa. Khả khả!” Tiếng cười cuối cùng vô cùng quý dị, Tôn Nam Uy gần như chạy vào phòng làm việc của mình. Thảo Thảo ngảnh cổ nhìn qua, vừa khéo nhìn qua khe hở kính thủy tinh, thấy tên đó đang cầm điện thoại lên.

Lúc này chắc Tiểu Văn vẫn chưa ngủ, bọn họ có chuyện để tám rồi!

“Ăn đi, để lâu nguội mất.” Thảo Thảo mở hộp giữ nhiệt, trong đó là ——

Phân đậu hũ hầm bắp cải!

“Ồ, món này là sao?” Thảo Thảo lấp ba lấp bắp.

Thẩm Bị điềm nhiên như không lấy ra một cái hộp khác, trong đó là ột chuông xào thịt và phần cơm cho hai người ăn, cầm đĩa ngồi xuống, còn gọi Thảo Thảo: “Không phải em thích ăn món đó sao? Ngồi đi ngồi đi, anh đói rồi, mau ăn đi.”

“Thẩm Bị...” Thảo Thảo muốn hỏi có phải anh cố ý trả thù cô không, nhưng thấy anh vui đầu ăn cơm, liếc nhìn đồng hồ trên tường thì thấy đã nửa đêm rồi. Người thường không ai nửa đêm canh ba xách đậu hũ bắp cải đến đùa, hơn nữa còn mang bụng đói đi trêu người khác cả.

Thảo Thảo không nói nữa, cầm muống mứt ăn. Ăn được vài miếng, Thảo Thảo gấp vài miếng ột chuông trong hộp cơm của Thẩm Bị, ánh mắt dỗi hờn nhìn anh, điềm nhiên bỏ vào hộp cơm của mình.

Thẩm Bị ngẩn ra, nhếch mày nói: “Em cũng thích ăn cái này hả? Sớm biết vậy anh đã mua nhiều thêm rồi.”

Câu nói đơn giản nhưng lại làm Thảo Thảo xúc động. Chưa từng có ai mang cơm đến cho cô, dù là lúc giàu hay nghèo, cô chưa từng gặp được ai như vậy. Hơn nữa giờ còn ai vẫn nhớ đến việc mang cơm cho cô chứ? Cùng lắm thì gọi cửa hàng 24h dưới lầu thôi.

“Thôi, dầu mỡ lắm, em chỉ thay đổi khẩu vị chút thôi.” Thảo Thảo tiếp tục ăn rau của mình, ăn vài miếng đã no rồi.

Thẩm Bị ăn rất nhanh, thoát cái đã thấy đầy hộp. Thảo Thảo nhủu mảy nói: “Trễ rồi, anh ăn như thế sẽ đau bao tử đấy.”

Thẩm Bị xoa bụng, “Không sao, đói bụng cả ngày, ăn ít thế này chẳng sao đâu.”

Thảo Thảo quan sát anh, đột nhiên hỏi: “Anh uống thuốc bao tử chưa?”

“À, có đem theo.” Thẩm Bị lơ đãng trả lời. Thờ ơ hỏi: “Sao em biết anh bị đau bao tử?”

Thảo Thảo thu dọn các thứ, thuận miệng đáp, “Đoán thôi.”

Lúc này Thẩm Bị mới nhận ra mình bị lọt hố rồi, vừa nãy Thảo Thảo chỉ thử anh thôi! Trong lòng chợt cảm thấy ảm áp. Cô ấy cũng không ngốc! Thẩm Bị nhìn dáng Thảo Thảo thướt tha đi tới đi lui trong phòng làm việc, đột nhiên anh rất muốn ôm lấy cô.

Nghĩ là làm, Thảo Thảo cúi đầu để mặc anh ôm không phản kháng, cần cổ trắng như tuyết lộ ra để mặc anh hôn.

“Thảo Thảo ...” Tôn Nam Uy lên tiếng không đúng lúc, sau đó ngưng bật “Í!”.

Thẩm Bị vội buông Thảo Thảo ra như bị điện giật, Thảo Thảo thì ngơ ngác.

Tôn Nam Uy lấp ba lấp bắp: “Tôi... tôi về trước... hai người... hai người cứ từ từ!” Nói xong thì kẹp cặp tài liệu dưới cánh tay, hót ha hót hải chạy đi.

“Ranh con!” Thẩm Bị chửi một tiếng, lửa trong người cũng giảm đi.

“Về thôi.” Thảo Thảo đỏ mặt tía tai, trong văn phòng, còn bị Tôn Nam Uy bắt gặp, đây... đây là chuyện gì vậy trời!

...

“Anh nói gì?” Về đến nhà, Thảo Thảo không thể tin vào những gì mình nghe được, nhìn Thẩm Bị, “Anh lặp lại lần nữa xem.”

“Anh nói, hy vọng em có thể làm tình nhân của anh. Quan hệ giữa chúng ta tạm thời không cần không khai.”

Đầu óc Thảo Thảo rối mù, có nhiều thứ muốn hỏi nhưng chỉ hỏi được một câu: “Mấy người Tiểu Tôn chẳng phải đã biết rồi sao?”

Thẩm Bị hút thuốc: “Bọn họ thích hiểu thế nào thì hiểu, có điều em đừng để bọn họ hiểu lầm thêm là được.”

Thảo Thảo bất giác cầm điều thuốc, bật quẹt ga Zippo hai lần mới được, anh ta làm Tôn Nam Uy hiểu lầm, mình vốn dĩ còn không muốn để ý tới người đàn ông này!

Hút mạnh hai hơi liền mà Thảo Thảo vẫn còn choáng váng: “Chúng ta... chúng ta ở chung thế này không được sao? Em không cần tiền của anh.”

Thẩm Bị cảm thấy khó chịu, về mặt Thảo Thảo làm lòng anh nhoi nhói: “Dùng tiền thế nào là chuyện của em, mỗi tháng anh sẽ gửi vào tài khoản cho em. Em suy nghĩ đi.” Thẩm Bị đứng lên đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Thảo Thảo dụi tàn thuốc, “Lý do, cho em biết lý do. Anh là quân nhân sẽ không vô duyên vô cớ làm thế này!”

Bóng lưng Thẩm Bị vững chãi như núi, nghe thấy hai chữ “quân nhân” thì khẽ dao động: “Quân nhân? Đã không phải từ lâu rồi.”

Thảo Thảo chờ đợi nhưng Thẩm Bị không nói gì thêm, mở cửa bước đi.

Xuống thang máy, Thẩm Bị ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên lầu, cái tên Thảo Thảo đã đến đầu lưỡi lại ngập ngừng, đành nuốt vào. Như một giấc mơ đẹp, cuối cùng màn đêm u tối cũng nghênh đón ngày mai của nó.

“Ing... Ing... Ing...” Tiếng hiệu quân tử trong túi quần phát ra, Thẩm Bị giật mình.

Là Thảo Thảo gọi tới.

“Em đồng ý.” Giọng của người trong điện thoại không có bất kì tình cảm nào, đơn điệu như học thuộc bài. Mắt Thẩm Bị chợt ươn ướt, là vì Thảo Thảo? Hay bởi vì ba chữ đó?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: “rõ ràng thế làm gì chứ?”

Beta: Ngọc Nguyễn

“Em đồng ý.”

“Ừ, ngủ sớm đi.”

Giọng Thẩm Bị từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, Thảo Thảo đến gần cửa sổ nhìn xuống dưới, lúc nửa đêm trời tối mù, chiếc Audi xám bạc bật sáng đèn quẹo ra khỏi tiểu khu.

Thảo Thảo lấy chai bia trong tủ lạnh ra, ngẩng cổ uống một hơi, đêm nay chỉ đành dựa vào nó thôi. Cô không muốn nghĩ đến lý do, cũng không muốn phân tích nguyên nhân gì, chỉ muốn ngủ thật ngon để ngày mai có đủ dũng khí mà từ chối.

Nhưng, dù cô có đủ dũng khí từ chối Thẩm Bị đi nữa thì liệu có còn dũng cảm để đối diện với nỗi cô đơn không? Những sự dằn vặt trắng đêm không ngủ vẫn còn đọng lại trong trí nhớ, cô có thể đối mặt một lần nữa ư?

Thẩm Bị, xem như là bạn cùng giường thôi, còn tốt hơn là chỉ có mình cô!

Ngủ thẳng một giấc đến giữa trưa, tắm rửa xong rồi đắp mặt nạ, nhìn mình đã ổn hơn nhiều, Thảo Thảo liền dọn dẹp sạch sẽ rồi mới đi làm.

Trên đường đi làm, cô vừa mở nguồn điện thoại thì Tiểu Văn đã gọi đến, nội dung đương nhiên là hỏi cô và Thẩm Bị thế nào. Thảo Thảo bình thản nói: “Không phải như cậu nghĩ đâu, Tiểu Tôn hiểu lầm thôi.”

“Haha, đưa com thôi mà thân thiết như thế, Nam Uy sao hiểu lầm được. Cậu mau nói thật đi!”

“Đưa com là anh ấy nợ mình, còn cái mà Tiểu Tôn thấy lúc chót rõ ràng là góc đứng của anh ta có vấn đề thôi.”

“Haizz...”

“Đến công ty rồi, không nói nữa.”

Thảo Thảo hít sâu, bước vào toà cao ốc.

“Luật sư Phùng”. Thang máy đến, Phùng Thượng Hương bước ra gật đầu nhìn cô xem như chào hỏi.

Tâm trạng Thảo Thảo bình thản, cảm xúc ổn định, không có cảm giác bồn chồn bất an gì cả. Cô không tính đến chuyện yêu đương, chỉ là xây dựng mối quan hệ nam nữ bất chính với người nào đó. Dù Phùng Thượng Hương biết thì cũng chỉ là chuyện cười mà thôi. Cô không quan tâm Phùng Thượng Hương quen biết Thẩm Bị ra sao, tại sao phải đi tìm tòi quan hệ giữa hai người họ chứ?

Thẩm Bị chẳng qua chỉ là động vật giống đực mà thôi.

Chỉ trong buổi sáng Thảo Thảo đã làm xong hết mọi việc. Hôm nay Tôn Nam Uy rất bận nên không có thời gian tìm cô hóng chuyện. Đến lúc tan ca, Thảo Thảo lấy sách ra ôn bài, còn khoảng gần một tháng nữa là thi Tư pháp rồi, cô phải chuyên tâm ôn bài mới được.

Tên giám đốc công ty ở tầng dưới tham ô nên bị người ta tố giác, kiểm sát viên vừa đến, Thẩm Bị đã nhận ra người đó! Đó là lão chiến hữu năm xưa, giờ đã là cán bộ rồi.

Thẩm Bị vui mừng rủ ông ta đi uống rượu, com no rượu say, lão chiến hữu ngần ngật bảo: “Thẩm Bị này, chú về địa phương ở cái nơi hỗn tạp này, có bị nhiễm thói hư tật xấu gì không hả?”

“Cái gì là thói hư tật xấu hả?!” Mặt Thẩm Bị đỏ ngầu, “Ông đây làm việc có nguyên tắc đấy nhé! Địa phương có nguyên tắc của địa phương, quân đội thì có nguyên tắc của quân đội. Năm xưa nếu không phải tôi không hiểu nguyên tắc thì giờ có thể đến nơi này làm việc ư!”

Lão chiến hữu xuất ngũ sớm, ông ta luôn cho rằng Thẩm Bị là kiểu người sẽ theo bộ đội cả đời, không ngờ lại gặp nhau ở đây. Điều này có nghĩa là gì, trong lòng ông ta biết rõ.

Chuyển sang chủ đề khác, ông ta hỏi, “Em dâu đâu?”

Thẩm Bị cười khẩy: “Ly hôn rồi!”

Lão chiến hữu kinh ngạc, không hỏi thêm gì: “Nào nào nào, đừng nhắc tới chuyện cũ nữa, uống đi!”

Nói rồi nâng ly uống cạn.

Thảo Thảo đang đọc sách thì điện thoại rung.

“Em đang ở đâu thế?” Thẩm Bị ở đầu bên kia căng giọng gào thét: “Tối rồi không về nhà mà đi đâu hả? Về ngay cho anh!”

Thảo Thảo nhìn đồng hồ đã mười một giờ rồi: “Anh đang ở đâu?”

“Ồ nhà. Em về nhà ngay cho anh... ực, về ngay! Bất kể em đang sống chết bên cạnh thằng nào cũng phải về ngay!” Giọng Thẩm Bị là lạ.

Thảo Thảo nhẹ nhàng hỏi: “Anh đang ở Vạn Quốc thành à?”

“Ừ...”

“Em đến đó đây.” Thảo Thảo đứng dậy.

Có lẽ Thẩm Bị không yêu cô nhưng ít ra trong lúc này anh cần cô. Thảo Thảo nghĩ có thể được người ta cần và dựa vào là một điều hay.

Thẩm Bị nói số nhà và số tầng cho cô nghe, vừa vào thang máy Thảo Thảo còn nghĩ giả sử anh không ra mở cửa, thì đi về thôi, ít ra cũng được coi là đã đến. Chẳng ngờ, vừa đến trước cửa cô đã tròn tròn mắt.

Thẩm Bị nằm thẳng cẳng dưới đất, ngáy o o, cửa thì mở toang.

Thảo Thảo cố sức kéo anh vào nhà, Thẩm Bị trở mình nhìn Thảo Thảo, nắm tay cô lắm lắm: “Tiểu Quân, em về rồi à.” Vừa nói, mắt anh hơi ươn ướt, “Về là tốt rồi, về là tốt rồi! Chúng ta lại sống vui vẻ với nhau, sống vui vẻ với nhau...”

Thảo Thảo nhìn Thẩm Bị say bí tỉ nói năng mơ hồ thì mắt hơi cay cay. Cô có nghe nói về việc quân nhân ly hôn, không tránh khỏi hai người hai nơi, tình cảm thay đổi. Dù kiên cường như Thẩm Bị mà gặp phải chuyện giữa gia đình và quốc gia thì cũng bó tay, không thể lựa chọn.

Trước khi ngủ, một ý nghĩ bất chợt hiện lên trong đầu cô: Bây giờ Thẩm Bị đã về địa phương, vậy còn vợ trước của anh...

Cô không muốn nghĩ nữa, trước giờ cô chưa từng làm lính, cũng không có kinh nghiệm gì trong việc này, thậm chí ngay cả kì học quân sự năm nhất cũng bị hủy bỏ do đúng dịp kỷ niệm thành lập trường. Quân nhân, với cô chỉ dừng ở khái niệm xa lạ nào đó trong tác phẩm nghệ thuật mà thôi.

Cho nên cô quen với Thẩm Bị nguyên nhân đa phần là bởi khác giới, không có Thẩm Bị thì sẽ có người khác. Cô đã vứt bỏ cách sống bình thường, thật ra thì làm tình nhân cũng không tồi, tiền bạc sông phẳng, không giống kiểu mờ ám của những người sống chung.

Lúc Thẩm Bị tỉnh lại thì đầu đau vô cùng. Nhìn quanh một lượt, chợt thấy mái tóc dài đen mực: “Tiểu Quân?”

Người đó khẽ cử động, ngẩng đầu lên, khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc: “Tỉnh rồi à?”

Trong mắt Thẩm Bị hiện lên nỗi thất vọng, dù chỉ là thoáng qua nhưng Thảo Thảo vẫn nhận ra. Cô có thể hiểu cảm giác này, giống như mỗi sáng thức dậy không nhìn thấy Quan Hạo vậy.

“Em đi nấu vài thứ. Anh dọn dẹp đi, chín rồi, còn phải đi làm nữa.” Thảo Thảo vừa nói vừa bỏ tay anh ra rồi đi ra ngoài.

Thẩm Bị không buông tay ra mà nắm chặt hơn, kéo Thảo Thảo lại ôm vào lòng.

Thảo Thảo không rõ hiện tại trong mắt Thẩm Bị cô là Thảo Thảo hay Tiểu Quân nữa? Nhìn đầu Thẩm Bị đầy mồ hôi, mắt thì mơ màng, Thảo Thảo nhắm mắt lại, cô tưởng tượng đến Quan Hạo, giống như trước đây...

“Chuyên tâm chút đi!” Thẩm Bị hung dữ cắn cô một cái, hung bạo ôm lấy cô. Thảo Thảo đau đón “á” lên một tiếng, mồ hôi lạnh túa ra. Thẩm Bị nói lỏng tay, Thảo Thảo từ từ thở ra, nhìn vào mắt anh: “Chúng ta cứ tự làm việc của mình không được sao?”

Lời vừa thốt ra, đột nhiên thấy Thẩm Bị dừng lại, chống cánh tay xuống giường nâng người lên, cúi đầu tròn mắt nhìn cô. Thảo Thảo ôm anh, nghênh đón nói nhỏ: “Rõ ràng như vậy làm gì?”

Hum! Thẩm Bị rên một tiếng, động tác càng thêm cuồng bạo, giống như xe đua đang tăng tốc mặc kệ mọi thứ mà lao đi.

Hưng phấn cùng đau đớn đồng thời ập tới bao lấy Thảo Thảo, cô kêu the thé, gào khóc, trong âm thanh hỗn loạn dứt khoát quên mình!

Thẩm Bị áy náy nhìn Thảo Thảo đang ngủ say, chuyện quá khứ thì để nó qua đi, anh không thể quay lại quân đội nữa, Tiểu Quân cũng không quay về. Thẩm Bị của hiện tại là boss của Tập đoàn Thương mại Quốc gia, là thương nhân, là một kẻ hẹp hòi tư lợi. Có lúc, anh cũng muốn làm một người hoàn toàn khác, nhưng anh thật sự không tìm được chỗ xuất phát.

Câu nói hồi sáng của Thảo Thảo “Rõ ràng như vậy làm gì” đã đánh một phát mạnh vào lòng anh. Anh sống một cách vô tri vô giác quá lâu rồi?

Lúc trước anh không phục, cũng từng muốn giữ mình trong sạch, nhưng mà...

Một Thảo Thảo như thế, một Đặng Thảo Thảo ngu ngốc vào thời điểm anh khốn đốn nhất đã cười quyến rũ đến thế, rồi chỉ bằng một câu nói đã khiến anh thương tích đầy mình, xấu hổ vô cùng.

Đúng là tự mình lừa mình, quân nhân ư, bản thân mình vốn không xứng với hai chữ này!

Thẩm Bị vào phòng bếp, bật bếp hâm sữa. Làm vậy khiến anh nhẹ nhõm đôi chút, Đặng Thảo Thảo này hẳn cũng giống anh nhỉ? Những thứ trước giờ

anh chưa từng để tâm, những điều anh chưa từng nghĩ đến giờ lại ập tới. Anh rất tò mò, chồng cũ của Thảo Thảo là người thế nào? Tại sao họ lại ly hôn? Chẳng lẽ bọn họ cũng sống xa nhau ư?

Thẩm Bị không phải người nhiều chuyện, Thảo Thảo cũng chẳng phải kẻ đay nghiến người cũ. Hai người lịch sự ăn xong bữa sáng vào lúc gần trưa.

Thẩm Bị muốn tiễn Thảo Thảo, Thảo Thảo nói: “Không cần đâu, bọn Tiểu Tôn đều biết anh, phiền phức lắm.”

Thẩm Bị gật đầu, lái xe đi.

“Thảo Thảo!” Xe chạy được một đoạn lại lùi lại, Thẩm Bị ngo đầu ra cửa sổ nói, “Tôi nay đừng tặng ca, về sớm một chút!”

Thảo Thảo chần chừ một lát rồi hỏi: “Anh... về ăn cơm à?”

Thẩm Bị cau mày đáp: “Không chắc.”

Thảo Thảo nói: “Tôi em sẽ về.”

Còn sớm hay muộn thì không biết được.

Thẩm Bị nhìn cô một cái, không nói gì, lái xe ra khỏi tiểu khu.

Tối, Thảo Thảo theo thường lệ ở lại công ty đọc sách đến mười một giờ mới thu dọn về nhà Thẩm Bị. Trong nhà tối thui, Thẩm Bị vẫn chưa về. Anh không nói có về hay không, cũng không nói mình đi đâu. Ở trong căn nhà tối đen như mực giống như quay lại lúc đó.

Thảo Thảo thấy trong tủ rượu còn vài chai, mới uống một ít đã cảm thấy choáng, liền đi tắm rồi ngủ.

Không rõ ngủ được bao lâu, Thảo Thảo cảm giác bên người hơi là lạ. Cô mở mắt, thấy đầu giường có ánh lửa le lói. Thẩm Bị đang ngồi dựa vào đầu giường nhắm mắt hút thuốc.

“Khụ khụ!” Thảo Thảo bất cẩn hít vào một ngụm khói, sau đó cô cảm thấy hình như mình lại thêm thuốc, rất muốn hút một điếu, “Đưa em một điếu.”

Thẩm Bị nhìn cô, gảy điếu thuốc trong tay: “Em uống rượu à?”

Thảo Thảo hít thử mùi trên người mình, đâu có nồng đâu ta? ‘À’ một tiếng xem như đã trả lời, nhìn làn khói cháy dần ở đầu điếu thuốc, Thảo Thảo rất muốn hút một điếu.

Thẩm Bị hỏi: “Sao lại uống rượu?”

“Muốn uống thì uống thôi.” Thảo Thảo xoay đầu nhìn anh, cười hi hi đáp lại, Thẩm Bị cũng nhìn cô, anh thấy nụ cười hiện lên trên mặt cô nhưng không hiện trong đôi mắt, “Em mất ngủ, nhưng lại không thích uống thuốc ngủ. Uống chút rượu để dễ ngủ hơn thôi! Ôi, đưa em điếu thuốc, anh làm con sâu nghiện thuốc tỉnh dậy rồi.”

Thẩm Bị nhìn cô: “Cai đi! Cai hút thuốc đi, chẳng phải thứ gì tốt lành gì đâu.”

Gương mặt đang cười của cô từ từ đơ ra, rồi đột nhiên lại như hoa nở rộ: “Anh nói gì chứ! Làm như cai dễ lắm vậy! Anh thử cai cho em xem đi! Hừ...” Cô ngáp một cái rồi nằm xuống giường lẩm bầm, “Không hút thì không hút, có gì nghiêm trọng đâu chứ!”

Thẩm Bị cúi đầu nhìn Thảo Thảo đang nằm trên giường hỏi: “Sao em lại ly hôn?”

Thảo Thảo ngưng thở một lát, tiếp đó là một màn im lặng.

Thẩm Bị thở dài, dụi thuốc rồi đi ngủ. Anh vừa bước vào nhà đã ngửi thấy mùi rượu, anh chỉ muốn biết tại sao Thảo Thảo lại uống rượu mà thôi!

Vẫn một màn trầm mặc, máy điều hoà phát ra âm thanh ù ù, Thẩm Bị mở to mắt nhìn trần nhà, trong lòng sôi trào. Anh nhớ về lần trước tụ họp trò chuyện với đám bạn bè kinh doanh.

“Phụ nữ thời nay còn ghê gớm hơn đàn ông nhiều. Lần trước tôi bị một cô chuốc rượu đến mức xuất huyết bao tử, đến giờ cứ ngửi thấy mùi rượu là muốn ói.”

“Tất nhiên rồi, chẳng phải thường hay nói uống rượu sợ đám tóc dài sao. Có điều, ông anh giờ thành kẻ khát rượu rồi, uống đến mức ai cũng phải sợ hết. Quan tổng, anh nói đúng không?”

“Hừ! Máy người gặp phải đàn bà mượn rượu giả điên chưa?” Quan Hạo là tổng giám đốc đại diện cho một Công ty thiết bị thám trắc của Châu Âu đặt tại Trung Quốc, rất nho nhã. Sau khi tốt nghiệp đại học, từng làm bên bộ phận tiêu thụ ở công ty nước ngoài, sau đó tự mình mở công ty xây dựng sự nghiệp. Về sau, nghe đồn do trong nhà gặp chuyện gì đó nên đóng cửa công ty, còn mình thì chạy sang châu Âu, lúc về nước đã trở thành Tổng giám đốc đại diện rồi.

Thẩm Bị nhớ hôm đó Quan Hạo nói: “Đàn bà uống rượu trăm phần trăm không phải do rượu ngon. Ai mà tin cô ta thì kẻ đó là đồ ngu!” Quan Hạo giận

dữ nói.

Người ngồi đây đều là trí thức, nên không ai hỏi thêm gì.

Hôm đó Quan Hạo uống rất nhiều, nhà Thẩm Bị và anh ta tiện đường nên Thẩm Bị chở anh ta về, trên đường về Quan Hạo say quắc cần câu lặp đi lặp lại câu kết, đôi lúc nghẹn ngào mấy câu: “Sao mình lại ngu đến thế? Tại sao lại tin chứ? Cô ấy sao có thể thích uống rượu được!” Sau đó Quan Hạo lại khóc.

Thẩm Bị biết Quan Hạo mới kết hôn, vợ anh ta cũng từng đi du học, nhưng nhìn dáng vẻ Quan Hạo bây giờ cũng chẳng về nhà được. Hai người dừng bên đường hóng gió đêm.

Bốn giờ sáng hôm sau, Quan Hạo tỉnh rượu chút chút Thẩm Bị mới đưa anh ta về nhà.

Quan Hạo chỉ hỏi một câu: “Tôi có nói gì không?”

Thẩm Bị thông dong lái xe đáp: “Anh bảo đừng tin phụ nữ thích uống rượu.”

Quan Hạo không đáp, gần về đến nhà, đột nhiên Quan Hạo nói với Thẩm Bị: “Thẩm Bị, anh trả lời thật đi, anh đã từng bị phụ nữ lừa, còn cho rằng thực ra bản thân chẳng là thứ gì cả chưa?”

Thẩm Bị không đáp, thả anh ta xuống đường rồi lái xe đi.

Chớp mắt, trần nhà màu trắng phản chiếu ánh đèn mờ nhạt. Anh nghĩ, anh bị lừa rồi, lừa vô cùng thảm hại. Nhưng khi thấy Tiểu Quân khóc, anh cảm thấy tất cả đều đáng đời! Anh đáng bị thế!

Còn bây giờ ư? Thảo Thảo đang lừa anh sao? Tại sao Thảo Thảo lại uống rượu?

Thẩm Bị xoay người, hướng mặt ra ngoài nhắm mắt. Thảo Thảo chỉ là người phụ nữ anh bao nuôi mà thôi, không cần để ý nhiều. Ngủ một ngày thì tỉnh một ngày, quan tâm nhiều làm gì. Hợp tan dễ dàng, anh chỉ cần người phụ nữ như thế.

Tay cảm nhận được sự va chạm khe khẽ, Thảo Thảo đang say giấc lần tìm đến tay anh, nắm lấy ngón giữa rồi ngủ tiếp. Thẩm Bị chần chừ một lát, từ từ xoay mặt sang hướng Thảo Thảo, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Ánh đèn bên ngoài nhàn nhạt xuyên qua màn cửa chiếu vào phòng, nhờ vào ánh đèn mờ, Thẩm Bị cẩn thận quan sát Thảo Thảo. Lông mày nhàn nhạt, lông mi dài mảnh, mũi không cao lắm, nhìn nghiêng chỉ thấy đường cong nhàn nhạt. Môi mím lại, đối xứng với đường nét mờ giữa hai hàng mày.

Thẩm Bị giờ tay vuốt nhẹ mi tâm của Thảo Thảo, Thảo Thảo khẽ nhích người, Thẩm Bị lại nhẹ tay hơn, chẳng biết tại sao, anh áp tay lên gò má cô. Thảo Thảo cọ mặt mình lên bàn tay thô ráp của anh như con mèo nhỏ, chếp miệng ngủ tiếp!

Thẩm Bị khẽ rút tay về, cảm xúc mềm mại mượt mà trong lòng bàn tay làm anh nhớ đến con mèo mà Tiểu Quân từng nuôi. Mềm mại đến nỗi tùy ý anh giày vò, nhưng lúc cào gãi thì cào cho anh mấy phát chảy máu. Tiểu Quân là thế, Thảo Thảo cũng thế ư? Hay phụ nữ đều như thế? Anh cười khổ, anh cũng không rõ rốt cục mình đang muốn làm gì nữa?

Một Kiều Tiểu Nhuê đã đủ phiền rồi, giờ lại thêm một Thảo Thảo. Anh nghĩ: Phụ nữ không đơn giản chút nào. Sao có thể vừa cần họ lại vừa mặc kệ họ được đây?

“Anh Thẩm à, phụ nữ ngày nay đều là lấy tiền, không lấy người. Anh đừng cố chấp giữ cái tác phong gì đó nữa, em thấy anh cứ ôm khư khư thế riết hồi sẽ thành bệnh đấy. Thoả mãn sinh lý không được hả? Ha ha ha!” Bạn chơi golf từng nói với anh như thế.

“Rõ ràng như vậy làm gì?” Thảo Thảo ôm lấy cổ anh, ướm ướm nói, “Cứ tận hưởng không được à?”

Thẩm Bị đang chìm trong mộng, anh mơ thấy Thảo Thảo ôm lấy cổ anh, rồi sóng nước như bức màn che phủ khắp bầu trời. Anh muốn kêu Thảo Thảo đi đi, nhưng không thấy cô đâu. Cổ càng ngày càng bị nước siết chặt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thẩm bị là người tốt

Beta: Ngọc Nguyễn

Một ngày của hai người rất đơn giản, căn nhà ở MOMA của Thẩm Bị rộng hơn 140 m2, bên trong có phòng tập thể dục trang bị đầy đủ hai bộ thiết bị tổng hợp, Thảo Thảo tính sơ qua cũng cỡ sáu bảy vạn. Bình thường chẳng thấy Thẩm Bị dùng phòng này. Thảo Thảo thức dậy sớm, tập yoga trong căn

phòng hướng Đông ấy.

MOMA được biết đến là nơi luôn ẩm áp mát mẻ, Thảo Thảo từng thấy slogan đó, cũng biết nhà ở đây đều có những trang thiết bị tiên tiến. Nhưng dưới cái nhìn của cô, cô chỉ thấy kiểu nhà này giống như hang núi, có nhiều cửa sổ sát đất cao rộng hơn 1m. Ở Bắc Kinh, nếu cửa sổ sát đất mà cao rộng như thế thì việc giữ nhiệt là cả một vấn đề. Vừa bước vào, Thảo Thảo phát hiện điều kiện ở đây quả thật rất tốt, ít nhất cũng không cần phải mở điều hoà suốt ngày vào mùa hè. Mở một chút rồi tắt đi trong phòng cũng giữ nhiệt được rất lâu. Đương nhiên điều này chỉ có tác dụng với người đẹp ít mồ hôi như Thảo Thảo, còn dạng đàn ông lúc nào cũng ra mồ hôi như Thẩm Bị thì ở đâu cũng như nhau.

Thảo Thảo nhìn ra ngoài, tập theo tiết tấu âm nhạc được một tiếng rồi, nhạc dứt, thời gian cũng hết. Thảo Thảo đứng dậy dọn dẹp đồ đạc thì thấy Thẩm Bị đang khoanh tay dựa lên cửa nhìn mình.

“Ủa? Anh đứng đây lúc nào thế? Làm ồn đến anh hả?” Thảo Thảo lấy khăn lông lau mồ hôi, lọn tóc ươn ướt dính lên trán, mái tóc dài xoã ra dưới mắt Thẩm Bị.

Bóng dáng yếu diệu linh hoạt, thân người mềm mại không xương lúc nãy trong chớp mắt trở lại là cô gái thanh tú lạnh lợi và điềm tĩnh đứng trước mặt anh.

Thẩm Bị giờ tay vén tóc Thảo Thảo đặt lên mũi ngửi, cau mày: “Tóc em có mùi!”

Thảo Thảo vẫn còn lạc trong ánh nhìn thán phục của Thẩm Bị, chợt nghe câu nói này thì mặt đỏ ửng. Đẩy anh ra mắng “đáng ghét”! rồi chạy vào nhà tắm đóng sầm cửa lại.

Thẩm Bị ở ngoài cười ha ha, sau đó hát lạc tông “Tôi là một người lính...” gì gì đó.

Đây là lần đầu tiên Thảo Thảo thức dậy ở nhà Thẩm Bị với thần thái tinh tảo, cũng là lần đầu sau hai năm ly hôn, bên cạnh Thẩm Bị tự nhiên có một người phụ nữ nằm cạnh, một người phụ nữ thực sự. Cho dù con đường tương lai có thế nào, thì sự khởi đầu này —— ít ra cũng không tệ.

Tâm trạng Thẩm Bị vui vẻ, đưa Thảo Thảo đi gửi tài liệu cho khách hàng trước, tiếp đến đưa cô đến Quốc mậu, rồi sau đó mới đi làm. Thảo Thảo vốn muốn bảo anh dừng xe ở trung tâm Kinh Quảng với lý do cũ mèm. Nhưng Thẩm Bị cau mày, không nhiều lời lái xe đến trước cửa khu cao ốc A Quốc mậu, lúc gần xuống xe, Thẩm Bị nói: “Tôi về nhà đọc sách đi, muộn quá còn ở văn phòng không an toàn.”

Thảo Thảo cảm thấy ẩm áp trong lòng. Nếu cuộc sống “tình nhân” là thế này, thì quả thật cũng tốt. Thẩm Bị quay đầu xe, khởi động, nhấn còi “bim” một tiếng, Thảo Thảo vẫy vẫy tay nhìn anh lái đi.

Tình nhân? Xem ra Thẩm Bị không phải dạng người nuôi tình nhân rồi? Nhưng tại sao anh si nhục người khác rồi lại tự si nhục mình như thế chứ?

Thảo Thảo đã dứt khỏi tình cảnh tự thương hại mình vào hai ngày trước và bắt đầu tìm tòi bản chất của mối quan hệ nam nữ này.

Cô thừa nhận, Thẩm Bị quả thật là một người tốt. Mặc dù hơi nhỏ mọn, hơi lỗ mãng, lại rất gia trưởng, nhưng anh là một người tốt. Có thể anh không hiểu phụ nữ nhưng Thảo Thảo tin Thẩm Bị hoàn toàn không có ý nghĩ xem thường, thậm chí chơi đùa với phụ nữ.

Nhưng sao anh lại muốn làm thế?

Thảo Thảo xoay người đi lên tầng, cậu bảo vệ nhiệt tình gật đầu chào cô: “Chào buổi sáng, luật sư Đặng! Hôm nay thần thái của chị nhìn không tệ nha!”

“À, chào buổi sáng, cậu Trương! Vậy sao? Cảm ơn cậu nhé!” Thảo Thảo vui vẻ bước vào thang máy, trong lòng ngân nga lại câu hát về người lính mà Thẩm Bị hát lúc sáng. Bài đó tên là gì ấy nhỉ? Thảo Thảo mãi chưa nhớ ra thì đã đến tầng làm việc.

“Chào buổi sáng!”

“Thảo Thảo, hôm nay vui vẻ thế!” Lúc ăn trưa, cuối cùng Tôn Nam Uy cũng có thời gian hóng chuyện, thần bí đến gần cô thám thính. Mọi người đều đi ăn cơm hết rồi, Thảo Thảo tự nấu cơm mang theo. Tôn Nam Uy vội vàng lấy đĩa tre tiện lợi của mình ra.

Thảo Thảo vì tiết kiệm nên thường tự làm cơm trưa mang theo. Các món ăn không phải đều tươi mới, các món Thảo Thảo làm không nhiều, chẳng qua chỉ có khoai tây, ớt chuông và bí ngòi, hơn nữa không thêm nhiều các gia vị linh tinh. Tôn Nam Uy ăn được một lần, những lần sau thường cùng “chia sẻ bát cơm”, quả đáng hơn, anh ta còn gọi Tiểu Văn đến chia nhau ăn nữa.

Thảo Thảo vốn ăn không nhiều, vì kế hoạch giảm cân, nên cô cũng không để tâm đến mấy chuyện bắt nạt kiểu này.

Hôm nay, Tôn Nam Uy rõ ràng không phải vì bát cơm, Thảo Thảo vừa bước vào phòng hội nghị thì Tôn Nam Uy đã đi theo sau.

“Thảo Thảo, tối qua Tiểu Văn gọi điện đến chỗ cô mà sao chẳng ai bắt máy thế?”

Thảo Thảo nhớ đến lời Thẩm Bị từng nói, hình như anh không muốn để người khác biết, nhưng quan hệ giữa anh, Tôn Nam Uy và Tiểu Văn chắc không đơn giản. Thảo Thảo đảo mắt, quyết định để Thẩm Bị tự chọn có nói cho họ biết hay không.

“Vậy à? Sao tôi không biết?” Thảo Thảo lòng vòng quanh co. Nói thừa, nếu biết thì đã bắt máy rồi. “Có thể gọi di động cho tôi mà. Tiểu Văn chắc rõ đường dây điện thoại bàn có lúc không tốt.”

Tôn Nam Uy vẫn không chùn bước: “Tôi với Tiểu Văn đã đến nhà tìm cô.”

“Mấy giờ?” Thảo Thảo nhếch mày.

“11 giờ!” Tôn Nam Uy trả lời thẳng thắn.

“Hai người... có việc gì à?” Thảo Thảo xoay lại nhìn Tôn Nam Uy, dứt khoát nói thẳng: “Lại còn đến nhà tìm? Tôn Nam Uy, tôi khuyên anh tốt nhất đừng giúp kẻ xấu làm điều ác, Tiểu Văn rành đến mức không có việc gì làm, anh cũng thế sao? Sáng sớm nay tôi đã đi gửi tài liệu giùm anh, dùng tiền của tôi đây. Hai người thanh toán đi!”

Da mặt Tôn Nam Uy rất dày, cười hi hi: “Nào dám chứ!” Ăn sạch phần của mình, anh ta lại lén lấy phần của Thảo Thảo đặt vào chén mình, “Chẳng phải biết cô sắp thi sao, sớm tối đều ôn bài nên chúng tôi nào dám tạo thêm phiền phức cho cô! Tiểu Văn lo cho cô nên mới đến nhà đó.”

Anh ta thật là... hóng chuyện đến cùng đây mà! Thảo Thảo cảm thấy căn phòng quá nóng bức, nguyệt Tôn Nam Uy nói: “Uống rượu, tóm lại là đi bar.”

“Được rồi, Thảo Thảo, tôi biết cô uống được, nhưng hôm qua, cô vừa nghe điện thoại xong là về luôn đúng không?”

“Sao anh biết?”

“Hi hi, văn phòng Luật này có mấy người chứ? Thả bom ra tiếng chút thôi thì giấu được à?”

Thảo Thảo nhớ lại lúc mình đi, thì trợ lý Tiểu Vương vẫn chưa đi. Chẳng lẽ là cô ấy?

Thảo Thảo đành cười gượng: “Ha ha, luật sư Tôn à, anh có ý gì đây hả?”

Tôn Nam Uy bày ra dáng vẻ anh hai, dận dò: “Thảo Thảo, Tiểu Văn là bạn học của cô, Thẩm Bị lại do chúng tôi giới thiệu. Hai người có tiến thêm bước nào, sớm muộn gì cũng lộ ra thôi. Nếu không bên Tiểu Văn biết báo cáo thế nào.”

Thảo Thảo hiểu đùa giỡn phải có giới hạn, nói gì thì Tôn Nam Uy cũng là ông chủ của mình, nói vậy cũng được rồi. Cô lia đôi mắt to nhìn bốn phía, nhỏ giọng bí hiểm nói: “Anh có thể kể cho tôi biết, luật sư Phùng của chúng ta quen với Thẩm Bị phải không?”

Gi? Tôn Nam Uy vốn cho rằng mình sẽ nghe được câu chốt, ai dè Thảo Thảo lại đưa ra vấn đề mới toanh.

Nhưng chuyện này lại làm anh ta thấy khó xử. Cái này... chuyện đó... mấy thứ này..., thế là dứt khoát nói: “Ê, đến giờ rồi. Tôi đi trước đây.”

Thảo Thảo thông thả dọn dẹp mọi thứ, vốn đã chạy đến cửa, đột nhiên Tôn Nam Uy quay lại, ê một tiếng rồi ngồi xuống, nhích người sát gần thân bí nói: “Kể cho cô biết, cô đừng đi nói với người khác nha!”

Mắt Thảo Thảo sáng lên, não cũng tích cực hoạt động. Những tin tức muôn màu đặc sắc ở nơi công sở so với những thứ nhàm chán tẻ nhạt trong cuộc sống gia đình chính là điểm tựa quan trọng giúp Thảo Thảo vui vẻ sống qua ngày. Chỉ nghe Tôn Nam Uy kể: “Hồi đó, Phùng Thượng Hương và Thẩm Bị cùng đi xem mắt, mà Thẩm Bị không để ý đến cô ta. Chuyện này làm cô ta mất mặt, nên ở công ty không ai dám nhắc đến nữa.”

Thảo Thảo chớp mắt, cười trên nỗi đau của người khác: “Do anh giới thiệu à?”

Tôn Nam Uy đáp: “Tôi nào dám chứ! Tôi còn mong cô ta không tìm được người thích hợp nữa kia! Do một người thân của một người bạn có quan hệ lỏng lẻo xa tít giới thiệu, mới gặp một lần cô ta đã chấm Thẩm Bị rồi, nhưng Thẩm Bị lại bảo không có cảm giác nên thôi bỏ. Vì chú của Tiểu Văn có quan hệ hơi thân với Thẩm Bị nên chúng tôi mới biết.”

Thảo Thảo hẹp hòi nói: “Ồ, vậy Phùng Thượng Hương có biết hai người có quan hệ với Thẩm Bị không?”

Tôn Nam Uy tức thì thẳng người nhìn ra sau, thì thầm tiếp: “Không biết! Người nhỏ mọn như cô ta, tạch ——” Tôn Nam Uy làm tư thế cửa cổ.

Thảo Thảo che miệng cười, Tôn Nam Uy chọc cô: “Còn cô?”

Thảo Thảo cắn môi, hồi lâu mới nói: “À, chẳng phải anh có người quen với Thẩm Bị sao, tự đi mà hỏi anh ấy đi, tìm tôi làm gì! Ê, luật sư Phùng về rồi kia, đừng lộn xộn nữa!”

Thảo Thảo yếu điệu bước ra ngoài, Tôn Nam Uy vò đầu nhìn bóng dáng Thảo Thảo, ngẫm hồi lâu mới tự đúc kết được: “Hỏi Thẩm Bị?! Ý của anh ta cũng là ý của cô? Wow, tốc độ nhanh dữ thần!”

Lỗ Tu Thừa đã thu thập xong các tài liệu cần để chuẩn bị về thời gian kế hoạch, đang thương lượng với Kiều Tiểu Nhuế về bước tiếp theo thì Thẩm Bị đi ra cười ha ha nhìn bọn họ rồi nói: “Ồ, trưa rồi sao không đi ăn? Đi, cùng đi ăn nào!”

Lỗ Tu Thừa thẳng người: “Thẩm tổng, hôm nay tâm trạng vui dữ!”

Thẩm Bị sờ sờ mặt, “Vậy hả? Ngày thường tôi không thế này à?”

“Ha ha, Thẩm tổng, chắc chắn anh đã gặp chuyện gì hay lắm! Thấy anh vui như trẻ 10 tuổi đấy.”

Thẩm Bị ngẫm lại, thấy quả thực mấy ngày nay mình “rất trẻ”, bản tính kiêu ngạo của đàn ông được đề cao phe phẩy, “Thằng nhãi như cậu chỉ nói xàm, trẻ 10 tuổi là được mấy tuổi hà?! Đi ăn không, không đi thì đừng tiếc!”

“Khoan khoan, sếp mời sao dám không đi chứ! Tiểu Nhuế, đi nào!”

Dựa vào trực giác của phụ nữ, Kiều Tiểu Nhuế đã sớm phát hiện điều lạ kì ở Thẩm Bị, những điều mà Lỗ Tu Thừa vừa hỏi cũng chính là điều cô muốn biết, nên cô chỉ ngồi bên cạnh không lên tiếng. Thấy Thẩm Bị lấp liếm cho qua chuyện, lòng cô càng thêm nghi ngờ, nhưng lại không muốn làm người ta ngờ vực nên cười cười đứng dậy đi cùng họ.

Đang lúc ăn trưa ở nhà ăn, thấy tài xế Tiểu Trương đã ăn xong đi trước, Kiều Tiểu Nhuế bèn mượn cơ có việc nên về trước.

“Ồ, trợ lý Kiều! Có việc gì không?” Tiểu Trương là quân nhân xuất ngũ vừa được Thẩm Bị tuyển vào năm nay. Là người thật thà, hơn nữa nghe nói trước đây là lính trong đội của Thẩm Bị, nên mỗi lần Thẩm Bị đi làm việc đều thích dẫn cậu ta theo cùng. Ngày thường Thẩm Bị rất quan tâm đến cậu ta, chẳng qua trong công ty luôn bảo nhau rằng——tốt nhất đừng làm Thẩm tổng quan tâm tới. Lúc vắng chủ người đều không hề khách sáo, từ Tiểu Nhuế mọi người mới biết, Thẩm tổng rắn dạy quờ trách Tiểu Nhuế như mưa bão!

Chính vì nguyên nhân này, nên trong công ty, Tiểu Trương như một anh hùng đặc biệt, gặp lúc Thẩm Bị nổi điên mắng người, mọi người đều để Tiểu Trương đi dập lửa. Thẩm Bị vừa thấy Tiểu Trương là biết mình lại quá nóng nảy hơn bình thường rồi, những lúc như thế anh sẽ thờ dài một hơi, rồi không nói thêm gì nữa.

“À!” Tiểu Nhuế vuốt tóc, “Chẳng có gì cả. Tán gẫu linh tinh thôi. Ồ... Đạo này tình hình dừng xe của Thẩm tổng vẫn ổn chứ?”

Tiểu Trương đã hai lần “xuân xanh”, thoát nhìn trắng trẻo thanh tú, lại là tâm phúc bên cạnh Thẩm tổng, là cậu chàng đẹp trai nổi danh trong công ty. Cậu ta là lính xuất ngũ từ quân của Thẩm Bị, khi đó Thẩm Bị đang cần người nên nhân tiện gọi cậu ta đến. Tuy rằng trẻ tuổi nhưng lại rất thông hiểu cấp bậc trên dưới.

Cậu ta cũng có nghe nói về chuyện mập mờ giữa Thẩm Bị và Kiều Tiểu Nhuế, nhưng trong lòng chẳng muốn dính tới. Bây giờ nghe Kiều Tiểu Nhuế hỏi vậy, bèn nghĩ một thoáng rồi nói đúng chức trách: “À, lúc đi làm thì không có gì, dừng xe rất tốt. Tan làm Thẩm tổng thích tự lái hơn, tôi cũng không biết thế nào.”

“Hai ngày nay hình như Thẩm tổng thường đến trễ, có phải do kẹt xe không?”

“Cũng có thể ấy chứ? Lúc tôi đến có xem thời sự, bảo trên đường kẹt xe dữ lắm.”

“Ồ! Sau khi tan ca Thẩm tổng đi gặp khách hàng cũng không dừng xe à?”

Tiểu Trương nhớ Thẩm tổng đã từng bảo cậu ta phải tập trung ôn bài, tối không cần đi theo. Nhưng không thể nói trực tiếp thế này với Kiều Tiểu Nhuế nên đáp: “Thẩm tổng thích tự lái xe hơn, lúc còn trong quân ngũ, anh ấy không thích người khác chạm vào xe của mình. Cho nên sau khi tan ca, anh ấy đều tự mình lái. Những lúc đi gặp gỡ khách hàng cũng vậy.”

Kiều Tiểu Nhuế nhìn Tiểu Trương, Tiểu Trương quen đứng nghiêm chỉnh như chiến sĩ đang báo cáo tình hình với cấp trên. Về thật thà và cẩn trọng luôn hiển hiện trên khuôn mặt cậu lính.

Kiều Tiểu Nhuế cười “phì” một tiếng, nói đùa: “Được rồi, anh nghỉ ngơi đi. Xem anh kia, ở đây đâu giống quân đội đâu, thoải mái đi nào.”

Tiểu Trương đỏ mặt, gãi đầu: “Hê hê, quen rồi! Trợ lý Kiều, còn chuyện gì nữa không? Không thì tôi đi trước đây.”

“Không. À, mấy bữa xã giao gần đây thường uống nhiều rượu, sau khi Thẩm tổng uống xong còn lái xe thì nguy hiểm lắm, anh nhớ đề ý chút!” Kiều Tiểu Nhuế dặn xong rồi xoay người đi khỏi.

Tiểu Trương ngẫm cũng có lý, mình nên đề ý nhiều hơn. Thẩm tổng uống rượu dữ lắm, uống nhiều vậy sao lái xe được? Ấy chẳng phải toi đời à!

Chỉ nghĩ thôi mà cậu ta đã sợ toát cả mồ hôi rồi!

Thẩm Bị nhìn Tiểu Nhuế đi khỏi, chợt cảm thấy nhẹ cả người giống như lùi xa khỏi vách núi cheo leo, dù chưa tìm được đường ra nhưng ít ra cũng đã an toàn rồi.

Chẳng qua lúc ấy Thẩm Bị chẳng suy nghĩ gì nhiều nên mới nói đùa như thế.

“Tiểu Lỗ, cậu thấy Tiểu Nhuế thế nào?”

Lỗ Tu Thừa không biết mấy ngày nay có chuyện gì xảy ra với Thẩm Bị, những gì cậu biết được chỉ quanh quẩn quanh mối quan hệ mờ ám giữa Thẩm Bị và Kiều Tiểu Nhuế. Vừa nghe hỏi thế thì trong lòng cậu hơi phiền chán, tự anh thích thì thích thôi, còn hỏi người khác làm gì cơ chứ!

Nhưng Thẩm Bị là sếp của cậu ta, hơn nữa công ty xuyên quốc gia cũng của người Trung Quốc, biết rõ sếp mới là ông trời, thế nên cười bảo: “Rất tốt ạ, vừa thông minh vừa chuyên nghiệp, luôn trung thành với công ty. Hiện giờ, người ta rất nóng vội, người trầm tĩnh làm việc giống cô ấy hiếm lắm.” Lỗ Tu

Thừa cảm khái, cậu đứng dưới góc độ của một đồng nghiệp công tâm đánh giá Kiều Tiểu Nhuế. Đây chính là ấn tượng đầu tiên mà cô đem đến cho cậu.

Thẩm Bị nhận ra sự thận trọng và tránh né trong lời nói của Lỗ Tu Thừa, chợt ý thức được mình đã quá lơ là rồi. Vừa rồi anh chỉ nghĩ đến tin đồn Lỗ Tu Thừa theo đuổi Kiều Tiểu Nhuế trong công ty thôi, vui vẻ ngẫm nghĩ chuyện thành đôi của người ta. Lỗ Tu Thừa nói thế làm anh sợ nhớ chuyện mờ ám giữa mình và Kiều Tiểu Nhuế, phiền phức quá. Bèn cười ha ha rồi bảo: “Dĩ nhiên rồi, tôi rất an tâm. Sáp nhập công ty là chuyện lớn, không thể qua loa sơ sài chút điểm nhỏ nào. Tiểu Nhuế tuy thông minh nhưng dù sao cũng là phụ nữ, ở trong công ty thì không sao, nhưng ra ngoài thì rắc rối lắm. Tôi luôn tìm một người hợp ý giúp cô ấy, vừa san sẻ áp lực vừa phối hợp nhịp nhàng trong công việc, trong ngoài đều phối hợp chặt chẽ. Vậy thì tôi có thể thoải mái làm ông chủ rồi.”

Lời nói hàm chứa ý muốn cắt bớt quyền hạn làm Lỗ Tu Thừa kinh ngạc. Kiều Tiểu Nhuế đã đắc tội gì với Thẩm Bị chẳng? Hay mình đã làm gì đó không đúng nên Thẩm Bị nói vậy để thử mình?

“Thẩm tổng nói quá rồi. Trợ lý Kiều nhiều kinh nghiệm trong công việc, xử lý công việc rõ ràng ngăn nắp. Tôi rất phục cô ấy. Nếu không có trợ lý Kiều sắp xếp mọi thứ thì tôi chẳng thể làm việc tốt như vậy đâu. Có thể đem lại lợi ích cho công ty, quả thật tôi vui mừng lắm.”

Lỗ Tu Thừa khéo léo đưa đẩy, chẳng dám lộ ra ý gì về chức trách của Kiều Tiểu Nhuế.

Thẩm Bị nhìn cậu, cười bảo: “Tu Thừa, cậu là dân du học về, mà sao tôi thấy cậu nói chuyện chẳng mang hơi hướng gì của du học sinh cả!”

Lỗ Tu Thừa cười hi hi, không nói thêm gì.

Thẩm Bị bùi ngùi: “Cậu có biết vì sao hồi đầu tôi nhận cậu vào công ty không? Bối cảnh của cậu quả thật rất tuyệt nhưng sự dũng cảm tiến lên phía trước ở cậu đã làm tôi động lòng, tinh thần nói về lý tưởng mục tiêu của mình chẳng kiêng dè. Một tên lính không dám đối mặt với chủ soái thì không phải lính tốt. Nhưng giờ đa số mọi người đều không dám nói thẳng như cậu! Âm mưu, quỷ kế, yêu ma, quỷ quái, ở đâu cũng có! Thật quái dị, nói thật bộ khó lắm sao? Cậu còn nhớ ngày cậu đến phỏng vấn, cậu đã nói với tôi điều gì không? Cậu bảo, cậu muốn có sự nghiệp của riêng mình, cậu muốn làm sếp tổng của một công ty đang phát triển, muốn đưa công ty đó vươn ra thế giới!”

Lỗ Tu Thừa nhớ lại ngày phỏng vấn hôm ấy, lời nói mạnh mẽ phảng phất như vang vang bên tai, nhiệt huyết lúc đó như đang sôi sục trong cậu.

“Hay!” Thẩm Bị nói chắc nịch, “Tôi cho cậu làm sếp tổng của một công ty, chúng ta cùng đưa công ty vươn ra thế giới!” Nói tới đây, Thẩm Bị chuyển lời, “Nói thật, tôi cần sự giúp đỡ của các cậu! Dù là trong chiến tranh, để chiến thắng trên toàn mặt trận cần có sự phối hợp giữa các binh chủng. Để nâng cao tiềm lực của một quân đội thì trước tiên cán bộ dẫn binh phải nâng cao tố chất của chính mình! Cậu nhận được sự giáo dục của thị trường kinh tế tối ưu nhất, có kinh nghiệm làm việc thực tiễn, có sự nhìn nhận của riêng mình, hơn nữa, nếu cậu quyết định ở lại đây, tôi sẽ rất vui. Điều này chứng tỏ, tập đoàn thương mại quốc gia là tập đoàn có tương lai rộng mở. Cậu vào công ty cũng hơn một năm rồi, chắc hẳn cũng đã có cái nhìn của riêng mình dành cho công ty. Bây giờ tôi cho cậu cơ hội, khởi đầu bằng thương vụ sáp nhập, dùng tài năng của mình cho tôi thấy bản lĩnh của cậu!”

Chỉ bằng một câu nói đã làm Lỗ Tu Thừa bừng bừng khí thế. Thẳng lưng ưỡn ngực, nhếch môi hồi lâu mới nói: “Xin Thẩm tổng an tâm! Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

“Ồ, nhìn không ra nha, Tu Thừa đã thành quân nhân rồi!” Kiều Tiểu Nhuế cười hi hi ngồi xuống, trêu chọc Lỗ Tu Thừa.

Lỗ Tu Thừa đỏ mặt cúi đầu húp canh.

Thẩm Bị nói: “Đàn ông trời sinh đã là chiến sĩ!”

“Còn phụ nữ?” Tiểu Nhuế cười đáp.

Thẩm Bị quay đầu không nhìn cô, cúi đầu ăn cơm làm bầm câu gì đó, Tiểu Nhuế không nghe rõ nhưng cũng chẳng hỏi lại.

Lỗ Tu Thừa nghe thấy, nghĩ thầm trong lòng: Sao Thẩm Bị vẫn còn phân biệt giới tính thế nhỉ?

Thẩm Bị nói: Chiến tranh thì để phụ nữ chạy trước!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Pinnochio càng nói dối lại càng đơn độc

Beta: Ngọc Nguyễn

Giờ tan làm là sáu giờ, Tôn Nam Uy nghe điện thoại của Tiểu Văn gọi đến, đúng sáu giờ liền lập tức đi luôn. Ra cửa, thấy Thảo Thảo đang đứng đợi

thang máy thì ngạc nhiên: “Ừa, Thảo Thảo, không phải cô đọc sách à?” Tôn Nam Uy nhướn mày, đảo mắt, “Tiểu Văn... cũng gọi cô hả?” Không phải chứ, quan hệ của hai người này thân thiết thế sao ta? Rõ ràng là kỷ niệm hai năm quen nhau của hai người họ, sao lại kéo theo bóng đèn này chứ?

Chưa đến ba giây, với cái đầu máy tính siêu sinh học của mình, Tôn Nam Uy đã nghĩ đến tình huống vô cùng tệ hại: Tiểu Văn gọi anh đến chẳng phải để kỷ niệm gì cả, mà là muốn giới thiệu đối tượng cho Thảo Thảo!

Đồng thời, anh ta liên tục nghĩ: Đặng Thảo Thảo à Đặng Thảo Thảo, sao cô không chịu gả nhanh đi chứ? Cô gả đi rồi tôi cũng nhàn hơn!

Những điều Tôn Nam Uy tưởng tượng Thảo Thảo không hề biết, chỉ cười nhẹ: “À, về nhà đọc cũng vậy mà.”

Hả? Thì ra không phải vậy!

Tôn Nam Uy âm thầm thở phào, tức thì thay đổi suy nghĩ: Người đẹp như Thảo Thảo đây, nếu tùy tiện gả đi thì lợi cho mấy tên đàn ông kia quá! Tư duy của anh ta trong tích tắc đã bay đến nội dung trong kì thi tư pháp mà anh ta đã thi về lịch sử chế độ pháp luật của Trung Quốc: Chế độ hôn nhân trong xã hội Trung Quốc là chế độ một vợ một chồng, nhiều thiếp là điển hình của chế độ một chồng nhiều vợ.

Mặc kệ hán ta tên tuổi ra sao, dù sao cũng ôm được người đẹp về nhà!

Tôn Nam Uy đang thầm than thở xã hội hiện đại đã kìm hãm bản năng của đàn ông thì thang máy đến.

Tôn Nam Uy giờ tay giữ cửa, lịch sự nói: “Thảo Thảo, cô vào trước đi!”

Thảo Thảo kinh hãi nhìn anh, gật đầu cảm ơn rồi bước vào trong. Chẳng biết tên này lại có âm mưu gì, cái tên thần kinh này chỉ có Tiểu Văn mới chịu được hán thôi!

Trong thang máy, điện thoại Thảo Thảo vang lên, Tôn Nam Uy đóng tai lắng nghe, quên luôn phải đi lấy xe ở tầng hầm, mà đi thẳng theo Thảo Thảo đến đại sảnh.

“Ừ. Em hả... đang trên đường về.”

...

“Ăn cơm? Thôi đi, đang ăn kiêng mà!”

...

“Ừ, biết rồi, biết rồi! Vậy em đến siêu thị mua đây!”

...

“Ôi, không nói nữa, xe đến rồi! Bye bye!”

“Luật sư Tôn!” Thảo Thảo vừa quay lại thì thấy Nam Uy, “Anh không lái xe à?”

Tôn Nam Uy nghe mang máng được vài câu, bị Thảo Thảo bắt tại trận nên lúng túng sờ mũi, nhìn xung quanh rồi nói: “Có chứ, chẳng qua nút xuống tầng hầm bị hư rồi, tôi định hỏi cô đi xuống hầm thế nào ấy mà?”

Thảo Thảo nhìn Tôn Nam Uy tỏ vẻ đã hiểu, cũng không vạch trần làm gì, chỉ đường đi xuống tầng hầm, bảo: “Thương lượng chút đi, tôi đi với anh, thế nào?” Cô nhớ hôm nay là ngày kỷ niệm của hai người họ, quà mà Tôn Nam Uy tặng cho Tiểu Văn cũng do cô mua. Trợ lý như mình quả thật xứng với chức vị quá!

Hôm nay Thảo Thảo bận nghe điện thoại nên bỏ lỡ trạm xe điện, đành phải đến trạm xe bus ở phía Đông cây cầu ở Quốc mậu đợi xe. Vạn Quốc Thành nằm ở khu Hương Hà Viên, ngoài đường Đông Trục Môn, cũng gần khu Tả Gia trang. Trạm Quốc Triền nằm ở Tĩnh An trang cùng khu vực với Tả Gia trang. Thảo Thảo muốn đến Quốc Triền trước, ở đó có rất nhiều Carrefour, muốn mua vài đồ dùng sinh hoạt cần thiết rồi về, đợi cuối tuần cô sẽ đến khu Thiên Thông Uyển dọn sơ tổ quạ của mình. Còn việc trả phòng thì cô chưa nghĩ đến. Chẳng may có ngày Thẩm Bị chơi chán, rồi cô chẳng thể tìm được phòng ngay lập tức được thì sao. Tám trăm vẫn còn trong phạm vi cô chịu được, Thảo Thảo vô thức giữ lại thế giới bí mật cho riêng mình.

Do không rành đường, nên Thảo Thảo ở trong trạm xe Đại Bắc Dao nghiên cứu tới lui, từ một đồng biển trạm lên lách đến một biển trạm khác. Cô muốn tìm tuyến xe có điều hoà, người không chen chúc lại thuận đường.

Cuối cùng cô nhìn thấy trên biển trạm số 801 có viết ba chữ Tĩnh An trang. Thảo Thảo biết ở Tĩnh An trang có tuyến số 18, có thể đến được khu Hương Hà Viên, đi bộ vài bước là đến Vạn Quốc Thành. Thế là ngoan ngoãn đứng đợi dưới biển trạm.

Càng ngày càng đông người, lúc này là giờ cao điểm buổi chiều tối, vóc dáng Thảo Thảo không cao, đứng trong đám người vô cùng lo lắng mình sẽ bỏ lỡ xe, bất giác bị xô đẩy lên phía ngoài rồi xô xô đẩy đẩy đến ven đường, cô đứng đó ngẩn đầu ngắm xe đến.

“Két...” Một chiếc Audi màu đen dừng trước mặt, cửa sổ xe tự động hạ xuống.

Thảo Thảo nhắm tịt mắt, xoay đầu bước đi.

“Thảo Thảo?” Người trong xe rõ ràng đã nhận ra cô.

Thảo Thảo từ từ mở mắt, bước lùi về sau, lên tiếng chào hỏi, “Hey”.

“Trùng hợp quá!”

Cô im lặng.

“Bim bim bim---” Một chiếc xe bus đang muốn vào trạm, bấm còi liên tục để thúc giục chiếc Audi chướng mắt này mau đi khỏi.

“Lên xe đi, em đi đâu, anh đưa đi!”

“À..., khỏi, tôi...”

“Mau lên xe đi, ở đây không đậu xe được đâu!” Có người lên tiếng nhắc nhở, Thảo Thảo mở cửa xe ngồi vào ghế phụ theo thói quen. Động tác liền mạch dứt khoát. Cửa xe vừa đóng lại, xe cũng lăn bánh rời khỏi trạm xe. Giống như hai người khiêu vũ phối hợp ăn ý với nhau, những bước nhảy điệu lượn trong từng giây phút.

Cửa đóng, tiếng ồn và nóng bức bên ngoài đều biến mất.

Thảo Thảo nắm chặt giò xách, cúi đầu đếm đường vân trên tay.

“Em đi đâu?” Quan Hạo quan sát đường lái xe cẩn thận, vận tốc không nhanh không chậm, vẫn y như trước.

“À, anh để tôi xuống khu Yên Sa là được.”

“Đi đâu? Để anh xem có thuận đường hay không.”

“À, anh đến đâu?”

“Anh à, anh đi gặp khách hàng, giờ vẫn còn sớm, đưa em đi vẫn kịp. Em ở đâu thế?”

“Ồ!” Thảo Thảo cắn môi, trước giờ cô chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp lại Quan Hạo, cũng chẳng nghĩ đến khi hai người gặp lại sẽ yên bình như thế này. Cô nhớ rằng mỗi lần mình nhớ đến anh ta, đều hận đến nỗi muốn xé xác anh ta ra! Giờ gặp nhau lại bình thản trò chuyện như chẳng có gì! “Tôi đến Carrefour mua vài thứ!”

Thảo Thảo hiểu rõ, mình không được phép khóc la gào thét trước mặt tên đàn ông này. Cô đã từng khóc rồi, nhưng kết quả hằn ta lại càng ghét cô thêm, thấy cô như ả đàn bà chanh chua rồi lại càng xem thường cô!

“Trên đời này, ngoài chính mình ra, chúng ta còn có thể yêu ai nữa?” Thảo Thảo nhớ đến lời bài hát mà cô đã từng sửa lời, khép hờ mắt.

“Anh đến nhà hàng Thuận Phong trên đường Đông Tam Hoàn. Anh đưa em đi trước rồi về đó cũng không muộn.” Quan Hạo nói rõ tuyến đường mình sẽ đến, chỉ là thuận đường chờ người quen thôi, chẳng có ý gì khác. Phần lớn nhiều người vui vẻ vì được anh ta quan tâm, còn Thảo Thảo lại thấy buồn nôn.

“Dừng xe!” Mặt mày Thảo Thảo trắng bệch. Quan Hạo vội vàng dừng xe. Cũng may chưa vào trục đường chính, dừng xe cũng dễ.

“Em sao vậy?”

Thảo Thảo cố nén nước mắt chực trào, mặt mày trắng xám: “Tôi... có lẽ tôi bị say xe. Anh đi trước đi, tôi đi xe bus sẽ tốt hơn!”

Quan Hạo không nói gì, chăm chú nhìn cô. Thảo Thảo nghiêng đầu, thở gấp như con cá sắp chết.

“Đây là danh thiếp của anh, có chuyện gì thì liên hệ với anh.” Quan Hạo lấy danh thiếp ra nhét thẳng vào túi của Thảo Thảo, “Của em đâu?”

Thảo Thảo thản nhiên đáp: “Hôm nay tôi đi phỏng vấn, không mang theo danh thiếp.”

Dường như Quan Hạo đang ngẫm xem lời Thảo Thảo nói có thật hay không, một lát sau mới lên tiếng: “Em... vẫn không đi làm sao? Hai năm nay vẫn như thế à?”

Thảo Thảo gõ lên cửa, giọng cười nói: “Tôi muốn xuống xe. Chuyện đó sau này hẵng nói!” Đôi mắt ngấn lệ, sắc mặt xám ngoét, vẻ mặt đau đớn thể hiện rằng cô quả thật không chịu nổi.

Quan Hạo biết cô có chứng say xe, bây giờ lại càng nghiêm trọng hơn. Vội vàng bấm nút điều khiển, Thảo Thảo nhanh chóng mở cửa nhảy xuống xe, đi thẳng về phía trạm xe ở phía sau chẳng hề quay đầu nhìn lại.

Quan Hạo nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, tay đập mạnh vào vô lăng, vùi đầu vào giữa hai tay, hồi lâu cũng chẳng ngẩng lên!

Một chiếc xe bus đi đến, Thảo Thảo bước lên xe không hề nhìn lại. Cúi đầu, lau nước mắt, có người khó hiểu nhìn cô, cũng có người quay đầu đi chẳng quan tâm. Trên xe kẻ chen người lấn, Thảo Thảo chỉ cần khẽ động là chạm phải người ta. Chẳng biết tiếng lầm bầm khe khẽ của ai truyền đến: “Cựa quậy gì thế!”, bấy giờ Thảo Thảo mới xoay đầu cố gắng làm mắt không bị nhoè.

Quan Hạo, tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Thảo Thảo nhắm mắt, mùi hỗn tạp trên xe bus giống như ngày hỗn loạn hôm ấy, những lời tổn thương nặng nề, những câu trách móc thậm tệ, cả những lời chửi rủa không chút nề tình.

“Tôi hy vọng mình mãi mãi không gặp lại cô nữa!” Giọng nói hung dữ của Quan Hạo truyền vào theo tiếng sập cửa, phiêu tán trong đêm tối.

Hôm đó, cô tìm khắp nhà cũng chẳng tìm thấy thuốc ngủ, nên cô đã nốc rất nhiều, rất nhiều rượu. Hôm sau cô tỉnh lại trên sàn nhà, chẳng có bệnh viện cũng chẳng có bóng dáng hối hận của người chồng, cô nghĩ có cơ thể khoẻ mạnh cũng chẳng hay ho gì, tại sao cô không tự tử giống trên ti vi thường chiếu?

Hôm đó, Thảo Thảo mới nhận ra rằng mình rất muốn chết!

“Xe sắp đến trạm cầu Tam Nguyên, xin quý khách chuẩn bị hành lý để xuống xe.” Tiếng phát trạm tự động của nhân viên vang lên, Thảo Thảo nhìn trạm dừng, trạm dừng xe bus tuyến số 627, tuyến này rẽ trái ở cầu Tam Nguyên, dọc theo đường cao tốc sân bay ra khu Vọng Kinh. Muốn đến Tỉnh An trang phải xuống trạm cầu Tam Nguyên.

Cô vội vàng quẹt thẻ xuống xe, bởi động tác chậm chạp mà bị cảm râm: “Nhanh lên coi!”

Thảo Thảo cuống quýt xin lỗi rồi lật đật xuống xe. Đứng trước trạm xe bus kẻ đến người đi, cô lẩn thẩn không biết phải làm gì nữa. Túi xách rung rung, điện thoại reo lên, cô mở ra xem, là Thẩm Bị gọi đến.

“Đến đâu rồi?”

“À, sắp đến khu Quốc Triệu rồi, anh gọi có việc gì không?” Thảo Thảo khịt mũi, dù không phát ra tiếng nhưng khóc nhiều đến thế thì cũng thở không thông.

Thẩm Bị im lặng một lúc rồi hỏi, “Em sao thế? Khóc à? Ai ăn hiếp em?”

Thảo Thảo vội lấp liếm: “Không phải, bị cảm thôi, chắc cảm nắng thường thôi. Em đã uống thuốc rồi.”

Thảo Thảo phát hiện mình càng ngày càng nói dối đến mức thuần thục, bình tĩnh không hoảng hốt, nói rất thuận miệng hợp lý hợp tình.

Thẩm Bị tin ngay, “Ừ, anh nhớ trong nhà hình như không có mấy thứ cần thiết, mấy đồ dùng ấy đều là Tiểu Nhuế mua giúp anh, hôm nay em mua thêm vài thứ nữa đi, để khỏi phiền người ta nữa.”

“Ừ, em nhớ rồi.” Thảo Thảo đồng ý, sau đó ngắt máy. Tiểu Nhuế là ai? Chắc là trợ lý rồi!

Thảo Thảo vừa băng qua đường vừa nghĩ, đi vòng qua khỏi khách sạn Trung Lữ ở phía Tây Nam, ở đó có một con đường nhỏ, ít xe, đi hết con đường đó sẽ thấy Carrefour. Trước đây, bạn của cô sống gần đó, cô thường đến nhà cô ấy chơi, nên cũng biết đường.

Trong Carrefour rất đông người, Thảo Thảo định thần lại, từ khu chắn drap gói đệm ở cửa vào lầu hai cô bắt đầu lùng hàng, vừa nhớ lại xem chỗ của Thẩm Bị cần bổ sung thêm thứ gì.

Thực ra chỗ của Thẩm Bị tuy bình thường nhưng chẳng thiếu thứ gì. Xem ra thường ngày rất được người ta để ý cẩn thận. Thảo Thảo xuống tầng dưới, gom lấy một bao lớn giấy vệ sinh giá khuyến mãi, cái này có nhiều mà cũng chẳng nhiều! Tiểu Nhuế này thật là người tỉ mỉ.

Chỗ Thẩm Bị ở được trang trí rất đơn giản, đến cả sofa cũng là loại màu đỏ đậm vải dày bình thường, bốn góc vuông vức đặt giữa nhà. Bàn ăn cơm cũng đóng bằng gỗ, đèn đuốc cũng chẳng cầu kì, nói thực thì, căn nhà 140m2 này quét sơn trắng, trên cơ bản chỉ là nơi ở đơn giản, cả cái giường đôi cũ kĩ thập niên 70 trong phòng ngủ không biết từ đâu chuyển đến nữa. Sau này Thảo Thảo mới biết là Thẩm Bị trong lúc vô tình đã thấy nó trong nhà kho của công ty nên chuyển đến đây dùng.

Thảo Thảo nhớ lại rèm cửa mềm mại màu vàng nhạt hoạ tiết hoa chấm bi trong phòng khách rõ ràng không phải gu của Thẩm Bị. Vừa nhớ đến điều này, Thảo Thảo cười khẽ, người trang trí căn nhà này khi tận lực bố trí căn nhà theo phong cách của Thẩm Bị cũng tận tâm để lại dấu vết của mình.

Người thông minh khôn khéo ấy hẳn là Tiểu Nhuế nhỉ? Nghe tên thì hẳn cũng là người đẹp đây!

Thảo Thảo đặt dầu gội đầu và dầu xả vào xe đẩy rồi đi ra khu tính tiền.

Sẽ có ngày Thẩm Bị cãi tà quy chính, phát hiện có một đôi mắt luôn dõi theo anh không nhỉ? Thảo Thảo nghĩ, có lẽ không phải mình không ghen tỵ, có vui mà cũng có đáng lòng. Đến lúc đó mình nên làm gì? Đi tìm người khác ư?

Cuối cùng Thẩm Bị cũng lết được cơ thể mệt lử về đến nhà, giờ có lẽ Thảo Thảo đang ở nhà rồi. Lúc ở dưới lầu anh cố ý đi một vòng, ở thư phòng có ánh đèn nhàn nhạt, trong màn đêm tối mịt càng thêm rõ ràng. Thẩm Bị bắt giấc thờ phào, lái xe vào gara.

Lúc lên lầu, anh nghĩ cô nàng Đặng Thảo Thảo này lúc mới gặp mặt thì vừa dữ dằn vừa xảo quyệt, chẳng phải dạng vừa. Lẽ nào quả thật như người ta bảo, đàn bà chỉ cần thấy tiền thì mọi thứ đều dễ dàng?

“Đồ bỏ đi như anh làm quan được ư?” Thẩm Bị cau mày, nhớ đến lời nhục mạ mà vợ cũ dành cho anh, “Thời đại này làm gì cũng cần có tiền! À ha, anh muốn có con, anh nuôi được chắc? Máy đồng trợ cấp của anh chẳng mua nổi mỹ phẩm cho tôi nữa là! Anh nhìn thử chồng XXX nhà người ta xem, tuần trước đi Paris về, còn anh thì sao? Anh thì từ ngọn núi nào đó chui ra!”

Chẳng rõ bọn họ vì con cái đã cãi nhau ầm ĩ biết bao lần, cô ta nói đúng, chút tiền trợ cấp con con của anh nuôi cả nhà bọn họ cũng khó. Thẩm Bị áy náy nghĩ, mặc kệ khó khăn cỡ nào, lúc đó Tiểu Quân đã chẳng chùn bước mà đi theo anh. Dù có oán trách nhiều ra sao, chẳng chửi anh thế nào, anh đều chấp nhận cả.

Chết tiệt, lúc còn trong quân đội không cảm thấy, về nhà mới biết, một đồng tiền ép chết anh hùng!

Còn Thảo Thảo à? Học vấn, nghề nghiệp của cô cao hơn Tiểu Quân nhiều, thường ngày nhìn rất dịu dàng, tại sao lại đồng ý làm tình nhân của anh? Đầu óc Thẩm Bị hơi rối, anh luôn nghĩ rằng cô gái như Thảo Thảo không nên bước vào con đường này.

Cũng may gặp được anh, chứ gặp người khác thì cả đời của cô đã bị phá hủy rồi.

Khi móc chìa khoá ra mở cửa, suy nghĩ đó chợt nảy ra, Thẩm Bị sững sờ, nhưng anh cũng chẳng tìm hiểu sâu về nó, tại sao lại là cũng may gặp được anh? Anh chẳng thêm nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một trong những nguyên tắc của tình nhân – Không thể để lộ

Beta: Ngọc Nguyễn

Thẩm Bị đẩy cửa ra, phòng khách không mở đèn. Thảo Thảo nằm sấp trên bàn com đọc sách dưới đèn bàn. Chồng tài liệu cao cao che khuất nửa cái bóng của cô, xương sống cong thành một đường hình cung. Khuôn mặt tĩnh lặng với bím tóc được bện chặt, dưới ánh đèn vàng nhạt, lọn tóc lấp lánh ánh vàng.

Thẩm Bị mãi miết ngắm nhìn lọn tóc ấy, anh chợt nhớ cảm giác mềm mại trơn bóng như tơ lụa là lướt trên tay, trong ấn tượng của anh, tất cả những màu sắc trên người Thảo Thảo dù là đen trắng hay đỏ hồng đều rất mới mẻ, còn pha chút bướng bỉnh.

Nhưng giờ đây, cô lại ngơ ngẩn im lặng ở trong nhà mình, chẳng hề cãi lại ý mình, lẽ nào bởi vì thân phận là tình nhân nên không cảm nhận như những bà vợ khác?

Những thứ này là do đám bạn làm ăn đã nói với anh, anh còn nhớ Quan Hạo nói rằng, phụ nữ một khi từ cấp tình nhân leo lên chức vợ rồi thì giống như ăn phải thuốc nổ, yêu cầu nhiều, oán than nhiều, làm gì cũng chẳng thoả mãn được bọn họ, cho nên tốt nhất đừng kết hôn!

Thẩm Bị dựa vào bình phong, đứng sau lưng Thảo Thảo, anh hi vọng giờ phút này thời gian vĩnh viễn dừng lại.

“Anh về rồi à?” Thảo Thảo nghe thấy tiếng động bèn đứng lên, giọng hơi khàn khàn.

“Ừ, sao lại đọc sách ở đây?” Thẩm Bị cười mĩa chính mình, lẽ nào thật sự già rồi, bắt đầu thấy u sầu rồi sao? Anh cầm remote máy điều hoà lên, bấm tí tí, rồi cời áo, vừa cời vừa hỏi: “Sao em lại ở đây mà không vào thư phòng?”

“À, em thấy trong thư phòng có nhiều văn kiện quá cho nên...” Thảo Thảo nhún nhún vai, đi lấy đồ ngủ trong phòng cho Thẩm Bị thay. Thẩm Bị nghĩ cô có bí mật, liếc mắt thấy cô lấy dép lê đưa cho mình: “Em đến khách sạn à?”

Là loại dép lê màu trắng đi một lần trong khách sạn.

Thảo Thảo đáp: “Hôm nay mới đi siêu thị mua, loại này mát lạnh không xước sàn nhà, lại rất nhẹ nên mua.”

Thẩm Bị thấy Thảo Thảo cũng mang một đôi giống y chang, kích cỡ như nhau, cô mang vào trông như Big Mac. Anh cười ha ha, chỉ chân Thảo Thảo hỏi: “Sao em không mua đôi mang vừa chân?” Vừa nói anh vừa cời hết đồ trên người, chỉ mặc áo ba lỗ với quần tứ giác, thoải mái nhẹ nhàng đi lại.

Thảo Thảo quay mặt đi, đưa đồ ngủ cho anh: “Chỉ có một size, không có size khác. Mang ở nhà mà, cần vừa vặn làm gì!”

Thắm Bị đẩy đồ ngủ ra, nói: “Không mặc, trời nóng thế này, mặc như vậy mới thoải mái.” Kéo kéo áo ba lỗ, anh nấp sang một bên như có hận thù sâu sắc với đồ ngủ vậy.

Thảo Thảo cũng chẳng ép anh, “Em mở nước nóng rồi, anh đi tắm đi.”

Đội Thắm Bị vào phòng tắm, Thảo Thảo mới đặt lại nhiệt độ trong phòng, tăng nhiệt lên một chút. Thắm Bị đặt 18 độ, cô chỉnh lên 23 độ, mong rằng anh không nhận ra.

Lại nhìn đồng hồ, gần 12 giờ rồi. Tiếng xe bên ngoài thì thoảng truyền đến, Thảo Thảo đóng cửa, dọn dẹp đồ của mình. Thắm Bị tắm rất nhanh, tắm xong cũng chẳng thêm mặc áo ba lỗ, cứ thế đi trần đi ra.

Làn da màu đồng, thân hình tam giác ngược. Dù đã đến tuổi trung niên rồi nhưng vẫn nhìn thấy cơ bụng rắn chắc của anh. Đương nhiên Thảo Thảo biết được trên người anh có những cơ thịt nào, nhưng để trần đi qua lại trước mặt như thế này này vẫn khiến người ta đỏ mặt tía tai. Mượn cớ thu dọn đồ đạc, Thảo Thảo cúi đầu né tránh.

Thắm Bị không nhận thấy, anh vừa lau đầu vừa hỏi Thảo Thảo: “Tiểu Tôn nói em muốn đi thi à?”

“Ừ. Anh hỏi anh ấy hả?”

“Trước đây có hỏi. Ngày mai là cuối tuần rồi, buổi tối về anh sẽ dọn thư phòng rồi em vào đó đi.” Thắm Bị lau khô tóc xong tiện tay vứt cái khăn qua một bên rồi đến sofa nằm: “Haizz, hôm nay nóng ghê! Ở trong phòng mà cũng nóng!” Anh nhìn ngó xung quanh, Thảo Thảo vội đẩy anh “Anh vừa tắm nước nóng xong, dĩ nhiên nóng rồi, về phòng nằm đi, tự nhiên sẽ mát hơn”.

Thắm Bị kêu oan: “Anh tắm nước lạnh mà!”

“Lại càng nóng nữa!” Thảo Thảo nhấn mạnh, “Nhiệt độ cơ thể thấp hơn nhiệt độ môi trường đương nhiên sẽ thấy nóng, anh về phòng nằm đi, em mới mua chiếu mát, anh nằm thử xem mát không?”

“Thật sao?” Thắm Bị nóng đến không chịu được, nghe nói có chiếu mát liền chạy tọt vào phòng.

Thảo Thảo mua chiếu trúc, nằm rất mát. Thảo Thảo trải chăn mỏng ở chỗ của mình, cô không chịu được cảm giác mát mẻ này. Thắm Bị nằm xuống thoải mái dang tay giơ chân, thở phào một hơi: “Ai da, cũng mát đấy.” Anh nghiêng đầu nhìn Thảo Thảo, vỗ vỗ chỗ cạnh mình, cười cười: “Nào, đến đây!”

Mặt Thảo Thảo nóng bừng, bĩu môi, rồi đi vào phòng vệ sinh. Làm xong mọi việc, cô vào phòng thì thấy Thắm Bị đã ngủ say như chết. Tắt đèn, lại một ngày nữa trôi qua.

Thảo Thảo nhìn màn đêm u tối, nghĩ ngợi: Gặp lại Quan Hạo thì thế nào? Mình cũng trôi qua một ngày thôi. Làm tình nhân của Thắm Bị thì sao, cũng phải tự mình ôn tập thi cử! Còn Thắm Bị, anh ta cũng chẳng phải kẻ suốt ngày chìm trong rượu, đắm trong gái. Nhưng sao anh ta không kết hôn mà lại muốn tìm tình nhân?

Liên quan gì đến mình chứ? Thảo Thảo cười khẩy. Chuyện của ai người đó lo, con đường của mình thì nên tự mình đi. Cô sẽ không để mình rơi vào tình cảnh khó xử như thế nữa!

Đàn ông không phải đều giống nhau sao? Hai người ở bên nhau chưa chắc đã là một đôi, đợi đến già rồi, không có ai chăm sóc nữa thì vẫn còn viện đường lão mà, đến lúc đó không phải sẽ có rất nhiều người cùng ở, cùng chăm sóc nhau sao?

Thảo Thảo nghĩ: Chuyện này phải nhìn cho rõ. Yêu hay không yêu đều chỉ là cái cớ, dù nam hay nữ chẳng qua chỉ muốn tìm người bầu bạn. Bản thân cô như thế, Thắm Bị như thế, Quan Hạo ... cũng như thế!

Nghĩ thông rồi thì buông bỏ hết những hi vọng hão huyền. Gì mà sức mạnh của tình yêu, đừng khi khi yêu, hết thấy đều là dối trá, thế giới này căn bản không cần tình yêu!

Cô suy nghĩ rất nhiều. Từ giờ trở đi tuyệt đối sẽ không để mình bị người ta bỏ rơi nữa, dù có bỏ rơi thì cũng phải do bản thân tự nói. Nếu như có một ngày Thắm Bị thật sự tìm được người vợ như ý thì mình sẽ tiêu sái rồi đi, vui vẻ mà sống.

Còn bây giờ, Thảo Thảo xấu xa nghĩ thầm: Mình cứ chăm sóc cho anh ta thật tốt, trong tương lai nếu vợ anh ta chăm sóc anh ta không tốt thì anh ta sẽ nhớ đến mình. Những điều này do chính Thảo Thảo trải qua, bởi vì cô đã từng bị người khác đem ra so sánh.

Mình bị so sánh thì không nói làm gì, nhưng thứ khó chịu nhất là chuyện đó có thể so sánh ư? Vợ có thể đem ra so với tình nhân ư? Phụ nữ không nói, bọn đàn ông lại chẳng hé môi, song trong lòng sẽ nghĩ đến.

Thảo Thảo bị chính suy nghĩ của mình làm cho buồn cười, đây rõ ràng là gây phiền phức cho người ta mà!

Đáng đời, ai bảo Thắm Bị tâm địa bất chính! Thảo Thảo từ từ chìm vào giấc ngủ, bên cạnh là tiếng ngáy khò khò của Thắm Bị. Trên sàn gỗ trải tấm thảm vừa mua, lại phủ lên trên đó tấm chăn mỏng, cho dù bị đá xuống giường cũng có thể ngủ ngon.

Thẩm Bị mở mắt ra, trong phòng vẫn tối mờ.

Trời chưa sáng à? Mọi khi đều là giờ này mà. Thảo Thảo đẩy nhẹ cửa bước vào phòng, thấy anh đã thức, khẽ bảo: “Bây giờ rồi, dậy thôi.”

Giọng cô dịu dàng, mang theo hương vị sữa đậu nành. Thẩm Bị hừ nhẹ, lại nhắm mắt tiếp: “Trời mưa hả?”

“Không có, em đổi rèm cửa sổ rồi. Cái cũ sáng quá, em ngủ không ngon.” Soạt, Thảo Thảo kéo rèm cửa ra, trong phòng sáng hẳn lên.

Thẩm Bị mở mắt ra, nhìn bóng hình duyên dáng của Thảo Thảo được phác họa rõ nét dưới ánh sáng, xoay người lăm bảm: “Năm mơ thôi!” Rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Thảo Thảo dờ khóc dờ cười, bước đến lay anh: “Dậy thôi, Thủ trưởng dậy đi! Nướng nữa sẽ trễ đấy!”

Thẩm Bị hừ hừ, vẫn không chịu dậy. Thảo Thảo nhanh trí, cầm điện thoại lên bấm gọi cho Thẩm Bị.

Tu tu tu tu, tiếng kèn quân lệnh vang lên, Thẩm Bị giật mình lập tức bật dậy. Thảo Thảo hả hê lắc lắc điện thoại trong tay, Thẩm Bị lắc đầu bó tay, gờ tay chỉ Thảo Thảo: “Đặng Thảo Thảo, em được lắm, anh ghim em rồi đấy!”

Thảo Thảo quay người ra khỏi phòng, tiếng nói từ ngoài vọng vào: “Anh nhanh lên đi, sắp trễ rồi đấy! Chần chừ nữa là không có bữa sáng đâu!”

Thẩm Bị đương nhiên không tin Thảo Thảo sẽ ăn hết bữa sáng của mình, nhưng vẫn ngoan ngoãn rời giường đứng dậy đi rửa mặt.

Thảo Thảo mặc một chiếc váy ngủ hai dây màu đỏ bằng tơ tằm đi qua đi lại trong phòng. Thẩm Bị nhìn làn da trắng ngần dưới hai sợi dây đỏ, do dự một chút. Phải đi làm đã, tối về rồi tính. Anh liền đi vào phòng tập thể dục.

Thảo Thảo đã nhanh chóng thu dọn, hai người đi qua đi lại cũng sẽ không vướng víu, chỉ bỏ một chút công sức sửa sang mà căn phòng đã trở nên sáng sủa, mát mẻ. Đợi Thẩm Bị tập thể dục xong, trước khi tắm xong và ngồi vào bàn ăn thì sữa đậu nành vừa ấm, bánh bao vừa nóng đã đặt sẵn ở đấy.

Thảo Thảo nướng hai lát bánh mì, tiếng ting ting kêu lên.

Thẩm Bị thấy Thảo Thảo vẫn ở trong nhà vệ sinh, nên đi lấy ra. Máy nướng bánh mì mới được Thảo Thảo mua hôm qua, trước giờ Thẩm Bị chẳng dùng đến những thứ này. Bánh mì vàng thơm, hơi cháy sém ở góc, mùi vị cũng thơm, cắn thử một miếng, rất ngon! Quên đi bánh bao nóng hổi, anh cắn một miếng thật lớn.

“Thẩm Bị!” Thảo Thảo vừa ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Thẩm Bị đã ăn hết bữa sáng của mình, liền chống nạnh bức tức đứng bên bàn: “Bánh bao mới là của anh, bánh mì là của em!”

“Của ai mà chả như nhau!” Thẩm Bị hơi khó hiểu: “Em ăn bánh bao đi!”

Thảo Thảo nói: “Đó là bánh bao nhân thịt, em không ăn đồ dầu mỡ!”

Thẩm Bị cười cười: “À ha... Sao em không nói sớm. Nếu em không ăn thì anh ăn luôn nhé!” Vừa khéo anh vừa ăn hết bánh mì, bèn lấy bánh bao, cắn từng miếng ăn sạch sẽ. Vừa ăn vừa khen mãi, “Woa... mùi vị ngon ghê, ngon quá trời ngon!”

Tay trái Thảo Thảo bung ly sữa đậu nành của Thẩm Bị, tay phải bung cái ly của mình, ừng ực uống hết cả hai ly. Thẩm Bị thấy Thảo Thảo tức giận dùng đũa bèn nói: “Em khát lắm hả? À, em giúp anh hâm nóng một ly với.”

Anh trưng ra dáng vẻ vô lại, Thảo Thảo tức đến nghẹn lời.

Thẩm Bị chỉ từ lạnh, “Anh thấy rồi, hôm qua em mua rất nhiều sữa đậu nành!”

Thua anh ta rồi! Đây là thiên phú của trinh sát hả?

Thảo Thảo xoay người đi vào bếp, leng ca leng keng hâm nóng sữa đậu nành.

Thẩm Bị đắc ý vênh mặt, ngồi bắt chéo chân, cầm báo buổi sáng đọc.

Đây mới là một ngày mà con người nên sống chứ! Ngày đầu tiên sau khi xuất ngũ, Thẩm Bị cảm thấy mình đã quay về cuộc sống chân chính rồi.

...

Hôm nay là thứ sáu, rất nhiều người vội vàng tan ca sớm, giờ cao điểm buổi sáng cũng đến sớm hơn những ngày khác trong tuần.

Lúc hai người làm xong mọi thứ thì đã chín giờ. Thảo Thảo hơi vội cho nên đành để Thẩm Bị đưa đi làm.

“Em đi đây, anh lái xe cẩn thận.” Theo thói quen, Thảo Thảo nghiêng người hôn lên mặt Thẩm Bị một cái.

Thẩm Bị sững sờ, Thảo Thảo ngăn người. Minh lại nhầm anh ta thành Quan Hạo rồi. Trong lòng nặng nề, thấy khuôn mặt đen đen của Thẩm Bị chẳng có

về hào hứng. Thảo Thảo vội vàng xin lỗi: “À, em xin lỗi!”, nhưng việc này có gì phải xin lỗi cơ chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui thật là rối rắm, Thảo Thảo dứt khoát thẳng thừng xuống xe, chạy vội như điên.

Lúc này Thẩm Bị mới sờ sờ mặt mình, cười he he.

Cô nàng này thật thú vị!

...

Báo cáo của Kiều Tiểu Nhuế và Lỗ Tu Thừa được nộp lên, tiếp theo là khảo sát thực tế, bản kế hoạch và sắp xếp cho chuyến công tác được đưa đến tay Thẩm Bị, Thẩm Bị xem qua, sau đó kí tên.

Tiểu Nhuế cảm thấy vẫn kiện thong thả đi, chợt như nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Thẩm tổng, nhà của anh hẳn đã đến ngày quét dọn, số điện thoại tôi đưa cho anh, anh còn nhớ không? Hay để tôi gọi cho họ giúp anh?”

Thẩm Bị nhớ lại hình như hôm qua Thảo Thảo đã quét dọn rồi, bèn xua xua tay nói: “Không cần đâu, đã quét sạch rồi.”

Tiểu Nhuế nói tiếp: “Vậy trong tủ lạnh nên mua thêm vài thứ nữa, tôi nhớ hình như tuần nay món chân giò hun khói Thanh Đảo mà anh thích ăn đã gần hết, có muốn mua một thêm không? Tuần sau tôi đi công tác rồi, hay cuối tuần này, chúng ta đi mua thêm.”

Đúng lúc này Lỗ Tu Thừa gõ cửa bước vào, khi nghe được liền lên nhìn Tiểu Nhuế, cười nói với Thẩm Bị: “Đúng đó, Thẩm tổng, tôi vẫn chưa được đến nhà của anh đó! Ngay cả cửa nhà cũng không biết thì sau này sao mà báo cáo công việc được đây!”

Thẩm Bị đặt bút xuống, cười ha ha: “Không vấn đề gì, cuối tuần đến chơi đi. Để Thảo...”, nói đến đây, Thẩm Bị chợt nhận ra mình suýt để lộ, liền ho khê: “Để Tiểu Nhuế làm vài món sở trường rồi chúng ta cùng nhau uống mấy ly”.

Kiều Tiểu Nhuế cười ngọt ngào, xoay đầu sang thì thấy Lỗ Tu Thừa đang cười hi hi nhìn cô thì mặt liền đỏ lên, vội đi ra ngoài trước.

Thẩm Bị nghe Lỗ Tu Thừa báo cáo công việc xong mà lòng dạ cứ ở đâu đâu, trong phòng chỉ còn một mình mình thì xoay xoay điện thoại mấy vòng, cuối cùng ấn vào dãy số quen thuộc.

Số điện thoại của Thảo Thảo.

Công việc của Thảo Thảo giống như thường lệ, sắp đến trưa thì bận chồng vó. Phùng Thượng Hương giao cho cô một đồng hợp đồng, bắt cô thứ hai phải dịch xong hết. Đây là dự án lớn, bọn họ phải làm một bản báo cáo phân tích, sau đó đưa cho ông chủ người Trung Quốc không hiểu tiếng Anh xem.

Điện thoại vang lên. Là Tiểu Văn gọi: “Thảo Thảo, thứ bảy có kế hoạch gì không?”

Đầu tiên Thảo Thảo nhớ đến hình như thứ bảy Thẩm Bị chẳng có sắp đặt gì, rồi nhắc nhở bản thân phải ôn bài thi! Cô liền đáp: “Không có, nhưng phải ôn bài.”

“Vậy ra ngoài chơi với tụi mình đi, đến ngoại ô chơi, cậu cũng có thể ôn bài ở đó mà.”

“À, thôi, mình ở nhà ôn bài.”

Từ chối Tiểu Văn xong, Thảo Thảo xoa vùng giữa trán, cô không biết mình từ chối Tiểu Văn do muốn ôn bài hay do Thẩm Bị nữa? Rồi tự cảnh cáo mình không nên để đàn ông ảnh hưởng đến cuộc sống của mình!

Hồi chuông cảnh cáo này chưa dứt thì điện thoại lại reo. Là Thẩm Bị gọi.

“Thảo Thảo hả? Hôm nay em về bên Thiên Thông Uyển đi, cuối tuần này đồng nghiệp của anh muốn đến nhà chơi.”. Thẩm Bị hơi áy náy, anh nghĩ tình nhân thì không thể đường đường chính chính gặp đồng nghiệp được, mình làm vậy không hề sai. Giữa anh và Thảo Thảo chỉ là quan hệ tiền bạc, không có bất cứ ràng buộc nào khác. Nhưng anh vẫn cảm thấy không nỡ, lúc nói chuyện càng thêm cẩn thận.

Bên Thảo Thảo hồi lâu chẳng lên tiếng.

Thẩm Bị nhẹ giọng hỏi: “Thảo Thảo?”

Qua mấy giây, Thảo Thảo mới hỏi: “Vậy thì... em dọn dẹp đồ đạc của mình đã. Ở đó còn có đồ dùng hàng ngày của em.” Giọng nói không dịu dàng như buổi sáng sớm, mà có chút kiềm chế truyền sang.

Thẩm Bị hít sâu, nói: “Cũng được, thu dọn một chút.”

Bên kia đột nhiên có tiếng cười: “Thẩm Bị, không phải đây là lần đầu tiên anh nuôi tình nhân đấy chứ?” Tiếng của Thảo Thảo trở nên ngả ngớn “Không đủ kinh nghiệm nhì!”

Thẩm Bị dần ra, điện thoại bị ngắt rồi!

Hôm nay Tôn Nam Uy ra ngoài làm việc nên không có mặt ở đây. Trợ lý Tiểu Vương ngồi bên cạnh Thảo Thảo đi ăn trưa xong rồi quay lại, chào Thảo Thảo một tiếng, đi được mấy bước liền lùi về: “Thảo Thảo, cô không sao chứ?” Mặt Thảo Thảo hơi đỏ, về mặt tiêu tụy.

“Không sao!” Thảo Thảo định thần, cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, “Vừa rồi nhìn máy tính quá lâu thôi, mắt hơi đau, lại quên mang theo thuốc nhỏ mắt nữa.”

Thời đại này chẳng có ai ngu ngốc cả, nhưng mọi người đều làm ra vẻ khờ khạo. Tiểu Vương gật đầu quan tâm, nói: “Tiệm thuốc dưới lầu có bán đấy, hay là em mua giúp chị nhé?”

“Không cần đâu, chị nghỉ ngơi một chút là ổn.” Thảo Thảo vực dậy tinh thần, tiếp tục dịch tài liệu.

Phùng Thượng Hương mặc bộ đồ công sở kinh điển của Ports(*) bước vào phòng làm việc, giày cao gót Belle gõ xuống nền nhà kêu vang. Tiểu Vương lên cười giấu Phùng Thượng Hương mẻ muối đồ của Ports, bảo rằng quần áo xấu xí của cô trợ lý trong bộ phim “Yêu nữ xài hàng hiệu” đều là do Ports tài trợ, Phùng Thượng Hương của chúng ta chắc chỉ xem phụ đề, chẳng để ý đến quần áo.

(*) Ports: Nhãn hiệu thời trang cao cấp của Canada.

Tiếng Anh của Phùng Thượng rất tốt, những người ở đây đều nói được tiếng Anh, Tiểu Tôn còn nói được vài câu tiếng Pháp.

Tiểu Vương là sinh viên chuyên ngành tiếng Anh của trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, ngoại ngữ phụ là tiếng Nhật, năng lực ngôn ngữ khỏi phải bàn cãi.

Nói như vậy chẳng qua chỉ là háo hức mà thôi.

Hôm nay Thảo Thảo không có lòng dạ nào mà ngắm nhìn quần áo của Phùng Thượng Hương.

Do dự mấy lần, cuối cùng cô cũng đứng lên gõ cửa phòng làm việc của Phùng Thượng Hương.

“Mời vào!” Phùng Thượng Hương nhìn Thảo Thảo, trên mặt chẳng có vẻ gì lạ, tiếp tục nhìn máy tính, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Luật sư Phùng, chiều nay tôi muốn xin về sớm.”

“Hả? Không khỏe sao?”

Phùng Thượng Hương nhìn cô một cái, nói: “Cô dịch xong tài liệu đi rồi đi.”

“Luật sư Phùng, tài liệu thứ hai mới cần, tôi đem về nhà dịch được không?”

Cuối cùng Phùng Thượng Hương cũng rời mắt khỏi máy tính, nhìn Thảo Thảo: “Thảo Thảo, cô lớn hơn tôi, vốn là tôi không nên nói, nhưng tôi nghĩ cô được sống một cuộc sống sung túc, nên không biết đến nỗi khổ của người phải làm lưng kiếm tiền. Ở đây mỗi ngày đều nhiều việc như thế, nếu như ai cũng xin nghỉ về sớm giống cô, thì nơi này còn có thể tiếp tục hoạt động ư? Mà thôi, tôi cũng đã nói hết những điều nên nói rồi, nếu cô vẫn muốn về thì cứ về, nhưng tôi hi vọng không có lần sau.”

Miệng Thảo Thảo giật giật, gật gật đầu đi ra ngoài. Trờ lại chỗ ngồi, cầm lấy bút xoay hai vòng, rắc một tiếng, cây bút gãy làm đôi, cô vút sang một bên.

Bây giờ tối, lúc ra khỏi phòng làm việc, thấy Thảo Thảo vẫn vui đầu làm việc, Phùng Thượng Hương cau mày, không nói gì, bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ở không được, đi chẳng xong, năm tháng như nước chảy

Beta: Ngọc Nguyễn

Thẩm Bị bắt giác muốn trốn Thảo Thảo.

Anh nghĩ, tối nay có thể Thảo Thảo sẽ về thu dọn vài thứ, mình về muộn chút là được. Nhưng mà ở bên ngoài tám đủ chuyện trên trời dưới đất anh lại cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì cả. Chịu đựng đến 11 giờ chẳng dễ dàng, nhìn người ta chẳng có ý muốn đi, Thẩm Bị bèn tìm đại một lý do để về trước. Đang lái xe trên đường, đột nhiên anh rất muốn về nhà nhanh nhanh, có lẽ sẽ gặp được Thảo Thảo? Nhiều thứ như thế, nhét đầy cả một va li, cô ấy tự mang đi như thế nào đây?

Thẩm Bị tăng tốc, xe nhanh chóng về tới tiểu khu. Anh bước vào thang máy, mở cửa, bước vội vào phòng khách... Tối đen như mực.

Thẩm Bị hơi chán chừ mò mẫm công tắc đèn. Sợ gì chứ? Có cái gì phải sợ?

Tách, đèn được mở, ánh sáng nhu hoà chiếu khắp nhà. Sàn nhà vẫn sáng loáng như ngọc trai. Có gì đó không đúng?

Trí nhớ của Thẩm Bị rất tốt, anh có thể phân biệt đông tây nam bắc trong rừng rậm um tùm, nhưng nhà của mình thì anh lại mò mịt. Có gì đó không đúng?

Không thấy tấm phủ sofa màu trắng điểm hoa xanh đầu nữa, bàn gỗ trợ trợ đã được Thảo Thảo phủ tấm khăn trải bàn ca rô màu vàng trắng đan xen, trên bàn là lọ thủy tinh cắm cây trúc Quan Âm lè loi đứng đó. Thẩm Bị bóp trán, mệt mỏi ngã xuống sofa, dép lê nằm đó, nhưng anh chẳng màng thay.

Anh đưa tay mò mò, không biết remote điều hoà để ở đâu rồi, buồn bực cúi kính dâng trà, cả người bụi bặm nhóp nhép.

Anh cởi quần áo, đi vào nhà vệ sinh, bàn trang điểm trống rỗng, đồng chai chai lọ đủ màu đủ sắc bị anh cười nhạo đã biến mất không thấy tăm hơi.

Anh vặn vòi nước, đợi hồi lâu vẫn là nước lạnh. Thẩm Bị đột nhiên nhận ra, Thảo Thảo không có ở đây, chẳng có ai mở sẵn nước nóng cho anh cả. Thẩm Bị buộc phải tắm nước lạnh, lúc bước ra khỏi nhà vệ sinh, trong lòng càng nóng nảy hơn: “Chỉ bảo cô ấy lạnh mặt một chút thôi mà! Dọn sạch đến mức này, làm như đặc công vậy!” Song, anh phải thừa nhận, nếu thấy những thứ đó, càng sợ Thảo Thảo để lại manh mối gì nữa.

Rèm cửa sổ trong phòng ngủ đã được đổi về cái lúc đầu, Thẩm Bị chẳng thèm bật đèn, nằm lăn qua lộn lại trên giường. Trước giờ anh không cảm thấy, giờ mới nhận ra, đèn bên ngoài sao mà sáng dữ vậy chứ, rèm cửa sổ này sao mà mỏng thế. Dù bật điều hoà, nhưng cũng chẳng chịu nổi khí nóng từ bên ngoài thổi vào!

Thẩm Bị khó chịu bật dậy, cầm điện thoại, đã 12 giờ rồi.

“Trước Phật, anh hết lòng cầu nguyện mấy ngàn năm... ..”(**) Là nhạc chờ điện thoại của Thảo Thảo, Thẩm Bị nhắm nạy đợi hết khúc nhạc, khúc hát lặp lại lần hai, nhưng chẳng có ai bắt máy.

(**) Lời bài hát Cầu Phật của nam ca sĩ Thệ Ngôn.

Quái lạ, bọn Tiểu Tôn luôn yêu cầu phải mở máy suốt 24 tiếng mà đúng không? Thảo Thảo thường chẳng ngủ sâu, cho dù đã ngủ thì cũng bị đánh thức chứ! Không mang điện thoại? Giận rồi? Từng nghi vấn hiện lên trong đầu càng làm Thẩm Bị thêm cáu kỉnh, anh bật đèn bàn rồi nhảy xuống giường. Trong tủ quần áo có thứ gì đó lộ ra nếp ngoài, Thẩm Bị nhớ trong này ngoài đồ của mình ra thì chẳng có thứ gì khác, tại sao lại có thứ gì lộ ra?

Anh mở cửa tủ, rèm cửa các loại nằm ngăn nắp gọn gàng dưới đáy tủ quần áo.

“Cô ngốc này, cái này mà cũng dọn nữa! Đúng là lảm chuyện!” Thẩm Bị thở dài, nhìn những thứ này giống như nhìn thấy Thảo Thảo đang tủi thân ngồi trong góc, ai oán nhìn anh vậy.

Thẩm Bị vuốt phẳng góc rèm bị lòi ra, tự nói với mình: “Chẳng có ai vào đây đâu mà, làm gì dọn sạch sẽ thế chứ!”

Mặc dù quần áo với đồ dùng hàng ngày của Thảo Thảo không còn ở đây nhưng vẫn còn những thứ này, ít ra cũng an ủi Thẩm Bị đôi chút.

Ở trên hình như có giấy note, mở ra thì thấy Thảo Thảo ghi: “Thứ năm mua thêm đồ dùng trong nhà, đồ điện, với các loại đồ hàng ngày và đồ ăn, tổng cộng hết 2.834 đồng 5 hào 2 xu, sau khi xem kỹ hóa đơn, nếu cần gì thì trong vòng một tháng cảm hóa đơn đến quầy chăm sóc khách hàng của Carrefour ở khu Quốc Triển. Ở trên có ghi rõ số tiền, xin gửi vào tài khoản của em. Cảm ơn!” Cuối cùng vẽ có ba lá tượng trưng cho Thảo Thảo.

Thẩm Bị chặc lưỡi, dờ khóc dờ cười: “Sao cô ấy lại bày vẽ thế không biết!”

Anh cầm giấy note đứng dậy, nằm xuống giường vừa xem vừa lẩm bầm: “Phụ nữ thời nay tiêu tiền như nước, cũng chẳng thương lượng gì với mình cả!”

Thẩm Bị tắt đèn, chắc chắn Thảo Thảo đang giận rồi, nhưng dựa vào hành động của cô thì hình như cũng không đến nỗi lắm, chắc là hơi dỗi thôi, mấy ngày nữa thì hết ấy mà.

Hay quá, nay là thứ sáu, mai là thứ bảy tiếp đãi bọn Tu Thừa. Còn chủ nhật hả, ừ, dẫn Thảo Thảo đi leo núi Hương Sơn, nhận lỗi với cô ấy vậy. Thẩm Bị trầm tính toán rồi chìm vào giấc ngủ.

...

Phùng Thượng Hương vừa đi, Thảo Thảo liền lập tức chuẩn về, chật vật chen chúc đến chỗ Thẩm Bị thì đã 8 giờ 30.

Thảo Thảo cố gắng ép mình nghĩ đến việc dọn phòng, hề có chút liên tưởng nào về Thẩm Bị là lác đầu đẹp ngay lập tức. Thu dọn xong xuôi, Thảo Thảo nhớ đến số tiền mà mình đã tiêu trong thứ năm vừa qua, anh ta đã bao nuôi mình thì chẳng có lý gì tiêu tiền của mình cả! Hơn nữa, tiền lương của mình chỉ ngót ngèo hơn 3.000 tệ, dựa vào đâu mà mình phải tiêu cả đồng tiền vì anh ta chứ?

Không thấy heo chạy, chẳng lẽ chưa ăn qua thịt heo? Các ả tình nhân trong tivi đều đâu cần dùng tiền của mình! Thảo Thảo vơ lấy cây bút, ghi ghi rồi để

lại giấy note cho Thẩm Bị.

Ghi xong lại cảm thấy hơi kì, làm thế có bị khinh bỉ không nhỉ?

Một khi Thảo Thảo đã quyết thì nói gì cũng chẳng từ bỏ, nhưng tính toán thế này cũng bởi cô bị uất ức mà thôi!

Nhìn quanh một lượt, cuối cùng cô chọn một chỗ không bắt mắt lắm, người ta có thấy hay không thì tùy ông Trời quyết định vậy.

Lúc sắp ra khỏi nhà, Thảo Thảo hơi do dự, đầu óc mình có bị hỏng không nhỉ? Tại sao lại đi làm cái việc thiếu não thế hả trời? Nhưng đã 11 giờ rồi, anh ta vẫn chưa về, cũng chẳng thèm gọi điện cho mình, lẽ nào anh ta có lý lắm sao? Thảo Thảo càng nghĩ càng tủi, lửa giận tích tụ trong lòng. Quay đầu bước thẳng vào thang máy, cuối cùng nước mắt cũng tuôn rơi.

Về nhà, là nhà của mình thì tốt hơn!

...

Cô kéo vali về ổ quạ của mình. Trên đường, Thảo Thảo khóc suốt. Vừa bước vào cửa, cô chẳng thấy ấm áp đâu, mà chỉ thấy trống vắng tịch mịch không chịu nổi!

Thảo Thảo ngồi thừ trong đêm, đầu óc mờ mịt. Song, luôn có vài thứ như quá khứ, như Thẩm Bị đang gào thét vây lấy cô, đầu óc như muốn nổ tung ngay tức khắc, muốn đánh nát thần kinh yếu ớt.

“Không được!” Thảo Thảo đứng bật dậy, “Mình không thể ngu người ở đây được!”

Thảo Thảo lấy tiền mặt và điện thoại ra khỏi ví tiền, nhét chúng vào chiếc túi nhỏ thường đeo, sau đó cầm chìa khóa hùng hổ ra cửa.

Đi đâu bây giờ? Nửa đêm thì đi đâu được đây?

Thảo Thảo tìm đến quán bar mình đã từng đến lần trước, ở đó khá yên tĩnh, những người đến đó nhìn qua cũng bình thường.

Cuối cùng cũng vui mình trong biển người, dù không có ai quan tâm đến cô nhưng cũng đỡ hơn là ở một mình trong cái hang tối om đó...

Thảo Thảo gọi một chai Thanh Đảo, ngồi gần quầy rượu uống.

Người đi qua đi lại thì thoáng lướt nhìn qua góc này, nhưng Thảo Thảo vận vest nữ nghiêm cần không thể mạo phạm, lại chẳng trang điểm đặc sắc gì, dưới ánh đèn mờ ảo cho dù làm gì thì cũng là kiểu chẳng thu hút được người khác.

Thế lại hay, Thảo Thảo hơi say, không có ai đến quấy rầy càng tốt! Tôi nhìn xem, các người không muốn đến làm phiền tôi. Vậy tôi càng thích!

Không biết ngồi uống bao lâu, chợt có tiếng hoan hô từ trong quán bar truyền đến, rồi tiếng xuyết xoa reo hò, “Wowo...”

Thảo Thảo nhướng đôi mắt mơ màng nhìn nhìn, phục vụ quầy vui vẻ nhìn sang, đặt ly rượu mới vừa lau xuống nói với Thảo Thảo: “Vui quá, vừa rồi Mike đã cầu hôn Luna rồi. Ôi trời à, chẳng dễ dàng gì cả. Cuối cùng Luna cũng đồng ý!”

“Hả? Có chuyện gì hay à?”

“Mấy hôm nay, tôi thấy Luna từ chối Mike ba lần rồi. Lần này cuối cùng cũng đồng ý! Nào, ly rượu này là Mike mời mọi người. Vì đôi tình nhân cuối cùng cũng về một nhà!”

Thảo Thảo gật đầu, trong lòng càng trống vắng: “Phải, có đôi tình nhân đã về chung một nhà, chúc cho hai người họ bạch đầu giai lão! Một ly Martini, không say không về!”

Cậu bartender khó hiểu nhìn cô, cứ như Thảo Thảo nói câu đó chẳng hợp gì cả, nhưng người đến bar thì có mấy ai là hiền thực chứ? Huống hồ điệu bộ của Thảo Thảo trông căm thù đại hận thế kia, kẻ ngu cũng biết cô gái này đang cần phát tiết tâm trạng. Cậu ta không hỏi gì nhiều, bèn pha chế một ly theo yêu cầu của Thảo Thảo.

Thảo Thảo ngửa cổ uống cạn, sắc khù khụ, hỏi cậu ta: “Mời mấy ly?”

À... Cậu bartender nhìn đôi nam nữ đang đắm chìm trong hạnh phúc ở bên kia, ngẫm nghĩ ‘Làm người phải phúc hậu chứ nhỉ?’

Phạch, Thảo Thảo móc hết tiền đập lên bàn, nghĩ nghĩ lại cảm tờ trăm tệ bỏ lại vào túi. Nói với bartender: “Mua hết rượu!”

“Chị à, cái này...”

Thảo Thảo đầu đầu chóng mặt, chìm trong hưng phấn do chất cồn tạo ra, ngẩng đầu cao giọng: “Không bán à?”

Bartender đã từng gặp qua dạng này nên vội cầm lấy nhưng không bỏ vào tủ tiền, mà tìm chỗ an toàn để đó, chẳng may Thảo Thảo tỉnh rượu rồi muốn thanh toán thì sao, quán bar đâu cần phải tham tiền của cô chứ.

Lại rót thêm một ly, tửu lượng của Thảo Thảo chỉ đến bốn ly là cùng.

Thảo Thảo ra khỏi WC sau khi đã ới xong một trận, cô đến sofa ngồi xuống, lằm bằm: “Một muốn chết! Ôi!” rồi chẳng còn tiếng nói nào nữa.

Đã 0h rồi, quán bar cũng phải đóng cửa. Cậu bartender bận bịu cả đêm chợt thấy Thảo Thảo co ro trong góc ngủ khò khò, bèn đi qua lay cô dậy. Thảo Thảo hừ hừ mấy tiếng, nhưng không tỉnh.

Túi đặt bên cạnh, dây đeo thì nắm chặt trong tay, mà miệng túi lại mở ra, chắc bị người ta lục lọi rồi.

Cậu bartender thờ dài, cũng may chỉ bị lục túi thôi. Nghe báo ở các quán bar còn có khách bị xx nữa, cô gái này thật phúc lớn mạng lớn. Cậu ta trở lại quầy cầm số tiền vừa nãy Thảo Thảo đã để ở chỗ mình, sau khi tính tiền xong thì nhét tiền thừa vào túi cô, tiện thể lướt điện thoại của cô xem coi có bạn bè người thân nào không, để nhắn họ mau mau đưa cô về.

Trong túi rỗng tuếch, chỉ có mảnh giấy trắng tro tro nằm đó, giống danh thiếp. Cậu ta lấy ra xem, quả nhiên trên đó có tên và dãy số di động viết tay. Nếu là số di động viết tay thì chí ít cũng chẳng ghi lên loại danh thiếp thể này nhỉ?

Không thấy điện thoại của Thảo Thảo đâu, cậu ta đành gọi vào số trên danh thiếp.

Tên người được viết trên danh thiếp là –

Quan Hạo!

...

Quan Hạo vẫn giữ lối sống như trước, hơn nửa đêm mới về nhà. Anh đi du lịch Châu Âu một năm, nhìn ngắm đô thị, ruộng đồng, sông núi, ao hồ, quảng sạch quá khứ. Thế nhưng ở cảnh đẹp trước mắt, điều nhìn thấy lại là gương mặt cười dịu dàng của cô gái và nụ cười hồn nhiên của trẻ con, đó là nhà của anh ta! Tại sao chỉ trong một đêm lại chẳng còn gì?

Anh ta nhàn tản ở Châu Âu, cuộc gặp gỡ diễm lệ bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra. Quan Hạo tình cờ gặp người vợ hiện tại, cô ta mang đến cho anh ta cơ hội kinh doanh mới. Cô ta và Thảo Thảo hoàn toàn khác nhau, không giống thư ký của anh ta, mà giống như khối băng lộ rõ tài năng sắc sảo, thu hút Quan Hạo. Băng và lửa chạm nhau không chỉ tạo nên gia đình, mà còn tạo nên sự nghiệp, Quan Hạo mang khoản đầu tư kếch sù cùng lòng tin của công ty bên Châu Âu tiến vào Trung Quốc, đây nhiệt huyết đâm đầu vào vòng chiến đấu mới.

Song, chiến đấu đã lâu, băng cũng tan rồi, ấy thế mà lại chẳng có nước ngọt mát lạnh, ở nơi đó thành quen thuộc ấy, anh càng cảm nhận sâu sắc hơn, lại còn là lần đầu của lần đầu. Anh từ chối đi công viên Triều Dương bởi đó là nơi con trai anh thích nhất, anh từ chối đến khu Tây Thiên bởi Thảo Thảo rất thích khu sách nơi đó, rất nhiều lần anh chạy ra các con hẻm ngoằn ngoèo đón Thảo Thảo đang đợi bên đường, các bà chủ sạp hàng đều hung dữ liếc nhìn họ.

Thảo Thảo và con trai anh, Quan Hạo luôn tin rằng, nếu Thảo Thảo không thất nghiệp, nếu Thảo Thảo không đưa con về quê, con trai sẽ không rời khỏi họ sớm như thế. Nhưng giờ đây, anh không thể không thừa nhận, nếu anh không ngoại tình, nếu anh không đem việc sai trái của mình đổ hết lên đầu Thảo Thảo, nếu bọn họ không quậy long trời lở đất, gia đình không bất hòa thì Thảo Thảo cũng sẽ không đưa con về quê. Anh biết, Thảo Thảo không thích anh đi sớm về khuya, anh cũng hiểu, tình cảm của Thảo Thảo là thứ tình cảm bình đạm không mãnh liệt, nhưng tất cả đều khiến anh bó tay bức dọc. Anh từ bỏ cố gắng, chọn không nhìn không hỏi, lựa trốn tránh, tìm lại cảm giác đã từng có trong vòng tay người phụ nữ khác.

Nhưng cô ta không phải Thảo Thảo.

Rõ ràng Thảo Thảo biết hết, dưới ánh nắng chói chang của ban trưa, anh nhìn Thảo Thảo mờ hơi nhể nhại đứng trước mặt anh, quay người bước đi.

Cái quay người đó đã mang đi tất cả...

Quan Hạo lại nửa tỉnh nửa mê mơ thấy Thảo Thảo, cô cười cười nằm trong lòng anh, làm nũng với anh như con mèo nhỏ: “Em không cần anh nuôi đâu! Em có thể tự nuôi lấy mình mà!”

Khi đó, bọn họ không có nhiều tiền, chỉ có một cái giường sofa đặt đó, thuê nhà trọ nhỏ xíu, đó là tất cả của bọn họ.

Thảo Thảo lúc đó, trẻ trung, xinh đẹp, tự kiêu, cần quấy...

Dù mang thai, Thảo Thảo vẫn học xong tiến sĩ bằng nghị lực phi thường. Một tháng sau, Thảo Thảo vào phòng sinh, nên con trai của họ tên là Quan Bác.

Một người vợ tốt đến thế, một đứa con ngoan đến thế!

Quan Hạo nhủ mảy cau mặt trong giấc mơ, bắt đầu từ khi nào bọn họ không còn tuyệt đẹp như thế nữa, từ khi nào cuộc sống của họ bắt đầu thay đổi? Là năm đó ư?

Không giữ được, tính không ra, năm tháng trôi như nước chảy, là năm tháng nào làm thay đổi cuộc đời?

Hơn nửa đêm, điện thoại reo “Trước Phật anh hết lòng cầu nguyện mấy ngàn năm...”, ai lại gọi vào giờ này nhỉ?

Quan Hạo mở mắt, sao lại mơ thấy Thảo Thảo nữa rồi? Lòng bất giác cảm thấy đau đau, cái tên này vẫn như cái gai trong tim anh ta, không phải tiền, cũng không phải công việc, người mới lại không thể bù đắp.

Có thể quên, nhưng vẫn luôn nhớ đến. Sau đó quên mất, rồi lại nhớ đến...

Anh ta vừa mở điện thoại vừa nghĩ: “Hai năm nay cô ấy không có việc làm, không biết sống có tốt không?”

Nhận điện thoại, cô vợ bên cạnh khó chịu xoay người. Quan Hạo ra khỏi phòng ngủ: “Tôi là Quan Hạo, xin hỏi ai vậy?”

Giọng đàn ông lạ hoắc truyền đến: “Tôi là người của quán bar XX, ở đây có cô gái tên là Tào Tháo, cô ấy say rồi, anh có thể đến đón cô ấy không? Chúng tôi phải đóng cửa rồi.”

Quan Hạo bất giác liếc nhìn đồng hồ ở phòng khách, đã 4 giờ 10 phút sáng rồi.

Thảo Thảo lại say ư?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tấm danh thiếp nhẹ rơi trên đường phố bắc kinh lúc ửng sớm

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Quan Hạo biết quán bar đó, nhưng trước giờ anh ta chưa từng nghĩ mình sẽ đến đó đón Thảo Thảo về. Trong ấn tượng của anh ta, nếu Thảo Thảo có uống say thì cũng say ở nhà. Bởi cô đã từng nói: Ở bên ngoài mà uống say thì rất dễ xảy ra chuyện. Quan Hạo biết Thảo Thảo là tủy người sống rất nghiêm túc, cẩn thận. Cô luôn nói rằng: Em đã lớn đến từng này rồi, nếu mà có chuyện gì thì mẹ em phải làm sao đây?

Nhưng bây giờ, cô lại say đến bất tỉnh nhân sự ở quán bar, cô có ý à?

Quan Hạo không hy vọng đây là do Thảo Thảo cố ý làm thế.

Khi tái hôn, thậm chí anh ta còn mong rằng Thảo Thảo có thể thoát khỏi bóng ma năm đó, dường như chỉ có như thế, anh ta mới có thể dễ chịu đôi chút.

Đã hai năm rồi, anh ta vẫn mãi cho rằng Thảo Thảo sống rất tốt.

Thảo Thảo vừa học chuyên ngành nhiều người ngưỡng mộ, học lực tốt, lại có tinh thần chịu khó, Quan Hạo biết Thảo Thảo mà ra ngoài xã hội thì chẳng thua kém gì mình cả. Lần này, cuối cùng anh ta cũng buông tay. Không biết rồi Thảo Thảo sẽ giương cánh bay đến khung trời nào?

Ở trạm xe Đại Bắc Dao, chỉ cần thoáng nhìn là anh ta đã nhận ra Thảo Thảo trong biển người. Người có mái tóc xõa tung, mặt đầy mệt mỏi, mày cau có, ừ xừ kia chính là Thảo Thảo sao?

Cô sống không tốt!

Trong một thời gian dài, Quan Hạo luôn đắm chìm trong ân hận, anh ta cho rằng sau khi rời khỏi anh ta, chắc chắn Thảo Thảo sẽ càng thêm tỏa sáng, chỉ có mình anh ta là vẫn còn đắm chìm trong quá khứ không thể nào thoát ra, chỉ có mình anh ta mới là kẻ chịu tổn thương nặng nhất. Khi nghĩ như thế, anh ta lại oán hận Thảo Thảo. Đó là nỗi oán hận không thể nào nói rõ. Nó bao trùm lấy anh ta, theo anh ta từ châu Âu đến Trung Quốc, theo anh ta dựng thêm gia đình mới. Anh ta muốn chứng minh rằng không có Thảo Thảo, anh ta vẫn sống tốt, anh ta vẫn là “nhân vật tinh anh”, túi tiền rủng rinh. Đặng Thảo Thảo rời khỏi anh ta chính là sai lầm của cô!

Đúng, là Đặng Thảo Thảo không cho anh ta cơ hội, là Đặng Thảo Thảo dứt khoát đòi ly hôn, là Đặng Thảo Thảo đưa con về quê, là Đặng Thảo Thảo tạo ra tất cả bi kịch này. Còn Quan Hạo anh đây chỉ là nạn nhân của bi kịch mà thôi!

Nhưng khi anh ta vừa thấy Thảo Thảo đứng ở trạm xe đông đúc, mặt mày lấm bụi nhìn xe ra xe vào. Không biết về thảm hại hay sống lưng thẳng tắp đầy kiên cường bất khuất kia đã phá vỡ những suy nghĩ vốn có trong anh ta!

Anh ta không phải nạn nhân duy nhất, anh ta chẳng có lý do nào để đổ hết tất cả bi kịch lên đầu Thảo Thảo!

Chỉ trong chớp mắt, Quan Hạo chợt hiểu rằng, Thảo Thảo vẫn là Thảo Thảo mà anh ta không bỏ được và anh ta vẫn là người luôn ngược nhìn Thảo Thảo!

Nhưng, sai lầm đã trôi theo năm tháng. Ai có thể đi ngược thời gian, thay đổi lần đầu của lần đầu? Hoặc quay về ban đầu của một vòng luân hồi.

Thảo Thảo ngẫm hiểu, bước lên xe anh ta. Quan Hạo ngỡ rằng đã quay về năm ấy. Nhưng gương mặt tái xanh, đôi mắt sáng trong của Thảo Thảo trong kính chiếu hậu đã nói cho anh ta biết, quá khứ không thể quay lại! Quan Hạo nhét danh thiếp của mình vào túi Thảo Thảo, cô dứt khoát bước đi.

Từ đầu đến cuối anh không tìm được cô, từ đầu đến cuối anh vẫn chẳng có cơ hội nói lời xin lỗi!

Quan Hạo hận Đặng Thảo Thảo, tại sao cô lại quá vô tình, tại sao cô không chịu nghe anh giải thích? Lẽ nào Thảo Thảo hoàn toàn chẳng có trách nhiệm nào sao? Cô dựa vào đâu mà cắt bước bỏ đi, quẳng hết tất cả lại cho anh!

Ngày đó, lần đầu tiên về nước, Quan Hạo đã khóc – anh chỉ muốn làm lại từ đầu!

Thảo Thảo vẫn là bảo bối của anh, vẫn là động lực để anh phấn đấu.

Bọn họ sẽ nắm tay nhau đến già, khi tóc đã bạc trắng, họ bên nhau ôn lại quá khứ. Hôn nữa, họ vẫn sẽ có con, một đứa bé giống Quan Bác. Cùng Thảo Thảo đọc sách, học bài, cả nhà bọn họ sẽ đi du lịch thế giới để mở rộng tầm mắt. Cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc!

Mùi Quan Hạo cay cay, những ngọt ngào cay đắng hòa vào nhau, cay xè và đau lòng.

Anh vươn tay, cẩn thận ôm lấy Thảo Thảo.

Cơ thể Thảo Thảo vẫn mềm mại, vẫn vừa vặn trong vòng tay anh như trước. Hàng mi vẫn dài, không thừa không ngắn! Mọi thứ giống như chẳng có thay đổi gì, Thảo Thảo vẫn ở trong lòng anh!

Có điều, Thảo Thảo đã ốm rồi, rõ ràng ốm hơn xưa rồi. Xương cốt vẫn mềm mại nhưng ốm. Thân thể nhẹ tênh làm anh đau lòng!

“Thảo Thảo, em ở đâu?” Vừa lên xe, Quan Hạo khẽ lay lay, hỏi Thảo Thảo.

Thảo Thảo hừ hừ mấy tiếng, “Khó chịu...” rồi không nói thêm gì nữa.

Quan Hạo lắc đầu bó tay. Trước khi ly hôn hai năm, hầu như ngày nào Thảo Thảo cũng uống rượu, hồi đầu cô còn nói: “Tôi thích uống.” Sau đó chẳng nói thêm gì, chẳng giải thích gì. Quan Hạo ngỡ rằng Thảo Thảo thật sự thích uống rượu, còn cười nhạo cô. Về sau thấy cô đứng là đồ đàn bà nát rượu thì bắt đầu chán ghét cô. Đến khi mọi thứ đều chấm hết, anh mới có thể đủ bình tĩnh để nhìn lại quá khứ, khi ấy mới hiểu rằng, Thảo Thảo bắt đầu uống rượu từ sau khi anh ngoại tình. Có lẽ Thảo Thảo không có chứng cứ nhưng không có nghĩa rằng Thảo Thảo không có cảm giác.

Làm sao phụ nữ có thể thích uống rượu cơ chứ? Nghiện rượu là vì giải sầu thôi!

Còn bây giờ?

Quan Hạo ngắm nhìn gương mặt cô, gò má ửng hồng vì rượu vẫn mịn màng như sù.

Không biết từ lúc nào anh đã đặt tay lên đôi gò má ấy, xúc giác vẫn như xưa. Trong lòng Quan Hạo gợn sóng, đã hai năm rồi, khó khăn lắm mới nằm mơ thấy cô, cảm giác khi đó không hề giống bây giờ!

Quan Hạo nghiêng người, khẽ ngậm lấy đôi môi ửng đỏ của cô, quên tất cả mọi việc.

Thảo Thảo của anh đã quay về rồi.

Ợ...

Thảo Thảo mơ thấy mình đang thoải mái uống rượu, hé mắt cười bảo: “Xin lỗi nha, tình nhân không nắc cục!” Rồi ngoẹo đầu, ngáy khò khò. Tình nhân? Hai chữ này như chậu nước lạnh hắt thẳng vào mặt Quan Hạo làm anh tỉnh táo.

Thảo Thảo ... làm... tình nhân... của người khác?

Trong lòng Quan Hạo phức tạp đan xen, là anh nhầm hay bản chất Thảo Thảo bất lương? Những năm qua, cô ấy đã sống ra sao?

Lần đầu tiên, Quan Hạo mới đối diện với sự thật. Mọi chuyện hoàn toàn không như anh nghĩ, Thảo Thảo vốn không hề thoát ra được.

Giờ không thể về nhà được rồi, mà anh cũng không biết Thảo Thảo ở chỗ nào, trong túi xách của cô thì rỗng tuếch, chỉ còn sót vài tờ tiền thừa mà cậu bartender tốt bụng trả lại và một chùm chìa khóa nhà.

Quan Hạo nhìn sang người bên cạnh, trong lòng bốc lửa. Bèn xoay vô lăng đi về hướng Vương Phủ Tỉnh, đầu óc trống rỗng. Anh chỉ biết hiện giờ mình muốn làm gì đó, dứt khoát không đắn đo, dứt khoát không nghĩ đến hậu quả.

Tay run run mở cửa khách sạn.

Bịch... không rõ là tiếng đóng cửa hay tiếng hai người ngã xuống giường.

Quan Hạo gấp gấp lột sạch quần áo Thảo Thảo, ôm chặt cô vào lòng. Cả người Thảo Thảo đầy mùi rượu, nóng bức khó chịu dưới người anh, kêu: “Không... Không thích... Buông ra...”

Quan Hạo giữ chặt mặt cô, run run hỏi: “Thảo Thảo, nhìn anh. Anh là ai?”

Thảo Thảo mơ màng mở mắt, đôi mắt mông lung, giọng nói chứa lệ: “Quan Hạo, em được gặp anh rồi. Em đang nằm mơ sao? Đừng để em tỉnh lại! Đừng để em tỉnh...” Vừa lên tiếng, Thảo Thảo từ từ nhắm mắt lại, khóe môi vẫn mím cười vui vẻ, lầm bầm: “Nhất định em đang nằm mơ rồi, Quan Hạo, em mơ thấy ác mộng, Bác Bác chết rồi. Huhuhu, anh không cần em nữa. Hai người đều bỏ đi, không cần em nữa...”

Lòng Quan Hạo đau như dao cắt, một hồi lâu sau mới bình thường trở lại. Anh cúi đầu hôn Thảo Thảo, cẩn thận vỗ về nỗi bất an của cô, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống người cô.

Nằm mơ, đến anh cũng đang nằm mơ! Chúng ta nhất định đang nằm mơ!

Hai người trần trụi nằm trên giường quấn lấy nhau, điều hòa mát lạnh cùng lửa nóng của cơ thể quấn chặt dự vọng dâng trào của Thảo Thảo. Sức nặng trên người lúc nhẹ lúc nặng, lại thêm suy nghĩ rối loạn vòng vòng trong đầu, đặc biệt là gương mặt nửa ảo nửa thật của Quan Hạo làm Thảo Thảo thôi kiểm chế bản thân.

Quan Hạo động tình, đột nhiên xoay người ngồi dậy, ườn người muốn tiến vào. Thảo Thảo bất ngờ xoay người, nhào ra giường ới liên tục. Nháy mắt cả phòng đầy vật ô uế, mùi rượu, mùi bãi ới bốc lên!

Tiếng chim kêu, hương hoa thoảng thoảng ngoài cửa sổ, ánh ban mai chiếu vào phòng, rèm cửa để mở toang. Thảo Thảo miễn cưỡng mở mắt, đầu đau như búa bổ. Đã thế là cai rượu rồi mà sao lại uống nữa chứ? Khẽ động dậy cơ thể, có gì đó là lạ? Ngẩng đầu nhìn thì thấy gương mặt mình không ngờ tới - Quan Hạo?

Mình lại đang nằm trong vòng tay anh ta.

Mùi hương quen thuộc, vòng tay quen thuộc, thậm chí Thảo Thảo còn hiểu rõ mình đã dùng gương mặt vô cùng thân thuộc nằm trong lòng anh ta!

Thảo Thảo bật người ngồi dậy, kinh hãi nhìn xung quanh, đang mơ sao?

Quan Hạo cau mày tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn Thảo Thảo, duỗi tay kéo Thảo Thảo vào lòng: “Buồn ngủ quá, Thảo Thảo, em đừng ồn ào!”

Thảo Thảo dờ dẩn ngã xuống giường, mạnh đến mức làm nệm giường rung rung. Hai người đều đã tỉnh giấc nhưng chẳng ai động dậy.

Thảo Thảo nhìn cánh tay trần của Quan Hạo, lại nhìn mình đang mặc áo ngủ của khách sạn, áo quần xốc xếch, chỉ cần lơ đãng là lộ ra hơn nửa bộ ngực.

Đã xảy ra chuyện gì?

Thảo Thảo bình tĩnh nằm trong lòng Quan Hạo, cô không rõ tại sao mình không ngồi dậy, tại sao không đẩy anh ra. Mùi hương quen thuộc vẫn vương quanh mũi, là mùi Boss mà Quan Hạo thường dùng, nếu là mơ thì tốt rồi, mình không cần phải nghĩ thêm gì cả?

Thảo Thảo định xem mọi thứ như một giấc mộng, chớp chớp mắt, liền hiểu rằng đây là sự thật.

Quan Hạo cũng không động dậy, mái tóc của Thảo Thảo lòa xòa ngay trước mắt anh, quấn lấy cánh tay anh. Anh vẫn nhớ đêm qua, khi lửa tình thiêu đốt, anh gần như thuận lợi tiến vào cô. Nhưng thỉnh thoảng Thảo Thảo ới một trận, hiện thực phá tan mộng đẹp.

Đợi đến khi anh dọn dẹp xong thì cũng chẳng còn hơi sức đâu làm chuyện gì khác, chỉ ôm lấy Thảo Thảo ngủ say sưa.

Anh hơi tiếc khi mình tỉnh dậy quá sớm, tiếp tục giả vờ nữa được không?

Thảo Thảo từ từ ngồi dậy, thăm khê cảm nhận thân thể mình, trừ chóng mặt do say xỉn ra thì hình như không có chỗ nào khó chịu cả. Quần áo không chỉnh tề cũng chẳng thể nói lên được điều gì đúng không?

Nhìn bộ dạng phòng bị của cô, Quan Hạo cười cười ngồi dậy: “Em yên tâm đi, anh không có hứng thú với xác chết. Hơn nữa em còn ới một trận. Em thử ngửi mùi trong phòng xem!” Quan Hạo giả vờ tự nhiên thoải mái.

Thảo Thảo lúng túng cười, cũng đỡ chóng mặt hơn rồi. Bèn leo xuống giường: “Tôi đi tắm chút.”

Quan Hạo gật đầu: “Anh ngủ tiếp đã, hơn bốn giờ sáng đến đón em về, giờ buồn ngủ quá. Lát tắm xong kêu anh một tiếng, để anh tắm rửa sạch sẽ.”

Thảo Thảo gật đầu, đi vào phòng vệ sinh.

Quan Hạo nhìn bóng lưng Thảo Thảo, muốn hỏi điều tối qua anh nghĩ: “Thảo Thảo. em... sống có tốt không?”

Thảo Thảo ngừng bước, hơi cúi đầu rồi ngẩng lên, đáp: “Rất tốt. Còn anh? Tái hôn lúc nào?”

Quan Hạo đỡ ra, cúi đầu cười khổ nhìn nhẵn đeo trên tay. Thảo Thảo vẫn nhảy cảm như xưa, chỉ cần thoáng nhìn, cái nèn thấy đều đã thấy: “Hơn nửa năm rồi.”

“Chúc mừng!”

Thảo Thảo đi thẳng vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại.

Vẫn là đôi tay ấy nhẹ lay mình, vẫn là giọng nói ấy khe khẽ gọi mình, khi Quan Hạo tỉnh dậy vẫn ngỡ rằng mình đang ở biệt thự trong khu Mai Côi (*)

(*) Khu Mai Côi: khu biệt thự cao cấp tọa lạc trong khu vực các trường Đại học ở Bắc Kinh.

Quan Hạo tỉnh táo nhìn Thảo Thảo ăn mặc chần chu, cười cười: “Em nghỉ ngơi chút đi, vẫn còn sớm. Anh đi tắm cái đã.”

Thảo Thảo nhìn anh, vẻ mặt phức tạp, chợt có một cảm giác không diễn tả được, nhưng Quan Hạo vẫn cảm giác được chút quyến luyến.

Khi sắp bước vào phòng vệ sinh, Quan Hạo khẽ liếc nhìn Thảo Thảo. Thảo Thảo đang xoay đầu nhìn anh, đứng ngược sáng, dường như muốn nói gì đó.

Không vội, đợi tắm xong mình sẽ cẩn thận hỏi cô ấy, tình nhân là chuyện gì?

Trong một thoáng, thậm chí Quan Hạo đã nghĩ rằng, cho dù thật sự muốn làm tình nhân, cũng không được làm tình nhân của kẻ khác!

Nước ấm chảy từ đầu đến chân đánh tan suy nghĩ kia, Quan Hạo thở dài thườn thượt: Mình và Thảo Thảo lại gặp nhau rồi.

Cảm giác vui sướng lan tỏa khắp người.

Trong phòng im ắng, Quan Hạo quấn khăn tắm đi ra, thất vọng tràn trề.

Thảo Thảo đi rồi, im lặng mà đi.

Quan Hạo cười giễu, ngồi xuống bên giường, đỡ trán, hút thuốc.

Thảo Thảo vẫn không thay đổi.

Thảo Thảo bước đến quầy tiếp tân mới nhận ra đây là Quân Duyệt. Quan Hạo đã trả tiền cọc, có thể chọn khách sạn Quân Duyệt, xem ra bây giờ anh ta rất có tiền. Thảo Thảo xúc động, cô vốn muốn tự mình trả tiền chẳng muốn thiếu anh ta gì cả. Đến đại sảnh liền thở dài một hơi, chẳng mang ví tiền, túi xách chỉ còn vụn còn hai ba trăm tệ, không đủ rồi.

Hiện thực tàn khốc. Thảo Thảo vẫn bước đi, quay gót ra cửa.

Lúc nào Quan Hạo cũng phát triển tốt, mặc kệ có cô hay không.

“Thảo Thảo, đợi anh có tiền, chúng ta sẽ đi du lịch thế giới. Đến một đất nước sẽ sinh một đứa con, nào là Quan Mỹ, Quan La Mã, Quan Ý, em thấy sao?”

Thảo Thảo vẫy taxi, dựa vào ghế, nhắm mắt suy nghĩ mông lung. Một tấm danh thiếp bay ra khỏi cửa xe, màu trắng giống như tiền giấy rơi rơi trên xe tang...

Bắc Kinh vào sáng sớm rất ít sương mù, trên đường vẫn có xe chạy qua chạy lại lạng lẹ lướt qua ngoài cửa xe.

Thảo Thảo đỡ đầu nhìn xung quanh như con rối, hình như có thứ gì đó từ từ trào ra khỏi lòng mình, bay vào không khí, để lại lỗ sâu hun hút, không lấp đầy cũng chẳng lấp được, cứ ở đó, nhìn nó từ từ cắn nuốt tâm can, cắm vào trong...

Thứ bảy, 7 giờ 15 phút, cô về đến tiểu khu Thiên Thông Uyển.

Thảo Thảo ngồi bệt xuống bãi cỏ, nhìn người già tập thể dục buổi sáng, trên mái đầu bạc phơ là tiếng cười như chim sơn ca của tụi nhỏ, phiêu đảng bay đến tận trời xanh. Thảo Thảo dời tầm mắt, lần đầu tiên cô không lẩn tránh đám nhóc tầm ba tuổi, bằng tuổi với Quan Bác. Cô vẫn còn nhớ mình đã nhìn cơ thể nhỏ bé cứng ngắc yên tĩnh nằm đó, mảng rong xanh vẫn ngoan cố quấn lấy cánh tay nhỏ của con, trắng trẻo mềm mại. Thứ này sao nỡ giết chết Quan Bác hồn nhiên hoạt bát của cô chứ?

“Đều tại cô hết, cô là đồ sao chổi!” Mẹ chồng chửi mắng kêu trời gọi đất, mặc dù Quan Bác rơi xuống nước dưới sự chăm sóc của bà ta, nhưng bà ta vẫn có lý do cho mình: “Bảo ứng! Các người tạo nghiệt, tại sao lại trả lên người con cái. Đặng Thảo Thảo, cô chính là thứ cô đã quán chết Bác Bác! Cô là người mẹ vô trách nhiệm!...”

Bên người là màu xanh tươi tốt, giống như đang nhảy nhót nhe nanh múa vuốt bỏ vào cô, Thảo Thảo bật dậy chạy trốn, ngay cả giày không mang cô cũng chẳng biết.

Hoảng hốt khóa cửa, cánh cửa màu nâu như che đi thứ gì đó đáng sợ, Thảo Thảo mồi một dựa vào cửa, từ từ trượt xuống. “Hu hu...” Tiếng nước nở nghẹn ngào, những giọt nước mắt tích tụ lại ngày vì con lại tuôn trào. Chẳng phải đã quên, chẳng phải nhớ mãi, mà những giọt nước mắt cứ như ao sâu

hồ lớn gặp mưa rào, đất cao cũng chẳng giữ được, càng trút xuống nhiều hơn. ...

“Thảo Thảo, em sao vậy?” Có người giữ chặt lấy vai cô.

Trong mơ hồ không rõ đây là ai, cũng chẳng cần phân biệt đây là ai!

Chỉ cần không phải Quan Hạo, chỉ cần không phải thứ gì của quá khứ, chẳng sợ đó là bờ vai của người lạ, cô cũng muốn mượn dùng một lát: “Bác Bác, mẹ xin lỗi con mà...” Thảo Thảo ngã vào vai người đó, đau khổ khóc lên!

Sau câu nói đó, tiếng khóc và nước mắt không ngừng trào ra, nhưng vẫn không nghe thấy ai lên tiếng!

Nửa đêm Thẩm Bị ngủ không được, đúng hơn là bị nóng nực làm cho tỉnh ngủ.

Trong tay anh nắm chặt tờ giấy note mà Thảo Thảo để lại, kim đồng hồ chỉ ba giờ.

Trước tiên anh nhấn một tin hỏi Thảo Thảo đang ở đâu? Đợi năm phút chẳng thấy trả lời. Lại nhấn thêm tin nữa: Dậy chưa?

Sau đó anh cảm thấy mình thật là rối rời. Không trả lời thì còn đang ngủ chứ gì nữa.

Anh nằm trên giường, bật điều hòa, bên ngoài đèn sáng trưng, Thẩm Bị dứt khoát kéo màn lên. Đến khi anh làm xong, điện thoại vẫn im lìm chẳng có phản ứng.

Không rõ vì sao Thẩm Bị lại thấy bức dọc, bất giác cầm điện thoại lên ấn bàn phím. Dứt khoát tìm tên Thảo Thảo. Thôi đi, gọi thử xem, nếu quấy rầy người ta ngủ thì cũng lắm là xin lỗi thôi, biết cô ấy đang ở nhà là mình yên tâm rồi.

Vẫn là ca khúc đó, trong đêm tối giai điệu phát ra càng buồn thảm.

Chẳng ai nhận!

Thẩm Bị bật đèn, thay đồ đi ra ngoài.

Chiếc Audi màu bạc chạy ra khỏi gara, sáng sớm chạy về khu Thiên Thông Uyển trên đường phố Bắc Kinh.

Cùng lúc đó, một chiếc Audi màu đen phóng nhanh ra khỏi Hi Phủ Đào Viên, chạy về quán bar Hậu Hải...

Thảo Thảo khóc nhiều đến mức gần như ngất đi, Thẩm Bị bối rối. Thính lực của anh rất tốt, nghe thấy cái tên Ba Ba gì đó, lẽ nào là con của Thảo Thảo? Chưa từng nghe nói cô có con!

Thẩm Bị khó hiểu, mình không bảo cô ấy trốn đi, cũng không có nói gì khác. Nếu cô ấy có con...

Thẩm Bị ngẫm nghĩ, trước tiên không nên nghĩ lung tung, chờ Thảo Thảo tỉnh táo rồi hỏi vậy. Bé Thảo Thảo vào phòng ngủ, sóng vai nằm lên giường, Thẩm Bị có chìa khóa của Thảo Thảo, nhìn phòng ốc không một bóng người, anh lập tức lo lắng. Những suy nghĩ xấu bay đến, anh biết, chờ Thảo Thảo về là cách duy nhất. Anh đủ kiên nhẫn, nhưng khi tiếng mở cửa của Thảo Thảo truyền đến, những lời trách móc và phê bình sắp tuôn ra thì anh thấy Thảo Thảo khóc sụt sùi, tinh thần rối loạn, nước nóng hừng hực cũng chẳng tẩy hết mùi rượu. Anh tưởng là xảy ra chuyện gì không tốt rồi, nhưng câu “Mẹ xin lỗi con!” đó đã làm anh nhẹ nhõm.

Hắn là không có việc gì nhỉ?

Cho nên, dù kiệt sức cả đêm, lại có tiếng Thảo Thảo khóc, nhưng Thẩm Bị vẫn ngủ mê man. Tiếng khóc nhỏ dần, lâu lâu nức nở. Thẩm Bị mơ mơ màng màng không biết làm gì, đành học theo tivi, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dỗ dành: “Ngoan nào, ngoan, Thảo Thảo đừng khóc nữa, ngoan nào, ngoan!”

Vừa dỗ Thảo Thảo, vừa ru ngủ cả mình, dỗ dỗ dành dành, Thẩm Bị ngủ mất tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Trục giác của phụ nữ rất chuẩn, để ý đến ai lại càng dễ chuốc khổ

Dịch: Phạm Thu Vân - Beta: Ngọc Nguyễn

Khi Thẩm Bị bị tiếng chuông điện thoại đánh thức thì trời đã sáng. Thảo Thảo nằm sấp trên người anh, tóc xõa tung, lúc này anh mới thấy nóng. Thẩm Bị

khẽ nhích người thì Thảo Thảo cũng đã dậy rồi. Cô dụi mắt, mò lấy remote trên đầu giường, bật điều hòa. Từng cơn gió mát thổi xuống, Thảo Thảo trở mình nằm sang bên cạnh, Thẩm Bị hơi uất nghẹn, duỗi tay ôm lấy cô, kéo cô nằm sát vào mình.

Anh nhớ Thảo Thảo rất thích ôm cánh tay anh ngủ, thích nằm sát vào anh, sau đó lại cẩn thận nhích sang bên. Thẩm Bị và Tiểu Quân gần nhau thì ít nhưng xa cách thì nhiều, anh cũng gần quên đi kiểu người ưa làm nũng như Tiểu Quân, hình như chỉ mang máng nhớ được mấy động tác nhỏ.

Dường như ngoài quen biết ra thì trong lòng Thẩm Bị cũng có mấy phần thay đổi. Với lại Thảo Thảo vừa mới khóc đáng thương thế kia, anh sẽ rộng lượng không tính toán chuyện mình sợ nóng. Hơn nữa, nóng hơn thế này anh còn chịu được, chút cơn con này thì đáng vào đâu.

Là Tiểu Kiều gọi điện đến: “Thẩm tổng, chúng tôi sắp đến Carrefour rồi, khi nào anh ra đây?”

Thẩm Bị chợt dạ ngộ Thảo Thảo, xúc động muốn ngắt điện thoại. Nhưng nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, có gì mà không dám gặp ai chứ. Mí mắt Thảo Thảo giật giật, nhưng vẫn không mở mắt, mà quay lưng vào trong ngủ tiếp.

“Hà, mấy giờ rồi?” Thẩm Bị nhìn đồng hồ đeo tay, đã 10 giờ rồi, thảo nào!

“Thẩm tổng, anh đang...” Tiểu Kiều thẳng thắn cười mở: “Áy không phải phong cách của anh!”

Thẩm Bị ngượng ngùng: “Hai người đi mua đồ ăn đi, hôm qua tôi coi qua rồi, không thiếu gì cả. Giờ tôi đang ở bên ngoài, lát nữa mới về.”

“Hà, ở ngoài...” Giọng Tiểu Kiều hơi khác lạ, còn pha lẫn tiếng cười: “Em nghĩ anh sẽ không ngủ nướng đâu. Mà sao lại đi ra ngoài sớm thế có việc gì gấp hả?”

Thẩm Bị nghĩ, sao cô biết tôi đi ra ngoài từ sớm? Đi theo tôi à? Hay đang gặng hỏi? Trong lòng anh không vui.

“À, vậy đi. Ở đây còn có người, không nói nữa. Khoảng 11 giờ 30 tôi về, lúc đó gặp.”

“Được, vậy gặp sau.”

Thẩm Bị cúp máy, Thảo Thảo ngủ rất “say sưa”.

Giường của Thảo Thảo là giường chiếu. Đương nhiên không thể sánh với loại chiếu của quân đội, nghe bảo cũng cỡ hơn 100 tệ một tấm, tinh xảo, mát mẻ, lại còn mềm mại.

Thẩm Bị ngẫm nghĩ, rồi xoay Thảo Thảo lại nói: “Còn ngủ hả? Trên chiếu không có trải thêm gì em không sợ lạnh sao?”

Thảo Thảo lấy tay che mặt, ồm ồm bảo: “Ừ, dậy rồi. Anh đi rửa mặt trước đi.”

Thẩm Bị thấy Thảo Thảo hành động quái dị thì tưởng cô còn giận, bèn khẽ tách tay cô ra, không dám dùng sức, nói: “Sao thế? Đau mắt à?”

Thảo Thảo càng che chặt hơn, xoay đi: “Không phải! Khó coi lắm!”

Thẩm Bị ngu người, sau đó cười ha ha: “Trước mặt anh thì sao chứ! Có gì mà khó coi với không khó coi, cổ che càng sung giờ. Nào, bỏ ra nào, mau đi rửa mặt đi.”

“Không đi. Anh đi trước đi. Đợi anh đi rồi em mới dậy.”

“Vậy em vẫn giữ nguyên thế này à?”

“Đúng!”

Thẩm Bị dở khóc dở cười, nhìn cô lấy hơi liên lo cô bị nghẹn chết. Anh vốn muốn đợi sau khi thức dậy sẽ hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, kết quả đầu tiên lại là che mặt không tiếp!

Bộ khó nhìn lắm à!

“Càn quấy! Bỏ tay ra, mau đi rửa mặt!” Thẩm Bị trầm giọng bày ra khí thế luyện binh, khẩu khí oai phong凛冽. Dù là người thường, kể cả tên lính ngang bướng nhất trong quân đội, vừa nghe giọng điệu này đều phải nghe lời.

Thảo Thảo giật mình một lúc, rồi vẫn che mặt tiếp, cách anh một khoảng nhỏ, nói: “Vậy anh quay sang bên kia đi, không được nhìn em!”

Thẩm Bị u sầu, cô còn dám mặc cả. Nhưng cô mà bướng lên thì anh có ra tay cũng không được! Anh nhớ đến ba kỷ luật lớn cùng tám điều chú ý, Thảo Thảo là nhân dân.

“Được rồi, được rồi!” Thẩm Bị xoay lưng nhắm mắt, người bên cạnh khẽ động, Thảo Thảo đã đứng dậy. Thẩm Bị mở mắt ra chỉ thấy được áo sơ mi trắng nhàn nhê và góc quần jean của cô.

“Anh đi đi!” Thảo Thảo ló đầu ra khỏi nhà vệ sinh. Thẩm Bị bị dọa hết hồn, không dám nhìn, sao trên mặt lại trắng trắng thế kia? À, biết rồi, là mặt nạ gì

đó.

Tâm tư nặng trĩu. Tiểu Quân nói anh nghèo, ngay cả mặt nạ cũng chẳng mua nổi, giờ Thảo Thảo dán nó đứng trước mặt anh. Ông đây có tiền nha! Một cảm giác đặc ý chua chát xông thẳng lên não, Thẩm Bị không nói gì, lẹ mọ vào phòng vệ sinh.

Kiều Tiểu Nhuế khó chịu ngất máy, trước giờ Thẩm Bị không nói chuyện với cô thế này. Ngay cả tuần trước, Thẩm Bị đối đãi với cô hình như có gì đó khác biệt, chẳng lẽ cô nhầm?

“Tiểu Nhuế?” Lỗ Tu Thừa nở nụ cười để lộ hàm răng trắng bóc, vui vẻ đứng dưới trời nắng mùa hạ ở Bắc Kinh. Áo Polo trắng, quần short màu gạo, túi hai bên, lông chân, giày sandal, đứng yên giữa đất thủ đô.

Kiều Tiểu Nhuế chưa từng thấy anh cười đùa tí tưng như thế nên có chút không quen. Lại còn lông chân nữa, sao vừa đen xì vừa thô ráp thế kia? Lẽ nào sống ở nước ngoài quá tốt, ngay cả cái này cũng bị đồng hóa rồi?

“Khi nào Thẩm tổng đến? Chúng ta vào kia đợi đi?”

Tiểu Nhuế bực bội, “Anh ấy không đến!” Giọng điệu oán giận ngay cả chính cô cũng không nhận ra. Lỗ Tu Thừa ơ một tiếng, chớp mắt nhìn cô hỏi: “Vậy... chúng ta đi mua đồ nhé?”

Lỗ Tu Thừa hơi hột nói làm Tiểu Nhuế nhận ra tâm trạng mình có chút không vui, cô và Thẩm Bị cùng lắm chỉ là sếp và nhân viên thôi, sao có thể có ý tứ nào khác được? Hít sâu, Kiều Tiểu Nhuế gắng cười: “Thẩm tổng nói, hôm qua anh ấy đã kiểm tra rồi, cái gì cũng có hết. Chúng ta đi mua đồ ăn là được.”

“À, cô định làm món gì? Lỗ Tu Thừa kéo xe đẩy ra, tự mình đẩy vào trong. Mồ hôi chảy ra như tắm.

Kiều Tiểu Nhuế cao gầy đi với Lỗ Tu Thừa rất xứng đôi. Thấy anh chảy mồ hôi thì hơi áy náy, vội đi vào: “Thẩm tổng thích ăn cay, nhưng thời tiết ở Bắc Kinh không thích hợp để ăn cay, nên tôi định làm vài món thanh đạm, nấu canh vậy.”

Lỗ Tu Thừa đứng dưới điều hòa ở cửa ra vào, sau khi thấy dịu dịu rồi mới đi vào trong: “Canh? Được đó, tôi thích ăn canh nhất. Hồi đó, ông nội tôi sống ở Quảng Đông, thích ăn nó lắm.”

Tiểu Nhuế nhìn anh hỏi: “Nhà anh ở Quảng Đông à?”

Lỗ Tu Thừa đứng thẳng dậy, căng vai như con chuột đẩy đồ: “Người Bắc Kinh chính tông đây! Có cả huyết thống Mông Cổ. Nói đúng hơn thì tổ tiên là liên hôn Mãn Mông(*).”

(*) Mãn Mông: Mãn Thanh - Mông Cổ.

Tiểu Nhuế thấy anh khoác lác thì cười khi khi: “Ồ, tôi còn được một a ca tỏ tình nữa cơ à?”

Lỗ Tu Thừa cười hi hi, “Không còn tước vị lâu rồi, nhưng mà đúng là cô đang nói chuyện với Lỗ Tu Thừa đấy!”

Trong lời nói ẩn chứa sự ngang ngược làm Tiểu Nhuế sững sờ, nghiền ngẫm nhìn anh đầy rồi đi lên tầng hai của Carrefour.

“À, sắp đến giờ rồi, chúng ta đi nhanh lên.” Lỗ Tu Thừa nói với theo.

Tiểu Nhuế bảo, “Không cần đâu. Giờ Thẩm tổng đang ở ngoài, chúng ta đến trễ chút cũng được.”

Khi Thẩm Bị bước ra khỏi phòng vệ sinh, Thảo Thảo đã đổi thành mặt nạ mắt, nghiêm túc luyện yoga. Thẩm Bị nhìn một lúc, Thảo Thảo đang nằm trên đất thực hiện tám thức cơ bản, mông vênh cao. Thẩm Bị bước qua vớ bớ vào mông cô một cái, Thảo Thảo a lên một tiếng rồi đứng lên, trừng to mắt như rất giận dữ. Nhưng mày chẳng vênh ngược, miệng không lên tiếng.

Cô nhìn xung quanh, rồi lấy giấy bút gần đó, ngoáy ngoáy: “Sẽ tẩu hỏa nhập ma!”

Thẩm Bị xì mũi giễu: “Cái gì mà tẩu hỏa nhập ma? Vớ vẩn, cái này thì có ích chắc? Yếu ớt! Nhìn tư thế của em kia, quá xấu, lại còn tập gần cửa sổ, để người khác thấy thì sẽ bị nói thành giống gì?”

Ngực Thảo Thảo nâng cao lại hạ xuống mấy lần, múa bút thành văn: “Anh tâm thuật bất chính! Tư tưởng dâm tà, cái này là vận động, không dâm loạn!”

Thẩm Bị kéo màn: “Không phải em dâm loạn, mà là kẻ dâm loạn rất nhiều. Kéo màn lại rồi tập!” Sau đó thông dong ngồi xuống sofa, mở tivi.

Anh ngồi đó, Thảo Thảo còn có thể tập nữa à? Sau một hồi lưỡng lự là lưỡng lự, Thảo Thảo chịu thua nhìn Thẩm Bị, nhưng lại không muốn ngồi xuống. Bèn quay vào phòng bếp, lấy một chén cao quy linh, nghĩ nghĩ rồi lại đổ một bịch sữa chua vào đưa cho Thẩm Bị.

Thẩm Bị cầm lấy ăn một hơi: “Ui, sao giống cái ở nhà thế?” Tối hôm trước anh cũng ăn được một bịch, hôm qua Thảo Thảo lặn lội qua lộn lại lâu thế kia mà vẫn có thời gian đi mua hả? Nhìn thử ngày sản xuất thì thấy là ngày hôm trước.

Thảo Thảo liếc anh, rồi ngồi sang bên mức ăn, tiện tay cầm điều khiển TV muốn đổi kênh.

“Đừng đổi!” Thẩm Bị không thèm tìm tòi lai lịch của sữa chua nữa, vội vàng cầm Thảo Thảo. Tin tức quân sự kênh CCTV-7, anh xem say sưa.

Thảo Thảo để điều khiển xuống, chẳng muốn giải thích tại sao cô lại lên con nhỏ mượn tiện tay bỏ sữa chua vào trong chén của Thẩm Bị!

Nhìn xem, đúng là chỉ có mấy ông già mới thích xem cái này.

Thẩm Bị xem tivi nhưng đầu óc lại lơ lửng đâu đâu. Anh muốn biết tối qua Thảo Thảo đi đâu, làm gì, nhưng lại nghĩ đã hẹn người ta rồi thì không được chậm trễ. Hai bên đều khó giải quyết, Thảo Thảo rửa mặt xong đi ra, thấy anh ngồi ngốc ở đó thì hỏi: “Sao anh còn chưa đi?”

“Há? Sao?”

“Không phải hôm nay anh có hẹn với người ta à? Anh nói còn gì.” Thảo Thảo làm bầm, rồi lấy cái gương nhỏ ngồi cạnh Thẩm Bị, soi trái soi phải: Mí mắt còn sưng, vết sưng trên mặt đã biến mất rồi, trông trắng có tơ máu, nếp nhăn khóe mắt cũng xuất hiện nữa. Trời ạ, lần sau sẽ không uống rượu nữa. Chết cũng không đụng một giọt.

Thẩm Bị nhìn cô nghiêm túc soi gương, trông rất giống chiến sĩ kiểm tra trang bị của mình, có hơi buồn cười lại hơi sốt ruột. Nhưng lời Thảo Thảo nói làm anh trút được gánh nặng, ấy mà cảm giác thanh thản này lại làm anh hơi rối loạn. Lẽ nào tối qua giận dữ không phải vì anh hả?

Vậy thì giận vì điều gì?

Thẩm Bị cau mày, trong tim Thảo Thảo có thể có người đàn ông khác, khi Thảo Thảo qua lại với anh còn hẹn hò với tên khác, Thảo Thảo...

Thẩm Bị hung hãn dẹp bỏ suy nghĩ này, anh nhớ lão chiến hữu thường nói: Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng.

Anh hy vọng có được xác nhận của Thảo Thảo, nhưng cũng phải đợi sau khi anh đi xã giao về đã: “Được rồi, vậy anh đi đây. Em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, anh ăn xong sẽ về ngay.”

Thảo Thảo gật đầu, tiễn anh ra cửa, thấy anh sắp đi, chợt Thảo Thảo ôm chặt lấy Thẩm Bị, kéo cổ anh xuống hôn một cái, rồi bảo: “Cảm ơn anh tối qua đã ở bên em.”

Thẩm Bị đỡ người ra đó, Thảo Thảo đẩy anh vào thang máy, ấn nút xuống tầng hầm.

Đứng trong thang máy, Thẩm Bị sờ má, lý ra anh sẽ vui vẻ nhưng trong lòng lại có cảm giác kỳ quặc. Có phải quá khách sáo rồi không? Thảo Thảo rộng lượng bỏ qua chuyện cũ à?

Thẩm Bị hít sâu một hơi, bỏ đi, đợi về rồi nói.

Giờ anh đang suy tính đến chuyện chính sự khác. Không thể ở nhà của công ty mãi được, chỗ của Thảo Thảo anh cũng không ở được, xem ra phải mua nhà mới thôi. Ừm, để hỏi Tiểu Kiều thử, xem khoản tiền công quỹ dùng thế nào?

Thẩm Bị lái xe đi, cũng may, trưa thứ bảy đường thông thoáng. Từ cao tốc sân bay chạy xuống sẽ đến khu vòng sang Đông Trục Môn, 11 giờ 20 anh vừa đến gara.

Đến cửa nhà thì bọn Tiểu Kiều vẫn chưa đến, vào nhà dọn sơ sơ, 11 giờ 45 phút, có người gõ cửa, Tiểu Kiều và Lỗ Tu Thừa đến.

“Hoan nghênh, hoan nghênh!” Chào đón xong, Thẩm Bị và Lỗ Tu Thừa ngồi trong phòng khách tán dóc, Tiểu Kiều thì vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn.

Lỗ Tu Thừa nhìn thoáng qua phòng bếp rồi nói với Thẩm Bị: “Thẩm tổng, chỗ anh rộng quá. Còn Tiểu Nhuê lại quen nẻo quen cửa thế kia, chắc chắn đã đến từ lâu rồi. Vậy không công bằng đâu!”

Thẩm Bị nói: “Căn nhà này vốn dĩ của công ty mà, lúc đầu là cô ấy chọn, đương nhiên quen thuộc rồi.”

Lỗ Tu Thừa ồ một tiếng, cũng không hỏi tiếp, anh với Thẩm Bị ngồi tán dóc đủ chuyện trên trời dưới đất. lát sau, hai người kinh ngạc phát hiện, ông nội của Lỗ Tu Thừa vậy mà lại cùng quân khu với Thẩm Bị, cho nên càng nhiều chủ đề chung để nói.

Tiểu Kiều mở tủ lạnh, bên trong đầy ắp mọi thứ. Nhất là các loại rau củ và trứng gà nhiều hơn bình thường. Cô nhớ Thẩm Bị không thích ăn rau mà!

Cô lật lên xem thử, lại thấy có hơn mười trái kiwi nhập khẩu. Cô từng nhìn thấy ở siêu thị bán 5,6 tệ một trái. Từ khi nào mà Thẩm Bị lại xa xỉ đến mức này?

Tiểu Kiều ngờ vực. Cô lấy ra những thứ mình cần rồi đứng dậy cẩn thận nhìn khắp phòng bếp. Có rất nhiều thứ: máy nướng bánh mì, máy làm sữa chua, máy nấu sữa đậu nành, chỗ vốn dĩ trống không cạnh đó giờ lại đặt kệ inox ba tầng, tầng dưới đặt thùng sữa, một thùng bia xiêu xiêu vẹo vẹo; ở giữa thì đặt các loại rau củ để ngoài, tầng trên cùng là các loại trái cây đủ màu rực rỡ.

Thẩm Bị thích ăn trái cây ư? Thẩm Bị thích uống sữa sao? Lại còn là sữa đậu nành? Và các loại máy móc thiết bị nhà bếp phức tạp?

Tiểu Kiều càng ngày càng hoảng, tay run run, làm chén tron bóng rơi xuống đất.

“Tiểu Kiều?” Giọng Lỗ Tu Thừa vọng vào, tiếp theo là tiếng bước chân vội vã. Tiểu Kiều nhìn Thẩm Bị ngồi trên sofa đang ngoái đầu lại nhìn qua tấm kính mờ, thì Lỗ Tu Thừa đã chạy đến trước mặt: “Không sao chứ?”

“Không sao.” Tiểu Kiều lắc đầu. Một cảm giác xúc động muốn tra hỏi xông lên não, cô rất mong người đến sẽ là Thẩm Bị nhưng cô có thể hỏi gì đây?

Song, Thẩm Bị chỉ thoải mái ngồi ở sofa xem tivi!

Đúng rồi, sofa!

Tiểu Kiều chợt nhớ lại lúc mình bước vào đây, chỗ nào chường mắt nhĩ, trên sofa có vài cái gối tựa màu trắng! Trước đây không có.

Thẩm Bị là quân nhân, ngồi là ngồi, không thích nghiêng qua nghiêng lại. Lúc trước cô từng muốn mua mấy cái, liền bị Thẩm Bị nói cho một trận. Nhưng bây giờ... Tiểu Kiều nhìn qua, tay Thẩm Bị đang nắm lỗ tai của gối mèo Garfield, không hề ghét bỏ tý nào!

Nhất định là có chuyện gì rồi!

Tiểu Kiều hoang mang, Lỗ Tu Thừa kéo lên: “Ui, đừng làm nữa, cẩn thận đứt tay.” Nói xong, anh cầm chổi đến quét dọn cẩn thận, rồi đổ vào thùng rác.

Làm xong Lỗ Tu Thừa mới hỏi cô: “Cô sao vậy? Có cần tôi giúp không?”

“Khỏi!” Tiểu Kiều không biết nên nói sao, bắt giác từ chối.

Lỗ Tu Thừa im lặng, tự giác đi rửa sạch chén.

Điện thoại Thẩm Bị vang lên: “A, tổng giám đốc Lý...”

Là khách hàng gọi đến, chắc sẽ có hẹn thôi. Lỗ Tu Thừa nhún vai, lại càn thoải mái ở trong phòng bếp.

Tiểu Kiều ngờ vực, cô muốn đến một chỗ nhìn thử: “À, không có khăn lau. Để tôi đi tìm thử đã!”

Lỗ Tu Thừa chỉ cái hộp trên kệ inox: “Cái này không phải là...”

Tiểu Kiều đã biến mất khỏi phòng bếp, Lỗ Tu Thừa lắc đầu, tiếp tục làm việc của mình.

Khi Tiểu Kiều phóng vấn anh, anh đã lén hỏi Tiểu Kiều có bạn trai chưa? Khi đó anh không nghĩ gì, đến khi thấy Thẩm Bị mới thay đổi suy nghĩ. Một công ty muốn vươn lên, một Boss có dã tâm bưng bưng, lại còn có đồng nghiệp xinh đẹp để ngắm, Lỗ Tu Thừa không hề do dự liền đồng ý.

Vào công ty rồi anh mới biết Tiểu Kiều và Thẩm Bị có mờ ám, anh chỉ cười cười nghe vậy rồi thôi. Thường thức gái đẹp không có nghĩa phải chiếm lấy cô ấy, chỉ là Thẩm Bị lại như trâu nhai mẩu đơn, trong lòng anh thương thay cho Tiểu Kiều.

Nhưng giờ thấy Thẩm Bị rõ ràng chẳng có hứng thú với giai nhân, mà tâm tư giai nhân thì không yên, anh chỉ thờ ơ ngồi xem.

Tiểu Kiều mượn cơ tìm khăn lau, đi vào phòng ngủ, vừa nhìn đã thấy rèm cửa mới đổi.

Cô ngó người--

Trừ cô ra, đã có người bước vào phòng ngủ của Thẩm Bị. Loại rèm cửa hoa tinh tế này không thể do Thẩm Bị tự mình chọn được!

Trực giác của phụ nữ rất chuẩn! Đề ý đến ai thì càng dễ chuốc khổ!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: “THIÊN ĐƯỜNG, HAY CUNG ĐIỆN PHA LÊ GÌ ĐÓ, EM CŨNG KHÔNG RÕ”

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Tiểu Kiều mượn cơ tìm khăn lau, đi vào phòng ngủ, vừa vào đã thấy rèm cửa mới thay.

Cô ngó người---

Trừ cô ra, đã có người bước vào phòng ngủ của Thẩm Bị. Loại rèm cửa hoa tinh tế này không thể do Thẩm Bị tự mình chọn được!

Trực giác của phụ nữ rất chuẩn! Và cũng mang lại cho mình nỗi đau khổ!

Tâm tư biến đổi liên tục, Tiểu Kiều đứng im ở cửa phòng không nhúc nhích.

“Gi thế?” Tiếng của Thẩm Bị từ sau lưng vọng đến.

Thẩm Bị đi đến bên cạnh Tiểu Kiều, cười ha ha hỏi.

Tiểu Kiều quay đầu lại, Thẩm Bị vẫn cười híp mắt, gương mặt góc cạnh rõ ràng, nhưng không biết từ lúc nào giữa hai người đã có sự xa cách. Tiểu Kiều nghĩ mình không nhìn thấu được anh!

“Em... em tìm khăn lau.” Trong phút chốc, Tiểu Kiều đã lấy lại tinh thần, “Em nhớ trong túi y tế ở đầu giường có bông y tế.”

Thẩm Bị thấy Tiểu Kiều đi vào phòng ngủ thì bất giác đi theo. Trước đây, cô cũng từng vào phòng ngủ của anh, hơn nữa phòng ngủ này cơ bản đều do Tiểu Kiều cẩn thận bày trí, vốn chẳng có gì cả. Nhưng hiện giờ, Thẩm Bị có chút không thích, cũng không muốn cho cô vào đó.

Chẳng cần nghi ngờ cũng biết Tiểu Kiều là cô gái rất có sức hấp dẫn. Cô ấy giúp anh vượt qua thời kì thích ứng khó khăn nhất, cho anh một không gian phát triển trong xã hội. Có thể nói nếu không có Tiểu Kiều trợ giúp, anh không thể tưởng tượng mình sẽ biến thành dạng gì nữa. Cho nên, Tiểu Kiều là chiến hữu, là đồng nghiệp, là em gái tốt của anh. Thậm chí, anh đã từng nghĩ qua cô là một người vợ tốt.

Nhưng, giống như sét bóng lệch khỏi khung thành. Thẩm Bị đã 36 tuổi rồi, anh hiểu chuyện giữa nam và nữ, có lúc anh nghĩ Tiểu Kiều như một người vợ nằm bên cạnh anh, lúc đó không hiểu sao anh lại có cảm giác tội lỗi. Mặt khác, anh quá rõ sự chán ghét giữa nam và nữ đến mức độ nào. Nếu có một ngày, Tiểu Kiều cũng ghét anh như Tiểu Quân, trở mặt thành thù, Thẩm Bị sẽ cảm thấy đáng tiếc. Thà anh tìm ám áp ở một phụ nữ khác cũng không muốn dễ dàng từ bỏ một trợ thủ đắc lực như Tiểu Kiều.

“Con thỏ ngàn vạn lần đừng ăn cỏ gần hang, nếu không sẽ bị đói chết!” Quan Hạo từng rùng mình nghĩ lại, lúc uống rượu anh ta thường nhắc đến câu này.

Thẩm Bị cười ha ha bảo: “Có không ta? Lâu rồi tôi không thấy nữa?” Vừa nói vừa theo Tiểu Kiều vào phòng ngủ, “Ui chà, ở đây không giống trong quân đội, có nhiều thứ không dùng được.”

Tiểu Kiều đồng ý với anh, rõ ràng tâm tư cô không ở đây, lấy túi y tế, quả nhiên trong đó có bông băng.

Thẩm Bị nom nớp lo sợ, hình như Tiểu Kiều không vui. Không phải kiểu không vui tui tui, mà là... haizz, phụ nữ đúng là phiền phức. Mặt mày thay đổi tức thì, không quan tâm đến ai nữa. Có hỏi chi bằng không hỏi, vì vốn dĩ cô sẽ không đáp.

Thẩm Bị hơi đen mặt, anh đã sớm biết, đồ dành con gái còn khó hơn tấn công Bộ Tư lệnh bên địch nữa.

Tiểu Kiều ngẩng đầu nhìn rèm cửa sổ, lơ đãng hỏi: “Ừa, đổi rồi à? Nhìn đẹp lắm.”

hầm Bị nhìn theo, cười cười: “Ừ, cũng được. Cản sáng, ngủ thoải thích.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, Tiểu Kiều nghe Thẩm Bị nói thế thì bất giác dừng bước: “Ồ ha. Phải rồi, cái cũ đâu? Nếu đã đổi thì cũng nên giặt nó chứ.”

“À, đã đưa đến tiệm giặt ủi dưới lầu rồi, nhanh gọn.” Thẩm Bị trả lời, giờ tay chỉ ra ngoài, làm thế mời.

Tiểu Kiều cất bước: “Nó mắc lắm, sau khi giặt xong đưa cho em nha.”

Ừ, Thẩm Bị đồng ý, hai người ra khỏi phòng ngủ.

Lỗ Tu Thừa vẫn còn bận rộn trong bếp, thấy Tiểu Kiều đi đến thì vuốt mồ hôi bảo: “Trời, cuối cùng cô cũng quay lại rồi. Báo bối à, cô có biết tôi và đồng rau dưa này nhớ đao pháp tuyệt diệu của cô lắm không?”

Tiểu Kiều vừa lúng túng vừa bức bối, vô thức nhìn về phía Thẩm Bị, Thẩm Bị đã ngồi trên sofa thoải mái đọc báo.

Trước đây, Tiểu Kiều thấy Thẩm Bị rất men, mà hiện giờ, cô cảm thấy có chút bạc bẽo.

Thẩm Bị đi rồi, Thảo Thảo thờ dài, ngã xuống sofa. Cô ngây người cả buổi, đứng thẳng như cá chép đi đến ban công. Cô nhìn màn cửa đã kéo lên, nghĩ một chút rồi chui vào phòng lục lọi cả ngày, lúc đi ra, trong tay cầm kính viễn vọng của quân đội đã mua khi đi du lịch. Cô cẩn thận vén góc màn, loay hoay đặt kính viễn vọng nhìn sang lầu đối diện.

Cuối tuần, mọi nhà đa phần vẫn treo màn cửa dày. Một người phụ nữ đang xào rau trong bếp, bên cạnh lấp ló nửa cái đầu, chắc là đứa con. Cũng có

đàn ông ở nhà khác, ở trần, đang nhìn sang bên này.

Thảo Thảo a một tiếng rồi rụt cổ. Cô ngập ngừng, nhưng lại không cam lòng, nên bèn lén lút đi qua, tên kia không chỉ nhìn sang bên này, mà còn nhìn khắp nơi, lát sau bỗng biến mất dưới bệ cửa sổ. Chắc là đang thụt xì dầu, trong tay cầm cái mâm, cũng chả biết trong miệng đang ngậm cái gì.

Thảo Thảo thầm mắng mình nhiều chuyện, phần lớn chuyện mỗi người quan tâm cũng chỉ là lông gà và vò tỏi trong mắt mình mà thôi, ai mà đi để ý cái cửa sổ giống chuồng gà đối diện này chứ?

Cô nhìn mấy nhà khác, chẳng có động tĩnh gì, thế là bực bội dẹp kính viễn vọng, dựa vào cửa sổ từ từ trượt xuống. “Nhàm chán!” Cô tự cười mình.

Vùi đầu vào đầu gối, vai run run, tiếng khóc lại vang lên. Tâm tình bi thương, không phải muốn né tránh là có thể né tránh được. Ngoài việc chờ nỗi bi thương đó kết vảy thì cô còn cách nào đây.

Thảo Thảo vừa khóc vừa cười, khóc hết buổi sáng. Cũng may trong nhà chẳng có ai, đến trưa thì mệt mỏi rã rời, cô liền đi tắm. Sau đó, chuyên tâm làm mặt nạ tẩy tế bào chết dưỡng ẩm làm trắng da, nguyên liệu toàn là thiên nhiên, lấy mặt ong, hạt ý dĩ, trứng gà trộn đều, sau đó đắp lên mặt rồi đi ngủ.

Biết mình sẽ bị nghẹt mũi nên Thảo Thảo chuẩn bị sẵn khăn giấy. Cô đặc ý nghĩ, khóc thì khóc, mọi thứ cô cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi!

Khóc cũng mất sức, Thảo Thảo nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trong mộng tối đen, chẳng có thứ gì.

Sau đó, có một người đàn ông bước đến, khóa thân ôm lấy cô, rất ấm áp. Thảo Thảo hơi lúng túng nhưng không trốn...

Hơn 4 giờ chiều, Thẩm Bị lê tấm thân mỏi mệt về khu Thiên Thông Uyển.

Ăn cơm xong, anh vốn muốn về rồi, nhưng đột nhiên Lỗ Tu Thừa rủ đi đánh bóng quần (*). Lúc về đến tiểu khu thì tay chân run rẩy trời gà không chặt, cái trò đánh golf cao quý làm Thẩm Bị thấy ngọt ngào khó chịu.

(*) Bóng quần hay squash là môn thể thao dùng vợt, có hai người chơi (đơn) hoặc bốn (đôi) trong một sân kín bốn bên với một quả bóng cao su nhỏ và rỗng. Người chơi phải luân phiên nhau thực hiện cú đánh bóng bằng vợt vào các khu vực hợp lệ trên bốn vách tường của sân thi đấu.

Nghe Lỗ Tu Thừa rủ đi đánh bóng quần, Thẩm Bị sáng mắt vội vã đi ngay.

Lỗ Tu Thừa là một tên đánh bóng giỏi, Thẩm Bị học rất nhanh, sức tay chân, lực khống chế bóng đều không chê vào đâu được. Nếu Tu Thừa mà không có kỹ thuật điều luyện thì chẳng thể làm đối thủ của anh.

Họ chơi liên tục ba tiếng đồng hồ, trong lúc chơi, Lỗ Tu Thừa nghỉ xả hơi vài lần, Thẩm Bị tự đánh, giống như chạy việt dã vậy. Thẩm Bị cảm thấy mồ hôi tuôn ra như suối. Đánh đến khi tay chân rã rời mới chịu nghỉ.

Vừa vào nhà, thấy giày Thảo Thảo đặt đó, xem ra cô không ra ngoài.

“Thảo Thảo?”

Thẩm Bị lớn tiếng gọi, trong phòng không có tiếng người đáp lại. Lát sau mới có tiếng bước chân bình bịch chạy ra, Thảo Thảo dụi mắt bước ra, “Anh về rồi à?”

Thẩm Bị thay giày, đưa đồ cho cô, rồi rót cho mình một ly nước: “Ai cha, hôm nay thật sáng khoái. Không ngờ Lỗ Tu Thừa đánh bóng cừ ghê!”

Thảo Thảo ngửi thấy mùi trên quần áo anh tỏa ra, đã tắm rồi. Bèn đưa áo ba lỗ mới cho anh mặc: “Anh mới vận động xong, gió máy điều hòa thổi thế này, anh mặc vào đi kéo lạnh.”

“Không lạnh!” Thẩm Bị muốn đẩy ra, nhưng nhìn thấy mắt Thảo Thảo thì vội cười hi hi mặc vào: “Được rồi, được rồi, mặc thì mặc.” Anh nghĩ hôm nay tâm trạng Thảo Thảo không tốt, không được đôi co với cô.

Thảo Thảo cười cười, mắt vẫn còn sưng, lại còn nhấp nhem như mới vừa ngủ dậy. Thẩm Bị cong tay, gồng chuột cho Thảo Thảo xem rồi nói: “Em nhìn nè, lợi hại không? Lỗ Tu Thừa trẻ hơn anh cũng không được như anh đâu!”

Thảo Thảo nhớ đến giấc mộng xuân vừa rồi, lại nhìn anh trắng trợn khoe khoang, thì đỏ mặt. Cảm giác lúc này với cảm giác trong mộng vừa rồi rất giống, lẽ nào người đàn ông đó là Thẩm Bị?

Thẩm Bị thấy Thảo Thảo đỏ mặt không đáp thì cười he he, xách dụng cụ pha trà từ cửa vào nhà, ngồi xuống sofa, bày từng cái ra, sau đó bỏ lá trà vào trong, chuẩn bị pha trà.

“Anh thích uống trà hả?” Thảo Thảo nhẹ nhàng hỏi, rồi kéo thảm ôm gối tựa ngồi đối diện Thẩm Bị.

Thẩm Bị cười cười nhìn cô, đưa ấm trà điện cho cô. Thảo Thảo cầm lấy vào phòng bếp rót nước, đặt xuống đế, nghiên cứu một hồi mới bật công tắc.

Hơn 4 giờ chiều, trời vẫn sáng, căn phòng này ở phía Đông, nên không có nắng chiếu chiếu vào. Nhìn trời mây quang đãng qua lớp kính cửa sổ thủy tinh, Thẩm Bị nhìn góc cửa sổ rồi hỏi: “Sao em có thứ đồ chơi này?”

Thảo Thảo nhìn sang, là kính viễn vọng quân đội cô quên cất: “À, mua đấy.” Cô cầm lấy đưa cho Thẩm Bị, “Có giống cái anh dùng không?”

Thẩm Bị nhìn thử, lại gio lên điều chỉnh nhìn ra xa, xì mũi giễu cợt: “Cái thứ này để lừa người thôi. Em mua nó làm gì?”

Thảo Thảo chống cằm, nhàn nhạt đáp: “Nhìn lâu bên!”

Thẩm Bị đang tập trung phân trà, vừa nghe Thảo Thảo nói thì tay run cầm cập: “Nhìn lên à?”

Thảo Thảo đứng dậy lấy bịch hạt hướng dương, mở ra đổ vào lọ thủy tinh: “Gần thế đấy. Anh nhìn sang hướng hai giờ ở lầu đối diện chúng ta, có một thằng sáng nay lên ăn gì đó, bị em nhìn thấy.”

Thẩm Bị dở khóc dở cười: “Hướng hai giờ? Em cũng biết cái này sao?”

Thảo Thảo lắc đầu, sợi tóc phe phẩy: “Trong sách nói. Đội thủy quân lục chiến đều dùng nó đúng không?”

Thẩm Bị cúi đầu cười gượng. Thảo Thảo tò mò nhìn anh, hình như Thẩm Bị không muốn nói sâu về nó, không biết đã xảy ra chuyện gì?

“Ting...” Nước sôi rồi, Thẩm Bị thuần thực tráng trà, hãm trà, rót trà, nhìn không chê vào đâu được.

Thảo Thảo uống một ngụm, ừm, mùi vị không tệ.

Uống được vài ly, Thẩm Bị chợt hỏi: “Tối qua em đi đâu?”

Giọng điệu như thẩm vấn phạm nhân, Thảo Thảo khinh khinh, quyết định không so đo với đại binh: “Đi ra ngoài!”

“Chắc, anh biết em đi ra ngoài, mà đi đâu mới được?” Thẩm Bị hơi sốt ruột.

Thảo Thảo nói lòng vòng: “Anh nói em biết tại sao anh đến đây, em sẽ nói anh biết em đi đâu!”

Thẩm Bị hừ một tiếng, á khẩu, Thảo Thảo đắc ý lấy trà thay rượu kính Thẩm Bị.

Thẩm Bị híp mắt, tự châm trà thưởng thức, trong tiếng nước chảy tách tách lại có giọng nói trêu đùa: “Anh nhớ em nên đến. Không được sao?”

Thảo Thảo không ngờ có thể nghe thấy câu này từ anh, liền lúng ta lúng túng cúi đầu uống trà. Thẩm Bị nhếch môi như muốn nói: Nhóc con muốn đấu với anh à!

Thế nhưng, khoảnh khắc ấy đều bị Thảo Thảo thấy hết, lửa giận bùng bùng trong lòng, quên mất câu hỏi phiền phức này là do cô đề ra.

Thấy Thảo Thảo chẳng nói gì, Thẩm Bị biết cứ thế này không phải là cách hay, liền bày ra thái độ chân thành, “À, với lại anh gọi điện cho em không được, em ở một mình không an toàn đâu.”

“À, em mất điện thoại rồi.” Thảo Thảo đáp, tình huống không khoan nhượng vừa rồi tạm dừng lại, “Em gọi cho tổng đài hủy sim rồi. Ngày mai đi mua sim mới, tiện thể mua điện thoại luôn.”

“Ừ, vậy đi cùng đi. Mua điện thoại trước rồi làm sim sau.”

Thảo Thảo gạt đầu, bóc hạt hướng dương ra nhưng không ăn, mà đặt hết vào trong lọ. Thẩm Bị có tâm sự nên cũng chẳng có tâm trạng thưởng trà, chẳng qua làm thế này chỉ để tìm cớ nói chuyện với cô mà thôi. Trà uống vào cũng chẳng cảm nhận được vị, bèn bỏ hạt hướng dương vào miệng nhai.

Nhất thời, hai người chẳng ai lên tiếng, một người thì chăm chỉ bóc hạt hướng dương, một kẻ thì tập trung nhai; người rót trà, kẻ thông thả uống. Trong nhà yên tĩnh, ráng chiều lặng lẽ chiếu vào tường, làm mờ ranh giới giữa hai người.

“Thảo Thảo.” Dẫn đo hồi lâu, Thẩm Bị quyết định hỏi thẳng.

Anh từng nghe nói có nhiều phụ nữ ly hôn vì muốn tái giá nên lúc ly hôn đành bỏ con lại. Nếu Thảo Thảo cũng có con, mình phải tỏ thái độ rõ ràng.

Thảo Thảo ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt đã bớt đi ánh long lanh của ngày thường, trông khô khốc tiêu điều như giếng cạn, khí lạnh xuyên thấu vào tim.

Thẩm Bị hít sâu nói: “Ba Ba? Là tên người đứng không? Con của em à? Giờ nó ở đâu?”

Thảo Thảo chớp mắt, cúi đầu nghiêng sang hướng khác, chẳng nói câu nào dừng tay lại, chống khuỷu tay lên đầu gối, đan tay vào nhau, khớp xương gồ lên, gân xanh hiện ra.

Khi Thẩm Bị giữ lấy tay Thảo Thảo, khi giữ lấy nắm tay nhỏ nhỏ đó anh mới phát hiện nó cứng như sắt!

“Em đừng vội, nghe anh nói đã.” Thẩm Bị cố gắng nhẹ giọng, “Anh không có con, nếu em có, cho dù con theo em hay theo... chồng cũ, lúc nào em cũng có thể đi thăm nó. Nếu... nếu con theo em, em nên dẫn con về, nói thế nào thì em cũng là mẹ nó mà! À, nếu em thấy anh đến không tiện, thì em có thể tự sắp xếp. Hôn nữa, đừng lại về trễ giống tối qua nữa, còn uống say bí tỉ, không tốt cho sức khỏe đâu, cũng nguy hiểm lắm.”

Đang nói thì Thẩm Bị vào vai luôn, điệu bộ như Thủ trưởng tâm sự, dù không hợp, nhưng những lời dạy bảo thấm thía ân cần anh nói rất trôi chảy.

Tay Thảo Thảo lạnh như băng, Thẩm Bị xoa xoa một hồi rồi buông ra.

Thảo Thảo rút tay lại, ngẩng đầu che mặt, thờ dài, giọng ngọt ngào: “Vâng... , cảm ơn anh. Anh... thật là người tốt!” Thảo Thảo im lặng, không bỏ tay ra, mà lắc đầu, cười gượng. “Bác Bác chắc chắn sẽ thích anh.

Nó chắc chắn sẽ thích anh.” Giọng đầy ghen ngào.

Thẩm Bị không chịu nổi thái độ này của cô, bứt rứt: “Hả, thật không? Nếu có thể... à à...” Thẩm Bị vội cười.

“Anh gặp nó được không? Đúng rồi, là trai hay gái vậy?”

Với tuổi của Thảo Thảo thì chắc con cũng không lớn, Thẩm Bị mong chờ.

Thảo Thảo luồn tay vào mái tóc dài, thoáng vuốt: “Nó đi rồi, là con trai, đi rồi.”

“Đi rồi? Đi đâu?”

“Thiên đường, hay cung điện pha lê gì đó, em cũng không rõ.” Giọng Thảo Thảo khô khan, chẳng có tiếng khóc ghen ngào. Chỉ có tiếng hít sâu, cùng tiếng ngất quãng.

Thẩm Bị ngây người, chết rồi?!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tính cần kíp phải mua nhà

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Thằng nhóc... chết rồi ư?!

Rồi thì Thẩm Bị đã hiểu tại sao Thảo Thảo lại khóc đứt ruột đứt gan như thế, kiểu này, e là có liên quan đến hôn nhân của cô rồi. Nhất thời anh không biết nên nói gì nữa, chẳng dám hỏi nguyên nhân, cũng chẳng dám khuyên bảo, anh sợ mình vô tình đụng vào vết thương lòng đó, rồi càng làm cho cô thương tâm thêm.

Thảo Thảo lau nước mắt, nói: “Hả, để anh chê cười rồi. À, đó giờ em vẫn tưởng anh đã có con rồi chứ.” Người làm mai bảo Thẩm Bị không có con bên cạnh, có thể hiểu là anh không muốn có con, hoặc cũng có thể hiểu là con đi theo mẹ, cho nên Thảo Thảo mới hỏi như vậy.

Thẩm Bị cười khổ, lắc đầu: “Anh bận quá, vì vậy không có thời gian tính đến chuyện con cái.”

Thảo Thảo thấy vẻ mặt anh phiền muộn nặng nề, bèn im lặng không hỏi tiếp.

Trời đã tối, Thảo Thảo đứng dậy hỏi Thẩm Bị, “Tối nay anh ăn ở đây à?”

Thẩm Bị chớp mắt khó hiểu nhìn Thảo Thảo sao lại hỏi như thế. Lúc này mới nhớ đến “quan hệ” của hai người, tiện thể nhớ đến thứ sáu vừa rồi mình đã sắp xếp cho Thảo Thảo, mặt nóng lên, vội bảo: “À, ăn... ăn ở đây. Ủa, em biết nấu cơm à?”

Thảo Thảo lắc đầu: “Chỉ biết nấu mấy món thông thường thôi, nếu đặt cơm thì ra ngoài ăn.”

Thẩm Bị khó hiểu khi thấy tư duy của Thảo Thảo thay đổi vùn vụt, không biết là tâm trạng cô thay đổi hay đang giả vờ nữa? Nếu giả vờ, thì Thẩm Bị hơi chán chường, không biết cô có lại tìm cơ âm ỉ một trận nữa không? Hay là đi về tã.

Anh đang suy tư thì Thảo Thảo đã vào phòng bếp, hỏi với ra: “Ăn cháo hay món xào?”

Kinh nghiệm ở chung của Thẩm Bị với phụ nữ toàn là từ vợ cũ, anh vội gạt đầu, cô làm gì thì ăn cái này vậy, vì hòa bình, cái gì anh cũng có thể nuốt hết.

Món xào được bung lên, Thảm Bị mới phát hiện là một chay một mặn, cháo với bánh bao, nếm thử thì vị hơi nhạt. Trưa này ăn quá nhiều mấy món ngon Tiểu Kiều nấu, lại vận động cả chiều, giờ tuy đói nhưng lại chẳng có hứng với mấy món dầu mỡ, ăn cháo lấp dạ dày vậy.

Ăn xong, Thảo Thảo chỉ các món trên bàn: “Lúc này em nấu, giờ anh phải rửa chén.”

Thảm Bị nói thầm, thấy chưa, kiểm chuyện rồi kia!

Ăn cơm nhà người ta, lại để người ta dọn dẹp là không được. Thảm Bị cam chịu ôm đồng bát đĩa Thảo Thảo đặt đó đi vào phòng bếp. Đang chà rửa thì Thảo Thảo đến bên cạnh anh, đặt chổi và ki hốt rác ngay ngắn, sau đó cầm bát đĩa anh vừa mới rửa sạch lau khô. Lúc này Thảm Bị mới rõ, thì ra “vốn là thế này”, chứ không phải “mượn có gây chuyện”. Minh thật là nhỏ mọn mà.

Chẳng qua Thảm Bị cũng khó hiểu: “Này, Thảo Thảo, nếu anh không ở đây thì đồng chén này ai rửa?”

“Đương nhiên là em rửa rồi!” Thảo Thảo lau chén, trả lời đúng lý hợp tình.

Thảm Bị quay sang nhìn Thảo Thảo cột nhà: “VẬY... em có thể xem như anh không có ở đây không?”

Thảo Thảo liếc mắt: “Đứng thù lù một đồng ở đây, sao có thể coi như anh không ở đây được chứ. Không muốn làm thì nói thẳng...” Ngừng một lát, cô lại nói tiếp: “Mà có nói cũng vô ích!”

Thảm Bị cười gượng, Thảo Thảo cũng cười.

Thảm Bị muốn mượn cơ hội này để hiểu thêm về Thảo Thảo, rửa chén bát xong, thấy Thảo Thảo đã dọn sạch phòng bếp, lại ngồi xuống, nhân đó anh bảo: “À, ra ngoài tản bộ đi. Ăn xong hoạt động một chút tốt đấy.”

Thảo Thảo nhìn đồng hồ, “Nghỉ mười phút rồi đi được không?”

Thảm Bị gật đầu, rồi tựa người vào sofa xem tivi.

Thảo Thảo dọn dẹp gọn gàng cả trong lẫn ngoài xong thì muốn đi tản bộ, mới phát hiện Thảm Bị đã nằm trên sofa ngủ mất tiêu.

Cô cười vui vẻ, giúp Thảm Bị nằm ngay ngắn lại trên sofa, chỉnh nhỏ tiếng tivi, rồi đi vào thư phòng, bật đèn ôn bài. Cô chìm vào sách, đưa mọi thứ ra khỏi đầu, trong từng từ vựng khô khan với những án lệ nhạt nhẽo, Thảo Thảo mới tìm thấy nơi để linh hồn mình nghỉ ngơi.

Màn đêm tĩnh mịch, tiếng ngáy khò khò trong phòng khách. Thảo Thảo ngẩng đầu nhìn thì thấy đã 11 giờ 30 rồi. Cô lay Thảm Bị dậy, bảo anh đi đánh răng súc miệng, hai người lại cùng giường lần nữa. Chỉ là lần này tự nhiên hơn lần trước, Thảm Bị như người mộng du làm hết mọi việc từ sofa đến phòng ngủ. Thảo Thảo hơi do dự rồi cũng tắt đèn ngủ luôn.

Kiều Tiểu Nhuế xem Thảm Bị và Lỗ Tu Thừa đánh bóng, dáng người cường tráng của Thảm Bị trong mắt cô càng thêm nam tính. Nhưng hôm nay, không hiểu sao cô lại thấy đau khổ trong lòng.

Không chỉ là rèm cửa sổ, mà còn cả thức ăn trong bếp, đồ dùng vệ sinh trong phòng tắm, thậm chí bao gồm cả một xấp khăn vệ sinh chưa tháo bao!

Bên cạnh Thảm Bị có phụ nữ!

Ý nghĩ này dần vật cô muốn chết. Lúc mới biết Thảm Bị, từ cái nhìn đầu tiên cô đã nhận định anh khác với những tên đom đống trong xã hội, là một người đáng để nương tựa.

Dù Thảm Bị chưa từng nói về cuộc hôn nhân trước đây của mình, nhưng Tiểu Kiều biết Thảm Bị chắc chắn có nỗi khổ tâm, chắc chắn à kia không chịu được cô đơn nên đã bỏ Thảm Bị. Tiểu Kiều nghĩ, nếu cô biết anh sớm, cô sẽ không giống như bà vợ cũ vì cô đơn mà ghét Thảm Bị kia.

Hai năm qua, bọn họ đã cùng nhau nỗ lực, đưa công ty ngày càng phát triển. Hơn nữa gần đây, Tiểu Kiều cảm thấy có lúc ánh mắt Thảm Bị làm cô đỏ mặt. Trong lòng trộm cười ngọt ngào, những ngày chờ đợi cuối cùng sắp có kết quả rồi! Chẳng qua bước mấu chốt ấy do ai chủ động mà thôi, mà Tiểu Kiều lại không dám bước lên.

Cô chỉ dành quan tâm nhiều đến sinh hoạt hàng ngày của Thảm Bị, tích cực hơn trong công việc, âm thầm quan tâm Thảm Bị, có thể nói, cô đã nghĩ đến những điều con gái có thể nghĩ, làm những điều có thể làm, còn Thảm Bị...

Tại sao lại xuất hiện phụ nữ? Họ bắt đầu từ khi nào? Tuần trước lúc cô đến không thấy những thứ kia!

Bình thường Thảm Bị sẽ đưa cô về nhà, Lỗ Tu Thừa cũng biết thế. Nhưng hôm nay Thảm Bị thấy Lỗ Tu Thừa lái xe, thế là vỗ lên xe anh bảo: “Thằng nhóc này, LandRover luôn ta!” Giọng điệu đầy ngưỡng mộ.

Lỗ Tu Thừa bảo: “Nào có bằng Audi của Thảm tổng chứ! Do ở Mỹ em lái quen rồi, nên mang về đây.”

Thảm Bị nói: “Tiểu Kiều, cô ngồi xe Lỗ Tu Thừa về đi. Không phải cô luôn bảo muốn đi thử xe việt dã à, hôm nay thử đi. Tôi có việc nên đi trước đây!”

Nói xong, liền quay đầu đi thẳng một nước.

Tiểu Kiều nghen lòi. Ai bảo muốn ngồi xe việt dã hả, không phải anh luôn phàn nàn đường thành phố lái xe chẳng thú vị còn gì! Nhìn xe Thẩm Bị chạy tới, lại còn bấm kèn inh ỏi, Tiểu Kiều ứa gan xúc động đến mức muốn chạy theo đá một phát!

Lỗ Tu Thừa chẳng nói nhiều, lịch sự mời cô lên xe. Tiểu Kiều vốn định đi bộ về nhưng ngẫm lại, nơi này ở ngoại ô, chẳng thể đi bộ được.

Lỗ Tu Thừa cũng nhận thấy Thẩm Bị hình như có ý muốn trốn Tiểu Kiều, nhưng anh cũng chẳng biết trước đây hai người họ đã như thế hay là gần đây mới bắt đầu? Thấy hai má Tiểu Kiều bốc hồng, nghiêng răng hậm hực, ít ra cũng hiểu hôm nay Thẩm Bị làm không đúng rồi.

Đàn ông, câu thả sớ ý chỉ là mượn cớ, phần nhiều là vô tâm hoặc cố ý tránh né. Lỗ Tu Thừa lẫn lộn trong đám phụ nữ, chuyện giữa Tiểu Kiều và Thẩm Bị anh đều nhìn thấy, song có cái thì hiểu, có cái lại mơ hồ. Chỉ có người trong cuộc mới có thể giải quyết, mới có thể tính toán được, người ngoài như anh chỉ tự hiểu lấy. Dù Tiểu Kiều có xinh đẹp nhưng cô chẳng phải bạn gái anh, mà chỉ đơn giản là một đồng nghiệp hiểu ý, một người đồng hành. Nhưng, với thái độ của Thẩm Bị thì Tiểu Kiều khó chịu nổi. Lỗ Tu Thừa không quen nhìn người đẹp lúng túng, đánh ưỡn ngực thẳng vai bước đến, “xa thân” đi cùng.

Hơn nữa, anh qua lại với Thẩm Bị cũng có mục đích của mình. Anh rất hiểu rõ tiền đồ tương lai của mình, anh cũng muốn giúp Thẩm Bị đưa công ty phát triển mạnh, đưa công ty lên sàn chứng khoán. Dù được tính là doanh nghiệp nhà nước, nhưng với điều kiện kinh tế thị trường bây giờ, anh có lòng tin mình sẽ làm được! Cộng thêm sự tin tưởng mà Thẩm Bị dành cho anh, càng làm anh hi vọng về một tương lai tốt đẹp.

Trên đường về, Tiểu Kiều luôn im lặng không nói gì. Lỗ Tu Thừa tìm đủ đề tài, nào là lúc đánh bóng kỹ thuật của Thẩm tổng tốt thế nào thế nào, Tiểu Kiều chẳng phản ứng, nào là môi trường nơi đây thật đẹp, Tiểu Kiều cũng chẳng phản ứng; cuối cùng lại quay về đề tài lúc đầu, Lỗ Tu Thừa nói: “Thẩm tổng là người thích thể thao. Tiểu Nhuê, ngày thường Thẩm tổng thích làm gì?”

“Chắc là đánh golf?” Tiểu Kiều đáp qua loa, “Những khách hàng hay đối tác thường mời Thẩm tổng đi đánh golf, anh ấy rất thích thú.”

Lỗ Tu Thừa hứng trí bùng bùng: “Vậy hả, vừa khéo tôi là thành viên của câu lạc bộ golf, bên họ thường hay tổ chức hoạt động. Hay ngày mai đi không?”

Tiểu Kiều nghĩ, với chút tiền lương ít ỏi của anh ra, mặc dù cũng không tính là thấp, nhưng sao có thể là thành viên cả câu lạc bộ golf chứ? Nghĩ vậy liền hỏi: “Câu lạc bộ nào?”

“Hoa X trang viên.” Lỗ Tu Thừa mãi nghĩ đến lúc chơi golf sẽ rất high nên chẳng chú ý đến giọng điệu của Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều bất ngờ, cô biết rất rõ giá cả ở trang viên này, Thẩm tổng cũng chỉ được mời đến đây chơi một lần mà thôi. Sao Lỗ Tu Thừa lại có thể thành viên của câu lạc bộ đó? Càng nghĩ cô càng trầm mặc.

Lúc này Lỗ Tu Thừa mới nhận ra điều gì đó, vội bổ sung: “Hay, cũng chẳng có gì. Của ông già ở nhà đấy, ông không cần nên mới cho tôi.” Dù nói không rõ ràng nhưng cũng có thể biết Lỗ gia không phải một gia đình tầm thường.

Tiểu Kiều nhớ lại lý lịch của Lỗ Tu Thừa khi mới vào công ty, chẳng có chỗ nào nổi trội, xem ra là cố tình che giấu rồi. Nhìn Lỗ Tu Thừa thoải mái cười mở mồm thế chứ nhưng thực ra là kẻ có tâm cơ đấy!

Lỗ Tu Thừa giục: “Cô thử gọi điện hỏi Thẩm tổng xem được không? Đề tôi sắp xếp sẵn.”

Tiểu Kiều nghĩ nghĩ, rồi bấm số, giọng của Thẩm Bị trong điện thoại truyền đến. Tiểu Kiều cố gắng kềm chế tâm tình, nói rõ đề nghị của Lỗ Tu Thừa. Hình như Thẩm Bị đã vào gara, xung quanh có tiếng vu vu vọng lại. Tiểu Kiều nhìn đồng hồ, sao nhanh thế? Đường về Vạn Quốc Thành đâu ngắn thế đâu?

Thẩm Bị trả lời: “À, lần sau có thời gian rồi tính. Ngày mai tôi bận rồi, giúp tôi cảm ơn Lỗ Tu Thừa một tiếng nhé.”

Theo như ý của anh thì không trông mong gì rồi, Tiểu Kiều dạ một tiếng, đầu đau kinh khủng.

Ngắt điện thoại, cô nói với Lỗ Tu Thừa: “Thẩm tổng bận rồi, lần sau rồi tính!” Nói xong liền dựa vào ghế, chẳng thèm che giấu một mồi.

Sáu giờ sáng, Thẩm Bị đứng giờ thức dậy. Quan sát xung quanh thì anh biết mình lại ngủ ở chỗ Thảo Thảo, trong lòng hơi lúng túng. Lập tức giải thích, tình nhân mà, đó là điều dĩ nhiên rồi.

Chỗ của Thảo Thảo hơi nhỏ, lại chẳng có phòng tập. Thẩm Bị thấy Thảo Thảo đang ở ban công kéo rèm cửa tập yoga, thấy anh đi ra, cô lại xoay đầu nhìn rèm cửa nhắm mắt lại.

Tha thứ cho kẻ nhỏ nhen như Thẩm Bị, miễn là cô kéo rèm cửa lại đừng để người khác nhìn thấy, thì muốn đổi thế nào cũng được hết.

“Anh đi xuống lầu chạy bộ đây!” Thẩm Bị nhìn đồng hồ lặn trên tay, “Bây giờ đúng anh về. À, phải rồi, anh muốn ăn bánh mì nướng, đổi thành bánh bao càng tốt.”

Nghe thấy tiếng hừ hừ nhỏ xíu, Thẩm Bị ung dung lấy khăn, chìa khóa chạy xuống bằng thang bộ.

Từ tầng 20 chạy bộ xuống lầu cũng đủ làm nóng người. Khu Thiên Thông Uyển rất rộng, Thảo Thảo ở khu A. Thẩm Bị chạy bước lớn men theo con đường bao quanh khuôn viên. Gió sáng sớm mang theo khí lạnh của trời đêm, mặt trời đã lên cao, độ ẩm cũng chẳng tăng được bao nhiêu. Hai bên đường cái thường có những người già luyện thái cực quyền, bên đường thì có những người đang múa Ương ca phía xa xa (*). Không những thi thoảng có thể nghe thấy tiếng nhạc, mà còn chẳng phá hỏng cảnh an bình của nơi đây lúc sáng sớm.

(*) Ương ca: điệu múa dân gian của Trung Quốc.

Thẩm Bị chạy rất nhanh, được ba vòng rồi, lượng người buổi sáng cũng tăng dần. Có ông bố trẻ tuổi và đứa con trai tầm 5-6 tuổi, hai người mặc đồ thể thao giống y chang nhau, bộ lớn bộ nhỏ đang chạy trong tiểu khu. Thẩm Bị đưa mắt nhìn theo hai cha con chạy lướt qua mình, bất giác chuyển thành chạy lùi.

“Chàng trai! Cẩn thận dưới chân!” Có tiếng ông lão bên cạnh nhắc nhở anh, Thẩm Bị vội cúi đầu nhìn xuống, nhảy qua cục đá. Tâm tình thư thái: “Cảm ơn ông nhiều!”

Đi nào, đi nào, ông lão cười ha ha phát tay, trong gió sớm, bộ đồ luyện thái cực màu trắng theo động tác mềm mại có lực khê bay bay. Kế bên cũng là một bộ màu trắng y hệt, dáng người cao thấp đang tập những động tác giống nhau. Xem ra là vợ chồng già đang tập thể dục buổi sáng.

Dù hai người chẳng hề liếc mắt đưa tình như bọn trẻ, cũng chẳng tiếp xúc thân thể gì nhưng mỗi cái giờ tay nhắc chân lại rất hiểu nhau, trông hài hòa vô cùng.

Thẩm Bị thăm ngưỡng mộ vẻ mặt bình thản thông dong của ông lão, lại nhớ đến hai năm xốc nổi của mình, tức thì cảm thấy xấu hổ: Hai năm qua mình đã làm gì, quá sa đọa! Còn oan ức một cô gái như Thảo Thảo.

Thẩm Bị chạy về nhà, trong lòng nghĩ đến một điều: Thảo Thảo bằng lòng hay không...

Nhưng, Thảo Thảo đã đồng ý làm tình nhân của anh rồi mà. Thẩm Bị nhớ lần đầu tiên Thảo Thảo còn chuẩn bị sẵn bao cao su nữa cơ, rốt cuộc Thảo Thảo là cô gái như thế nào, anh có thể làm lại từ đầu không?

Chạy đến dưới lầu, Thẩm Bị thực hiện vài cái thụ đầu cho lên tinh thần, rồi chạy một mạch từ lầu một lên lầu hai mươi. Những nghi vấn trong nháy mắt bị anh ném thẳng lên chín tầng mây.

Thảo Thảo đã làm xong bữa sáng. Thẩm Bị vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi nướng, quả nhiên là bánh bao nướng. Thẩm Bị cười hề hề chạy vào phòng vệ sinh, xối nước lạnh lên người. Khăn lông chỗ Thảo Thảo đều là khăn nhỏ xiu, chỉ là loại đưa anh dùng thì vừa to lại dày, lau người chẳng đã. Thẩm Bị thăm nhắc mình lần sau chuyển đồ dùng bên MOMA qua đây.

Vừa nghĩ như thế Thẩm Bị lại thấy không thích hợp. Như vậy chẳng phải được cô ấy bao nuôi ư? Hay là mua nhà thì hợp lý hơn.

Lúc đang ăn sáng, Thẩm Bị hỏi Thảo Thảo sáng nay có dự định gì không. Thảo Thảo nghĩ nghĩ rồi lắc đầu.

Thẩm Bị bảo: “Anh cũng không có việc gì làm. Hay là lát nữa chúng ta đi lượn vài vòng xem coi có khu nhà nào hợp không?”

Thảo Thảo cắn đũa hỏi anh: “Anh muốn mua nhà à?”

Thẩm Bị gạt đầu, xé bánh bao bỏ vào miệng. Đã là cái bánh thứ ba rồi, Thảo Thảo thì vẫn chưa ăn hết được một phần tư cái thứ nhất, trong nôi đã dần thấy đầy: “Ừ, hai năm nay anh vẫn chưa mua nữa.”

Thảo Thảo hỏi: “Anh mới chuyển nghề được hai năm, tiền ở đâu chứ? Nhà ở Bắc Kinh rất đắt đấy!”

Thẩm Bị nói: “Tiền lương, tiền thưởng với tiền phụ cấp của hai năm này, anh tính sơ sơ cũng được khoảng mấy chục vạn, nên chắc thanh toán được khoản đầu. Anh thấy giá nhà cửa tạm thời không hạ đâu, không bằng giờ chúng ta mua trước, khoản còn lại thì mỗi tháng trả dần.”

Thảo Thảo húp một muỗng cháo, cau mày nói: “À, em tưởng anh sẽ trả hết một lần luôn chứ!” Nói xong còn cười, “Làm em hết hồn!”

“Hả? Em hết hồn cái gì cơ?” Thẩm Bị húp rột rột một hơi hết nửa bát cháo, vừa nghe câu này liền thấy khó hiểu.

Thảo Thảo bảo: “Em tưởng anh tham ô! Không được làm chuyện phạm pháp đâu đấy.”

Thẩm Bị nhớ trong các bữa tiệc linh đình, những chuyện tầm thường đều được giải quyết sạch sẽ, bèn thử dò hỏi Thảo Thảo: “Có tiền chẳng phải tốt à?”

Thảo Thảo không biết anh đang thăm dò mình, thẳng thắn nói: “Quân tử trọng của cải, nhưng lấy của cải phải đúng đạo. Hơn nữa anh là quân nhân mà, con em quân nhân không được làm việc xấu!” Nói xong cô mới nhớ đến điều gì đó, áp ứng, vội nói thêm, “Đương nhiên, à...”

Thẩm Bị biết cô chần chừ là vì chuyện tình nhân thì cười gượng. Anh nên giải thích với cô con em quân nhân “Không làm việc xấu” này như thế nào đây?

Thảo Thảo mượn cơ húp cháo, nuốt câu sau vào. Thẩm Bị không thích nói đến bộ đội, mà mình lại vô tình chạm vào điều cấm kị của anh, thật là khó xử quá. Thế nên không đề anh rửa bát.

Thẩm Bị vốn không cho rằng đàn ông thì chẳng liên quan gì với phòng bếp cả, thế là thoải mái ngồi đọc “Bảo Tuổi trẻ Bắc Kinh” mới mua dưới lầu, trong

đó có bản đồ bất động sản mới xây dựng

Ít người, chén bát cũng ít nên Thảo Thảo rửa xong, vừa xoa kem dưỡng da tay vừa hỏi anh: “Anh đã chăm được khu nào chưa?”

Thẩm Bị giống như đang tác chiến, mở rộng bản đồ đặt lên bàn, chỉ hướng Đông Bắc rồi nói: “Anh khá vừa ý với khu này. Bọn họ bảo khu này sắp được mở rộng. Giá cả bây giờ không cao lắm, chúng ta đi xem thử đi.”

Thảo Thảo nhìn, là khu Vọng Kinh: “Khu này đã mở rộng rồi. Lúc trước bạn em cũng mua nhà ở đây, bốn năm ngàn một mét vuông, giờ nghe bảo đã tăng đến bảy tám ngàn rồi. Nhà càng tốt càng đắt.”

Thẩm Bị lắc tay: “Không sao, chúng ta đi vòng vòng coi thử.”

Chuyện cứ thế mà định. Hai người chẳng nghỉ ngơi, đánh vào khu Vọng Kinh, bắt đầu hành trình xem nhà cực khổ.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vừa ra khỏi đã chẳng muốn bước vào! thảo thảo, cô là ai?

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Lượn hết cả buổi sáng, từ cảng Kim Du Lệ đến hoa viên Tuệ Cốc Căn. Thẩm Bị lái xe dọc theo đại lộ chính, lòng vòng cả ngày làm Thảo Thảo mệt đến rút gân. Ngồi trong đại sảnh phòng marketing, Thảo Thảo nhìn gạch nát ngồi võ chẳng ra hình thù gì ngoài cửa sổ, đầm đìa chân. Thẩm tính trong lòng: Phải đi vòng vòng đến lúc nào đây trời, còn một đồng sách chưa đọc. Còn gần ba trang tài liệu mà Phùng Thượng Hương đưa vẫn chưa dịch xong nữa. Chẳng lẽ anh ấy định đi hết cả ngày thì mình cũng phải theo ư?

Hai người chẳng hề có “kinh nghiệm” bao nuôi và được bao nuôi, cái gọi là “bao nuôi” chẳng qua chỉ là cái cớ để tìm cho mình một người bên cạnh chẳng liên quan gì đến chuyện tình cảm. Cho nên Thẩm Bị không hề biết việc dẫn “tình nhân” đi mua nhà là chuyện vô lý, Thảo Thảo cũng không biết mọi mớ lợi ích cho mình, lại càng không biết quý trọng thanh xuân đi “bòn rút” Thẩm Bị.

Giờ Thảo Thảo chỉ nhớ đến việc học, việc làm của mình mà thôi. Chuyện quan trọng trước mắt là dịch tài liệu cho Phùng Thượng Hương, chuyện quan trọng thứ hai là kì thi tư pháp oái ăm chết người vào tháng sau. Năm đó, trừ viết luận văn ra thì Thảo Thảo chẳng thi nữa, gần như mỗi năm đều tạch. Đạo gần đây, cô cũng chẳng thêm lên mạng tra điểm, lúc trước vừa thấy lịch sử đăng kí là cô liền kéo xuống, kéo hết cả một bảng thành tích cũng không thấy tên mình trong danh sách đậu! Năm đó Quan Hạo còn cười cô: Em đừng để con biết nha, cái này là tấm gương xấu đó!

Thảo Thảo thở hắt mạnh ra làm Thẩm Bị giật mình.

“Sao thế?” Thẩm Bị đang xem sơ đồ căn hộ. Vừa vào cửa là phòng bếp và phòng khách, phòng ngủ và thư phòng ở sau phòng khách, không phải vừa rồi Thảo Thảo còn giả mồm bảo phải “động tĩnh tách rời” (*) sao? Anh cũng thấy mệt rồi, trong lòng hơi oán Thảo Thảo: Gì mà nhiều quy tắc quá, mua nhà sao mà phiền phức thế chứ!

(*) Động tĩnh tách rời: ý nói khi mua nhà, phòng khách và phòng ngủ không được gần nhau. Vì phòng khách là nơi hoạt động tập thể, còn phòng ngủ là để nghỉ ngơi phải yên tĩnh.

Thảo Thảo vội che giấu: “Không có gì! Chỉ hơi mệt thôi.”

Thẩm Bị khinh bỉ: “VẬY mà đã mệt! Em yếu thật!” Thật ra anh cũng mệt, nhưng phải giữ mặt mũi trước mặt Thảo Thảo.

Thảo Thảo trề môi chẳng thêm để ý đến anh, cúi đầu nghĩ đến việc của mình. Càng nghĩ càng phiền, càng phiền thì càng cảm thấy cao ốc mười hai tầng này cũng được. Nếu Thẩm Bị vừa ý chỗ này, thì chắc không cần đi lượn mấy chỗ khác nữa nhỉ? Dù ở đây cách hơi xa khu trung tâm Vọng Kinh, nhưng hệ số sử dụng đất thấp, xanh hóa cao, phần nhà ở cũng đã hoàn thành, cũng không thiệt hại gì nhiều.

Khuyết điểm duy nhất là phòng vệ sinh không chia ra hai khu ướt và khô, nếu có lắp đặt thêm thiết bị thì chắc nên chú ý để giải quyết cái này nhỉ? Vừa rồi cô nhân viên không nói căn nhà này là tô đúc đúng không ta? Vậy mấy bức tường có thể thông nhau, thế đợi đến lúc đó làm vậy!

Đúng lúc Thẩm Bị hỏi ý kiến mình, Thảo Thảo bảo: “Em nghĩ, một là phương hướng tốt, hai là tầng gác ổn, ba là kết cấu nhà ở hướng Bắc Nam thông thoáng là được. Em không có ý kiến nào khác.”

Thẩm Bị cười cười, gõ gõ cuốn catalogue nói: “Cái này gọi là không ý kiến à, những ý kiến em đều nói hết rồi đấy. Nào, chúng ta xem thử nào.”

Cô nhân viên vội khôn khéo nói: “Phu nhân đây thật nhạy bén, đề cập đến những điều em chưa nói ra luôn.”

Không ai tranh cãi thanh minh gì về danh xưng “phu nhân”. Hai người cảm như hén, né tránh ánh mắt đối phương.

Cô nhân viên đã thấy chuyện này nhiều rồi, bèn vội vã giới thiệu tiếp: “Chỗ này hiện là đợt hai, trung tâm đang mở tòa 5, 6 và tòa 7. Em nghĩ tòa 5 nằm ở chính giữa tiểu khu, xung quanh có hoa viên, cây xanh, sẽ tương đối an tĩnh.”

Cô nhân viên chỉ vào một căn trong đó, Thảo Thảo lắc đầu, quên đi những mối mệt vừa rồi: “Thôi, căn này nằm ở hướng Tây, mùa hè nóng lắm. Chỗ khác còn phủ màn nữa, kiểu đó cũng 28 độ rồi.” Cô nhìn Thẩm Bị hỏi: “Không phải anh luôn sợ nóng sao?”

Thẩm Bị vừa nghe liền chân chừ.

Cô nhân viên nói ngay: “À, thế thì khu căn hộ chính giữa của chúng em hiện còn ba dãy, một dãy 7 tầng, một dãy 2 tầng và một dãy căn hộ Duplex(*). Loại Duplex thì kèm cả hoa viên trên mái, khá có lợi, không biết có vừa ý anh chị không?”

(*)Duplex là căn hộ thông tầng với chiều cao 02 tầng trở lên và nằm tại vị trí tầng cao nhất của một tòa nhà hay một cao ốc.

Thẩm Bị nhìn căn Duplex kia, thấy hơi thích thú. Xoay sang nhìn Thảo Thảo thì thấy cô đang nghiêng đầu nghiền ngẫm, không biết lại đắn đo gì nữa. Anh không nói gì, im lặng ngồi chờ.

Thảo Thảo chỉ căn hộ Duplex hỏi Thẩm Bị: “Anh thích căn này à?”

Thẩm Bị không hiểu sao cô lại biết, nhưng vẫn gật đầu. Thảo Thảo bảo: “Tầng cao nhất thường rất nắng, mở điều hòa cũng không mát nữa.”

Cô nhân viên vội nói: “Chỗ chúng em dùng vật liệu đặc biệt đã qua xử lý để cắt nắng, ở giữa dãy 7 tầng có thiết bị chống nắng ạ.”

Thảo Thảo bảo: “Vây, không giống mấy chỗ khác còn có cả căn gió nữa.”

Hai người càng nói càng có lý, Thẩm Bị nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, trong lòng chân chừ không biết làm sao. Không thì mua bên dãy 7 tầng nhỉ? Nhưng dãy đó diện tích hơi nhỏ, dù chỉ có hai người ở nhưng vừa nãy mới coi nhà mẫu thấy rộng chút thì tốt hơn.

Cô nhân viên nhanh nhẩu: “Hoa viên trên tầng thượng đều được xanh hóa hết cả. Anh có thể xem thử căn hộ đợt một, chúng tươi tốt quanh năm, trong nhà râm mát.”

Thảo Thảo nhớ, lúc nhỏ sống ở khu phức hợp, các căn nhà được xây san sát nhau, Có một nhà trồng dây thường xuân và bí ngô mọc rất tốt, chúng leo đến tận nóc, nhà đó không những mát mẻ, mà còn râm bóng quanh năm!

Nghĩ vậy, Thảo Thảo hơi chịu, “à” một tiếng, không nói tiếp.

Cô nhân viên càng vui vẻ hơn, bèn nói tiếp: “Vây nha, em sẽ đi hỏi giúp anh chị. Nhà đợt một em có quen một nhà, anh ta sống ở căn hộ Duplex trên tầng cao nhất. Trên hoa viên có trồng dây tử la và cây gì nữa ấy, hai anh chị chờ em một chút. Nếu anh ta chịu thì chúng ta lên đó xem thử. Giờ đã tháng tám rồi, vừa khéo xem thử một chút.”

Thảo Thảo vừa nghe bảo còn đi nữa thì xương sống như muốn rụng rời. Thẩm Bị phát tay: “Khỏi đi. Thế này đi, chúng tôi đặt cọc trước luôn.”

Cô nhân viên hỏi: “Anh muốn đặt nhiều hay đặt ít ạ?”

Thẩm Bị chưa mua nhà bao giờ, không biết đặt nhiều đặt ít là gì, nghe cô nhân viên giải thích chỗ khác biệt một hồi thì quay sang hỏi Thảo Thảo: “Em thấy cái này thế nào?”

Thảo Thảo nghĩ một lúc: “Không cao không thấp, cũng được đấy!”

Thẩm Bị hỏi cô nhân viên: “Nếu mua thẳng luôn thì sao?”

Cô nhân viên vui vẻ trả lời: “Anh muốn thanh toán một lần hay vay ạ? Nếu thanh toán một lần sẽ được giảm 5%.”

Thẩm Bị nói: “Vay. Vay công quỹ.” Đây là phúc lợi anh được hưởng, có gì không dùng. Hôm thứ sáu anh có hỏi bên tài vụ rồi, mua nhà cần giấy tờ gì anh đều đã photo mang theo đây rồi. Kế toán còn nói với anh, mua nhà rất phiền phức nên anh phải tốc chiến tốc thắng!

Cô nhân viên hơi ngập ngừng, lẽ nào quan hệ giữa hai người này không phải vợ chồng, nhưng mà trông độ tuổi không giống người chưa kết hôn “trong sáng”. Thảo Thảo còn miên cưỡng xem là thế được, còn Thẩm Bị cảm lún phún râu thế kia tuyệt đối không phải người tốt để tin tưởng. Lại còn lái Audi, sao vay công quỹ được?

Cô nhân viên liền nói: “À, thật ngại quá thưa anh, ở đây không vay công quỹ ạ.”

Thẩm Bị cau mày, thứ sáu anh có hỏi qua tài vụ rồi, bên đó bảo có thể nhận vay công quỹ mà!

“Tại sao?”

“Vi thời gian quá dài, nên chúng em phê duyệt không kịp, với lại định mức công quỹ và vay kinh doanh không nhiều, nên không cần lãng phí thời gian của anh đây.”

Thẩm Bị xoay sang hỏi Thảo Thảo: “Em là luật sư mà? Có chuyện này hả?”

Thảo Thảo đang ngáp giữa chừng thì vội ngậm miệng, nhìn Thẩm Bị, rồi lại nhìn cô nhân viên, ngẫm nghĩ một lúc rồi kéo tay Thẩm Bị: “Thôi, chúng ta qua bên Kim Du đi, nhà cửa bên đó cũng được, còn cho trả vay công quỹ nữa.”

Thẩm Bị giật mình, sao anh không nhớ ta? Đang ngỡ ngàng thì đã bị Thảo Thảo kéo ra ngoài.

Cô nhân viên vẫn đi theo: “Thế cũng được, bên đó cũng khá. Chỗ hai người nói vị trí cũng tốt, nhưng giá trị tổng thể không bằng bên chúng em đâu. Sắp tới bên chúng em sẽ mở...” Đến cửa, cô nhân viên lại nói, “Hay là anh chị đặt cọc trước đi, em sẽ giữ lại căn hộ đó cho anh chị. Nhà chỗ chúng em bán rất chạy, không chừng chiều nay chẳng còn nữa.”

Thảo Thảo kéo tay Thẩm Bị, chuyên tâm đối phó với cô ta, Thẩm Bị mơ mơ màng màng chẳng biết hai cô nàng này đang chơi trò gì, chẳng ai nhận ra cử chỉ của mình rất thân mật. Nghe cô nhân viên nói, Thẩm Bị thấy cũng đúng, dừng bước định nói thì Thảo Thảo cướp lời: “Hay là thôi đi, chúng tôi bận lắm, chỉ rảnh hôm nay thôi. Cho nên chẳng làm mấy cái bước đặt nhiều ít gì đó đâu. Nếu có căn hộ nào vừa ý thì mua thẳng luôn. Mua xong còn làm việc khác nữa, đúng không chồng?”

Tiếng ‘chồng’ làm Thẩm Bị choáng váng, ngu ngơ gật đầu, tay bị Thảo Thảo nắm chặt, chân bước theo cô. Ủa, sao cô ấy không đi nữa?

Cô nhân viên nói: “Hay thế này đi, anh chị vào trong uống trà nghỉ ngơi. Để em hỏi quản lý thử xem có ngoại lệ không?”

Nói đến đây Thẩm Bị mới vỡ lẽ, thì ra không phải không được mà là không muốn! Mánh khóe này anh cũng từng dùng, chẳng qua hôm nay có thể do không phải đi làm nên anh chẳng nghĩ nhiều.

Thì ra Thảo Thảo vốn không ngờ!

Thẩm Bị khen ngợi nhìn Thảo Thảo, Thảo Thảo cảm thấy rất thành tựu, đắc ý ngồi xuống sofa thưởng thức trà. Nét cười giữa mày dù vẫn áp lực vất vả nhưng không còn thấy vẻ mệt mỏi vừa rồi. Nét mặt hồng hào tươi sáng!

Vòng đi vòng lại làm đủ các thủ tục, về tới nhà cũng đã 5 giờ chiều. Thảo Thảo chẳng thèm quan tâm Thẩm Bị có ăn cơm hay không, liền khóc ròng ngồi trước máy tính gõ hết tài liệu.

Thẩm Bị về Vạn Quốc Thành lấy văn kiện, rồi ngồi đối diện Thảo Thảo đọc những thứ tạp nham. Vừa đọc vừa nói: “Ôi, chỗ em bé xú hà, đợi cuối năm giao nhà thì chuyển sang nhà mới luôn đi.”

Thảo Thảo đang để tâm vào đồng tài liệu, có câu đáp câu không.

Thẩm Bị cũng dần đắm chìm vào đồng văn kiện, uống trà Thảo Thảo châm, im lặng suy tư.

Trời tối dần, Thảo Thảo đứng dậy mở đèn một lần, Thẩm Bị châm nước mấy lần, chẳng ai nói tiếng nào.

Nhưng sự yên tĩnh này không giống với kiểu lạnh lẽo thông thường. Có mấy lần, Thảo Thảo ngẩng đầu lác cổ, nhìn ánh sáng trên trán Thẩm Bị, trong lòng có thứ gì đó được lấp đầy. Cô nghĩ: Tìm người kết bạn là chính xác.

Thẩm Bị cũng nhìn Thảo Thảo mấy lần, ánh sáng máy tính chiếu lên mặt cô, vẻ mặt nghiêm túc chú tâm. Lông mi dài khẽ chớp làm anh nhớ đến cảm giác nó quét quét lên ngực anh. Anh vội cúi đầu nghĩ: Sống thế này cũng được. Không yêu đương, chẳng bị liên lụy, cũng không ảnh hưởng đến công việc, rất tốt.

7 giờ tối, Thẩm Bị nhận một cuộc điện thoại, là Quan Hạo gọi đến, bảo là có hẹn với mấy người bạn trong chính phủ, rủ anh cùng đi. Mọi người nhất thời cao hứng mới hẹn gấp thế này, không biết Thẩm Bị có rảnh không? Nghe giọng Quan Hạo hình như sa sút, e là chuyện không đơn giản như thế.

Thẩm Bị đứng dậy: “Tối nay em ăn cơm một mình nha, anh tạm thời có việc phải đi trước.”

Thảo Thảo à một tiếng, nhẹ người, đúng lúc mình khởi nấu cơm: “Vậy tối nay anh có về không? Có cần em để cửa cho không?”

Để cửa là không khóa trái cửa lớn, cũng không móc cửa trong. Thẩm Bị nghĩ một chút, Quan Hạo thường chơi rất high, không biết lần này đi với mấy ông quan chức đó đến mấy giờ nữa: “À, em khóa cửa lớn luôn đi.

Thảo Thảo gật đầu, thuận miệng dặn dò: “Tối anh lái xe cẩn thận đó! Đừng uống rượu, nếu uống thì gọi điện cho em, em có bằng lái.”

Thẩm Bị cười: “Em lái xe bao lâu rồi?” Hỏi xong anh cũng đã sửa soạn ổn thỏa.

Thảo Thảo nói khoác mà không biết thẹn: “Chưa lái! Nhưng cũng đỡ hơn ma men!” Nói xong cô liền cười, lại tiếp tục vui đầu làm việc!

Thẩm Bị cười ha ha: “Biết rồi! Tái xế!” Vừa cười anh vừa ra cửa.

Thảo Thảo làm xong công việc lại đọc thêm mấy cuốn sách. Gần đến cuối tháng 8 rồi, cô định xin nghỉ phép sớm để ôn thi, nhưng nghe bảo công ty không duyệt. Lần trước có một cậu “rùa biển” (*) xin nghỉ để tập trung ôn bài cho kì thi tư pháp cũng không được duyệt, bực mình quá cậu ta từ chức luôn.

(*) Rùa biển: chỉ những người Trung Quốc sau khi đi du học nước ngoài về nước dựng sự nghiệp.

Thảo Thảo nghĩ, khó khăn lắm mới tìm được công việc này, hơn nữa, mình thi nhiều lần thế cũng bị ảnh hưởng tâm lý rồi, lờ rớt nữa thì sao? Nghĩ đi nghĩ lại, không được buồn ngủ nữa. Cô vỗ nước lạnh lên mặt, tiếp tục đọc sách uống trà, dù gì cũng phải đọc hết số sách của ngày hôm nay!

Hai giờ đêm, Thẩm Bị vẫn chưa về. Thảo Thảo ngẫm, Thẩm Bị chỉ là gã nhân tình mà thôi, không phải Quan Hạo, cũng chẳng phải chồng mình! Thích thì đến, không thì thôi, quan tâm nhiều làm gì.

Đọc sách tiếp. Ba giờ đêm, anh vẫn chưa về. Thảo Thảo đã đọc hết lượng sách của ngày hôm nay, cô lại nghĩ, thôi thì mình đọc thêm lần nữa, thử mừng tượng lại xem sao.

Bốn giờ rưỡi sáng, Thẩm Bị về, Thảo Thảo gục trên bàn ngủ say sưa...

Thẩm Bị gọi Thảo Thảo dậy, bảo cô về giường mà ngủ. Thảo Thảo ở một tiếng, vào phòng vệ sinh, vẫn không quên đánh răng rửa mặt! Thẩm Bị bó tay cười, anh vốn định làm biếng một bữa, nhưng mà không được rồi.

Thẩm Bị lên giường nằm, mãi mà chẳng ngủ được.

Thật ra buổi uống rượu hôm nay đa phần không giống lúc trước chỉ chuyên ép rượu, mà mọi người đều biết quý trọng bản thân. Chẳng phải Thảo Thảo đã từng nói: Người ép rượu gây ra sự cố cho người khác sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự ư. Anh không muốn bị thẩm tra nữa đâu.

Nhưng không biết hôm nay Quan Hạo bị trúng tà gì mà uống liên tục. Người khác không uống anh ta cũng uống. Cũng may ở đó có ông thư kí của Phó thị trường nào đó tư lượng không tồi, nên giữ vững được cục diện. Trước đây Thẩm Bị cũng có uống rượu, chẳng có việc gì cả, uống say thì ngủ rất ngon thôi. Nhưng hôm nay, anh không muốn uống. Một là do Thảo Thảo đã dặn rồi, hai là anh nghĩ dù về nhà cũng buồn chán chẳng làm gì cả, hơn nữa dù không uống rượu anh vẫn ngủ ngon.

Quan Hạo say bí tỉ, Thẩm Bị lại đưa anh ta về. Trên đường, thỉnh thoảng anh ta lẩm bẩm: “Phụ nữ rất nhẫn tâm” ra thì chẳng nói gì khác. Quan Hạo ở khu biệt thự liền kề của khu Sơn Thủy Văn Uyên, cô giúp việc nhà anh ta ra mở cửa, bảo là bà chủ đã ngủ rồi. Thẩm Bị liếc nhìn quang cảnh xinh đẹp của khu biệt thự, chợt nghĩ quá mất mặt.

Mình nên dành cho Thảo Thảo căn nhà thế này mới đúng.

Nghĩ vậy Thẩm Bị xoay sang nhìn Thảo Thảo, mặc kệ cô ngủ chưa, hỏi thẳng: “Thảo Thảo, em thích ở biệt thự không?”

Thảo Thảo ngủ không sâu, nhưng mệt mỏi cả ngày rồi, đang lúc mơ thấy đủ loại đồ tộ tung bay vòng vòng trước mặt, nghe Thẩm Bị hỏi, cô mơ màng đáp: “Không thích, ngán lán không thích!”

Thẩm Bị vươn tay ôm lấy cô: “Tại sao?” Sau đó cọ râu lên gò má cô.

Thảo Thảo vui đầu, thoát khỏi sự tra tấn phiền phức, lại lí nhí nói: “Đi ra rồi không muốn vào lại nữa. Ai đưa em vào, em sẽ đánh chết kẻ đó! Ôi, anh đừng quậy, ngủ đi!”

Thẩm Bị ngán ra, đi ra rồi thì không muốn vào lại nữa? Thì ra Thảo Thảo từng ở biệt thự? Có người từng bao nuôi cô ấy trước khi gặp anh ư?

Thoáng chốc từng việc từng việc hiện lên trong đầu anh, quần áo giày dép đắt tiền, bao cao su chuẩn bị sẵn cả, Thảo Thảo thản nhiên đồng ý lời đề nghị của anh, còn cả câu nói chế giễu trong điện thoại nữa: “Thẩm Bị, không phải anh không đủ kinh nghiệm đấy chứ?”.

Cô có nhiều kinh nghiệm lắm sao?

Trong lòng Thẩm Bị phức tạp không rõ, thì ra Thảo Thảo...

Anh không muốn nghĩ oan cho Thảo Thảo, nhưng nếu không phải vậy thì sao?

Thẩm Bị hơi hối hận, biết vậy uống say cho rồi!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Phụ nữ ấm áp là điều không dễ thay đổi

Thẩm Bị ôm chặt Thảo Thảo, cuối cùng co người lại. Thảo Thảo rất thích được ôm như thế này, chú tâm lại non nớt. Quả thật, Thẩm Bị là người đàn ông cường tráng, cuộc sống sung sướng cũng không mài mòn cơ thể anh, nhìn vào quy luật sinh hoạt của anh thì thấy, dù anh không nhắc đến quân nhân nhưng trong tiềm thức anh vẫn luôn dựa theo thói quen sinh hoạt của bộ đội mà thúc ép bản thân. Có lúc, khi ôm Thẩm Bị, Thảo Thảo sẽ nhớ đến Quan Hạo, mặc dù đa số chỉ là trong tích tắc thôi, nhưng khi Thảo Thảo buông thả mình đắm chìm trong dục lạc cũng sẽ so sánh hai người với nhau. Cô thừa nhận mình không phải gái ngoan. Cho dù là ai cô đều thích họ của lúc này.

Bọn họ dùng hết sức tập trung vào vùng nhỏ bé, rồi thoải mái đặt bộ phận mềm yếu nhất của cơ thể mình vào vùng đó. Bọn họ đều là những kẻ cường tráng mạnh mẽ, bên ngoài thì hô mưa gọi gió, không gì không làm được, nhưng những lúc này lại như “con” của cô, chỉ có cô mới có thể bảo vệ bọn họ. Chỉ có đôi chân, đôi tay, bầu ngực và cả tử cung của cô, những thứ nguyên thủy nhất, những thứ thuộc về cô, chẳng ai có thể đoạt lấy, cũng chẳng kẻ nào có thể lật đổ thứ có thể bảo vệ bọn họ.

Khi ấy, Thảo Thảo sẽ có cảm giác mình như nữ hoàng. Dù rằng mỗi lần đều có thể đưa cô lên đỉnh, song cảm giác đó đủ làm phụ nữ thỏa mãn với bản thân mình, bất kể cô có lên đỉnh hay không, chỉ cần tên đàn ông đó đạt cao trào thì đã làm Thảo Thảo hài lòng – Là tôi cho anh đạt điều đó! Với Quan Hạo, Thảo Thảo thương tiếc nhiều hơn; còn với Thẩm Bị, cô từ chối nghĩ thêm, chỉ muốn đưa mình chìm vào hoan lạc.

Cho nên, đang lúc Thẩm Bị là người nằm trên người cô nghỉ ngơi, sắp trượt ra thì Thảo Thảo ôm chặt lấy anh, khẽ thì thầm bên tai anh: “Đợi chút đã!”

Thẩm Bị thờ ơ gấp, không động đậy, nói bên tai Thảo Thảo: “Người ta bảo, phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, năm mươi hút chất! Quả nhiên không sai!”

“Chết đi!” Thảo Thảo đỏ mặt, đẩy anh ra, Thẩm Bị cười ha ha, nắm chổng vó một bên. Thảo Thảo kéo mền đắp lên bụng anh, rồi nằm xuống cạnh đó.

Kết thúc “tập thể dục buổi sáng” của sáng sớm thứ hai, Thẩm Bị đi tập thể dục, đánh răng rửa mặt theo thói quen, Thảo Thảo cũng vậy. Giống như cuộc sống vốn dĩ đã như thế, nhìn như giao hòa nhưng cũng sẽ có những bí mật, những chuyện khó xử không thể nói thành lời quán lấy những thứ khác nhau không thay đổi. Thảo Thảo che miệng ngáp ngáp dài, Thẩm Bị ngẩng đầu nhìn cô cười cười. Động tác thất thố này làm Thảo Thảo xấu hổ đỏ mặt.

“À, hôm nay em muốn đi đăng kí sim, mua điện thoại. Có việc gì thì anh gọi vào số văn phòng ấy.” Thảo Thảo nói với Thẩm Bị như thế khi sắp xuống xe. Thẩm Bị gật đầu: “Đừng vội mạnh, việc chưa làm xong thì đừng có bán mạng như thế. Em đâu thiếu tiền.” Nói xong anh lái xe đi mất.

Thảo Thảo đứng đó ngẩn ngơ nhìn theo hướng xe mất hút, nước mắt chảy ra.

Cũng có người từng nói câu đó, cô vâng lời, sau đó mất việc, về nhà, cuối cùng ngay cả nhà cũng mất. Đây là vội mạnh ư? Sau đó cô mới hiểu, mình phải cố gắng vì mình, người khác không sống thay mình đâu!

Cô cảnh cáo mình, Thẩm Bị không phải Quan Hạo, nhưng Thẩm Bị cũng là đàn ông, hơn nữa lại là người đàn ông có hành động “bao nuôi”. Mình phải hết sức cẩn thận!

Thảo Thảo gửi tài liệu đã dịch xong cho Phùng Thượng Hương, cô ta chẳng ừ hử tiếng nào, chỉ lo làm việc của mình. Thảo Thảo chỉ biết đây là hạng mục lớn, nhưng mình là trợ lý của luật sư Tôn. Dịch hồ sơ này phải được luật sư Tôn cho phép, cũng có nghĩa luật sư Tôn phải chịu trách nhiệm đối với kết quả của nó.

Thảo Thảo nghĩ một hồi rồi hỏi Phùng Thượng Hương: “Luật sư Phùng, có cần photo bộ tài liệu này gửi cho luật sư Tôn không?”

Phùng Thượng Hương rời mắt khỏi đồng hồ sơ, ngẩng đầu cau mày bức dọc: “Chuyện này còn phải hỏi tôi nữa hả? Cô tự xem mà làm đi!”

Thảo Thảo nén nhịn, ra khỏi phòng làm việc, gửi tài liệu cho Tôn Nam Uy. Tôn Nam Uy vội nói điện thoại: “Thảo Thảo, cô đã gửi cho Tiểu Phùng chưa?”

“Gửi rồi.”

“Ừ...” Tôn Nam Uy hơi bất mãn im lặng, lát sau mới nói tiếp: “Lần sau, cô nhớ phải gửi cho tôi trước, tôi đọc xong thì mới gửi cho cô ấy.”

Thảo Thảo muốn nói do cô ta bảo cần gấp, nhưng lại nuốt về. Đáng lẽ thứ bảy mình đã làm xong gửi cho Nam Uy rồi, chứ không phải đợi tới hôm nay mới gửi.

Mất khô khan hơi đau, không biết có phải do không ngủ được hay không. Thảo Thảo vội đáp: “Vâng, tôi nhớ rồi. Cảm ơn luật sư Tôn!”

Tiếng ‘luật sư Tôn’ chứa chút bức dọc, nhưng trong văn phòng, ai cũng bận sứt đầu mẻ trán, chẳng ai đi quan tâm cô giận cái khi gì. Hôm nay Tôn Nam Uy rất bận, đến nỗi chẳng có thời gian ăn trưa tám chuyện thiên hạ. Tiểu Vương thay thế chỗ của Tôn Nam Uy, dính lấy Thảo Thảo. Nhưng dù sao phụ nữ tám chuyện không như bọn đàn ông, lần này Thảo Thảo ‘ăn’ đủ no, cô và Tiểu Vương ý ra ghé tám đủ loại chuyện.

“Thảo Thảo, chị cừ thật, việc của luật sư Phùng mà cũng dám nhận nữa. Hồi đầu em còn lo lắng cho chị nữa đó!” Tiểu Vương dù gầy gò, nhưng ‘bụng văn phòng’ không nhỏ, cả ngày đều rầu rĩ giảm béo. Lúc này, bụng phình ra, căng cả eo vấy. Thảo Thảo bảo cô năng nèn vận động chút đi, nhưng Tiểu Vương luôn bảo “Không có thời gian!”, gạt phắt đi. Dần dà Thảo Thảo cũng chẳng nói nữa.

Nghe Tiểu Vương nhắc đến luật sư Phùng, Thảo Thảo nhớ đến chuyện xem mắt của Phùng Thượng Hương và Thẩm Bị, hơi tò mò nên xuôi theo câu

chuyện của cô nàng: “Hà, sao thế?”

Tiểu Vương vỗ vỗ bụng, mong rằng có thể vỗ nhỏ nó lại, hỏi hột bảo: “Gái già chẳng gà được, ngày ngày thấy những thiếu nữ trẻ tuổi bọn em không vừa mắt.” Tiểu Vương là thế hệ sau 8x, nghe đâu hỏi đó tên MSN là “Thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp vô địch nhất vũ trụ”, bị Phùng Thượng Hương mắng cho một trận, bảo là thiếu thận trọng. MSN là dùng để liên lạc công việc, không phải nơi khoe khoang, bắt phải đổi tên ngay! Tiểu Vương không phục, hai người chẳng ai nhường ai, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ. Theo như Tiểu Vương nói thì: Trong công ty ai cũng kết thù với chị ta cả! Không kết thù mới lạ đó!

Thảo Thảo bảo: “Haizz, chị thấy luật sư Phùng xinh đẹp mà, thu nhập hơn trăm vạn một năm, sao không gà được chứ? Chắc chắn là quá kén chọn!”

Tiểu Vương xùy một tiếng: “Cô ta á? Đều là trang điểm mà thôi. Lấy tiền mua đủ loại mỹ phẩm cao cấp để che các nếp nhăn, lỗm đốm trên mặt. Đầu giống như chúng ta, có làn da đẹp trời sinh chẳng cần phải tô trét gì thêm.”

Thảo Thảo chẳng để tâm đến những lời tự khen của cô nàng, tiếp tục hỏi: “Đủ loại thanh niên tài tử, kim cương vương lão ngũ, luật sư Phùng cũng chẳng vừa ý ai sao?”

Tiểu Vương nghĩ một lúc rồi nói: “À, để em nhớ xem. Đúng rồi, em nghe bảo năm ngoái hay năm kia gì đó, hình như luật sư Phùng có theo đuổi một người, nhưng thất bại. Tóm lại là người ta mặc kệ cô ta?!”

Thảo Thảo kinh ngạc hỏi: “Hà? Ai mà cao giá thế, được luật sư Phùng theo đuổi?”

Tiểu Vương ngồi thẳng dậy, nghiêm túc kể: “Lúc đó em cũng ở công ty, còn kiêm luôn chức tiếp tân.” Sau đó, cô nàng thấp giọng thần bí kể: “Chị không biết đâu, hồi đó điện thoại tổng ở công ty chúng ta có phím mute, ấn vào là có thể nghe được điện thoại ở tuyến khác!”

Thảo Thảo bất ngờ, Tiểu Vương đặc ý bảo: “Phụ nữ hẹp hòi thiên cận như Phùng Thượng Hương hỏi đầu vì muốn tiết kiệm chi phí nên kêu em đi làm tiếp tân!” Tiểu Vương tốt nghiệp Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, lại học thêm bằng học vị ở Đại học Chính trị Pháp luật, mất cao hơn đầu. Vừa mới ra trường (giờ cũng thế), cô nàng kỳ vọng rất cao về mình. Công việc “tiếp tân” này làm cô nàng hận cực kỳ.

Tiểu Vương bảo: “Em chẳng ý kiến về việc đứng quầy tiếp tân ra sao, em chỉ không thích loại người như Phùng Thượng Hương! Cho nên, lúc phiên chán, em ấn nghe thử, nghe thấy chuyện hài luôn đó! Chị đừng thấy bình thường chị ta tung hoành ngang dọc mà lắm, nói chuyện với khách hàng giống như luật sư Tôn vậy đó, nịnh bợ, em chẳng kể hết nữa!” Tiểu Vương chê đủ thứ.

Thảo Thảo đợi cô nàng vào đề.

Tiểu Vương bảo: “Điện thoại tổng của công ty chả phải có danh sách cuộc gọi ngoại tuyến đó sao? Đều được thống kê hàng ngày cả đấy, để tính phí điện thoại đó. Em phát hiện cô ta luôn gọi vào một dãy số, mà số đó không phải số khách hàng của công ty! Sau đó em để ý thử, thì ra cô ta đang theo đuổi người ta!”

Cuối cùng Tiểu Vương cũng vào điểm chính, Thảo Thảo tò mò mở to mắt, căng tai lắng nghe.

Tiểu Vương nói: “Thì ra, hai người họ biết nhau qua xem mắt. Người kia hình như có dây mơ rễ má gì đó với bên bộ đội ấy, vừa mới ly hôn nên chưa nghĩ nhiều đến chuyện tìm đối tượng. Hôm đó, luật sư Phùng đi cùng với bạn đến buổi xem mắt đó, kết quả ngó ngang liếc dọc người ta cơ!” Cô nàng tạm ngừng rồi nói tiếp: “Cô ta hăng hái lắm nhá, cứ hai ba ngày lại hẹn người ta đi ăn cơm. Hình như người đó rất bận, chẳng chịu. Cuối cùng có cô thư kí gọi điện đến, em nghe điện thoại, cô gái đó chả phải dạng vừa đâu. Em nhớ cô ta bảo sếp của cô ta rất bận, à, luật sư Phùng luôn lo lắng người ta hiểu lầm. Về công việc sau này thì trực tiếp tìm cô thư kí đó luôn, họ Kiều thì phải, em quên rồi. Nói tóm lại, sau lần đó là ngưng, không gọi điện cho người ta nữa, người ta bị cô ta làm phiền quá mà! Ha ha, Phùng Thượng Hương luôn cho rằng mình rất xinh đẹp, chị xem, người ta có thư kí riêng luôn kìa. Em thư kí vừa thơm vừa mềm, vừa trắng lại vừa ngọt nữa chứ!”

Thảo Thảo cười ha ha, đẩy Tiểu Vương: “Em nói cứ như người ta là bánh bao vậy đấy!”

Tiểu Vương cười hí hửng, ghé sát vào: “Thảo Thảo, em thấy chị giống hơn đấy. Chị nhìn em xem, cô đơn một mình, hay hai chúng mình thử đổi khuynh hướng tình dục xem, thù hoa gì nhỉ?!”

Thảo Thảo không hiểu: “Hà, cái gì thù hoa?”

“Chơi les đó!” Tiểu Vương cười đều.

Thảo Thảo đỏ mặt, đẩy cô gái đang áp sát mình ra: “Chị với em khác thế hệ rồi, còn nói nhảm nữa thì về tìm mẹ em mà nói!”

Tiểu Vương lè lưỡi trêu.

Thảo Thảo nhớ đến điện thoại tổng đó thì hỏi: “À, nghe lén người ta nói chuyện là sai trái, em đừng kể lung tung đó!”

Tiểu Vương bảo: “Dạ, chả sao. Việc điện thoại tổng có thể nghe được tuyến riêng ai cũng biết, nên đã đổi cái khác rồi. Hơn nữa, điện thoại ở quầy tiếp tân lúc đó đã được đổi mấy lần, Phùng Thượng Hương có nghi ngờ em cũng chẳng có bằng chứng gì.”

“Trong công ty... đều biết chuyện của luật sư Phùng à?”

“Đúng rồi, gần như thế đó! Chuyện tốt chưa ra, chuyện xấu đã bay khắp nơi rồi. Chỉ là mọi người không nói mà thôi. À, chị đừng nói đó, bà cô già mà

biết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nổi điên lên thì thật chết người đấy!”

“Vớ vẩn, gì mà bà cô già chứ, nói lung tung!” Thảo Thảo đứng lên dọn dẹp đồ đạc, bắt đầu công việc buổi chiều.

Thì ra là thế, chẳng trách về mặt cô ta kì lạ đến thế.

Thảo Thảo đang thoải mái tám chuyện, còn moi ra chuyện xấu hổ của Phùng Thượng Hương ở bên này. Thì thứ hai đầu tuần cũng có người hao tâm tổn trí, ví dụ như Tiểu Kiều.

Đầu tuần, Kiều Tiểu Nhuế vừa vào công ty, càng nghĩ đến Thẩm Bị thì càng thấy khó chịu. Lúc ăn trưa, quản lý tài vụ của công ty thân bí ngồi xuống cạnh cô. Vị quản lý này chẳng những giỏi về tài chính, mà còn rất biết giao tiếp, nói chung là “gián điệp” ở bộ phận tài vụ cho Tiểu Nhuế. Có khi Thẩm Bị không thông qua cô mà đi rút sổ, cô cũng biết rõ ràng. Ban đầu chỉ là quan tâm, về sau lại như một “bản năng”. Vị quản lý tài vụ này họ Đỗ, luôn lén lút lút lút, nên người trong công ty đều gọi anh ta là “Đô Phiền”! Đàn ông đàn ông mà suốt ngày ngồi lê đôi mách, chuyện gì cũng muốn chen vào hóng hớt, dài dòng nhiều chuyện.

Nơi nào có anh ta thì sẽ có chuyện xảy ra, Tiểu Kiều vẫn còn cần anh ta nên luôn giữ mối quan hệ tốt đẹp. Đô Phiền vênh tay cong cong cảm mến, vừa húp canh vừa huyền thiên. Thấy Tiểu Kiều chẳng hứng thú gì về tin tức mà mình vừa kể, thì chợt nhỏ giọng bảo: “Trợ lý Kiều, đợt phát lương cuối tháng rồi, Thẩm tổng bảo chuyển hai vạn vào một tài khoản. Chuyện này cô có biết không?”

Tiểu Kiều quan tâm “Ồ, chẳng phải luôn gửi tiền lương vào tài khoản của Thẩm tổng sao?”

“Không! Tài khoản đó không phải cái của Thẩm tổng. Tôi kiểm tra thử thì thấy là của Ngân hàng Thương mại. Tiền lương của công ty đều dùng ở Ngân hàng Công thương.”

“À, có lẽ Thẩm tổng tự làm cái khác.”

Đô Phiền thấy Tiểu Kiều đáp lời thì tiếp tục tung tin: “À, còn nữa, thứ sáu tuần trước, Thẩm tổng đột nhiên hỏi tôi chuyện mua nhà, còn hỏi phải chuẩn bị hồ sơ gì nữa. Tôi còn in ấn đóng dấu giúp anh ấy nữa cơ! Trợ lý Kiều, Thẩm tổng không thích khu Vạn Quốc Thành muốn đổi chỗ khác à?”

Mặt mày Tiểu Kiều trắng bệch. Thẩm Bị muốn mua nhà? Sao cô lại không biết!

“Thẩm tổng đến đây cũng lâu rồi, mua nhà sắm cửa cho mình cũng là chuyện thường mà.” Tiểu Kiều cố gắng bình tĩnh, “Biết đâu anh ấy làm thế bảo đảm thì sao, sao anh lại chắc chắn thế chứ?”

Đô Phiền thấy Tiểu Kiều quan tâm nên vội bảo: “Chắc, ngay cả chứng minh thu nhập của công ty cũng đã làm sẵn luôn rồi. Thẩm tổng còn muốn làm luôn cả khoản công quỹ nhà cửa nữa cơ!” Nói đến đây, hình như Đô Phiền nhận thấy điều gì đó, “Trợ lý Kiều, cô... không biết hả?”

Tiểu Kiều cười cười: “Sao được! Lúc đầu Thẩm tổng bảo tôi đi làm, hai ngày nay bận bịu quá nên quên mất tiêu. Không ngờ anh ấy cần gấp thế.”

Giọng điệu hơi thân thiết, Đô Phiền cười vui vẻ. Thường thì Tiểu Kiều sẽ không làm rõ mấy chuyện hiểu lầm này, thậm chí còn vô tình cố ý thêm mắm dặm muối vào. Cô không muốn tìm hiểu là bởi do đâu, chỉ là muốn làm thế mà thôi.

“Phải rồi, anh Đô. Người giữ dấu của công ty là người bên anh hả? Chuyển qua cho tôi được không? Gần đây nhiều dự án quá, thường xuyên cần dùng con dấu.”

Lão Đô cảnh giác, muốn lấy người bên mình sao?

Tiểu Kiều liền nói: “Ý tôi là chỉ tạm thời mượn vài ngày thôi, xong dự án sẽ trả lại cho anh ngay. Với lại, có thể cô ấy là người liên lạc giữa tổ dự án và tài vụ, có vài chuyện không cần anh phải tự mình đi nữa.”

À! Thì ra là được trọng dụng!

Lão Đô gật đầu: “OK, chiều nay tôi sẽ chuyển cho cô ngay.”

Gần đó, tài xế Tiểu Trương ăn trưa một mình, ánh mắt bất giác nhìn sang bên này.

Bình thường Tiểu Trương không thích nói chuyện, đáng vẻ cũng chẳng vui vẻ gì, ngày nào bản mặt cũng trơ như khúc gỗ. Là kiểu người cô độc, tàn khốc. Trừ mấy em học trò say mê ra thì người trong công ty chỉ ở xa ngưỡng mộ mà thôi.

Chỉ tới khi gặp Thẩm Bị, ánh mắt mới có hồn trở lại. Nghe nói, anh ta vốn là lính đánh thuê, sau đó bị thương nên mới chuyển nghề.

Khi mới tới, có người không biết sợ, chạy đến hỏi anh ta có đánh chết người chưa?

Anh ta nhìn thẳng vào người đó, gật đầu. Từ đó người kia chẳng dám hỏi gì trước mặt anh ta nữa. Nghe đâu, lúc về nhà còn mơ thấy ác mộng hai ngày liền. Lúc hỏi người kia mơ thấy gì, người kia chẳng dám kể ra. Rất sợ hãi, nỗi sợ lạnh băng luôn bao phủ. Anh ta đi vào rừng rậm tối đen, đã thú ở khắp nơi nhìn chăm chăm vào anh ta, lúc nào cũng có thể nhảy vào xé xác.

Thẩm Bị nghe kể xong thì cười ha ha, nói: “Ranh con, cũng không nhìn rõ xem là lính của ai!”

Từ đó trở đi, chẳng có ai dám lại hỏi chuyện đồng chí Tiểu Trương ở tập đoàn thương mại nhà nước, đương nhiên là trừ đám con gái hay tăng bốc ra. Nói gì cũng chẳng ngăn nổi, càng là đàn ông không thể chạm vào thì càng là mục tiêu của bọn họ. Cũng may, chẳng có ai dám nói thẳng mặt anh ta cả.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thảo thảo yêu rồi! vợ cũ quay về! thẩm bị...

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Thảo Thảo mua điện thoại, làm sim xong, định gọi cho Thẩm Bị thì sức nhớ mình đã xé danh thiếp của Thẩm Bị tan tành rồi, cũng chẳng thèm ngó mắt nhìn lần nào. Thẩm Bị từng gọi vào điện thoại cũ của cô, nhưng điện thoại mới thì chưa có. Thảo Thảo đành tìm số điện thoại của công ty anh, lưỡng lự có nên gọi hay không.

Đang phiền não thì điện thoại reo, là Thẩm Bị gọi tới.

“Mua rồi hả?” Giọng Thẩm Bị rất lớn, chẳng biết đang vui hay sầu.

“Ừ, mua rồi. Chưa kịp gọi cho anh thì anh đã gọi em rồi. Trùng hợp ghê!”

“Mua rồi thì tốt, em bắt taxi về đi, trời nóng quá. Tối nay anh phải đi xã giao nên không ăn cơm đâu.”

“Ừ. Anh đừng uống rượu đó.”

“Biết rồi, biết rồi!” Thẩm Bị đồng ý qua loa, rồi bỏ điện thoại xuống, dùng một hồi. Đột nhiên vui vẻ, khề hát vang. Thảo ngốc này ngoài trừ dặn anh đừng uống rượu ra thì không nói gì nữa, miệng lưỡi chẳng ngọt ngào giống mấy cô gái khác chút nào.

Thẩm Bị ngân nga khúc quân ca, đi đến bàn làm việc.

Tiểu Trương gõ cửa bước vào, đứng thẳng nghiêm chào. Thẩm Bị bảo: “Đừng gò bó thế, cậu đã rời quân đội rồi, cứ cứng nhắc thế sẽ làm người ta sợ đó.”

Tiểu Trương xấu hổ cười, hơi lúng túng: “Em, em sắp thi cuối kì rồi, nên muốn...”

“Xin nghỉ đúng không? Duyệt.” Thẩm Bị hào sảng, “Thi cho tốt đó! Có mà cầm được tấm bằng đại học về! Để bọn họ thấy quân nhân chúng ta không phải loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển.”

Tiểu Trương vui vẻ gật đầu, khuôn mặt đen đúa phỉm đỏ, đôi mắt sáng ngời, môi mấp máy chẳng nói nên lời, mặc vest, đeo cà vạt, ngẩng đầu ưỡn ngực, đậm chân, nghiêm chào!

Thảo Thảo về nhà, vừa nấu cháo vừa giờ sách ôn bài, đúng là ở địa bàn của mình thoải mái thật. Dù Thẩm Bị đã mua nhà mới, nếu có thể không chuyển thì khỏi chuyển. Đừng nói cái khác, một cái bàn học anh cũng chẳng chuẩn bị cho cô nữa là! Còn sổ sách của mình nữa, phòng sách đã bị Thẩm Bị chiếm lấy rồi, biết đặt bảo bối của mình ở đâu đây!

Thảo Thảo mở trang lớp trực tuyến, nghĩ: Không phải chỉ là tình nhân thôi sao, sao mà nhiều vấn đề thế chứ?

Có điều, Thảo Thảo thừa nhận, Thẩm Bị “trùng khí” thế làm cô rất thỏa mãn. Người này... hình như thật sự không tệ. Nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau, cứ như chơi gà vậy, Thảo Thảo nhoen miệng cười.

Thời gian trôi dần như nước chảy. Nháy mắt đã tháng chín rồi.

Ngày nào Thẩm Bị cũng đi xã giao, mới đầu thì chẳng ngày nào về nhà trước 12 giờ, nhưng trên cơ bản thì đảm bảo mỗi tối đều về. Mấy thứ thượng vàng hạ cám trong nhà đa phần đều chuyển từ khu Vạn Quốc Thành đến. Chen chúc trong căn phòng nhỏ Thảo Thảo thuê, làm loạn cả lên.

Về sau, Thẩm Bị phát hiện mình rất thích “tập thể dục buổi sáng”. Nếu về quá trễ thì sẽ chẳng sáng khoái được. Thảo Thảo vội đi làm, chẳng những không để ý đến anh, mà còn đi muộn hốt hoảng quên này quên kia, như thế sẽ ảnh hưởng đến chất lượng tập luyện. Một ngày không làm, Thẩm Bị cảm thấy cả người bứt rứt. Thảo Thảo không đếm xỉa đến anh, anh đành tự điều chỉnh mình thôi. Bỏ mấy cuộc xã giao không quan trọng, từ từ rút ngắn thời gian, giảm bớt số lượng, bảo đảm về nhà trước 12 giờ.

Thảo Thảo phải ôn bài, vì vậy càng ngày càng ngủ trễ. Cho nên lúc Thẩm Bị về nhà, cô vẫn chưa ngủ.

Thẩm Bị đã quen về trễ, lúc nào về đến dưới lầu cũng ngẩng lên nhìn cửa kính ở phía Đông của tầng hai mươi có sáng đèn không. Ánh sáng nơi đó làm anh cảm thấy dễ chịu, rất ấm áp, sau cả ngày mệt nhọc mà nhìn thấy ánh đèn đó sẽ cảm thấy thư thái, yên tâm.

Có một ngày, Thẩm Bị về nhà không thấy ánh đèn, lòng chợt nặng trĩu. Ba chân bốn cẳng vội bước vào hành lang. Đi thang máy lên tầng hai mươi, vừa vào cửa thì thấy Thảo Thảo vừa đốt đèn cây xong!

“Sao không bật đèn?” Thẩm Bị đặt túi xuống, không vui.

Thảo Thảo oan ức: “Hình như cháy cầu chì rồi, em tìm cả buổi cũng không biết nó nằm ở đâu. Điện thoại thì sắp hết pin.” Mấy cái này hồi đó đều do người giúp việc làm hết, cô đâu hiểu cái gì đâu!

Thẩm Bị thở phào nhẹ nhõm, trừng mắt nhìn Thảo Thảo. “Cầm đèn đây!” Anh cầm đèn cây, đi khắp bốn phía. Cuối cùng, anh mở cái cửa nhỏ màu trắng trên bức tường trắng sau cửa ra, bên trong là dây công tắc.

“Tách!” Bật nguồn tổng. Trong nhà sáng trưng, “Nhảy cầu dao thôi. Không sao!”

Thảo Thảo đứng cạnh Thẩm Bị, gãi đầu nhìn vào đó. Anh mặc áo sơ mi trắng tay ngắn, cánh tay cường tráng dịch qua chuyển lại trước mắt cô. Hơi nóng hầm hập toát ra khỏi cổ áo, mùi đàn ông kích thích giác quan phụ nữ. Thảo Thảo à một tiếng, ngờ nghệch cầm đèn cây đi qua, trong đầu lúng búng như có ngàn con ong bay múa, cả người mờ mờ.

“Ôi, em thôi nên đi đã, sao còn cầm thế kia, không sợ phỏng sập đèn cây hả?” Thẩm Bị thấy Thảo Thảo ngốc đến đáng yêu, nghĩ trong đầu: Sao mà đàn thế không biết!

Thảo Thảo thôi nên, rồi bụng chén chè đậu xanh ướp lạnh ra cho anh. Thẩm Bị xi xụp ăn hết sạch, vừa ăn vừa bảo: “Tối lúc em ở nhà, nhớ để đèn, chú ý an toàn.”

Thảo Thảo không dám nhìn anh, ờ một tiếng đáp lại, nghĩ đến gì đó liền hỏi: “Vậy nếu cúp điện thì sao?”

Thẩm Bị hết nói nôm, cái này còn phải hỏi hả?

Thảo Thảo nghiêm túc nhìn Thẩm Bị, nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ và bức mình của anh, cô mới nhận ra mình nói sai rồi. Sờ sờ cổ, bất giác nghiêng đầu ho một tiếng, “Em đi dọn dẹp cái đã, anh cứ từ từ ăn nha!”

Thẩm Bị nhìn theo Thảo Thảo, áo dây mát mẻ, đầu v* nhô cao dưới lớp áo. O? Sao lại có phản ứng rồi! Anh cười khà khà, căng vai mở ngực cho cô dần gân cốt rồi đi theo vào phòng tắm.

Thảo Thảo vừa bước vào cửa phòng tắm, thấy anh cũng đi theo thì giật mình hét lên, sau đó nhanh tay khóa cửa ngăn Thẩm Bị ở ngoài.

Thẩm Bị nói dối mà chẳng ngượng, giọng điệu bình tĩnh: “Thảo Thảo, anh cần nhà tắm, gấp lắm!”

Thảo Thảo vượt ngực bình tĩnh, nghe Thẩm Bị nói cũng có lý, cô nghĩ chắc là do mình nghĩ nhiều thôi, bèn từ từ mở cửa, mặt đỏ hồng bảo: “À, vậy anh dùng trước đi! – A!” chưa kịp nói xong đã bị Thẩm Bị bế lên.

Chỉ nghe Thẩm Bị nói: “Thảo ngốc, không biết cái gì gọi là binh bất yểm trá sao!”

Trong lúc choáng váng Thảo Thảo cũng không quên cãi lại: “Anh là sói xám, đồ tồi, đồ xấu xa! Mau thả em xuống! Ui!”

Bịch, người bị thả xuống giường. Thảo Thảo hét lên một tiếng, Thẩm Bị đã đè lên cô.

“Anh là đồ tồi sao?” Thẩm Bị mân mê đầu v* của cô, cười hư hỏng: “Còn em... em là gì?”

Thảo Thảo xấu hổ đỏ mặt, quay đầu đi.

Thẩm Bị cúi người, hôn lên lỗ tai Thảo Thảo, giọng ồm ồm: “Tiểu xấu xa, nói... thắng thần sẽ được khoan hồng, vừa rồi em nghĩ gì hả?” Thẩm Bị cắn tai cô một cái, Thảo Thảo gần như sắp bật lên! Trong lúc tình mê ý loạn, cô buông thả bản thân mặc kệ cái gì xấu với hổ, ôm chặt lấy Thẩm Bị, nâng eo cọ vào người anh, lầm bầm: “Cái này...”

Thẩm Bị hít mạnh, hình như mắng câu gì đó. Bỗng nhiên buông Thảo Thảo ra, rướn người lấy condom trong tủ đầu giường. Mãn đạo đầu ư? Nói chung đã bị bỏ rồi...

Màn đêm thật lung linh!

Một ngày trước khi đi thi, Thảo Thảo chẳng nói gì với Thẩm Bị. Thẩm Bị vừa về nhà, phát hiện hình như Thảo Thảo rất lo lắng, hỏi một hồi mới biết Thảo Thảo sắp đi thi: “Em đã là tiến sĩ rồi, cả kì thi này cũng không đậu hả?”

Thẩm Bị không thể tin được.

Thảo Thảo có học vị cao luôn là điều làm anh cảm thấy mất thăng bằng, tại sao người ngốc như cô lại có thể học tiến sĩ, quá sĩ nhục thầy giáo!

Thảo Thảo liếc mắt nhìn anh, “rối loạn nội tiết” thấy rõ! Thắm Bị biết rõ mà còn trêu chọc cô. Nhưng đã 12 giờ rồi mà Thảo Thảo vẫn còn thần kinh đi đọc sách không chịu ngủ, Thắm Bị bực mình: “Thảo, ngủ đi. Mười hai giờ rồi đó, ngày mai em phải dậy sớm kia.”

Thảo Thảo đáp: “Em đọc thêm mấy trang đã!”

Thắm Bị quả thật rất tốt bụng, nhiều năm sau, khi anh tổng kết về cuộc đời mình cho con cháu nghe, sẽ khẳng định cho rằng bản tính của mình rất thuần lương, đã cứu được dê con đi lạc đường. Hơn nữa trong khi cứu dê còn chẳng hề nói câu nào sỉ vả nó cả.

Buổi tối trước khi Thảo Thảo khờ đi thi, Thắm Bị rất hiểu lòng người, dịu dàng khuyên bảo: “Được rồi, em đừng đọc nữa. Không đọc thì thi rớt mà có đọc cũng thi lại hà!”

Thảo Thảo ngẩn ra, sau đó mới hiểu ý Thắm Bị. Cô ngồi đó, đôi môi đỏ bị cắn đến mức trắng bệch. Trước khi Thắm Bị chuẩn bị chạy trốn, thì cánh tay mềm yếu trôi gà không chặt của Thảo Thảo lần đầu tiên đã tóm được anh lính đặc chủng xuất ngũ cơ thể cường tráng. Sau đó, lại mắc mưu nữa!

“Ngủ đi! Ngủ cho ngon thì mới phát huy tốt được! Cho dù em có đậu hay không, hai ngày này anh sẽ làm tài xế riêng cho em, không oán không trách! Sẽ không cản trở em. Tối nay em phải ngủ đi! Nào, đi súc miệng thôi!” “chát”, anh đánh vào mũi Thảo Thảo một phát, rồi đẩy cô vào phòng tắm.

Thảo Thảo bực mình, hung hăng đánh răng rửa mặt, nhìn gò má đỏ hây hây trong gương, cô mới từ từ làm chậm lại. Cái mặt này đã nhìn rất nhiều lần rồi, nhưng sao hôm nay lại trông đầy sức sống giống như bọn trẻ thế?! Còn đôi mắt này nữa, sao... giống như đang cười thế kia?

Thảo Thảo nằm trên giường nhẹ nhàng ôm lấy eo Thắm Bị từ phía sau, dán mặt vào lưng anh, cảm nhận lồng ngực đang phập phồng của anh, tâm tình nói: “Cảm ơn anh!”

Trong lòng như có lửa âm ỉ, yêu rồi ư? Có lẽ vậy!

Nhưng

Đồng chí lão Thắm lại đập vào tay Thảo Thảo bảo: “Nóng...”

Thảo Thảo cười hi hi buông anh ra, thờ dài, thoải mái ngủ.

Mí mắt Thắm Bị giật giật, khóe miệng cong cong, cũng từ từ ngủ.

Thắm Bị đưa Thảo Thảo đi thi, buổi trưa còn phải xã giao, chiều thì đi đánh golf để bàn việc làm ăn. Nghe người ta nói đủ chuyện về đầu tư bất động sản, có người khuyến khích Thắm Bị cứ đầu tư vào đi, Thắm Bị không từ chối. Thế nhưng trong lòng lại phản đối, không làm thì thôi, hễ làm là phải chắc chắn. Nhưng anh không còn là thằng ngốc của ngày xưa nữa, tất cả đều là quá khứ rồi. Anh chỉ đáp rằng đang chờ thời cơ, người ta cũng chẳng có hỏi thêm.

Khéo léo từ chối tăng tối, Thắm Bị lái xe đi đón Thảo Thảo. Thảo Thảo từ trong trường thi đi ra, cả người thi chính tề nhưng tóc mai xõa tung, trông còn nhếch nhác hơn khi ngủ dậy. Thắm Bị muốn nhắc nhở nhưng chả dám nói.

Trên đường về, Thảo Thảo lúc thi thờ dài, lúc thi cười, lại có lúc ngồi bật dậy lật sách, sau đó vỗ vào sách ngồi cười ha ha chẳng giữ hình tượng gì cả.

Cô cứ thần kinh như thế cho đến tối, đúng 11 giờ, Thảo Thảo ngoan ngoãn đi ngủ. Thắm Bị không cần phải nhắc nhở nên hơi cảm thấy mát mẻ, trong lòng hơi bất an. Giống như người đi thi không chỉ có Thảo Thảo, mà còn có anh nữa. Hơn nữa nó không giống với diễn tập tác chiến trước kia, thắng thua lần này hoàn toàn quyết định bởi Thảo Thảo thần kinh này.

Buổi tối, Thắm Bị nằm mơ, mơ thấy toàn quân của mình bị diệt sạch, cả đoàn bị phạt đứng. Lão thủ trưởng giận dữ hỏi tội, Thắm Bị đồng dạ hô: “Thủ trưởng, xin cho tôi bắn chết kẻ dẫn đầu này trước, rồi tạ tội với các chiến sĩ sau!”

Xoay sang xách một người ra, người nọ tui hồn nhìn anh, Thắm Bị bỗng cảm thấy súng trong tay nặng ngàn cân. Bắn hay không bắn đây, chẳng biết từ đâu bắn ra một phát súng, vang động một tiếng bên cạnh anh.

Thắm Bị giật mình tỉnh dậy, chuông đồng hồ reo inh ỏi.

Bà nội nó, may mà năm đó không thi vào quân đội. Nếu mà thật sự vào trường quân đội rồi á, kì thi nhỏ lớn đủ cả, chắc bị điên luôn quá! Anh nhìn Thảo Thảo nghiêm túc ra ra vào vào với vẻ mặt đồng tình, Thắm Bị đã hơi thấu hiểu!

Chủ nhật vẫn như ngày thường, Thảo Thảo mang dáng vẻ bất cần bước vào trường thi. Bên ngoài trường thi, Thắm Bị đứng chờ ra đó, nghe nói giấc mơ thường trái với sự thật, Thảo Thảo có thể thắng trận không? Bị giấc mộng tối qua ảnh hưởng nên hôm nay tinh thần Thắm Bị hơi sa sút, anh cảm giác sẽ có chuyện gì xảy ra đây. Bèn suy tính trong đầu: Nếu Thảo Thảo thi không đậu, chắc chắn sẽ khóc bù lu bù loa lên. Lúc đó mình nên dỗ cô ấy thế nào ta? Hay là tìm lý do để trốn trước nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui, anh quyết định trước tiên phải hiểu rõ tình hình bên địch cái đã, tìm hiểu tiêu chuẩn đậu của kì thi tư pháp mấy năm qua, cả tỉ lệ đậu, cách thức và thời gian công bố kết quả. Lại còn phải xử lý mấy việc nữa, Thắm Bị quyết định sáng nay đến công ty tăng ca, chiều khi Thảo Thảo thi xong thì đến đón cô.

Bận cả buổi sáng, tới trưa thấy hơi đói, Thẩm Bị thu dọn vài thứ, xoa xoa bụng, sau khi xuất ngũ, Tiểu Kiều chăm sóc anh rất chu đáo, nên rất hiếm khi lại đau dạ dày. Vì có quan hệ với Thảo Thảo nên Thẩm Bị hơi áy náy với Tiểu Kiều. Song, sống chung với Thảo Thảo một thời gian, Thẩm Bị mới hiểu rõ một sự thật: Anh không thể buổi sáng sau khi “tập thể dục” với Thảo Thảo xong, lại nghiêm chỉnh bàn công việc với Tiểu Kiều. Như vậy sẽ làm anh điên mất! Bây giờ, anh đã rõ ràng, anh rất cần một người cộng tác, một đồng nghiệp tốt như Tiểu Kiều. Có lẽ, vì mãi do dự không tháo bỏ lớp màn mỏng đó nên trong tiềm thức mới có suy nghĩ như thế chẳng?

Nhớ đến Thảo dần dần, Thẩm Bị lại cười gượng, anh không rõ quan hệ giữa hai người là gì? Bao nuôi? Sống chung? Hình như không phải. Nhưng anh có thể khẳng định một điều: Anh không muốn kết hôn, Thảo dần cũng chẳng muốn!

Mãi suy nghĩ thì đã xuống lầu rồi, nhà ăn nằm trong tòa nhà nhỏ bên cạnh. Thẩm Bị vừa ra khỏi cửa tòa nhà thì thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa, anh dừng bước.

Tiểu Quân?!

Mi Tiểu Quân, vợ cũ của Thẩm Bị. Cô ta là thanh mai trúc mã của anh, năm đó khi Mi Tiểu Quân tốt nghiệp trường y tá vào làm ở bệnh viện, Thẩm Bị đã là một vị Liên trưởng trẻ tuổi. Trong kì nghỉ phép về thăm nhà, hai người tương phùng, thắm mến của ngày xưa đã nhanh chóng biến thành tình yêu nam nữ. Một nụ hôn sâu đã làm người có trách nhiệm cao như Thẩm Bị nói lời hứa hôn. Nào ngờ anh trai của Tiểu Quân cho rằng Thẩm Bị là một tên lính quèn, chẳng có tiền đồ gì cả, nên kiên quyết phản đối hôn nhân của em gái. Tội đó, Tiểu Quân dọn đồ đến nhà Thẩm Bị ở.

Cũng như sau trận chiến tình yêu oanh liệt, công chúa và hoàng tử đã hạnh phúc bên nhau. Chẳng qua không phải cái kết hạnh phúc nào cũng luôn tồn tại trong cuộc đời con người từ đầu đến cuối. Rốt cuộc bọn họ vẫn không thoát khỏi hai chữ “ly hôn”.

Chẳng cần nói ai sai ai đúng, chẳng cần nghĩ đến tình yêu của ngày xưa, đã từng yêu, đã từng bị tổn thương, đã từng oán, đã từng hận, Thẩm Bị cho rằng có thể trong lúc mình không để tâm, có thể trong lúc mình lạnh lùng với cuộc sống thì Tiểu Quân lại xuất hiện!

Cô ta vẫn như xưa, bóng dáng nhỏ bé yếu ớt, đôi mắt to rung rung, giống như dòng suối trong.

Thẩm Bị siết chặt tay, thả ra rồi lại siết chặt. Sau khi suýt đưa anh vào tù thì cô ta còn đến đây làm gì?!

Anh đứng đó, đi không được, ở cũng chẳng xong. Anh nghiêng răng ken két, chẳng có chút thương xót gì cô ta cả.

Chân chừ hồi lâu, Mi Tiểu Quân từ từ bước đến. Bảo vệ ở cửa nhìn Thẩm Bị rồi lui vào.

“Anh, anh khỏe chứ?”

Nam nữ gặp nhau, nói câu này có lẽ là ổn nhất.

Câu trả lời của Thẩm Bị cũng rất kinh điển, gần giọng nói một chữ: “Khỏe.” Rồi hỏi: “Cô đến đây làm gì?”

Mi Tiểu Quân mấp máy môi, cả buổi chẳng nói nên lời, sau đó ôm mặt khóc, trông rất bi thảm. Thẩm Bị đã từng nghĩ đến ngàn vạn cách báo thù, cuối cùng kết luận: Chỉ cần không thấy mặt thì sẽ bỏ qua cho bọn họ. Nếu gặp lại, nhất định phải bắt bọn họ quỳ trước mặt mình! Nhưng mà giờ đây, nhìn Tiểu Quân gầy yếu khóc thất thanh, anh lại xúc động muốn ngẩng lên trời cười to! Những căm hận, ai oán mà mình đã tích lũy suốt hơn hai năm nay bỗng chốc trở nên hoang đường. Bởi Thẩm Bị phát hiện, mình vốn dĩ chẳng hề trách cô ta!

“Haizz, cô đừng khóc. Ăn gì chưa? Đi ăn gì không?” Thẩm Bị móc chìa khoá, không thể đến nhà ăn rồi, tìm một quán nào đó thôi. Chắc chắn cô ta có chuyện gì rồi.

Xe đậu cách đây không xa, Thẩm Bị đi được hai bước, nhận thấy Tiểu Quân không đi theo. Quay lại nhìn thì thấy cô ta đang mở to đôi mắt ươn ướt nhìn mình, giống như nai con vô tội của ngày đó. Thẩm Bị nhớ lại hồi ấy, mình sẽ mỉm cười đi lại nắm lấy tay cô ta, bàn tay nhỏ xíu mềm mềm, nắm trong tay như bông vải mềm.

Cảnh còn người mất, khi hồi ức và hiện thực khác nhau thì con người mới biết rõ cái gì là hư vô.

Thẩm Bị cất bước tiếp tục đi đến xe của mình. Phía sau có tiếng bước chân, Thẩm Bị càng đi nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chuyện cũ của thẩm bị - Anh ta đúng là tên đàn!

Thảo Thảo ra khỏi trường thi, xung quanh có đủ tốp người đang vui vẻ, tiếng dò đề, tiếng mắng chửi và tiếng kêu vui mừng vang lên không ngừng! Thảo Thảo ôm sách vở, thật muốn xé nát sách và vứt xuống đất quá! Thẩm Bị nói đúng, chắc phải thi lại rồi. Trong sách có nhiều ghi chú quan trọng.

Thảo Thảo thở dài, năm sau thi lại vậy!

Ra đến cổng, Thảo Thảo nhìn khắp nơi, sao chẳng thấy ai hết vậy?

Có một ông anh đi qua, có lẽ do bị viêm mũi trái mùa, đứng cạnh Thảo Thảo xì mũi rất mạnh. Hi xong xoa eo, vừa đi vừa phàn nàn: “Bực mình, mỗi năm cứ đến mùa thi là bệnh, chắc không muốn mình đậu quá!”

Thảo Thảo cười cười, cô thi cùng phòng với người này, mới bắt đầu thi thì hắt xì rất to, liên tiếp bảy tám cái mới dừng. Sau đó, chắc là vội làm bài cho nên không nghe thấy động tĩnh gì nữa. Thảo Thảo làm bài rất nhanh, sau khi làm xong thì kiểm tra lại lần nữa, còn người đó lại bắt đầu hắt xì, thầy giám thị nhìn anh ta mấy lần, còn tưởng là ám hiệu gì nữa chứ.

Người lẫn xe lục tục rời đi, mà Thảo Thảo vẫn không thấy xe của Thẩm Bị đâu. Cô đành lấy điện thoại ra gửi tin nhắn “Anh đang ở đâu vậy?”

Thẩm Bị trả lời rất nhanh: “Anh có việc, em về nhà trước đi.”

“Vậy em đi đây.”

“Ừ.”

Trực giác nói cho Thảo Thảo biết rằng, hình như Thẩm Bị có gì đó sai sai. Nỗi bất an lặng lẽ bao trùm lấy Thảo Thảo, vò vò tóc, bây giờ cô thật sự muốn ngủ một giấc.

Ngồi trên tàu điện ngầm, cảnh sắc trên và dưới đất thay phiên nhau kéo dài, người đẹp trên áp phích quảng cáo và bóng dáng mệt mỏi của cô chồng chéo hiện lên cửa sổ toa tàu, trông cứ như thế giới ma thuật. Thảo Thảo nén xúc động ra khỏi tàu, bắt xe đến gần khu Liên Tưởng Kiều, ở đó có Bath center, điều kiện rất tốt. Cô muốn thư giãn một chút!

Không vì lý do gì cả!

Thẩm Bị đưa Tiểu Quân về, sau đó lái xe đi loang quanh trên đường Tử Hoàn. Anh cứ vòng đi vòng lại, chẳng biết, nên đi đâu và muốn đi đâu?

Anh và Tiểu Quân đã ly hôn, tên đó cũng đã cưới cô ta. Chẳng qua có một thi sẽ có hai, trong bệnh viện y tá bằng lòng ở cùng bác sĩ không nhiều, nhưng chỉ cần một người thôi cũng đã đủ để Tiểu Quân chịu khổ rồi. Đã đánh, đã chửi, đã làm loạn rồi thì ngoại trừ tách khoa ra thì chẳng còn bất kì cách nào nữa.

Mấy tháng trước Tiểu Quân đã ly hôn, từng đến công ty tìm anh, cũng từng gọi điện, nhưng...

Thẩm Bị rút một hơi thuốc lá: Đều là Kiều Tiểu Nhuế nghe máy.

Mà cô ấy chẳng hề nói cho anh biết chuyện này.

Phụ nữ hơn ba mươi tuổi, ly hôn hai lần, bỏ qua người đàn ông tốt, gặp phải một tên bạc tình. Tiểu Quân nói, cô ta đến gặp anh hoàn toàn không có ý nói lại tình cũ, chỉ là muốn thăm anh một lát thôi, dù sao thì quãng thời gian họ sống bên nhau cũng là quãng thời gian đẹp nhất của cô.

Cả buổi chiều đều là Tiểu Quân nói chuyện. Thẩm Bị chỉ ngồi nghe, anh thích Tiểu Quân, yêu Tiểu Quân. Cho dù Tiểu Quân và tên kia hăm hại anh đi chơi gái mại dâm, tổ giấc anh ăn bớt tiền trợ cấp của các chiến sĩ thì anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hận cô ta! Từ đầu đến cuối anh vẫn luôn tin rằng không phải Tiểu Quân có ý hại anh!

Chỉ là anh đau đóm, đau đến mức tim như bị xé ra từng mảnh. Nhìn Tiểu Quân vẫn nói cười vui vẻ như trước đây, trong lòng anh càng trống trải. Rõ ràng có thể ở bên nhau lâu dài, tại sao lại đi đến bước này? Rõ ràng chân trời rất gần nhưng tại sao ngồi đối diện nhau lại như kẻ xa lạ? Năm tháng nào làm thay đổi cuộc đời? Ai đã nói với anh câu này nhỉ?

Thẩm Bị đập phanh xe, không ổn rồi! Tiểu Quân có gì đó không đúng!

Thẩm Bị quay xe chạy như điên. Anh vẫn nhớ nhà mẹ cô, cô nói sau khi ly hôn cô về nhà mẹ!

Đêm đen như mực, Thẩm Bị đến dưới lầu nhà cô. Người đi dạo ở tiểu khu đã lần lượt về nhà, những chú chó phe phẩy đầu, ngoe nguẩy đuôi đi phía sau. Thẩm Bị do dự, chắc anh nghĩ nhiều thôi?

Nhìn nhìn khung cửa sổ nhà Tiểu Quân, đen kịt. Thẩm Bị nghĩ nghĩ rồi lấy điện thoại ra, nhấn một dãy số luôn nhớ cả đời không thể quên... rất lâu, chẳng có ai bắt máy cả.

“Thẩm Bị?” Là anh trai của Tiểu Quân. Nhìn đáng vẻ có lẽ vừa tan làm về, anh ta cũng già rồi, không còn bẽn lẽn như năm đó nữa. Ở đây Thẩm Bị cũng được coi là người nổi tiếng. Nếu không phải cha mẹ anh mất sớm, thì có lẽ danh tiếng của anh sẽ càng vang dội hơn nữa.

“Anh Mĩ”. Thẩm Bị vội gật đầu chào.

“Sao lại đứng ở đây thế? Lên nhà ngồi chút nha?” Mắt anh Mi sáng lên.

Thẩm Bị nghĩ nghĩ: “Thôi thôi. À đúng rồi, hôm nay Tiểu Quân có đến tìm em, em thấy tâm trạng cô ấy không tốt, mọi người nên quan tâm đến cô ấy nhiều hơn.”

Ánh mắt anh Mi thoáng tối lại, thờ dãi, gật gật đầu, cũng không cố mời nữa: “Anh đi lên đây.”

Thẩm Bị nhìn anh Mi lên lầu, dập tắt đèn thuốc rồi đi ra khỏi tiểu khu. Vẫn chưa ra đường lớn thì điện thoại kêu lên. Là điện thoại nhà Tiểu Quân, vừa này anh mới gọi cho số này. Tiếng của anh Mi run rẩy từ bên kia điện thoại truyền sang: “Thẩm . . . Bị, cậu đến đây đi. Tiểu Quân. . . sắp không xong rồi!”

Thảo Thảo ngồi cạnh giường, tại sao không ngủ được, đồng hồ đã chỉ 1 giờ rồi, Thẩm Bị vẫn chưa về. Gọi điện cho anh thì điện thoại lại tắt máy. Không biết có chuyện gì không nữa?

Thảo Thảo bật đèn, lục tìm thuốc lá, hút hai hơi, nuốt nước miếng, rồi lấy một chai bia trong tủ lạnh ra.

Cứ tiếp tục thế này, cô sẽ nghiện rượu cho xem!

Cứ như có ai đó đang nói trong đầu mình, Thảo Thảo chân chừ rồi bất ngờ quăng chai bia xuống đất. “Choang”, thủy tinh bể nát rơi đầy đất, mùi bia xông khắp phòng.

Thảo Thảo thở dồn dập, hít sâu, để mùi bia từ lỗ mũi xông vào phổi, rồi xông lên não. Cô thất tha thất thểu bước vào phòng ngủ, đắp chăn.

Vốn chỉ có mình mình thôi, nghĩ lung tung gì chứ!

Thứ hai phải đi làm, Thảo Thảo tập yoga xong, tắm rửa sạch sẽ, trang điểm nhàn nhạt, rồi xách ví đi làm.

Tôn Nam Uy đến công ty, từ cửa ra vào vòng qua chỗ Tiểu Vương, lại lượn đến chỗ Thảo Thảo, sắp vào phòng làm việc của mình thì tình mòng chạy lại phía bên này. Anh ta cười ngả ngón, nằm bò lên bàn của Thảo Thảo nói: “Thảo Thảo, trang điểm hả? Khác trước quá nha!”

Thảo Thảo ngẩng đầu cười: “Vậy hả? Cảm ơn nha. Vui quá nhỉ?”

Tôn Nam Uy gật đầu như giả vờ, nhìn sang thấy phòng làm việc của Phùng Thượng Hương trống không mới nói: “Tôi thấy cô có thể làm người phát ngôn cho công ty chúng ta đó, vừa thích hợp lại tiết kiệm tiền!”

Thảo Thảo gờ tay: “Phí phát ngôn?”

Tôn Nam Uy đánh vào tay Thảo Thảo, kinh ngạc nói: “Không phải đã tính vào lương của cô rồi sao?”

Thảo Thảo đồng dục: “Hả? Luật sư Tôn muốn tăng lương cho tôi hả?”

Nói xong, Thảo Thảo nhếch miệng cười thầm. Tôn Nam Uy cười he he, “Tính sau, tính sau ha!”

Cả ngày chẳng nhận được cuộc gọi nào của Thẩm Bị, Thảo Thảo ép mình vào công việc, hiệu suất cùng tiến độ tăng cao làm Phùng Thượng Hương phải nhìn cô mấy lần. Lúc tan làm, Thảo Thảo cảm thấy tâm trạng mình đã đỡ hơn nhiều. Tiểu Văn gọi điện cho Tôn Nam Uy, không biết nói gì đó mà Tôn Nam Uy nghiêm túc: “Được rồi, anh sẽ đến ngay.”

Ra khỏi phòng làm việc, Tôn Nam Uy nói: “Thảo Thảo, cô thu dọn đi. Thẩm Bị đánh người, nghe báo rất nghiêm trọng. Cô đi với tôi đến hiện trường.”

Thảo Thảo nghe thấy tên Thẩm Bị thì hoảng hốt tưởng Tôn Nam Uy đã biết. Sau đó mới nhớ, mình là trợ lý của anh, chuyện này mình đi là phải. Thế là chẳng nói gì, bèn cầm túi đi theo anh.

“Chuyện gì thế?” Trên đường đi, Thảo Thảo hỏi Tôn Nam Uy.

Tôn Nam Uy đáp: “Tiểu Văn cũng không nói cụ thể lắm. Tóm lại là vợ cũ của Thẩm Bị tự sát chết rồi, có một người đàn ông đến chia buồn, Thẩm Bị nói đều do tên đó gây ra, rồi đánh người ta.”

“Người đàn ông nào?” Thảo Thảo hơi rối.

Tôn Nam Uy thờ dãi: “Ồi, chuyện cũ của Thẩm Bị dài lắm.”

Trên đường Đổng Thị Khẩu, đèn đỏ bật sáng, Tôn Nam Uy dừng xe. Anh ta thờ dãi một hơi, chẳng biết nên bắt đầu từ đâu: “,Tôi cũng nghe chú của Tiểu Văn kể lại chuyện của anh ấy thôi. Cô biết đó, anh ấy xuất ngũ do phạm sai lầm, nếu không phải mấy lão thủ trưởng có sức bảo vệ anh ấy, có thể. . . anh ấy đã vào tù rồi.”

Thảo Thảo ngạc nhiên. Cô làm việc ở công ty Luật nên đương nhiên hiểu rõ “tính co dãn” của cơ cấu tư pháp Trung Quốc. Nói vậy, lỗi lầm của Thẩm Bị không phải chuyện đơn giản, không có lừa sao có khó.

“Anh ấy... sao rồi?” Thảo Thảo khó khăn mở lời, đầu óc trống rỗng. Thẩm Bị là “ngại phạm” ư?! Cô luôn tuân thủ luật pháp, khi qua đường luôn đi trên vạch kẻ đường, sao có thể quen với người như thế!

Tôn Nam Uy biết Thảo Thảo và Thẩm Bị đã từng xem mắt, hơn nữa còn có ấn tượng tốt với nhau. Ngày hôm đó Thẩm Bị đến gặp Thảo Thảo, sau đó không có kết quả, nghe bảo Thẩm Bị đơn phương yêu thầm. Cho nên anh ta không kiêng nể gì trước mặt Thảo Thảo cả.

“Nói tóm lại đều do Tiểu Quân, vợ cũ của Thẩm Bị gây ra.” Tôn Nam Uy bình thản, dường như đang chìm vào chuyện cũ, “Nghe nói, vì Thẩm Bị là quân nhân, nên sau khi kết hôn, vào năm cha mẹ mất cũng có về nhà một lần. Mới đầu cô Tiểu Quân đó còn đến thăm anh ấy một lần, sau vì công việc nên không có cơ hội. Sau đó, người phụ nữ đó qua lại với một bác sĩ trong bệnh viện cô ta làm, lại còn quậy đến mức muốn ly hôn. Thẩm Bị không bỏ được người ta, nên lúc đầu không đồng ý. Vì việc này mà anh ấy tạm thời được về thăm nhà. Khéo sao, lúc đó trong quân đội muốn tiến hành nghiên cứu hạng mục, nhưng tiền thì chậm chạp không về đơn vị. Vì muốn sớm tiến hành nghiên cứu, nên Thẩm Bị và ban nghiên cứu của chính ủy quyết định tiết kiệm các khoản trước, đợi khi nào tiền về sẽ bù vào sau, trong đó có cả tiền trợ cấp và chi phí của các binh sĩ. Lúc đó chuẩn bị mở đại hội toàn binh, khi trưng cầu ý kiến thì các chiến sĩ đều đồng ý hết. Nhưng Thẩm Bị lại về nhà ngay lúc đó, sau khi về nhà, chính ủy nói tình hình đại hội qua điện thoại cho Thẩm Bị biết, có thể trong lúc bọn họ nói chuyện đã bị người đàn bà kia nghe được.”

“Cô biết đó, hai ba năm trước, phá hoại hôn nhân của quân nhân sẽ bị phạt tù. Người đàn bà đó cũng rõ điều này, cho nên trước khi Thẩm Bị về, ả ta với tên gian phu đã nghĩ ra một vở kịch. Tối hôm đó, ả chuốc say Thẩm Bị rồi làm một con diêm. Sau đó, lấy quần lót dính tinh dịch của Thẩm Bị đưa cho ả. Chứng cứ rành rành, ả ta kích động bất kể thông dâm. Khi đó, Thẩm Bị không nghĩ ra, rõ ràng là vợ mình, tại sao lại biến thành một con diêm? Nhưng anh ấy lại không muốn nghi ngờ vợ mình. Thế là hồ đồ kí tên vào thư nhận lỗi!”

Thảo Thảo há hốc mồm, cái tên Thẩm Bị này rốt cuộc sao mà làm được chức chỉ huy vậy? Sao anh lại ngốc thế chứ! Rõ ràng bị chụp mũ cơ mà! Hơn nữa, dựa vào kinh nghiệm say rượu của mình, thì trong lúc mơ màng cũng sẽ nhớ, chẳng đến mức “làm” hay không “làm” cũng không biết! Với lại người nghiêm túc như Thẩm Bị, việc không hề làm tại sao lại thừa nhận dễ dàng thế chứ?

“Sao Thẩm Bị lại kí tên?”

Tôn Nam Uy bảo: “Lúc đó, người đàn bà kia vừa khóc vừa quậy, uy hiếp muốn đến quân đội tố cáo. Sau đó lại bảo, chỉ cần Thẩm Bị bảo đảm sẽ không tái phạm, với mỗi năm về thăm nhà một lần thì cô ta sẽ bỏ ta chuyện này, cũng không đòi ly hôn. Thẩm Bị vừa lo chuyện trong quân đội, lại không nghĩ đến ả sẽ hại anh nên kí tên. Chẳng qua chỉ mong yên bình, nói thực thì, một thằng đàn ông nhiều năm không về nhà, nhìn cô vợ vẫn trẻ hây hây, sẽ thấy thẹn trong lòng.”

Thảo Thảo “à” một tiếng: “Sau đó vẫn tìm đến quân đội?”

Tôn Nam Uy gật đầu: “Chẳng những tìm đến quân đội nói tác phong Thẩm Bị không nghiêm, mà con đàn bà đó còn nói với gã gian phu về chuyện Thẩm Bị đã nói trong điện thoại, vì để chắc chắn lật đổ được Thẩm Bị nên đã tố giác chuyện này.”

Thảo Thảo biết, đặt tình huống này vào lúc đó thì gọi là “cắt xén quân dụng”. Hồi đó ông nội rất thích đọc về lịch sử Đảng cộng sản Trung Quốc, là một công dân yêu nước, ông nội rất ghét Quốc dân Đảng, nhất là hành động cắt xén lương thực, lương bổng chiến sĩ của quan quân Quốc dân Đảng, trong quân đội thì chỉ cần cái này thôi cũng đủ để chém đầu rồi!

Khó trách đám lão thủ trưởng phải dốc sức bảo vệ!

Kết quả chắc chắn rất rõ ràng, ly hôn thôi. Dù Thẩm Bị không vào tù thì cũng không thể tiếp tục ở trong quân đội nữa. Tiền đồ tốt đẹp cũng đã chấm dứt.

“Nhất định là mấy lão đó thiếu nợ.” Thảo Thảo nói ra một câu kì lạ, rồi lại tiếp, “Oan nghiệt!” Sau đó chột lại bằng một câu cảm thán.

Thảo Thảo nói xong mới thấy hình như không hợp cho lắm, liền hỏi: “Thế còn người phụ nữ kia... cô vợ cũ đó không biết chuyện này sẽ làm người ta mất mạng sao?”

Tôn Nam Uy cười gượng, đáp: “Đó mới là điều đáng nói. Tôi từng gặp cô ta rồi, đúng là một người yếu ớt. Cô nói thử xem cô ta có yếu ớt không? Quả thật cái gì cũng dám làm! Cô nói cô ta độc ác đến thế, quả thật chẳng biết cái gì cả sao! Cho nên khi Thẩm Bị bị bắt giam tra xét, cô ta còn chạy đến kêu oan. Nói cái gì mà mình chẳng biết gì hết! Hừ, không biết ha! Không biết cơ đấy.”

Thảo Thảo nhìn những tòa cao ốc dần lui ngược ra sau, chả hiểu sao lại nghĩ đến Lâm Xung (*). Chẳng qua lần này là Lâm nương tử và Cao Nha Nội (*) thông dâm với nhau, lại cùng hãm hại vị Giáo đầu của 80 vạn cấm quân Đông Kinh, làm cho cuộc đời ông ta bị đảo lộn.

(*) Lâm Xung, Lâm nương tử, Cao Nha Nội: nhân vật trong tiểu thuyết 108 anh hùng Lương Sơn.

“Cũng may, bây giờ anh ấy vẫn sống tốt. Thời điểm hung hiểm nhất cũng đã qua rồi.” Nghĩ đến đây, Thảo Thảo thật lòng hỏi: “Phải rồi, hai người họ đã ly hôn rồi, cơ sao cô vợ cũ kia lại muốn tự sát nữa?”

Tôn Nam Uy nói: “Bắt đầu bất chính thì kết thúc cũng tệ hại. Tên bác sĩ kia không muốn cưới cô ta, kéo dài đến hai năm, có thể bởi cuối cùng chẳng còn hy vọng gì, cho nên...”

Thảo Thảo áy thế mà có thể hiểu được tâm trạng của Tiểu Quân.

Cô nhớ khi mình và Quan Hạo âm ỉ ly hôn, con cũng chẳng còn, cô thư kí kia từng đến tìm cô, khóc lóc mong cô trả Quan Hạo lại cho ả. Nói cái gì mà nếu Quan Hạo không cần ả, ả sẽ tự sát các kiểu. Khi đó Thảo Thảo lo cho mình còn không xong, hơi sức đâu mà quan tâm đến ả! Hôn nữa, đúng lúc đó cô đang nổi điên, chẳng nói chẳng rằng, đánh cho ả tái mặt, mắng: “Kẻ như cô xứng đáng nói câu này ư!”, rồi đẩy ả ra bỏ đi, còn kêu bảo vệ tiểu khu đến kéo ả cút xéo.

Mấy năm nay chẳng nghe tin tức gì về ả cả, không biết cuối cùng Quan Hạo có cưới ả không nữa? Dựa theo những gì cô hiểu về Quan Hạo thì hẳn là không. Bởi chắc chắn Quan Hạo sẽ cho rằng nếu không có chuyện “đứa con gặp xui xẻo” thì hôn nhân của anh ta sẽ không đi đến hồi kết nhanh đến thế và con trai cũng sẽ không xảy ra chuyện. Thảo Thảo quá hiểu bản lĩnh chối bỏ trách nhiệm của Quan Hạo, cả nhà anh ta đều như nhau, nó đã thấm tậ vào máu thịt, trở thành bản năng rồi.

“Thẩm Bị... sao lại đánh tên bác sĩ kia?” Thảo Thảo không muốn nhớ đến chuyện cũ nữa, liền đổi đề tài.

“Nghe bảo buổi chiều trước khi cô ta chết, chính là chiều hôm qua, có đi tìm Thẩm Bị. Tội đó anh trai cô ta ở dưới lầu gặp Thẩm Bị trước tiên, sau đó lên lầu mới phát hiện em gái chết rồi.”

“Thế là đưa vào bệnh viện cấp cứu, chính là bệnh viện mà cô ta làm lúc còn sống ấy. Khéo sao thằng đó cũng đang trực phòng cấp cứu. Tiểu Văn nói, có người làm chứng kể rằng do thằng đó nói: Biết đâu Thẩm Bị vẫn hận vợ cũ nên cố ý giết chết cô ta. Thẩm Bị điên tiết lên. Cô cũng biết nắm đầm của Thẩm Bị rồi đó, không chết người là may lắm rồi.” Thảo Thảo buồn lòng.

Thẩm Bị không đánh cô bao giờ, nhưng dáng vẻ và độ to nắm tay của anh rất có sức uy hiếp.

Thảo Thảo chớp mắt, thỉnh linh nói: “Người đàn ông đó quả thực đề tiện bậc nhất. Anh ta dám vượt râu hùm vào lúc này đây, bội phục bội phục! Đúng là đáng đời!”

Chẳng phải cô hiểu biết gì về người đàn ông đó, nhưng cô rất hiểu lòng tự tôn của Thẩm Bị.

Bây giờ, cô hoàn toàn hiểu rõ khi Thẩm Bị làm tình với cô, cảm giác không thoải mái mà anh đem đến là từ đâu mà có. Có lẽ bình thường anh có thể đè nén, nhưng đến thời điểm nào đó thì sẽ rất dễ bùng phát. Cũng may, chỉ thỉnh thoảng Thẩm Bị mới lên con, thấy cô khóc thì biết dừng đúng lúc. Nếu không, Thảo Thảo tuyệt đối đã không đi cùng anh đến ngày nay.

Khách quan mà nói, thì Thảo Thảo cho rằng Thẩm Bị hoàn toàn có đủ lý do để hận phụ nữ, ghét phụ nữ, đề phòng phụ nữ, thậm chí tìm phụ nữ để “chơi” tình nhân; còn về mặt chủ quan, Thảo Thảo cho rằng mình nên tách khỏi người đàn ông sớm muộn gì cũng sẽ biến thái này càng sớm càng tốt; kết hợp hai mặt chủ khách này lại thì Thảo Thảo kết luận, bây giờ trước tiên đừng chọc giận anh, đợi sau này có cơ hội sẽ từ từ tách khỏi anh, tuyệt đối không thể làm anh xù lông lên!

Anh có thể nhện Tiểu Quân, song chưa chắc có thể nhện người kế tiếp. Thảo Thảo không muốn mình là người “can đảm” đầu tiên đâu. Bạo lực gia đình ư? Cô vẫn chưa có danh có phận gì, hẳn là tổn hại thân thể lắm nhì? Thảo Thảo có tinh thần hiếu học, lúc này bắt đầu suy nghĩ về các tội danh. Ôi, hết cách rồi, ai bảo vừa mới thi xong kì thi tư pháp chứ, thành tật luôn rồi!

“Đến rồi.” Xe ngừng lại, Thảo Thảo ngẩng lên là sờ cảnh sát.

Làm xong các thủ tục, xuyên qua trung tâm cao ốc của sở đến hậu viện. Thảo Thảo muốn cười mà chẳng dám cười. Mặt Thẩm Bị đầy râu, một tay bị còng vào lan can xanh, tiu nguỉu ngồi chồm hồm ở đó, hoàn toàn chẳng có dáng vẻ oai phong phổng khoáng của thường ngày. Qua cái nhìn thứ hai, Thảo Thảo lại thấy đau lòng.

Qua cái nhìn thứ ba thì đau đến mức không muốn nhìn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tôi xót cho nỗi bi ai của mình, đôi tay này đành ôm lấy đau khổ của tôi!

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

“Sao em lại đến đây?” Thẩm Bị đứng vụt lên nhưng bị còng tay lôi lại, tay bị còng ngược, người ngồi chồm hồm trên mặt đất, chỉ có thể ngẩng cổ lên mà thôi.

Thảo Thảo nhìn sang chỗ khác, Tôn Nam Uy tưởng Thẩm Bị đang hỏi mình nên vội vàng giải thích: “Chu Tư lệnh bảo em đến, ông ấy rất lo lắng cho anh.” Vừa nghe là chủ của Tiểu Văn, Thẩm Bị lại xiu xuống, quay đầu đi không nhìn họ nữa. Lúc này Thảo Thảo mới dám nhìn Tôn Nam Uy.

Tôn Nam Uy nói: “Tôi đi hỏi thăm tình hình một chút, cô nói chuyện với anh ấy đi.”

“Nói?... Nói gì chứ?” Thảo Thảo hơi sợ.

Tôn Nam Uy trừng mắt: “Cái này còn phải dạy nữa hả?”

Thảo Thảo nhìn nhìn xung quanh, cảnh sát thỉnh thoảng đi ngang qua, chẳng có ai để ý đến bọn họ: “Được phép nói chuyện hả?”

Tôn Nam Uy lờm cô: “Có ai cấm cô đâu!” Sau đó lại nhỏ giọng nói, “Đã lo liệu xong hết rồi, vấn đề bây giờ là thái độ của tên bác sĩ kia, để tôi đi hỏi thử, cô đứng đây đợi đi.”

Thảo Thảo hiểu nơi đông người không tiện nói nhiều, thế là ngoan ngoãn đứng đợi ở đó.

Đứng được một lúc, cô cảm thấy mình thì đứng còn Thẩm Bị ngồi xồm hình như hơi kì kì, giống như “cao cao tại thượng” nhìn xuống anh vậy. Vì thế Thảo Thảo vội ngồi xuống.

Thẩm Bị quay đầu đi không để ý đến cô, Thảo Thảo cúi đầu ôm lấy túi công văn, nửa ngồi xồm, vẽ vòng tròn trên mặt đất.

Vẽ được một lúc rồi mà Thẩm Bị vẫn chẳng đoái hoài gì đến cô. Thảo Thảo nhìn nhìn sang phòng làm việc của Sở trưởng sở cảnh sát thì chẳng thấy động tĩnh gì cả. Cô đành kiếm chuyện gì đó để nói: “À, cái đó... em có gọi điện cho anh, nhưng chẳng ai bắt máy cả.” Thảo Thảo muốn đánh mình quá, nói cái này thì ích gì chứ.

Thẩm Bị chỉ “ờ” một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Thảo Thảo nín thở, tiếp tục đề tài “có ích”: “Em... em là trợ lý của Tôn Nam Uy, lần này... à... đi công tác.” Cô dường như chỉ muốn chứng minh mình thật sự chỉ vì công việc, nên nói mà chẳng hề nghĩ: “Có cả tiền phụ cấp nữa! Là phí đi lại ấy.”

“Điện thoại hết pin.” Lời của Thẩm Bị và câu “phí đi lại” của cô phát ra cùng lúc.

Thảo Thảo nghĩ một hồi mới hiểu được ai kia đang trả lời câu hỏi của cô, “À há, à ừ, vậy à! Chuyện của anh... luật sư Tôn đã lo liệu xong hết rồi. Anh nín... nín bị thương, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Thẩm Bị quay lại, ngẩng cao đầu nhìn xuống Thảo Thảo. Nheo mắt nửa buổi chẳng nói gì.

Thảo Thảo bị anh nhìn nên hơi lúng túng, ngó ngó xung quanh chẳng có ai, đành cúi đầu tiếp tục vẽ vòng tròn.

“Thảo, em đến đây!” Thẩm Bị lên tiếng.

“Để làm gì?” Thảo Thảo ngu ngốc không biết nên nói gì nữa. Tất cả những tức giận đều tan thành mây khói khi biết câu chuyện đầy bi thương của anh.

“Đến đây hôn anh.” Thẩm Bị hơi cử động, nửa ngồi, nhẹ nhàng lên tiếng.

Thảo Thảo chớp chớp mắt, không hiểu ý anh lắm. Thẩm Bị không nói gì thêm, chỉ nhìn Thảo Thảo.

Trong mắt anh chứa gì vậy? Thảo Thảo nhìn vào đôi đồng tử màu hổ phách của anh, rất lớn. Không nhìn thấy tròng trắng, chỉ có tơ máu chằng chịt. Đôi đồng tử ấy cứ như thiên thạch phát sáng, ở giữa là hố sâu hun hút. Chứa gì à? Là đôi mắt, đôi mắt của sự sống.

Thảo Thảo đảo mắt, nhìn vào mắt Thẩm Bị, chẳng nhìn được gì cả. Nhưng dù không nhìn thấy được gì, trong lòng Thảo Thảo cũng quay cuồng. Ánh mắt này rất giống với ánh mắt cô từng nhìn chính mình trong gương khi vừa mới ly hôn. Lúc đó, mỗi ngày cô đều nhìn vào gương và hỏi: “Cô là ai? Họ gì? Tên gì? Tại sao lại đàn độn đến mức này hả?”

Đó là ánh mắt của một kẻ xa lạ mà bản thân mình không hề biết, ánh mắt của kẻ nào đó kí sinh trên đôi mắt mình.

Thảo Thảo nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa. Cô dán môi mình lên đôi môi lạnh lẽo của anh, nước mắt rung rung trong hốc mắt, chảy dọc theo sống mũi rồi rơi xuống đất.

Sở trưởng và Tôn Nam Uy cùng đi đến hậu viện, đang định bảo người dẫn Thẩm Bị đi, thì nhìn thấy một đôi nam nữ đang ôm cổ hôn môi. Sở trưởng ho một tiếng: “Khụ khụ.” Rồi nhỏ giọng nói với Tôn Nam Uy “Phòng luật sư của các cậu phục vụ chu đáo quá đấy.”

Tôn Nam Uy phản ứng rất nhanh: “Chắc, chú cũng đâu phải người ngoài. Cháu nói thẳng luôn nhé, họ... chú cũng biết đó, trai chưa vợ gái chưa chồng, việc gì cũng có thể xảy ra mà.”

“Hả ? Vậy Thẩm Bị quá tốt với vợ cũ rồi.”

“Nói gì đi nữa cũng là người tốt mà!”

Tôn Nam Uy tỏ vẻ buồn buồn, Sở trưởng cũng gật đầu theo, không biết ông ấy có tin hay không, dù sao mọi người đều thần nhiên nhìn đôi uyên ương đã tách nhau ra.

Mặt Thảo Thảo đỏ bừng. Sở trưởng bảo người đến tháo còng tay, Thảo Thảo vội vàng đi làm các thủ tục, chẳng dám ngẩng đầu lên.

“Thảo Thảo, cô đưa Thẩm Bị về trước đi.” Tôn Nam Uy lái xe đến bệnh viện gần đó trước, xe của Thẩm Bị vẫn ở đó, “Cô có mang bằng lái không?”

Thảo Thảo gật đầu.

“Vậy thì đi đi.” Tôn Nam Uy rất yên tâm. “Ngày mai hãy đi làm!” Nói xong lại nháy mắt một cái, cuối cùng anh ta cũng lộ ra bản chất bà tám của mình.

Thảo Thảo thờ dài, không thèm để ý đến anh ta mà theo Thẩm Bị xuống xe tìm chiếc Audi.

Thẩm Bị nhìn cô, hỏi: “Em biết lái xe hả?”

Thảo Thảo chần chờ một chút: “Lái xe... có biết!” Có điều đã hai ba năm rồi không lái, không biết có lái được hay không nữa?

Thẩm Bị không hỏi nhiều, ngồi vào ghế phụ, nhắm mắt lại, chẳng biết đang nghĩ gì.

Quan Hạo là fan của Audi, lúc ở nhà Thảo Thảo cũng từng lái Audi, nên chẳng lạ gì loại xe này. Xiêu xiêu vẹo vẹo quay đầu xe, cuối cùng cô cũng tìm được cảm giác chạy bon bon trên đường. Trên đường không bị kẹt xe, chẳng mấy chốc đã đến Vạn Quốc Thành.

“Đến chỗ em đi!” Thẩm Bị nhíu mày ra lệnh.

Thảo Thảo nhìn anh một cái, không nói gì, quay xe chạy tiếp. Cô bức mình, có bản lĩnh thì anh đi mà ngang ngược trong sở cảnh sát đó! Ra về với tôi làm gì chứ!

Thảo Thảo gạt mạnh cần số xe, đạp mạnh chân ga. Bà đây cũng biết nổi nóng đấy nhá!

Thẩm Bị vẫn không động đậy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trên đường, Thảo Thảo lái xiêu xiêu vẹo vẹo, một phần vì tức giận, một phần vì tay lái còn yếu. Không biết bị ăn chửi bao nhiêu lần, cuối cùng cả người lẫn xe cũng an toàn về tới nhà.

“Phù! Đến rồi!” Thảo Thảo gần như muốn nâng ly chúc mừng, quả thật như trải qua con đường sinh tử, quốc lộ thật kinh khủng quá!

Thẩm Bị mở mắt nhìn cô, lộ nụ cười khó coi, nói: “Đúng là ngốc! Vậy mà cũng dám lái.” Sau đó xuống xe nghênh ngang bước đi.

Thảo Thảo trừng mắt nhìn bóng lưng Thẩm Bị, chẳng biết nói gì. Sau đó cô đạp mạnh một phát vào chiếc xe đã được tắt máy, chửi rủa gào thét trong lòng một hồi mới thấy dễ chịu.

Thẩm Bị lên lầu trước, Thảo Thảo tức mình hơi hốt đẩy cửa ra, vẫn chưa kịp bước vào nhà đã bị kéo mạnh vào lòng. Bóng đen che phủ cả ánh sáng. Miệng bị người nào đó cắn mạnh, sau đó cứ thế dồn dập liên hồi chẳng biết bao nhiêu lần...

“Thẩm... Thẩm Bị, đừng... đừng như thế...” Thảo Thảo thầm kêu khổ, kiểu này quá “bạo lực” rồi. Sớm biết thế này cô đã chẳng đưa anh về.

“Sợ sao?” Thẩm Bị rời khỏi miệng cô, tay vẫn đặt bên tai cô, vuốt ve tóc mai cô, cười lạnh, “Em biết vì sao Tiểu Quân ngoại tình không? Cô ta nói anh không dịu dàng, nói anh không quan tâm đến cảm xúc của cô ta. Không phải cô ta không đợi được anh, không phải không chịu được cảnh phòng không giường trống, mà là cô ta rất sợ anh. Thảo Thảo...” Tiếng Thẩm Bị dịu dàng bất thường, “Em nói thẳng đi, có phải mỗi lần em đều rất đau đúng không, hả? Có phải rất hận anh luôn ép em không, hả? Có phải cảm thấy anh quá biến thái đúng không!”

“A!” Tóc Thảo Thảo bị anh tóm đau, chẳng nghĩ gì liền vùng tay lên. Thảo Thảo tuy gầy gầy nhưng nhờ tập thể dục mỗi ngày nên cũng có cơ bắp. Khi thật sự dùng sức vẫn có thể có ảnh hưởng.

“Bốp”, cô đánh lên vai Thẩm Bị, lòng bàn tay đau rát. Thảo Thảo cắn răng chịu đựng, ngả đầu ra sau theo hướng kéo của anh, nói: “Anh muốn biết sao?”

“Nói!” Thẩm Bị gầm lên.

Thảo Thảo cũng quát: “Buông em ra trước đã, buông ra thì em sẽ nói cho anh nghe. Em biết Tiểu Quân nghĩ gì!”

Cái tên Tiểu Quân hình như có sức tác động thần kì đến Thẩm Bị, anh từ từ buông Thảo Thảo ra, thờ hồng hộc đứng trước mặt Thảo Thảo. Hai tay buông thõng xuống, vai run hơi gồng, lưng cong cong, giống như con thú hoang mỗi một đẩy thương tích – và còn cả đôi mắt đỏ rực nữa!

Thảo Thảo loạng choạng lùi ra sau, lòng mi Thẩm Bị gật gật, Thảo Thảo vội dừng lại: “Cô ấy giận anh, cô ấy muốn trò chuyện với anh nhiều hơn, chứ không phải những đợt làm tình lạnh lẽo rồi lại ngủ thiếp đi. Cô ấy không cảm thấy anh biến thái, chỉ là không biết nói với anh thế nào. Thẩm Bị, em nghĩ Tiểu Quân vẫn luôn yêu anh, chẳng qua cô ấy cũng giống anh, không biết thể hiện tình yêu của mình như thế nào. Nếu không phải như thế thì cô ấy cũng sẽ không đi tìm anh, đúng không?”

Thẩm Bị vẫn còn thờ hồn hên, từ từ nhắm mắt lại. Đầu từ từ ngẩng lên, trong tích tắc, Thảo Thảo nhìn thấy hai dòng lệ đang chảy xuống cằm Thẩm Bị.

“Ahhhhhh...” Thẩm Bị đứng ở giữa phòng thét to. Thảo Thảo vội bịt tai lại, sau đó biết làm thế là sai, liền hơi hé tay, để ngửa màng nhĩ bị chấn động.

“Đợi anh ấy gào xong, giải tòa ra sẽ tốt hơn nhiều.” Thảo Thảo bó tay nghĩ, người đàn ông này thật đáng thương mà!

Nhìn một hồi, Thảo Thảo cảm thấy quái quái. Cả người Thẩm Bị đang dần khựng xuống?

“Nguy rồi.” Cô lao lên như tên bắn. Vóc người nhỏ bé, sức lực yếu ớt như cô, sao có thể đỡ được người nặng 90kg như Thẩm Bị chứ!

“Phịch!” Hai người té xuống đất. Thảo Thảo ngã sấp lên người Thẩm Bị nên không bị thương ở đâu cả, có điều bàn tay đỡ sau đầu anh lại đau đến tê rần.

“Thẩm Bị? Anh tỉnh lại đi!” Thảo Thảo sợ đến không dám thở, vội quơ tay lấy điện thoại gọi cho 120.

“Ừm...”, Thẩm Bị rên rỉ rồi tỉnh lại. Thảo Thảo vội tắt máy, quay lại nhìn anh.

Thẩm Bị chớp chớp mắt, gờ tay ôm Thảo Thảo, vùi đầu vào lòng cô khóc rất náo nê.

Thảo Thảo im lặng hỏi trời, không biết sau này mình là mẹ anh hay là tình nhân đây?

Hai tay ôm lấy bờ vai dày rộng của Thẩm Bị, gác đầu lên đỉnh đầu anh (hơi hơi thiệt). Cho dù tương lai ra sao, bây giờ vẫn chỉ là kẻ lưu lạc chân trời. Thôi, học theo Lôi Phong vậy.

Chuyện của người ta, mình chẳng có lý do gì mà đau buồn cả. Giúp người là vui, nhưng có thể người được giúp sẽ không thích thú gì. Nói một cách vô tình thì đạo lý ở đời đều là thế đó. Thảo Thảo chẳng cảm thấy mình máu lạnh vô tình, như Lâm Đại Ngọc từng nói: Hôm nay ta đào mộ cho hoa, ngày mai ai sẽ chôn cất ta đây. Lúc cô khóc sẽ có ai cho cô dựa vào đây?

Thẩm Bị may mắn vì đã gặp được cô!

Thảo Thảo chẳng biết tại sao mình lại bùi ngùi đến thế, bèn cố gắng loại bỏ những ký ức thế này.

Đàn ông khác với phụ nữ, chỉ cần khóc là mọi thứ kết thúc. Cùng lắm là gào thét ỉnh oí, mà Thẩm Bị còn gặp phải nhiều việc làm nóng nảy kích thích tâm lý, cả một ngày một đêm chẳng ngơi nghỉ, nên thân thể không chịu nổi. Trên đường về là anh cố gắng gượng chống đỡ, về đến nhà liền rũ bỏ lớp nguy trang, cả người ngã quỵ.

Thảo Thảo thấy giọng anh nhỏ dần, bèn nhẹ nhàng đỡ vai anh, nửa dịu nửa ôm đưa anh về phòng ngủ. Thẩm Bị cũng không cố ép cô, liền xoay người nhắm mắt lại ngủ.

Thảo Thảo đóng cửa phòng ngủ lại, trong nhà vẫn còn vương mùi bia tối qua, cô mở cửa sổ cho không khí thông thoáng, sau đó đi dọn vệ sinh. Rồi nấu một nồi cháo bỏ thêm chút thức ăn bổ máu thông khí, hạ hỏa thanh nhiệt cơ thể, làm xong mọi chuyện đầu vào đây rồi rửa tay, ngồi xuống tắm đệm ở ban công phòng khách tập yoga, nhìn tòa nhà cao sừng sững nơi xa xa ngẩn người.

Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì và cũng không rõ mình muốn nghĩ đến chuyện gì. Đề tài tình yêu đã là điều cấm kỵ, yêu sớm đã trở thành từ thay thế cho tình dục, cô chỉ muốn qua một ngày thì tính thêm một ngày, nhưng lại tình cờ gặp Thẩm Bị!

Ở ngã rẽ Triều Dương Môn, khi bị nước sinh bắn lên người, phải chăng nó có hàm ý rằng giữa cô và anh sẽ không thể nào “trong sạch” được?

Thảo Thảo cười gượng, mở nhạc, âm điệu lúc to lúc nhỏ, những mệt mỏi và áp lực từ từ bay theo lời ca và tiếng gió, cả những tơ tình phiền lòng cũng bay đi.

Thẩm Bị vẫn ngủ say, đã đến giờ cơm tối rồi, cháo cũng đã nguội lạnh mà anh vẫn chưa dậy. Thảo Thảo thấy điện thoại của anh vẫn để trên bàn, cô nhớ ở đây có sạc điện thoại của anh nên bèn cầm đi sạc. Mới vừa bật nguồn thì “Ing... Ing... Ing...” Kèn quân hiệu phẫn chấn lúc này thỉnh thoảng vang lên.

Thảo Thảo cầm điện thoại nhìn người gọi tới, là “Kiều Tiểu Nhuế”. Cô nghĩ nghĩ rồi đẩy cửa phòng ngủ ra, Thẩm Bị đang vật lộn với mí mắt, cổ sức nhướn lên: “Ai vậy?”

“Là Kiều Tiểu Nhuế gọi.”

“Em nghe đi! Bảo hôm nay anh không đi làm.”

Thảo Thảo lưỡng lự một hồi mới nghe điện thoại: “Xin chào, đây là điện thoại của Thẩm Bị.”

Bên kia bỗng nhiên im lìm, lát sau mới có giọng nữ nhẹ nhàng hỏi: “Cô là ai?”

“Tôi là...” Thảo Thảo nhìn Thẩm Bị, rèm cửa dày đã ngăn ánh nắng chiều tà, ánh đèn bàn vàng nhạt chiếu lên mặt anh những đường vết ngang dọc giao nhau, “Nếu cô có việc gì có thể nói với tôi. Nếu thấy không tiện thì đợi ngày mai Thẩm Bị đi làm, hoặc tôi sẽ nhắn anh ấy gọi lại cho cô.”

“Vậy... phiền cô nhắn với anh ấy gọi lại cho tôi.” Giọng Kiều Tiểu Nhuế đứt quãng, Thảo Thảo cảm nhận rõ được tia thù địch của người bên kia.

“Được. Tạm biệt.”

Ngắt máy, Thảo Thảo đứng dậy muốn ra ngoài thì Thẩm Bị giữ chặt tay cô.

“Sao thế?”

Thẩm Bị dịch người sang bên, chừa ra một chỗ trống, “Nằm với anh đi.”

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, trong yên tĩnh mang theo ấm áp và thoáng mát có thể khiến ta quên đi nỗi cô độc và bất an. Sự khoan khoái làm Thảo Thảo quên đi việc Thẩm Bị hình như hơi “biến thái”. Cô nghe lời nằm xuống cạnh anh, sau đó giờ tay tắt đèn.

Thảo Thảo đã thay đồ ở nhà, mặc áo dây với quần dài. Thẩm Bị ôm chặt cô một lúc, trên người đã từ từ lấm tấm mồ hôi. Thảo Thảo ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, không biết nói gì, mà cũng chẳng muốn nói gì cả. Cô nghĩ hình như mình cũng cần sự an ủi hoặc cái ôm như thế này.

“Thảo,” Thẩm Bị dịch đầu, hơi tách ra, “Chúng ta cứ thế này đi. Anh nuôi em, không nói đến tình cảm. Nó quá hại người!”

Chóp mũi Thảo Thảo chua xót: “Ừ! Không nói đến nó. Cứ thế này thôi! Đợi đến ngày anh muốn kết hôn, em sẽ tặng quà cho anh; còn nếu em muốn kết hôn anh phải tặng bao đồ cho em”

Thẩm Bị thờ dài, cạ cạ cầm lên đỉnh đầu Thảo Thảo: “Không được rồi, cả đời này anh sẽ không kết hôn nữa. Nếu có ngày em muốn gả cho ai thì nói với anh một tiếng. Anh nhất định sẽ cho em một bao đồ thật to. Ha ha.” Thẩm Bị hít sâu, tiếng cười trầm thấp.

Thảo Thảo cuộn người trong vòng tay anh, khẽ đáp: “Được. Nói là làm nhé?”

“Nói là làm!” Thẩm Bị đáp.

Nằm im một lát, Thảo Thảo ngước lên sờ sống mũi cao ngất của anh, nói: “Thẩm, có biết em đang nghĩ gì không?”

“Gì?” Đầu Thẩm Bị từ từ di chuyển men theo tay cô, nửa gương mặt đã cọ sát trong lòng bàn tay ấy. Hơi thở nặng nề mang theo mùi tình dục nồng đậm trong không khí.

“Em muốn...” Thảo Thảo chậm chậm nói, rồi nhẹ nhàng ngồi lên người Thẩm Bị, đè anh dưới người, “Em muốn anh. Muốn anh vào trong em...” Thảo Thảo ngồi giữa hai chân anh, tiếp đó cởi quần, rồi nhẹ nhàng đè nơi cao ngất của Thẩm Bị xuống. Hai tay cô trượt xuống hông anh, đến khi cậu nhỏ và cô bé dán chặt lấy nhau, thì ngồi thẳng lên từ từ mà sát.

Thẩm Bị dang chân ra hai bên để không bị bó buộc, hô hấp thô suyễn rõ ràng mang theo nỗi chịu đựng. Hai tay anh ôm lấy vòng eo thon thả của cô, run run hỏi: “Em... chuẩn bị xong chưa?”

Thảo Thảo cúi người nằm lên ngực anh, liếm nhẹ lên điểm nhỏ mẫn cảm, đầu lưỡi đánh vòng: “Anh nói xem?”

Cơ bắp Thẩm Bị căng ra, đang muốn lật người thì Thảo Thảo lại đè chặt anh: “Tối nay hãy để em...”

Không biết nguyên nhân là do bởi Tiểu Quân thỉnh thoảng xuất hiện rồi đột ngột biến mất, hay bởi Thẩm Bị đau khổ bị thương vì tình, hoặc bởi Kiều Tiểu Nhuế muốn nói lại thôi, ... Thảo Thảo không rõ vì sao. Nhưng đêm nay, vào thời khắc này, cô chỉ muốn một điều – chinh phục người đàn ông này, cho dù là trên giường! Cô muốn vào thời khắc này, cô hoàn toàn có được Thẩm Bị, không nghĩ đến Tiểu Quân, chẳng nhớ đến Tiểu Nhuế, chỉ nhớ đến mình cô – thân xác của cô, con người cô!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thảo thảo nên đi một chuyến

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Thảo Thảo chủ động làm Thẩm Bị hơi khó hiểu, nhưng anh chẳng còn tâm trạng đâu để tìm hiểu tâm tư của Thảo Thảo. Lúc này, anh chỉ muốn phát tiết tình cảm của mình, nỗi oán hận và giận dữ đã tích tụ lâu ngày từ từ được giải phóng trong từng đợt cao trào. Thảo Thảo nằm ngang trên giường, đầu tóc rối bời, vệt nước mắt loang lổ trên khuôn mặt xinh đẹp. Đối với cô, cao trào qua đi là nỗi trống rỗng chẳng hề thay đổi. Thẩm Bị vĩnh viễn cũng không thể hiểu được, bởi anh không phải cô.

“Sao em lại khóc?” Thẩm Bị vuốt ve mặt cô, khàn giọng hỏi, mí mắt sụp xuống, chỉ muốn ngủ.

“Không biết nữa, chắc do anh quá hư hỏng.” Thảo Thảo lau nước mắt, xoay người nằm lên người anh, cô như con gấu không đuôi bám chặt lấy anh. “Ngủ thôi, nghỉ một lát!” Thảo Thảo nhéo vào eo Thẩm Bị, “Đề em nằm một lát.”

Thẩm Bị không nói gì, chỉ nhếch môi trông như đang cười, khép mắt chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay ngủ rất ngon, thẳng giấc đến sáng hôm sau, chẳng trằn trọc tí nào. Tỉnh dậy, Thảo Thảo đã không còn bên mình. Anh vươn tay sờ sờ, giường trống rỗng!

“Thảo Thảo!” Thẩm Bị ngồi bật dậy, gọi to giống như mơ thấy ác mộng.

“Hả? Sao thế?” Thảo Thảo vội vàng chạy đến, xem nữa thì té xuống nền nhà, “Sao thế anh?”

Thẩm Bị cảm thấy mình làm quá thì xấu hổ cười, vò đầu không nói gì.

Thảo Thảo không thấy gì khác thường, liếc anh, bảo: “Mau dậy đi, còn đi làm nữa, hôm nay anh có tập thể dục không?”

“Mấy giờ rồi?” Thẩm Bị trần truồng bước xuống giường, Thảo Thảo xấu hổ quay mặt đi, đáp: “Tám giờ.”

“Em sợ cái gì, đâu phải chưa thấy đâu, còn giả vờ thực nữ gì chứ!” Thẩm Bị cười nhạo Thảo Thảo rồi ung dung bước vào phòng tắm. Khi anh đến trước cửa phòng tắm, Thảo Thảo mới sực nhớ, bèn vội đưa khăn tắm cho anh.

Cô cười gượng, hồi ức và sự hối hận cũng từ từ trôi qua.

Vào công ty, “Boss BBC” Tôn Nam Uy đã lượn quanh bàn làm việc của Thảo Thảo ba vòng. Nhìn thấy Thảo Thảo đi vào thì cười he he, mắt híp lại thành một đường.

Thảo Thảo khoát tay trước khi anh ta mở miệng: “No comments!” Rồi lách người đi vào phòng làm việc, không quan tâm đến phản ứng của anh ta.

Tôn Nam Uy nói: “Đừng thế mà! Tối nay Tiểu Văn mời cô và Thẩm Bị đến nhà chú của cô ấy ăn cơm đấy.”

Thảo Thảo sững sờ, sao nhanh thế?

“Tôi không thể đi cùng Thẩm Bị, tối nay bận rồi, không đi đâu.”

“Chả sao cả, tôi đã hủy hết công việc ngày hôm nay giúp cô rồi.”

“Tôi phải thi.”

“Đã xong từ tuần trước rồi mà, Thảo Thảo, cô đừng cố né tránh đó nha!”

Mẹ nó, còn “đó nha” nữa chứ!

“Tôi...”

“Chắc chắn Thẩm Bị sẽ đi.” Tôn Nam Uy nói tiếp, “Chu Tư Lệnh là ân nhân cứu mạng của anh ấy, anh ấy dám không đi sao. Vội lại, bữa xem mắt lúc trước là do chính ông ấy trực tiếp yêu cầu đấy, nói gì thì nói cũng nên cảm ơn người ta một tiếng chứ!”

“Tôi với Thẩm Bị không phải như mọi người nghĩ đâu.”

“Đẹp, đã thế rồi còn có gì khác nữa! Nói thật, Tiểu Văn đã điều tra rồi, bảo vệ ở tiểu khu, rồi bảo vệ trên lầu, nhân viên trực thang máy ở tầng đó, còn có camera ở bãi đậu xe, tất cả đều chứng minh buổi tối Thẩm Bị vào nhà cô rồi không đi ra nữa. Nhưng mà... chuyện này đã bắt đầu từ tháng tám rồi! Bây giờ là giữa tháng chín, Thảo Thảo, cô còn muốn che giấu bao lâu nữa!”

“Ngay cả camera ở bãi đậu xe mà cô ấy cũng điều tra ư?”

“Đúng vậy, à, tôi có thể lật sừ.”

“Làm chuyện bao đồng.” Thảo Thảo choáng váng.

“Cho nên...” Tôn Nam Uy nói, “Tôi chỉ đến để thông báo cho cô, không phải đến đợi cô quyết định.”

“Anh xâm phạm nhân quyền.”

“Đây gọi là truyền đạt, tôi không có trách nhiệm.”

“Tôi...”

“Này, cô nhanh chóng làm việc đi! Làm nhiều kiếm nhiều. Ôi, tuy có Thẩm Bị thì cô không cần phải quan tâm tiền bạc nữa, nhưng không phải cô muốn trở thành luật sư nổi tiếng sao? Làm nhiều thì có thêm nhiều kinh nghiệm, đúng không?”

Anh ta vẫn không biết xấu hổ mà khích lệ cô. Thảo Thảo ngẩng đầu cảm phần nhìn anh ta, luật sư Tôn “véo” một tiếng đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa!

Thảo Thảo suy nghĩ cả buổi rồi đến phòng họp, lấy điện thoại trong văn phòng gọi vào số Thẩm Bị, nhưng nghe điện thoại lại là giọng nữ!

“Xin chào, Thẩm tổng đang họp, tôi là trợ lý của anh ấy, xin hỏi có việc gì không?”

Kiều Tiểu Nhuê? Thảo Thảo vẫn nhớ giọng nói của cô ấy.

“Ừa không phải Phân Hà Nam hả? Thảo Thảo cũng không biết vì sao mình lại chuyển giọng thành tiếng Hà Nam, còn căng cổ họng để nói nữa.

“Xin lỗi, chị gọi lộn số rồi.” Bên kia vẫn nhả nhận giữ điện thoại.

Thảo Thảo hít một hơi thật sâu, nhồi người nằm trên bàn.

Xem ra, quan hệ giữa Thẩm Bị và trợ lý rất tốt. Bày trí trong nhà, rồi ngay cả điện thoại cũng thoải mái giao cho, thật là không bình thường. Kể ra thì Quan Hạo không làm được như vậy.

Thảo Thảo cảm thấy cả người ỉu xiu, thất vọng chán chường. Tâm trạng tốt đẹp tối qua đã biến mất không dấu vết.

Thẩm Bị họp xong, Tiểu Kiều đưa điện thoại lại cho Thẩm Bị, chẳng nói thêm gì. Các giám đốc cấp dưới đều cuốn gói chạy trốn, tuy tổn thất không nhiều, nhưng rất phức tạp. Người trong viện kiểm sát vừa đi, Thẩm Bị bóp trán, hơi mệt mỏi.

“Thẩm tổng.”

Thẩm Bị ngẩng đầu nhìn Tiểu Kiều Nhuê: “Sao? Có chuyện gì?” Tiểu Quân đi rồi, Thẩm Bị phát giác mình không phải người chồng tốt, không phải người đàn ông tốt. Trước đây, không đồng ý ở cùng Tiểu Kiều là đúng, thời thì anh đành phụ tấm lòng của cô ấy vậy. Ôi!

Tiểu Kiều nhẹ nhàng đặt bình giữ nhiệt lên bàn: “Đây là canh tôi hầm hôm qua, anh uống chút đi, tốt cho sức khỏe lắm.”

Thẩm Bị biết Tôn Nam Uy không nói chuyện của anh với công ty, lúc gọi điện Thảo Thảo cũng không nói gì. Nhìn phản ứng của Tiểu Kiều thế này chắc cũng không biết đâu: “Được rồi, cảm ơn cô!” Thấy Tiểu Kiều vẫn đứng đó, Thẩm Bị hỏi: “Còn việc gì nữa à?”

Tiểu Kiều đáp: “Cả ngày hôm qua anh không đi làm, mọi người đều quan tâm anh.”

Thẩm Bị gật đầu nói: “Cảm ơn cô, hôm qua tôi có việc nên không đi.”

“À, điện thoại cũng không gọi được. Sau đó có một cô gái nghe máy, bảo anh sẽ gọi lại. Cô ấy... có nói với anh không?”

“Ừ, nói rồi.” Thẩm Bị đáp ngắn gọn. Anh hiểu rõ Tiểu Kiều đang muốn hỏi gì, nhưng anh không muốn trả lời, bầu không khí hơi lúng túng.

“Ing... Ing... Ing...” Điện thoại reo, Thẩm Bị như trút được gánh nặng, nghe điện thoại. Là giọng đặc trưng của Chu tư lệnh: “Thẩm Bị phải không?”

“Vâng, lão thủ trưởng, là con.” Thẩm Bị trả lời.

“Tại sao cậu lại đưa điện thoại cho người ta hả! Cậu tưởng rằng vẫn còn trong quân đội sao, không được dùng điện thoại ư?” Ông thẳng thừng trách nặng, Thẩm Bị ngớ người.

Người bên kia hoàn toàn chẳng muốn nghe giải thích gì: “Được rồi, nói chuyện chính thôi. Tối nay đến ăn cơm, dẫn cô gái kia theo!”

Cạch, đã dập máy.

Thẩm Bị như bị sét đánh, né xa giọng nói trong điện thoại, nhếch mày cười gượng. Nhìn Tiểu Kiều hỏi: “Lúc nãy lão thủ trưởng đã gọi cho tôi à?”

Tiểu Kiều vội vàng giải thích: “Dạ, nhưng ông ấy không nói có chuyện gì, chỉ hỏi anh ở đâu, em không muốn quấy rầy anh, nên không kêu.”

Thẩm Bị nhếch mép cười, còn “hỏi thăm” nữa chứ, chẳng trách sao lại tức giận như thế!

Mà hiện giờ ông lại đang nổi nóng thế này, nói dẫn Thảo Thảo theo là có ý gì đây? Tiểu Quân vừa mới..., mình không thể đi được! Ôi, nhưng không thể không đi.

Anh muốn gọi điện cho Thảo Thảo. Tiểu Kiều nhìn đồng hồ, cười nói: “Ồ, sắp hết giờ nghỉ trưa rồi, không đi ăn thì nhà ăn không còn đồ ăn nữa. Thẩm tổng, đi cùng nhé?”

Nói là đi cùng nhưng Tiểu Kiều không chờ Thẩm Bị mà lại đi trước, giữ cửa đợi Thẩm Bị, Thẩm Bị nghĩ: Đợi chiều rồi gọi cho cô ấy cũng được mà nhỉ? Sau đó lắc đầu mỉm cười, rồi đứng dậy đi ăn trưa.

Sắc đẹp là con dao lóc xương, Thẩm Bị cảm thấy mệt mỏi. Thật ra, Thảo Thảo rất đúng, không biết vì sao cô ấy cũng không muốn kết hôn?

Buổi chiều anh gọi điện cho Thảo Thảo, nhưng cô lại khóa máy. Gọi điện đến văn phòng thì văn phòng nói cô đã đi đàm phán rồi. Tôn Nam Uy cũng đi, Thẩm Bị không biết làm sao, chỉ có thể cúi đầu ủ rũ. Thật ra, chỉ cần Thảo Thảo không để ý, anh cảm thấy thừa nhận chuyện hai người qua lại cũng không có gì xấu!

Chu Tiểu Văn là một cô gái mạnh mẽ, muốn làm việc gì nhất định sẽ đi làm liền. Chẳng màng thời gian... có kịp hay không. Hôm qua nghe bà tám Tôn thuật lại tình hình, thế là ba chân bốn cẳng chạy đến dưới lầu Quốc Mậu, nghe rõ kĩ càng toàn bộ quá trình, gồm cả thời gian hôn bao lâu. Sau đó, cô nài và Tôn Nam Uy nhìn nhau ngẫm hiểu, từng người trở về chuẩn bị tỉ mỉ.

Buổi chiều Tiểu Văn có tiết học, phải làm bảng phân tích án lệ, cho nên không thể không đi. Tôn Nam Uy còn có công việc, cũng không thể không quản lý. Mãi đến bốn giờ sáng, Tiểu Văn muốn thể hiện sự quan tâm hết lòng, thế là hăng hái gọi cho Tôn Nam Uy, hai người mờ ám lén lút tìm vào khu Thiên Thông Uyển, nhảy tới nhảy lui cũng chẳng có ai ra hỏi bọn họ đến để làm gì.

Nhưng mà, lại có cậu trực ca cung cấp “tình hình”, nói rằng Thẩm Bị ở lầu 20 đã khá lâu rồi. Hai người khởi động trí tưởng tượng, thậm chí còn kết luận hai người này đã bí mật kết hôn.

“Hừm, Thẩm Bị không muốn tặng lễ cho bà mối hả?” Tiểu Văn cực kỳ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Tối qua cô ấy đã kể tất cả cho chú nghe rồi, bây giờ cô ấy phải thêm dầu vào lửa cáo trạng với chú!

Tôn Nam Uy hả hê cười trên nỗi đau của người khác, mới sáng sớm đã đi làm, làm Thảo Thảo sợ đến mức tinh thần rối bòng bong, thậm chí còn lén lút gọi điện thoại! Khăng định có vấn đề!

Xế chiều, sau khi cuộc đàm phán kết thúc, Tôn Nam Uy bảo Thảo Thảo đi cùng mình, dù sao cũng phải đi mà.

Thảo Thảo cúi đầu thu dọn đồ đạc, từ tốn nói: “Tôi có hẹn với Thẩm Bị, anh ấy sắp đến đón rồi, hơn nữa tôi còn có đồ đang để trong văn phòng, nên phải quay về lấy.”

Tôn Nam Uy không nghi ngờ gì, và lại còn phải đi đón Tiểu Văn nữa, không thuận đường về văn phòng, nên không đi với Thảo Thảo. Thảo Thảo nhìn xe của Nam Uy đi xa mới vẫy tay gọi taxi, lưỡng lự hồi lâu mới nói: “Bác tài, đến rạp phim Hoa Tinh.”

Tôn Nam Uy đến nhà họ Chu, vừa vào cổng đã ngăn ra. Thẩm Bị đã đến rồi, sao anh ấy có thể chạy nhanh hơn mình được chứ?

“Ừa! Thẩm tổng, sao nhanh thế? Thảo Thảo đâu?” Tôn Nam Uy cảm thấy không ổn.

Thẩm Bị kinh ngạc nói: “Không phải đi cùng anh sao?”

Chu Tư Lệnh đứng lên nhìn họ, hỏi: “Hai cậu đứng đây làm gì hả?”

Thảo Thảo đến rạp chiếu phim, xung quanh không có ai, cũng không biết đang chiếu phim gì, tiếng Anh huyền thuyên lúc trước có thể nghe hiểu, lúc này hơi không quen. Cô nhét bông gòn vào tai, che lỗ tai, che đầu lại. Chẳng còn nghe thấy gì cả.

Rạp chiếu phim có thiết bị chống nhiễu sóng, cô rút điện thoại ra, tín hiệu rất yếu. Thảo Thảo thờ dãi một tiếng: Vây cũng hay! Dù phải công khai cũng đừng bảo cô phải đi đôi mắt. Thẩm Bị bị áp lực chèn ép sẽ thừa nhận điều gì? Thảo Thảo nghĩ: thừa nhận không quan trọng, quan trọng là trong lòng nghĩ thế nào. Mình cần gì phải làm điều thừa thãi, nghe những điều vô vị chứ?

Thảo Thảo không muốn gánh nhiều nghi ngờ và quan hệ như thế, cũng không muốn giải thích nghi ngờ với người khác, cô chỉ muốn hưởng thụ chút hoan lạc thể xác. Ngoài cái đó ra, cô chẳng có yêu cầu gì, cũng chẳng có nghĩa vụ nào!

Lúc này, không khí ở nhà họ Chu hơi náo nhiệt. Tôn Nam Uy vội tỏ rõ lập trường: “Sáng sớm nay con có nói với Thảo Thảo rồi. Cô ấy nói đã gọi cho Thẩm tổng. Chiều nay con bảo để con chờ cô ấy đi, mà cô ấy nói đã hẹn Thẩm tổng cùng đi, cho nên con mới không chờ cô ấy!” Càng nói càng oan, Nam Uy cao giọng kêu oan với mọi người, trọng điểm là đáng về giận dữ của Chu Tiểu Văn.

Thẩm Bị nghĩ: Thảo Thảo gọi điện cho anh ư? Sao anh không biết? Điện thoại đâu có tắt nguồn. Nghĩ đến đây, Thẩm Bị thờ dãi, chắc chắn Thảo Thảo có gọi, có điều Tiểu Kiều nghe máy. Cái cô Tiểu Kiều này càng ngày càng quá đáng rồi.

Thẩm Bị lấy điện thoại ra kiểm tra nhật ký cuộc gọi. Sáng nay lúc anh đi họp thì có điện thoại ở văn phòng Thảo Thảo gọi đến. Lúc đó cuộc họp vẫn chưa bắt đầu!

“Hừ!” Cả đời ông cũng chẳng thể hiểu nổi tình cảm của tụi trẻ. Dù ông ghét bỏ nó, mỗi lần xem là mắng chửi liên tục, nhưng bây giờ ông lại dựa theo phim ảnh mà xem Thẩm Bị như “công tử đa tình” bắt cả hai tay. Hai cô gái phải đầu đá lẫn nhau cô sông tới chết để tranh giành, điện thoại chỉ là chuyện nhỏ!

Thẩm Bị nghe tiếng hừ lạnh của lão thủ trưởng mà mồ hôi chảy ròng, vội vàng gọi cho Thảo Thảo.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. The number you dialed....”

“Thảo Thảo tắt máy rồi.” Thẩm Bị hết cách, đành bỏ điện thoại xuống.

Thảo Thảo dứt khoát thật, đẩy anh ra xử lý cục diện rồi rầm chẳng nề tình chút nào. Cũng đúng thôi, là do anh đề nghị mà, đương nhiên chính anh phải giải quyết rồi.

Thức ăn được mang ra, hơi nóng nghi ngút, nhìn rất phong phú ngon miệng. Thế nhưng, lão thủ trưởng và vợ, Tôn Nam Uy và Chu Tiểu Văn, bốn người đều nhìn Thẩm Bị. Thật là vô lương tâm mà---

Lòng Thẩm Bị loạn cào cào cả lên, bứt rứt nói: “À, con và Thảo Thảo đang quen nhau, chưa kịp nói với mọi người.”

Ôi, nói ra thoải mái thật. Thẩm Bị cảm thấy rất đúng, nam chưa cưới nữ chưa gả, tuy sống chung có hơi vô trách nhiệm, nhưng chẳng phải người ta đều làm thế ư. Với lại, anh cũng có cảm tình với Thảo Thảo nữa...

“Quen nhau?” Lão thủ trưởng hùng hổ hăm dọa: “Quen nhau, anh đến nhà người ta ở hả? Ở lì suốt đêm không về được bao lâu rồi?”

Thẩm Bị không biết Tiểu Văn đã điều tra, nhưng lão thủ trưởng nói thế chắc chắn không phải nói vợ nói bậy. Anh quyết định im lặng. Chẳng lẽ hai người chỉ đơn thuần đắp chăn nói chuyện phiếm? Đến cả anh cũng chẳng tin nữa là!

Im lặng là thừa nhận! Lão thủ trưởng sầm mặt: “Anh định làm thế nào với con gái nhà người ta hả?”

Con gái? Tôn Nam Uy suýt phì cười. Tiểu Văn vội đá chân Nam Uy một cái.

Thẩm Bị cười khò: “Lão thủ trưởng à, Thảo Thảo không còn là con gái nữa rồi.”

Rầm! Chu Tư Lệnh tức giận. Ông đập bàn một cái, nói to: “Không phải con gái cũng không thể làm càn! Nói, anh và cô trợ lý có quan hệ thế nào?” Lão thủ trưởng chỉ tiếc rên sắt không thành thép!

Vốn dĩ sợ anh đi sai đường nên mới mai mối khắp nơi cho anh, kết quả Thẩm Bị lại ăn sạch con người ta, lại còn bắt cả hai tay! Cậu ta sa đọa nhanh quá!

Thẩm Bị thật oan uổng! Anh cũng từng có suy nghĩ đó nhưng là từ lâu trước kia rồi: “Không có quan hệ gì cả, chỉ là đồng nghiệp thôi, cấp trên và cấp dưới ấy. Điện thoại của con là của công, cô ấy là trợ lý của con, vì rành việc nên con đưa cho cô ấy để kịp thời xử lý các việc xảy ra. Con có những thứ mờ ám đâu chứ!” Nói xong, Thẩm Bị hơi tức. Anh đuối lý chuyện của Thảo Thảo, nhưng chuyện này anh lại rất đúng lý đúng tình đó nha!

“Nguy biện” - Lão Tư lệnh nói: “Văn Văn đã điều tra cả rồi, nhà ở khu Vạn Quốc Thành của anh là mua cho cô trợ lý đó, công ty thiết kế nói toàn bộ thiết kế nội thất trong nhà đều do cô ta phụ trách. Mà cô gái đó cũng thường đến chỗ anh, trai đơn gái chiếc ở cùng nhau suốt ngày trong đó, có thể làm ra việc gì tốt hả?”

Thẩm Bị liếc nhìn Tiểu Văn, mắng thầm cô xen vào làm gì! Rồi nhớ ra Tiểu Văn là bạn học của Thảo Thảo. Chẳng lẽ Thảo Thảo bày mưu? Thảo Thảo muốn ... lên làm chính thất sao?

Thẩm Bị bất chợt nghĩ ra từ này, nhưng ngay sau đó liền bác bỏ ngay. Không, Thảo Thảo không phải loại người đó, tính cách của Thảo Thảo vừa đơn giản, lại lười nhác, sẽ không làm nổi mấy cái chuyện rắc rối này đâu.

Cách nghĩ này làm Thẩm Bị hơi an lòng, rồi hơi thất vọng. Thực ra, ngoài kết hôn, anh nghĩ chuyện gì anh cũng có thể tiếp nhận cả.

“Lão thủ trưởng, con và Kiều Tiểu Nhuyết thực sự không có quan hệ gì hết. Căn nhà đó là con thuê của công ty, bây giờ con đã chuyển đến chỗ Thảo Thảo, ngày mai đến công ty con sẽ trả lại căn nhà đó. Con đã mua một căn nhà khác, cuối năm giao nhà, là con tự móc tiền túi của mình ra mua, tuyệt đối không dính líu gì đến quốc gia. Còn hôn sự của con và Thảo Thảo, Tiểu Quân vừa mất, nên tạm thời con không muốn nói đến việc này.”

Vậy chẳng lẽ lần sau sẽ bàn đến ư? Ông đang muốn hỏi thì bà vợ đưng ông một cái, ông hậm hực ngậm miệng. Bà vợ xoa dịu bầu không khí: “Nào nào, ăn cơm đi, nguội rồi kia. Thẩm Bị, dù con kết hôn hay không cũng nên dẫn cô gái đó đến đây. Hai ông bà già này chưa được gặp cô gái đó, dẫn người con vừa ý đến để ông bà Chu giúp con kiểm định!”

Thẩm Bị gật đầu vâng dạ, vậy là nhẹ nhõm rồi. Anh vừa ăn vừa nghĩ: Quả thực Thảo Thảo nên đến đây một lần.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Em làm bạn gái anh được không?

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

“Tiểu Kiều?” Lỗ Tu Thừa đi ngang qua phòng làm việc của Tiểu Kiều, ngừng chân, tựa vào cửa và hỏi: “Trễ rồi mà vẫn chưa về à?”

Kiều Tiểu Nhuế nhìn đồng hồ, đã tám giờ rồi: “Hả, đi giờ đây.” Nói đi là thế, nhưng người lại chẳng nhúc nhích mà thất thần đọc tài liệu trước mặt.

Lỗ Tu Thừa quyết định bước vào xem, là chồng tài liệu để Thẩm Bị ký duyệt. Trên cùng là tài liệu liên quan đến việc trao quyền sở hữu sáp nhập lần này. Chiều mai lên máy bay rồi, trước khi đi phải đem theo tài liệu này mới được.

“Làm xong nhanh thế?” Lỗ Tu Thừa ngạc nhiên, “Tôi tưởng đến sáng mai mới xong chứ!”

“À, không phải cần gấp ư.” Tiểu Kiều xoay bút, khẽ cắn môi.

“Sao thế? Có vấn đề gì à?” Lỗ Tu Thừa lo lắng nhìn cô, hơi cúi xuống, nhích lại gần hỏi.

Có lẽ do nhích đến quá gần, Kiều Tiểu Nhuế lại ngẩng đầu lên, lúng túng nói: “Không, không có gì!”

Lỗ Tu Thừa chau mày nhìn cô, rồi lại nhìn cửa phòng làm việc của Thẩm Bị: “Thẩm tổng có ở đó không?”

“Sao thế?” Tiểu Kiều cao giọng, nghe hơi chói tai.

Lỗ Tu Thừa gật đầu, cẩn thận quan sát cô. Tiểu Kiều lại cúi đầu né tránh ánh mắt của anh ta: “Hôm nay Thẩm tổng bận nên về trước rồi. Nhưng mà...” Tiểu Kiều dường như đang suy nghĩ, giọng nói lại vội vã, “Anh có việc gì hả? Để tôi nói với anh ấy giúp anh.”

Lỗ Tu Thừa nhướn mày: “Thẩm tổng về sớm thế Có việc riêng à?”

Hỏi rõ ràng thế làm Tiểu Kiều đề phòng hơn, cô hắng giọng, nói bằng giọng công việc: “Cái này... tôi không biết.”

Lỗ Tu Thừa từ từ đứng thẳng người, cười sâu xa. Lại nhìn sang phòng làm việc của boss, lắc đầu cười bảo: “Nếu đã không còn ở công ty thì ngày mai tôi báo cáo với sếp cũng được. Ha ha, chẳng lẽ Thẩm tổng đang nghỉ ngơi lại đi cản trở anh ấy. Phải rồi, cô ăn chưa Tiểu Kiều? Đi ăn tối nhé?”

Tiểu Kiều cúi nhìn xung quanh, thông thả sắp xếp lại giấy tờ, đáp: “Không, đây là tài liệu cần gấp, tôi phải đợi sếp về kí.”

Lỗ Tu Thừa giương môi, muốn nói gì đó nhưng không có cách nào để nói ra. Đầu là người lớn hết rồi, không cần phải dạy người ta biết nên làm gì làm gì – mặc dù biết rõ có thể việc đó là sai!

Sau khi Lỗ Tu Thừa đi, cuối cùng Tiểu Kiều cũng quyết tâm, cô lấy điện thoại gọi đi, nhạc chuông reo một lúc lâu, giọng Thẩm Bị truyền đến: “Ai thế?”

“Thẩm tổng, là tôi, Tiểu Kiều đây.” Bất giác Kiều Tiểu Nhuế đặt tay ở tim.

“À? Có gì sao?” Thẩm Bị nhìn các “bậc quyền uy” bên cạnh đang dùng bữa không ăn nữa thì cảm giác mình giống như bị hàng ngàn ánh đèn chiếu vào, vừa nóng vừa sáng quắc, bất giác mồ hôi thấm ướt đầy tay.

“Vâng, là vậy. Tài liệu về trao quyền sở hữu và những cái liên quan đến chuyển công tác ngày mai tôi đã làm xong rồi, anh có muốn kí liền không? Ngày mai đi công tác rồi, tôi sợ nếu có sai sót gì thì không kịp sửa...”

Thẩm Bị thấy Tiểu Kiều quả thật quá hiểu lòng người! Bữa cơm này ăn chẳng thoải mái, anh muốn tháo chạy từ lâu rồi, cú điện thoại này vừa khéo cứu mạng anh!

“Được, cô để vào phòng làm việc cho tôi đi, lát nữa tôi sẽ về kí.”

“Dạ vâng!” Trên mặt Tiểu Kiều xuất hiện nụ cười nịnh mà ngay cả cô cũng chẳng nhận ra, giọng điệu thoải mái nhẹ nhàng. Thẩm Bị không hề giận, mà hình như còn vui mừng nữa! Hóa ra cô hiểu nhầm rồi, “Vậy tôi để lên bàn làm việc của anh đợi anh về kí nhé.”

“Được, tôi về ngay đây.” Thẩm Bị ngắt máy, nhìn lão thủ trưởng, che giấu cảm xúc trong lòng.

Chu Tư lệnh chẳng đoái hoài gì đến anh, thông thả gấp thức ăn. Thế nhưng sự rè rúng này lại mang đến sự uy hiếp và chèn ép vô hình cho anh. Thẩm Bị rót rượu nói: “À... ờ... công ty... có việc gấp. Con phải... về đó một lát đã.”

“Được, đi đi!” Ông thoải mái đồng ý. Tôn Nam Uy ngăn ra, không thể tha người được đâu! Tinh tiết cụ thể còn chưa kể rõ nữa mà! Nhưng Thẩm Bị chẳng nhúc nhích, vẫn ngoan ngoãn ngồi đó.

Ông lão thở dài: “Ôi, bây giờ bọn bây giàu có rồi, đều là người bận rộn cả. Chỉ có hai ông bà già này nhàn rồi thôi!” Lão thủ trưởng đứng dậy, “Giời đây! Anh đi đi, tôi chẳng dám làm phiền anh nữa đâu! Cú điện thoại vừa rồi là cô thư kí nhỏ bé gọi đến chớ gì? Đi đi, đi nhanh lên nào! Tôi già rồi, chẳng hiểu nổi bọn trẻ các người đâu. Muốn yêu đương thế nào thì yêu đương đi! Văn Văn, các con từ từ ăn nhé.”

Thẩm Bị vội vàng đứng dậy: “Sếp à, không phải đâu! Ôi, phải! Đúng là Tiểu Kiều gọi đến, nhưng quả thật là vì công việc mà!”

“Ồ? Vậy hả, có việc à! Có việc gấp đến mức chưa ăn hết bữa đã muốn đi rồi à? Anh nhìn đồng hồ thử đi, từ lúc anh tan làm đến giờ là mấy tiếng, ghế còn chưa nguội nóng nữa! Anh bảo Tiểu Quân vừa mới mất, không muốn nói đến hôn nhân! Không nói thì thôi, thế cái cô thư kí kia là sao hả? Anh bảo

anh và người ta chẳng có gì cả, người ta cũng cho là thế chắc?”

Ông lão nổi nóng: “Thẩm Bị ơi Thẩm Bị, bình thường con thông minh lắm mà, sao vừa có chuyện liên quan đến phụ nữ là con như thằng bị đao thế hả? Con làm ta thất vọng quá!”

Thẩm Bị bối rối, vội nói: “Lão thủ trưởng, ông nói con phải làm gì đây! Hay là... .., con, con cưới Thảo Thảo về, điều Tiểu Kiều đi!”

Mặt lão thủ trưởng đỏ bừng, bức bối nói không ra lời: “Mày, mày, mày...” nói liên hồi mấy chữ mày, “Mày cút ngay!” Nói xong, ông lão giận rung trời đi vào thư phòng, đóng sầm cửa lại.

Thẩm Bị nhìn theo bóng Chu tư lệnh, oan ức vô cùng. Quay đầu lại nhìn ba người còn đó, ba người chẳng hẹn mà cùng quay nhìn sang hướng khác, anh hậm hực lấy chìa khóa xe đi về!

Tiểu Kiều dọn dẹp phòng làm việc sạch sẽ, xếp tài liệu theo số thứ tự rồi đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của Thẩm Bị. Cầm khăn lau điện thoại, cười ngọt ngào.

“Tút tut” vô tình ấn vào phím số, Tiểu Kiều vội đặt điện thoại vào đúng vị trí. Thành linh nhớ ra điện thoại này có chức năng lưu số cuộc gọi, mà xui quý khiến, cô ấn vào phím tra, một dãy số quen thuộc đập vào mắt. Lại next next, hình như Thẩm Bị gọi vào số này nhiều nhất!

Đúng rồi! Tiểu Kiều nhớ ra sáng sớm nay cú điện nhầm số kia chính là số này, chỉ là bốn con số cuối không giống mà thôi!

Bây giờ mới nhớ, giọng nói đó giống như nhái vậy!

Tiểu Kiều cảm thấy như có thứ gì đó đang bóp chặt tim cô. Khẩu âm của cô gái nghe máy tối qua và cú điện thoại giả giọng sáng nay, rồi tàn suất Thẩm Bị gọi vào số điện thoại đó, cô nhìn chăm chăm dãy số đó như kẻ thần kinh. Các khách hàng của Thẩm Bị cô đều biết, cái cô muốn tìm chính là cô gái xa lạ kia và cả chủ nhân số điện thoại thường dùng này!

Tìm ra rồi!

Tay Tiểu Kiều phát run, xé tờ giấy note viết vào. Tiếng thang máy ting toong truyền đến từ bên ngoài, Tiểu Kiều lật đật sắp xếp lại mọi thứ rồi ra khỏi phòng. Chưa kịp về chỗ ngồi thì Thẩm Bị đã bước đến: “Tiểu Kiều? Trễ rồi mà chưa về nữa hả?”

“Vâng, chẳng phải đang đợi anh sao? Lỡ như nội dung có sai sót thì tôi có thể sửa ngay.” Tiểu Kiều giả vờ, Thẩm Bị nghi ngờ nhìn cô, rồi đẩy cửa vào phòng làm việc của mình, cửa không đóng.

“Có ai đã vào đây à?” Thẩm Bị vừa nghĩ lại sức nhớ ra là Tiểu Kiều vừa vào để tài liệu lên bàn, nên anh chẳng nghi ngờ nữa.

“Phải rồi, Tiểu Kiều.” Thẩm Bị nhớ đến một chuyện, “Cô về nhanh đi. Trời tối rồi không an toàn đâu, mấy xấp này tối nay tôi sẽ xem, mai rồi tính tiếp.”

“À, không sao. Tôi ngồi đây chờ được mà, vói lại, tôi cũng có vài việc...”

Thẩm Bị mất kiên nhẫn chen ngang: “Bảo cô về thì về đi! Sao mà nói nhiều thế.”

Tiểu Kiều dờ ra đó, mặt hơi cay cay. Thẩm Bị cũng cảm thấy mình không đúng, liền nhẹ giọng: “Đi đi, không cần tăng ca đâu. Tôi cũng về đây.” Dứt lời, anh bèn vào phòng làm việc, lấy tài liệu bỏ vào túi công văn rồi đi ra ngoài. “Đi thôi!”

Tiểu Kiều tủi thân, vội vàng quay đầu thu dọn đồ đạc.

“Tôi đưa cô về!” Thẩm Bị bấm nút xuống tầng hầm.

“Không cần đâu!” Tiểu Kiều thành linh lên tiếng, ấn tầng một.

Thẩm Bị nhìn cô, lỗ tai trắng bốt đã đỏ hồng, anh biết mình đã xử sự không đúng. Chẳng qua hôm nay anh tích một bụng lửa giận, mà lửa giận này lại có liên quan trực tiếp với Tiểu Kiều. Anh thật sự không hiểu, rõ ràng chỉ là quan hệ đồng nghiệp trong sáng, anh chẳng hề vượt quá giới hạn, tại sao không thể nói rõ chứ?

Anh than vãn trong lòng, Tiểu Kiều giận dữ mà anh chỉ nhìn thôi chứ chẳng đi dỗ dành. Không phải anh bạc tình mà anh hoàn toàn chẳng nhận ra Tiểu Kiều đang làm cái gì cả! Tiểu Kiều cất bước ra khỏi thang máy, Thẩm Bị muốn ngăn cản nhưng không kịp. Thẩm Bị càng sâu nảo hơn, người khác không hiểu thì thôi đi, tại sao Tiểu Kiều cũng không hiểu hả!

Thật là xui xẻo mà!

Thảo Thảo xem phim xong cũng đã 22 giờ, cô ra khỏi rạp phim, mở điện thoại, vô số cuộc gọi nhớ. Đa số là Thẩm Bị gọi đến, gần nhất là 21h45’.

Là phúc hay là họa, là họa thì không thể tránh khỏi. Có thể thanh tịnh được lúc nào thì hay lúc đó vậy.

Thảo Thảo bắt taxi về nhà. Mở đèn, Thẩm Bị đã về.

Chưa kịp lên lầu thì điện thoại lại reo, số gọi đến lạ hoắc: “Xin chào. Tôi là Đặng Thảo Thảo. Xin hỏi ai vậy?”

Tít một tiếng, điện thoại bị tắt. Thảo Thảo gọi lại, chờ một hồi lâu mới có tiếng cười hihi haha truyền đến.

“Vừa nãy ai gọi cho tôi vậy?”

“Ai à? Cô không biết hả? Này, tôi là người đứng đây.” Giọng đàn ông, “Đúng lúc nghe điện thoại reo, em gái à, chúng ta có duyên đấy. Em tên gì? Muốn làm bạn không?”

Thảo Thảo cúp máy, bực mình. Có người điều tra cô thông qua IP điện thoại, lẽ nào là hồng nhan tri kỉ của Thẩm Bị?

Anh ta quá bừa bãi rồi. Tôi nay... cắt đứt thôi.

Thảo Thảo hơi đau lòng, có chút không nỡ, nhưng nghĩ đến những phiền phức đó cô lại sợ hãi. Trong lúc lưỡng lự thì đã về đến cửa nhà. Cô đẩy cửa, phòng khách sáng choang, Thẩm Bị đang ngồi trên sofa hút thuốc.

Anh đã nghe thấy tiếng Thảo Thảo về nhà, nhưng anh không muốn làm gì cả. Anh sợ mình không kiềm chế được sẽ làm ra chuyện quá đáng. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, nhiều đến mức làm anh choáng váng. Đương nhiên anh rất hiểu tâm ý của Tiểu Kiều, nhưng chẳng lẽ bản thân anh không thể hiện gì chắc? Suy nghĩ của Thảo Thảo rất rõ ràng, nhưng quả thực anh rất giận việc mình bị người ta tra khảo!

Thảo Thảo đặt túi xuống, bước đến trước mặt Thẩm Bị, rút thuốc lá, bật lửa, hít một hơi, cô ngồi xuống ghế sofa đối diện, im lặng không nói.

“Hôm nay... đi đâu thế?” Thẩm Bị cố gắng bảo mình phải bình tĩnh. Anh vẫn luôn bình tĩnh, cho dù bị nhốt trong vòng vây thế nào anh cũng có thể bình tĩnh tìm đường lui. Nhưng đây không phải vòng vây, đây là vòng lẩn quẩn! Ngoài anh ra, mọi người đều biết rõ! Nhưng, anh đã làm sai chỗ nào?

“Rạp chiếu phim” Thảo Thảo lấy vé xem phim ra, “Bảy mươi mốt tờ, còn là vé Vip, mắc chết đi được!” Cô thử nhẹ giọng, muốn từ từ vào đề.

Nhưng Thẩm Bị chẳng để mình bị xoay vòng, mà rất dứt khoát, hành động mau lẹ.

“Sao không đến nhà Chu tư lệnh?” Giọng anh nghiêm túc.

“Em không muốn đi!” Thảo Thảo trả lời thẳng thắn.

Thẩm Bị cứ ngỡ cô sẽ tìm lý do thoái thác, dù sao đó cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng Thảo Thảo lại nói thẳng: “Không muốn đi thì không đi thôi. Gọi điện cho anh thì... trợ lý bắt máy. Em nhớ anh không muốn người ta biết mối quan hệ của chúng ta, cho nên thôi. Sau đó bận quá, nên quên mất. Phải rồi, sao rồi? Tiểu Văn ổn chứ?”

Thảo Thảo nói giống như đây là chuyện đi thăm hỏi thông thường vậy, nếu hôm nay Thẩm Bị không bị tra khảo, anh cũng sẽ nghĩ thế, nhưng anh bị tra khảo, chỉ có một mình. Ngọn lửa vô danh đột nhiên bốc cháy.

“Tại sao không muốn đi?” Anh rít một hơi thật mạnh, Thẩm Bị đi thẳng vào vấn đề.

Thảo Thảo đã suy nghĩ rất kĩ càng, không phải cô sợ sự nghiêm khắc của anh, chỉ là không biết nên nói với anh thế nào. Chần chừ hồi lâu cô mới nói: “Đi rồi nói gì? Nói em là tình nhân của anh ư? Nói em cầm tiền của anh, cung cấp dịch vụ bạn tình cho anh, chúng ta là quan hệ tiền bạc sòng phẳng, giao dịch rõ ràng, bảo mọi người đừng hiểu lầm ư? Hay giả vờ đức hạnh, nói với mọi người rằng em là bạn sống chung, là đối tượng kết hôn của anh?” Thảo Thảo cay nghiệt nói thẳng, giọng hơi cao.

Thẩm Bị ngẹn lời, không biết nên đáp thế nào.

Thảo Thảo cười khỏ, điếu thuốc đã hút một nửa, hơi choáng, lúc này hút mạnh một hơi: “Anh có muốn cưới em không?”

Thẩm Bị trừng mắt nhìn Thảo Thảo, quai hàm giật giật, hồi lâu sau mới nói: “Nếu em muốn!”

Thảo Thảo lắc đầu: “Thôi đi, em thấy bây giờ rất tốt. Thẩm Bị, em biết chuyện của Tiểu Quân đã đả kích anh, nhưng mong anh hãy bớt bi thương. Còn những cái khác nữa, anh đừng nghĩ nhiều, em rất rõ bốn phận của mình.”

Bốn phận? Thẩm Bị nhớ đến một nghi hoặc mà anh đã muốn hỏi từ lâu. Nhưng lúc này Thảo Thảo đã đứng dậy đi vào phòng ngủ, Thẩm Bị kéo cô lại hỏi: “Em đã từng làm tình nhân của người khác rồi à?” Đôi mắt anh hung ác giận dữ.

Thảo Thảo hình như bị kinh ngạc, lùi về sau một bước, quan sát Thẩm Bị một lúc. Rồi vung tay tát anh thật mạnh, “Bốp”, cái tát làm Thẩm Bị ngẩn ra, mặt nóng ran.

“Đau không?” Thảo Thảo dùng hết sức mình, mặt mày trắng bệch, “Anh cảm thấy trước đây em đã tát ai chưa?”

Cô đẩy Thẩm Bị ra, phần nộ đi vào phòng ngủ, đóng sập cửa cái rầm, ôm ngực thở dốc. Nghỉ một lúc, cô mới lao đảo ngã xuống giường, nước mắt từ từ chảy ra.

Hóa ra trong mắt anh ta, mình lại là kẻ chung chồng với người khác! Mẹ nói không sai: Mình tự si nhục mình, sẽ bị người khác làm nhục.

Tự tìm mà, đều là tự mình chuốc lấy!

Cửa vang lên hai tiếng rồi im bất.

Thảo Thảo vui đầu vào gối lặng lẽ khóc. Mép giường trũng xuống, có người nói: “Đừng khóc, người bị đánh là anh mà, sao em lại khóc dữ dội đến thế!

Thảo Thảo bật người ngồi dậy, nhìn ra cửa, rồi lại nhìn Thẩm Bị đang ngồi trước mặt: “Sao anh vào được?”

Trong tay Thẩm Bị cầm ghim kẹp giấy màu bạc: “Mở cửa vào.”

Thảo Thảo nổi sùng, Thẩm Bị rút khăn giấy trong cái hộp ở đầu giường đưa cho Thảo Thảo: “Xin lỗi em, làm em khó chịu rồi!”

Con người đa phần đều thích ăn mềm không ăn cứng, Thảo Thảo vừa mới bị ức hiếp xong cũng chỉ thấy ngọt ngat, gượng ép mình. Giờ Thẩm Bị xin lỗi cô, cứ như vùi nước tắt nghẹn đột nhiên chảy thông trở lại, òa một tiếng, Thảo Thảo nằm xuống giường khóc dữ dội hơn.

“Tôi qua là anh khóc, hôm nay lại là em. Sao chúng ta giống vùi nước mắt thế?” Thẩm Bị cười khổ, cũng không biết do cố tình hay sao mà anh còn nói đùa nữa. Thảo Thảo vừa nghe thấy liền cười, xong bị sặc.

Ho hồi lâu, cô gắng gượng ngồi dậy, không khóc cũng chả cười. Sau đó mới nói: “Không phải do anh tự chuốc lấy sao!” Nói kiểu này hình như hơi mờ ám lại còn hơi nũng nịu nữa. Thẩm Bị nhìn Thảo Thảo, cười ha ha. Thảo Thảo còn muốn nghiêm mặt, nhưng bị anh cười đến mức không nghiêm túc nổi, thế là giờ tay đánh anh, bị Thẩm Bị tóm được, hai người té nhào xuống giường: “Được rồi, đừng khóc nữa! Anh bị lão thủ trưởng mắng cho thúi đầu rồi, còn bị em tát nữa chứ, em có xui xẻo như anh không?” Thẩm Bị cầm tay Thảo Thảo đặt trước ngực, nhìn Thảo Thảo chăm chú nói. Có trách móc, lại có chút cưng chiều, đến cả anh cũng không rõ mình muốn làm gì tiếp theo nữa.

“Đáng đời!” Thảo Thảo cười, mắng, “Ai kêu anh không làm người tốt!”

“Haizz! Người tốt, trước đây anh là người tốt đó chứ. Kết quả nhà tan, cửa nát.” Thẩm Bị lăn qua nằm ngửa, “Sau khi xuất ngũ anh đã từng thề rằng sẽ không làm người tốt nữa!”

Thảo Thảo nằm bên cạnh anh, duỗi thẳng người, vuốt nếp nhăn trên áo anh, “Ừ, Người tốt sống không lâu.”

“Còn em? Thảo, em chưa từng kể chuyện của em!” Thẩm Bị nằm nghiêng, chăm chú nhìn Thảo Thảo.

Thảo Thảo né tránh ánh mắt anh: “Chẳng có gì cả, chồng ngoại tình rồi ly hôn thôi. Em vốn là bà chủ trong gia đình, chẳng biết gì cả. Cho nên mới muốn làm những việc đó.”

Thẩm Bị nhìn cô, anh hiểu cô vẫn không muốn nói, ừ, không muốn nói thì thôi, anh cũng chẳng ép. Thẩm thờ phào, hóa ra Thảo Thảo không phải... “Ồi, thế sao em biết nhiều thứ về chuyện tình nhân thế?” Thẩm Bị vẫn không quên chuyện này.

Thảo Thảo bực mình, đẩy anh: “Anh không xem ti vi cũng nên đọc sách chứ, tình nhân đầy đường ra đó, ai mà không biết chứ!”

À há! Thẩm Bị xấu hổ, anh cũng có nghe đồn, bây giờ xem ra, có thể chuyện anh “nghe nói”, hơn phân nửa đều là chuyện thường tình. Anh cười he he.

Thảo Thảo bó tay, mắng “đồ đàn”, rồi bước xuống giường đi tắm.

Thẩm Bị giờ tay kéo cô, ngồi dậy: “Thảo, làm bạn gái anh nha?”

Thảo Thảo cảm giác được lòng bàn tay đầy mồ hôi, không biết là của mình hay của anh: “Anh, anh điên hả? Có gì khác đâu? Chẳng lẽ anh phá sản nên không bao nổi em?” Thảo Thảo gạt mạnh tay anh ra rồi chạy vào phòng tắm.

Tim đập thình thịch, cái tên Thẩm Bị này uống lộn thuốc rồi sao! Nhìn dáng vẻ của anh... Thảo Thảo hoảng loạn nằm trong bồn tắm, ngâm đầu trong đó chẳng buồn nghĩ gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Quan hệ giữa chúng ta tự chúng ta quyết, không liên quan đến người khác

Vừa ra khỏi phòng tắm, Thẩm Bị cảm một đồng đồ đến nói: “Đây là thẻ tiền lương của anh, thẻ tra công quỹ, còn có mớ thẻ mua hàng gì đó, em giữ đi. Lúc cần tiền xài thì lấy trong này”. Về mặt Thẩm Bị thật thà, đôi mắt mang vẻ thành thật không biết làm sao, giống như ngoại trừ làm thẻ ra, anh không biết phải thể hiện thế nào.

Nét mặt Thảo Thảo thay đổi liên tục. Trước đây cũng có người làm thẻ này với cô, về mặt người đó có hơi khác, nhưng sự chân thành và tin tưởng đều y thế, kết quả thế nào? Thảo Thảo cười khổ trong lòng, nhẹ nhàng xua tay: “Anh giữ lại đi. Em không cần nhiều tiền thế đâu.”

Thẩm Bị căng thẳng: “Thảo Thảo, rốt cuộc em muốn gì? Anh... Ồi?” Thẩm Bị ấp úng không biết phải nói thế nào.

Thảo Thảo nói: “Thẩm Bị, câu này em phải hỏi anh mới đúng. Anh thay đổi quá nhanh. Nếu anh thay đổi vì chuyện của Tiểu Quân, em nghĩ tốt nhất anh nên bình tĩnh lại đã.”

Nhắc đến Tiểu Quân, Thẩm Bị ỉu xiu. Bất giác lần mò thuốc lá, nhưng túi áo ngủ rỗng tuếch. Anh kéo ghế ra, tiếng “ken két” vang trên sàn, giống như mối quan hệ không rõ này.

“Anh và Tiểu Quân...”

“Ý em là...” Thảo Thảo cắt lời anh, lúc này mà để Thẩm Bị giải thích tình cảm với Tiểu Quân thì chẳng khác nào lừa mình dối người. Thảo Thảo nghĩ, nếu chuyện đề ra có liên quan đến mình, cô phải nói rõ suy nghĩ của mình mới được, che che giấu giấu thì càng hiểu lầm nhiều hơn: “Vừa rồi em chỉ đùa thôi. Anh thấy đó, chúng ta bên nhau cũng gần hai tháng rồi, em là người thế nào chắc anh đã hiểu rõ. Bảo là anh bao em, nhưng thật ra những thứ cần trong sinh hoạt, tiền của em cũng đủ xài.” Thảo Thảo vừa nói vừa cười, nhưng trong ánh mắt không hề vui vẻ chút nào, Thẩm Bị cúi đầu, thỉnh thoảng nhìn Thảo Thảo không nói gì: “Thẩm Bị, nói sao thì có thể em thấy anh không có ý si nhục em. Mà ngược lại, anh rất tôn trọng em, em không phải người mù, nên em thấy rõ, đôi với em anh luôn có trách nhiệm. Trên đời này, người có trách nhiệm không nhiều. Tuy chúng ta đã nói sẽ không nhắc đến những chuyện khác nhưng cảm kích ắt sẽ có.”

Thảo Thảo ngồi xổm xuống sàn kéo tay Thẩm Bị, tay còn lại để trên đùi anh, “Chuyện của Tiểu Quân em cũng rất buồn. Cùng là phụ nữ, nếu đặt mình vào... Haizzz! Em biết anh đang tự trách mình, em cũng không muốn khuyên anh gì cả. Bất kể bây giờ em là gì của anh, người tình cũng được, bạn gái cũng được, em đều sẽ ở bên cạnh anh, chỉ cần anh không chán em, lúc nào em cũng ở đây.”

Thẩm Bị đã quen mặc quần áo thoải mái khi ở nhà, dưới quần đùi chữ “phúc” to là đôi chân đầy lông, Thảo Thảo không để ý nói tiếp: “Danh phận đúng là không quan trọng, nhưng vì muốn danh phận mà có danh phận thì thật vô nghĩa. Quan hệ của hai chúng ta được quyết định bởi trong lòng mỗi người muốn thế nào, không hề liên quan đến người khác.”

Thở dài một hơi, kết thúc đoạn phân trần dài ngoằng, Thảo Thảo đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai anh: “Nước tắm được rồi đó, anh đi tắm đi, người hơi quá.”

Trong lòng muốn thế nào? Không hề liên quan đến người khác?

Thẩm Bị ngẫm mình trong bồn tắm, Thảo Thảo cho rằng anh bị chuyện của Tiểu Quân kích động nên mới làm thế? Thẩm Bị tự hỏi chính mình, chẳng lẽ không phải sao?

Cuộc sống trong hai tháng qua ulla về tâm trí, giống như lúc Tiểu Quân không ở bên cạnh, anh vẫn thường hồi tưởng lại từng cái, nhưng bây giờ anh đã bắt đầu nghĩ đến Thảo Thảo trong vô thức.

Nhớ nụ cười và sự ấm áp của cô, nhớ lúc cô lấp bắp lúc tức giận, nhớ lúc cô mơ màng trang nghiêm, nhớ đến những lúc cô bất đắc dĩ phải nghe mình; anh còn nhớ cả cơ thể của cô, mùi hương, giọng nói, nhớ rất nhiều. Thẩm Bị chợt phát hiện, bản thân vẫn chưa biết Thảo Thảo như thế nào? Cô như hơi nước bốc lên trong phòng tắm, lượn lờ xung quanh anh, thậm chí thâm nhập vào người anh, nhưng mãi không có cách nào kể hết, mãi không có cách nào nhớ lại...

Thẩm Bị cười thầm: Còn muốn tìm gì nữa? Thảo đàn đã vô tình chiếm lĩnh địa bàn của anh, anh vốn không có cơ hội từ chối!

“Rào” Thẩm Bị đứng lên, làm nước văng tung tóe trên sàn, chắc Thảo đàn lại cảm râm nữa đây. Thẩm Bị cười vui vẻ, cảm râm thì cảm râm đi, sau này còn nhiều thứ làm cô cảm râm lắm!

“Thảo Thảo, anh thích em.” Yêu thì phải nói ra, Thẩm Bị đã sớm hiểu đạo lý này. Anh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, nhưng lúc nói ra miệng không hiểu sao lại biến thành chữ “thích”.

Với anh, như vậy đã là bước tiến hiếm có rồi; còn cách biểu đạt thì cần phải cải thiện hơn.

Thảo Thảo hỏi: “Anh thích em ở điều gì?” Thẩm Bị nghẹn họng.

“Thích là thích, còn cần phải có lý do nữa sao?” Thẩm Bị hỏi lại, mặt hơi hồng. Đồ đàn, sau này không thèm nói nữa!

Thảo Thảo mỉm cười, dịu dàng dựa vào ngực anh, không phải đàn ông nào cũng có thể nói ra từ yêu cả.

Mà lúc trước, Quan Hạo lại kể ra rất rõ ràng, một hai ba bốn năm đủ loại, thế mà sau này cũng chia tay. Thảo Thảo đã hiểu, trên đời này có rất nhiều việc trăm nghe không bằng một thấy.

Thẩm Bị và cô có thể đi đến bước nào thì phải đi từng bước từng bước mới biết được, chứ không phải chỉ nói bằng lời là được đâu.

Có điều Thảo Thảo cảm thấy bây giờ rất tốt, cô muốn trêu chọc cái tên đơ đơ này.

Thảo Thảo hỏi: “Phải không? Vậy anh cũng thích trợ lý Kiều à?”

Sao lại là Tiểu Kiều nữa? Thẩm Bị hoàn toàn mất hứng, chuyện này hơi khó xử à, anh vừa mới hứa hẹn vì mình đã hơi có ý với cô trợ lý xinh đẹp kia. Mà cũng còn may, may mà chỉ hơi có ý thôi!

Thảo Thảo xoay người ngủ. Thẩm Bị ôm eo cô: “Vi sao ai cũng ghép anh với cô ấy thế?” Chỉ là có ý thôi mà, đương nhiên phải giành sự trong sạch cho mình rồi, chuyện này phải nói rõ ràng!

Thảo Thảo hơi buồn ngủ: “Em chỉ nói bừa thôi!”

“Nói bừa mà cũng lời cô ấy vào ư?” Thẩm Bị nổi giận.

Thảo Thảo oan ức: “Nói bừa cũng không được nữa! Vậy chắc chắn anh có vấn đề rồi!”

“Có vấn đề gì chứ.” Thẩm Bị nóng nảy, “Đúng, anh từng thích cô ấy, thì sao? Nhưng bây giờ anh... bây giờ anh chỉ muốn coi cô ấy là đồng nghiệp, là bạn bè tốt mà thôi!”

Giữa nam và nữ nào có dễ dàng như thế, không biết giữa hai người đã có bao nhiêu chuyện cũ và tình ý rồi. Thảo Thảo nhìn Thẩm Bị trong đêm. Thẩm Bị lại thờ dài. Trong màn đêm, bản thân như được phủ giáp sắt, con người đều co mình trong đây, sấm hối với hư không: “Anh thừa nhận trước đây từng có ý nghĩ với cô ấy, nhưng ý nghĩ đó làm anh rất do dự. Dù gì người ta cũng là gái chưa chồng, về công việc thì lại có quan hệ mật thiết, anh chỉ là một thằng thô xác vừa ly hôn, trong công việc phải nhờ vả người ta, lỡ mắng sẽ đi vào lỗi mòn ngay.” Thẩm Bị ngưng lại rồi nói tiếp “Cho nên anh mới muốn... tìm đàn bà. Anh tự giác thay thế “tình nhân” bằng “đàn bà”, “Đó chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý đơn thuần thôi, anh cho rằng không nên làm hại người ta.”

Thảo Thảo giận! Nếu không phải về mặt sinh lý, anh sẽ quay lại tìm “con gái nhà lành” sao? Còn chúng ta thì xem là gì hả?

Thẩm Bị không biết mình đã mạo phạm người khác, nói tiếp: “Nhưng mà... nhưng mà... Ôi, anh cũng không rõ nữa. Có lúc anh đối với Tiểu Kiều cũng có chút xú ý nghĩ đó nhưng sẽ cảm thấy rất ngại ngùng. Nhưng ngày đó gặp em, anh đã... anh đã... Quan Hạo từng nói, đàn ông mà bị phụ nữ làm cho kích động thì đó là nền tảng của tình yêu.”

“Ah...” Thảo Thảo khẽ hô một tiếng, ngắt lời Thẩm Bị.

“Em sao thế.”

“Không, không sao?” Có lẽ là trùng tên thôi? Thảo Thảo nghĩ thế.

Thẩm Bị ôm cô vào lòng: “Thảo, anh nhớ em. Mỗi ngày đều nhớ em, nhớ đến mức muốn nhét em vào trong anh. Anh biết anh không xứng đáng để nói thích em, anh biết em là cô gái tốt, em nói đúng, quan hệ của chúng ta do suy nghĩ trong lòng chúng ta quyết định. Bây giờ anh chỉ muốn nói với em rằng, người anh luôn nhớ đến là em, bất kể em là tình nhân của anh, là bạn gái hay là vợ thì trong lòng anh mãi mãi chỉ có em!”

Thảo Thảo lạnh cả người, nếu không có cái tên đó, cô sẽ rất cảm động, nhưng khi nhắc đến nó thì tâm trạng lại khác: “Thẩm Bị, không có người đàn ông nào sẽ thích làm tình với vợ mình cả. Anh có biết trên đời này, mọi người đều rất dễ mắc một thứ bệnh gọi là bệnh thẩm mỹ không?”

Thẩm Bị không biết Thảo Thảo đang nghĩ gì, trong lòng vẫn đọng đầy cảm xúc: “Không phải đâu, mấy cái đó nhầm nhứ lắm. Thảo, em hãy tin anh, những lời anh nói đều là thật lòng.”

Thảo Thảo lẩm bẩm: “Biết, em biết những lời anh nói đều là thật.” Rồi còn bồi thêm trong lòng: “Sông có khúc, người có lúc, bây giờ là thật, tương lai là giả, nói cho cùng đều không làm được!” Đương nhiên cô sẽ không nói cho anh nghe.

Thời gian sẽ chứng minh tất cả!

Thẩm Bị bắt đầu tìm kiếm sự thỏa mãn trên người cô, từng đợt sóng tình dâng trào hừng hực như lửa. Thảo Thảo hết lòng đáp lại anh, không muốn thỉnh thoảng lại nghe đến cái tên đó.

Đêm nay, trời lơ mờ cứ như bị nhiễm bẩn, thâm mờ trộn lẫn...

Sáng sớm, ngủ suốt một đêm, hiện tại lý trí đã trở lại. Nhớ đến những lời trần trụi tối qua, hai người đều lúng túng và tránh né ánh mắt nhau. May thay, một người ra ngoài tập thể dục, còn một người ở nhà nên không chạm mặt nhau.

Thẩm Bị tắm xong thì đứng nhìn nửa người mình trong gương, cong cánh tay nhìn chuột nổi lên, cười hài lòng. Dụng cụ ở Vạn Quốc chưa chuyển đến, Thảo Thảo bảo ra ngoài tập đi, khỏi phải chuyển đến. Ở tiểu khu có nhiều cái tập cũng được, nếu quyết tâm tập luyện có thể sẽ lên tay, cần gì phải mang đồ chuyên nghiệp đến chứ. Thẩm Bị nào có để ý đến dùng cái gì, lúc ở quân đội, anh đều lén làm tạ, lăn trên đất, đồ ở chung cư còn tốt hơn năm đó nhiều. Chẳng qua, mỗi lần về nhà quần áo lấm lem, Thảo Thảo đều cau mày vội ném vào máy giặt, thời gian dài cô chẳng cau mày nữa, mà kêu Thẩm Bị

đi thẳng đến máy giặt để thay.

Lúc ăn cơm, trên báo có đăng vụ bê bối liên quan đến hối lộ thương mại, một công ty có vốn đầu tư nước ngoài đã hối lộ khoản tiền khổng lồ dưới hình thức thanh toán phí tư vấn. Quản lý cấp cao của công ty này đã nói: Tổ chức nhân viên của công ty khác không cao, không thể đại diện cho công ty. Không chỉ tích cực phối hợp điều tra bên ngoài, mà nội bộ cũng phải chỉnh đốn lại.

Đọc đến đây, Thẩm Bị nhớ đến một việc, trong đồng tài liệu hôm qua có phần thỏa thuận tư vấn kinh doanh, số tiền hơn mấy trăm ngàn tệ. Anh biết rõ số tiền này sẽ chi trả cho ai, vấn đề là làm thế nào để quản lý cấp cao của công ty hiểu rõ?

“Thảo Thảo, em đọc tin này chưa?” Thẩm Bị đưa tờ báo đến trước mặt Thảo Thảo.

Thảo Thảo nhìn qua: “À, đọc rồi. Sao thế?”

“À...” Thẩm Bị trầm mặc một lúc, “Phải tránh thế nào?”

Thảo Thảo cười: “Người ngay thẳng thì sợ cái gì. Không làm là tốt nhất.”

Thẩm Bị cười khò: “Ngay cả nhà kinh tế học cũng nói thế? Đó là quyền lợi ích kinh tế, bọn anh chỉ làm theo quy định thôi.” Thẩm Bị thở dài một tiếng: “Tiền vất vả lắm mới kiếm được, còn bọn họ chỉ cần ngồi đó, cầm con dấu phải có thêm tiền đút lót mới đóng xuống, ai dám không đưa? Đối thủ trên thị trường thì sao, bọn họ không làm à!”

Thảo Thảo uống sữa đậu nành, cắn miếng bánh mì, hỏi: “Anh... đang sợ ư?”

Thẩm Bị lắc đầu, rồi lại gật đầu: “Anh đề phòng bất trắc thôi.”

Thảo Thảo cười nói: “Nam Uy đã nói, cái gọi là chiến dịch chống tham nhũng xây dựng xã hội sạch sẽ là vừa phải thỏa mãn nhu cầu đen tối, vừa phải bảo đảm bên ngoài liêm khiết. Lúc này, vai trò của luật sư rất quan trọng. Anh có thể nói chuyện với anh ấy về nội dung cụ thể, có điều, cái này...” Thảo Thảo chỉ vụ án đó: “Chỉ đơn giản là phí tư vấn mà thôi. Cách tốt nhất mà bọn lãnh đạo công ty làm là vờ như không biết. Đưa quyền lợi vào tay nhân viên nghiệp vụ, đồng thời lại cho công ty pháp luật điều tra hợp pháp, xây bức tường chắn lửa giữa lãnh đạo và nghiệp vụ cụ thể. Một khi sự cố xảy ra, chỉ cần anh không chạm tay vào, nhiều cách làm lẩn, anh có thể tự nhận lỗi và từ chức, đương nhiên anh sẽ không bị kéo vào vụ án.”

“Mục lớn như thế, sao có thể không biết chứ.” Thẩm Bị không hiểu.

Thảo Thảo nói: “Chia thành tốp nhỏ là được, hạn chế số tiền ở mỗi hợp đồng, chỉ cần khi báo đến cho anh không hơn, thế là cấp dưới làm việc tiện hơn nhiều, tự nhiên sẽ chia thành nhiều phần, không cần anh phải phê chuẩn. Làm theo quá trình bình thường càng tốt. Đối với anh, mỗi ngày phải xử lý biết bao việc, hoàn toàn có lý do để ‘không kiểm tra’. Ngay cả khi xảy ra chuyện, thì thành tích nhân viên không đủ, vội mong có thành tích sẽ không liên quan đến chế độ quản lý của công ty, càng không liên quan gì đến anh.”

Thẩm Bị thở dài nặng nề, cau chặt mày: “Nếu như anh đã ký thì sao?”

“Nếu đã ký, thì tức là anh biết rõ chuyện đó. Có thể suy ra, mọi chuyện đều làm theo lệnh, anh sẽ hiểu rõ mọi tình huống của case, chữ kí cho thấy rằng anh đã xem xét tỉ mỉ. Nếu xảy ra chuyện, anh chạy không thoát.”

Thẩm Bị bùng ly sữa lên nhấp vài miếng. Từ trước đến nay, chỉ có hợp đồng này là lớn nhất. Anh đã do dự một tuần rồi.

Thảo Thảo nhìn ánh mắt anh, thấy anh không nói gì, cũng không hỏi thêm. Tự lấy cho mình một ly đầy nữa rồi từ từ thưởng thức.

Bất giác, sáng nay hai người đã uống nhiều hơn bình thường.

Buổi sáng, Tiểu Kiều đến phòng làm việc, tuy mặt đã trang điểm, nhưng có thể nhìn thấy mí mắt hơi sưng. Đến giữa trưa, tổng giám sát nghiệp vụ vội vàng chạy đến: “Trợ lý Kiều, Thẩm tổng đâu rồi?”

Tiểu Kiều nhẹ giọng trả lời: “Thẩm tổng đang họp, có chuyện gì sao?”

Tổng giám sát nghiệp vụ nói: “Hạng mục này triển khai đã nửa năm rồi, công ty cũng đã bỏ ra không ít tiền, bây giờ chỉ còn thiếu chi phí tư vấn, vì sao đột nhiên Thẩm tổng lại không đồng ý nữa?”

Tiểu Kiều cảm lấy xem, à, thì ra hạng mục này, cô biết nó. Thẩm Bị hiểu rõ tình hình, không hiểu sao lại không đồng ý, “Thế này đi, anh cứ để đây, tôi sẽ giúp anh hỏi Thẩm tổng, nếu có bổ sung thêm gì, tôi sẽ nói với anh!”

“Được, được, cảm ơn trợ lý Kiều.” Tổng giám sát nghiệp vụ lau mồ hôi rồi đi ra ngoài.

Buổi chiều, Tiểu Kiều nói rõ chuyện trưa nay cho Thẩm Bị nghe, Thẩm Bị nói: “Cô cứ để đây trước đi, tí nữa tôi sẽ xem. Đúng rồi, cô sắp xếp cho bộ phận pháp luật của công ty dạy luật kinh doanh cho người trong công ty đi, tập trung vào vấn đề chống tham nhũng nhé. Tường Phong chạy rồi, đến nay vẫn chưa tìm được. Đều do quản lý trong công ty quá lỏng lẻo! Lần này phải kiểm tra nghiêm khắc, nhất là các dự án. Đầu tiên thì nội bộ phải không có vấn đề, thứ hai là phải ngăn chặn các vấn đề xảy ra bên ngoài.” Thẩm Bị nhìn kim tự tháp thạch anh trên bàn, trầm ngâm nói: “Gần đây có rất nhiều vụ án liên quan đến tội phạm kinh tế, cho nên công ty nhất định phải giữ mình trong sạch.”

Tiểu Kiều thấy cách nói của Thẩm Bị rất quái dị lại rất mơ hồ, có vẻ như ám chỉ, không giống tác phong làm việc thẳng thắn trước đây thì nhớ lại người trả lời điện thoại tối qua là “Đặng Thảo Thảo”. Lễ nào là do cô ta?

Tập trung suy nghĩ, Tiểu Kiều không nói gì thêm, để vấn đề lên bàn rồi lui ra ngoài.

Thẩm Bị lật ra xem, chau mày. Sao anh không biết dự án này đang cần gấp chứ. Nhưng mà, anh không muốn gặp kiểm sát viên nữa. Đó là cảm giác không bao giờ anh có thể quên được!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đàn ông sao lại còn khó hiểu hơn cả phụ nữ nữa!

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Lỗ Tu Thừa thấy ông Tổng giám sát nghiệp vụ gấp gấp đến nỗi mồ hôi đầy trán thì do dự trong chốc lát, cuối cùng nhún vai nói: “Em không có cách nào cả, hay là anh đi tìm trợ lý Kiều đi, cô ấy hiểu Tổng giám đốc Thẩm hơn đây.”

Tổng giám sát nghiệp vụ thở dài: “Haizz, lần này Thẩm tổng thay đổi làm tôi chóng mặt luôn! Cậu nói xem, có phải công việc có gì đó không ổn nên mới vậy không?”

Lỗ Tu Thừa nhìn anh ta, nghĩ nghĩ: “Có gì được chứ?”

“Cũng không biết nữa!”

“Anh cũng không biết thì nhân viên kinh doanh như em lại càng không hiểu rõ vụ này.”

Hai người anh một câu tôi một câu nói chuyện với nhau, đúng lúc Thẩm Bị từ ngoài đi ngang qua. Lời của Lỗ Tu Thừa lọt vào tai anh “Anh cũng không biết thì nhân viên kinh doanh như em lại càng không hiểu rõ vụ này.” Câu này bình thường nghe cũng chẳng có gì, nhưng lúc này nghe vào lại như có ý khác, tại sao lại giống ý của Thảo Thảo vậy chứ?

Thẩm Bị lắc đầu, nghi thần nghi quỷ, có phải mình đã bỏ sót điều gì rồi không?

Cho nên, khi Tiểu Kiều đến tìm anh, Thẩm Bị nói: “Làm việc trắng trợn như thế này e là không được ổn thỏa. Bộ phận pháp lý của chúng ta cũng đã từng đề nghị, loại hợp đồng này tốt nhất nên ít kim ngạch một chút, không phải sao? Đề nghị của bộ phận pháp lý phải nghe theo, về hợp đồng này thì kêu Tổng giám sát nghiệp vụ đi hỏi ý kiến của bộ phận pháp lý đi, cô cũng đi theo luôn đi, nếu cần thì bổ sung thêm lưu trình làm việc vào. Phải chú ý đầy đủ đúng lúc.”

Tiểu Kiều ngẫm nghĩ rồi nói: “Thẩm tổng, dự án này đang cần gấp, lại chỉnh sửa nhiều, hẳn nên làm trước đã rồi bổ sung các khoản sau?”

Thẩm Bị nói: “Dự án này dù gấp cũng phải hợp pháp, cứ làm thế đi.”

Tiểu Kiều gật đầu, nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Thẩm tổng, nghe nói anh muốn trả nhà ở Vạn Quốc Thành lại cho công ty?”

Thẩm Bị gật đầu: “Ừ, phải trả thôi. Trước đây mới xuất ngũ, không có tiền, là công ty quan tâm, chăm sóc. Bây giờ đã dành dụm được chút ít rồi, không nên chiếm đoạt ngộ của công ty thế nữa.”

“Anh đang nói gì vậy chứ, anh đã làm biết bao nhiêu việc cho công ty, đây cũng là phần phúc lợi của anh thôi mà. Hơn nữa, anh trả lại thì sẽ ở đâu?”

“À, tôi đã mua nhà rồi, đợi đến cuối năm sau khi giao nhà sửa sang lại một chút là có thể vào ở được rồi.”

“Vâng, thế cũng đừng vội trả nhà vào lúc này chứ. Lão Đô còn hỏi có phải anh không vừa ý không, ngày nào cũng hỏi em. Em thấy bây giờ anh cứ ở đó trước đã, đợi sau khi nhận được nhà mới thì trả nhà kia cũng được mà.”

“Ha ha, lão Đô này, đúng là phiền mà! Có điều, bây giờ, à...” Thẩm Bị suy nghĩ một lát, nhìn nhìn Tiểu Kiều. Chính ánh mắt này làm Tiểu Kiều đột nhiên cảm thấy không muốn nghe tiếp, nhưng lời của Thẩm Bị vẫn lọt vào tai cô, “Có người cần tôi chăm sóc, tôi ở chung với cô ấy, đã có chỗ ở rồi.”

Tiểu Kiều cảm thấy tay chân lạnh ngắt, bây giờ cô mới biết thì ra điều đáng sợ nhất là nghe người mình thích nói với mình rằng trái tim anh ta đã thuộc về người khác.

“Là... là thế hả? Tại sao trước đây chưa từng nghe anh nói đến?”

Ngược lại, Thẩm Bị rất vui vẻ, nói ra thì trong lòng cũng thấy thoải mái hơn, cười haha: “Cũng chả phải chuyện lớn gì, hơn nữa mọi chuyện còn chưa đâu

vào đầu mà, không có gì đáng để khoe khoang cả.” Nói thì nói vậy nhưng mắt anh đã híp cả lại.

“Vâng, chúc mừng, chúc mừng nha! Không biết ai mà may mắn thế?”

“Cái gì mà may mắn với không may mắn chứ!” Thẩm Bị phát tay, “Ôi, không nói những chuyện này nữa. Cô đi sắp xếp mọi chuyện trước đi, bảo bên pháp lý nhanh chóng sửa lại hợp đồng. Đúng rồi, chuyến bay của cô và Tiểu Lỗ là mấy giờ thế?”

“Hả? Dạ, bây giờ tối à. Nhưng năm giờ phải đi rồi, để tránh kẹt xe.”

“Được rồi. Đi đường cẩn thận.”

“Dạ!”

Tiểu Kiều bước từng bước về bàn làm việc của mình mà cảm giác cứ như đang bước trên mây, nhìn đồng tài liệu trên bàn mà đầu óc ong hết cả lên. Vừa muốn khóc vừa muốn cười, kết quả chột ập đến không cho cô chuẩn bị trước.

Chính là cô gái đã nghe điện thoại tối qua sao? Giọng nói dịu dàng, có lẽ cũng là một người dịu dàng. Nhưng cô ta hiểu Thẩm Bị ư? Cô ta có biết quá khứ của Thẩm Bị không, có biết những nỗi khổ, những uất ức mà anh ấy đã chịu không? Có biết những gian khổ khi anh vừa lập nghiệp và những vất vả để thích ứng với xã hội này không? Vừa nghĩ đến từ nay về sau Thẩm Bị sẽ không cần đến sự an ủi của mình nữa, nghĩ đến từ nay về sau sẽ có cô gái khác đường đường chính chính xuất hiện bên cạnh Thẩm Bị, cổ họng Tiểu Kiều như có vật gì đó chặn lại.

Sâu tận đáy lòng vẫn có một nỗi nhục nhã le lói vô tình che mất lí trí của cô. Dần dần, thậm chí vượt qua cả sự đau lòng và nỗi thất vọng.

Cả công ty đều biết cô là “bạn gái, vợ chưa cưới” của Thẩm Bị, bây giờ đột nhiên xuất hiện một cọng cỏ chắn ngang, bảo cô làm sao gặp mặt người khác đây?!

Suốt buổi chiều, Tiểu Kiều làm việc mà như người mất hồn. Lỗ Tu Thừa đợi cô ở dưới lầu, thấy cô đi tay không đến gần thì khó hiểu, hỏi: “Ồ? Sao cô không mang theo gì hết vậy?”

Tiểu Kiều “Hả” một tiếng, rồi quay lại văn phòng như người mất hồn. Lỗ Tu Thừa không yên tâm, kéo cô lại, hỏi: “Cô... mệt hả?”

“Không sao, rất ổn mà.” Tiểu Kiều nói, “Có lẽ là quá mệt thôi.”

“Nếu không thì... cô đừng đi nữa, hoặc là ngày mai chúng ta hãy đi.”

“Không, anh đợi tôi một chút, tôi sẽ quay lại ngay.”

Tiểu Kiều bước nhanh hơn, không đi thang máy mà chạy đến cầu thang bộ ở lối thoát hiểm đi lên.

Ngày mai đi sao? Không, cô không muốn ở lại chỗ này thêm một giây phút nào nữa!

Thảo Thảo bị Tôn Nam Uy bám theo hỏi đủ thứ về chuyện tại sao hôm qua không đi đến nhà lão thủ trưởng! Suy nghĩ của anh ta rất rõ ràng: Không làm gì mờ ám thì sợ cái gì!

Nhưng, Thảo Thảo còn chưa kịp đánh trống lảng thì Phùng Thượng Hương đã đi ra kêu: “Thảo Thảo, hôm nay cô tham gia một cuộc họp với tôi, sau cuộc họp hãy làm một bản Memo.”

“Hả? Mấy giờ vậy?”

Phùng Thượng Hương nhìn đồng hồ: “Bây giờ. Năm phút nữa, tôi đợi cô dưới lầu.”

Lúc này Thảo Thảo mới nhận ra Phùng Thượng Hương đã khoác áo xong, xách túi laptop đi ra ngoài.

Cô chửi thầm rồi vội lấy laptop cùng mấy thứ linh tinh khác nhét vào túi xách. Vẫy tay với Tôn Nam Uy: “Gặp sau nhé!”

Tôn Nam Uy trừng mắt há mồm nhìn Thảo Thảo chạy ra khỏi cửa, lắc đầu, chuyện quái gì thế này! Chiều hôm qua không phải đã nói rõ rồi sao, cái dự án đó đã bảo Tiểu Vương làm cùng Phùng Thượng Hương còn gì?

Tiểu Vương đang ngồi ở chỗ của mình sắp xếp đồ đạc, Tôn Nam Uy hỏi: “Tiểu Vương, sao cô không đi?”

Tiểu Vương ngược mắt lên: “Em không thích chị ta! Ôi, luật sư Tôn, em thích anh, cho em làm chung dự án với anh nha?”

Tôn Nam Uy phòng bị lùi ra sau: “Việc này phải hỏi bạn gái tôi đã!”

“Được đó! Em gọi điện hỏi liền!” Tiểu Vương cầm lấy giấy bút, “Số điện thoại là gì?”

Ngẩng đầu lên thì đã không còn thấy bóng Tôn Nam Uy đâu cả!

Tiểu Vương bĩu môi: “Chắc! Muốn lôi kéo quan hệ với chị đây hả, nào có dễ thế!”

Hợp đồng của dự án này do Thảo Thảo dịch. Lúc đó Thảo Thảo còn thăm nghĩ: Cực khổ dịch xong, thế mà chẳng thêm nói cho mình một tí tin gì cả. Hỏi thì cô ta nói “Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi”. Cô còn tưởng mình xong đời rồi! Hóa ra người ta đều làm thế cả!

Thực ra, dịch hợp đồng là một việc mài mòn sức lực, Thảo Thảo gần như nhắm mắt lại cũng có thể kể hết nội dung các điều khoản. Bây giờ, qua rất nhiều lần chỉnh sửa và thương lượng, có lẽ nhiều điều khoản đã được đổi, nhưng kết cấu thì vẫn như cũ. Thảo Thảo xem qua một chút đã hiểu ngay.

Đối tượng đàm phán là người Mỹ, đối tượng phục vụ là người Trung Quốc. Cùng với bên ngân hàng thương mại quốc gia, giấy da tây trang sạch sẽ thẳng thớm. Hôm nay không phải buổi xã giao lễ nghi, nên người đến không phải là những người có địa vị đẳng cấp cao, nhưng lại là người sẽ đưa ra những điều khoản chi tiết, vì vậy đây là một cuộc chiến khốc liệt. Phiên dịch giống như thi đấu, hai bên người qua kẻ lại, nói huyền thuyên, mặc kệ nói chuẩn hay không, miễn nghe hiểu là được.

Cuối cùng Thảo Thảo cũng hiểu được tại sao lại bảo cô làm Memo, bởi trong tình huống này, muốn nghe hiểu cái thứ tiếng Anh kì quái đó thật không dễ, hơn nữa không biết đoàn người Mỹ đó có phải có ý không, mà còn có cả người Ấn Độ. Tiếng Anh của họ thật sự rất thách thức khả năng hiểu biết của người Trung Quốc.

Lúc Thảo Thảo vào công ty đã có chứng chỉ phiên dịch trung cấp cấp quốc gia, cũng là lúc cô vô công rồi nghỉ ở nhà vừa chăm con và đầu trí với má chồng, lại vừa tham dự kì thi. Có lẽ lúc đó cô đã có ý thức nguy hiểm cho mình, nhưng không biết tại sao lại không đầu chứng chỉ luật sư chính thức nữa?

Hiện giờ, Phùng Thượng Hương kéo cô sang, nói rất rõ ràng: Không phải cô là phiên dịch viên chuyên nghiệp sao? Thế hiện bản lĩnh của mình đi!

Đầu Thảo Thảo đầy mồ hôi, vứt laptop sang một bên, vơ lấy bút chì, vẽ loạn xạ lên xấp giấy trắng dày cộm. Mất nhìn, suy nghĩ đã bay đến tận đâu đâu, chợt nghe ai đó nói: “Well, it is time for lunch!”

My God! Mới đó mà đã trưa rồi ư?

Thảo Thảo xoay xoay bút mới nhận ra tay mình đã hợp thể với bút luôn rồi.

“Luật sư Đặng, cùng đi ăn nhé?” Nhân viên bên trung gian lịch sự hỏi.

Mất Thảo Thảo mờ mịt, chẳng nhận ra được ai với ai, chống tay lên bàn nói: “Cảm ơn. Nhưng em phải sửa bản ghi chép trước đã, nếu không lát nữa sẽ quên mất. Mọi người cứ đi trước đi!”

“Cũng được, vậy lát nữa tôi sẽ mang đồ ăn về cho cô. Không uống cà phê, không ăn thịt mỡ, đúng không?” Phùng Thượng Hương hỏi.

Thảo Thảo gật gật đầu rồi tiễn bọn họ.

Buổi chiều cũng như sáng, thoáng cái đã đến giờ ăn tối. Người ta đều bảo người Mỹ tan làm rất đúng giờ, còn dự đoán nước Mỹ sẽ là “xí nghiệp quốc gia”. Mấy người nước ngoài của bên ngân hàng đầu tư ăn xong bữa tối lại tiếp tục công việc đến mười một giờ. Sau khi tan họp, Thảo Thảo mở điện thoại ra, nhận được điện thoại thì lên tiếng: “Hi, This is Carol.”

Người bên kia đầu dây sững sờ một lúc, rồi gào lên: “Đặng Thảo Thảo, em chết ở đâu rồi hả?”

“Negotiation. I Mean ... Em đang họp mà! Giờ thì em đang ngồi taxi về nhà đây.”

“Cái thằng đầu Tôn Nam Uy kia không đưa em về hả? Bây giờ mấy giờ rồi hả?”

“Không phải, em đi với luật sư Phùng, Phùng Thượng Hương ấy.” Thảo Thảo vội nói.

“Luật sư Phùng? Phùng Thượng Hương?” Thẩm Bị nghe quen quen nhưng rồi nhớ ra, chắc là ở công ty Thảo Thảo rồi, “Cô ta không có xe sao?”

“Có xe. Nhưng cô ấy bận về văn phòng tăng ca. Em xin về nhà làm. À, bác ời...” Thảo Thảo dằn dò tài xế mấy câu rồi lại nói chuyện điện thoại tiếp: “Sắp tới nhà rồi, về nhà em sẽ kể với anh, thôi nha.”

“Nhớ báo ông ấy chờ em đến dưới lầu!” Câu cuối cùng gần như Thẩm Bị gào vào điện thoại.

Thảo Thảo nhú mày rồi cắt điện thoại vào túi.

Tài xế cười nói: “Chồng cô quan tâm đến cô ghê ha. Ôi, thời buổi bây giờ có được đôi vợ chồng quan tâm lẫn nhau như cô đây là hiếm lắm đó, xem ra cô cũng là người có may mắn ấy.”

Thảo Thảo mặt mũi ửng ửng, nói: “Vậy sao? Cảm ơn!”

Tài xế thấy cô không thích nói nhiều thì ngậm miệng không nói chuyện nữa.

Đến dưới lầu, tài xế bật đèn, Thảo Thảo trả tiền. Vẫn chưa xuống xe thì cửa đã mở. Thảo Thảo hét hồn la lên một tiếng, người mở cửa bực mình nói: “La

cái gì mà la! Là anh!”

Mở mắt ra nhìn, là Thảm Bị. Lúc này mới yên tâm vịn vào tay anh mà xuống xe. Phía sau là tiếng cười hi hi của tài xế.

Đã vào thu rồi. Đêm mùa hè khô nóng gần như được thay bằng cơn mưa nhỏ lúc chập tối, mang lại cảm giác ẩm ướt thoáng mát.

Thảo Thảo và Thảm Bị sóng vai nhau đi về phía thang máy. Nhìn nhìn người đàn ông cao ráo bên cạnh, Thảo Thảo mới nhớ đến đáng sợ lo sợ của mình khi một mình về nhà vào những buổi tối trước đây.

Trận mưa nhỏ vào lúc trời sẩm tối cũng từ từ thấm vào phổi qua đường hô hấp.

Thảo Thảo bật cười. Thảm Bị chăm chú nhìn bảng hiển thị tầng lầu, nghe thấy tiếng cười, không hiểu gì nên hỏi: “Cười gì thế?”

“Cười anh đó! Rõ ràng làm chuyện tốt, sao lại ra vẻ xấu xa chứ!”

“Là sao?” Thảm Bị cau mày, người phụ nữ này lại đang nghĩ gì thế?

Ting...

Thang máy mở ra, Thảm Bị móc chìa khóa trong túi pijama ra mở cửa. Thảo Thảo tiếp tục chủ đề lúc nãy: “Giống như vừa rồi vậy đó, nếu anh đứng trước cửa đợi em, chắc chắn em sẽ rất cảm động. Thế mà anh lại dẫn thói bộp chộp mở cửa xe ra dọa em, làm em bỏ qua ý tốt của anh!”

“Hừ, cần em nhớ chắc!” Thảm Bị thoải mái ngồi trên sofa, lại cầm báo đọc.

Thảo Thảo ôm Thảm Bị hôn một cái: “Cảm ơn anh!” rồi nhón chân, xoay người đi vào phòng ngủ. Bên trong vọng ra tiếng hát khe khẽ, Thảm Bị sờ sờ chỗ được hôn, nhếch môi vui vẻ.

Tiểu Kiều ngồi trong máy bay, ngoài trời tối đen như mực. Gương mặt tiểu tụy hiện lên trong bóng gương cửa sổ nhỏ, cảm vốn hơi vuông bây giờ lại càng vuông hơn, khuôn mặt gầy gò càng thêm một mõi. Tiểu Kiều nhắm mắt lại.

Thảm Bị, em không tin từ trước đến giờ anh không hề hay biết! Rõ ràng anh có ý với em, cuối cùng là ai, đã dùng cách gì mà cướp anh khỏi em?

“Cô sao vậy?” Lỗ Tu Thừa hỏi.

Tiểu Kiều đáp: “Không sao”, rồi nhắm mắt lại.

Có đánh chết Lỗ Tu Thừa cũng không tin là Tiểu Kiều không sao. Sớm hôm nay anh thấy mặt mày Tiểu Kiều trắng bệch, mắt thì sưng đỏ, rõ ràng là đã khóc. Cả ngày như người mất hồn, mấy lần anh đi đến trước mặt Tiểu Kiều, cô đều như không thấy.

Mí mắt Tiểu Kiều vẫn còn run rẩy, hệ thống đèn trên máy bay đã chuyển sang tối. Lỗ Tu Thừa nhẹ giọng gọi “Tiểu Kiều”, nhưng cô không trả lời. Anh bèn cẩn thận đắp chăn cho cô.

Tiểu Kiều nén chịu, chợt cảm thấy trên người thật ấm áp, có người đắp chăn cho cô. Nhờ vào ánh đèn nửa mờ nửa sáng, cô khẽ mở mắt, Lỗ Tu Thừa đang sửa lại góc chăn cho cô. Mùi hương dầu gội trên tóc anh thoang thoảng bay bay, mùi hương không ngang ngược như Thảm Bị nhưng lại có vị chín chắn ôn hòa, nó xộc vào khoang mũi cô.

“Nếu như Thảm Bị cũng quan tâm mình thế này, mình có chết cũng không hối tiếc!”

Giờ khắc này, Tiểu Kiều nghĩ đến cái chết. Ý nghĩ này chợt đến rồi đi, làm cho lòng cô đau như cắt.

Lỗ Tu Thừa mở cái ThinkpadX60 của mình lên, màn hình máy tính hắt ra nguồn sáng yếu ớt, sáng tối không rõ. Gương mặt góc cạnh vốn bị bóng mờ che phủ chợt thêm sắc sảo, làm anh như biến thành một người khác. Tiểu Kiều nghiêng đầu nhìn anh, nghĩ: Rốt cuộc anh ta là ai? Bình thường nhìn anh ta hơi hợm, nhưng tại sao mình luôn cảm thấy anh ta rất nguy hiểm? Lẽ nào là mình nghĩ sai rồi sao?

Không tìm được tin tức gì có ích ở chỗ Đô Phiền, Tiểu Kiều chợt nghĩ: Hay là mời thám tử tư. Nhưng lại sợ mình quá đa nghi. Lỡ như bị anh ta biết được thì làm đồng nghiệp cũng khó.

Ôi, đàn ông! Sao còn khó hiểu hơn phụ nữ nữa?

Tại sao trên thế giới này đã có người đàn ông như Thảm Bị rồi mà lại còn có thêm một người đàn ông như Lỗ Tu Thừa chứ?

Người ta nói, phụ nữ có trái tim Tì Can (*), còn những người đàn ông này thì không có lỗ ở khắp nơi sao, một viên kim cương được mài hàng ngàn lần làm lóa mắt người nhìn!

(*) Trái tim Tì Can: trái tim 7 lỗ. Tì Can là chú của vua Trụ nhà Thương. Trụ vương vì muốn chữa bệnh cho Đát Kỷ nên móc tim ông.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Vòng tránh thai

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Từ lúc Thẩm Bị “đơn phương” thay đổi thân phận của Thảo Thảo, thì việc hai người cùng nhau đi làm đã trở thành điều hiển nhiên. Lúc trước, Thảo Thảo hay lấy lý do “người khác nhìn thấy không tốt” để từ chối anh. Nếu do dự, cô sẽ nhận ánh mắt không vui của Thẩm Bị. Thật ra Thảo Thảo thấy như vậy cũng tốt. Tình nhân hay bạn gái cũng được, chẳng phải đều phải sống hay sao? Nếu đã sống thì vui vẻ mới là quan trọng nhất. Cô lại không phải người cuồng công việc, cho nên, trừ khi Thẩm Bị có tiệc xã giao hoặc cô phải tăng ca, còn lại hai người luôn đi cùng nhau. Có ngày Thảo Thảo phải tăng ca, nếu Thẩm Bị không bận gì thì anh sẽ đợi cô. Cuộc sống cứ trôi qua bình đạm như nước, chẳng có sầu lo hứng thú gì đặc biệt. Thẩm thoát đã qua hai tuần. Vài ngày nữa là đến lễ Quốc Khánh.

Thảo Thảo gắng sức giúp dự án của Phùng Thượng Hương tiến hành thuận lợi. Nhưng Thảo Thảo có một vấn đề, GC (Tổng cố vấn pháp luật) của ngân hàng đã ra ám hiệu với cô, hi vọng Thảo Thảo có thể làm việc cho văn phòng của họ ở Trung Quốc.

Nếu như cô theo họ, tiền lương mỗi tháng sẽ gấp mười lần, thậm chí hai mươi lần so với bây giờ. Nhưng Thảo Thảo sợ đây là bẫy của Phùng Thượng Hương, cho nên chỉ đành từ chối. Nghĩ thêm, nếu đây là dự án của Tiểu Tôn, thì đúng là cơ hội tốt!

Buổi tối, Thẩm Bị dựa người vào đầu giường xem báo. Thảo Thảo nằm trên giường nghĩ lại chuyện đó, rồi quay sang kể cho anh nghe.

Thẩm Bị ngẩng đầu nhìn cô, khó hiểu hỏi: “Sao cô ta lại phải hăm dọa em? Em đắc tội gì với cô ta?”

Thảo Thảo quay lưng lại, kéo chăn, nói: “Có thể do em quá đa nghi. Chưa chắc ai cũng ích kỉ như vậy. Đề tài Tôn Nam Uy nhiều chuyện! Ah, phiền chết đi được!”

Nói đến đây, cô kể lại chuyện lúc đi phỏng vấn Tôn Nam Uy làm loạn cho anh nghe. Thẩm Bị cười giễu cợt: “Thằng nhóc này đúng là lâu cá! Chẳng những lừa gạt ông bà cụ vui vẻ, mà ngay cả anh cũng phải nghe theo nó!”

Thảo Thảo đã nghe Tiểu Văn phàn nàn thế này từ lâu rồi, cô nghĩ nghĩ rồi vỗ vỗ Thẩm Bị an ủi, cười đồng tình với anh.

Thẩm Bị không nhìn ra, vẫn nói: “Không sợ trộm lấy cắp, chỉ sợ trộm nhớ đến. Nếu như cô ta có ý nghĩ này, em vẫn nên cẩn thận thì hơn. Em không cần sợ, nếu cô ta có hành động gì quá đáng, anh sẽ không bỏ qua cho cô ta.”

Thảo Thảo bĩu môi: “Anh nghĩ anh là ai hả? Kinh doanh phải chú ý hòa khí sinh tài lộc đấy! Anh thấy mình rất ngẫu, nhưng chưa chắc người ta không có hậu thuẫn nha! Bắc Kinh nước sâu lắm! Nếu là rông anh phải uốn mình, là hồ anh phải nhún nhường. Dù sao hạ thấp mình làm dân đen vẫn tốt hơn nhiều!”

Thẩm Bị không vui nói: “Không phải anh vì em sao, sao lại trách anh?”

“Haizz, bỏ đi, bỏ đi, anh lợi hại nhất!” Thảo Thảo xua tay: “Anh tắt đèn đi. Mấy giờ rồi mà anh còn chưa đọc xong nữa! Bóng đèn không làm anh nóng chết hả?”

Thẩm Bị cười he he lên rồi đặt báo xuống, cười xấu xa: “Là em giục anh đó nha, sao anh nỡ từ chối em chứ! Phụ nữ ấy mà, có thể dè dặt chút được không nhỉ!”

Thảo Thảo chưa kịp thở thì người bên cạnh đã đè lên ôm chặt lấy cô, làm cô hoàn toàn không có cơ hội từ chối.

Trời thu, đêm tối mát lạnh, trong phòng cảnh xuân ấm áp!

Sáng nay, hai người cùng nhau đi làm. Đến gần cầu Tam Nguyên, ở phía trước có vụ va chạm nên đang kẹt xe. Thấy chán nên Thảo Thảo bật radio, radio đang phát chương trình Easy morning. Félix và Dụ Châu đang trò chuyện, tán tỉnh nhau!

Thẩm Bị nhìn Thảo Thảo, hỏi: “À, em học lái xe lúc nào thế. Hình như rất quen thuộc với loại xe này.”

Thảo Thảo trả lời: “Em có bằng lái xe từ lâu rồi. Vốn là... chồng trước của em có một chiếc Audi màu đen.” Thảo Thảo nhìn phía trước, “A, đi được rồi kia.”

Thẩm Bị nhún ga chạy lên một chút, hỏi: “Em... chồng trước, anh ta làm gì?”

“Kinh doanh, chúng em vốn là bạn đại học, nhưng khác chuyên ngành. Không ngờ lại làm chung công ty, nên từ từ quen biết. Anh ấy rất thông minh, thành tích kinh doanh rất tốt. Mới ba năm đã có sự nghiệp riêng, rất đáng nể. Lúc đầu em làm bên công ty ngoại thương, vì không có hộ khẩu ở Bắc Kinh, nên phải học tiếp lên thạc sĩ. Khi em tốt nghiệp thạc sĩ thì anh ấy đang mở công ty, lúc đó em thực tập ở công ty Luật một năm, anh ấy không muốn em vất vả, nên học lên tiến sĩ.”

“Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lúc nhỏ em đi học sớm nên đã bỏ qua hai lớp, năm nay ba mươi rồi... à, còn mấy tháng nữa là ba mươi mốt.”

“Em... mang thai cũng có thể đi học được sao?”

Thảo Thảo nhìn anh, không nói gì. Trong radio, Dụ Châu cười vui vẻ, Félix nói: “Hôm qua tỷ vô chiều thân, tình hình của Dụ Châu thật thê thảm, vô số người tham gia, là do Dụ Châu không thích hợp. Vậy chúng ta cũng không thể trách người ta, đúng không...”

Thảo Thảo nghe xong mới đáp: “Được chứ. Lúc học thạc sĩ vẫn cho phép kết hôn mà, tiến sĩ sinh con cũng không khó. Lúc đó, em ôm bụng to đến bảo vệ luận án, ai cũng khen em dũng cảm, thực ra em đã không chú tâm vào viết luận án, sợ giáo sư gây khó dễ nên cô ý kiểm điểm đồng tình.” Thảo Thảo cúi đầu chỉnh lại túi xách trên đầu gối, mặt nở nụ cười mềm mại.

Thẩm Bị nhìn cô: “Ồ, anh tưởng tiến sĩ đều phải thi thật, không ngờ cái này cũng có thể đầu cơ trục lợi được.”

Thảo Thảo vẫn cười, nhìn dòng xe cộ chạy bên ngoài cửa sổ, thờ dãi: “Đúng là báo ứng mà! Nếu lúc đầu không đầu cơ trục lợi, thì đã không...”

Thẩm Bị nhìn trong kính chiếu hậu thấy Thảo Thảo len lau nước mắt thì biết ngay cô đang nhớ đến con. Đột nhiên anh nghĩ đến mình và Tiểu Quân, nếu lúc đó có con, có lẽ kết quả đã khác.

Hai người đều đắm chìm trong quá khứ đau khổ. Trong xe vang vọng tiếng cười đơn điệu của chương trình “Easy morning”.

Thẩm Bị đến công ty, Lỗ Tu Thừa đã chờ bên ngoài phòng làm việc.

“Tu Thừa?” Thẩm Bị nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Tiểu Kiều, “Tiểu Kiều đâu?”

“Cô ấy không khỏe, xin nghỉ phép rồi.” Lỗ Tu Thừa ôm chồng văn kiện, “Thẩm tổng, đây là kết quả khảo sát sơ bộ. Mời anh xem thử.”

“Được rồi.” Thẩm Bị nhận lấy, rồi mở cửa văn phòng cho Lỗ Tu Thừa vào, “Cậu về lúc nào thế?”

“Tối hôm qua.” Lỗ Tu Thừa ngồi trên ghế sofa, “Tài liệu này tôi đã xử lý trên đường đến đây. Trên đường về tôi qua, tôi đã làm bản tổng kết cuối cùng. Thời gian là vàng bạc mà!”

Thẩm Bị cười tán thưởng, “Tiểu Kiều khỏe hơn chưa?”

“Hình như vẫn chưa. Trên đường luôn uể oải, mấy ngày trước còn bị sốt, ho liên tục, may mà không phải dịch SARS, bằng không chúng tôi chẳng về được rồi.” Lỗ Tu Thừa cười nói.

Thẩm Bị hỏi: “Vậy hả? Tôi tưởng sức khỏe cô ấy tốt lắm chứ. Chắc, có lẽ công việc quá cực rồi. Không thể nói gì mà sức khỏe là phụ được! Lát nữa cậu nhớ nhắc tôi phải tổ chức hoạt động thể thao cho công ty, mọi người làm việc vất vả quá cũng phải quan tâm một chút!”

“Tôi nhớ rồi, Thẩm Tổng, anh thật chu đáo.”

Thẩm Bị phát tay. Trước mặt là báo cáo của Lỗ Tu Thừa và bản tóm tắt. Không chỉ chú trọng điểm nổi bật, những điểm chi tiết cần được quan tâm, mà còn cả trang số liệu biểu đồ. Nếu như cần, Thẩm Bị có thể lật trực tiếp trang này để xem nội dung chi tiết.

Thẩm Bị hài lòng gật đầu: “Làm tốt lắm! Tiểu Kiều bị bệnh cũng nên nghỉ ngơi. Mà dự án này cậu nên quan tâm nhiều hơn, nếu xảy ra vấn đề gì có thể trực tiếp báo với tôi. Nói chủ nhiệm văn phòng chiều nay mở cuộc họp, chúng ta phải bàn bạc thêm.”

Lỗ Tu Thừa gật đầu, rồi đứng lên: “Nếu không còn việc gì nữa, tôi ra ngoài trước!”

Thẩm Bị gật đầu, lúc Lỗ Tu Thừa sắp ra tới cửa, Thẩm Bị chợt gọi anh ta lại, cười nói: “Tu Thừa, bản tóm tắt viết rất tốt. Lần sau phải để Tiểu Kiều học cậu, đừng keo kiệt nha!”

“Không thành vấn đề! Cảm ơn Thẩm tổng đã khen.”

Lại một ngày bận rộn, Phùng Thượng Hương quả thật đã vất kiệt sức người. Thảo Thảo tranh thủ lúc rảnh rỗi, nhìn khuôn mặt mình trong chiếc gương nhỏ trên bàn làm việc, thờ dãi. Sao mặt lại vàng thế này, môi cũng trắng bệch, nếp nhăn lại nhiều ra, người già đi nhanh thế sao! Làm mặt quý cũng chẳng dễ thương chút nào, giống như trái dưa leo héo vậy. Phùng Thượng Hương à Phùng Thượng Hương, cô lợi dụng việc công trả thù riêng có ác quá không?

Buổi trưa, mọi người đều đi ăn cơm, Thảo Thảo chạy đến tạp hóa Thần Hi ở dưới Quốc mậu, lấy một đồng ANR của hãng Estee Lauder (*), chuẩn bị sẵn mặt nạ và sữa rửa mặt. Cô nghĩ, hai mươi mốt ngày dùng tinh chất ANR đắp mặt, chẳng sợ quá nhiều dinh dưỡng và thành phần chất béo, chỉ sợ nếp nhăn sẽ không biến mất!

(*)ANR của hãng Estee Lauder: là sản phẩm chăm sóc da Advanced Night Repair Serum của hãng Estee Lauder.

Trong Quốc mậu có trung tâm bảo dưỡng sắc đẹp nửa tiếng trưa, nhưng Phùng Thượng Hương cũng là khách hàng ở đó. Thảo Thảo không thấy cô ta trong phòng làm việc, lỡ gặp mặt ở đó thì giống như cô không lo làm tốt công việc mà lại lo đi làm đẹp vậy. Suy nghĩ kĩ càng, Thảo Thảo cảm thấy rơi vào đường cùng, đành ngoan ngoãn trốn vào nhà vệ sinh để đắp mặt nạ cho cái mặt này.

Sau khi mua xong, cô vào nhà vệ sinh dẫn vật một hồi. Phủ lớp mặt nạ chẳng dám gặp ai, Thảo Thảo dứt khoát đi vào gian nhỏ trong nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu. Đợi một lúc, nhà vệ sinh ở đây thật được, hương thơm thoang thoang, nhắm mắt lại chẳng khác gì thẩm mỹ viện cả. Chịu đựng hai mươi phút chẳng dễ dàng gì, Thảo Thảo rửa mặt xong mới dám ra gặp người khác.

Đi vào văn phòng, Tiểu Vương đang tranh cãi với Phùng Thượng Hương một trận trong phòng làm việc. Thảo Thảo nhìn báo cáo, sửa lại một chút. Đành chờ dài mặt niệm rồi đi photo đồng tài liệu trên bàn ra, lại một buổi chiều bận rộn.

Buổi tối, Thảo Thảo cười cười nói nói với Thẩm Bị, anh đến gần mặt cô ngửi ngửi, sau đó nhăn mũi nói: “Thúi quá!” nhưng cứ dựa sát vào chẳng chịu tách ra.

Thảo Thảo tưởng thiệt, vội vàng giải thích: “Không thể nào, về nhà em đã tắm rồi mà. Em còn đắp thêm mặt nạ mới nữa.” Cô vỗ vỗ mặt, vẫn đang đắp mặt nạ mất hương thảo được, “Là hương thảo được đó, là mặt nạ mặt của phi tần đời Thanh, có mùi thảo được.” Thấy Thẩm Bị vẫn khịt mũi nhăn mặt, cô chủ động áp mặt vào: “Anh ngửi kĩ xem, là hương thảo được!”

Thẩm Bị lâu bàu: “Hai ngày liền rồi đó, em không đề anh nghỉ ngơi à? Em lại nóng nữa chứ gì?” Anh nắm tay cô nói, lúc này Thảo Thảo mới vỗ về mình lại bị lừa.

“Em không có... um... không có... Thối tha...”

Tiếng trò chuyện thường ngày im bất...

Tiểu Kiều nghĩ một ngày, suy nghĩ kĩ lại, chỉ cần nam chưa cưới, nữ chưa gả thì cái gì cũng có thể! Có ai hiểu Thẩm Bị hơn cô sao? Và có ai có thể đi chung đường với Thẩm Bị như cô, cùng vượt qua bão táp mưa sa? Có lẽ Thẩm Bị vô tâm, không nhận ra chân tình của mình. Nếu như anh ấy biết rồi, có phải sẽ hồi tâm chuyển ý đúng không?

Tiểu Kiều càng nghĩ càng thấy khả thi. Cô là ai cơ chứ? Là Kiều Tiểu Nhuế. Trước khi đi làm, Tiểu Kiều trang điểm tỉ mỉ cẩn thận. Lông mày vốn vẽ ngang giờ lại vẽ là liễu cong cong, bỏ mất kính ra là “đôi mắt to”, con ngươi đen như nước gọn sóng. Lúc trước thường búi tóc sau đầu thành cuộn nay xõa tung cột thành tóc đuôi ngựa, trông năng động hơn nhiều. Áo sơ mi màu hồng phấn bó sát cơ thể, cổ áo hé mở, váy chữ A xẻ sau màu trắng cao hơn đầu gối một tí, lúc bước đi có thể thấy lấp ló đôi chân dài bên trong. Bên ngoài gió lạnh, Tiểu Kiều lấy áo khoác dài qua đầu gối màu gạo trong tủ ra khoác lên người. Xỏ giày cao gót màu trắng, hải lông cát bước. “Tiểu Kiều, mày nhất định sẽ làm được!” Người trong gương nắm tay kiên định giống như đang tự cổ vũ bản thân.

Ngồi trên taxi, Tiểu Kiều nghĩ, đầu tiên phải đẩy mạnh quan hệ giữa cô và Thẩm Bị thân thiết hơn nữa.

Nhìn dòng xe cộ di chuyển bên ngoài, Tiểu Kiều nhớ lại lúc cô và Thẩm Bị cùng nhau đi làm, anh lái xe, còn cô ngồi ở ghế phụ nói về cảnh trời, đẹp biết bao. Đúng rồi, bắt đầu từ việc cùng đi làm đi!

Hôm nay là ngày quan trọng với Thảo Thảo. Dự án đã đi vào giai đoạn cuối cùng, hôm nay sẽ nghe phản hồi của đối phương. Nếu như không có vấn đề gì, thì dự án này đã hoàn thành.

Trong công ty dù không bắt mặc đồ công sở mỗi ngày, nhưng không được phép mặc đồ thoải mái. Thảo Thảo chọn nửa ngày, lấy ra một bộ quần áo, Thẩm Bị cười hi hi, “Chu choa, được đó!” Đây là chiếc váy mà Thẩm Bị đã mua vào ngày hai người gặp nhau lần đầu tiên.

Thảo Thảo đứng trước gương trang điểm nhẹ, nhìn rất có sức sống. Thẩm Bị đi đến gần gương, ôm eo Thảo Thảo nhìn trên nhìn dưới, rồi cau mày nói: “Sao nhìn em hơi già ấy nhỉ?”

Thảo Thảo nhìn mình, nghe anh nói thế, mới chú ý toàn thân mình toàn một màu đen, bèn phát tay nói: “Đàn ông các anh đúng là chẳng biết gì cả! Già một chút mới có khí thế, đáng về yếu ớt chẳng ai phục cả!”

Thẩm Bị bóp bóp thử hai má mình, đồng ý với cô: “Cũng đúng, thâm tàng bất lộ. Phụ nữ các em mỗi ngày đều vẽ loạn lên mặt, đúng là nông cạn!”

Thảo Thảo cười, rồi đẩy anh ra khỏi cửa. Lên xe, Thẩm Bị nhìn mình trong kính chiếu hậu, nói: “Thực ra, anh trưởng thành cũng rất đẹp trai.”

“Đúng vậy, anh trưởng thành... ấy cũng... tạm... là được! Mau lái xe đi!” Cô học theo khẩu khí của Tống Châu Châu, nghe như buột miệng nói ra.

Lúc xuống xe, hai người hôn tạm biệt theo thói quen. Thảo Thảo đứng trước cửa tòa nhà, nhìn Thẩm Bị lái xe đi xa mới quay đầu lại, thấy Phùng Thượng Hương đang đứng bên cửa khác nhìn về phía cô, cũng chẳng biết đã đứng đó từ bao giờ.

Lúc này, Thảo Thảo mới ý thức mình đã trở thành “bạn gái” danh chính ngôn thuận của Thẩm Bị, chẳng có gì phải ngại ngùng cả. Dù cô ta có muốn lấy công việc chèn ép mình, cũng không thể trách gì mình về chuyện này cả. Nghĩ đến đây, Thảo Thảo mới có dũng khí bước đến chào hỏi cô ta: “A, luật sư Phùng, chào buổi sáng!” Nhếch miệng cũng xem như đã cười đi.

Phùng Thượng Hương không nghiêm khắc như ngày thường. Lúc này hơi bối rối “Hả? À, chào cô!”

“Chị lên lầu chứ?”

“À, đi chứ, à không... Tôi có chút chuyện. Cô lên trước đi, người lúc này là...”

“Bạn trai tôi, Thẩm Bị, chị quen sao?” Thảo Thảo hào phóng giới thiệu, không hề để ý đến ánh mắt người khác.

Phùng Thượng Hương lấy làm lạ nhìn cô: “Thẩm Bị? Bạn trai.” Miệng hơi run run.

Thảo Thảo chẳng cảm thấy đó là cười mỉm gì cả, mà giống như co giật vậy.

“À, bạn trai tôi, tính tình cũng được!” Thảo Thảo nhìn theo hướng Thẩm Bị biến mất, bây giờ cô mới thật sự cười.

“À!” Phùng Thượng Hương không nói thêm gì, mà cất bước đi vào đại sảnh, hành động của cô ta quả thật hơi thất lễ. Thảo Thảo cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ chỉ đơn giản là tương tư đơn phương thôi sao? Chẳng lẽ...

Cô nghĩ đến một điều.

Chẳng lẽ Thẩm Bị cũng yêu cầu Phùng Thượng Hương làm tình nhân của anh?

Lão quý này! Suy nghĩ này đốt cháy Thảo Thảo! Cô thật sự tức giận, tức muốn nổ phổi, ngọn lửa không tên phừng phực bốc cháy, bây giờ rất muốn treo Thẩm Bị lên tra khảo một trận!

Thẩm Bị không biết Thảo Thảo đã như một đóm lửa lan ra thiêu rụi cả cánh đồng hoang vu, vẫn vui vẻ ngồi trong phòng làm việc. Tối hôm qua, Thảo Thảo nói cô ấy muốn lấy vòng tránh thai ra, hỏi anh có để ý không. Anh không hiểu đó là gì, Thảo Thảo mới giải thích cho anh hiểu. Anh cảm thấy kỳ lạ, đã sử dụng phương pháp ngừa thai rồi, vậy sao mỗi lần còn bắt anh phải mặc áo mưa?

Thảo Thảo nói: “Lúc đó anh yêu cầu bắt chính, ai biết anh là ai, vì vậy phải dùng để bảo vệ mình chứ. Dù đã bỏ vòng tránh thai rồi nhưng không phải để anh muốn làm thế nào thì làm, vẫn phải mặc áo mưa! Cái thứ đó em muốn lấy ra từ lâu rồi, giờ dự án đã xong, nên tranh thủ rảnh rỗi đi làm luôn.”

Thẩm Bị mím môi không nói gì, chợt nảy ra một ý nghĩ: Có nên để Thảo Thảo sinh bé con cho anh không nhỉ? Nếu có bé con, đương nhiên hai người chẳng thể loạn xạ như thế được. Có vẻ kết hôn là cách tốt nhất...

Nhưng Thẩm Bị hơi sợ. Sau khi kết hôn liệu Thảo Thảo có hối hận không? Liệu anh có đi lên vết xe đổ đó không? Nghĩ đến Tiểu Quân, Thẩm Bị lại thấy bồn khoăn bứt rứt. Anh không biết là mình không bỏ được hay là hối hận, chỉ muốn trốn tránh nó. Anh biết mình chẳng có can đảm để đối mặt với chuyện này. Nếu đã như vậy, thì không nên nói với Thảo Thảo.

Thảo Thảo muốn nhân ngày nghỉ Quốc khánh để đến bệnh viện, Thẩm Bị nhắc mình, đừng sắp xếp hoạt động gì vào ngày nghỉ lễ đó cả. Nhưng mà, hình như đây cũng là lần đầu tiên sau khi anh chuyển ngành đến đây mới có ngày nghỉ lễ Quốc khánh thật sự. Là thoải mái nghỉ lễ!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tình “đồng chí” giữa phụ nữ

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Tiểu Kiều trở lại văn phòng nhưng không thấy Thẩm Bị đâu. Đi đâu mất rồi? Hôm nay có sắp xếp gì à? Chỉ mới một ngày không đi làm đã khiến Tiểu Kiều chợt nhận ra mình không hiểu rõ Thẩm Bị! Là ai đang lên lút giờ trò sau lưng, có phải là người phụ nữ phía sau Thẩm Bị không?

Tiểu Kiều vừa lo lắng lại vừa giận dữ đi sắp xếp lại văn kiện của mình. Vừa nhìn sang di động thì cô liền dừng tay. Số điện thoại đó, là Đặng hay là Trịnh nhỉ? Tiểu Kiều ngẫm nghĩ rồi quan sát khắp nơi, sau đó cầm di động gọi cho bạn học: “... Ôi chào, bạn học cũ mà đến cả số điện thoại của tớ cũng không biết sao? Cậu làm bên mạng viễn thông đấy nhá!...” Nói chuyện hân huyên một hồi, thấy thời gian cũng được adược rồi, Tiểu Kiều mới nói: “Đúng rồi, tớ muốn hỏi một chút, có thể tra ra chủ sở hữu thông qua số điện thoại không vậy? ... Ủ, của GoTone(*). Đúng, không phải Easy own(*) ... Chưa chắc? ... Ủ, phải. Là bạn của tớ, ôi, ngoại tình ấy mà, cô gái đó đáng thương lắm... Giúp đi mà ... Thử xem, không cần chính xác lắm đâu, sơ sơ cũng được. Ủ ừ ừ..., tốt quá, cảm ơn cậu nhá. Số điện thoại là ... À, được mà. Vậy cậu nhắn tin cho tớ đi. Ủ, tớ đợi...”

(*) GoTone và Easy own là hai nhà mạng di động của Trung Quốc.

Cúp máy xong, Tiểu Kiều ngẩn ngơ nhìn điện thoại rồi nhẹ nhàng gấp lại cái “cạch”, cứ như làm thế sẽ khóa hết được tất cả bí mật vậy.

“A? Tiểu Kiều, cô đến rồi!” Gần trưa, Thẩm Bị và Lỗ Tu Thừa cùng bước vào phòng làm việc. Thành thật mà nói thì hai người họ đứng cạnh nhau trông thật đã mắt, chiều cao xấp xỉ, một người giấu âm áp trong vẻ thô lỗ, một người ngang ngạnh trong nho nhã, thật sự khó mà nói được ai ưu tú hơn ai, song Tiểu Kiều lại si mê.

Dường như giữa Thẩm Bị và Lỗ Tu Thừa có sự ăy năy nào đó, kiểu như một mối quan hệ được hình thành dựa trên bản năng sinh tồn, là sự ăy năy mà phụ nữ vĩnh viễn không thể hiểu được, cũng chẳng thể bước vào.

“Thẩm tổng.” Tiểu Kiều đứng dậy, thoáng nhìn qua Lỗ Tu Thừa.

Lỗ Tu Thừa vẫn cười vô lại, tỏ thái độ chẳng hề quan tâm.

Thẩm Bị chỉ gât gât đầu rồi trực tiếp đi thẳng vào phòng làm việc của mình. Tiểu Kiều nhìn Lỗ Tu Thừa chẳng nói câu nào đi qua trước mặt mình, mở miệng: “Thẩm tổng!” Cô cầm văn kiện ở đầu bàn, “Tôi muốn báo cáo với anh về dự án này.”

Thẩm Bị nhú mày nhìn Lỗ Tu Thừa như đang dò hỏi, Lỗ Tu Thừa vẫn giữ nụ cười như cũ, không biết định làm gì.

“À, vậy cô vào đi. Chúng tôi vừa mới họp xong.” Thẩm Bị bước vào phòng làm việc, đưa cho Tiểu Kiều một tập hồ sơ, “Đây là báo cáo của dự án lần này, cô photo một bản để xem đi, lát nữa cùng thảo luận.”

Tiểu Kiều lật đến trang cuối, đọc ngược từ dòng thứ hai trở lên: “Người báo cáo: Lỗ Tu Thừa”.

Bận cả buổi chiều, cuối cùng cũng đến thời khắc kí tên chúc mừng. Thảo Thảo đứng dậy bắt tay đối phương, bắt giác nhìn sang Phùng Thượng Hương, cô ấy cũng nhìn cô, hai người đều mỉm cười. Những oán giận và khó hiểu đều tiêu tan trong giờ phút này.

Sau khi kí tên xong, Thảo Thảo và Phùng Thượng Hương chuẩn bị rời khỏi khách sạn Trường Thành. Phùng Thượng Hương uống rượu vang nên hai gò má đỏ bừng, đột nhiên mở miệng hỏi: “Tôi nay rảnh không? Đi uống trà đi.”

Thảo Thảo chần chừ: “Có việc gì à?”

Phùng Thượng Hương lắc đầu.

Thảo Thảo nói: “Hôm khác đi. Tôi phải về nấu cơm”

Phùng Thượng Hương vui vẻ, cười bảo: “Có người bầu bạn thật khác. Được rồi, cô đi trước đi. Tôi phải tỉnh rượu cái đã.”

Nghe cô ấy nói vậy, Thảo Thảo dừng bước: “Cô không khờ à? Tôi đưa cô về nhé.”

Phùng Thượng Hương lắc đầu, nghĩ lại rồi nói: “Thảo Thảo, vốn dĩ tôi không muốn nói. Nhưng mà, quả thật cô rất có tài. Tôi mong cô sẽ chuẩn bị sẵn sàng. Tôn Nam Uy đã nhận một khách hàng, là Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ. Người ủy thác là Hoàng Phán Phán, tổng giám đốc tài chính của công ty.”

Thảo Thảo nhìn cô ấy chẳng hiểu gì cả. Phùng Thượng Hương không thể tin vào mắt mình: “Cô... thật sự không biết gì sao? Chắc, cô thật sự đã quên sạch rồi à. Chồng của Hoàng Phán Phán, người đại diện pháp lý của Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ là Quan Hạo.”

Thảo Thảo vốn đang thư thái nhìn Phùng Thượng Hương, vừa nghe câu nói đó xong thì cứng cả người.

Phùng Thượng Hương đi lướt qua, vỗ vỗ vào vai Thảo Thảo: “Còn nữa, cẩn thận cô trợ lý họ Kiều bên cạnh Thẩm Bị.”

Thảo Thảo thỉnh linh xoay người, nhanh chóng ngăn Phùng Thượng Hương lại, nói: “Vì sao lại nói cho tôi biết? Cô điều tra tôi à?”

Phùng Thượng Hương nhún vai: “Không phải tôi điều tra cô, mà là có người muốn điều tra cô!”

“Cô còn muốn uống trà nữa không?” Thảo Thảo hít sâu, cố gắng làm mình bình tĩnh.

Phùng Thượng Hương mỉm cười: “Lên xe đi, tôi biết một quán trà ngon lắm.”

“Tôi đoán chắc cô cũng muốn biết mối quan hệ sâu xa giữa tôi và Thẩm Bị.” Lời mở đầu của Phùng Thượng Hương thẳng thắn dứt khoát.

Thảo Thảo nghĩ, dù không dựa vào gia thế vững chắc, thì với sự thông minh và tính cách của mình, Phùng Thượng Hương cũng sẽ gât hái được thành công. Có người nhất định phải dựa vào cha mẹ mới có thể giành được cơ hội thành công, nhưng lại có kẻ bị bối cảnh không lồ che lấp đi hào quang của mình. Phùng Thượng Hương thuộc loại thứ hai.

Nghĩ đến đây, Thảo Thảo cười cười tỏ ý xin lỗi. Phùng Thượng Hương đột một điều thuốc đưa cho Thảo Thảo. Thảo Thảo do dự một chút rồi lắc đầu từ chối.

“Tôi thích anh ấy. Lần đầu tiên gặp tôi đã thích anh ấy rồi.” Phùng Thượng Hương nhả ra một ngụm khói, đắm chìm trong hồi ức đã qua, “Dù bây giờ cô có hỏi tôi thì tôi vẫn sẽ nói, nếu như Thẩm Bị chịu quay lại, thì tôi không quan tâm người phụ nữ bên cạnh anh ấy là ai đâu.”

Thảo Thảo cầm tách trà lên ngửi hương trà Ô Long. Lắng nghe Phùng Thượng Hương nói: “Đáng tiếc, anh ấy không phải kiểu đàn ông sẽ quay đầu lại. Tôi cũng không thèm điên cuồng tranh đấu với phụ nữ vì đàn ông.” Nói xong, bèn nghiêng sang nhìn Thảo Thảo.

Thảo Thảo vẫn cười cười cúi đầu không nói như cũ.

Phùng Thượng Hương lại nói: “Cô biết không Thảo Thảo? Tôi ghét nhất là loại phụ nữ như cô. Ăn không ngồi rồi, chỉ biết hưởng thụ, được nuông chiều từ bé, không làm việc gì, đã thế lại không biết xấu hổ mà còn cho đó là vinh quang. Đáng ghét nhất là, ngày ngày cứ làm ra vẻ yêu kiều để giành lấy sự đồng cảm của đàn ông khắp chốn. Trừ quần áo đưa tận tay, cơm dâng tận miệng, các cô còn muốn đàn ông tự động ôm ấp yêu thương mình nữa sao?”

Thảo Thảo cười khổ trong lòng, quả nhiên Phùng Thượng Hương đã hiểu lầm thật rồi.

“Tôi cũng ghét kiểu người như cô nói.” Thảo Thảo thong dong điềm tĩnh nói, “Lúc cô ở bên ngoài giành giật mỗi làm ăn, thì tôi ngày ngày ở nhà dọn dẹp vệ sinh, sắp xếp đồ dùng, chăm sóc con cái. Có lẽ, cô có thể tình cờ gặp đủ kiểu khách hàng, còn tôi thì lại giống như thần thoại Sisyphus, luôn lặp lại những việc làm giống nhau. Tôi tin rằng cô chẳng thể đỡ nổi một chai dầu bị ngã, dù tôi không biết trồng rau nhưng tôi biết nấu cơm. Tuy tôi không kiếm tiền, nhưng nếu không có tôi thì người chồng biết kiếm tiền của tôi phải tốn thời gian để ý đến cuộc sống của mình, chăm sóc con của mình, chứ không phải là giành khách hàng. Người cô nói tuyệt đối không phải tôi! Hơn nữa tôi rất ghét sự đồng cảm của người khác!”

Phùng Thượng Hương vẫn ngẩng đầu nhìn cô như cũ, cách lớp khói dày đặc, khoảng cách của hai người như xa như gần. Thảo Thảo cảm tách trà ngọc lên ngắm nghía: “Duyên phận thường là từ được dùng để thay cho thời gian và địa điểm, cô nên trách Thượng Đế vì đã không sắp xếp cho cô, chứ không phải chỉ dầu mắng hộc vào tôi vì đã giành lấy người đàn ông của cô.” Thảo Thảo nhấn mạnh hai chữ “của cô”. Khóe miệng nhếch lên nụ cười châm biếm.

Hai người im lặng, hai bên đều không chú ý đến sự tồn tại của đối phương, thế nhưng lại nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của đối phương.

Một lúc lâu sau, Thảo Thảo mới cười cười bỏ qua, “Được rồi, tôi thừa nhận, so với sự vất vả của cô, thì lỗi lầm của tôi... có lẽ... với đánh giá của cô trên một mức độ nào đó thì... có lý.” Dù sao cô ấy cũng không phải người độc ác, nên sẽ không khư khư giữ lấy suy nghĩ của mình. Cho dù nói cô ấy đã sai rồi, cho dù cảm thấy chịu thiệt cũng không chịu phân rõ trắng đen. Qua rồi thì thôi, đây là câu cửa miệng của Thảo Thảo.

Quan Hạo đã từng nói Thảo Thảo không biết cầu tiến, không còn sự hăng hái khi xưa. Nhưng Thảo Thảo lại cho rằng, chẳng qua mình chỉ tiêu hao thời gian thôi, chỉ cần nhắc nhở bản thân về sự tồn tại của cách sống khác là được, không cần thiết phải tranh giành hơn thua.

Hôm nay ngồi với Phùng Thượng Hương, Thảo Thảo lại càng quan tâm đến chuyện ủy thác của Quan Hạo hơn, cô rất muốn biết rõ ràng chân tướng.

Phùng Thượng Hương bật cười: “Tôi nhất định phải tranh đến cùng. Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm. Phàm là việc tôi nên làm thì phải phân thắng thua. Nhưng mà, vừa nãy cô đã nói thế thì ngược lại là tôi nhiều chuyện rồi.” Phùng Thượng Hương hít một ngụm khói, nói tiếp, “Có lẽ, chúng ta khác nhau ở điểm này!” Như đang dăm chiêu, như đã hiểu ra.

Thảo Thảo mờ mịt, Thẩm Bị thật sự đã so rồi sao?

Nhưng mà, nghe từ câu đầu tiên Phùng Thượng Hương nói thì Thảo Thảo biết rằng Thẩm Bị chưa từng nhắc đến “yêu cầu bất lương” với cô ấy, lúc này tự dung thờ phào trong lòng. Cũng không quan tâm nhiều đến việc Thẩm Bị có so hay chưa.

Về mặt Phùng Thượng Hương dường như gần ra, “Lần đầu tiên nhìn thấy cô và Thẩm Bị, tôi đã nghĩ tôi và cô khác biệt ở điểm nào? Vì sao lại là cô mà không phải là tôi? Lẽ nào cô thật sự xinh đẹp hơn tôi, thông minh hơn tôi, hay là nũng nịu hơn tôi? Nhưng mà, bây giờ tôi đã biết. Cô không có điểm nào mạnh hơn tôi cả, chúng ta hoàn toàn không thể so sánh. Chẳng qua cô thích hợp với Thẩm Bị hơn tôi mà thôi, anh ấy là người đàn ông thông minh, rất biết chọn phụ nữ.”

Thảo Thảo rất muốn nói cho cô ấy biết là Thẩm Bị chả có kinh nghiệm gì với phụ nữ cả. Người vợ trước mà anh ấy yêu sâu đậm vừa qua đời, giữa cô và Thẩm Bị không phải như Phùng Thượng Hương nghĩ. Nhưng mà Thảo Thảo biết có một điểm có lẽ Phùng Thượng Hương nói đúng, cô và Thẩm Bị gặp nhau là ngẫu nhiên, có thể ở bên nhau lâu như thế có lẽ thật sự là lẽ tất nhiên.

Cô nghĩ, đây chính là may mắn?

May mắn của cô, may mắn của Thẩm Bị.

Không hề bước vào cạm bẫy lung tung.

Thảo Thảo đắn đo hồi lâu, càng nghĩ càng thấy mơ hồ, nói với Phùng Thượng Hương: “Đúng rồi, sao cô lại biết chuyện của tôi và Quan Hạo? Tôi chưa từng nói chuyện này cho ai biết mà.”

Phùng Thượng Hương nói: “Có người điều tra cô. Bời lúc đó cô đã vào công ty, cho nên lúc họ tra dữ liệu của công ty thì người bạn trong viện tư pháp đã nhắc tôi. Vì an toàn của công ty, tôi cần phải biết rằng ai đang làm.” Cô ấy nhún vai đáp.

Thảo Thảo nói: “Quan Hạo điều tra tôi à?”

“Không phải. Mà là một phụ nữ tên Hoàng Phán Phán. Lúc đó tôi không biết vì sao cô ta lại điều tra cô, nhưng khi tôi tra dữ liệu của chồng cô ta - Quan Hạo, thì phát hiện thời gian ly hôn của hai người giống nhau, lại có một đứa con chết sớm là Quan Bác.” Nhìn thấy Thảo Thảo biến sắc, Phùng Thượng Hương ngừng lại, “Xin lỗi. Tôi không cố ý.”

Thảo Thảo lắc đầu, cười gượng.

Phùng Thượng Hương nói tiếp: “Hai ngày trước, tôi nghe Tôn Nam Uy nói rằng Khoa học Kỹ Thuật Úc Nghệ chủ động tìm cậu ấy, còn nói cái gì mà tiếng tăm vang dội, mọi người đều biết, lúc đó tôi cảm thấy rất quái lạ. Tôi không biết cô và chồng trước còn quan hệ gì không, nhưng mà Khoa học Kỹ

Thuật Ước Nghệ này tuyệt đối sẽ không nhắm vào tên tuổi của Tiểu Tôn. Hoàng Phán Phán là kẻ có hậu thuẫn. Đây là hồ sơ về Khoa học Kỹ Thuật Ước Nghệ và Hoàng Phán Phán, sau khi cô xem xong thì xé đi.”

Thảo Thảo nhận lấy, nói: “Tôi và Quan Hạo đã kết thúc rồi, nếu như thật sự có vấn đề thì tôi sẽ rời khỏi công ty để không liên lụy đến mọi người. Nhưng mà, tôi..... Tôi thật sự không hiểu sao cô lại quan tâm đến chuyện này?”

Phùng Thượng Hương lắc đầu: “Chuyện đó thì không cần thiết, ngay cả luật sư của mình mà không bảo vệ được thì thành lập văn phòng Luật có ích gì? Tôi chỉ nhắc nhở cô trước để cô lo trước khỏi hoạ. Cô là người thông minh, cô biết nên làm thế nào mà phải không. Nói thật, nếu như bạn trai cô không phải Thẩm Bị, thì có lẽ tôi đã chẳng ghét cô! Còn chuyện này.....” Phùng Thượng Hương cười đều: “Đương nhiên phải trả phí rồi. Tôi cũng chẳng giấu diếm làm gì. Đây chính là tiền thưởng của cô cho dự án lần này, tính luôn cả bộ hồ sơ đó.” Nói xong, Phùng Thượng Hương cười hả hê, “Tôi sẽ nói Tôn Nam Uy không cần tính tiền thưởng cho cô nữa.”

Thảo Thảo ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi có thể xem như chưa nghe rồi chọn lại được không? Thật ra chuyện của Quan Hạo chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

Phùng Thượng Hương lắc đầu, cười ha ha: “Chuyện ai người đó làm, tôi giúp cô thế là nhiều rồi.”

Thảo Thảo cầm tách trà lên thay rượu, kính Phùng Thượng Hương: “Lần sau nếu có dự án nào có tiền thưởng thì nhớ nói cho tôi biết để chuẩn bị trước, đưa tiền mặt nhiều tí là ok.”

Tuy rằng hựt tiền thưởng, nhưng cô biết hiểu lầm giữa cô và Phùng Thượng Hương đã được xóa bỏ, không chỉ vậy mà hiện tại càng ăn ý hơn. Thảo Thảo rất thích.

“À há? Cô vẫn muốn làm cùng tôi à? Không sợ tôi hại ư?” Phùng Thượng Hương hỏi mỉa.

Thảo Thảo lắc đầu: “Ai lại chán kiếm tiền nhiều chứ?!”

Ai đó đã từng nói, giữa phụ nữ chẳng có tình bạn mà luôn giữ khoảng cách nhất định, cũng giống như đàn ông, họ cũng dành cho nhau sự tôn trọng.

Phùng Thượng Hương đập tắt điều thuốc: “Đúng rồi, có khi nào Quan Hạo vẫn còn vấn vương cô nên vợ anh ta ghen không?”

Thảo Thảo lật nhanh xấp tài liệu về Hoàng Phán Phán, quả nhiên là con cháu cán bộ cao cấp. Lúc du học nước ngoài đã quen biết Quan Hạo, hai người từng hợp tác làm ăn.

“Ai mà biết.” Thảo Thảo sực nhớ đến lần tình cờ gặp lại lúc ấy, sau đó bị mất điện thoại nên chẳng có liên lạc gì.

“Nhớ lại xem!” Phùng Thượng Hương vút về mạnh mẽ của mình đi để hóng chuyện, “Tôi đoán chắc anh ta sẽ hối hận. Cô nói thử xem nếu tôi tiết lộ tin tức của cô cho anh ta biết, thì anh ta có chạy về tìm cô để làm lại từ đầu không?”

Thảo Thảo không ngờ Phùng Thượng Hương mà nổi hứng hóng chuyện thì cũng chẳng khác Tiểu Tôn chút nào, quả nhiên là đồng nghiệp!

“Tốt nhất là đừng.” Cô ăn ngay nói thật, “Giữa chúng tôi... Thật sự không thể.”

Chuyện này với Phùng Thượng Hương chỉ là chuyện hóng hót qua đường, còn với Thảo Thảo thì đây là quá khứ chẳng muốn nhớ lại, nét mặt của hai người hoàn toàn khác biệt. Nhưng Thảo Thảo nhận ra dưới đôi mắt tò mò của Phùng Thượng Hương, hình như mình có thể mở miệng nói thêm gì đó, “Nếu chỉ là chuyện giữa hai người thì có thể bàn lại, nhưng giờ đây nó đã liên lụy thêm nhiều người rồi. Dù chúng tôi có thể tha thứ cho nhau, nhưng chẳng thể làm chủ thay người khác.” Thảo Thảo lắc đầu, “Tôi sẽ hối hận cả đời. Cô không hiểu đâu, có một số việc, vừa nhớ đến chỉ muốn chết ngay đi. Nhưng mà vẫn phải sống tiếp, chỉ có thể quên lãng thôi. Cô chẳng thể hiểu được đâu.” Giọng Thảo Thảo nhẹ dần, lấy tay che mặt, khẽ lắc đầu.

Phùng Thượng Hương hơi lúng túng, hồi lâu sau mới nói: “Thành thật xin lỗi, tôi không có ý...”

“Không sao!” Thảo Thảo ngẩng đầu cắt lời, “Không phải lỗi của cô. Thật ra hôm nay tôi rất mừng, trước kia tôi chẳng dám nghĩ lại. Ít ra hôm nay, tôi đã dám thừa nhận đó không phải mộng mà là sự thật.” Mặt Thảo Thảo ngấn lệ, mỉm cười nhìn Phùng Thượng Hương.

Bỗng Phùng Thượng Hương có cảm giác khang khác, người phụ nữ này dường như đang cố gắng giấu dựa để nổi lên mặt nước! Quả là đáng nể.

“Ừm, vậy... vậy xem như cô nợ tôi một ân tình đi!” Phùng Thượng Hương vẫn mạnh mẽ như xưa, những lời dịu dàng mãi chẳng thể nói được, giờ phút này chỉ một nụ cười đã hơn tất cả.

Thảo Thảo vui vẻ: “Luật sư Phùng à, đây cũng tính là ân tình ư?! Vậy thì chừng nào tôi mới trả được đây?”

Phùng Thượng Hương thờ phào nhẹ nhõm, nhún nhún vai nói: “Không liên quan đến tôi nha!”

Sau khi cười xong, Phùng Thượng Hương hỏi cô: “Thẩm Bị..... Thế nào rồi?”

“Thế nào cái gì?” Thảo Thảo biết rõ còn hỏi.

“Toàn bộ!” Phùng Thượng Hương sốt ruột ngắt lời.

Thảo Thảo từ tốn nói: “Coi như tôi trả ân tình cho cô, ok không?”

Phùng Thượng Hương ngồi thẳng lên, nghĩ nghĩ: “Ok!”

Thảo Thảo nhướn mày, thản nhiên nói: “Cũng được!”

Hả? Đây là đáp án sao? Phùng Thượng Hương hít sâu, gật gật đầu, hồi lâu sau mới nặn được một câu: “Đặng Thảo Thảo, được, cô hay lắm! Xem như cô lợi hại!”

Thảo Thảo vươn tay phải làm tư thế mời, nói: “Đâu dám, đâu dám!”

Hai người cười rộ lên.

Phùng Thượng Hương đốt thêm điếu thuốc khác, phả khói: “Anh ấy đã là hoa có chủ rồi, tôi chỉ thường thức thôi cũng không được sao?”

Thảo Thảo đáp: “Nhưng mà tôi lại rất ích kỉ! À mà cô có thể đến chỗ anh ấy hỏi thử đấy, nhận tiện tham quan luôn thể.”

Phùng Thượng Hương nghiêng ngẫm nhìn Thảo Thảo trong chốc lát, mới hỏi: “Thảo Thảo, cô và Thẩm Bị có phải có chuyện gì không?”

Thảo Thảo nói: “Sao lại hỏi vậy?”

Phùng Thượng Hương nói: “Tôi biết Thẩm Bị ly hôn là vì cô vợ cũ ngoại tình, hơn nữa còn vì muốn coi bỏ hôn nhân quân đội mà hãm hại Thẩm Bị. Sau khi anh ấy đến địa phương thì cách thức làm ăn rất táo bạo. Tôi nói thật cho cô biết, viện kiểm sát đã bắt đầu chú ý đến anh ấy rồi đấy.”

Thảo Thảo đang châm trà thì khựng lại, lắng nghe Phùng Thượng Hương nói: “Cô cũng biết đó, đàn ông bây giờ có chút tiền thì chẳng nỗ lực. Cũng có mấy cô gái dựa vào cấp trên để kiếm lợi, dù Thẩm Bị không có những chuyện đó, nhưng chưa chắc không nghĩ thế. Cô có thể giữ được không?”

Thảo Thảo uống trà, thản nhiên nói: “Giữ được thì giữ, không giữ được thì buông. Bây giờ tôi đi bước nào tính bước đó, chuyện sau này thì để sau này tính.”

“Cái cô trợ lý Kiều đó biết rõ mọi quan hệ của Thẩm Bị, cô có thể qua được là giỏi lắm đó. Nhưng mà cũng phải cẩn thận cô ta phản công.” Phùng Thượng Hương cười trên nỗi đau của người khác, “Tuy rằng tôi không thêm tham gia, nhưng tôi là người xem nhiệt tình đấy.”

Thảo Thảo nói: “Tôi biết, chả riêng gì cô, mà Thẩm Bị, Tôn Nam Uy và tất cả những người biết chuyện này đều là người xem nhiệt tình hết. Hóng hót mà, nhiều nhất là muốn xem hài kịch thôi.”

Thảo Thảo mĩa mai, Phùng Thượng Hương nghe xong hiểu ngay, thế là không nói đến đề tài này nữa.

Trò chuyện thêm mấy câu, hai người đứng dậy ra về.

Thảo Thảo lấy điện thoại muốn báo với Thẩm Bị một tiếng để quên những chuyện vừa nghe được đi.

Thẩm Bị bắt máy rất nhanh, vừa nghe giọng là biết ngay anh đang cau mày: “Em đang ở đâu đó?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Thảo thảo là bạn gái mới hay chỉ là 1 trong những tình nhân của thẩm bị?

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Chiều hôm đó, lúc sắp tan ca, Thẩm Bị đang chuẩn bị tham gia buổi tiệc tối nay.

Tiểu Kiều đẩy cửa vào: “Thẩm tổng, nếu tối nay anh chưa có bạn nữ đi cùng, vậy tôi có thể đi cùng không?” Gò má hồng hồng, đôi mắt lấp lánh nhìn Thẩm Bị chằm chằm. Miệng mím chặt nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ cười mỉm đầy tự tin hàng ngày.

Thẩm Bị ngăn ra: “Giữ chứ? Cô cũng muốn đi à?”

Tiểu Kiều nói: “Không phải Quan tổng đã bảo phải dẫn theo bạn nữ sao? Nếu như anh tìm được rồi thì thôi.”

Thẩm Bị nhớ lại mới hay đã quên mất chuyện này. Sớm biết thế đã rủ Thảo Thảo đi rồi. Anh gọi điện cho Thảo Thảo nhưng cô lại tắt máy, có lẽ lại vì dự

án kia.

“Được, vậy đi thôi!” Thẩm Bị không nghĩ nhiều, “Cô đợi tôi ở cửa đi, tôi đi lấy xe.”

Quan Hạo nhìn thấy Tiểu Kiều thì cười với Thẩm Bị, nói: “Anh Thẩm có phúc thật nha! Bạn gái hả?”

Thẩm Bị ngại ngần cười cười, giới thiệu: “Kiều Tiểu Nhuế, trợ lý của tôi.”

Quan Hạo nhìn sang ngẫm hiểu, đưa tay: “Quan Hạo, nghe danh tiếng trợ lý Kiều từ lâu. Nay được gặp quả nhiên là anh tài. Thẩm tổng thật có phúc!”

Trước tiên Tiểu Kiều thoáng nhìn sang người phụ nữ đang đứng bên cạnh Quan Hạo, hình như là người mẫu. Cô nhớ cô gái này chính là người mẫu quảng cáo cho sản phẩm nào đó của Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ, không ngờ lại có quan hệ với Quan Hạo. Nhìn sang Thẩm Bị, cô nghĩ, may mà Thẩm Bị không phải hạng người đó.

Thẩm Bị không vui với sự ngẫm hiểu của Quan Hạo, nhưng anh cũng không biết phải nói thế nào mới làm rõ được việc này. Nhìn đám người trong hội trường, dường như chẳng có ai dẫn vợ đi cả. Gọi là tiệc tối, chỉ bằng gọi là đại hội tình nhân thì đúng hơn.

Thẩm Bị quay sang nhìn Tiểu Kiều lại càng khó chịu, áy náy hơn. Nhưng, Tiểu Kiều hoàn toàn không thấy ngại ngần, vẫn nói chuyện với mọi người với thái độ như ngày thường.

Thẩm Bị nghĩ đến Thảo Thảo, Thảo Thảo không thích hợp với nơi như thế này. Khi ý thức được điều đó, Thẩm Bị chợt thấy, thực ra mình cũng không thích hợp. Anh càng hy vọng nếu có hợp đồng thì đàm phán, bàn xong thì đi chứ không phải kiểu ngọt ngào hỗn tạp thế này!

Suy nghĩ ấy làm anh thoải mái hơn, giống như vừa tìm được bản thân vậy. Hai năm nay cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ sống trong yến tiệc linh đình, Thẩm Bị luôn tự hỏi mình: Tại sao mày lại biến thành thế này hả Thẩm Bị?!

Anh muốn về nhà.

Anh muốn yên tĩnh suy nghĩ kĩ càng.

Anh muốn tự hỏi chính mình, rốt cuộc là tại sao!

Thẩm Bị hơi thất thần, Quan Hạo nói gì đó mà mọi người cười ầm lên. Thẩm Bị cũng cười theo nhưng cảm thấy vô vị.

Túi áo rung rung, Thẩm Bị lấy điện thoại ra, là Thảo Thảo gọi: “Em đang ở đâu?”

Thẩm Bị chẳng kịp quở trách đã lên tiếng hỏi trước.

Thảo Thảo nói địa chỉ, nơi đó cũng gần chỗ Thẩm Bị, “Em đợi anh chút, anh đến đón em.”

Quan Hạo ngừng nói, nhìn Thẩm Bị cúp điện thoại, kinh ngạc hỏi: “Không được nha anh Thẩm, rượu chưa ba vòng đã muốn đi rồi ư?”

Thẩm Bị đứng dậy bảo: “Ồi, tôi có việc nên phải đi trước đây. Các vị đừng giữ nữa, nào, tôi tự phạt ba ly vậy.”

Đang định uống thì Quan Hạo chợt ngăn lại, không vui: “Chắc, có người đẹp Kiều rồi mà vẫn chưa đủ à? Lẽ nào còn giấu một cô nàng nào nữa? Thẩm tổng, anh như thế là không được đâu đấy!”

Trừ Tiểu Kiều ra, ai ai cũng cười ha ha, những cô gái khác cũng cười họa theo.

Thẩm Bị cười cười: “Quan tổng hài hước quá. Tôi nào chịu được chứ. Thảo Thảo không có xe, mà trời thì đã tối rồi, tôi sợ cô ấy đi một mình không an toàn. Thử lỗi, thử lỗi!” Rồi anh quay sang hỏi Tiểu Kiều: “Tiểu Kiều, có muốn đi luôn không, tôi đưa cô về!”

Về mặt Tiểu Kiều hơi biến đổi, bèn gạt đầu qua loa, đứng sau lưng Thẩm Bị. Thẩm Bị vỗ vỗ vai Quan Hạo, uống liền ba ly.

Sắc mặt Quan Hạo hơi lạ: “Anh... anh nói ai cơ? Ai không có xe?”

Thẩm Bị đang vội đi, không để ý lắm, nói: “Thảo Thảo ấy, anh không biết đâu.”

Thẩm Bị quay người đi mới phát hiện góc áo mình bị Quan Hạo kéo lại, thế là không vui: “Quan Hạo, sao thế?”

Quan Hạo dường như không nhận ra Thẩm Bị đang bức dọc, hỏi thẳng: “Cô ấy... ở cùng với anh sao?”

Thẩm Bị cau mày, những người khác đều vui vẻ ngồi hóng. Thẩm Bị nói: “Quan Hạo, anh say rồi à?” Thẩm Bị hất mạnh tay Quan Hạo.

Lúc này Quan Hạo cứ như vừa tỉnh mộng, vội vàng rút tay về rồi ngồi xuống chỗ mình, ừ ừ hai tiếng, không để ý đến Thẩm Bị nữa.

Thẩm Bị chẳng hiểu gì, nhưng không muốn hỏi nhiều. Liên tục xin lỗi mọi người rồi dẫn Tiểu Kiều về.

Đầu Quan Hạo ơng ơng.

Thảo Thảo? Bạn gái mới của Thẩm Bị? Hay là tình nhân?

Là Thảo Thảo đó ư?

Sao có thể!

Tiểu Kiều ngồi vào ghế phụ, dọc đường không lên tiếng. Thẩm Bị có tâm sự nên cũng chẳng muốn nói. Chẳng biết trời đã mưa từ lúc nào, cần gạt nước quét cạnh những giọt mưa đang đập vào kính, những hạt mưa sang sáng bay múa dưới đèn xe.

Tiểu Kiều căng thẳng, thậm chí còn nghĩ mình có nên hôn Thẩm Bị trước mặt cô gái kia giống trong phim thần tượng không nhỉ?

Cô quay sang nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Thẩm Bị, môi hơi khô mang theo cảm giác thương tiếc. Tiểu Kiều vội quay đi: Không được. Thẩm Bị không phải loại đàn ông đó! Nếu mình làm thế thì sau này đừng nghĩ đến chuyện gặp lại anh ấy.

Cô vội xua tan suy nghĩ linh tinh trong đầu, đắm chiêu nhìn cảnh vật phía trước đang di chuyển với tốc độ chậm dần, đến rồi.

Trước cửa tiệm trà bên đường, một cô gái cao ráo đứng đó, cô mặc bộ váy công sở màu đậm, ôm laptop nhìn xung quanh. Lúc này cô đang nhìn sang hướng ngược lại với bọn họ, vẫn không chú ý đến chỗ này.

“Đồ ngốc! Nhìn lung tung đâu thế!”

Tiểu Kiều nghe thấy giọng trầm trầm trách móc của Thẩm Bị liền vứt những suy nghĩ vừa rồi đi, chột quay đầu sang. Đèn đường chiếu vào chỗ lái xe, gương mặt Thẩm Bị góc cạnh mang theo nụ cười lạ lẫm, rất dịu dàng và cũng rất... hài hước!

Tiểu Kiều thấy sống mũi cay cay, quay đi.

Ngay lúc quay đầu, cô gái bị Thẩm Bị gọi là “đồ ngốc” kia đã đi thẳng đến ghế phụ, hình như hơi ngạc nhiên, chột dừng bước. Nhưng chỉ trong mấy giây đã vòng qua ghế sau, mở cửa lên xe.

Có lẽ Thẩm Bị không phát hiện, nên đã giới thiệu hai người với nhau: “Đây là Tiểu Kiều, Kiều Tiểu Nhuế, trợ lý của anh. Cô nhóc này có tài lắm đó. Tiểu Nhuế, đây là luật sư Đặng. À, là luật sư nửa mùa, anh nói đúng không?”

Tâm trạng Thẩm Bị rất tốt, cười đùa với Thảo Thảo. Thảo Thảo lườm anh một cái, giục anh lái xe, sau đó nói với Tiểu Kiều: “Xin chào, tôi là Đặng Thảo Thảo, gọi tôi Thảo Thảo được rồi.”

Nói xong, Thảo Thảo chuyển chỗ từ sau lưng Tiểu Nhuế sang sau lưng Thẩm Bị. Thẩm Bị nhìn Thảo Thảo qua gương, cô đang trừng mắt với anh. Anh cười khà khà, khởi động xe, rồi quay xuống hỏi: “Thảo, chúng ta đưa Tiểu Kiều về trước rồi mới về nhà.”

Đây không phải hỏi ý kiến, nhưng Thảo Thảo vẫn trả lời theo thói quen: “OK. Trời tối rồi, bên ngoài không an toàn. Ồ, Mưa rồi, anh lái chậm chút.”

“Rồi, rồi. Có luật sư nửa mùa ở đây thì sợ gì mấy cái chuyện lừa đảo.”

“Anh phiền phức quá đi! Nói thế là muốn rửa em không đậu chứ gì?” Thảo Thảo giơ tay đánh Thẩm Bị, cô biết đánh cái người cứng như sắt thép này thì chỉ giống như gãi ngứa mà thôi.

Không để ý Thẩm Bị nữa, cô quay sang bắt chuyện với Tiểu Nhuế vẫn đang im lặng ngồi đó: “Trợ lý Kiều, thật ngại quá, để cô chê cười rồi.”

Tiểu Kiều ý thức được lúc này nếu mình quay đầu lại nhìn Thảo Thảo như giảm khí thế vậy, nhưng chỗ của cô chẳng có cách nào nhìn Thảo Thảo qua gương chiếu hậu cả, chỉ có khóe mắt trái có thể nhìn được vài chỗ mà thôi.

Lời tán tỉnh của Thảo Thảo và Thẩm Bị lọt vào tai Tiểu Kiều, giống như giấy nhám chà xát trái tim cô.

“Không biết cô Đặng đang làm việc ở đâu? Sao chưa từng nghe Thẩm tổng nhắc tới?” Tiểu Kiều ngẫm nghĩ rồi hỏi.

Thảo Thảo nói: “Ở một văn phòng luật sư, nơi làm việc nhỏ bé nên chẳng có gì đáng nói cả.” Cô tự xem nhẹ chuyện Thẩm Bị không nhắc đến mình với cô ta.

“À? Phải rồi, Thẩm tổng, sao vẫn chưa nghe anh nói đến vậy? Khi nào định kết hôn đây?” Tiểu Kiều cười hi hi hỏi Thẩm Bị.

Thảo Thảo lười biếng dựa vào ghế sau, nhớ lại lời của Phùng Thượng Hương, cũng nhớ lại câu trả lời của bản thân. Nếu như được ước, cô sẽ ước mình không có đôi tai thính, để không nghe rõ câu hỏi, cũng chẳng nghe rõ câu trả lời.

Thẩm Bị trả lời tự nhiên: “Ồ, sáng nay tôi đã nói rồi đó thôi! Cô không nhớ hả? Kết hôn á? Cái này phải hỏi chị dâu cô rồi, cô ấy gặt đầu mới được! Haha!”

Thẩm Bị cười vui vẻ, hai người bên cạnh trừng mắt nhìn anh.

Một người nghĩ: Sao anh lại thắng thần thế?

Một người nghĩ: Sao anh lại đàn độn thế!

Hai người lại thoáng nhìn nhau, vào lúc này, hai cô gái với hai ý nghĩ riêng lại không hện mà có chung tiếng nói! Chỉ thoáng chạm mắt nhau liền quay đi. Ấy thế nhưng qua cái chạm mắt này, đôi bên đều hiểu rõ suy nghĩ của nhau.

Tiểu Kiều gắng gượng vực lại tinh thần, nói: “Sao thế, người tốt như Thẩm tổng đây mà cô Đặng cũng không chịu à?”

Khi lên tiếng, Thảo Thảo mới phát hiện mình nói hơi cả lăm: “Ừm, tôi... tôi... tôi không... cái đó... anh ấy...” Thảo Thảo khó khăn nói chuyện, nhìn thấy vẻ mặt đầy ý cười của Thẩm Bị trong gương, cô chỉ muốn lập tức nhào lên xé nát khuôn mặt đó, “Tôi sợ mình không xứng với anh ấy!”

Trời ơi! Đây là kịch bản của năm nào rồi!

Thảo Thảo muốn nhảy khỏi xe tự sát quá, đây là chuyện gì và nơi nào chứ, phải là Thẩm Bị không xứng với mới đúng!

Thẩm Bị hơi kinh ngạc, rồi cười ngoác miệng, mắt tím lại không thấy mặt trời đâu.

Tiểu Kiều hừ lạnh một tiếng, giống như vừa phát hiện ra một bất ngờ, vội nói: “Haha, đúng rồi, cô Đặng đang ở đâu thế? Tôi cũng thường đến chỗ Thẩm tổng nhưng không thấy cô.”

Thảo Thảo thành thật trả lời: “Chúng tôi mới quen thôi, sau này có cơ hội chắc chắn sẽ mời cô một bữa cơm.”

Tiểu Kiều nói: “Haha, được đó. Phải rồi, tôi nhớ món mà Thẩm tổng thích ăn nhất là canh đậu hũ cá diếc mà tôi làm ấy, hay là hôm nào ta cùng đến Vạn Quốc Thành ăn cơm đi?” Vừa nói vừa nhìn Thẩm Bị, Thẩm Bị động động cơ mặt nhưng không nói gì cả.

Thảo Thảo nói: “Tôi không thích ăn cá lăm, hay bị hóc xương. Ý tốt của trợ lý Kiều tôi xin nhận. Anh Thẩm nhà tôi có nói nhà ở Vạn Quốc Thành là nhà của công ty, và lại chúng tôi cũng mua nhà rồi, đến lúc đó cũng sẽ trả lại thôi. Hay là chờ đến khi chuyển sang nhà mới, cô đến chơi, tôi sẽ làm vài món mời cô.”

Bấy giờ Tiểu Kiều mới biết, hóa ra Thẩm Bị mua nhà là để ở cùng với cô gái này. Và cũng chính cô ta đã châm ngòi thổi nén bên tai Thẩm Bị kêu anh trả nhà ở Vạn Quốc Thành?

Nhớ lại lời Thẩm Bị từng nói, khi nào kết hôn thì xem ý kiến của người ta, liền buồn bực: “Thẩm tổng từng nói với tôi về chuyện nhà ở, hóa ra cô Đặng cũng tham gia! Chẳng lẽ hai người muốn mua nhà xong xuôi rồi mới kết hôn?”

Thảo Thảo nhìn Thẩm Bị, thấy Thẩm Bị cũng đang nhìn mình thì mặt hơi nóng nóng, mắt hơi cay cay, hơi quá nhanh đúng không? Chẳng phải Thẩm Bị đã bảo...

Chậc, Thảo Thảo thấy sao mà đường về nhà dài thế không biết, sao chưa đến điểm dừng nữa?

Tiểu Kiều là người thông minh, tức khắc biết được hôn nhân của hai người có vấn đề, trong lòng lại thêm hi vọng, cũng không gấp gáp. Lúc này bèn ngồi ngay ngắn lại, nhìn con đường phía trước, nói: “Thẩm tổng, về cuộc họp sáng sớm mai, anh có thể tiện đường chờ em đến công ty không?”

Thẩm Bị ngẫm nghĩ, cho rằng đây là điều rất bình thường: “Được! Đến lúc đó tôi sẽ gọi điện cho cô.”

Tiểu Kiều cố nén cảm giác kích động muốn quay đầu lại, thế nhưng không giấu được ý cười trên môi. Thảo Thảo nhắm mắt, tự nói với bản thân rằng việc này hơi rắc rối, nhất định phải giữ chặt.

Đến nhà, Thẩm Bị nghiêm túc nói với Thảo Thảo: “Cô Đặng Thảo Thảo, tôi muốn thông báo với cô một việc. Cô hãy suy nghĩ cho kĩ rồi cho tôi đáp án, nhớ, phải suy nghĩ cho kĩ đấy!”

Thảo Thảo âm ức đầy bụng, đang chưa biết hỏi gì thì anh đã mở lời trước rồi, bằng cái giọng điệu kì lạ, làm cô chẳng biết xử trí ra sao. Thế là Thảo Thảo đứng đờ ở cửa, tay vẫn còn xách chiếc giày vừa mới cởi ra.

“Anh nghĩ kĩ rồi, anh muốn có một mái nhà. Muốn có một mái nhà với em, em suy nghĩ kĩ đi rồi cho anh biết đáp án.” Nói xong, Thẩm Bị đi thẳng vào phòng ngủ.

Thảo Thảo nhìn anh thay quần áo ra khỏi phòng ngủ rồi vào phòng tắm mới phát hiện tay hơi mỏi. Lúc này vội vứt giày xuống rồi tháo chiếc còn lại ra, mang dép lê đá vào cửa: “Em... Ahhh!”

Thảo Thảo đột nhiên nhảy ra: “Sao anh không khóa cửa?”

Thẩm Bị nói ồm ồm: “Là em không cẩn thận thì có.” Róc rách róc rách, là tiếng nước chảy.

Thảo Thảo há miệng, mặt đỏ hết lên, không biết phải nói gì, đành quay vào phòng ngủ, lâu bà lâu bầu nói: “Đáng ghét!” Hình như anh nói đúng!

Tắm xong, Thẩm Bị không vào phòng ngủ mà ngồi nghiêm túc trên sofa đọc báo. Thấy Thảo Thảo đi ra mới theo cô vào phòng ngủ.

Thảo Thảo ngồi ở mép giường bồi bồi gì đó lên mặt, Thẩm Bị cũng ngồi theo, nhìn một lúc mới hỏi: “Em bồi nhiều thế có bị dính không?”

Thảo Thảo nói: “Thắm hút nhanh lắm, sẽ không bị dính đâu.”

Thẩm Bị nói: “Anh nói là tối nay sao không bị con muỗi nào cắn, hóa ra chúng đều bám lên mặt em hết rồi. Có lẽ ngay cả trứng muỗi cũng chết hết trong đông dằm lấy trên mặt em.”

“Ôi, sao anh lại nói thế hả!” Thảo Thảo dờ khóc dờ cười, “Muốn ăn đòn hả!” Cô giơ tay đánh anh một cái. Thẩm Bị cười khà khà, vẫn nhìn cô.

Thảo Thảo nói: “Anh còn may mắn chán đấy, được nhìn thấy mặt mộc của em. Có người bị chặt đầu vì nhìn thấy dáng vẻ của phụ nữ sau khi tẩy trang đó. Cho nên, anh phải nhớ, đừng mạo là điều cấm kị của phụ nữ.”

Thẩm Bị hừ một tiếng rồi nằm xuống, gãi hai tay sau đầu nói: “Làm gì có!”

Thảo Thảo nói: “Thật mà! Anh xem lịch sử nước Nga đi, Nữ Sa Hoàng Catherine II đã giết người tình của bà ấy vì điều này đó.”

Nói đến người tình, Thảo Thảo chợt ngừng tay. Thẩm Bị cũng nhận thấy khác thường, nhìn chằm chằm Thảo Thảo.

Thảo Thảo hít sâu một hơi, nói: “Anh ... không phải anh đang đùa chứ?”

Thẩm Bị lắc đầu.

Thảo Thảo cảm thấy mình đang phát run, đến khi bình tĩnh lại mới nói: “Tại sao? Không phải chúng ta đã nói rõ...”

“Anh muốn có một gia đình.” Thẩm Bị ngắt lời cô, “Em xứng đáng có một gia đình. Cho dù em có phải Tiểu Quân hay không thì anh không cần tình nhân, thứ anh cần là một gia đình.”

Thảo Thảo cảm thấy bị thương, lại là Tiểu Quân, lẽ nào mình là kẻ thế thân sao? Trời ạ, đây không phải là kịch Quỳnh Dao đó chứ? Tại sao lại do một quân nhân xuất ngũ như Thẩm Bị nói chứ?! Ông trời ơi, có phải con đã xuyên không vào trong sách rồi không?!

Thẩm Bị nói: “Thảo Thảo, lấy anh nha.”

Thảo Thảo chớp chớp mắt, sau đó nói: “Chúng ta bây giờ với kết hôn có gì khác nhau chứ?”

Thẩm Bị từ từ nghiêng đầu, giống như đang suy nghĩ rất nghiêm túc. Sau đó lại cầm nín, cuối cùng lắc lắc đầu, nói: “Không khác gì cả.”

“Như thế này không tốt sao?” Thảo Thảo lại hỏi.

Thẩm Bị chớp chớp mắt: “Cũng tốt.”

Thảo Thảo nằm xuống bên cạnh anh, tắt đèn nói: “Anh xem, anh đâu có đá em xuống giường. Lẽ nào chúng ta còn cần tờ giấy đó sao?” Giọng Thảo Thảo hơi run, cô biết mình đang sợ cái gì, cũng biết mình còn thiếu cái gì!

Thẩm Bị vỗ vỗ tay cô, thấp giọng nói: “Ừ, anh biết rồi. Ngủ thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đàn ông đến từ sao hỏa - Phụ nữ trái đất đều nghĩ thế đấy!

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Buổi tối, Thảo Thảo từ chối lời cầu hôn “chân thành đột ngột” của Thẩm Bị. Vậy mà hôm sau cũng chẳng thấy anh có biểu hiện gì khác thường. Mãi như thế cho đến Quốc khánh, thỉnh thoảng Thẩm Bị cũng đưa Tiểu Kiều đi làm, khi rảnh thì đưa đón Thảo Thảo như bình thường.

Mấy ngày đầu Thảo Thảo còn áy náy, nhưng thấy Thẩm Bị không thêm đề ý thì lại hơi bức mình. Vào đợt nghỉ Quốc khánh thì cô càng nóng nảy hơn, đã đến ngày hẹn với bác sĩ để lấy vòng tránh thai ra rồi.

Hình như Thẩm Bị còn vui vẻ hơn cả Thảo Thảo, từ tối qua cứ liên tục lặp lại chuyện phổ cập “kiến thức phụ khoa”. Thảo Thảo vốn dĩ rất sợ, nghe

Thẩm Bị hỏi xong lại càng lo lắng hơn.

Thẩm Bị năm lần bảy lượt hỏi Thảo Thảo cái này dùng thế nào thì Thảo Thảo gắt: “Bè ra rồi bỏ vào trong người anh là xong, như thế anh sẽ hiểu rõ hơn đó!”

Thẩm Bị ngây người chớp chớp mắt, Thảo Thảo nói xong mới thấy sai sai, vừa bực mình vừa buồn cười với dáng vẻ ngây thơ của Thẩm Bị, cô đẩy Thẩm Bị một cái rồi nói: “Đồ ngốc! Đừng hỏi lung tung nữa, em cũng không biết, đừng nghĩ đến nó nữa là được.”

“Gây mê rồi sẽ không sao chứ? Có cần phải dứt tiền trước không?” Thẩm Bị lại hỏi tiếp.

Thảo Thảo nhấn đầu Thẩm Bị xuống gối, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh ngủ giùm cái đi!”

Lúc này Thẩm Bị mới chịu dừng.

Được một lúc, không ngủ được, Thảo Thảo lại loáng thoáng nghe Thẩm Bị nói: “Sinh thêm một bé nữa nhé?”

Thảo Thảo run cả người, đầu óc trống rỗng. Thẩm Bị vòng tay sang ôm chặt lấy Thảo Thảo.

Thẩm Bị nghĩ rất đơn giản, Thảo Thảo từ chối anh là do cô ngại. Anh cảm thấy từ khi bắt đầu, Thảo Thảo là một cô gái rất sĩ diện rồi, giận lên là phải đáp trả ngay. Thật ra cô có cảm tình với anh, nếu không sẽ không đồng ý duy trì mối quan hệ này. Đặc biệt là tối hôm đó, quả thật anh đã rất lo lắng lượn mấy vòng quanh tiểu khu, nhưng Thảo Thảo lại chủ động xuống lầu đón anh, đây là sự thật không thể chối cãi. Chuyện này nói lên điều gì?

Là bạn Đặng Thảo Thảo nói một đằng làm một nẻo, vốn dĩ chẳng cần để ý cô nói gì cả!

Bây giờ Thảo Thảo từ chối lời cầu hôn của anh, song lại đi tháo vòng tránh thai. Nghĩ thử xem, mục đích tháo vòng tránh thai chẳng lẽ không phải muốn có con hay sao? Hiện tại bên cạnh Thảo Thảo ngoài Thẩm Bị anh đây thì có thằng nào khác nữa à? Chẳng có! Vậy thì sinh con cho ai? Đương nhiên là cho Thẩm Bị rồi.

Thẩm Bị cho rằng đó là lẽ đương nhiên, Thảo Thảo đã có dự định sống cùng anh từ lâu rồi, thậm chí còn tính đến chuyện sinh con nữa cơ. Chẳng qua, Thảo Thảo ngại ngùng, phải giằng vò anh mấy lần mới chịu thôi. Với lại, Thảo Thảo đã từng trải qua đau khổ mất con, anh phải thông cảm cho tâm trạng của Thảo Thảo mà tránh nhắc đến. Cho nên, dù bị từ chối thẳng thừng nhưng tâm trạng Thẩm Bị lại vui vẻ như ngày toàn quân giải phóng!

Sáng sớm, vì phải đi bốc số, nên khi đồng hồ vừa reo, Thảo Thảo đã bật dậy, rửa mặt, súc miệng xong thì ra ngoài cùng Thẩm Bị. Hôm nay là ngày ba mươi tháng chín, hai người đều xin nghỉ cả ngày. Thẩm Bị nói với Tiểu Kiều rằng có việc gì thì cứ gọi điện cho anh. Nếu việc liên quan đến dự án hoặc việc bình thường thì cô ấy với Lỗ Tu Thừa tự quyết định cũng được.

Thảo Thảo quay đầu nhìn Thẩm Bị rồi bước vào phòng khám. Người đàn ông to con đứng ở đầu hành lang chật hẹp. Đầu hành lang là cổng vòm, trên đó có dòng chữ cấm nam giới bước vào. Ngoài cửa xếp một hàng ghế, các ông gục đầu tui ngầu, mặt mày hoang mang ngồi trên đó. Nửa trong số đó thì đang cúi đầu chơi điện thoại, Thảo Thảo nhớ có người đang chơi PSP. Bác sĩ, y tá áo trắng đi qua đi lại, đẩy Thẩm Bị nghiêng Đổng ngã Tây. Anh cố gắng kiểm soát để mình không đụng vào bà bầu đang đi trên đường hoặc các ông chồng đang bực dọc quát mắng. Khoanh tay trước ngực, cẩn thận cúi đầu nhìn, một tay cầm điện thoại. Ngẩng đầu thấy Thảo Thảo đang nhìn mình thì vội vàng huơ tay chỉ sang bên cạnh, mấp máy môi bảo: Anh không vào được, anh ngồi đây đợi Thảo Thảo. Có gì thì gọi cho anh.

Thảo Thảo thấy nhẹ người, cô khẽ cong môi.

“Số 12, số 12 đâu?”

“Tôi, tôi số 12”. Thảo Thảo vội vàng trả lời rồi bước vào phòng khám.

Kiều Tiểu Nhuế ngẩn người nhìn điện thoại, Lỗ Tu Thừa huơ tay trước mặt cô: “Này, đang nhìn gì thế? Đang mất hồn à.”

Tiểu Kiều chớp mắt, cúi đầu cảm tờ giấy, vừa thấy là giấy trắng liền đặt xuống: “Sao?”

“Mấy phần DD (1) lần trước về mục tiêu xí nghiệp mà luật sư và kiểm toán làm sao rồi? Có kết quả gì chưa?”

(1) DD: báo cáo điều tra công việc.

Tiểu Kiều xoa trán: Chết, vẫn chưa xem nữa!

Lỗ Tu Thừa cười rồi đưa cho cô tệp hồ sơ: “Đây là bản tóm tắt tôi đã viết, cô xem đi. Tốt nhất là chiều nay phải có kết luận, Thẩm tổng không có ở đây, chúng ta không thể lười biếng được. Nghi Quốc khánh xong chắc sẽ phải mở cuộc họp cụ thể. Đến lúc đó e rằng phải đánh một trận quyết liệt rồi!”

Tiểu Kiều hơi nóng mặt, nhưng vẫn tỉnh bơ, thần nhiên nói: “Đề đó đi, chiều nay tôi sẽ sắp xếp họp, chúng ta thảo luận một chút đã.”

Lỗ Tu Thừa cười rồi xoay người đi. Anh đang định đi thì chợt nhớ ra gì đó, bèn nói với Tiểu Kiều: “Hình như người bên bộ tôi để khảo sát gì đó. Cô có cần gặp họ chút không?”

Tiểu Kiều đau đầu vì đồng hồ sợ, nghĩ đến ăn chơi tiệc tùng thì càng thấy phiền phức: “Thôi, anh ứng phó với họ đi. Có gì bàn sau.”

Thẩm Bị sốt ruột ngồi đợi ở trước cửa khoa sản.

Có bóng người lướt qua, một người đàn ông vọt vào hành lang khoa sản. Thẩm Bị ngẩng người, ủa không phải không cho vào sao? Nóng lòng là có thể vào ư, thế sao anh vẫn bị cản ở ngoài?!

Ngay lúc này, hai y tá vội chạy ra ngăn người đàn ông đó lại, bảo anh ta ra ngoài.

Người đàn ông đó quát to: “Vợ tôi ở trong đó, vợ tôi ở trong đó!”

Y tá vừa đẩy anh ta, vừa đề phòng anh ta huơ tay loạn xạ đánh trúng mình, bảo: “Vợ người khác cũng ở trong này! Ra ngoài đợi đi!”

Người đó cứng đầu, quát: “Vợ người ta thì liên quan gì tới? Tôi phải gặp vợ mình!”

“Ha ha!” Chàng trai trẻ ngồi cạnh Thẩm Bị cười vui vẻ, Thẩm Bị lắc đầu cười ngời xuống.

Bên đó vẫn âm ỉ, cuối cùng một bà y tá đi ra, hình như là y tá trưởng, người nhỏ con, chắc chưa đến một mét sáu, ngẩng đầu chống nạnh trước mặt người đàn ông đó: “Làm gì hả, làm gì!”

Lạ lùng thay, người đàn ông đó liền xui xuống, chỉ vào bên trong như muốn nói mấy câu.

Y tá trưởng chỉ ra ngoài hành lang bảo: “Anh ra ngoài! Ra ngoài kia ngồi chờ đi!”

“Tôi... Vợ tôi...!”

“Ra ngoài! Có muốn khám bệnh không hả?”

Người đó lầm lũi đi ra như bong bóng xì hơi, vừa đi vừa quay lại nhìn. Thẩm Bị nhìn hành lang đông nghịt người, chẳng thấy được mặt mũi ai cả!

Thảo Thảo khom người ra khỏi phòng khám. Bác sĩ nói do cơ địa mỗi người mà có người bị đau có người lại không. Cô đặt vòng tránh thai chưa lâu, chẳng qua cảm thấy hơi lạ, mấy ngày nữa sẽ ổn. Nói thì nói thế nhưng cứ thấy sao sao ấy.

Thảo Thảo cầm hóa đơn và thuốc chen ra cửa thì thấy một cô gái trẻ đang đỏ mặt cúi đầu nói mình mang thai. Thảo Thảo thoáng nhìn, hình như chưa kết hôn thì phải. Ra đến cửa, cô thấy Thẩm Bị đang ngẩng ngốc ngồi ở đằng kia chăm chú nhìn theo bà bầu bụng rất to.

Thảo Thảo bước đến đẩy anh: “Này, anh nhìn gì thế?”

Thẩm Bị “à” một tiếng, đứng dậy đỡ Thảo Thảo rồi nghiêm mặt nói: “Bà bầu hồi nãy mang thai đôi đó.” Anh nói giống như mình đã có mười tám đứa con vậy.

Thảo Thảo ngạc nhiên, mới có mấy phút mà Thẩm Bị đã tiến hóa đến mức nhìn xuyên qua bụng mẹ đoán được thai nhi luôn rồi! Kiến thức phụ khoa của đàn ông thật đúng là kỳ tích của tạo hóa!

“Sao anh biết?”

“Chồng cô ta ngồi cạnh kể cho anh nghe”. Giọng điệu Thẩm Bị như đang nhắc đến người cùng hoạn nạn vậy, “Hồi nãy mới buồn cười. Em không biết đâu, y tá bây giờ đúng là mạnh mẽ!”

Thẩm Bị kể lại hành động vừa rồi của người đàn ông cục mịch kia, Thảo Thảo cười vui vẻ.

Lên xe rồi mà Thẩm Bị vẫn huyền thoại giới thiệu về những điều tâm đắc khi giao lưu với các ông bố. Thảo Thảo nhớ lại hồi đó, khi Quan Hạo đến đây thì phần lớn đàn ông chẳng nói chuyện cũng chẳng giao lưu gì với nhau. Sao Thẩm Bị lại có nhiều thông tin thế? Hỏi ra mới biết, đa phần toàn là người đàn ông cục mịch kia nói, còn Thẩm Bị và những người khác thì gật gù lắng nghe.

Hóa ra không phải tất cả đàn ông đến đó đều im lặng, với lại biểu hiện của Thẩm Bị lúc này càng kinh hãi hơn!

Thảo Thảo lắng nghe anh nói, thỉnh thoảng hỏi: “À, mà sao anh biết đó là bé trai?”

Thẩm Bị đồng dạng nói: “Bọn họ uống thuốc đó”.

Thảo Thảo từng nghe nói đến thuốc trợ sinh song thai nhưng vẫn chưa thấy bao giờ, nên tiện thể hỏi thêm mấy câu như thuốc gì thế, có hiệu nghiệm không?

Thẩm Bị ngẫm nghĩ rồi bảo: “Hình như là phương thuốc thảo dược gì ấy, anh cũng không nhớ nữa. Nhưng anh ta có cho anh số điện thoại nè, bảo nếu cần thì cứ liên hệ với anh ta. Anh ta bảo không tiền bạc gì đâu, tốt nhất là nhà mình sinh hai bé gái để sau này kết thông gia với nhau, như thế đỡ phải buồn rầu vì không tìm được vợ!” Thẩm Bị “chặc” một tiếng rồi nói tiếp: “Nhà chúng ta chắc gì phải gả cho nhà họ chứ, em nói xem phải không?”

Thảo Thảo hơi buồn, gượng cười. Thẩm Bị nắm chặt lấy tay Thảo Thảo như muốn tiếp sức mạnh cho cô. Bàn tay ấm áp của anh làm Thảo Thảo dễ chịu

hơn, cô quay sang cười với anh. Thắm Bị nói tiếp: “Phải rồi, phương thuốc họ dùng cũng chẳng có gì ghê gớm cả, chủ yếu là thuốc dẫn thôi. Thuốc dẫn quyết định sinh con trai hay con gái đó”.

“Hà? Thiệt không?” Có thật là thần kì thế không?” Thảo Thảo từng sinh con nên cô biết, lúc mang thai không nên ăn những thứ bậy bạ để tránh ảnh hưởng tới giới tính con cái. Nhà đó đúng là to gan mà. Nhưng cô cũng tò mò muốn xem thuốc dẫn đó là gì?

Thắm Bị bảo: “Lúc uống thuốc phải chọn thịt heo đực ăn mới sinh được con trai. Nếu ăn thịt heo cái thì sinh con gái. Bà mẹ nhà họ muốn sinh con trai nên toàn chọn thịt heo đực ăn thôi. Thật ra anh ta muốn ăn luôn cả đực lẫn cái để một lần sinh được cả nam lẫn nữ luôn!”

Ha ha ha! Thảo Thảo ôm bụng cười to! Thắm Bị cũng cười lớn. Cười đến mức đau bụng luôn.

Thảo Thảo vừa đỡ đau thì nhận ra Thắm Bị vẫn luôn nắm chặt tay mình. Đường vừa mới thông xe, anh vẫn không thả lỏng tay cô. Thảo Thảo nhìn nhìn, bất giác cầm tay Thắm Bị đặt lên gò má mình: “Chúng ta... chúng ta...”

“Ting ting!” Một chiếc xe lướt lên, lúc tài xế ấn còi liên tục hai người mới sực tỉnh. Thắm Bị vội vàng rút tay về cầm lấy vô lăng. Thảo Thảo ngồi thẳng người nhìn phía trước!

Lỗ Tu Thừa tiễn đoàn thanh tra đi xong thì Tiểu Kiều cũng vừa hoàn thành bộ hồ sơ, hai người va phải nhau khi trên đường đến phòng họp. Tiểu Kiều tiện thể hỏi mấy câu về tình hình kiểm tra, Lỗ Tu Thừa trầm ngâm một hồi mới nói: “À..., bên bộ đến kiểm tra công việc của Thắm tổng. Mà lần này chỉ chào hỏi thôi, có lẽ lần sau mới kiểm tra sổ sách.”

Tiểu Kiều chẳng để tâm, bảo: “Ừ, năm nào chả thế. Ôi, công ty nhà nước thật phiền phức. Hồi đó, Thắm tổng còn có vấn đề...” Nói tới đây thì Tiểu Kiều ngậm miệng, ho một tiếng rồi vội vàng bước đi, bỏ mặc Lỗ Tu Thừa lại phía sau.

Mặt Lỗ Tu Thừa u ám nhìn bóng dáng Tiểu Kiều, sau đó nhìn sang góc tường, tay vuốt hồ sơ, bước vào hành lang thoát hiểm, móc điện thoại ra.

“Chú Tường, con Tu Thừa đây! ... Dạ! Là thế này ạ, hôm nay có người ở bộ đến kiểm tra công việc của Thắm tổng. Lần đầu con đón tiếp họ, chú có thể giúp con xem thử ý cấp trên là sao không? ... Dạ, dạ dạ, ngửa trước vẫn hơn mà! ... Dạ, dạ, nói chung phải làm tốt rồi. ... Dạ, à phải rồi chú, con nghe bảo hình như trước đây Thắm tổng từng có việc gì ấy, chú có biết không?... Dạ, thiệt hả! Dạ, được ạ... Vậy tối con ghé! Dạ được, dạ được... Dạ, tối gặp chú ạ!”

Lỗ Tu Thừa tắt máy rồi đi ra hành lang, rẽ vào phòng họp, mọi người đã đến đông đủ, cuộc họp bắt đầu.

Cùng lúc đó, ở công ty Khoa học Kỹ Thuật Ước Nghệ, Quan Hạo xem lại sổ sách thì phát hiện khoản phí cổ vấn đã bị thay đổi, anh gọi tài vụ vào hỏi mới biết công ty đã đổi cổ vấn pháp luật khác, công ty mới có nguồn gốc nước ngoài. Anh nghĩ: Phán Phán thiệt là, trong nước cũng có nhân tài mà, người đi du học chưa chắc đã giỏi, chưa chắc chuyện gì cũng cần đến bối cảnh nước ngoài! Chẳng lẽ lại để luật sư nước ngoài giải thích luật pháp Trung Quốc?

Nhưng anh quản lý về mảng kinh doanh, còn Phán Phán thì nắm về tài vụ và hành chính, hai người đều phân công rõ ràng, nên không can thiệp vào nhiệm vụ của nhau. Vì vậy, dù là vậy nhưng anh cũng thấy hơi lạ.

Ngày thường Hoàng Phán Phán đâu có quan tâm mấy chuyện này, sao hôm nay lại để ý thế?

“Quan tổng, bánh kem đã đến rồi ạ.” Thư kí vào phòng nói, “Bây giờ đưa vào cho anh luôn hay sao?”

Hôm nay là ngày giỗ của Quan Bác. Sau khi về nước, mỗi năm cứ đến ngày này là Quan Hạo luôn đến thăm con trai. Nhưng chưa từng gặp được Thảo Thảo. Mỗi đầu anh còn oán trách Thảo Thảo, nhưng khi thấy một bà mẹ khóc đến chết đi sống lại trước mộ phần con trai mình được người ta đỡ đi, anh lại mong rằng Thảo Thảo đừng đến. Nếu cô đến rồi khóc ngất đi thì sẽ chẳng có ai đỡ cô cả đâu.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Thảo Thảo, đôi mắt đen tuyền như vỡ ra từng mảnh trứng anh, mặc kệ mẹ anh lôi kéo, lăm bắm: “Đều là lỗi của tôi!”

Đến tận bây giờ, anh vẫn luôn hối hận rằng tại sao mình lại không đến đỡ cô! Có lẽ nếu anh đến đỡ thì mọi chuyện đã khác, có lẽ nếu anh đến dìu cô thì tất cả vẫn còn cơ hội. Nhưng không, anh đã bước đến đỡ mẹ mình rồi đứng sang một bên.

Cha mẹ Thảo Thảo đã mất, không biết sau khi ly hôn cô đã sống thế nào?

Quan Hạo xoa trán, hai tay ôm mặt. Anh làm sao vậy? Tại sao ngay từ đầu lại... lại bước trên con đường lầm lỗi này!

Trên bánh kem vẽ truyện cổ tích mà Quan Bác thích nhất. Hồi đó, mỗi buổi tối Thảo Thảo đều kể cổ tích cho con nghe. Nhưng anh lại chán ghét, thấy nó phiền phức. Bây giờ nhớ lại, có hối hận cũng đã muộn rồi.

Anh không biết lỗi lầm hay lần cãi vã nào đã làm anh nghĩ đến việc ngoại tình, anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào anh lại thấy Thảo Thảo rất nhợt nhạt, anh chỉ biết ngay lúc họ rời khỏi tòa án, anh mới nhận ra mình đã sai rồi!

Nhưng khi đó, anh lại không dám thừa nhận!

Duyên phận đã mất thì không thể quay về.

Quan Hạo mở điện thoại tìm số điện thoại của Thảo Thảo rồi nhấn nhẹ vào màn hình.

Đúng lúc này điện thoại rung lên. Là tin nhắn Hoàng Phán Phán gửi đến, anh bức bối, đúng là báo ứng mà!

“Quan Hạo, đừng quên hôm nay là ngày anh thực hiện nghĩa vụ!”

Quan Hạo tắt điện thoại, cười khổ. Thực hiện nghĩa vụ chính là làm việc vợ chồng. Hoàng Phán Phán đã sớm biết chuyện anh ngoại tình nhưng cô không đòi ly hôn như Thảo Thảo. Mà bình tĩnh bàn bạc với anh sau này sống với nhau kiểu gì, họ đều cho rằng khó khăn lắm mới gầy dựng được sản nghiệp như hôm nay, nếu mà chia đôi thì đáng tiếc quá, cho nên vẫn duy trì cuộc hôn nhân này.

Mới đầu Quan Hạo còn biết ơn Hoàng Phán Phán, vì chuyện của Thảo Thảo làm anh rất sợ hãi. Cho nên khi Hoàng Phán Phán đề nghị, anh đã đồng ý chẳng hề do dự. Đề nghị gồm hai bên không can thiệp vào tự do kết bạn của đối phương, hai tuần một lần phải thực hiện nghĩa vụ của người chồng, tăng số cổ phần trong công ty theo yêu cầu của Hoàng Phán Phán cũng như cho cô ta làm CEO của công ty. Ngoài ra, Quan Hạo còn làm một bản tuyên bố thừa nhận mình ngoại tình, hồ thẹn với vợ nên từ giờ trở đi sẽ tự nguyện thực hiện đầy đủ chức trách với gia đình.

Đến khi bắt đầu thực hiện yêu cầu, Quan Hạo mới hiểu cái gì gọi là “lòng dạ đàn bà”! Bởi mỗi lần làm tình, Hoàng Phán Phán luôn dùng đủ mọi cách để sỉ nhục anh, làm anh uất nghẹn không dám nói. Lần đầu thì Hoàng Phán Phán bắt anh phải mang hai lớp bao cao su, Quan Hạo tức giận không làm. Hoàng Phán Phán nói thẳng: “Ai biết anh ở bên ngoài chơi gái cho đã rồi có nhiễm bệnh gì không? Ai biết chất lượng cái này có tốt không? Anh không giữ mình trong sạch thì đừng trách sao tôi lại dùng biện pháp này.”

Rồi cô ả dựa vào đầu giường, có khi đắp mặt nạ, có khi đọc báo, bắt Quan Hạo nằm bò lên người cô ta mà làm tình. Quan Hạo thấy mình giống như con chó bò xuống liếm chân đàn bà vậy, mà ả đàn bà đó lại chẳng thêm rửa chân!

Nhưng mỗi lần anh đề nghị ly hôn, Hoàng Phán Phán sẽ cầm bản tuyên bố đó và nói: “Đây là chứng cứ ngoại tình của anh, ít nhất tôi phải được hai phần ba tài sản! Tên họ Quan kia, anh tưởng tôi ngu như con vớ củ của anh, mang theo đồng phân rồi khỏi đây để anh tiêu điều tự tại hả? Mơ đi cưng! Hoặc là anh ngoan ngoãn ở bên tôi, làm việc anh phải làm, còn không thì chúng ta cả chết lười rách!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Về là tốt rồi!

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Sau khi hai người trở mặt, Quan Hạo luôn để ý tìm nhược điểm của Hoàng Phán Phán. Anh từng thuê thám tử tư, nhưng quả thật không biết Hoàng Phán Phán lãnh đạm, hay do ả che giấu giỏi nên anh chẳng điều tra được gì cả!

Đồng thời, Quan Hạo còn đề phòng Hoàng Phán Phán sang tên tài sản công ty, hai bên cứ như vòn bắt nhau, làm anh mệt muốn chết.

Mỗi lần nhìn thấy một gia đình hạnh phúc nào đó, Quan Hạo đều nhớ đến Thảo Thảo, càng ngày càng nhớ cô da diết. Bắc Kinh là nơi hai người gặp nhau, là nơi hai người từng chung sống, dù đi đến đâu Quan Hạo cũng nhìn thấy bóng dáng Thảo Thảo. Ngày đó ở Đại Bắc Điều, anh cứ ngỡ đó là ảo giác!

Trước giờ Quan Hạo chưa từng ý thức được điều này như hiện tại, sau khi vợ chồng chia tay vẫn có thể làm bạn thì quả là vô cùng may mắn! Nhưng anh chưa từng tỉnh táo nhìn lại giống như bây giờ, Thảo Thảo đã từng cho anh không gian tự do rất nhiều!

Gặp Thảo Thảo là may mắn của anh, nhưng gặp quá sớm, cũng là bất hạnh của anh.

Anh đã nghĩ đến chuyện làm lại từ đầu, nhưng anh biết với tính cách của Thảo Thảo, cô sẽ không chịu quay lại. Cho nên, anh không phí sức đi tìm nữa. Tình cờ gặp mặt, một cú điện thoại, Quan Hạo cho rằng đây là duyên phận mà Thượng đế đã an bài cho anh, chứng minh anh và Thảo Thảo vẫn còn duyên phận. Buổi sáng hôm đó, anh còn cầu nguyện rằng, nếu Thảo Thảo chịu quay lại, thì anh nguyện bỏ hết tất cả, ly hôn ngay tức khắc!

Nhưng trong căn phòng yên tĩnh trống trải chỉ có mùi rượu nồng nặc tỏa khắp. Đặng Thảo Thảo chính là Đặng Thảo Thảo, tốc độ rời khỏi của cô luôn sánh ngang với cấp độ ghét bỏ của cô!

Quan Hạo vô tình bấm nút gọi, câu trả lời luôn là “Cuộc gọi của bạn...”

Quan Hạo chôn chặt tình cảm trong lòng, cầm báo tài chính lên đọc, gọi điện cho thám tử anh đã từng thuê: “Giúp tôi điều tra xem công ty luật mà Hoàng Phán Phán đổi là công ty nào. Cô ta có liên quan gì với công ty đó không?”

Tắt điện thoại, Quan Hạo cầm áo khoác, lái xe đến nghĩa trang.

Cùng lúc đó, tại thành phố này, khi gần đến cầu Lập Thủy, lúc dừng đèn đỏ, Thảo Thảo hỏi Thẩm Bị “Anh có thể đi cùng em đến chỗ này không? Em

muốn... muốn dẫn anh đến gặp một người.”

Thẩm Bị đang vui vẻ, liền nói: “Hả? Ok, mà gặp ai thế?”

Thảo Thảo nhìn phong cảnh bên ngoài, khẽ nói: “Con trai em.”

Thẩm Bị trượt chân, suýt chút đạp lộn chân ga. Thảo Thảo không nhìn Thẩm Bị nữa mà nhìn chăm chăm vào giỏ chứa đồ trước mặt, nói: “Mấy năm nay em không có dừng cảm đến thăm con”, cô hít sâu: “Lúc nhỏ, em có nuôi một con chó, sau đó vì trong viện không cho nuôi nên đã mang cho. Tuy con chó đó rất ngoan, nhưng tình cảm giữa em và nó rất tốt. Nó chỉ là động vật thôi, nhưng lúc bị mang đi, nó cứ quẩn lấy em rơi nước mắt. Từ đó em đã thề rằng sẽ không bao giờ nuôi chó nữa. Lúc trước nhà có nuôi chó mèo, nhưng đều do ba mẹ em nuôi. Sau khi họ mất thì chẳng thấy nó nữa. Lúc Bác Bác ra đời, em đã dành tất cả tình yêu thương cho con, không để con phải đi tranh giành thứ gì, không để con lúc nhỏ học được thói ganh ghét hay đố kỵ. Ngày Bác Bác gặp tai nạn, em mơ thấy con khóc nói rằng em không cần con nữa!...” Thảo Thảo khóc nức nở, một hồi sau mới nói tiếp, Thẩm Bị vẫn luôn im lặng, “Lúc Bác Bác mới mất, em đã nghĩ cả đời này em sẽ không cần thêm đứa bé nào nữa, không cần nữa”, Thảo Thảo lắc mạnh đầu, giọng nức nở, nhấn mạnh: “Nhưng mà, từ ngày anh và em sống chung... đã mấy tháng nay... em luôn mơ thấy Bác Bác, con bảo muốn quay lại, con rất nhớ em, con muốn quay về”. Thảo Thảo ôm mặt, nói không thành tiếng, tiếng khóc nghẹn ngào qua kẽ tay.

Thẩm Bị không biết cách dỗ dành, chỉ có thể nhân lúc rảnh rỗi trong khi lái xe thì thoảng vỗ lưng cô: “Đừng khóc nữa, anh đưa em đi gặp bé! Thảo Thảo, em là người mẹ tốt! Haizz, anh chỉ từng gặp mẹ anh, bà ấy chỉ có mình anh là con trai. Anh nghĩ người mẹ nguyện dành hết tình yêu thương cho con cái là người mẹ tốt. Ừ, chắc chắn thế!” Thẩm Bị nói năng lộn xộn, không đầu không đuôi.

Thảo Thảo miễn cưỡng ngừng đầu, lắc nhẹ. Cô nói địa chỉ nghĩa trang rồi dờ dẫm dựa vào cửa xe. Nước mắt lạnh lẽo trượt xuống cửa xe. Thẩm Bị tăng tốc, lái đến địa chỉ đó.

Đến cổng nghĩa trang, Thảo Thảo như đã hạ quyết tâm, cô dừng bước, nghiêm túc nói với Thẩm Bị: “Thẩm Bị, em biết anh là người tốt, anh, anh đáng có được một người phụ nữ tốt hơn. Nhưng mà, nhưng mà em... em xin anh, xin anh cho em một đứa con, được không? Trước kia khi chưa gặp anh, em vẫn không gặp được Bác Bác. Chính anh đã dẫn nó quay về, anh có thể... anh có thể...” Thảo Thảo siết chặt cánh tay Thẩm Bị, móng tay như đâm vào da thịt anh “Cho em một đứa con!”

Cổng nghĩa trang được xây ở lưng chừng núi, gió núi thổi đến bị dãy núi và hàng cây chặn lại, đến đây thì dịu nhẹ hơn nhiều. Hàng cây xum xuê, vang lên tiếng lá xào xạc. Ngôi mộ và bậc thang bằng đá cẩm thạch màu trắng trang nghiêm.

Đôi mắt Thảo Thảo vốn màu nâu giờ lại đỏ như máu, cô chớp nhìn chăm chăm Thẩm Bị, có lẽ đàn ông không thể nào hiểu được sự cố chấp và điên cuồng trong đôi mắt ấy. dường như Thảo Thảo đã cược yêu cầu này bằng cả mạng sống! Thậm chí Thẩm Bị còn tin rằng, nếu anh dám từ chối, Thảo Thảo sẽ lập tức giết anh, hoặc... có thể cô sẽ cưỡng ép anh!

Phụ nữ dù có dịu dàng ra sao, một khi đã cố chấp rồi thì rất đáng sợ!

Dù Thẩm Bị có to gan lớn mật, da dày thịt béo cỡ nào, thì giờ anh đứng ở đây, nghe thấy yêu cầu này vẫn lạnh sống lưng rợn tóc gáy.

Anh vốn muốn có con, nhưng anh không ngờ Thảo Thảo lại yêu cầu như thế ở nơi này, anh hơi khó hiểu!

Khi anh do dự không đáp, Thảo Thảo tưởng anh không chịu liền quỳ xuống. Thẩm Bị hoảng sợ, vội vàng ôm cô, kéo cô đứng lên. Thảo Thảo vừa khóc vừa nói: “Kể cả khi có con rồi, anh có thể cắt đứt quan hệ của chúng ta bất cứ lúc nào. Em thề, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến anh. Anh đến thăm con lúc nào cũng được, chỉ cần anh đừng dẫn con đi, em sẽ không cản anh gặp con! Thẩm Bị!...” Thảo Thảo nói hết những hy vọng, những đau đớn đã kìm nén từ bấy lâu, cô nhìn Thẩm Bị như đang hấp hối.

Thẩm Bị thấy ánh mắt hoảng loạn của Thảo Thảo thì đồng ý ngay. Thật ra anh cũng rất rối, lúc đầu là Thảo Thảo chủ động đề nghị bắt đầu qua lại; hiện tại thì anh câu hồn, anh cứ ngỡ như thế đã nhanh lắm rồi, không ngờ Thảo Thảo còn nhanh hơn anh! Nhìn cô yếu ớt mềm mại nhưng tại sao mỗi lần đưa ra yêu cầu gì cũng động trời thế chứ? Con cái đương nhiên sẽ có rồi, nhưng với tình huống này, hình như chỉ với một câu tùy tiện của cô thì mọi thứ đã được sắp xếp hết.

Khi nào anh mới được làm chủ đây?

Có điều, bây giờ không phải lúc suy nghĩ. Dù thế nào thì Thẩm Bị cũng ý thức được rằng, quan hệ giữa anh và Thảo Thảo lại tiến thêm một bước. Họ sẽ càng khăng khít hơn, thân mật hơn!

Kết hôn là chuyện trong tầm tay, thậm chí sắp có được lợi ích cao hơn!

Xung quanh nghĩa trang có ghế ngồi nghỉ, Thẩm Bị đỡ Thảo Thảo qua đó. Thảo Thảo vùi đầu trong lòng anh, Thẩm Bị vừa hôn cô, vừa an ủi.

Lúc Quan Hạo bước đến cổng nghĩa trang, anh nhìn thấy đôi nam nữ đang ngồi trên ghế. Người nữ vùi đầu trong lòng người nam, hình như đang khóc. Vóc dáng người nam nhìn quen quen, nhưng anh không nhớ ra là ai.

Quan Hạo thoáng nhìn rồi đi thẳng vào nghĩa trang. Anh đến chỗ mộ Quan Bác, nhẹ nhàng đặt bánh kem xuống. Anh đứng nhìn hình con trên tấm mộ, mắt ươn ướt. Gió thổi lá kêu xào xạc, những ngọn nến thấp sáng bị gió thổi tắt. Quan Hạo chấp tay trước ngực nói: “Bác Bác, ba sai rồi, nếu con có linh thiêng thì hãy phù hộ cho ba tìm được mẹ, chúng ta vẫn là người một nhà, được không?”

Bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng lá hòa tấu.

Quan Hạo ngẩng đầu lên lau nước mắt, đứng thất thần một lúc sau mới dọc theo hành lang đi xuống. Lúc xoay người, anh thấy ở xa xa có đôi nam nữ đi nhau đi lên đây theo hướng khác. Tim anh nhói đau, dù không có con cái thì người nhà vẫn là người nhà, còn anh thì sao?

Quan Hạo gạt nước mắt, bước vội xuống bậc thang.

Thẩm Bị mua vài thứ ở tiệm tạp hóa kế bên công nghĩa trang. Khi đến chỗ ngôi mộ thì biết có người đã đến, còn có bánh kem nữa. Trên bánh kem đề “Ba mẹ mãi yêu con!”

Thảo Thảo rã rời dựa vào Thẩm Bị, nhìn thấy bánh kem, môi cô run run, hồi sau mới nói: “Anh ta không xứng!” Nhưng không đập nát chiếc bánh.

Thảo Thảo vịn lấy Thẩm Bị, cố gắng đứng thẳng, lắc đầu nhìn Thẩm Bị như muốn nói: “Em cũng không xứng”, sau đó từ từ quỳ xuống.

Thẩm Bị nhớ bác sĩ đã dặn rằng bây giờ không được để Thảo Thảo bị cảm lạnh, thế là vội ôm eo cô, khẽ nói: “Con sắp về rồi, em phải chăm sóc mình cho tốt cái đã.”

Thảo Thảo ngẩn người, một lúc sau mới gạt đầu, cố gắng đứng dậy, kéo Thẩm Bị đến bìa mộ nói: “Bé con, con thích chú này không? Mẹ xin lỗi con, là mẹ quá tùy hứng, hại con không thể vui chơi ở nhân gian được. Bây giờ mẹ biết sai rồi, chú này tốt lắm, chú sẵn sàng giúp mẹ mang con trở về, con có thích chú không?”

Thẩm Bị nghe mà dựng tóc gáy, lại thêm rừng cây rậm rạp xung quanh, như có đứa trẻ đang đứng gần đây nhìn anh. Anh cứng miệng, cố gắng cười, đỡ Thảo Thảo, đồng thời nhìn bức ảnh đứa trẻ xinh xắn trên bia mộ nói: “Con yên tâm, chú nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mẹ con, đợi con trở lại, chú sẽ chăm sóc tốt cho mẹ con con. Chúng ta là người một nhà, sẽ không bao giờ rời nhau”. Nói đến đây, đột nhiên Thẩm Bị cảm thấy sôi trào, nhà của anh, có vợ có con, một gia đình trọn vẹn! Ước mơ này sắp thành hiện thực rồi! Cho dù đứng trước mộ của ai, dù là linh hồn của ai, dù nhân duyên ra sao thì một sinh mệnh mang dòng máu của anh sẽ ra đời. Điều này làm Thẩm Bị càng thêm phần chấn, rung rung nước mắt.

“Thảo Thảo!” Thẩm Bị ôm Thảo Thảo đang khóc thút thít nói: “Chúng ta sẽ có con!”

Về đến nhà, Thẩm Bị bình tĩnh lại, còn Thảo Thảo lại háo hức muốn “tạo người” ngay. Thẩm Bị vội nói: “Không được Thảo Thảo, bác sĩ nói bây giờ tốt nhất không nên làm chuyện này, em phải tịnh dưỡng đã.”

Thật ra, trong lòng Thẩm Bị hơi bị ảnh hưởng nhưng không tiện nói ra. Có lẽ do bị ảnh hưởng không khí ở nghĩa trang nên Thẩm Bị cảm thấy có đứa bé theo anh. Hề nghĩ đến lúc hai người thân mật, có thể có đứa bé đang đứng nhìn thì anh không đứng nổi nữa!

Thảo Thảo gạt đầu, mặt mũi nhăm nhăm.

Thẩm Bị thở dài, thật không ngờ muốn có con lại gặp nhiều trắc trở quá!

Quốc khánh được nghỉ bảy ngày, Thảo Thảo đã nghỉ ba ngày rồi. Ngày thứ tư, Thẩm Bị thử hỏi: “Thảo Thảo, anh cũng muốn dẫn em đến gặp một người.”

Thảo Thảo đang đi chậm chậm trong phòng. Sau khi từ nghĩa trang về, dường như cô đã nhẹ lòng, vui vẻ lên rất nhiều. Cũng thân mật với Thẩm Bị hơn, tất nhiên, đó là Thẩm Bị tự cảm nhận, anh cũng chưa biết Thảo Thảo thật sự sẽ đối xử với anh ra sao.

“Ai vậy?” Thảo Thảo hỏi lại. Khuôn mặt trắng như sứ đã hồng hào trở lại, ánh mắt cũng không điên cuồng như ngày hôm đó.

Thẩm Bị nói: “Là lãnh đạo cũ của anh, lần trước bảo em đi mà em không đi đấy. Ông ấy không chỉ là thủ trưởng cấp trên của anh, mà còn là ân nhân cứu mạng anh. Nếu không có ông ấy nỗ lực bảo vệ anh, có lẽ bây giờ anh vẫn còn ngồi trong tù.”

Thảo Thảo ngồi cạnh Thẩm Bị, do dự nói: “Nếu anh muốn em đi thì em sẽ đi.” Cô vẫn chưa hiểu rõ ý của Thẩm Bị. Nói cho cùng thì sau khi quen nhau, cô chưa từng chủ động tìm hiểu quá khứ của anh.

Có thể nói, anh và cô là điều may mắn của nhau: gặp đúng người đúng lúc, là ông trời chiếu cố cho họ có thời gian, có cơ hội giúp nhau đưa ra lựa chọn đúng đắn, thoát khỏi ám ảnh của quá khứ.

Thẩm Bị dờ khóc dờ cười, cầm tay Thảo Thảo nói: “Nói ngốc nghếch cái gì thế, em là vợ anh, là mẹ của con anh, em không đi thì ai đi, hừm!” Anh vỗ vỗ tay Thảo Thảo, thờ dãi: “Haizz, lúc anh mới xuất ngũ thật sự đã rất thất vọng lạc lõng. Anh không tin vào tất cả lý tưởng hay niềm tin nào. Anh chỉ nghĩ đến chuyện phải kiếm thật nhiều tiền, nhưng sau khi có tiền rồi, anh lại cảm thấy mờ mịt. Những người xung quanh đều chơi gái, anh nghĩ mình đang giữ gìn đạo đức gì đây! Bị người ta chơi còn chưa thăm hay sao? Tại sao anh không thể chơi người khác? Nhưng, em nói đúng, anh không có kinh nghiệm, đã vậy còn tìm tình nhân qua cuộc xem mắt, đúng là quá khờ.”

Thảo Thảo nghe anh lầm bầm chuyện cũ, nhớ lại lúc hai người oan gia ngõ hẹp gặp nhau thì bất giác mỉm cười xúc động, nhẹ nhàng dựa vào Thẩm Bị.

Thẩm Bị nói tiếp: “Sau khi quen biết em, may mà em không có kinh nghiệm gì, hai người mờ mịt hồ đồ chúng ta ở cùng nhau, đúng là trong cái rui có cái may! Đôi lúc anh nghĩ, nếu anh gặp người phụ nữ khác, họ không ngốc như em thì sẽ ra sao?”

Thẩm Bị đắm chìm trong suy nghĩ, Thảo Thảo nói: “Ai biết được, lúc đó em chỉ muốn tìm đàn ông làm bạn, ban đầu em đã chuẩn bị sẵn mọi thứ trong thời gian ngắn rồi, không ngờ lại gặp anh. Người tốt sẽ được đền đáp, ông trời thương em nên cho anh đến giúp em.”

Thẩm Bị nói: “Dù sao em cũng là đảng viên, sao lại duy tâm thế hả? Ông trời gì chứ, không phải là do chính chúng ta ư? Em xem, em không tranh với đời, lại quan tâm săn sóc anh, dù có mù anh cũng biết em là người tốt! Em thật là...” Thẩm Bị ưỡn người, “Là một người đàn ông, tuy đã trải qua nhiều thất bại, động cơ ban đầu cũng không trong sáng, nhưng anh vẫn là người có trách nhiệm, anh quan tâm em, đương nhiên em không nỡ bỏ anh rồi!”

Thảo Thảo “hừ” một tiếng, song không thể không thừa nhận anh nói đúng. Nhưng đó có phải là lý do để sống chung với nhau không? Có phải là lý do để bọn họ lại kết hôn lần nữa không? Yêu sao? Giữa họ có tình yêu không?

Trái tim Thảo Thảo chùng xuống, một Tiểu Kiều, một Tiểu Quân, trong lòng Thẩm Bị có bao nhiêu phụ nữ đây?

Hôn nhân có tình yêu còn không thể kéo dài, vậy hôn nhân không tình yêu sẽ đi đến đâu?

Thảo Thảo đầy tâm sự nằm trong lòng anh. Thẩm Bị vui mừng cầm điện thoại, báo tin vui cho lão thủ trưởng nhà mình.

Anh muốn dẫn vợ chưa cưới đến thăm lão thủ trưởng!

Sáng ngày thứ năm, Thẩm Bị dẫn Thảo Thảo ra ngoài. Lúc lên xe, Thảo Thảo do dự, Thẩm Bị tưởng cô lại đổi ý, chưa tới hai ngày, bình quân mỗi giờ đồng chí Thảo Thảo lại hối hận một lần, Thẩm Bị như muốn gào thét.

Thảo Thảo nhìn về mặt của anh, vội ngậm miệng, lên xe mới nói: “Em muốn hỏi là chiếc xe này có phải của anh không? Nếu không phải, chúng ta có thể tự mua chiếc khác được không?”

Thẩm Bị nghe vậy thì thờ phào, nói: “Không phải, là của công ty, lúc đầu có tài xế nữa, nhưng anh thích tự lái hơn, cho nên anh tự lái, sao thế?”

Thảo Thảo nói: “Em nhớ có chính sách, hình như cái này cũng tính trách nhiệm gì đó. Tốt nhất anh nên trả lại đi, với lại, em không thích Audi.” Nói xong, cô trầm mặt.

Thẩm Bị không hiểu gì cả: “Audi không tốt sao? Tính năng rất tốt mà. Đổi cũng được thôi, anh cũng có ý này, nhưng mà nếu mua xe, không mua Audi thì em muốn mua xe nào?”

Thảo Thảo nói: “Miễn không phải xe Audi hay xe Nhật Bản thì cái nào cũng được.”

Thẩm Bị nói vui: “Chắc, không ngờ em lại yêu nước đến vậy. Audi không phải xe Nhật Bản, nó đặc tội gì với em à?”

Thảo Thảo nói: “Chồng cũ rất thích Audi, trong nhà có mấy chiếc, nhìn nó em lại bức mình.”

Giờ Thẩm Bị mới biết, Thảo Thảo không thích nhìn thấy hình ảnh quá khứ, anh đồng ý ngay: “Ok! Anh cũng thấy lái chiếc này giống như trong cơ quan chính phủ vậy, chẳng có không khí gia đình gì cả. Hôm nào chúng ta đi mua xe được không?”

Thảo Thảo liền gật đầu, xấu hổ cười.

Thẩm Bị cười ha ha, lái xe nào chẳng được chứ!

Đến nhà lão thủ trưởng, cả hai được chào đón rất nồng nhiệt. Vợ thủ trưởng cầm tay Thảo Thảo nhìn tới nhìn lui, cực kỳ hài lòng. Thẩm Bị hoàn thành nhiệm vụ, ngồi uống trà tán gẫu với lão thủ trưởng. Tivi đưa tin liên quan đến diễn tập quân sự, Thẩm Bị ngừng nói chuyện, tập trung xem tivi.

Bà vợ liếc mắt nhìn họ, nói với Thảo Thảo: “Chắc, thằng Thẩm Bị này, dù đã xuất ngũ nhưng vẫn là quân nhân mặc vest. Con đừng thấy đó hung dữ thế mà lâm, trong lòng nó vẫn chưa buông xuống được đâu!”

Thảo Thảo đã sớm nhận ra điều đó, liền nói: “Dạ, anh ấy sống trong quân đội nhiều năm như thế, có nhiều thứ đã thấm sâu vào máu. Nhưng mà...” Thảo Thảo lại nhìn Thẩm Bị, “Trước đây anh ấy không cho con nhắc đến quân đội, vừa nhắc là anh nổi giận ngay, giống như... haizz.”

Bà vợ bảo: “Dì nghe Tiểu Tôn nói là con cũng biết chuyện của Thẩm Bị. Lúc đó, tuy nó làm việc công nhưng cách làm lại không đúng. Hồi đó nó rất thẳng thắn, đặc tội với người ta cũng không biết, bọn chúng mượn cơ hội này để chinh nó, nên chẳng có cách nào khác. Cũng may mọi chuyện đã qua rồi. Trước đây, đừng nói chỉ con, ngay cả chỗ này nó cũng không chịu đến nữa là! Hề thấy việc gì có liên quan đến quân đội là nó chẳng thèm ngồi luôn ấy chứ. Bây giờ được như thế này, có thể thấy nó đã buông xuống rồi!”

Nói đến đây, bà nhìn Thảo Thảo, mỉm cười: “Là nhờ con hết đó!”

Thảo Thảo đỏ mặt, vội xua tay: “Không phải đâu ạ! Con chẳng làm gì cả, thật sự con không làm gì hết á. Là tự anh ấy thông suốt thôi!”

Cụ bà rất hiểu Thẩm Bị, nói: “Thật ra, căn nguyên đều ở Tiểu Quân cả. Thẩm Bị luôn cho rằng mình có lỗi với Tiểu Quân, Tiểu Quân làm nhiều chuyện như thế mà nó vẫn cứ nhẫn nhịn chịu đựng, không hề oán trách! Đáng thương thay! Thằng nhóc này chỉ muốn yên ổn sống qua ngày, giống ông lão nhà này vậy, dóc lòng làm việc, về nhà sống qua ngày chẳng nghĩ ngợi gì cả. Mà nghĩ thế cũng không được, đây đâu được tính là chuyện chứ!”

Thảo Thảo nói: “Cho nên anh ấy có thể đi đến bước này đều là dựa vào chính bản thân anh ấy đấy ạ.” Nói đến đây, Thảo Thảo ngừng lại như rất có kinh nghiệm với chuyện thế này, ngay người không nói gì thêm.

Bà xúc động nhìn Thẩm Bị và ông lão, gật đầu nói: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Không tin vào tương lai ít nhất cũng nên tin hiện tại

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Thức ăn đã nấu xong, bốn người quây quần quanh bàn ăn, Thảo Thảo ngược ngược cúi đầu nhìn thoáng qua Thẩm Bị, lặng lẽ nhích ghế. Thẩm Bị tỉnh bơ, nhích ghế qua ngồi sát Thảo Thảo. Cô ngồi cạnh bà cụ, nếu nhích nữa sẽ ép bà ngồi co ro mất.

Bà cụ rất nhiệt tình gấp thức ăn cho Thảo Thảo. Thảo Thảo cầm đũa lên thì vô tình đụng phải chén rượu. Lão thủ trưởng lớn tiếng: “Thẩm Bị, qua đây ngồi, sao lại chen chúc thế hả, bên này rộng lắm!”

Thảo Thảo cắn đũa, cố nén cười. Thẩm Bị tái mặt, ậm ừ vâng dạ, nhưng không nhúc nhích.

Bà cụ đẩy ông: “Sao ông không nhích qua đây!”

Ông cụ sừng sốt, nói lớn: “Nhích thì nhích, bà đá tôi làm gì! Bà già này, càng già càng ăn hiếp người ta!” Ông làm bầm than thở rồi tự đổi chỗ ngồi.

Mọi người dịch chuyển, Thảo Thảo ngược ngược nhích qua, chân Thẩm Bị áp sát vào chân cô, nóng hừng hực. Không biết là vô tình hay cố ý, lúc gấp rau, Thẩm Bị cứ cọ cọ vào cô. Bữa cơm này làm Thảo Thảo bấn loạn: Anh ấy làm gì thế trời? Sao lại ngả ngớn thế?

Dưới gầm bàn nổi sóng, còn trên bàn thì bình lặng như nước. Thẩm Bị vừa uống rượu với ông cụ vừa nói chuyện trên trời dưới đất. Từ những chuyện lớn như diễn tập quân sự của đất nước, so sánh quân lực giữa các nước đến chuyện nhỏ như quản lý liên đội, điều động nhân sự. Sau cùng, có lẽ Thẩm Bị uống quá chén nên nói mấy từ thô tục. Thảo Thảo nghe kỹ, thì ra đang chửi người nào đó.

Thảo Thảo quay sang nhìn bà cụ, bà nháy mắt nhìn cô cười, Thảo Thảo khẽ nói: “Để con dọn dẹp phụ dì nhé?”

Bà cụ càng cười tươi hơn, kêu Thảo Thảo dọn chén đũa cùng mình. Thẩm Bị và lão thủ trưởng đến phòng khách tiếp tục ngồi câu nhậu. Phòng bếp là khoảng trời của phụ nữ nhà.

Trong nhà có người giúp việc, nhưng bà cụ thích tự làm hơn, chuyện gì khó lắm mới nhờ người khác.

“Haha, bọn đàn ông ấy, ở ngoài không nói được nên về nhà nói với chúng ta, nhưng chúng ta chẳng hiểu, khó trách họ gặp nhau lại lâu bà lâu bà, cần nhần liên tục.”

Thảo Thảo đeo bao tay, mở nước nóng, từ từ rửa chén. Nghe bà cụ nói vậy thì gật đầu họa theo: “Dạ, mình không hiểu chuyện trong quân đội, nên chẳng có cách nào đối đáp với họ cả.”

“Thảo Thảo, dì hỏi cái này, nếu con thấy ngại thì coi như dì chưa nói nha.” Bà chậm chậm hỏi, “Dì nghe nói con từng có con?”

Thảo Thảo dừng tay, gật đầu.

“Tiểu Văn bảo là mẹ chồng con không chăm sóc nó cẩn thận.”

Thảo Thảo lắc đầu, nói: “Dạ không phải đâu ạ. Khi đó âm ỉ mất lý trí, mẹ chồng con sợ ảnh hưởng đến con cái, nên đã dẫn nó đi.” Thảo Thảo hít sâu, hoặc sợ tòa án phán đưa bé theo cô cho nên mới dẫn nó đi trước? Lúc đó cô không hề hay biết. Khi tình ngộ ra thì con đã không còn nữa. Cô có thể làm gì được đây? Chỉ có thể đi tìm Quan Hạo làm âm ỉ, về quê anh ta tìm cũng chẳng thấy, Quan Hạo bỏ tiền để mẹ anh ta dẫn đưa con nhỏ đi du lịch, sao cô tìm thấy được chứ. Đến khi gặp lại con thì đã âm dương cách biệt rồi.

Mẹ chồng nói: Vì cô không hiểu chuyện, không hiểu kính người già, không yêu thương con cái, không chăm sóc chồng, quây tan nhà nát cửa, làm bà già này phải mang đứa nhỏ bôn ba khắp nơi, cuối cùng liên lụy đến nó.

Thảo Thảo từng thanh minh, cũng từng nói rõ với những người khác. Nhưng mỗi người mỗi phản ứng khác nhau, cô chỉ nói ba lần thì biết ngay, trong chuyện này, đầu thế nào thì con cô cũng đã chết, cho dù động cơ ban đầu ra sao, cho dù ai đúng ai sai, người mẹ như cô vĩnh viễn bị định tội vô trách nhiệm, độc ác,... Họ không nề tình mà phán tội cô. Chẳng ai giúp được cô cả!

Thảo Thảo thờ dài, cúi đầu rửa chén. Bà cụ nói: “Thôi, con đừng để ý. Dì hiểu được tâm trạng của con. Hồi đó, do dì bất cẩn nên đưa con đầu lòng của dì với lão Chu phát sốt rồi mất.” Nói đến đây, vành mắt bà đỏ hồng, “Sau đó, có thêm hai ba đứa nữa, nhưng dì vẫn luôn nhớ đến nó. Dì rất hiểu tâm trạng của con. Dì hỏi con chuyện này thật ra chỉ muốn nói cho con biết, hồi đó Thẩm Bị và Tiểu Quân cũng do con cái cả.”

Thảo Thảo tắt nước, cời bao tay, lấy khăn lau chén cẩn thận, nghe bà cụ nói: “Khi đó, Thẩm Bị ít về nhà. Tiểu Quân đến đơn vị thăm nó, di khuyên bọn nó nên sinh con đi. Thứ nhất, vợ chồng phải để ý đến việc này. Thứ hai, cũng có người ở cạnh Tiểu Quân. Thẩm Bị không có ý kiến, nhưng Tiểu Quân lại mong nó giải ngũ. Con cũng biết tính khí Thẩm Bị rồi đó, hai đứa cãi nhau vì chuyện này không biết bao nhiêu lần. Sau đó Tiểu Quân dứt khoát nhắc đến con cái, bảo nếu Thẩm Bị không giải ngũ thì không con cái gì hết. Giằng co qua lại rồi ly hôn.” Bà cụ thuận tay úp chén đĩa, “Thẩm Bị rất thích con nít, các con có dự định gì chưa?”

Nhớ lại dáng vẻ của mình khi cầu xin Thẩm Bị hôm đó, Thảo Thảo hơi xấu hổ, rồi nghĩ, “Nếu Thẩm Bị đã muốn có con từ lâu, vậy còn đợi mình nói gì nữa! Chẳng lẽ anh ấy... không muốn có con với mình?” Cô nhớ sau khi về nhà, Thẩm Bị từ chối làm tình với cô thì trong lòng càng khó chịu.

Thảo Thảo cảnh cáo bản thân, thật ra Thẩm Bị muốn có con với ai chẳng liên quan gì đến cô cả, quan trọng là cô phải có một đứa con! Thẩm Bị, hừ, mặc kệ anh ấy vậy! Thảo Thảo nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần, khóe mắt hơi cay cay. Kì vọng cô dành cho Thẩm Bị luôn vượt xa điều cô dự tính. Bây giờ, trong lòng Thảo Thảo rối bời, lo được lo mất, nên không có cách nào trả lời.

Bà cụ nói: “Haizzz, di hời vậy thôi. Chuyện của bọn trẻ các con thì tự các con giải quyết đi!”

Đám đàn ông một khi đã tám thì quên cả trời đất, bà cụ dẫn Thảo Thảo ra nói xen vào, cắt ngang oán giận càng ngày càng tăng cao của họ. Hai người đàn ông thấy phụ nữ có mặt thì liền nói sang chủ đề khác hoặc tự động im lặng.

Nghĩ đến thái độ của Thẩm Bị, Thảo Thảo không có tâm tư nói chuyện, ngược lại bà cụ và ông cụ thì hỏi qua đáp lại, cãi nhau liên hồi. Thẩm Bị thấy sắc mặt của Thảo Thảo hơi kém, tưởng cô không thoải mái, vì vậy ngồi một lát thì đứng dậy cáo từ ra về.

Ngồi trong xe, Thảo Thảo muốn hỏi chuyện Thẩm Bị nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Tuy Thẩm Bị nói muốn qua lại với cô, hơn nữa biểu hiện cũng ôn, nhưng không có nghĩa Thẩm Bị yêu cô! Sao cô biết được mình có phải là người độc nhất vô nhị trong lòng Thẩm Bị hay không? Lời Thẩm Bị nói rất thành khẩn, cũng rất thực tế, họ chỉ muốn sống với nhau qua ngày mà thôi, đổi thành ông A bà B đều được. Đặng Thảo Thảo chỉ đúng lúc gặp phải mà thôi! Nghĩ đến đây, Thảo Thảo nản lòng thờ dài. Cô không nghĩ nữa, đối với cô, chẳng phải Thẩm Bị cũng chỉ là “đúng lúc” thôi sao?

Thẩm Bị thấy Thảo Thảo ủ rũ buồn chán thì hơi khó hiểu. Anh cảm thấy tốt lắm mà!

“Không sao chứ Thảo Thảo?”

Thảo Thảo lắc đầu, tinh thần chẳng phấn chấn nổi. Thẩm Bị không hiểu gì cả, song lại không dám đoán bừa. Dành im lặng lái xe.

Điện thoại Thảo Thảo vang lên, là số lạ, cô bắt máy, nói: “Xin chào, tôi là Đặng Thảo Thảo, xin hỏi ai thế?”

Thẩm Bị nghe được bên kia là giọng phụ nữ. Nói ngắn gọn mấy câu, mặt mày Thảo Thảo trắng bệch, sau đó cúi đầu nói: “Được rồi!”

Đằng trước là đèn đỏ, Thẩm Bị dừng xe, lo lắng hỏi: “Sao thế?”

Thảo Thảo xoa thái dương, gượng cười: “Vợ của chồng cũ hẹn gặp em”

Trong lòng Thẩm Bị chua chua, lại cảm thấy quái lạ: “Cô ta hẹn gặp em làm gì?”

Thảo Thảo lắc đầu: “Sau khi ly hôn em cũng chưa gặp lại Quan Hạo, mấy ngày trước tình cờ gặp trên đường, nhưng đã mấy ngày không liên lạc rồi. Ai biết vợ anh ta muốn làm gì?”

Thẩm Bị cứng họng: “Từ từ, em nói... chồng cũ của em tên gì?”

Thảo Thảo khó hiểu nhìn anh: “Quan Hạo!”

“Quan Hạo nào?”

“Trước kia anh ta làm bên sản phẩm điện tử, sau khi ly hôn nghe nói bán công ty rồi, em không biết bây giờ anh ta làm gì.”

“Có phải là Quan trong Quan Công, Hạo trong cương trực ngay thẳng không?”

“Ừm, đúng vậy!”

Thẩm Bị nhìn nhìn xung quanh, trời xanh mây trắng, nắng chang chang, rồi lại nhìn Thảo Thảo, đôi mắt như vẽ, dịu dàng đáng yêu. Anh nghĩ: Là Quan Hạo mà anh biết sao?

“Sao vậy?” Thảo Thảo thấy Thẩm Bị khác thường, cô không nhớ mình từng nói đến tên Quan Hạo hay chưa, sao Thẩm Bị lại biết rõ thế?

“Hai người biết nhau à?”

Thẩm Bị từ tốn đáp: “Ừ, biết! Nhà cung ứng của bọn anh có người tên này. Quan Hạo, chủ tịch công ty kĩ thuật Ước Nghệ.”

“Ước Nghệ?” Thảo Thảo kinh ngạc, vô thức che miệng lại.

Thẩm Bị hỏi: “Sao vậy, em nghe rồi à?”

Thảo Thảo ấp úng nói: “Có thể, có thể là trùng hợp.”

“Trùng hợp cái gì?”

Thảo Thảo im lặng một hồi mới nói: “Lúc chưa ly hôn, có lần em hỏi Quan Hạo, nếu em chết trước anh ta, anh ta sẽ quên em chứ? Anh ta nói sẽ không. Anh ta đổi tên công ty mà anh ta quan tâm nhất, mỗi ngày không thể rời xa thành Úc Nghệ, Nghệ nghĩa là cô nhỏ, Úc Nghệ chính là nhớ cô nhỏ. Anh ta nói mỗi ngày đều sẽ nhớ em.” Thảo Thảo nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bây giờ nghe lại những lời ngon tiếng ngọt thề non hẹn biển ấy đúng là vừa vớ vẩn vừa hơi thương cảm, hơn nữa hiện thực giống như đã từng quen biết, lại có sự chua xót không nói thành lời, như vị chua trong dạ dày, đắng cay chua chát ghê tởm trong cổ họng.

Thẩm Bị biết, chuyện này đúng như anh nghĩ. Quan Hạo anh biết chính là Quan Hạo mà Thảo Thảo nói, không sai chút nào!

Thảo Thảo mở điện thoại lên, ấn vào dãy số hồi nãy: “Xin chào, tôi là Đặng Thảo Thảo. Ủ... Hôm nay chồng tôi không khỏe, không đi được, hẹn cô hôm khác!... Đúng vậy, tôi đính hôn rồi... Tôi không biết, chưa từng gặp anh ta... Ủ, được, ngày khác đi!”

Thẩm Bị lắng nghe, hình như đổi ngày hẹn rồi. Thảo Thảo làm thế khiến anh thoải mái hơn, nếu anh không thích, Thảo Thảo sẽ từ chối đi gặp tên Quan Hạo “mỗi ngày đều nghĩ đến cô” đó đúng không?

“Sao lại từ chối?” Thẩm Bị rất muốn hỏi câu đó, nhưng lời đến bên miệng lại đổi thành, “Bây giờ đi đâu?”

“Về nhà đi. Chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc.”

Thẩm Bị đã biết quá khứ giữa Thảo Thảo và Quan Hạo từ lâu, nhưng chưa từng nghĩ thẳng đàn ông đó có quan hệ gì với mình!

Quan hệ giữa Thẩm Bị và Quan Hạo cũng không được xem là tốt, nhưng anh rất tán thưởng cách đối nhân xử thế của Quan Hạo, là đối tác hợp cạ ăn ý trong công việc. Quan Hạo giúp anh xử lý rất nhiều quan hệ phiền phức, luôn khiêm tốn nho nhã, tất cả những người từng tiếp xúc với anh ta đều thích anh ta. Nhất thời Thẩm Bị vẫn không thể xem cái tên không hiểu lẽ phải, vô trách nhiệm mà Thảo Thảo nói kia là Quan Hạo được.

“Quan Hạo... Sao lại làm thế?” Chần chừ một chút, Thẩm Bị hỏi.

Thảo Thảo đặt ấm trà lên bếp, nhìn đèn đỏ bật sáng, ngồi xuống ghế tròn cạnh bàn trà, nói: “Không biết. Có lẽ do em có vấn đề?” Cô gượng cười, “Tất cả những người quen biết Quan Hạo cũng không tin anh ta sẽ đối xử với em như vậy. Họ đều cho rằng anh ta ngoại tình là nông nổi nhất thời, chỉ cần em cho anh ta cơ hội thì có thể làm lại từ đầu. Ngay cả chính em cũng nghĩ thế.”

“Vậy em.....”

Thảo Thảo lắc đầu: “Cho nên, em nghĩ có thể là em sai. Em yêu cầu quá cao, không thể chịu được mùi phụ nữ khác trên người anh ta. Hề nghĩ đến nó là em thấy ghê tởm! Cứ dấn vặt nhau như thế thì chia tay cho rồi. Anh ta không đồng ý, vậy không còn cách nào khác! Bọn em rất kiêu ngạo, gây thêm đủ thứ chuyện, so tài cao thấp, quậy long trời lở đất, chẳng còn gì cả.”

“Anh không ngờ... không ngờ anh ta lại vô lý đến thế. Thật ra, hết duyên thì chia tay cũng là chuyện tốt...” Thẩm Bị nghẹn họng không nói tiếp được. Anh nghĩ về mình, nếu lúc trước anh đồng ý ly hôn thì Tiểu Quân có hăm hại anh không? Tiểu Quân sẽ quay lại chứ? Có lẽ bọn họ có thể bắt đầu lại lần nữa?

Anh cúi đầu, hơi hiểu ra, dễ hợp dễ tan quả thật rất khó làm. Trừ phi bạn quyết định gánh vác tất cả tổn thương và hối hận, nếu không sẽ chẳng có ai đứng cùng đồng ý.

Thảo Thảo lắc đầu. Trong phòng im ắng, chỉ có tiếng nước róc rách rót vào ly.

Thời gian từ từ trôi qua, hai người đều có tâm sự riêng.

Thảo Thảo phát hiện những lời sắp nói ra cần phải có dũng khí rất lớn, mãi đến khi uống cạn ba ly nước, cô mới nói: “Lúc nhỏ em từng nghe câu ‘vợ bạn không thể đụng vào’. Quan Hạo là bạn của anh, em là vợ cũ của Quan Hạo, trước kia chúng ta không biết, nhưng hiện tại đã biết rồi... vậy anh tính sao đây?”

Lòng Thẩm Bị rối bời, anh không ngờ mọi chuyện lại phức tạp đến thế. Anh muốn kết hôn với Thảo Thảo, sau đó sinh con sống qua ngày. Nhưng bây giờ, đột nhiên chồng cũ của Thảo Thảo xuất hiện, lại còn là đối tác làm ăn với anh!

“Em thì sao?” Thẩm Bị hỏi lại Thảo Thảo.

Bây giờ Thảo Thảo suy nghĩ rất cẩn thận, cũng đã nghĩ đến tình huống xấu nhất: “Nếu anh muốn đi, em sẽ không ngăn cản, cũng không trách anh. Tự như anh nói dễ hợp dễ tan vậy. Nhưng mà, em có một yêu cầu...” Cô dừng lại nhìn Thẩm Bị.

Thẩm Bị hỏi: “Yêu cầu gì?”

“Đưa con! Em muốn anh cho em một đứa con!” Thảo Thảo kiên quyết dứt khoát, “Trước khi gặp anh, bắt kể em nhớ con thế nào cũng không nằm mơ

thấy con. Mấy ngày trước, mấy lần liên tục em đều mơ thấy con muốn về nhà. Mỗi lần đều là lúc anh... cùng với em...” Thảo Thảo quay đầu đi, “Mặc dù trong thời gian này bên cạnh em chỉ có anh, có thể là ngày nghĩ đêm mơ, nhưng em tin, dù là mê tín hay trùng hợp cũng được, em tin, anh và con có quan hệ. Nếu anh muốn đi, em sẽ không ngăn cản. Chỉ hy vọng anh nể tình chúng ta ở bên nhau lâu như thế mà cho em một đứa con. Tiền hay gì đó anh cứ việc lấy đi.”

Mùa thu, trời tối rất nhanh. Thẩm Bị mượn cơ đi bật đèn để kiểm chế tâm trạng đang nhốn nháo.

Thẩm Bị lại ngồi xuống, nhắm mắt nhìn. Anh có thể không quan tâm những lời đó, nhưng nó làm anh khó chịu, vấn đề cơ bản phải giải quyết rõ ràng, anh phải hỏi rõ điều mơ hồ này: “Em muốn nói... chúng ta có con rồi sẽ xua đuổi người làm cha như anh sao?”

Thảo Thảo không ngờ anh lại nghĩ như thế, nghe xong liền sùng sốt: “Vậy phải làm sao? Tình cảm giữa chúng ta thật sự đã tới bước có thể kết hôn ư? Anh chỉ muốn có một người phụ nữ để lập gia đình, người này có thể là em và cũng có thể là người khác. Bây giờ, rõ ràng em không thích hợp, anh nên tìm một người đơn giản hơn.”

Thẩm Bị phì cười, hơi giận, cảm thấy người phụ nữ này ngốc vô cùng: “Em nói bậy bạ gì đó! Nói dối là dối sao! Đặng Thảo Thảo, anh hỏi em, có phải Thẩm Bị anh đối với em cũng nói dối là dối không?”

Thảo Thảo luôn lảng tránh vấn đề này, Thẩm Bị đột nhiên hỏi thẳng, cô nhún vai, nhìn sang nơi khác nói: “Đương nhiên không phải rồi!” Thẩm Bị thờ phào, nghe Thảo Thảo nói tiếp: “Con đã lựa chọn anh!”

“Em-----” Thẩm Bị thật muốn cốc đầu người phụ nữ này, “Đặng Thảo Thảo, nói thích anh khó đến vậy sao? Anh không tin chỉ ly hôn một lần mà em thật sự không thích ai được nữa, không biết phân biệt người ta đối xử tốt hay xấu với em!”

Thảo Thảo ngẩng đầu nhìn anh, Thẩm Bị nổi giận đùng đùng. Sau khi nói ra lời đó, hai người đều sùng sốt. Có lẽ họ đã từng gặp phải người không thuộc về mình, nhưng không có nghĩa họ mất đi khả năng phán đoán! Người trước mặt này là tốt hay xấu, đối xử với cô/anh thật tâm hay giả vờ, họ hiểu rất rõ. Thứ họ lo sợ là tương lai, nhưng còn hiện tại thì sao?

Cho dù không tin vào tương lai, ít nhất cũng nên tin hiện tại!

Hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về nơi khác, Thẩm Bị đã nghĩ rõ ràng nên nói liền một hơi, hơi nhếch miệng lên. Không sợ gì cả, cũng chẳng tranh đua hơn thua gì, quá khứ đã qua, cần phải quý trọng hiện tại. Anh gặp Thảo Thảo, cô gái ngốc nghếch này có thể là người hợp với anh nhất, mà anh cũng thật sự thích cô. Vậy thì tốt rồi!

Thảo Thảo không phải Thẩm Bị, tình yêu của Quan Hạo dành cho cô không ít hơn Thẩm Bị -- ít nhất biểu hiện rất đầy đủ. Nhưng kết quả thì sao?

Trước đây cô đối xử với Quan Hạo thế nào, bây giờ cũng đối xử với Thẩm Bị như vậy, dựa vào đâu Quan Hạo thay lòng đổi dạ, còn Thẩm Bị nhất định sẽ chung tình?

Thảo Thảo không tin điều đó, mà cô cũng không biết có nên tin hay không.

Ấm nước đun sôi mấy lần liên tục, Thảo Thảo nhấc xuống, cẩn thận rót nước vào ấm sứ. Nhẹ nhàng nghiêng tay, dòng nước ấm chảy vào tách trà, màu trà dần đổi.

Thẩm Bị kiên nhẫn chờ, làm xong Thảo Thảo mới thông thả nói: “Cho dù em biết bây giờ anh là người tốt, nhưng tốt với em thì có ích gì? Sau này cuối cùng cũng thay đổi. Thay vì đến lúc đó đau khổ, khó chịu, thì thả chằm dứt từ bây giờ, dù sao cũng sẽ không khó chịu nhiều!”

Thẩm Bị dở khóc dở cười, anh không biết trong mắt Thảo Thảo mình là kiểu người thay đổi thất thường!

“Đặng Thảo Thảo”, Thẩm Bị ngồi xổm trước mặt Thảo Thảo, nắm lấy vai cô, “Bây giờ anh nói cho em biết, mặc kệ chồng cũ của em là Quan Hạo hay Quan Vũ, tất cả đều không liên quan đến anh. Anh muốn kết hôn với em! Sau đó hợp pháp sinh một đứa con! Với lại, bây giờ em đã là của anh rồi, cho nên không cần em đồng ý!”

Hả? Thảo Thảo ngẩng lên, sao Thẩm Bị lại phong kiến thế nhỉ! Dù là trình tiết cũng không tới phiên anh ấy nói!

“Em...”

Thẩm Bị bịt chặt miệng cô: “Bây giờ đầu óc em đang hỗn loạn nên suy nghĩ không rõ ràng, anh sẽ không nói chuyện với người mơ hồ. Ừm, anh đói bụng rồi, em vào bếp nấu cơm đi, ăn no rồi chúng ta bàn tiếp! Nói bao lâu, nói ở đâu cũng ok hết, bây giờ cho anh ăn no trước đã!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Là cầu hôn hay ra lệnh!

Sau khi ăn cơm xong, Thẩm Bị rửa chén bát. Do bác sĩ đã dặn trong thời gian này tốt nhất đừng để Thảo Thảo chịu lạnh. Lúc ở nhà lão thủ trưởng, anh không chú ý, về đến nhà, Thảo Thảo nhắc, anh mới nhớ ra.

Thảo Thảo ngồi xuống sofa, cầm remote TV hưởng thụ buổi tối nhàn hạ.

Bảo những gì Thẩm Bị nói chối tai là giả cả... Thảo Thảo nhớ lại từng câu từng chữ, kể cả khi Thẩm Bị nóng nảy nắc cô, đáng về nhằn nại không dám nói một chữ,... tất cả chậm chậm hiện lên trong đầu.

“Đồ ngốc! Anh mới là kẻ ngốc!” Thảo Thảo bắt giắc chuyển kênh. Trong lòng nhẹ nhõm không ít: “Thẩm Bị và Quan Hạo là hai người khác nhau, có lẽ sau này cũng sẽ khác! Mình rập khuôn những gì Quan Hạo làm với Thẩm Bị là bất công với anh ấy!”

Thảo Thảo mím môi, liếc nhìn phòng bếp. Căn nhà hơi nhỏ, phòng bếp lại hẹp. Ngồi ở phòng khách có thể nhìn thấy bệ cửa sổ phòng bếp. Bên cạnh là chỗ nấu ăn và nồi niêu xoong chảo, kế đó là chỗ rửa chén. Dáng người cao ráo của Thẩm Bị như chiếm trọn không gian, bóng dáng mờ ảo của anh dưới ánh đèn vàng kéo dài đến trần nhà, biến thành hình ảnh đội trời đạp đất. Thảo Thảo nhớ lúc cô nhìn thấy bóng dáng ấy trong đám người hoảng loạn ở bệnh viện, lời Thẩm Bị nói chột văng vẳng bên tai: “Em đã là của anh rồi, không được phản đối!”

Thảo Thảo cúi đầu cười, dân chủ có khi càng giống kiểu mãnh khỏe mưu sinh, đối với các cô gái mà nói thì đôi khi còn thích kiểu độc tài nữa. Có lẽ vì khi hối hận có thể đẩy trách nhiệm cho người khác, có lẽ vì lười chọn lựa. Ở thời điểm không dám chọn lựa, nếu có người ép hoặc chọn thay mình, bất kể động cơ là gì thì trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thẩm Bị lau tay đi ra ngoài, ngồi xuống cạnh Thảo Thảo than dài than ngắn: “Ôi trời, mệt chết luôn! Hôm qua bên nhà đất thông báo có thể nhận nhà trước thời hạn, anh tính rồi, tháng 11 nhận nhà, tháng 12 trang hoàng nhà cửa, tháng 2 sau khi ăn tết xong là có thể dọn vào ở rồi. Lúc đó phải dựng nhà bếp lớn hơn một chút, đồ phải dựng bên này vấp bên kia, xoay người phí sức!”

Thảo Thảo thương xót, lấy kem dưỡng da tay hoa hồng Julique của mình ra xoa vào tay Thẩm Bị. Hương hoa hồng ngọt ngào lan tỏa, Thẩm Bị khịt mũi, làu bả làu bàu: “Ui, đàn ông đàn ông thoa cái này làm gì! Thơm chết, thơm chết, giống như phụ nữ vậy hà. Người khác mà ngửi thấy thì kì lắm!” Anh khẽ rút tay, Thảo Thảo vỗ nhẹ vào tay anh, “Đừng nhức nhích!”

Từ “đừng” thật thần kỳ, giống như móc câu câu lấy Thẩm Bị, anh ngoan ngoãn ngồi yên đó, sồn gai ốc, mồ hôi túa ra. Thảo Thảo hết thoa lại bóp, sau đó vừa lòng vỗ vãi cái rồi mới buông tay anh ra, nói: “Sao lại để họ ngửi chứ! Em sợ tay anh quá thô ráp sẽ thương tổn đến con thôi!”

Thẩm Bị kinh ngạc, “Hà? Em có rồi?” Anh ngồi bật dậy gần như muốn đứng lên. Hình như anh vẫn chưa... nó là gì? Hai ngày nay anh rất thành thật, trước đó đều mang áo mưa cả!

Thảo Thảo liếc nhìn anh: “Anh lại không được rồi, nào nhanh đến thế chứ! Em muốn chuẩn bị trước thôi!”

Thẩm Bị hơi thất vọng lại hơi vui mừng, nghe Thảo Thảo bảo anh “không được” thì hơi giận! Anh vò đầu, trán ướt rượt, nghĩ nghĩ rồi ôm vai Thảo Thảo bảo: “Mai nghỉ cả ngày, ngày kia làm việc, chúng ta đi đăng ký đi?”

“Đăng ký gì?” Thảo Thảo xem TV, tìm chương trình mình thích, thuận miệng hỏi.

“Đăng ký kết hôn đó.” Thẩm Bị không vui, kéo cô lại: “Em nghiêm túc cái coi! Bác sĩ bảo em phải nghỉ ngơi ba tháng, hai tuần đầu không được làm chuyện đó, anh tha cho em trước. Em ngoan ngoãn bồi bổ sức khỏe tốt giữ gìn anh, không được nghỉ ngơi lung tung, không được tức giận, không được hút thuốc uống rượu, tóm lại, những cái anh không cho em làm thì em không được làm. Ba tháng sau, chúng ta sẽ có một thằng nhóc béo ú nồn nà!”

Thảo Thảo trừng mắt há mồm... Cái này, cái này là cầu hôn hả?

Cô chớp mắt, nói kiểu này thật quá hiếm có!

Cô nuốt nước miếng, cố tìm giọng, ho khan vài tiếng rồi nói: “Bảo cáo thủ trưởng, anh đang hạ lệnh kết hôn hay là cầu hôn vậy?”

Thẩm Bị cũng ngờ ngẩn, gãi đầu, ngang ngược ôm chặt Thảo Thảo vào lòng: “Hỏi nhiều thế! Cứ làm theo anh nói đi!”

Thảo Thảo bó tay, đẩy anh ra: “Em vẫn chưa muốn gả cho anh!”, rồi vội vàng bổ sung thêm: “Em nói thật đó! Cho em chút thời gian, em phải suy nghĩ đã.”

Thẩm Bị hơi mất mặt, không nói nên lời, hung dữ trừng mắt nhìn cô.

Thảo Thảo hơi nản lòng, nhưng lại không muốn từ chối quá thẳng thừng, áp ứng bảo: “Em... ý em là... ý em là, em dựa vào đâu để tin anh đây!? Ai biết được sau này anh... ời dào, bây giờ không tốt sao? Anh ghét em rồi...” Thảo Thảo đẩy đẩy Thẩm Bị, nhưng lại càng dựa sát vào anh hơn. Không biết cô đang làm nũng hay đang nghiêm túc nữa!

Nhưng dù ép nói ra lời thật lòng, Thẩm Bị cũng chẳng coi đó là vấn đề, “Sao em cố chấp thế hả, cứ chui đầu vào không chịu ra là sao! Anh nói sao em cũng không tin. Thôi vậy đi, nói theo kiểu của em đi”.

Thẩm Bị bày ra dáng vẻ muốn tâm sự rõ ràng, nhưng Thảo Thảo lại không muốn nói, cũng chẳng muốn rời khỏi vòng tay của Thẩm Bị. Cô cứ ôm chặt

lấy anh, Thẩm Bị đẩy ra, cô lại chui vào, giờ trò lưu manh dính chặt lấy anh, còn bày ra bộ dạng không cam tâm

Thẩm Bị là đàn ông nào biết Thảo Thảo đang giờ trò. Anh kéo cô ra theo thói quen, lại sợ cô giận nên vội vàng đỡ cô ngồi dậy. Anh đẩy cô mấy cái, cô lắc đầu không động dậy, cứ dính chặt vào anh. Thẩm Bị không nghĩ nhiều, muốn ôm thì ôm đi, dù sao cũng có điều hòa rồi, không nóng lắm! Với lại, hiếm khi Thảo Thảo thế này trước mặt anh, anh hơi vui, giống như đang ôm chú chó mới sinh vậy!

Chẳng qua nói chuyện thế này thì quyền uy bị giảm đáng kể. Thẩm Bị nói: “Theo như em nói, thì quan hệ giữa hai người chúng ta bây giờ là tình nhân, à, thật ra là kiểu sống chung bất hợp pháp mà em nói đó. Sau đó, em muốn có con, anh bằng lòng phối hợp với em. Em thấy chẳng có gì thay đổi cả, thêm một tờ giấy, bớt một tờ giấy cũng không thay đổi được gì mà? Cũng không ảnh hưởng gì tới em cả mà? Hơn nữa, em cũng phải nghĩ cho con chứ, em học luật hẳn biết làm thế nào mới có được giấy chứng sinh đúng không? Nếu không có, anh cũng hơi khó coi, sau này con cũng chẳng có thể diện gì cả đúng không nào?” Thẩm Bị thấy vẻ mặt Thảo Thảo hòa hoãn không ít, thì dứt khoát ngã người xuống sofa, để Thảo Thảo nằm sấp lên người mình, tiếp tục phân tích: “À, không nói đến chuyện con cái, nói về hiện tại đi. Em chỉ muốn có con ở bên cạnh em, có giấy chứng nhận phân lớn chỉ để trời buột anh, với em nó chẳng là gì cả! Có tồn tại gì sao? Với lại em cũng đâu thích anh, bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi anh đi cả”.

Thẩm Bị nói đến đây thì hơi buồn bực, tặc lưỡi, nói tiếp: “Anh cũng không ngăn em tìm trai tơ. Đương nhiên, tiền đề là tên trai tơ đó phải đối xử tốt với em!”

Thảo Thảo nắm lấy cúc áo trước ngực Thẩm Bị, cười khi khi: “Trai tơ gì chứ! Giờ em vừa ý anh rồi, anh là trai tơ đó!” Thẩm Bị chống nửa người lên, mặt tươi như hoa, cười ha ha.

Thảo Thảo lúng túng, biết mình lỡ lời liền vội vàng vặn hỏi: “Hừ, ai biết anh sẽ thích con hồ ly tinh nào nữa?!”

Thẩm Bị bảo: “Anh không thích hồ ly, nó bị hôi nách”. Thẩm Bị ôm chặt Thảo Thảo, ngồi thẳng dậy, cười híp mắt: “Anh thích cún cơ. Hơn nữa phải là con cún không chịu thiệt thòi, thích cõng giày quảng trước mặt đàn ông, rồi biến thành tiểu hồ ly lừa ăn lừa uống cũng được!”

Sắc mặt Thảo Thảo vừa thay đổi, Thẩm Bị lại nói tiếp: “Anh còn thích con hồ ly kiều mị bụng dù bước đến trong màn mưa đêm, gõ cửa xe của anh, như đang quyến rũ anh. Anh vừa mở cửa xe ra là không biết thêm chuyện gì nữa cả! Nếu con hồ ly tinh này mà lẳng lơ một chút cũng tạm được!”

Thảo Thảo vừa xấu hổ vừa tức giận, nhéo Thẩm Bị: “Anh nói bậy gì đó hả! Em là con gái nhà lành nha!”

“Ui cha, đúng đúng đúng, em là con gái nhà lành! Con gái nhà lành ơi đừng nhéo nữa, đừng nhéo nữa, uiii! Đau, đau, đau!” Thẩm Bị nhe răng trợn mắt.

Thảo Thảo hậm hực thả lỏng tay: “Anh nói bậy nói bạ! Không phải anh là lính đặc chủng à? Đau có chút xíu thế mà cũng không chịu được nữa sao?”

Thẩm Bị cười hề hề: “Lúc huấn luyện toàn là mấy lão thô kệch, đâu có tìm mấy cô vợ nồn nà mềm mại đến luyện nhéo đâu mà! Không chịu nổi, không chịu nổi!”

Thảo Thảo biết anh đang trêu mình, bực mình vô cùng, nhưng trong lòng lại ngọt ngào. Cô vui đầu vào lòng Thẩm Bị không nói nữa, thầm nghĩ: Anh nói cũng đúng. Tóm lại sống với nhau, có giấy chứng nhận hay không cũng chẳng khác gì cả. Huống hồ nghĩ cho con cái thì cũng nên làm thủ tục đăng hoàng. Nhưng, Thảo Thảo cũng nhắc nhở mình: Phải tính đến trường hợp xấu nhất, không được giống như trước kia nữa, cái gì cũng dựa vào người khác. Ít ra sự nghiệp và bạn bè phải có cả, với lại từng giây từng phút mình phải tự nhắc nhở mình, không được lún sâu vào.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, chẳng qua là để tìm cho mình lý do vượt qua thôi. Thảo Thảo rất giỏi giải thoát cho mình. Cô nằm trên người Thẩm Bị một lúc mới ấp úng nói: “Đăng kí... phải mang theo sổ hộ khẩu nữa, anh chuẩn bị chưa?”

Thẩm Bị không có động tĩnh gì, Thảo Thảo nghĩ thầm: Cái anh này vui đến choáng luôn rồi à. Cô lười nhác ngẩng đầu lên thì thấy anh đã ngửa đầu, há miệng ngủ khò khò rồi!

Đáng chết! Ai kết hôn với anh chứ!

Sáng sớm hôm sau, Thảo Thảo mở điện thoại đọc tin nhắn Hoàng Phán Phán gửi đến, hẹn cô trưa nay gặp mặt. Thẩm Bị hỏi: “Cần anh đi với em không?”

Thảo Thảo nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: “Chắc không cần đâu. Em đi xem thử cô ta muốn làm gì. Một tiếng sau anh đến đón em, chúng ta đi mua xe. Luật sư Phùng nói với em là có người đã bắt đầu chú ý anh rồi. Anh bớt phóng túng chút đi, chỉ ít có thể ít dùng đồ của công ty thì càng hay.”

“Luật sư Phùng? À, là Phùng Thượng Hương ấy hả?” Sắc mặt Thẩm Bị không tốt, “Sao cô ta biết thế?”

“Làm nghề này là phải giỏi, có mấy cái chẳng liên quan. Anh chú ý chút đi.” Thảo Thảo dặn dò anh rồi thu dọn đồ đạc.

Thẩm Bị ngồi thừ ra trên sofa, một lát sau, anh chui vào thư phòng bật laptop xem mấy thứ.

Thảo Thảo thở dài, thương nhân muốn trong sạch khó lắm!

Thẩm Bị bận bịu trong thư phòng một hồi, lòng không bình tĩnh nổi, anh nghĩ chờ Thảo Thảo đi rồi sẽ suy xét tiếp. Bước vào phòng ngủ, anh giật cả mình, đồng quần áo vớt lung tung trên giường, đồ vàng cam lục lam chàm tím đủ cả. Thảo Thảo giống như đại tướng quân đứng trước đồng quần áo. Đặt ngón trỏ ở môi, mắt thì tỉ mỉ lướt nhìn mỗi bộ quần áo. Dáng vẻ này làm Thẩm Bị nhớ đến lúc mình còn là Liên trưởng, đứng trước Doanh trưởng lựa chọn đội viên tiên phong.

“Em làm gì thế?”

“À, lựa đồ! Chẳng có bộ nào hợp cả!”

“Lựa đồ? Nhiều đồ thế mà em không lựa được à?”

“Không hợp!”

Thảm Bị nhìn Thảo Thảo đang nhíu mày nhăn mặt, rồi nhìn đồng hồ treo tường: “Hẹn mấy giờ?”

“12 giờ. Uống trà ở Ginza.”

“Giờ 10 giờ rưỡi rồi, em không đi là kẹt xe đó!” Thảm Bị nhắc cô.

Thảo Thảo cau mày: “Em mặc gì bây giờ?”

Thảm Bị nhìn nhìn, rồi chọn cái áo sơ mi màu vàng: “Cái này?”

“Trang trọng quá!”

Đầm voan xanh...

“Hơi lộ!”

Quần jean...

“Nóng lắm!”

Áo dài 7 phân in hoa với quần thêu hoa...

“Hoa hòe quá!”

T-shirt màu trắng...

“Trẻ quá đi!”

Thảm Bị lựa hết tất cả quần áo, chẳng có cái nào vừa ý cô cả. Lựa phùng phùng trong lòng sắp phun ra ngoài, anh thấy quái lạ, tại sao không có cái nào mặc được hả! Anh muốn nói rằng quần dài một cái gì đó cũng có thể lên TV rồi! Phụ nữ cứ vì mấy chuyện con con này mà làm lỡ thời giờ, có khái niệm về thời gian không hả! Thảm Bị mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ, nhưng không thể câu gắt với cô, nếu quý xuống có thể giải quyết vấn đề, thì Thảm Bị sẽ quý ngay! Nhưng vấn đề là, cho dù anh tự sát, Thảo Thảo cũng chẳng lựa được bộ nào vừa ý hết!

“Chẳng phải chỉ đi gặp vợ Quan Hạo thôi sao, em mặc đẹp thế làm gì! Rốt cuộc em đi gặp ai?” Thảm Bị hơi ghen.

Thảo Thảo cũng biết mình hơi quá, xoay người ngồi xuống đồng quần áo: “Hoàng Phán Phán chứ ai! Em không muốn lép vế!”

“Em...” Thảm Bị nghẹn lời, “Chẳng phải em không để ý còn gì! Với lại em vốn dĩ đã đẹp rồi, trẻ hơn nhiều so với mấy người bằng tuổi đó!” Nói đến đây Thảm Bị hiểu ra, anh xoa mặt Thảo Thảo: “Nhìn da dẻ nõn nà này, nói em hai mươi ba tuổi cũng có người tin nữa! Mặc cái gì cũng đánh bại được cô ta cả!”

Thảo Thảo không giận anh cợt nhả, mà còn sờ sờ mặt mình, nghiêm túc hỏi: “Thiệt hả!”

Thảm Bị vừa nhìn thấy thế vội vàng gạt đầu, trong lòng vui mừng!

Thảo Thảo như lấy lại được tự tin, cuối cùng chọn áo kiểu thời Hán màu đen có viền túi mây vàng, phối với quần dài qua đầu gối bo tròn thêu hoa màu gạo hiệu Tribeca, mang đôi sandal Daphne đế bằng da trắng đính bướm giương cánh ở ngón chân cái, xong đầu đẩy mới ra cửa.

Thảo Thảo định tự lái xe đi, nhưng Thảm Bị thấy trễ rồi, nếu Thảo Thảo cuống lên lái xe đụng phải người ta thì không được, nên anh cầm chìa khóa bảo: “Anh đưa em đi cho nhanh. Em đến nơi thì anh về nhà. Chiều đến đón em cũng tiện hơn.”

Anh kéo Thảo Thảo ra cửa không dài dòng gì thêm

Quả thật Thảo Thảo cần có người để thêm can đảm nên không nói gì cả.

Đến Ginza ở Đông Trục Môn, Thảo Thảo xuống xe, Thảm Bị kéo cô lại hỏi: “Mất bao lâu?”

Thảo Thảo nghĩ nghĩ: “Em chả có gì hay ho để nói với cô ta cả, chắc không đến một tiếng đâu.”

Thảm Bị nhìn đồng hồ: “Vậy tiếng rưỡi đi. Giờ là 12h rồi, 1h30 anh đợi em ở đây. Sau đó chúng ta đi mua xe. À... đừng để ý cô ta nói cái gì, nếu cô ta ăn hiếp em, thì gọi điện cho anh, nghe chưa!”

Thảo Thảo thấy anh nghiêm túc thì bất giác thẳng người, trịnh trọng gật đầu, trong lòng mạnh mẽ hơn nhiều!

Thảm Bị nhìn sang cao ốc Ginza rồi lái xe đi. Thảo Thảo mang sandal đế bằng như đang mang giày cao gót bảy tấc, đường hoàng bước đi.

Cô bước vào nhà hàng Taipei, trễ ba phút, ở đây cũng không đông lắm.

Cô không biết Hoàng Phán Phán, nhưng cô ta có nói đã đặt chỗ rồi. Thảo Thảo vừa gặp người dẫn đường thì nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng bên tai: “Tìm người, chỗ cô Hoàng đã đặt.”

“À, cô Hoàng đã đến rồi.” Người dẫn đường là cô gái mặt tròn, mặc đồng phục vàng dễ thương, đeo tạp dề bản lớn màu hồng.

Thảo Thảo để cô gái dẫn đường đi trước rồi mới từ từ theo sau. Trong nhà hàng không nhiều người lắm, Thảo Thảo đi theo người dẫn đường, thấy đôi nam nữ đang ngồi trò chuyện trong toa xe ô tô; lát sau là khu ghế tẩm có ba người đàn ông đang bàn tán sôi nổi. Cô gái rẽ hướng, trước mặt là cầu thang. Thảo Thảo biết trên tầng là bàn ghế gỗ vàng, thường thường lúc vắng khách đều để trống hết. Dưới lầu là nơi khác, cũng có vài chỗ ngồi đôi giống với khu tẩm. Nhưng mỗi bàn đều có ghế ngồi khác nhau, một hàng sofa dài màu cam kê sát tường, rộng rãi thoải mái không tay vịn, đối diện sofa là ghế đầu bọc da cam, là loại có lót bông mềm thoải mái.

Thảo Thảo thuận thế nhìn qua, lướt qua hai cô bé tóc nhuộm đủ màu là người phụ nữ uốn tóc nâu đỏ. Mặc áo chữ V màu đen tay dài qua cùi chỏ hiệu Chanel, Thảo Thảo từng thấy nó ở tạp trí thời trang, là mẫu mới của năm nay. Cô không nhìn rõ kiểu quần, chắc là màu đậm.

Cô ta ngồi thẳng lưng trên sofa màu cam, mông vênh eo cong thành hình chữ S hoàn mỹ, ngón tay thon dài cong cong thành hình hoa lang ưu nhã cầm tách trà màu trắng hộp từng hộp. Đây là người phụ nữ rất có khí chất! Nếu như không lầm thì đó chính là Hoàng Phán Phán.

Thảo Thảo thấy người đẹp là cử động cổ tay trong vô thức, lúc này cô dừng bước để chỉnh lại nhan sắc. Tuy không mặc đồ hiệu như người ta, tốt xấu gì cũng được coi là phong cách Trung Quốc. Cũng có cá tính!

Cô ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi của mình. Bên này bàn là ghế đầu cùng màu lê loi, ghế đơn trợ trợ mỏng manh đối lập rõ ràng với sofa bệ vệ to bự, rõ ràng bị giảm khí thế rồi.

Thảo Thảo vốn định bước qua đó, cô luôn cho rằng ghế màu cam cộng với bàn thủy tinh màu đen nhìn rất đẹp, ghế tạo ra khí thế ngông nghênh hơn nhiều so với sofa mềm mại. Nhưng hôm nay, chiếc ghế màu cam này nhìn rất quái dị, nó làm cô cảm thấy mình như phạm nhân bị thẩm vấn, giống như trợ trợ vậy.

Cô gái dẫn đường đã bước đến cái bàn kia, nở nụ cười duyên nhìn Thảo Thảo: “Mời chị ngồi.”

Thảo Thảo hít sâu, phải thừa nhận rằng: Chọn lựa quần áo tỉ mỉ cũng phải phụ trợ cho hoàn cảnh, nếu đến sớm chút là được rồi, nhưng tóm lại cũng bị lép vế!

Hoàng Phán Phán hình như hơi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Thảo Thảo. Mắt khẽ chớp, Thảo Thảo cảm thấy mình giống như tờ giấy trong máy in bị máy quét quét một vòng. Hoàng Phán Phán khẽ gật đầu tỏ ý, dè dặt mời Thảo Thảo ngồi.

Có lẽ bị hơi giàu của người ta chèn ép nên Thảo Thảo cảm thấy mất tinh thần, giống như binh sĩ bị vỡ, ước gì có thể nói rõ, làm cô khản trương muốn chạy trốn!

Quả thật khí thế của Hoàng Phán Phán rất bức người. Uy nghiêm khiến bạn không dám thờ, là kiểu khí thế tích lũy từ nhỏ trong môi trường sống, là kiểu ngang ngược kết hợp giữa sự tự tin vốn có và những nỗ lực cố đạt được mục đích của mình. Thảo Thảo nghĩ đến Phùng Thượng Hương, cô ấy hình như gian trá và có năng lực hơn Hoàng Phán Phán nhiều.

“Chị dùng gì ạ?” Cậu phục vụ cao gầy bước đến nhẹ nhàng hỏi.

“Trà sữa! À, thôi, lấy kem đi, là loại kem cuộn ấy, có thể cuộn hương vani với hương chocolate không?” Mặc dù Thảo Thảo nói hơi nhiều nhưng điều đó khiến cô thoải mái hơn.

“Dạ được.” Cậu phục vụ ghi lại, “Giờ dùng luôn hay sao ạ?”

“Ừm.”

“Mười phút nữa chúng tôi sẽ mang lên.” Sau đó cậu ta quay sang hỏi Hoàng Phán Phán, “Cô có cần dùng thêm gì không?”

Hoàng Phán Phán nhìn Thảo Thảo, nhưng không gọi món: “Cô muốn gọi gì nữa không?”

Thảo Thảo nghĩ cô gọi hết rồi, còn quay sang hỏi tôi làm gì chứ! Thế là lắc đầu, không đáp.

Cậu phục vụ lui ra, hai người im lặng ngồi đó. Thảo Thảo không biết nên đặt tay chân ở đâu, bây giờ cô mới nhận ra rằng, ở trước mặt người phụ nữ này phải cần một ly nước lạnh để bất cứ lúc nào cũng có thể cầm lấy mới là điều quan trọng!

“Ăn kem không sợ mập sao?” Cuối cùng Hoàng Phán Phán cũng mở miệng. Ngón tay Thảo Thảo đang vẽ vòng tròn trên bàn, nghe cô ta hỏi thế thì khựng lại.

Bắt đầu rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: “tôi muốn cô ở với quan hào một tháng, sau đó rời khỏi anh ấy”

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

“Ăn kem không sợ tăng cân sao?” Giọng nói và diện mạo của Hoàng Phán Phán hơi bất đồng. Giọng nói rất ấm áp. Thậm chí Thảo Thảo còn cảm thấy giọng điệu hơi quen, cảm giác hình như đã từng nghe qua rồi.

Hoàng Phán Phán tiếp tục nói: “Lần đầu tiên tôi gặp Quan Hạo là trong quán cafe ở Vienna, tôi vừa gọi xong ly cafe thì anh ấy bước đến nói giọng tôi giống giọng vợ cũ anh ấy. Nhưng vợ cũ không uống cà phê.”

Hoàng Phán Phán mở miệng nhìn Thảo Thảo, linh hồn như bay đến châu Âu cách xa ngàn dặm.

Thảo Thảo nhìn qua nhìn lại, sao còn chưa mang kem lên nữa. Cô đành lên tiếng ứng phó: “Vây à? Tôi không phải phát thanh viên, không nghiên cứu gì về giọng mình cả.”

Hoàng Phán Phán trả lời: “Không cần nghiên cứu, Quan Hạo nghiên cứu là đủ rồi.”

“Cô Hoàng à, chúng tôi đã ly hôn rồi.” Thảo Thảo ghét thái độ của cô ta khi nhắc đến chuyện giữa cô ta với Quan Hạo trước mặt mình, nên nói thẳng: “Vội lại, lát nữa chồng tôi sẽ đến đón tôi, chúng tôi còn có việc, phiền cô nói thẳng đi, nếu không có chuyện gì mà chỉ là ngồi đây nhớ lại quá khứ, đề nghị cô tìm Quan Hạo nói sẽ thích hợp hơn.”

Hoàng Phán Phán cười nhạt: “Chồng? Cô Đặng này, theo tôi biết thì Thẩm Bị vẫn chưa kết hôn. Xưa nay hai người chưa từng qua lại, tôi rất tò mò rằng quan hệ của hai người nên định nghĩa thế nào, thân mật nhưng không cảm xúc, gặp một lần đã sống chung, hơn nữa, Thẩm Bị còn chuyển tiền vào tài khoản của cô đúng kỳ hạn, thậm chí còn dự định mua nhà cho cô!”

Đúng như cô dự đoán, Thảo Thảo cầm ly kem của mình lên, rồi lại đặt xuống, cười vui vẻ: “Ha ha, cô Hoàng thật có tâm. Có điều... Tôi nhớ chồng cô là Quan Hạo, không phải Thẩm Bị, tôi và Thẩm Bị cũng không ảnh hưởng gì đến cô?”

Thảo Thảo vội vã lật con át chủ bài lên, làm rõ quan hệ với Quan Hạo. Trong mắt Hoàng Phán Phán, hành động này rõ ràng là trò hề, cười nhạo Thảo Thảo.

Cười Thảo Thảo ngu ngốc!

Hoàng Phán Phán nói: “Cần gì phải làm rõ ràng thế? Nếu không có quan hệ gì, thì sao Quan Hạo lại đến quán bar? Vợ vàng chạy đến Quân Duyệt thuê phòng với đàn bà? Cô Đặng à, cô từng làm vợ Quan Hạo, tuy Quan Hạo đa tình nhưng không vùng tiền đến đó vì gái. Tôi nhớ lúc tôi và Quan Hạo gặp đối tác ở Quân Duyệt, anh ấy từng nói rằng, vợ cũ của anh ấy từng mong muốn thuê thử phòng ở Quân Duyệt xem coi có đáng tiền hay không!”

Thảo Thảo đỏ mặt tía tai, không ngờ Quan Hạo lại nói chuyện riêng của mình với vợ cũ ra để làm trò cười cho người ta!

Lúc bọn họ vừa mới kết hôn, khi đó còn làm công ăn lương, nên có rất nhiều thời gian. Mẹ Quan Hạo chưa đến Bắc Kinh. Bọn họ đến Oriental Plaza chơi, nhìn thấy cổng lớn hoành tráng của Quân Duyệt, Thảo Thảo chỉ thuận miệng nói một câu, vậy mà Quan Hạo lại nhớ đến bây giờ!

Hoàng Phán Phán không cần Thảo Thảo trả lời, nói tiếp: “Cô Đặng, Thẩm Bị là một nhân tài, một công ty nhà nước hạng hai ở trong tay anh ta bây giờ đã thành công ty có giá trị trên trăm triệu, nếu lần này bọn họ thu mua thành công, bắt kịp thị trường, thì tiền đồ của anh Thẩm quả thật không nói hết, có theo anh ta, đúng là tình mất.”

Thảo Thảo cầm ly kem, dứt khoát im lặng ngả lưng vào ghế.

“Người như anh Thẩm quả thật tốt hơn Quan Hạo nhiều, lại nhiều tiền, tôi tin mắt chọn đàn ông của cô là trời phú.” Nói đến đây, Hoàng Phán Phán cười lạnh.

Thảo Thảo cau mày, câu này giống như ám chỉ trời sinh cô là hồ ly tinh quyến rũ đàn ông vậy. Có điều, cô tuyệt đối sẽ không tranh luận vấn đề này với

Hoàng Phán Phán. Thảo Thảo hoài nghi, Hoàng Phán Phán sẽ nghe vào bao nhiêu câu mình nói? Thôi thì dứt khoát không quan tâm nữa, để cô ta tự nói một mình luôn!

Ồi! Thảo Thảo thầm thở dài, đồng thời tự nói với mình rằng Thẩm Bị đáng yêu hơn nhiều, Thảo Thảo lên nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa. Cô hơi mất kiên nhẫn.

“Được rồi, tôi nói gọn lại vậy.” Hoàng Phán Phán không phải kẻ khờ, cô ta nhận ra được Thảo Thảo đang mất kiên nhẫn: “Tôi đến để nhờ cô giúp tôi một chuyện. Tất nhiên cô cũng sẽ được lợi.”

Thảo Thảo nhường mắt, rồi lười nhác cụp xuống, cúi đầu ăn kem. Tuy kem đã được rán qua, nhưng vị lạnh ngấm vào miệng thật đã quá!

“Tôi muốn cô ở cùng Quan Hạo trong một tháng, sau đó rời khỏi anh ta.”

“Khụ khụ!” Thảo Thảo ho dữ dội, phục vụ vội vàng chạy lại. Thảo Thảo xua tay, lấy khăn giấy hi mũi, bị ghen thật rồi!

Thảo Thảo vội thu dọn rồi rầm, hai má đỏ hồng. Nghĩ thầm: Hoàng Phán Phán uống lộn thuốc rồi hả? Tự dưng muốn chồng mình ở với vợ cũ là sao?

Hoàng Phán Phán đã tính toán kỹ lưỡng, đợi Thảo Thảo sửa sang xong xuôi mới lấy chi phiếu ra, đặt lên bàn viết mấy con số: “Đây là số tiền đầu tiên tôi thanh toán trước cho cô, một tháng sau, tôi sẽ chuyển khoản cho cô số còn lại. Tôi đảm bảo Thẩm Bị sẽ không biết chuyện này, đến lúc đó cô vẫn có thể quay về bên Thẩm Bị.” Nói xong cô ả đẩy tờ chi phiếu đến trước mặt Thảo Thảo.

Thảo Thảo không thanh cao nhìn thoáng qua, một con số 5, sau đó là dãy số 0. Cô không giỏi toán lắm, nên không đếm rõ là mấy con, tóm lại là một dãy rất dài.

Hoàng Phán Phán khinh rẻ hành động này của Thảo Thảo. Lên tiếng ra vẻ cao cao tại thượng: “Chắc cô rất tò mò vì sao tôi lại làm vậy đúng không?”

Thảo Thảo ngậm kem, kem tan trong miệng, mát lạnh. Cô đã có đáp án, nhưng dứt khoát không thèm nghe hay nghĩ gì. Ngoài mặt, cô chỉ ngồi im, cầm ly kem ngăn người.

“Tôi muốn cô làm vậy, không phải để hai người ôn lại chuyện cũ!” Hoàng Phán Phán không động đến thức ăn và rượu trên bàn, mà chỉ uống ngụm trà, nhàn nhạt nói: “Nói đơn giản thì tôi không hi vọng khoảng cách giữa cô và Quan Hạo lúc gần lúc xa. Anh ấy là người có tính chinh phục rất mạnh, chỉ khi đạt được rồi mới từ bỏ. Hai người gặp nhau, anh ấy sẽ suy nghĩ đến cô. Vậy cũng tốt, nhưng không công bằng với tôi. Cho nên chúng ta trao đổi đi. Vợ chồng hai người đoàn tụ trong một tháng. Một tháng sau, Quan Hạo chán cô, cô cầm tiền rồi, chồng tôi cũng trở lại. Ai cũng vui về!”

Lần đầu tiên Thảo Thảo quan sát kỹ Hoàng Phán Phán, tuy mất một mí, nhưng hốc mắt rất sâu, người ta nói đôi mắt không dễ có nếp nhăn, càng già càng đẹp. Khóe mắt cao, xương gò má cũng cao. Trang điểm nhẹ nhàng, đường nét rõ ràng, đôi môi mím lại, khóe môi kéo thành một đường sâu.

Đây là kiểu phụ nữ mạnh mẽ. Thảo Thảo nghĩ, có lẽ chỉ có kiểu phụ nữ này mới không chế được máu hoang dã trong người Quan Hạo? Tạo hóa thật thần kỳ, chẳng lẽ nó tạo đau khổ cho mình là để cứu vớt lấy mình?

“Tôi không cần tiền.” Thảo Thảo lắc đầu: “Càng không cần Quan Hạo. Cô Hoàng này, có một chuyện cô vẫn chưa rõ. Tôi và Quan Hạo đã ly hôn, anh ta chỉ là người cũ mà tôi từng biết thôi. Chuyện vợ chồng cô không nên đến tìm tôi giải quyết. Chồng cô nghĩ đến người phụ nữ khác là chuyện của anh ta, không liên quan đến tôi. Tôi lên giường với đàn ông nào đó là chuyện của tôi, cũng không liên quan đến cô. Cô Hoàng, cho dù một người xuất thân giàu có ti tiện thế nào hay chỉ số IQ bao nhiêu, có thể quản lý tốt điều thuộc về mình đã không dễ rồi, hà tất những tay làm phiền người khác?”

Hoàng Phán Phán không trả lời ngay, chỉ nhìn Thảo Thảo nghiền ngẫm. Thảo Thảo không thích bị nhìn kiểu đó, lại cúi đầu, ngậm kem trong miệng để nó tan dần.

“Cô Đặng, không ngờ cô chẳng phải type người Quan Hạo từng nói!” Hoàng Phán Phán nói tiếp: “Tuy Quan Hạo không nói thẳng cô là type người gì, nhưng tôi đoán được, hình như cô là người không có chủ kiến, gặp chuyện là chạy trốn, không dám đối mặt với khó khăn. Nói dễ nghe thì đó là kiểu tiểu thư ông ọ, không thể thoát khỏi sự bảo bọc và quan tâm của đàn ông; còn nói khó nghe thì... ha ha!” Hoàng Phán Phán cười phong độ, không nói tiếp nữa.

Thảo Thảo cũng cười: “Cảm ơn đã quá khen!”

Nói đến đây, hai người cũng thoải mái đôi chút, dù Hoàng Phán Phán hơi ép người quá gờ, nhưng cô ta là phụ nữ thông minh, hiểu thời thế, quan trọng nhất là còn có phong độ. Mà Thảo Thảo ở bất kì mặt nào, cũng là người biết lắng nghe.

Hoàng Phán Phán thờ dài, hơi nghiêng người đặt hai tay trên bàn, ngón tay bất giác vẽ vòng tròn lên bàn: “Sau giai đoạn vội vàng về nước lập nghiệp, Quan Hạo lại có phụ nữ bên ngoài.”

Hoàng Phán Phán ngừng đầu, mở to mắt nhìn Thảo Thảo. Thảo Thảo chớp mắt, cầm muỗng múc kem.

“Cô Đặng, tôi thật sự tò mò về việc cô đã sống với Quan Hạo như thế nào? Anh ta bắt đầu ngoại tình nhanh vậy sao?”

Thảo Thảo nhấp miệng, cầm lấy quai cốc, nhẹ nhàng đặt xuống.

Lúc bắt đầu Quan Hạo có vậy không?

Hình như là không? Lúc đó anh ta là sinh viên mới ra trường, luôn đỏ mặt khi nói chuyện với con gái. Còn khi gặp người lạ, anh ta quẽ mĩa như thế, nên không đáng được coi trọng. Chỉ có khi cười híp mắt lại mới khiến người khác cảm thấy ảm ảm. Là khi nào, là chuyện gì đã làm anh ta trở nên như thế?

Thảo Thảo đã nghĩ rất lâu, nhưng đến giờ vẫn chưa có đáp án. Sau đó cô chỉ có thể nghĩ rằng: Con người luôn thay đổi, đàn ông hôm nay tốt thì ngày mai cũng có thể trở thành kẻ hư hỏng.

Nhưng đàn ông hôm nay hư hỏng vậy ngày mai có thể biến thành người tốt không? Ông bà ta thường nói: “Học làm kẻ xấu thì dễ, học làm người tốt mới gian nan.” Đàn ông hư hỏng rất khó trở thành người tốt, sau khi thành người tốt rồi lại càng dễ dàng biến thành kẻ xấu. Theo logic này, thì đàn ông là một loại sinh vật, lúc duy nhất phù hợp với tiêu chuẩn của phụ nữ có lẽ là lúc anh ta mới lọt lòng.

Thảo Thảo rồi bời, hùng hổ ăn kem, vị lạnh tan ra trong miệng.

Sự im lặng của làm Hoàng Phán Phán tưởng mình đứng, nên nói tiếp: “Cô đi quá nhanh, nhanh đến nỗi tôi nghi ngờ không biết cô có yêu Quan Hạo không? Tôi không tin Quan Hạo sẽ vứt bỏ tôi vì những người phụ nữ đó! Tôi muốn cho Quan Hạo biết, tôi là tốt nhất! Còn những người đàn bà khác, ...” Hoàng Phán Phán cười lạnh: “Tôi không để ý, đàn ông mà, tóm lại đều có đồ chơi cho mình! Sự thật đã chứng minh tôi nói đúng!”

Thảo Thảo nói: “Ồ, vậy chúng ta không giống nhau rồi.” Cô có yêu Quan Hạo hay không, chẳng cần người khác nói, yêu cũng tốt, mà không yêu cũng chẳng sao, vì tất cả đều đã khắc ghi trong cuộc đời Đặng Thảo Thảo rồi!

Ánh mắt Hoàng Phán Phán lộ vẻ quyết tâm: “Cô Đặng, cô khác! Cô là vợ trước của Quan Hạo. Là người vợ trước mà Quan Hạo vứt bỏ, cho nên anh ấy luôn canh cánh trong lòng.”

Thảo Thảo ngây người: “Là sao?”

Hoàng Phán Phán nói: “Lúc đầu là cô đề nghị ly hôn trước đúng không? Còn kiên quyết phải ly hôn, đúng không?”

Thảo Thảo gật đầu, đã đến bước đó rồi, ngoài ly hôn ra cô không biết còn cách nào mới có thể giải thoát cho cả hai.

Hoàng Phán Phán tỏ vẻ đứng thẳng: “Vậy thì đúng rồi! Quan Hạo không muốn ly hôn, nhưng cô lại kiên quyết ly hôn, nên làm anh ấy mất mặt. Việc này cô thắng, nhưng anh ấy không cam lòng.”

“Cô Hoàng à, ly hôn phá vỡ một gia đình, bất kỳ thành viên nào trong gia đình cũng bị tổn thương nghiêm trọng, chẳng lẽ trong chuyện này còn có kẻ thắng sao?”

“Chỉ có một mình cô muốn ly hôn. Quan Hạo không muốn, ít nhất, cô làm thế đã khiến cho anh ấy mất mặt!”

“Hoặc là, để anh ta chủ động đề nghị ly hôn cho có thể diện? Cô Hoàng à, cô nghĩ quá đơn giản rồi. Tôi cũng như những phụ nữ đã ly hôn khác, gây gổ, khóc lóc, cầu xin, gì cũng làm. Tôi hiểu rõ hơn cô, lúc đó, Quan Hạo rất căm ghét tôi, thậm chí còn chán ghét gia đình đó!”

“Đó chỉ là một khoảng thời gian thôi, Quan Hạo từng nói rằng cô đã khống chế cả quá trình. Nói ly hôn là ly hôn, cãi nhau om sòm vì con trai và tiền bạc.” Hoàng Phán Phán thấy Thảo Thảo ngồi thẳng dậy thì vội vàng bổ sung: “Tuy nhiên cuối cùng cô đã bỏ qua tiền của, nhưng không thể phủ nhận rằng, cô quả thật đã cãi nhau ầm ĩ với Quan Hạo vì nó.”

“Logic của cô có vấn đề rồi cô Hoàng, nếu cô còn muốn nói chuyện với tôi, thì tốt nhất nên chú ý từ ngữ!” Thảo Thảo hiếm khi nói nghiêm túc, giọng điệu mạnh mẽ u ám. Con người cũng giống như loài mèo xù lông, giương móng vuốt sắc bén!

Hoàng Phán Phán khẽ dịu lại, ngưng một lúc mới nói: “Được rồi, bất kể thế nào thì Quan Hạo vẫn lưu luyến chưa quên được cô, hoặc canh cánh trong lòng. Anh ta không quên được cô.”

Thảo Thảo thờ dãi, rồi dựa vào ghế, lăm bắm “Các người muốn nói sao thì tùy, yêu ra sao thì yêu!”

Hoàng Phán Phán như đụng phải đinh, hơi không vui, hóp trà, chỉnh lại thái độ rồi nói tiếp: “Bất kể ra sao, Quan Hạo là người càng không có được thì càng thích, bây giờ anh ấy lại nảy sinh hứng thú với cô, vì vậy, tôi hi vọng chúng ta sẽ dùng biện pháp quang minh chính đại để giải quyết nó.”

Thảo Thảo phì cười: “Cô Hoàng à, Quan Hạo chơi đùa không ít phụ nữ rồi đấy? Ăn đồ cũ sẽ ngộ thờ!”

Hoàng Phán Phán nói: “Cô Đặng, tôi nói nhiều như vậy là muốn nói với cô rằng cô khác họ! Ít nhất trong mắt Quan Hạo, cô khác họ. Hai người đã là vợ chồng nhiều năm, hẳn là biết, nếu tôi và Quan Hạo có suy nghĩ như nhau, thì hiện anh ấy chỉ nghĩ đến một điều...” Cô ta ngừng lại rồi nói rõ ràng từng chữ: “Anh ấy nhất định muốn quay lại!”

Thảo Thảo không nói. Sao cô không biết Quan Hạo là người như thế nào chứ?

Sau khi kết hôn, Thảo Thảo mới biết người đàn ông đó, ngoài mặt thì ôn hòa, nhưng hành động việc làm lại rất độc tài. Đúng như Hoàng Phán Phán nói, anh ta là người có dục vọng chinh phục rất mạnh! Chẳng qua dục vọng chinh phục của anh ta đều ẩn giấu sau vẻ bề ngoài dịu dàng đó, thủ đoạn của anh ta cũng chẳng cuồng phong bão táp gì kịch liệt. Anh ta giống như con rắn lặng lẽ, kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến khi thời cơ chín muồi mới ra đòn tấn công trí mạng để đạt được mục đích. Cho nên phần lớn thời gian, người đàn ông này vô cùng dịu dàng. Thảo Thảo chưa nghe thấy khách hàng nào của anh ta phàn nàn về sự độc tài của Quan Hạo. Anh ta có thể làm được đến mức bán người ta đi mà người ta còn giúp anh ta đếm tiền nữa!

Càng hiểu rõ anh ta, cô càng muốn ly hôn ngay, Thảo Thảo chưa từng nghĩ đến việc tái hợp hay vứt bỏ. Bởi chỉ có làm thế, mới có thể để lại chút suy nghĩ về cô trong Quan Hạo. Thảo Thảo thừa nhận, lúc đề nghị ly hôn, trong lòng cô đều là hình bóng Quan Hạo! Nhưng không thể chiếm được người anh thì cũng chiếm lấy được kí ức đúng không?

Quay lại với nhau à, không đáng!

Thảo Thảo biết, Hoàng Phán Phán cũng biết.

Do Thảo Thảo buông tay, nên Hoàng Phán Phán mới vờ tay kéo anh ta!

Bất kể yêu hay không yêu, đối với Thảo Thảo mà nói, nước đổ khó hốt. Giữa cô và Quan Hạo đã có quá nhiều điều bất trắc! Những chuyện không lường trước đó, không phải chuyện của Hoàng Phán Phán, mà là ranh giới Thảo Thảo không thể nào vượt qua được.

Giống như động đất thật mạnh, tạo thành vết nứt lớn, khiến Thảo Thảo rơi vào trong vực thẳm tối đen. Đến khi cô cực khổ trèo khỏi vực, quay đầu nhìn lại, thì cô và quá khứ đã bị chắn ngang bởi vực sâu không đáy.

Cảm giác này Hoàng Phán Phán không bao giờ hiểu được.

Nói đến đây, Thảo Thảo biết cô và Hoàng Phán Phán chẳng có gì hay để bàn nữa. Ván bài đã lật ngửa: “Cô Hoàng, tôi không biết cô và Quan Hạo đang chơi trò chơi gì, cũng không biết chồng cô có mưu kế gì. Có điều tôi muốn nhắc nhở cô, tôi và Quan Hạo không còn bất kỳ quan hệ nào nữa. Để giữ vững quan hệ vợ chồng của các người tốt nhất thì hai người phải tự mình cố gắng, đừng lôi tôi vào.” Thảo Thảo đứng dậy. Tuy còn hơn nửa tiếng đồng hồ, thì cô đi dạo trong Ginza mua cho Thẩm Bị một đôi vợ, còn hơn là ngồi nghe cô ta lăm nhăm về Quan Hạo! Đứng ở góc độ của mình mà nhìn Hoàng Phán Phán, thì cô ta là người đẹp có tiền mặc Chanel, nhưng toàn thân cô ta lại mắc kẹt trong bùn lầy, chất bẩn đã nhấn chìm vẻ đẹp của bộ đồ ấy.

Hoàng Phán Phán trong mắt Thảo Thảo vô cùng thâm thúy!

Thảo Thảo xoay người đi, lại nhớ hồi nãy Hoàng Phán Phán nói cô thích hư vinh ở bên cạnh người giàu có. Nếu không nói gì quả thật có lỗi với mình quá!

Nghĩ xong, Thảo Thảo quay đầu lại cười kỳ dị với Hoàng Phán Phán: “Cô Hoàng, cảm ơn cô đã nhắc tôi Quan Hạo còn có tình ý với tôi. Để cảm ơn thành ý của cô, nếu như tôi và Quan Hạo nối lại tình xưa, lại... ở bên nhau. Nhất định sẽ thông báo cho cô!”

Cô vốn muốn nói rằng lại thành một gia đình, nhưng lời đến miệng chẳng thể thốt ra. Mơ hồ không rõ ràng, nhưng cũng cảm thấy nhẹ nhõm!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chuyện nhà người ta em lo làm gì? lo chuyện nhà mình nè!

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Đến đại sảnh của trung tâm Ginza sầm uất, Thảo Thảo hơi thất thần.

Tối hôm đó, Quan Hạo dẫn cô thuê phòng, cô biết anh ta hôn cô. Chẳng qua cô mượn cơ mình không còn sức từ chối hay phản kháng gì mà thôi. Quả thật nếu không phải do muốn hôn, Thảo Thảo cũng không biết mình có thuận nước đẩy thuyền không nữa?

Ai có thể nói rõ ràng được tình cảm? Tình cảm dễ dàng cắt đứt vậy sao?

Nghĩ đến đây, Thảo Thảo đã hiểu được đôi chút về tình cảm mà Thẩm Bị dành cho Tiểu Quân. Dù là cô hay Thẩm Bị, thì trong tim mỗi người đều có một góc nhỏ không ai được chạm vào, giữ lại Quan Hạo của quá khứ, giữ lại Tiểu Quân của quá khứ. Thảo Thảo thở dài, cô hiểu rồi, góc nhỏ này và những cái khác là để hoài niệm về người lạ trong quá khứ, hoài niệm về tình cảm mà mình đã bỏ ra trong quá khứ.

Sau khi gặp lại Quan Hạo ở Quân Duyệt, Thảo Thảo đã hiểu được, Quan Hạo bây giờ không giống với Quan Hạo ngày đó, Quan Hạo cười dịu dàng với cô, nắm tay cô dạo phố ở Oriental Plaza, vui vẻ chỉ cho cô Quân Duyệt hào hoa đã thành tiêu bản mãi mãi tồn tại trong kí ức.

Thảo Thảo đến trước cửa tiệm thời trang Mongo, nhìn áo thun trắng trong đó cô liền nghĩ đến Thẩm Bị. Có lẽ cô và anh giống nhau, Tiểu Quân là kí ức của anh, là tình cảm và nhiệt huyết mà anh từng trả giá, phải tiếp tục bước đi con đường sau này thôi.

Thảo Thảo lắc đầu, mình ngốc quá. Nào có thứ gì thay thế được chứ! Mình và Tiểu Quân vốn đã khác nhau rồi, những suy nghĩ vớ vẩn kia đều do TV

hại hết!

Vấn đề là, Thẩm Bị có nghĩ giống cô không?

Vừa nghĩ đến “ông già” cục mịch đó Thảo Thảo liền hậm hực bỏ áo xuống. Cô mà mua quần áo là anh lại cần nắn nũa cho xem, nói gì mà nhiều đồ quá rồi, cứ mua hoài thế! Không thể mua cái gì có ích hơn được hả?

Thảo Thảo thấy kì lạ, quần áo không phải đồ có ích à? Chẳng lẽ Thẩm Bị muốn trần truồng đi làm!

“Xem ra cô quả thật có tâm với đàn ông nhỉ!” Giọng của Hoàng Phán Phán chọt vang lên bên tai, Thảo Thảo bực mình xoay lại trừng mắt nhìn cô ta.

Hoàng Phán Phán khẩy cái áo Thảo Thảo vừa đặt xuống, chế giễu: “Thứ rẻ tiền này mà cô cũng cảm được à!”

Thảo Thảo nói: “Hoàng Phán Phán, nói chuyện phải có khẩu đức, làm việc phải có đạo đức. Nhìn cách ăn mặc của cô chắc cũng là người được dạy dỗ đàng hoàng, đừng lúc nào cũng giống như bà điên vô giáo dục, không thấy mình đang làm phiền người khác hay sao?”

Người có phong độ, sau khi nói thẳng ắt sẽ chẳng vui về gì. Huống hồ là hai người phụ nữ “dùng chung” một người đàn ông. Sau khi nói thẳng mặt, họ không giữ được phong độ và giáo dục là điều tất nhiên.

Thảo Thảo đi qua kê sát vai cô ta, tiện tay xẹt qua cái túi LV cô ta đang đeo, chế giễu: “Túi đẹp mà bị dùng như đồ giả!”

Nói xong liền nghênh ngang bỏ đi.

“Đứng lại! Đặng Thảo Thảo!” Hoàng Phán Phán vội vàng đuổi theo giữ chặt Thảo Thảo, “Tôi sẽ không để cô cướp mất Quan Hạo!”

Thảo Thảo bó tay dừng bước: “Bỏ ra!”

“Cô cũng chỉ là con đàn bà Quan Hạo từng chơi mà thôi, giả bộ đáng thương gì chứ! Sớm muộn gì cũng bị Quan Hạo vứt bỏ!”

“Cô Hoàng, xin bỏ tay ra.”

“Cô đừng tưởng sinh con cho Quan Hạo thì anh ấy sẽ đối xử khác với cô. Cô nói với Quan Hạo rằng, nếu lại dám đến nghĩa trang đó lần nữa, tôi sẽ làm cho con trai cô chết không có chỗ chôn!”

Thảo Thảo chột bước lại gần cô ả, nắm lấy vạt áo trước của Hoàng Phán Phán, nghiêng răng nghiêng lợi. Mọi người nhao nhao nhìn sang, mấy bảo vệ cũng vội vàng muốn chạy qua.

Thảo Thảo chỉ vào Hoàng Phán Phán, nói: “Đừng xem thường con thịnh nộ của người mẹ vì con mình! Hoàng Phán Phán, cô dám động tới một cọng cỏ nào trên mộ con tôi, tôi sẽ khiến cô chết không có đất chôn chôn!”

Thảo Thảo buông mạnh tay, lùi lại một bước, đứng một bên thở hổn hển.

“Thảo Thảo” Giọng ồm ồm của đàn ông truyền đến, thanh âm oang oang như vọng lại trong đại sảnh.

Hai cô gái nghe thấy tiếng gọi bèn quay lại nhìn, người đàn ông đầu đầy mồ hôi bước ra khỏi thang máy của nhà hàng Taipei. Anh mặc áo T-shirt màu đen bó sát người, quần dài màu gạo. Anh bước đến gần, có thể nhìn thấy rõ từng giọt mồ hôi chảy xuống trán.

Thảo Thảo nhắm mắt lại để ổn định tâm trạng. Cúi đầu lục túi xách, Thẩm Bị ôm lấy vai cô, suýt nữa thì túi xách rơi xuống đất, “Em không sao chứ? Anh ở dưới lầu nghe thấy người ta bảo có hai cô gái đang cãi nhau, có người còn bảo đánh nhau nữa. Em, em không sao chứ?” Thẩm Bị kéo Thảo Thảo ra, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới.

Những câu hỏi bắn ra liên tục làm Thảo Thảo dở khóc dở cười, dòng nước ầm ập tràn ngập trong tim. Cô lắc đầu khẽ nói: “Không sao, em đâu phải kiểu người đánh nhau đâu? Nhìn anh kìa, chạy gì mà mồ hôi đầy đầu thế?”

Thẩm Bị cắt câu lấy nghĩa, nhìn người đối diện Thảo Thảo, trừng mắt nhìn Hoàng Phán Phán nói: “Ai đánh em hả?” Trông anh cứ như muốn đánh người dám ức hiếp Thảo Thảo.

Hoàng Phán Phán thấy Thẩm Bị cao to khỏe mạnh, nắm đấm to như cái chén, giọng oang oang thì bất giác lùi bước. Gương mặt kiêu căng lộ vẻ sợ hãi.

Cô ta thật có duyên với Thẩm Bị. Hôm Quan Hạo say khướt, Thẩm Bị từng đưa anh về. Khi đó, Thẩm Bị đã để lại ấn tượng khó phai trong đầu Hoàng Phán Phán. Không chỉ có Quan Hạo, cô ta vừa mở cửa thì thấy một người giống như ngọn tháp chặn ở cửa che mất ánh sáng, còn chồng mình thì như cọng bún lắt lẻo trên “tháp”, cô gái nào chẳng ấn tượng sâu sắc.

Bấy giờ, Thảo Thảo đã tìm thấy khăn giấy, bèn nhón chân, xoay mặt Thẩm Bị lại, nói: “Đó là vợ Quan Hạo, Quan Hạo lại ngoại tình, cô ta không muốn mất anh ta nên tìm em nói chuyện.”

“Thật hả? Quan Hạo ngoại tình chẳng phải ngày một ngày hai, cô ta biết từ lâu rồi, giờ lại tìm em nói chuyện gì?” Thẩm Bị đã hiểu tình hình: “Sao tay em lạnh vậy?”

Thảo Thảo vùng vung tay, nhớ ra mình không được ăn kem, đắp qua loa: “Do máy lạnh đó.” Rồi cô lấy miếng giấy khác, tiếp tục lau mồ hôi cho Thẩm Bị: “Cô Hoàng Phán Phán này chắc tức quá nên hồ đồ rồi. Chắc...” Thảo Thảo lau mồ hôi ở cổ giúp anh, sau đó khoác tay Thẩm Bị đi khỏi, mặc kệ Hoàng Phán Phán.

Thẩm Bị quay đầu lườm Hoàng Phán Phán, rồi đi cùng Thảo Thảo.

Thảo Thảo vừa đi vừa nói: “Thực ra, cô ấy cũng đáng thương. Haizz, chuyện nhà người ta, chúng ta không rõ tường tận được, đúng rồi, chưa đến giờ mà sao anh đã đến rồi?”

“Anh sợ kẹt xe nên đi sớm. Không ngờ đường xá thông thoáng nên đến sớm. Vừa xuống xe thì nghe người ta đồn thê. Nói thật thì hồi nãy anh thấy em nín lấy người ta, không sao chứ?”

“Không sao!” Thảo Thảo sầm mặt, “Cô ta điên rồi, em nhắc nhở cô ta thôi. Phải rồi, em còn nghiên cứu phương pháp nữa đó. Anh chưa thấy cảnh em ra tay nhanh lẹ, hoàn toàn phù hợp với tính tủy đánh bất ngờ đâu. Khi cô ta tỉnh táo định ra tay thì em đã buông ra rồi. Với lại, khí thế của em ok không? Em thấy đáng sợ lắm đó.”

Thảo Thảo bắt đầu ép mình nói huyền thuyên, Thẩm Bị kéo cô lại, Thảo Thảo chẳng hiểu gì ngẩng đầu nhìn anh. Cô thấy anh nắm tay trái lại, chìa ngón cái ra, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt ở khóe mắt giúp cô. Động tác lau này như lau đi giọng nói của Thảo Thảo.

“Đi thôi, về nhà nào!” Thẩm Bị cất tiếng khàn khàn: “Chuyện người ta, em đừng lo lắng làm gì. Nghĩ đến chuyện chúng mình nè! Với lại em yêu à, sức khỏe em không tốt, đừng ăn kem nữa.” Vừa nói Thẩm Bị vừa chỉ chỉ khóe môi Thảo Thảo. Trên đó còn dính vết kem trắng. Thẩm Bị biết thói quen ăn uống của Thảo Thảo.

Thảo Thảo méo miệng, dờ khóc dờ cười, ôm lấy tay Thẩm Bị vùi vào lòng anh, bước ra khỏi trung tâm thương mại.

Hoàng Phán Phán nhìn bóng dáng Thẩm Bị và Thảo Thảo rời đi, mặt mày tái mét dần ửng đỏ rồi lại trắng bệch. Khi Hoàng Phán Phán nhìn thấy Thẩm Bị dịu dàng nhẹ nhàng lau mắt cho Thảo Thảo, nắm tay to dường như che mắt đầu Thảo Thảo, ả hừ nhẹ một tiếng: “Đồ gái điếm!”

Hoàng Phán Phán cúi đầu phun một câu tục tĩu rồi hất cằm, rẽ bước. Ra khỏi đại sảnh lộng lẫy ánh đèn, ánh mặt trời đột ngột rơi vào ả, ả neho mắt. Một đôi trẻ yêu nhau ân ái nói cười bước vào McDonald tránh nóng, hoặc đi nhờ McDonald vào Ginza. Chẳng có dấu hiệu báo trước nào, Hoàng Phán Phán sờ má, đã ướt đầm...

Dáng vóc cao ráo của Thẩm Bị, giọng điệu quan tâm, đường nét phác họa bóng Thảo Thảo và Thẩm Bị đứng ở cửa như từng mảnh nhỏ quay vòng vòng trong đầu Hoàng Phán Phán. Dần dần hóa thành một người cười dịu dàng, chớp chớp đôi mắt tí hí với ánh nhìn mê hoặc, ả như thiếu thân lao vào không tìm được đường ra!

Vì sao Đặng Thảo Thảo lại chiếm được tất cả đàn ông? Hoàng Phán Phán không phục, Quan Hạo nhớ cô ta, Thẩm Bị thương cô ta, cô ta có gì tốt chứ!

Hoàng Phán Phán bướng bỉnh ngẩng đầu, cô ta sẽ không thua cọng cỏ đó!

Quan Hạo, anh cũng đừng hòng chạy thoát!

Hoàng Phán Phán đọc ác rủa một câu, nhắm mắt, hít sâu, rồi rảo bước đến chiếc Audi A4 đỏ chót.

Nếu bây giờ Hoàng Phán Phán nhìn vào McDonald sẽ phát hiện một người đàn ông trung niên đang ngồi đó. Nếu ả để ý kĩ hơn sẽ thấy người đàn ông này rất quen mắt; nếu đủ tỉnh táo, ả sẽ nhớ ra người đàn ông này cũng ngồi trong nhà hàng Taipei!

Đáng tiếc, mọi người đều là người thường; đáng tiếc, người đàn ông đó nghĩ hết mọi cách để người ta không chú ý đến mình.

Cho nên, Hoàng Phán Phán tức tối lên xe. Người đó rút điện thoại ra: “Anh Quan ạ? Vợ anh vừa gặp mặt một cô gái, cô ấy họ Đặng. Tôi cũng đã tra công ty luật kia, cô gái mà vợ anh gặp đang làm việc ở đó. Khi nào anh rảnh?... Ừ, vậy anh đến chỗ tôi đi. À còn nữa, cô gái họ Đặng đó hình như rất thân thiết với một người đàn ông... Chuyện này... Không nằm trong phạm vi điều tra mà! ... Anh hào phóng ghê! Được, tôi sẽ điều tra giúp anh.”

Cúp điện thoại, người đàn ông mỉm cười xách túi hamburgers và cà phê rời đi. Đây quả là một vụ làm ăn tốt, còn tiện thể mua hamburger cho con gái! Không về nhà mấy ngày rồi, nên mua cho bà xã thứ gì không ta? Người đàn ông nhìn vào đại sảnh lộng lẫy hoa lệ, kiểm tiền cũng nên tiêu xài cái đã. Nói rồi ông ta bước vào đó.

Thảo Thảo với Thẩm Bị không về nhà, mà đi đến siêu thị ô tô Asian Games Village.

Nói chuyện với Hoàng Phán Phán chẳng vui về gì, nhưng nghe nói Quan Hạo vẫn nghĩ đến mình, trong lòng Thảo Thảo dâng trào khoái cảm trả thù. Thẩm Bị nói đúng, đó là chuyện “nhà người ta”, cô chỉ cần nghĩ đến chuyện “nhà mình” thôi. Ví dụ như mua cho Thẩm Bị một chiếc xe “zín” là việc quan trọng trong lúc này.

Thảo Thảo tính rồi, bây giờ giá xe mới với xe second hand chênh lệch rất nhiều, nhưng xe mới 90% đều bán theo giá xe second hand. Nếu có thể mua một chiếc xe còn mới bằng giá chiếc second hand, vậy lời quá rồi? Với lại, Thảo Thảo từng hỏi Thẩm Bị có hiểu gì về xe cộ không?

Thẩm Bị chẳng thèm đoái hoài đến vấn đề này – Chẳng những anh hiểu mà còn lắp được xe nữa kia!

Khoác lác thấy sợ, nhưng quả thật Thẩm Bị rất thích xe, cũng hay soi mói nó. Tập xe trong quân đội khác với ở ngoài, không những phải biết lái mà còn phải biết sửa nữa. Xe vào tay Thẩm Bị, anh vừa nghe tiếng động cơ là biết “bệnh” của nó ngay, thậm chí còn nghe được nơi sản xuất động cơ nữa. Thảo Thảo lái thử, Thẩm Bị chỉ động cơ nào động cơ nào không sai một li, làm nhân viên bán hàng kinh ngạc đờ ra. Có người am hiểu thế này, Thảo Thảo rất an tâm khi mua xe second hand.

Chọn lựa cả buổi, Thẩm Bị vừa ý chiếc BMW X5 màu đen mới 90%. Đi vòng vòng quanh chiếc xe mấy lần, sờ sờ thân xe sáng bóng, Thẩm Bị khoái chí cười toét miệng lộ hàm răng trắng bóng!

Thảo Thảo hơi do dự, xe này hao nhiên liệu lắm, lái nó như đốt tiền vậy.

Thẩm Bị không tán thành, vỗ mạnh tay nói: “Không sao, mua ít đi hai bộ quần áo là được!” Thấy sắc mặt Thảo Thảo thay đổi, anh vội nói: “Của anh cơ, bớt hai bộ của anh là được chứ gì! Đền ông con trai mà, cần chi nhiều quần áo, cần gara là được rồi!”

Người bán hàng vui vẻ, nói thẳng giá không chịu giảm. Thẩm Bị biết ở đây hẳn còn có thể giảm giá được nữa, nhưng chiếc này là xe tốt chưa từng hư hỏng gì, vậy nên định cắn răng đồng ý. Anh ngoái đầu nhìn Thảo Thảo, thấy cô gái cao gầy đứng đấy nghiên cứu chờ đợi, anh ém lại lời định nói ra.

Nghĩ một hồi, Thẩm Bị mỉm cười với người bán hàng nói: “Có điều, xe tốt cũng không độ nổi vợ hiền, đúng không?” Anh sờ sờ thân xe, lưu luyến không rời, đứng cạnh Thảo Thảo, khom người hỏi cô bằng giọng điệu nịnh nọt rõ ràng: “Thảo Thảo, em thấy chiếc xe này được không?”

Thảo Thảo dờ khóc dờ cười, đàn ông ba mươi mấy tuổi đầu rồi mà cứ như con nít thấy món đồ chơi yêu thích, chẳng có tí dè dặt nào cả!

“Được đó! Nhưng mà, bảo dưỡng cho xe này đắt quá, lại không chịu giảm giá. Tôi nói này, có thể tặng chúng tôi một năm bảo dưỡng xe không? Tôi thì không yêu cầu gì thêm nữa đâu.”

Nhân viên bán hàng là người rất thoải mái, thấy được là ok liền, thế là sáng khoái đồng ý luôn.

Thẩm Bị cười haha, định cảm ơn Thảo Thảo, vội giục: “Ừm, em đi làm thủ tục đi, anh ở lại đây thử xe!”

Thảo Thảo kéo anh: “Thôi đừng quây nữa, xe nằm đó có chạy đi đâu đâu mà sợ. Sang tên xe cần chứng minh nhân dân, anh không đi thì ai đi!”

“Ồi dào, viết tên em là được rồi!” Thẩm Bị sốt ruột giậm chân: “Tiền ở chỗ em mà, em đi làm thủ tục là đủ rồi!”

Thảo Thảo ngần ra: Ồ ha, hôm đó Thẩm Bị đưa hết cho mình. Nhưng cô không xài, chỉ giữ giúp anh thôi. Mà đây là chuyện cón con, vấn đề là, viết tên mình thế chẳng phải là của mình à? Anh ấy có ý thức được rằng hai người vẫn chưa kết hôn không?

Thảo Thảo cố chấp kéo anh đi, cuối cùng cũng tóm Thẩm Bị đi làm thủ tục được. Sang tên mất mấy ngày lặn, Thẩm Bị bịn rịn không rời xa em xe yêu quý, trên đường về cứ liên tục hỏi Thảo Thảo: “Em nói xem ngày mai bọn họ làm xong chưa? Chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?”

Thảo Thảo phì cười, không biết cô đã trả lời anh mấy lần rồi, giờ lười đến mức mặc kệ anh luôn.

Về đến nhà, Thảo Thảo thay đồ rồi xuống bếp nấu ăn. Thẩm Bị lôi laptop ra, ngồi ở phòng khách tìm kiếm thông tin về dòng xe BMW, dáng vẻ nghiêm túc y chang lúc Thảo Thảo xem các mẫu thời trang thịnh hành vậy.

Thẩm Bị xem rất hăng say, chỉ hận không thể lập tức mang chiếc xe về mà nhìn ngắm. Đang ngửa tay thì điện thoại reo lên, anh cầm lên – là Quan Hạo.

“Alo?”

“Anh Thẩm hả?” Giọng Quan Hạo cười mở, trong lòng Thẩm Bị hơi áy náy, “À, là tôi. Có gì không Quan Hạo?”

“Không có gì to tát đâu, tôi hẹn mấy người bạn ấy mà, anh muốn đi không?”

“À...” Thẩm Bị nhìn bóng người bận rộn trong phòng bếp, “Không, tối nay tôi có hẹn rồi.”

“Vậy à, vậy lần sau ha!” Quan Hạo làm như chưa biết gì, cũng không miễn cưỡng, “Phải rồi, hôm đó lúc anh đi ấy, có bảo là đi đón cô nàng nào ấy, được thì dẫn ra cho anh em gặp mặt với!” Trước khi cúp máy, Quan Hạo bồi thêm một câu.

Thẩm Bị dờ ra, đứng rồi, sớm muộn gì anh cũng phải đưa Thảo Thảo đến gặp Quan Hạo!

Đầu bên kia điện thoại cười giòn tan, tiếp theo là tiếng cúp máy “tút TUT TUT”.

Quan Hạo ngưng cười, mày đen che phủ khắp người, quăng mạnh điện thoại lên bàn. Cạch cạch cạch, điện thoại tốt, rơi xuống đất mà vẫn không hề hấn gì.

“Thẩm Bị!”

Trên bàn toàn là ảnh chụp và tài liệu vừa nhận được. Đó là những tấm hình Thảo Thảo và Thẩm Bị ôm ấp nhau trước cửa trung tâm Ginza vô cùng bắt mắt.

Quan Hạo hung dữ nện tay xuống bàn cái “rầm”, “Đôi nam nữ chó má! Đợi mà xem!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Giữa tin tức về thẩm bị và tiền, cô chọn cái nào?

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Sau kì nghỉ Quốc khánh, mọi thứ lại trở lại như cũ. Thảo Thảo nói cô muốn suy nghĩ thêm nên Thẩm Bị cũng không ép gì. Qua Quốc khánh, Trương La trả xe cho công ty, Thẩm Bị lái chiếc BMW X5 đi vi vu khắp nơi. Ngày qua ngày như đôi vợ chồng già. Dù mỗi tối thường có tiệc xã giao, nhưng Thẩm Bị luôn về nhà trước 11 giờ 30. Thảo Thảo vốn chẳng mong chờ người đàn ông này đồng ý làm gì với mình, nhưng hành động của Thẩm Bị vô tình làm Thảo Thảo an tâm rất nhiều. Tâm lý phụ nữ giống như cán cân tinh vi khẽ nghiêng một bên vậy.

Thẩm Bị vẫn hồn nhiên không biết, vẫn bình thản sống qua ngày theo ý mình. Cuối tuần anh lái chiếc BMW chở Thảo Thảo lên dốc Dã Tam chơi một chuyến. Hít thở không khí trong lành, ôm bà xã, Thẩm Bị cảm thấy cuộc đời thật yên bình, tinh thần phấn chấn ăn sạch nguyên con dê nướng. Thảo Thảo không chịu nổi vị gây của thịt dê nên ngồi bên cạnh xoi xiên que, làm người đàn ông bên cạnh nhạo báng chẳng nề nang, sau đó Thẩm Bị nói: “Em đó, phải sinh con trai cho anh, chẳng phải ở nhà không thích ăn thịt à, bực ghê!”

Thảo Thảo khẽ run trong lòng, chẳng nói gì. Cảm thấy như có gì đó giữ lấy cô, cô dựa sát vào người đàn ông bên cạnh. Tội, có lẽ Thẩm Bị quá mệt nên nằm chưa đến năm phút đã ngủ khò. Thảo Thảo tẩm xong lên ngồi cạnh giường, nhẹ nhàng thoa tinh dầu phục hồi đã điều chế lên mặt, trong tiếng ngáy kéo dài có tiết tấu của Thẩm Bị, Thảo Thảo nhẹ người chưa từng có.

Chủ nhật, hai người chuẩn bị về nhà. Thẩm Bị phản nản chẳng có hoạt động gì mới, thế là Thảo Thảo sức nghĩ ra trò mình lái xe ở phía sau, để Thẩm Bị chạy marathon đường dài ở phía trước!

Mới đầu Thẩm Bị khoe tài, chạy được một lúc thì ngại mất mặt, lại chạy tiếp, khi đạt đến trạng thái runner's high (*) của vận động sinh lý thì dễ dàng hơn nhiều, càng chạy càng hăng. Chạy được 5km, Thảo Thảo thấy anh thi thoảng bỏ sung nước mà vẫn không ngừng lại, cô hơi sợ, bảo anh dừng lại mấy lần, nhưng lần nào cũng bị lắc tay từ chối. Thảo Thảo đạp chân ga chạy lên trước, dừng xe bên đường, khóa xe cẩn thận rồi cản Thẩm Bị lại.

(*) Runner's high là trạng thái khi luyện tập thể dục (đặc biệt là chạy bộ đường dài), sau khi đạt được “điểm tới hạn” thì tiếp tục giữ vững ý chí và chạy tiếp, đồng thời hít thở sâu, điều chỉnh tốc độ, khi đó hơi thở và động tác sẽ nhẹ nhàng thoải mái.

Thẩm Bị thấy Thảo Thảo chống nạnh hung dữ đứng ven đường từ xa thì lắc đầu bó tay, từ từ dừng chạy đi tới. Thảo Thảo vội chạy lại đưa bình nước cho anh. Thẩm Bị mở nắp bình, ngửa đầu đổ hết lên đầu, rồi lắc đầu thật mạnh, Thảo Thảo “ôi” một tiếng rồi nhảy vào bụi cỏ ven đường cảm tức nhìn anh, Thẩm Bị chẳng còn hơi sức đâu mà cười lớn, nhưng giữa mày nhìn rất vui vẻ!

Thảo Thảo liếc anh, quay lại chiếc xe đang đậu ở đằng xa, cầm khăn lông và áo khoác đứng bên xe đợi Thẩm Bị. Lúc Thẩm Bị lại gần, thấy mồ hôi anh đã ráo ráo cô mới cho anh mặc áo vào, lại bảo anh đi dạo một chút mới được lên xe. Lên xe rồi, Thẩm Bị thở phào nói, “Cái này còn thoải mái hơn ở phòng tập nữa!”

Thảo Thảo lái xe, đáp: “Thế cuối tuần chúng ta ra ngoài nhiều chút nhé.”

Thẩm Bị đồng ý: “Được đó, em cũng chạy nha?”

“Không đâu, mệt như trâu ấy.”

“Em không chạy thì anh cũng không.” Thẩm Bị ngang ngược bô bô, thoải mái ngửa đầu ra sau.

Thảo Thảo bảo: “Chạy làm chân thô lấm, xấu chết đi được. Em tập yoga được rồi.”

“Yoga? À, là cái vận căng cơ á hả! Ngày thường em tập nhiều rồi, cuối tuần đổi cái khác đi.”

Thẩm Bị ngồi thẳng lên, cười tít mắt nhìn Thảo Thảo.

Thảo Thảo nghĩ rồi đáp: “Để sau đi!”

Thế này là gần như đồng ý rồi, Thẩm Bị mở bình nước, uống từ từ: “Hồi đó lúc còn ở quân đội, chạy vũ trang việt dã, mang giày da nặng, cồng vật nặng 9 kg, chạy 5km trong 20 phút, chặc chặc, thời đó trẻ biết bao!” Thẩm Bị hoài niệm vô cùng.

Thảo Thảo thầm nhẩm tính, kinh ngạc: “Kì lục thế giới ở Olympic 5000m mới hơn 13 phút, anh vác nặng chạy 20 phút, vậy sao không tham gia thi đấu?”

Thẩm Bị nói: “Xoài, vậy mà em đã ngạc nhiên rồi? Nói cho em hay, chạy vũ trang việt dã trong bộ đội đạt tiêu chuẩn là 19 phút. Anh còn chưa đạt tiêu chuẩn đây!”

Thảo Thảo càng kinh ngạc hơn: “Vậy là ngon rồi, toàn bộ nhân dân giải phóng quân quả thật là đại bản doanh quán quân nha! Ông Mã Tuấn Nhân (**) chưa chắc đã trâu bò, mà chủ tịch Quân ủy Trung ương mới là người trâu bò nhất của Olympic!”

(**) Mã Tuấn Nhân: huấn luyện viên điền kinh huyền thoại của Trung Quốc.

Thẩm Bị nheo mắt nói: “Gần thế đó!”

Thảo Thảo đẩy anh một cái: “Nhắm quá đi, anh bớt khoác lác giùm cái!”

Thẩm Bị cười: “Đâu có, anh nói thật mà. Chẳng nhiều người đạt tiêu chuẩn đâu, giống anh thế này đã khá rồi đấy. Đa phần binh sĩ có thể khống chế trong tầm 21 phút thôi.”

Thảo Thảo ồ lên, lái xe qua miệng núi, dần dần vào thành phố. Cô nhìn vào kính chiếu hậu, núi non xa xa, cư dân thưa thớt, càng đi càng xa, càng đi càng mờ dần.

Thình lình Thẩm Bị nói: “Thảo Thảo, mai chúng ta đi đăng kí đi?”

Thảo Thảo hơi hoảng hốt giữ im lặng, lần này không cau mày, mà mang tai đỏ ửng! Thẩm Bị nhìn thấy, trong lòng vui vẻ, biết mình đã thành công được tám chính phần rồi, anh cũng không ép cô đồng ý ngay, về nhà ngủ một giấc, nghỉ ngơi cho khỏe!

Chạy đường dài thay đổi hoàn toàn chức năng sinh lý và trạng thái tinh thần của Thẩm Bị, Thảo Thảo càng thân mật với anh hơn. Nghi ngơi cả buổi chiều, tới tối, cuối cùng dưới trạng thái “quên nhắc” của Thảo Thảo, Thẩm Bị hưng phấn nhìn “em trai” và “em gái” lần đầu tiên “tay trong tay” thành công!

Thảo Thảo tỉnh ngày, dù bây giờ không phải kỳ an toàn nhưng cũng chưa chắc nói có là có. Do đó, cô không khăn trương, nhưng khi cảm giác da thịt kháng khí từ trong ra ngoài xuất hiện lại, thì giới hạn phòng bị cuối cùng trong lòng Thảo Thảo sụp đổ ngay tức thì. Cô bầu chặt lưng Thẩm Bị, cắn mạnh lên đầu vai anh, bật khóc.

Cô không biết mình khóc cái gì, sao lại khóc? Chẳng qua muốn khóc thôi, rất đau lòng kèm theo chút vui vẻ. Cảm giác này làm cô xấu hổ nhưng không có cách nào cản được, hai cảm giác buông thả và nhục nhã phân biệt rất rõ ràng, nhưng đều mạnh mẽ như nhau, đồng thời cuộn cuộn rít gào đổ ập vào cô, những khoái cảm mà Thẩm Bị mang đến cho cô, cô chỉ đón lấy mà không có cách gì chống lại!

Thẩm Bị cũng kích động, quên mất tiêu chuyện đưa trẻ đang quán lấy anh, quan sát anh. Vui cơ thể mình vào Thảo Thảo, cả người lẫn tâm hồn đều hưởng thụ cảm giác thỏa mãn và an toàn mà người phụ nữ này mang đến cho anh. Cho dù đã rút ra rồi nhưng anh vẫn ôm chặt cô như cũ, cảm nhận cảm giác da thịt kháng khí, thật viên mãn!

Trung thu qua rồi, vầng trăng vẫn ở trên bầu trời cao vời vợi nhưng đã khuyết. Thật ra một tháng có 30 ngày, phần lớn đều là ánh trăng khuyết ấy nắm giữ bầu trời sao. Ngày trời qua cũng không dữ dội, có vui có buồn đúng không? Thế sự dối đời, tâm tình tốt xấu, là ánh trăng nào đây?

Sáng hôm sau, Thẩm Bị tỉnh giấc, vừa mở điện thoại thì thấy Tiểu Kiều nhắn tới: “Thẩm tổng ạ? Xảy ra chuyện rồi. Người bên viện kiểm sát đang đợi anh ở phòng làm việc đó.”

Thảo Thảo nhìn đồng hồ, đã gần 10 giờ rồi, cô chẳng thèm bật điện thoại mà chạy vội vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Thẩm Bị cầm điện thoại dờ ra: Viện kiểm sát đến? Tại sao?

Nỗi sợ hãi khổng lồ bao trùm lấy anh, Thẩm Bị nhớ lại những ngày bị thẩm tra, dù đã được thả ra, nhưng khi đi đường đều bị người ta chỉ chỉ trò trò, người quen cũng chào hỏi khác thường hơn trước, chứ đừng nói đến những tên từng là cấp dưới của anh, kẻ cả đám lính của anh!

Chẳng lẽ chuyện cũ lại tái diễn sao?

Điện thoại lại vang lên, lần này là tài xế Tiểu Trương gọi đến: “Alo, tôi là Thẩm Bị.”

“Đoàn trưởng!” Giọng Tiểu Trương rất nghiêm túc, cũng rất kiên quyết: “Cho dù người khác nói thế nào, tôi cũng tin anh!”

Mí mắt Thẩm Bị nặng nề: “Trong công ty truyền ra hết rồi à?” Thứ gọi là bí mật đã không còn là bí mật nữa, đang nói thì xe của viện kiểm sát, viện tư pháp, cơ quan công an huỳnh hoang dừng ở nơi nào đó. Có lúc, tin đồn cũng là công cụ chính thức.

Tiểu Trương nói: “Dạ, bọn họ nói là đưa nhận hỏi lộ.”

Thẩm Bị cười khẩy, đầu năm nay ai không hỏi lộ? Có mấy kẻ không ăn hỏi lộ chứ! Anh rất rõ, e là người ta đã ghim mình rồi. Cũng được, quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Xem thử đối phương muốn làm gì trước đã!

“Cám ơn cậu, Tiểu Trương.” Thẩm Bị không biết nói gì nữa, chỉ đáp lại bằng một câu đơn giản.

Cúp máy, Thảo Thảo ra khỏi nhà tắm thì thấy mặt mày Thẩm Bị nặng nề, thần thờ nằm đó, cô chưa từng thấy anh như vậy: “Sao vậy? Anh không sao chứ?” Cô nhìn điện thoại, hình như vừa rồi có hai cuộc gọi đến.

Thẩm Bị như tỉnh mộng, xua tay tỏ ý không sao: “Anh tắm cái đã.”

Chắc chắn đã có chuyện, Thảo Thảo không cần Thẩm Bị. Cô đau lòng khi thấy sắc mặt tái mét của anh. Là chuyện gì mà có thể làm Thẩm Bị sợ hãi như thế?

Lúc tắm xong đi ra, Thẩm Bị vẫn do dự không biết có nên nói với Thảo Thảo những việc này hay không, với lại hôm nay cũng không thể đi đăng ký kết hôn được rồi. Thảo Thảo đưa cho anh ly sữa nóng và bánh mì: “Điện thoại anh kêu liên tục, có chuyện gấp hả? Anh mau thay đồ đi làm đi.”

“Thảo Thảo...” Thẩm Bị hơi khó chịu, cố gắng để giọng mình bình thường, “Nay... à, hơi bận... có thể không đi được!” Nói xong anh mới phát hiện mình giống như mấy thằng vô trách nhiệm tìm lý do tội tệ nhất vậy.

Sắc mặt Thảo Thảo vẫn như thường, không có thay đổi gì ghê gớm. Thẩm Bị thay đồ xong, muốn tìm cảm xúc phẫn nộ hoặc tức giận trên mặt cô, nhưng không thấy gì, trong lòng anh càng thêm sợ hãi.

Thảo Thảo giúp anh chỉnh trang quần áo, nói: “Điện thoại, bóp tiền, chìa khóa, anh cầm theo chưa?”

Hả? Lúc này Thẩm Bị mới nhớ mình không cầm theo chìa khóa, bèn vội lấy rồi bỏ vào túi. Hai người một trước một sau ra khỏi nhà.

Ở trên xe, Tiểu Kiều lại gọi liên tục, Thẩm Bị bảo cô ấy nói với người ta cứ bình tĩnh chờ dừng vội, anh đang trên đường đến công ty. Thảo Thảo như không nghe thấy, thi thoảng gõ nhịp theo nhạc trong radio.

Thẩm Bị vô thức siết chặt vô-lăng, nếu... anh thật sự... Thảo Thảo sẽ...

Khóe mắt Thảo Thảo liếc nhìn tay Thẩm Bị, khớp xương trên mu bàn tay anh gồ lên, gân xanh hiện ra rõ ràng. Cô giờ tay vỗ nhẹ lên nó, tay cô trắng trẻo hơn tay anh nhiều!

Thẩm Bị đang có tâm sự, đột nhiên bị cô chạm vào, tay bắt gặp run cầm cập, anh quay đầu sang. Thảo Thảo đang cười anh: “Em trắng hơn anh nhiều!”

Thảo Thảo vốn định nói với anh, cho dù khó khăn cách mấy cuối cùng cũng sẽ qua thôi. Nhưng lúc nhìn vào ánh mắt anh, cô lại không nói ra câu đó được. Cô và anh giống nhau, chẳng cần lời lẽ, cũng chẳng tin lời lẽ, cuối cùng chẳng nói được gì cả. Đợi khi anh muốn nói thì cô sẽ không keo kiệt lòng tốt của mình. Nhưng lúc này, anh không muốn nói, vậy cô cũng sẽ không cố chấp chạm vào nó.

Do đó, Quan Hạo nói Thảo Thảo không quan tâm anh ta, rồi sau này Quan Hạo lại bảo Thảo Thảo quá lải nhải. Cho đến khi ly hôn rồi, Thảo Thảo mới hiểu rõ rằng thời cơ rất quan trọng. Mà khéo sao cô lại là người không biết nắm bắt, nếu đã như thế thì cũng chẳng cần chạy theo suy nghĩ của người ta làm gì.

Chờ đợi, đi trên con đường của mình, ngắm nhìn phong cảnh ven đường. Anh đến làm bạn cùng em, nhưng thứ em có thể cho anh chỉ có những cái này -
- Nhìn đi, hoa cỏ kia đẹp làm sao!

Thẩm Bị nương theo ánh mắt Thảo Thảo nhìn mu bàn tay kề nhau của hai người, lại nương theo mu bàn tay cô nhìn vào mắt cô, vừa ảm áp lại hài hước. Những sợ hãi và phiền muộn đã biến mất không còn! Thẩm Bị nhớ lại rằng hôm nay có rất nhiều việc phải làm, chẳng hạn như, đôi tay trắng nõn nhỏ xinh cùng hàm răng sắc bén của Thảo Thảo.

Thẩm Bị thấy vai hơi đau, tối qua suýt nữa cô đã cán đứt thịt anh rồi!

“Ừ, đúng đó, trắng như răng em vậy!” Thẩm Bị cười xấu xa.

Thảo Thảo rút tay về, lật qua lật lại, rồi nhìn nhìn rằng mình trong gương, sau đó xoa nhẹ vai Thẩm Bị, hỏi: “Còn đau không?” Cắn chặt máu luôn, Thảo Thảo không thừa nhận mình cố ý làm thế. Thẩm Bị giải thích “hợp lý” là: Em sướng đến co giật luôn!

Vui đùa hài hước đã đi vào đầu hai người, ý cười tự trong tim.

Sắp đến Quốc Mậu, lúc xuống xe, Thảo Thảo chồm qua hôn Thẩm Bị, rồi nói một câu: “Em yêu anh!”

Thẩm Bị cười gượng nhìn Thảo Thảo vào cao ốc, không biết Thảo Thảo sẽ còn yêu một tên tội phạm nữa không?

Trong lòng Thảo Thảo buồn bã, trước mặt Thẩm Bị cô vẫn giả vờ vô tâm. Nhưng lúc chỉ có một mình thì những bất an lo lắng đều lộ ra, lòng nặng trĩu đến nỗi hoảng loạn. Không biết Thẩm Bị có chuyện gì, cũng không biết tại sao Tiểu Kiều lại gọi điện liên tục, “người ta” trong miệng Thẩm Bị là ai? Một đồng vấn đề gần như làm cô điên lên. Chỉ muốn gọi điện cho Thẩm Bị ngay tức khắc bảo anh nói cho rõ ràng!

“Thảo Thảo, vào đây một lát.” Giọng Phùng Thượng Hương từ văn phòng vọng ra. Cô ấy luôn cao giọng kiêu đó làm người trong công ty đều ghét. Chỉ có duy nhất một người từ trước đến giờ luôn cười ha ha, không dám gào to với ai, đó là luật sư Lỗ, mọi người thường gọi là “Lỗ Bò Tát”, “Lỗ Phật”. Ngoài mặt mày tươi cười và tốt bụng ra, Lỗ Phật còn có bản lĩnh xứng đáng với biệt danh này. Anh ấy là luật sư hình sự, cả đời anh ấy cứu rất nhiều người thoát khỏi tội tày đình!

Dù không thiếu những chuyện tội ác tày trời, nhưng lão Lỗ từng nói, miễn là luật pháp cho anh ta cơ hội thì nên để anh ta hưởng nó. Lão Lỗ là một trong những thần tượng của cô.

Thảo Thảo vào phòng làm việc của Phùng Thượng Hương, cô ta nói mà chẳng thèm ngẩng đầu nhìn: “Đóng cửa!”

Thảo Thảo mù mờ đóng cửa. Thường ngày chẳng đóng cửa gì cả. Tiểu Vương bảo: làm vậy để cô ta dễ quát mắng người khác.

Thảo Thảo đứng bên cạnh đợi một lúc thì Phùng Thượng Hương mới ngẩng đầu nói: “Lần này cho cô cơ hội lựa chọn. Lương tháng 10 và tin tức về Thẩm Bị, cô chọn cái nào?”

Trước tháng 11 đã phát tiền nghỉ lễ và có cả tiền thưởng. Thảo Thảo chỉ cảm được mấy trăm tiền nghỉ lễ, Phùng Thượng Hương lắm mưu nhiều kế đã chặn mất tiền thưởng của cô. Nếu cô không đắm chìm trong tin về Thẩm Bị, thì chắc chắn cô sẽ lý luận với Phùng Thượng Hương một trận!

Thấy Thảo Thảo không trả lời, Phùng Thượng Hương cười: “Tiền thưởng bên kế toán tính bằng tiền lương.”

“Tin tức.” Thảo Thảo cảm thấy môi mình nặng trĩu, lát sau nói ra hai chữ ngắn gọn.

“Tháng này định tăng lương cho cô, nếu cô đậu kì thi tư pháp, thì có thể sẽ được chuyển làm luật sư thực tập, lương không ít đâu! Hay cô lại muốn tiêu tiền của đàn ông, biến Thẩm Bị thành Quan Hạo thứ hai?”

“Nói tin tức đi!” Thảo Thảo không biết nên giải thích thế nào nữa.

Có lẽ cô thuộc tuýp phụ nữ hết thuốc chữa, thương tích đầy mình cũng phải chui vào hầm chông, rất khó thoát khỏi, thấy cạm bẫy y hết cũng muốn nhảy vào. Thảo Thảo khinh bỉ mình, mình là con vật thích chui vào cạm bẫy, là loại không thể sống thiếu cạm bẫy. Nhảy xuống hay không chẳng còn ý nghĩa gì to tát!

Phùng Thượng Hương hứng thú nhìn Thảo Thảo: “Thảo Thảo, cô cũng là người học cao, lại theo nghề này, chắc không cần tôi nhắc là phụ nữ thì nên độc lập tự chủ đầu nhĩ? Chuyện của Thẩm Bị, anh ta tự giải quyết được, chẳng cần cô nhúng tay. Cô hy sinh như thế vô ích lắm.”

“Tôi chỉ muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nếu không trong lòng sẽ rất lo.”

“Cô muốn giúp anh ta?” Phùng Thượng Hương lắc đầu, “Đừng trông chờ vào tôi, tôi chỉ nghe đồn thôi, rồi tiết kiệm chi tiêu cho công ty.”

“Không làm phiền cô đâu, nói đi!”

“Sau này muốn làm phiền tôi chắc sẽ phải trả phí đấy.” Phùng Thượng Hương khoanh tay, “Tôi rất tò mò về cảm giác lên giường với quân nhân là như thế nào, hay là tìm lão Thẩm nhà cô trải nghiệm thử nhĩ.”

Thảo Thảo nóng mặt: “Luật sư Phùng, đùa quá trớn rồi đấy.”

“Tôi nói nghiêm túc mà. Đàn ông có thể chơi đàn bà, vậy tại sao đàn bà không thể chơi đàn ông? Muốn sướng thì mọi người cùng sướng chứ, Thảo Thảo, đừng giả vờ đoan trang với tôi. Cô dám nói cô chưa từng nghĩ thế không!”

Thảo Thảo đương nhiên đã từng nghĩ đến nó, với lại thể lực cô cũng làm được. May mà cô gặp được Thẩm Bị. Cuộc sống có rất nhiều chuyện tình cò, tình cò một lần có thể sẽ thay đổi phương hướng, sau đó sẽ tích lũy từ từ thành điều tất nhiên. Đợi đến khi nào quá nhiều điều tất nhiên khiến cuộc sống trở thành thứ nhàm chán, thì đột nhiên lại gặp được sự ngẫu nhiên, rồi lại rơi như thế không ngừng, cuối cùng rơi vào nơi nào đó không biết tên, rồi dừng ngay ở đó.

Cô từng hỏi Thẩm Bị, nếu chúng mình không gặp nhau thì sẽ ra sao? Thẩm Bị nói, gặp thì gặp thôi, vừa ý thì ra tay liền, ai mà rảnh rỗi ngồi nghĩ. “Nếu không gặp thì thế nào” mới phải chứ!

Nay Phùng Thượng Hương hỏi cô điều này, đột nhiên cô nhớ lại câu trả lời của Thẩm Bị. Có vài đáp án đã có sẵn rồi.

“Sau này bàn đi. Luật sư Phùng, Thẩm Bị bị sao vậy?”

Phùng Thượng Hương nghiêng đầu quan sát Thảo Thảo hồi lâu, lắc đầu nói: “Thảo Thảo, đàn ông sẽ hủy hoại đời cô.”

Thảo Thảo nhún vai, “Cầu mong ông trời thương tôi, ban cho tôi người đàn ông tốt. Tôi nhất định sẽ giữ chặt anh ấy!”

“Quan Hạo có tính không?”

“Đương nhiên không.”

“Suýt nữa anh ta đã hủy hoại cô rồi.”

“May mà tôi vẫn còn sống.”

Hai người nói qua nói lại, nói đến đây thì không nói nữa. Hai người nhìn đối phương như phân tài cao thấp giữa sự dịu dàng của mình cùng niềm tự tin mạnh mẽ của ta, đương nhiên đó chỉ là giả sử.

Phùng Thượng Hương mở miệng: “Cô còn nhớ vụ án nhận hối lộ của vị quan cấp cao vào nửa năm trước không? Có người tố cáo, Thẩm Bị cũng có tham gia đưa hối lộ trong vụ án đó.”

“Thẩm Bị có dự án trong đó?”

“Cái này thì tôi không rõ, cô có thể tự tìm hiểu thử. Nhưng, vụ án này liên quan đến người ở trên, không rõ tình trạng này là điều tra kỹ càng hay thủ thuật che mắt. Lúc trước, tôi từng hỏi bên viện kiểm sát, hôm qua họ mới nói với cô. Xem ra, Thẩm Bị đã đắc tội ai rồi.”

“À?” Thảo Thảo cup mắt.

“Sao tôi biết!” Phùng Thượng Hương bật cười, nhẹ nhàng bảo, “Được rồi, hôm nay có thể giảm được một khoản tiền. Lúc phát lương tôi sẽ nói với kế toán tính thẳng vào phí tư vấn của tôi.”

Thảo Thảo bó tay gật đầu: “Cảm ơn cô.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Quân tử báo thù

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Tin tức Phùng Thượng Hương cung cấp quá ít mà còn làm lỡ cả tháng lương của mình. Thảo Thảo rầu rĩ về lại chỗ ngồi. Tôn Nam Uy tinh thần sung mãn, mặt mày hồng hào. Xem ra anh ta không biết quan hệ giữa cô và Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ, cũng không biết việc Thẩm Bị đang bị hỏi thăm. Thảo Thảo hy vọng mình cũng vô tri như thế, vậy thì hạnh phúc biết bao.

“Thảo Thảo, tôi nghe nói rồi.” Tôn Nam Uy cười rồi nhào người lên tấm chắn bàn của Thảo Thảo, “Nghe nói lễ Quốc khánh bọn cô đã về một chuyến rồi?”

Cậu ta nói chuyện chẳng rõ ràng, Thảo Thảo trừng mắt, “Về đâu? Anh muốn nói gì thì nói thẳng đi.”

“He he, không có gì. Tiểu Văn hơi không vui, chuyện lớn thế này, cô ấy còn là người mai mối, hai người đã xác định rồi mà chẳng biết nhớ đến cô ấy tí nào, làm cô ấy khó chịu kia.”

Thảo Thảo nói: “À, chuyện đó... Haizz, lần sau tôi mời hai người một bữa. Coi như tôi sai đi.”

“Đừng để ý, cô ấy không giận cô đâu. Là Thẩm Bị không biết lý lẽ, làm người ai làm thế chứ, để cô dọn dẹp, Tiểu Văn muốn phục thù dùm cô đó!”

“Kệ mấy người nói sao cũng được, lần sau có dịp thì cùng ăn một bữa.”

“Được, tối nay nha. Gọi Thẩm Bị nữa, nhất định phải lôi anh ta đi.”

Thảo Thảo nghĩ rồi đáp: “Dao này anh ấy bận lắm, có thể không rút được chút thời gian nào đâu. Vậy đi, để tôi nói với Tiểu Văn một tiếng, đợi rảnh rồi sẽ kêu lão Thẩm mời cô ấy. Dù thế nào cũng phải cho cô ấy cơ hội phục thù chứ, đúng không?”

Tôn Nam Uy nhìn sắc mặt rồi ngấm lại lời Thảo Thảo nói, cẩn thận nhìn Thảo Thảo: “Sao thế, có chuyện gì à?”

Thảo Thảo ngạc nhiên về độ nhạy cảm của Tôn Nam Uy, cẩn thận lấp liếm: “Có chuyện gì chứ? Sau lễ còn cả đồng việc phải xử lý kia, của cả tuần ấy chứ, tôi thấy anh ấy không thể sắp xếp được thời gian mà thôi.”

Tôn Nam Uy nghi ngờ gật đầu rồi đưa một bộ hồ sơ ra: “Đây là tranh chấp lao động của Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ, người ta đã đưa đến trọng tài rồi. Cô có thời gian thì xử lý đi. Phải rồi, khi nào có kết quả thi thế?”

Thảo Thảo không nhận lấy bộ hồ sơ đó, nói: “Chắc giữa tháng mới có. Tôi không làm vụ của Úc Nghệ.”

“Hả? Tại sao?” Tôn Nam Uy ngạc nhiên.

Thảo Thảo nói: “Người đại diện pháp lý cho Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ là chồng cũ của tôi, còn giám đốc tài chính ủy thác anh chính là vợ hiện tại của anh ta, hôm qua chúng tôi mới gặp nhau xong, không ưa thì tan thôi.”

Tôn Nam Uy không kịp tiêu hóa, chỉ chỉ vào hồ sơ rồi lại trở trở vào Thảo Thảo, ơ ơ mấy tiếng mà chẳng nói được câu nào nên hờn. Nhưng Thảo Thảo

hiểu điều anh ta muốn nói gì: “Không biết có ý đồ gì nữa. Nhưng mà, chắc Quan Hạo là người công tư phân minh, chắc chắn anh ta đã xem xét kỹ rồi mới lựa chọn chúng ta, với lại anh cũng đảm nhận ủy thác của bên họ mà. Tôi nói cho anh biết là muốn anh hiểu rõ vấn đề trong đây, dặn trước một tiếng thôi. Thật ra, anh cũng có thể tìm người khác.”

Cuối cùng Tôn Nam Uy cũng cảm hòng, gật đầu rồi quay sang nhìn Tiểu Vương vẫn đang đứng hóng hớt: “Cô lại đây!”

Tiểu Vương đứng bật dậy, cười hi hi nhận lấy. Đợi Tôn Nam Uy đi rồi mới nói với Thảo Thảo: “Thảo Thảo, chị nói thật hả? Chị đã PK nữ vương đó à? Kết quả ra sao?”

Thảo Thảo đẩy cô nàng đang tò mò ra, nói: “Thua te tua! Thỏa mãn chưa! Nhanh về làm việc đi!”

“Ôi ôi, đừng vậy mà.” Tiểu Vương vội vàng kéo Thảo Thảo, “Chẳng lẽ chồng cũ vẫn còn vấn vương chị, nên à ta mới nghĩ cách đánh bại chị?”

Thảo Thảo đen mặt, môi mím thành đường thẳng. Tiểu Vương rút cổ, cười hi hi ngồi xuống: “Được rồi mà, coi như em chưa nói gì, chưa nói gì cả!”

Thảo Thảo từ từ ngồi xuống, suy nghĩ loạn cả lên, đầu đau vô cùng.

Sáng, không có điện thoại của Thẩm Bị.

Trưa cũng chẳng có.

Chiều cũng không.

Lúc tan làm, Thảo Thảo nhìn điện thoại vẫn im lìm mà hơi oán hận trong lòng. Dựa vào cái gì mà mình phải ngồi đây lo lắng muốn chết, còn anh ấy thì cứ ăn rang chịu đựng. Hoặc anh ấy vốn không coi mình là người bạn già!

Nghĩ vậy, mặt Thảo Thảo ươn ướt, nổi chua xót trào dâng. Miệng thì ngọt ngào, còn hành động thực tế thì lại phân anh chia em.

Đang nghĩ vẩn vơ thì ngoài cửa bỗng có tiếng cãi nhau om sòm. Tiểu Vương đang cắm mặt làm việc bất ngờ bật lên như thỏ, thì thầm nói: “Mẹ nó, Phùng Thượng Hương lại cãi nhau với người ta rồi!”

Thảo Thảo vội vàng chạy ra. Hành lang từ phòng làm việc chỗ cô đến quầy tiếp tân rộng gần 1m, hai bên hành lang đều là phòng họp san sát nhau. Ra khỏi hành lang là khu vực quầy tiếp tân đón khách rộng rãi. Sau lưng nhân viên tiếp tân là bức tường được trang trí thành giá sách sát đất, vừa nhìn thấy là cảm giác được hương sách tràn đầy cùng phong cách chuyên nghiệp.

Thảo Thảo dừng bước tại khu giao nhau giữa hành lang và khu tiếp khách, ngảnh cổ nhìn nhìn. Một người đàn ông trẻ tuổi, cao gầy đang nắm lấy cánh tay thon thả của Phùng Thượng Hương. Hình như tiếng la gáy gong hồ này là từ Phùng Thượng Hương: “Cậu dám!”

Người đàn ông chần chừ: “Tôi không dám!” Cậu ta ngoan ngoãn buông Phùng Thượng Hương ra: “Nhưng cô cũng đừng cho rằng tôi không dám bắt nạt cô.”

“Cool quá...” Giọng điệu mê trai của Tiểu Vương khẽ bay đến, Thảo Thảo nhìn cô nàng “thiếu nữ xinh tươi” bên cạnh, thở dài một hơi. Hy vọng Phùng Thượng Hương không nghe được.

“Cô là luật sư mà sao như chó khinh người thế? Tôi không đánh phụ nữ, nhưng đánh chó giỏi lắm đấy!” Người đàn ông trẻ tuổi khẽ nhếch mép, nhìn Phùng Thượng Hương với vẻ chế giễu.

Cánh tay Phùng Thượng Hương đỏ ửng, hôm nay cô ta mặc bộ đồ công sở màu trắng, càng tôn thêm sắc mặt nâu đỏ của cô ta. Máu da Phùng Thượng Hương khác với Thảo Thảo, đó là nước da ngăm khỏe mạnh đang được ưa chuộng. Lúc xấu hổ thì màu da sẽ trở thành màu nâu đỏ. Tiểu Vương ghé vào tai Thảo Thảo thì thầm: “Chị nhìn kia, luật sư Phùng đen ghê á!”

Thảo Thảo liếc cô ta cảnh cáo: “Nói nhỏ thôi!”

Phùng Thượng Hương có bao giờ chịu bị sỉ nhục kiểu này đâu, thế là liền chỉ tay ra cửa quát lớn: “Biến! Cậu biến ngay!”

Người đàn ông trẻ tuổi lườm cô ta, quay sang nhìn thấy bọn Thảo Thảo đang tụ thành tốp ở bên này thì cất bước đi đến. Phùng Thượng Hương không dám đụng chạm tay chân với cậu ta, vẫn đứng yên tại chỗ cắn môi đến trắng bệch. Thảo Thảo nghĩ là cô ấy muốn khóc.

Người đàn ông trẻ đi đến trước mặt bọn Thảo Thảo, Thảo Thảo bất giác bước sang bên cạnh. Quan hệ giữa Thảo Thảo và Phùng Thượng Hương vừa mới được cải thiện nên cô không muốn dính dáng đến mấy chuyện cô ấy không thích.

Thảo Thảo nhường đường, chừa ra khoảng trống. Tôn Nam Uy núp sau bọn Thảo Thảo, chưa kịp né đã bị bại lộ, anh ta ưỡn ngực cười ha ha.

Người đàn ông trẻ tuổi nở nụ cười để lộ hàm răng trắng tinh: “Cho hỏi, luật sư Đặng có ở đây không? Là Thẩm tổng bảo tôi đến đón luật sư Đặng.”

Soạt --- Toàn bộ ánh mắt (trừ Phùng Thượng Hương ra) đều bắn về phía Thảo Thảo.

Thảo Thảo chớp mắt, quyết định giải quyết việc lộn xộn nội bộ trước đã, chuyện của Phùng Thượng Hương tính sau: “Là tôi, Thẩm... à, Thẩm tổng của

các anh à?”

Khuôn mặt đen nhem của người đàn ông trẻ đó nở nụ cười thật thà, cứ như vừa rồi Phùng Thượng Hương tranh cãi ầm ĩ với không khí chứ không phải cậu ta vậy. Nhưng Thảo Thảo cảm thấy đôi mắt cậu ta rất sâu, nụ cười đó không phải xuất phát từ tâm.

“Tôi họ Trương, là tài xế của Thẩm tổng. Hôm nay Thẩm tổng quá bận nên bảo tôi đến đón chị về.”

Hồi đó, lúc Thẩm Bị không kịp đến đón cô thì cô luôn tự bắt taxi hoặc đi xe bus về. Hôm nay tự dưng anh lại kêu tài xế đến đón cô, quả thật hơi quái lạ.

Thảo Thảo vội nói: “À, thế thì... ờ cậu đợi chút, tôi dọn vài thứ đã.”

“Dạ!” Người đàn ông trẻ tìm thấy sofa liền ngồi xuống. Ngay lúc Thảo Thảo quay đi thì tình cờ thấy tư thế ngồi thẳng lưng rộng vai của cậu ta hơi quen quen. Lần đầu tiên Thẩm Bị gặp cô cũng ngồi kiểu này. Còn Phùng Thượng Hương cũng không còn đứng đó nữa.

Ngồi trên xe, Thảo Thảo hỏi: “À... cậu, cậu Trương...”

“À, gọi tôi là Tiểu Trương được rồi.” Cậu ta không tự ti không kiêu ngạo nói, tay vẫn nắm lấy vô lăng.

“Thẩm Bị...”

“Tôi nay Thẩm tổng có cuộc hẹn, sợ chị lo lắng nên bảo tôi đưa chị về nhà trước.”

“À, anh ấy vẫn ổn chứ?”

Cậu ta không nhúc nhích, nhưng Thảo Thảo vẫn cảm thấy hình như có người đang liếc nhìn mình. Cô nghe cậu ta đáp: “Ổn.”

Thảo Thảo biết rõ mình sẽ không moi được tin gì ở chỗ cậu ta nên dứt khoát không hỏi nữa.

Bầu không khí trong xe lặng im ngượng ngịu. Ngồi trên chiếc xe Audi ngày trước Thẩm Bị từng lái, chẳng qua sau khi trả xe lại cho công ty thì những món đồ linh tinh Thảo Thảo từng đặt trong xe đã không còn nữa. Cửa sổ được lau sạch bóng, hộp điều khiển khóa sắc bạc lạnh lùng, cộng thêm cậu tài xế trẻ tuổi, tất cả mang lại cho cô cảm giác như ngồi trên chiếc xe khác vậy.

Cậu chàng trẻ tuổi bật CD, toàn là những câu tiếng Anh truyền vào tai, cậu chàng hỏi: “À, chị muốn nghe nhạc không? Tôi đổi kênh cho chị.”

“Khỏi đi, nghe cái này được rồi.” Vào thời đại tiếng anh phổ biến thế này thì nó đặc biệt trầm ổn, khiến người ta nghĩ đến lễ phục đen tuyền cùng kiểu cúi người có phong độ. Giọng đọc trầm trầm, lúc lên lúc xuống làm tâm lý đang nhấp nhô của cô từ từ bình tĩnh lại.

“Tôi luôn cho rằng tiếng anh thuộc thập kỷ viết thư giấy, người viết thư với ngón tay thon dài, miệng đọc thành tiếng, cầm bút lông ngỗng trắng viết ra những dòng chữ xinh xắn, cuối cùng đóng thêm dấu đỏ ấn chương khắc hoa văn cổ của gia tộc. Thư kiểu này chính là thư tình hoặc thư đến từ trường Hogwarts. Chẳng phải hóa đơn hay tờ quảng cáo gì!”

Thảo Thảo trầm ngâm nghĩ ngợi rồi cười giễu. Cô quay sang nhìn Tiểu Trương: “Cậu đang học à?”

Tiểu Trương cười thật thà, hơi ngại ngùng: “Vâng, tôi chuẩn bị thi cấp 6.”

Thảo Thảo nói tiếp: “Cậu là... quân nhân hả?”

“Vâng, mà xuất ngũ rồi. Trước đây tôi là lính của Thẩm tổng.”

“À!” Thảo Thảo gật đầu, khó trách cô luôn thấy hai người họ có gì đó giống nhau lắm, thì ra chẳng những là quân nhân, mà còn là bộ đội nữa.

“Trước đây tôi là lính bắn tỉa, sau đó gặp sự cố, tay không dùng được nữa nên mới giải ngũ.”

Trong ấn tượng của Thảo Thảo, lính bắn tỉa đều có con mắt sắc bén, là sát thủ máu lạnh. Họ thường ẩn trong tối, suốt năm không thấy mặt trời, thỉnh thoảng cho người ta 1 phút sủng, bắn xong cũng không chạy đến kiểm tra xem người ta đã chết hay chưa. Nhưng, cậu trai trước mắt cô đây là người mày rậm mắt to, khuôn mặt vuông vức, mặt mày sáng láng, nào giống với người nấp trong bóng tối mà cô tưởng tượng chứ?

Thảo Thảo chớp mắt, không biết nói gì để khen người ta nữa.

Tiểu Trương cười bảo: “Cũng may lúc xuất ngũ đã gặp được Thẩm tổng. Anh ấy bảo tôi tiếp tục học lên, còn cho tôi làm tài xế để kiếm thêm chút thu nhập.”

“Nhà cậu ở đâu?”

“Lâm Nghi, tỉnh Sơn Đông, là một thị trấn nhỏ thôi.”

“À, cha mẹ đều ở quê hết hả?”

“Vâng, cùng với anh trai.” Cậu chàng cười mắc cỡ, “Giờ tôi còn chẳng nuôi nổi thân mình, đành phiền đến anh trai.”

Thảo Thảo gật đầu, không biết sao lại nghĩ đến Quan Hạo! Anh ta cũng từng nói thế, chẳng qua đó là lúc họ không có tiền.

Thảo Thảo cố gắng đuổi Quan Hạo ra khỏi suy nghĩ, Tiểu Trương cũng chẳng giỏi giao tiếp, thấy Thảo Thảo im lặng thì cũng không nói nữa. Đến cầu Tam Nguyên, xe cô chen chúc. Thảo Thảo nhớ đến chuyện hồi nãy, không biết tại sao Phùng Thượng Hương lại chọc giận cậu lính thật thà này nữa: “À phải rồi, vừa nãy... cậu với luật sư Phùng...”

Tiểu Trương nói như lẽ thường: “Ừa, cô ta họ Phùng hả? Tôi đang hỏi quây tiếp tân xem chị còn ở văn phòng không, rồi cô ta nói chen vào. Thái độ rất trịch thượng!”

Thảo Thảo thấy lạ lùng, anh chàng trông chẳng thích ai, sao lại phát cáu vì thái độ của Phùng Thượng Hương chứ? Thậm chí còn đòi đánh cô ấy nữa?

Tiểu Trương nói tiếp: “Tôi tưởng cô ta biết chị nên cũng hỏi cô ta như thế. Nào ngờ cô ta vừa nghe tôi nhắc đến Thẩm tổng bảo tôi đến đón chị thì nói... nói là – Không thân không thích, cũng chưa nghe nói chị đã kết hôn, sao dám để chị về đó?!” Thảo Thảo không thấy mặt cậu ta ứng đo gì cả, nhưng có thể thấy gân cổ cậu ta đang giật giật.

“Thẩm tổng không phải loại người như cô ta nói!”

Thảo Thảo biết rõ, cũng nghe nói đến kiểu người sùng bái cá nhân từ lâu rồi, cô tưởng ở thế kỉ 21 sẽ không có cơ hội chứng kiến, nhưng không ngờ lại thấy nó ở Thẩm Bị và anh chàng này. Tiểu Trương không cho phép ai nói xấu Thẩm Bị, nếu đối phương dám làm thế - bất kể là nam hay nữ, là người hay ma, cậu ta đều sẽ dạy cho 1 bài học! Thế mà Phùng Thượng Hương lại may mắn được trải nghiệm kiểu tình cảm cô hủ mà thuần khiết này.

Có lẽ sự sùng bái giữa hai người họ càng sâu nặng, càng cuồng nhiệt, càng gần gũi hơn cả minh tinh thần tượng nữa, tình cảm này đáng được tôn trọng. Mà người có được tình cảm này thì bản thân họ hẳn là phải có chỗ hơn người nhỉ?

Thảo Thảo nhớ đến điểm tốt của Thẩm Bị, trước mắt hiện lên dáng vẻ cười ha ha ngốc nghếch lại hơi gian trá và hư hỏng của anh, làm người ta chẳng tôn trọng nổi. Cô nhắm mắt lại tưởng tượng, lúc tình nồng ý đậm thì cả người là mùi đàn ông đầy nam tính, ừ, có điểm khác nữa nhưng hoàn toàn không phải kiểu tôn trọng ấy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thảo Thảo không thấy Thẩm Bị có điểm nào đáng được người ta kính ngưỡng như thế, bèn tự an ủi mình: “Tốt xấu gì cũng có người kính trọng anh ấy, dù có bị lừa thì cũng chịu được!”

Thảo Thảo nói: “Luật sư Phùng nói năng chua ngoa, nhưng hoàn toàn không có ác ý. Thật ngại quá, tôi thay cô ấy xin lỗi cậu.”

Tiểu Trương vội bảo: “Không có gì đâu. Nhưng cô ấy nói đoàn trưởng kiểu đó, còn nói cái gì mà cấp dưới cũng là loại người như thế, nên tôi mới thấy quá đáng!”

Thảo Thảo thầm mắng trong lòng, Phùng Thượng Hương chuyên gia nói móc người ta như thế. Ngoài công việc ra, cô ấy là người rất có cá tính trong cuộc sống. Yêu là yêu, hận là hận. Cô ấy là người yêu ai yêu cả đường đi lối về, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng. Giờ cô ấy vừa yêu vừa hận Thẩm Bị, thấy cấp dưới của Thẩm Bị thì nói vài câu cũng chẳng gì lạ, ăn nói chua ngoa là điều hiển nhiên rồi. Thảo Thảo hoài nghi lúc Phùng Thượng Hương nói thế có phải đã xem cậu ta thành Thẩm Bị không nhỉ?

Mà giờ có nói cũng chẳng có tác dụng gì, Thảo Thảo liền bảo: “Hả, còn có chuyện đó nữa hả! Thành thật xin lỗi cậu, cậu đừng để ý!”

Tiểu Trương mỉm cười, không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Biết, anh ấy là chồng sắp cưới của tôi

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Tiểu Trương đưa Thảo Thảo về dưới lầu rồi lái xe đi ngay.

Thảo Thảo vừa đi vừa lấy chìa khóa thì thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gọi loáng thoáng: “Thảo Thảo? Đặng Thảo Thảo?!”

Giọng nói quen thuộc làm cô cứng đờ tại chỗ, là anh ta? Sao anh ta tìm tới đây được?

Cô chẳng biết mình đã quay người lại như thế nào, Quan Hạo vui mừng bước đến trước mặt cô, cô xoay xâu chìa khóa trong tay: “Sao lại là em? Em... sống ở khu này?”

Quan Hạo ngượng ngùng. Thảo Thảo lại lấy làm lạ, đột ngột hỏi tiếp: “Sao anh lại ở đây?”

Quan Hạo mỉm cười trả lời, không rõ có dụng ý gì: “Câu này là anh hỏi trước, nên em phải trả lời trước mới đúng.”

Thảo Thảo nhìn lối vào của khu nhà độc lập, bảo vệ đang chú ý về phía này: “Sống ở đâu cũng được cả. Tại sao sống ở đây lại không được?”

Quan Hạo nhìn theo ánh mắt cô, lúng túng hỏi: “Em cũng sống ở khu này?”

Thảo Thảo cau mày, Quan Hạo nhận ra mình hỏi hơi đột ngột thì hơi ngượng ngùng cười cười.

Thảo Thảo lại hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Quan Hạo nói: “Anh đến tìm bạn, nghe nói anh ấy gặp chuyện nên anh đến xem thử mình có giúp được gì không.”

Thảo Thảo nói tiếp: “Thế không phiền anh nữa, tôi đi trước.”

“Khoan đã.” Quan Hạo dường như không nhận được: “Em thật sự sống ở đây à?”

“Có vấn đề gì?”

“Có một chút.”

“Liên quan tới tôi?”

“Không biết.”

Thảo Thảo nhìn Quan Hạo, Quan Hạo thần nhiên nhìn lại, đôi mắt trong sáng của anh ta làm cô cảm thấy hình như mình quá thô lỗ, bèn hỏi: “Có vấn đề gì?”

Quan Hạo nói: “Bạn anh cũng sống ở khu này.” Anh ta nhìn Thảo Thảo rồi chỉ vào lối vào tòa nhà: “Tầng 20, còn em?”

Thảo Thảo gật đầu, không nói gì.

Quan Hạo ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao cao: “Anh ấy độc thân, nhưng...” Rồi anh ta cười gượng: “Cùng với cô gái họ Đặng, nghe nói là... Thôi bỏ đi, những tòa nhà kiểu này, bốn hộ một cầu thang, một tầng ba cầu thang, nhà đối diện cũng chẳng quen biết nhau.” Anh ta nói năng lộn xộn: “Xem như anh nghĩ lung tung đi.”

Thảo Thảo nhìn dáng vẻ ngập ngừng của anh ta, vẻ mặt nhả nhặn cộng thêm chút lo lắng thì tim đập mạnh, đột nhiên nổi hận trong cô không còn mạnh mẽ như trước nữa. Cần gì chứ? Nếu nói đến người sai, vậy thì bản thân cô cũng không phải không có trách nhiệm gì, cần gì phải giống kẻ thù thế chứ. Trong lòng cô nhẹ nhõm nên có tâm trạng nói vài câu với anh ta: “Bạn anh tên gì?”

Quan Hạo nhìn Thảo Thảo, từ tốn nói ra hai chữ, rõ ràng chính xác: “Thẩm Bị.”

Vành tai Thảo Thảo nóng ran, đầu óc như loạn lên.

Cô hiểu rồi, ngay từ đầu Quan Hạo đã biết rồi, hoặc nói khách quan thì anh ta đã nghi ngờ quan hệ giữa cô và Thẩm Bị, nói dài dòng thế chẳng qua anh ta đang rào đón cô mà thôi!

Thảo Thảo đẩy mắt kính, vén tóc đang tán loạn sang bên, đứng thẳng người nói: “Biết, anh ấy là chồng sắp cưới của tôi.”

“Vậy à?” Quan Hạo khẽ run, “Sao không nghe anh ấy nói nhỉ? Chồng sắp cưới? Thảo Thảo, em đang đùa à? Em, em không phải loại người đó? Anh nhớ em không thiếu tiền!”

Sắc mặt Quan Hạo phức tạp, châm biếm, kinh ngạc lại thương xót, thậm chí trong lời nói còn ẩn chứa chút độc ác. Dáng vẻ cười toe toét nói câu “Em đừng đùa” của anh ta; đôi mắt híp lại giống như muốn nói “Anh không tin!”

Nhưng Thảo Thảo lại cảm thấy đôi mắt đen đó cứ như địa ngục không đáy, gió lạnh thổi vù vù, lạnh buốt xương. Cô không biết mình có thật sự hiểu rõ Quan Hạo không, mà cô cảm thấy anh ta không có ý tốt; hay chính vì chuyện trong quá khứ mà cô có thành kiến với anh ta. Quan Hạo thế này làm cô cảm thấy rất buồn nôn!

Thảo Thảo nói: “Nam chưa cưới, nữ chưa gả, tôi chẳng thấy có gì bất thường cả.”

“Nhưng Thẩm Bị không phải kiểu người sẽ cưới em!” Quan Hạo hơi gấp gáp, “Thảo Thảo, em... em bị lừa rồi! Thẩm Bị từng chính miệng khoe với bọn anh rằng anh ta đang bao gái.”

“Trơ trẽn!” Thảo Thảo dứt khoát cắt lời Quan Hạo, “Đừng nói với tôi mấy chuyện thối nát đó của mấy người, bần tai tôi!”

“Nhưng Thẩm Bị chính là loại người đó!” Quan Hạo nói như đinh đóng cột, “Thảo Thảo, em bị lừa rồi! Anh thừa nhận, anh ta từng là lính, rất hấp dẫn!

Nhưng không phải những ai từng là lính đều tốt cả, huống hồ anh ta từng bị trục xuất khỏi quân đội do tác phong không đứng đắn. Từ khi anh ta bắt đầu bước vào công ty này, anh đã là nhà cung cấp cho anh ta. Có thể nói anh đã chứng kiến anh ta lăn lộn từng bước như thế nào. Thảo, em quá ngây thơ rồi, em không hề biết anh ta rất hận phụ nữ, ghét phụ nữ cỡ nào!”

Thảo Thảo nheo mắt lại, bình thần nói: “Đúng là tôi quá ngây thơ.” Cô nhìn xuống đất rồi nói tiếp, “Không hiểu rõ Thẩm Bị, không hiểu rõ đàn ông sẽ có suy nghĩ lạ lùng gì. Trước đây tôi không hiểu, bây giờ cũng không. Quan Hạo, nói trắng ra thì, cách làm người của anh và Thẩm Bị đều giống nhau, tôi thà tin anh ấy còn hơn. Coi như tôi xúc động đi.” Thảo Thảo thở dài một tiếng, cười cười giống như nhận mệnh, nhìn thẳng vào Quan Hạo rồi nói: “Nếu anh đã có lòng nhắc nhở, vậy thì tôi xin nhận lấy.”

Quan Hạo nói không nên lời, anh ta không ngờ Thảo Thảo lại cố chấp như thế. Nhất là câu nói nhẹ nhàng thẳng thắn của cô: “Thà rằng tin Thẩm Bị!” Nó giống như cái bạt tai tát mạnh vào mặt anh ta, nóng rát vô cùng, nhưng anh ta không có lời nào để phản bác.

Hai người nhìn nhau một lúc, Thảo Thảo lại nói: “Thẩm Bị không có nhà, hôm khác anh đến đi. Tôi đi trước.”

Quan Hạo vội giơ tay cản cô: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, lần gặp trước, anh ngờ đã liên lạc được với em, nhưng không ngờ lại đứt đoạn. Có phải em bị mất điện thoại rồi không?”

Thảo Thảo nhìn anh ta rồi hỏi: “Có việc gì không?”

“Ha ha, suy cho cùng thì mình từng có duyên phận, giữ liên lạc với nhau cũng là chuyện nên làm.” Quan Hạo nói đường hoàng, “Chẳng phải em từng nói chia tay vẫn làm bạn đó sao?”

Thảo Thảo đáp: “Không cùng chí hướng không thể chung đường. Trước đây tôi nói sai rồi.” Nói rồi Thảo Thảo xoay người muốn rời khỏi đây.

“Áy, em đừng đi!” Quan Hạo ngăn cô lại, cánh tay anh ta không nhúc nhích, bờ vai chạm vào ngực cô như có như không. Thảo Thảo nhảy bật ra giống như bị điện giật, mím chặt môi.

“Được rồi, được rồi, anh nói sai rồi, được chưa? Hìhì!” Quan Hạo bình tĩnh rất nhanh, cười thoải mái, nhún vai giống như chẳng có việc gì, chậm rãi bước đến trước mặt Thảo Thảo, khẽ khom lưng, mặt đối mặt với cô: “Quá khứ đã qua rồi. Anh là chồng em, à, là bạn của vị hôn phu của em, vào nhà uống ly trà cũng được chứ? Anh tìm Thẩm Bị có việc nghiêm túc.”

Thảo Thảo nhìn đồng hồ, thấy mới chỉ sáu giờ, bèn ngẩng đầu nhìn gương mặt đứng đắn của Quan Hạo, sau đó lấy điện thoại ra.

“Alo, Thẩm Bị?” Thảo Thảo nói với người bên kia điện thoại. Bên đó ồn ào ầm ĩ, giống như vừa bước vào nhà hàng, bên cạnh còn có tiếng “Xin mời, xin mời”.

Sắc mặt Quan Hạo khẽ thay đổi, hơi găng bình tĩnh.

Thảo Thảo nói: “Quan Hạo tìm anh, nói là có chuyện gì đó. Anh ta đang ở kế bên em, anh nói chuyện với anh ta đi.” Nói rồi Thảo Thảo đưa điện thoại cho Quan Hạo.

Trong điện thoại không có tiếng nói chuyện vang lên, Quan Hạo phản ứng đủ nhanh, giọng điệu hơi ngạc nhiên: “Ha ha, lão Thẩm, anh... Ha ha! Tôi gặp rồi.”

Không biết bên kia nói gì, hoặc là chẳng nói gì cả. Quan Hạo xoa giữa mày, nói: “Thôi đi, đều qua cả rồi. Gọi điện cho anh không được, sau đó tìm Tiểu Kiều, cô ấy đưa địa chỉ nhà anh cho tôi... À, thật hả? Cô ấy biết anh ở đâu à? ... Ha ha, thế mà chẳng nói với tôi gì cả mà đưa thẳng địa chỉ này, có lẽ lúc đó anh không tiện nh?... Ồ, tôi rồi thì thôi. Phải rồi, tôi muốn mời cô nhân ăn bữa cơm, anh không có ý gì chứ? ... Được, để tôi đưa cho cô ấy.”

Quan Hạo trả điện thoại cho Thảo Thảo, cô trầm mặt cảm thấy, giọng Thẩm Bị trong điện thoại truyền đến: “Thảo Thảo...” Lại bị nghẹn.

“Có chuyện gì thì về nhà rồi nói, em đang ở dưới lầu.”

“Ừ. Quan Hạo hỏi anh có để ý khi anh ta mời em bữa cơm không, anh nói không.”

“Biết rồi. Em sẽ nói với anh ta.”

Đầu bên kia điện thoại lại rơi vào im lặng, sau đó... “Được rồi.” Thẩm Bị cúp máy.

Thảo Thảo thở dài, cất điện thoại, rồi nhìn Quan Hạo.

Quan Hạo khẽ cong môi cười theo thói quen. Trước đây, Thảo Thảo rất thích nhìn Quan Hạo cười, nhưng giờ cô lại thấy tay mình dễ nhìn hơn.

Quan Hạo hỏi: “Sao, anh rất hân hạnh được mời em ăn tối đấy. Coi như báo đáp lần trước không từ mà biệt đi.”

Thảo Thảo nói: “Tôi không ăn tối. Giảm cân. Ngại quá.”

“Thì em đi cùng anh đi.” Giọng Quan Hạo khe khẽ, mang ý van nài.

Khỏe mắt Thảo Thảo cay cay, giọng điệu và vẻ ảm áp ngọt ngào đó hợp lại giống như là chuyện của kiếp trước vậy!

Đúng vậy, hóa ra đã qua rồi. Quá khứ tồi tệ đã qua, đúng... đã qua hết rồi.

Thảo Thảo cúi đầu, bước vòng qua anh ta mà đi.

“Thảo Thảo!” Quan Hạo kéo cô lại, “Cho dù em ghét anh, nhưng anh... Chúng ta từng là vợ chồng, anh sẽ không hại em! Em tin anh một lần đi, Thẩm Bị... đừng thấy anh ta ngày thường tùy tiện thế, đều là giả vờ cả đấy. Anh ta là người mưu mô, hơn nữa làm việc và làm người đều... đều không theo lý lẽ. Tốt nhất em nên rời xa anh ta đi, anh ta sẽ hại em! Với lại, lần này anh ta đã gây ra tội, em biết không? Chuyện lần này liên lụy rất lớn, anh ta không nói với em đúng không?”

Thảo Thảo nhìn cánh tay mình, Quan Hạo giữ chặt khuỷu tay cô, gân xanh hiện ra rõ rệt. Cô cúi đầu nói: “Không cần kể, tôi biết rồi.”

Quan Hạo sững người, anh ta biết lòng dạ Thảo Thảo cứng như sắt đá, thế là từ từ buông tay, cười khẩy: “Đặng Thảo Thảo, em thật sự... thật sự tuyệt tình! Anh có đáng sợ thế không? Anh đặt tay lên ngực tự hỏi rằng, đều là anh sai sao? Chẳng lẽ em không có vấn đề ư? Anh hy vọng Bác Bác chết à? Mỗi năm đến sinh nhật Bác Bác, anh đều đến thăm con, còn em thì sao? Em đi được mấy lần? Dựa vào đâu mà em tin tưởng thằng khốn Thẩm Bị đó? Từ đầu đến cuối, anh đều thật lòng với em. Anh chưa từng nghĩ rằng mình sẽ sống với những ả đó, là bọn họ bám lấy anh! Thương nhân có ai không xã giao. Em không thấy chính em là người quá đáng nhất hay sao?” Quan Hạo càng lúc càng kích động, “Thảo Thảo, em nhìn kĩ đi, anh mới là người trân trọng em nhất!”

Thảo Thảo bị Quan Hạo lắc đến mức muốn nói chuyện, gắng sức chớp mắt, đợi anh ta nói xong mới nói: “Không cần thảo luận về chuyện này nữa. Đúng cũng được, sai cũng được, chẳng thay đổi được gì đâu.”

“Có thể thay đổi! Chúng ta có thể làm lại từ đầu, chúng ta vẫn còn cơ hội. Bác Bác sẽ quay về. Em nhớ không, con của chúng ta, Bác Bác đó. Nó sẽ làm con của chúng ta lần nữa.”

Tìm Thảo Thảo như ngừng đập, trước mắt cô như có màn đen tối tăm, cô hít sâu vài cái mới từ tốn nói: “Anh lại nhắc đến Bác Bác, tôi...” Cô nghiêng rãnh, lát sau mới nói được thành câu: “Bất kể là ai sai, nếu anh còn nhắc đến thằng bé nữa, thì đừng trách sao tôi giết mẹ anh!”

Quan Hạo sững sờ, Thảo Thảo run cầm cập, tròng lớn mắt. Trong màn đêm, đôi mắt đó giống như đôi mắt của thú mẹ nổi bão. Anh ta vô thức muốn nói vài câu giúp mẹ, nhưng vừa định mở miệng thì Thảo Thảo đã quát: “Im ngay! Là tôi sai, tôi nhận! Nhưng, nếu anh còn dám nhắc đến...” Cô không nói tiếp, Quan Hạo bị tiếng quát của cô làm giật mình lùi vài bước mới dừng lại.

Hai người kinh hoàng nhìn nhau - - - kinh sợ cùng khủng hoảng!

Quan Hạo hít sâu vài cái giọng nói mới bình thường trở lại, “Được rồi, anh không nhắc đến nữa.” Anh ta cố gắng điều hòa bầu không khí, Thảo Thảo cũng phối hợp kiềm chế cảm xúc của mình, “Chỉ nói đến chuyện của Thẩm Bị. Chuyện lần này e rằng sẽ không thoát được, anh có thể giúp anh ta. Nhưng anh không muốn để em chịu ảnh hưởng. Thảo Thảo, anh và Thẩm Bị đều là thương nhân, giúp hay không cũng không tránh khỏi chữ “lợi”. Nhưng em thì khác, anh không thể trở mặt nhìn em bị hủy hoại!” Quan Hạo hít sâu một hơi: “Thảo Thảo, rời khỏi anh ta đi! Em rời khỏi anh ta, anh sẽ giúp ngay.”

Thảo Thảo ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Quan Hạo rồi nói: “Quan Hạo, tuy tôi khờ khạo, nhưng không phải tôi không biết gì. Thế lực đứng sau chuyện này của Thẩm Bị rất vững, cho nên bất kể hai năm nay anh có phát triển mạnh mẽ cao sang cỡ nào, tôi cho rằng chuyện lần này và cả quan hệ liên lụy trong đó không phải là thứ anh có thể không chế được, hơn nữa --- nếu anh cũng có liên quan trong đó thì sao?” Cô thân nhiên nói: “Còn chuyện giữa tôi và Thẩm Bị, tôi có thể nói rõ ràng với anh rằng, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể rời khỏi anh ấy, cũng có thể đi theo một người nghèo rớt mòng tơi như anh ấy, thậm chí anh ấy có vào tù, tôi cũng đã chuẩn bị sẵn mọi thứ rồi.” Đôi mắt Thảo Thảo sáng long lanh, “Quan Hạo, anh mãi mãi cũng chẳng biết tôi cần gì! Đây mới là nguyên nhân khiến chúng ta chia tay. Nếu sớm hai năm, có lẽ tôi sẽ bị anh đá động, nhưng giờ anh đã kết hôn...” Cô nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay Quan Hạo, “Giờ lại đến nói với tôi cái gì mà làm lại từ đầu, tôi chỉ có thể cho rằng anh chứng nào tật nấy! Có chuyện gì thì anh tìm Thẩm Bị bàn bạc đi, tôi và anh không liên quan! Còn chuyện tối hôm đó, xin lỗi vì đã quấy rầy giấc ngủ của anh.”

Thảo Thảo lùi một bước, nhìn gương mặt cười cứng đờ của Quan Hạo: “Tôi không chỉ đàn độn, mà còn bướng bỉnh. Đã thích người nào, vật nào thì sẽ không thay đổi! Điều này hẳn anh hiểu rõ.” Nói xong, cô quay người bước đi.

Bảo vệ vội đứng dậy, nhìn qua nhìn lại người bên ngoài và bên trong cổng!

Thảo Thảo về nhà mới nhận ra cả người mình toàn mồ hôi, cô mệt mỏi dựa vào tường thờ hồn hên. Bật đèn, nhìn rèm cửa lay động bên cửa sổ, gió thu len vào cửa sổ thổi vào phòng. Như bị quỷ sứ xúi giục, cô chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới.

Thành phố được xanh hóa thành từng mảng, giữa màn đêm mông lung tạo thành khối đan xen giữa xám và đen. Dưới ánh đèn, đường hành lang nhàn nhạt và một góc xanh hóa hiện ra, yên tĩnh như bà lão khoác áo gai dày đang ngủ gật, có thể thấy quần chèn cũ rách dưới áo gai. Chiếc xe giống như hộp diêm, đen trắng xám đan xen, ngay cả sắc đỏ cũng phủ một tầng u ám.

Tầm mắt Thảo Thảo dừng ở hộp diêm đen đang phục lửa, bên cạnh đó là diêm tròn nhỏ xíu. Đôi mắt cô thừ ra, căn lầu trước đây không cao, cũng không có hộp diêm xuất hiện, nhưng diêm tròn đó vẫn ngẩng đầu lên như thế, khi đó cô còn thấy được nụ cười và hàm trắng trắng tinh trên gương mặt ấy!

Xa rồi, giờ đã xa rồi.

Lầu đã cao, người cũng đã xa, lòng cũng càng xa!

Đột nhiên điểm tròn ấy giờ tay vẫy cô, cô vẫn còn thù người thì người đó đã bước vào hộp đêm, bật đèn xe đánh lái rời khỏi.

Cô chưa kịp nghiêng ngẫm ý nghĩa của cái vẫy tay đó thì tiếng điện thoại báo tin nhắn tới “ting ting...” Cô tưởng của Thẩm Bị, vội vàng mở ra xem ---

“Anh vẫn mãi yêu em, bắt kể em tin hay không!”

Số điện thoại lạ nhưng lại rất quen, là của Quan Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chỉ là chuyện thường tình, không đáng

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Con người ai cũng rất thực tế. Chiều đến, mấy người bạn và khách hàng mà Thẩm Bị muốn gặp đều thoái thác có việc và hẹn sang ngày khác, anh hiểu mọi người đều thuận theo thời thế nên cũng không miễn cưỡng họ, sau khi quyết vài công việc xong, hiếm khi được thanh nhàn.

Tối nay là tiệc mừng dự án mua lại mà Lỗ Tu Thừa sắp xếp đã hoàn thành tốt nhiệm vụ trong giai đoạn đầu, Tiểu Kiều cũng tham gia, Thẩm Bị và mọi người đều đến chúc mừng.

Ngồi trong bàn tiệc mà tâm tư Thẩm Bị để đâu đâu. Bên phía viện kiểm sát chỉ đến hỏi vài điều, không phải nhắm vào anh. Nhưng nói đông nói dài, anh cũng đoán được tình hình đa phần là có người nói trong tay anh đang nắm giữ dự án kia.

Nói gần cuối thì Thẩm Bị mới hay bên phía viện kiểm sát có cán bộ là anh em bộ đội với anh, trước đây từng có duyên gặp mặt một lần. Lúc gần đi, người đó lại nói sâu xa với Thẩm Bị: “Nơi này phức tạp lắm, trừ bản thân thật sự trong sạch, còn phải biết móc nối quan hệ!”

Nghe câu này, Thẩm Bị biết ngay là có người đang muốn trù anh!

Là ai?

Đoán chắc sẽ không có ai nói ra. Vì dự án đó rất lớn, liên đới rất nhiều, bất kỳ động tĩnh gì cũng sẽ làm bên trên chú ý đến. Năm không chắc là lừa bét cháy người. Tuy nhiên, kẻ dám đẩy anh vào vụ này chắc chắn phải có gan và nặng ký đây. Thẩm Bị không biết anh đã gây thù kết oán với ai, cũng không rõ người đứng sau màn này sẽ đẩy anh đến vực sâu nào, nhưng anh biết, anh không thể lại bị lần thứ hai. Nếu lần này sảy chân rơi xuống, thì anh còn leo lên được nữa không?

Cảm giác bất lực nặng nề quán lấy anh, giống y cảm giác bị người ta hãm hại lần đầu tiên. Nhưng, ít ra anh biết, bây giờ anh không trong sạch như ngày trước!

Anh nhớ đến quân đội, nhớ đến sự nghiệp đã từng của mình ở đây. Khi đó, anh trong sạch, anh tự hào, rõ ràng hoàn toàn tương phản với hiện tại, nhưng sao cảm giác lại giống nhau đến thế!

Cảm giác vừa xa lạ lại quen thuộc ấy quán lấy anh, nơi này và quân đội, rốt cuộc khác biệt chỗ nào? Lúc anh cho rằng quân đội là thiên đường của anh, thì anh đã rơi xuống địa ngục. Khi anh bước vào xã hội, khi cho rằng cuộc sống này chính là chơi bời thác loạn thế này thì anh lại gặp được Thảo Thảo.

Gương mặt tươi cười của cô hiện ra trước mắt anh.

Thẩm Bị che mặt, anh không muốn đối diện với gương mặt ấy!

Mấy ngày nay, lúc Thảo Thảo nằm dưới người anh rên rỉ, anh luôn khó nén được suy nghĩ có phải cô cũng từng “hường thụ” như thế dưới người Quan Hạo! Anh biết điều này là sai, nhưng anh không thể không chế được nó!

Đặc biệt là lúc Thảo Thảo gặp Hoàng Phán Phán, mặc dù anh không nói gì nhưng trong lòng lại nghĩ: Có chuyện gì không nói qua điện thoại được mà phải gặp mặt chứ! Anh cho rằng mình có thể rộng lượng chấp nhận quá khứ của Thảo Thảo, có thể đối đãi một cách văn minh với những chuyện đã qua ấy. Nhưng sâu trong lòng anh giống như luôn tồn tại ác quỷ, liên tục nhắc nhở anh. Thảo Thảo càng thân thiết với anh thì anh càng giống như bị kim châm --- Cô cũng đã từng đối xử với Quan Hạo như thế! Thậm chí còn tốt hơn khi đối xử với anh nữa!

Tại sao anh không gặp được Thảo Thảo ngay từ đầu? Có lẽ anh sẽ không cần phải rời quân đội, vĩnh viễn không cần lo lắng mình rơi vào địa ngục!

Thậm chí Thẩm Bị bắt đầu hận Quan Hạo, hận bản thân, hận ông trời bất công! Hận Thảo Thảo quá tốt! Nếu cô ấy là một “món đồ chơi” thì anh không cần phải dấn vào bản thân thế này!

Nhận được điện thoại của Thảo Thảo, nghe cô nói Quan Hạo muốn mời cô đi ăn, tìm Thẩm Bị đập mạnh, anh chỉ có thể vờ như không có việc gì mà đồng ý. Đột nhiên nghe cô bảo “Em vẫn đang ở dưới nhà”, trong lòng Thẩm Bị khẽ thở phào, Thảo Thảo không mời Quan Hạo lên nhà, điều này có nghĩa là “cô nam quá nữ” không hề “ở cùng nhau”! Thậm chí Thẩm Bị chợt nhớ đến đêm mưa hôm đó, mình “bị” Thảo Thảo mời lên nhà như thế nào!

“Em sẽ nói với anh ta suy nghĩ của em”

Câu này là sao?

Thẩm Bị nghĩ một đằng nói một nẻo, anh nói với Thảo Thảo anh đồng ý để cô đi ăn cùng Quan Hạo, tức là mong cô biết anh là người phóng khoáng nhưng trong lòng thì chẳng muốn cô đi cùng anh ta. Nhưng câu trả lời của cô còn mơ hồ hơn khi anh nói nữa!

Thẩm Bị ra khỏi phòng Vip hút thuốc, gió thổi nhẹ nhẹ, anh cố gắng lờ mình thoát khỏi phiền não.

Bất chợt anh nhớ đến lời Quan Hạo nói, Tiểu Kiều nói với anh ta địa chỉ của Thảo Thảo, sao Tiểu Kiều biết Thảo Thảo ở đâu? Hình như anh chưa hề nói, với lại chiều nay bất cứ lúc nào anh cũng nghe điện thoại được, tại sao cô ta không nói với anh chứ?

Thẩm Bị chần chờ hồi lâu, chợt giữ đồng nghiệp đang đi trên hành lang lại, rồi nhờ anh ta kêu Tiểu Kiều ra đây. Đã đến lúc phải nói chuyện rõ ràng rồi.

“Nghe Quan Hạo nói, cô cho anh ta địa chỉ của Thảo Thảo?” Thẩm Bị đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Kiều nhìn vào cửa phòng Vip, nói: “Vâng, là em đưa.”

“Sao cô lại có địa chỉ của Thảo Thảo?”

“Người ta cho.”

Thẩm Bị trầm mặc một lúc rồi hỏi tiếp: “Tiểu Kiều, tôi luôn tin tưởng cô. Nhưng, cô nghĩ tôi có nên tin người đã điều tra tôi?”

Tiểu Kiều nói: “Thẩm tổng, anh hiểu lầm rồi. Em không điều tra anh.” Tiểu Kiều nhìn Thẩm Bị, “Điều tra anh là kẻ khác. Đưa địa chỉ cho em cũng là người đó.”

“Ai?”

“Hoàng Phán Phán, vợ hiện tại của Quan Hạo. Cô ta nói với em Quan Hạo là chồng trước của Thảo Thảo.”

“Cô ta bảo cô làm điều gì?”

“Khuyên anh!” Tiểu Kiều kiên định nói: “Để anh thấy rõ Đặng Thảo Thảo là người thế nào, hãy rời xa cô ta, đừng để cô ta mê hoặc.”

Thảo Thảo là người thế nào?

Thẩm Bị cười, cô gái ấy—rất đơn thuần! Không phải kiểu đơn thuần chẳng biết gì, mà là kiểu đơn thuần cái gì cũng biết nhưng lại giả vờ không biết!

Hôm ấy, sau khi về nhà, Thảo Thảo đã kể hết cho anh nghe tình hình lúc đó, kể cả chuyện ả Hoàng Phán Phán đưa tám chi phiếu muốn cô làm tình nhân của Quan Hạo. Lúc ấy, mắt Thẩm Bị đỏ ngầu, cứ nhìn Thảo Thảo chăm chăm, không nói câu nào, chỉ siết chặt nắm tay muốn ra ngoài. Từ trước đến giờ, Thảo Thảo chưa từng thấy Thẩm Bị nhìn cô kiểu này, đầu óc cô kêu ong ong. Cô không biết mình sợ đáng về hung thần ác sát của anh hay sợ gì khác, chân tay xụi lơ gần như muốn ngồi bệt xuống đất. Đến khi cô tỉnh táo lại thì anh đã xông vào thang máy, chỉ nghe tiếng bước chân chứ không thấy người đâu cả.

Thảo Thảo chẳng quan tâm gì nhiều, ấn nút thang máy như bị rút gân. Cũng may đêm khuya vắng người, không có ai đi lại giữa chừng, nên cô kịp thời chặn Thẩm Bị ở nhà xe.

“Mẹ nó, đồ tiện nhân! Mẹ nó, anh phải cho nó biết điều!”

Thẩm Bị thờ hòng học trừng mắt nhìn Thảo Thảo, đôi mắt anh đỏ ngầu đầy phức tạp. Thảo Thảo dần dần hiểu ra những điều mà cô không muốn hiểu, con phần nộ cực đỉnh như núi lửa tức thì bộc phát! Cô nổi điên, bạt tai Thẩm Bị một cái thật mạnh! “Bốp”, trong hầm đỗ xe vang lên tiếng tát tai giòn tan rõ ràng.

“Anh mắng ai?” Thảo Thảo trừng mắt, hốc mắt ngấn lệ, nhưng không có giọt lệ nào chảy ra.

“Anh.....” Thẩm Bị không đề phòng, hơi chợt dạ nhìn sang chỗ khác.

“Anh mắng ai hả? Ai là tiện nhân? Thẩm Bị, anh nói rõ ràng cho em. Người ngay không làm việc mờ ám, úp úp mở mở không phải đàn ông!” Thảo Thảo cắn môi, “Anh muốn đánh Quan Hạo hay đánh em? Anh đi gặp Hoàng Phán Phán là vì em với Quan Hạo dan díu với nhau à?! Thẩm Bị, anh nói rõ ràng ngay đi!” Nước mắt của cô cuối cùng lại chảy ngược vào, giọng nói khàn khàn nguội lạnh: “Anh rất tiếc vì người đàn ông đầu tiên của em không phải là anh, đúng không? Anh không thể quên được quá khứ giữa em và Quan Hạo, đúng không? Anh rất rất để ý việc em từng ngủ với Quan Hạo, đúng chứ?” Càng nói đến câu cuối, giọng Thảo Thảo lại càng nhẹ nhàng băng quơ, giống như đang nằm mơ vậy: “Anh dựa vào đâu mà yêu cầu này nọ với em? Các

người dựa vào đâu mà ra điều kiện với tôi?!” Thảo Thảo chất vấn từng câu từng chữ.

Chuyện giữa hai người thì hai người hiểu rõ nhất, chẳng ai giấu diếm ai cả.

“Anh.....” Thẩm Bị quay đầu đi. Anh thừa nhận Thảo Thảo nói đúng.

Anh sẽ không đánh Thảo Thảo, cũng giống như anh không có cách nào không để ý đến quá khứ giữa Quan Hạo và Thảo Thảo.

Yêu càng nhiều thì càng vui vẻ và cũng càng để ý nhiều hơn. Và cuối cùng càng không thể thoát khỏi sự oán hận!

Tất cả những điều đó đều được trút ra lúc hai người lên giường, rồi lại tìm cơ để xin lỗi. Gần đây nó càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí Thẩm Bị càng lười nghĩ xem Thảo Thảo có hiểu được không!

Nhưng khi nhìn cô đứng trước mặt, Thẩm Bị biết bản thân mình không dám nghĩ đến! Anh biết rất rõ, chuyện này rõ ràng đang làm tổn thương cô, nhưng anh lại ích kỷ để mặc cho mình trút ra. Khi một người phụ nữ dịu dàng không còn nhẫn nhịn được nữa thì anh biết: Chữ “tiện nhân” đã chọc điên cô ấy!

“Làm tình với tôi, thấy lại cảm giác cũ phải không? Căm hận cảm giác cũ quay lại phải không?” Cuối cùng Thảo Thảo đã khóc, “Tìm đại một cái cơ cũ rích thì tôi sẽ tin ư? Tôi, tôi ngu vậy ư, ngay cả, ngay cả người đàn ông nằm trên người mình ghét mình mà cũng không cảm nhận được sao?” Nước mắt phút chốc tuôn rơi, Thẩm Bị luống cuống chân tay, quay đầu đi nhưng không chịu cúi đầu!

“Tôi không chỉ ly hôn một lần? Không chỉ ngủ với đàn ông khác? Thẩm Bị, anh là trai tơ ư? Thẩm Bị anh... cái của anh chưa từng cho vào chỗ đó của phụ nữ khác chắc!” Thảo Thảo nổi điên vì thái độ của Thẩm Bị, bất chấp tất cả. Những điều nên nói hay không nên nói cô đều nói toạc ra: “Anh dựa vào đâu mà hoành hành tôi? Dựa vào đâu mà oai phong lẫm liệt? Dựa vào đâu mà ghét bỏ tôi? Ly hôn là lỗi của tôi ư? Quan Hạo quay đầu là lỗi của tôi? Hoàng Phán Phán khùng điên cũng là lỗi của tôi à? Thẩm Bị, tôi thật không ngờ anh cũng ---- cũng giống như những kẻ đó! Tôi cực kỳ thất vọng!”

“Bây giờ chúng ta nói rõ ràng đi. Tôi – Đặng Thảo Thảo từng ngủ với Quan Hạo đấy! Sau này nếu anh chia tay tôi, tôi cũng sẽ ngủ với người khác! Tôi không có nghĩa vụ phải trung trinh với bất kỳ người nào trong các người, mẹ kiếp, đừng ai nói với tôi mấy thứ vớ vẩn đó! Các người thích cũng được, không thích cũng được, chẳng ai xứng đáng khua tay múa chân với tôi cả!”

“Chắc, em nói vậy bực thế! Anh, anh tức Hoàng Phán Phán thôi, em nói lãng đi đâu thế!” Thẩm Bị lắc đầu, cuối cùng ôm lấy cô. Không thể không thừa nhận, người phụ nữ này chính là dằm trong tim anh, cây dằm này càng ngày càng cắm sâu, không có cách nào nhổ nó ra được.

Thẩm Bị muốn lau nước mắt cho Thảo Thảo, nhưng cô đẩy anh ra, tự mình lau lấy. Thảo Thảo ngẩng đầu ưỡn ngực, vóc người nhỏ nhắn đứng thẳng, đôi mắt được nước mắt rửa qua càng thêm sáng rõ: “Anh đừng tưởng lấp liếm che giấu là xong chuyện. Anh muốn đánh chửi cũng được, giết người cũng được, chẳng liên quan đến tôi. Hoàng Phán Phán không đáng nhắc đến, quá khứ của tôi không thay đổi được, anh tự nghĩ rõ ràng đi!”

Một tiếng sau, Thẩm Bị rón rén về nhà. Trong phòng không mở đèn, Thảo Thảo đã ngủ rồi, nhưng anh biết cô không ngủ được.

Nệm khê vang lên tiếng động nhỏ, Thẩm Bị ngồi bên giường, mùi thuốc lá nồng nặc xộc vào mũi. Một lúc sau, anh mới nói khẽ: “Sao anh ghét em được chứ?... Không đâu, vĩnh viễn sẽ không.” Thẩm Bị vuốt ve vai Thảo Thảo, bờ vai thon thả lạnh lạnh, “Có lúc anh nghĩ, bất kể nguyên nhân gì, bất kể là lỗi của ai, nếu lần này em muốn bỏ anh...” Đột nhiên Thẩm Bị siết chặt tay, vai Thảo Thảo đau nhói, cô hít một hơi, Thẩm Bị mới lỏng tay, “Anh tuyệt đối sẽ không... tuyệt đối sẽ không...” Anh lặp lại hai lần, nhưng câu sau lại không nói thành lời. Sẽ không thế nào? Buông tay? Hay là không buông tay?

Anh có thể giải thoát được không?

Có trời mới biết!

Trong bóng đêm, tiếng hít thở của hai người càng rõ ràng.

Qua hồi lâu, Thẩm Bị mới nói: “Cho anh thời gian.”

Dường như anh đã dùng hết sức mình.

Thảo Thảo nằm ngửa ra, cơ thể cứng đờ. Vừa nghe anh nói câu này thì vẫn cứng như cũ, làn da mát lạnh dưới bàn tay anh lạnh đông lại giống như lớp băng ngàn năm, anh cũng không dám làm ấm nó.

“Thẩm Bị, anh đang si nhục em. Nhưng...” Thảo Thảo thều thào nói, “Em có thể làm gì đây?”

Thẩm Bị mặc nguyên quần áo nằm xuống giường ôm lấy Thảo Thảo, mặt kề mặt.

Chất lỏng lạnh buốt từ mặt cô trượt xuống, đọng trên mặt Thẩm Bị, trong tim anh.

Nỗi khổ của anh, sự bất lực của anh, ai hiểu cho anh đây?

“Tại sao anh không gặp em ngay từ đầu cơ chứ?” Đêm nay, Thẩm Bị lẩm bẩm với chính mình.

Suy nghĩ này thì thoáng xuất hiện giây vò anh, gần như ngăn anh không thể suy nghĩ theo lẽ thường được. Thẩm Bị ép mình dẹp ngay suy nghĩ ấy, tỉ mỉ ngẫm lại lời Tiểu Kiều. Tóm lại đó là ý của Hoàng Phán Phán hay của Quan Hạo?

Trong lòng Thảo Thảo chắc chắn có Quan Hạo, nếu không cô sẽ không đi gặp Hoàng Phán Phán. Nhưng, Hoàng Phán Phán làm như thế rốt cuộc vì cái gì? Quan Hạo đóng vai trò gì trong chuyện này? Thảo Thảo...

Thẩm Bị không có cách nào không chế bản thân thôi nghĩ ngợi. Anh thật sự không xác định được rốt cuộc mình chiếm mấy phần trong lòng Thảo Thảo?

Nhưng, ít nhất cũng có thể hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhớ đến đây, Thẩm Bị liền hỏi Tiểu Kiều: “À, vậy sao? Họ nói gì với cô?”

Tiểu Kiều dù sao cũng vẫn còn trẻ, nên kích động trả lời: “Hoàng Phán Phán nói, lúc đầu đúng là Quan Hạo có quan hệ với thư kí của anh ta, nhưng đã thật lòng xin lỗi và hối cải. Nhưng Đặng Thảo Thảo lại nắm lấy cơ hội này để ép Quan tổng phải đưa hai phần ba số tài sản, quá đáng nhất là còn lợi dụng chuyện nuôi nấng con cái, âm mưu chiếm lấy một phần ba số tài sản còn lại của anh ta làm của riêng! Hơn nữa, tất cả nợ nần đều do Quan tổng gánh lấy.”

Thẩm Bị trừng mắt há mồm, không ngờ Hoàng Phán Phán lại có thể “giải thích” hôn nhân của người khác như thế!

Dáng vẻ kinh ngạc của Thẩm Bị làm Tiểu Kiều hiểu lầm, cô ta tưởng anh vẫn chưa biết những “tình tiết” này của Thảo Thảo, nên càng thật lòng khuyên lơn Thẩm Bị: “Đúng là cô Đặng có nỗi đau mất con, nhưng anh có biết vì sao con cô ta lại gặp chuyện bất hạnh không? Lúc đó, Đặng Thảo Thảo vì muốn đạt được mục đích lợi dụng con cái uy hiếp Quan tổng của mình mà đã không chế đưa trẻ không từ thủ đoạn. Quan tổng không còn cách nào, vì an toàn và sức khỏe của đứa bé nên đành phải gửi nó cho bà mẹ già của mình, dẫn đứa bé về quê để trốn thoát con điên của Đặng Thảo Thảo. Chuyện vợ chồng phải giới hạn giữa vợ và chồng, một người phụ nữ chỉ biết lợi dụng con cái mình vốn không xứng với anh! Đứa trẻ gặp bất hạnh hoàn toàn là do chính tay cô ta gây ra! Thẩm Bị, anh không hiểu gì về cô ta cả! Với cô ta mà nói thì anh là Quan Hạo thứ hai, là máy rút tiền của cô ta mà thôi! Quan tổng là người nhã nhặn, anh ta đã thật lòng hối cải. Ai mà chưa từng sai lầm? Tình cảm nhiều năm, nói bỏ là có thể bỏ được sao? Điều này chứng tỏ, cô Đặng vốn không hề nặng tình như những gì cô ta thể hiện! Và ngược lại, nếu xét về khía cạnh gia đình và con cái, cô ta nên tiếp nhận một Quan Hạo thật lòng muốn quay đầu! Tại sao cô ta lại kiên quyết cự tuyệt, lại còn đưa ra nhiều yêu cầu hơn cả lúc trước?! Điều này nói lên rằng cô ta là người thông minh, ích kỉ và rất giỏi lợi dụng tình cảm của người khác! Cô ta chỉ xem trọng tiền của đàn ông, ngay cả con mình cũng chẳng hề quan tâm!”

Lời Tiểu Kiều nói giống như thủy triều đỏ vào tai Thẩm Bị, anh nhớ đến dáng vẻ khê cười mỉm của Thảo Thảo, nhớ đến bộ dạng đau đớn tận cùng của cô lúc ở hầm đồ xe ngày ấy. Trong lời trách mắng như bắn pháo của Tiểu Kiều, tất cả những điều này đọng lại thành sự bất lực sâu sắc trút vào ấn đường của người phụ nữ đó.

Nhưng em có thể làm gì đây?” Lời than vãn nhẹ như gió thoảng của Thảo Thảo khê vang bên tai Thẩm Bị.

“Thẩm Bị, anh đang si nhục em”...

“Nhưng, em có thể làm gì?”

Có thể làm gì đây?

...

Trái tim Thẩm Bị như bị thứ gì đó bóp chặt! Lúc nghe người giới thiệu bảo rằng Thảo Thảo từng ly hôn, anh đã nghĩ thế nào? Chẳng phải anh đã vui mừng vì có thể làm cần, có thể không cần chịu trách nhiệm à? Tại sao lại vui mừng? Là vì cô đã từng ly hôn ư?

Phụ nữ từng ly hôn có thể không cần tôn trọng, có thể không cần nâng niu, có thể bao dưỡng, cũng có thể làm đồ chơi!

Tại sao?

Vì những người đó vốn có tội.

Như lời Tiểu Kiều đã nói: Nếu cô là cô gái tốt, nghĩ đến gia đình, nghĩ đến con cái, nghĩ đến tình cảm nhiều năm thì sẽ không ly hôn! Còn ngược lại thì là tùy tiện, là xem như trò đùa! Đó chính là gái hư, là người có tội!

Thẩm Bị luôn bảo mình rất văn minh, đến giờ anh mới biết anh cũng như bao người khác, luôn đánh giá Thảo Thảo bằng ánh mắt thành kiến. Nỗi đau khổ của anh chẳng qua chỉ là thứ tình cảm bố thí, là sự khinh thường của bề trên.

“Anh dựa vào đâu mà yêu cầu tôi? Các người dựa vào đâu mà yêu cầu tôi!” Sự phẫn nộ và bất bình của Thảo Thảo như cây roi quất thẳng vào sự tự phụ của Thẩm Bị.

“Em có thể làm gì đây?” Lời than vãn bất lực, sự uất ức nặng nề không cách nào thoát khỏi, không cách nào giải thích, biến suy nghĩ không cam lòng của Thẩm Bị thành tro bụi, từ từ tiêu tán.

Tiểu Kiều còn nói tiếp: “Những điều này hẳn Đặng Thảo Thảo đã nói với anh rồi nhỉ? Người như cô ta thế nào cũng sẽ tìm cách cho mình, người mà ngay cả con mình cũng không quan tâm thì còn quan tâm đến cái gì!

Lời vừa nói ra, âm thanh quanh quẩn. Vầng trán trắng tuyết lấp lánh dưới ánh đèn chiếu rọi, giọng điệu lạnh lùng tỏ rõ thái độ khinh bỉ của cô ta, đó là biểu cảm của người đại diện cho lẽ phải.

Thẩm Bị vẫn không nói gì, lúc anh mở miệng thì hơi ngần ngại, như đang hỏi Tiểu Kiều, lại như đang hỏi chính mình: “Vì những điều kiện mà cô ấy đưa ra lúc ly hôn nên cô nhận định như thế? Phải chăng Quan Hạo ngoại tình thì chỉ cần hỏi cái là Thảo Thảo phải đón nhận? Nếu không đón nhận là không yêu anh ta? Chính là yêu tiền như mạng? Là... không đáng được yêu?”

Tiểu Kiều thấy giọng điệu Thẩm Bị hơi lạ, bèn thăm dò xét về mặt của anh, cúi đầu lo lắng. Nghĩ hồi lâu mới lấy can đảm nói tiếp: “Người con gái tốt sẽ trân trọng và giữ gìn gia đình của mình, sẽ chịu đựng tất cả những chuyện bất ngờ không hay, hơn nữa ly hôn sẽ không tốt cho con cái, điều này ai cũng biết cả, có rất rất nhiều nhân tố, nhưng Quan tổng vẫn yêu cô ta, tại sao cô ta vẫn ly hôn?”

Lý lẽ chính nghĩa của Tiểu Kiều làm Thẩm Bị không nói gì được.

Anh nhớ đến Tiểu Quân. Ngày ấy, Tiểu Quân nói: “Sớm biết thế này, ban đầu nói gì em cũng sẽ không ly hôn!” Anh chỉ biết đó là do tên kia lật lọng, giờ nhìn lại, e rằng câu này là lời chỉ trích chính nghĩa quán quân người cô tăng tăng lớp lớp, là ánh mắt lạnh lùng chế giễu!

Con người đều có quyền lựa chọn, và đương nhiên được hưởng quyền được lựa chọn và được tôn trọng.

Ngay giây phút này, Thẩm Bị chưa từng nhận thức rõ ràng ý nghĩa tuyệt vời phía sau câu nói ấy như thế. Nụ cười tang thương tuyệt vọng của Tiểu Quân, nước mắt đau khổ vô vọng của Thảo Thảo, đã hoàn toàn mờ mang tầm mắt của anh.

Anh đã nhảy thoát ra và nhìn lại chính mình.

Anh không nói gì được.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Quý trọng quá khứ, tay trong tay đi đến tương lai

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Ánh mắt Thẩm Bị làm Tiểu Kiều cúi đầu thấp thòm xoa tay.

Anh phả khói thuốc xong mới hỏi: “Thôi bỏ qua chuyện này không nói nữa, nếu cô đã biết rõ ràng như thế, tại sao không nói thẳng với tôi mà đi nói với Quan Hạo trước?”

Tiểu Kiều không biết Thẩm Bị đang nghĩ gì, bèn miết hai ngón cái vào nhau, tốc độ rất nhanh, chậm chậm nói: “À! Lúc đó, em nghĩ... nếu... nếu người phụ nữ đó yêu tiền như thế, Quan tổng lại nhớ thương cô ta không dứt... Cô ta, cô ta chắc chắn sẽ, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này! Điều này giúp anh nhìn rõ được bộ mặt thật của cô ta!” Tiểu Kiều vội vàng nói ra câu cuối, để chứng minh rằng mình đang nghĩ cho Thẩm Bị.

Thẩm Bị cảm thấy một luồng khí trào ra khỏi lồng ngực, nghẹn lại ở cổ họng, anh trầm giọng nói: “Ồ? Thật thế không? Hay Hoàng Phán Phán nói với cô là cô ta cho Thảo Thảo tờ chi phiếu giá trị không nhỏ, muốn cô móc nối giúp cô ta?”

Lần này Tiểu Kiều trừng mắt đờ người nhìn Thẩm Bị, lát sau mới nói: “Nhưng, nhưng... cô Hoàng cũng rất yêu Quan tổng! Sau khi Đặng Thảo Thảo biết tâm tích của Quan tổng thì lạt mềm buộc chặt với Quan tổng, nhân lúc Quan tổng đến nghĩa trang đã dụ dỗ anh ấy. Cô Hoàng không còn cách nào khác mới nghĩ ra kế tạm thời này, hy vọng qua một thời gian chung sống với nhau sẽ làm Quan tổng nhìn rõ Đặng Thảo Thảo là người thế nào! Chẳng qua cách làm của cô ấy hơi cực đoan, bị Đặng Thảo Thảo nhìn ra sơ hở, thế nên mới tìm đến em để tương kế tựu kế.”

Tiểu Kiều nhú mày: “Có thể chịu đựng được người chồng như thế, cô Hoàng đúng là...” Nói rồi, Tiểu Kiều lắc đầu như thương xót, như kính nể!

Thật ra, sao cô ta có thể không biết Quan tổng là người thế nào? Sao cô ta có thể không biết họ Hoàng đang diễn trò gì? Chẳng qua những người đó chỉ là tép riu, ai bị tổn thương, ai vui vẻ đều không liên quan đến cô ta! Cô ta chỉ cần một lý do, lý do để Thẩm Bị rời khỏi Đặng Thảo Thảo!

Thẩm Bị bị bản lĩnh đôi trắng thay đen của Tiểu Kiều làm cho tức đến mức trước mắt tối sầm, anh kiềm chế cảm xúc rồi chậm chậm nói: “Là vì Thảo Thảo từng ly hôn, trong quá trình ly hôn có nói đến điều kiện, nên cô cho rằng cô ấy là người trong mắt chỉ biết có tiền? Cô nhận định bây giờ Thảo Thảo thấy Quan Hạo nhiều tiền hơn trước sẽ đi theo Quan Hạo, hoặc là ăn bên này ngủ bên kia, mặt dày vô sỉ hưởng lợi? Hay cô cho rằng vợ chồng đã ly hôn thì không được gặp mặt nữa, gặp mặt sẽ là ‘tình cũ khó quên?’” Nói đến đây, Thẩm Bị hơi sững người, đây chẳng phải là suy nghĩ của chính anh ư? Có thứ gì đó từ từ mở ra trước mắt anh, vừa mờ hồ vừa rõ ràng. Dường như ngay tức thì anh có rất nhiều điều phải nói hết: “Đừng nói đó là những khoản mập mờ giữa vợ chồng người ta, cho dù là thế thật thì cô biết tiền căn hậu quả được bao nhiêu mà phán đoán đúng sai! Quan thanh liêm khó phán việc nhà! Tiểu Kiều, cô là đồng nghiệp rất hợp ý, cũng là cô gái thông minh lanh lợi, nhưng đừng để sự thông minh ấy hại mình! Tôi cho Thảo Thảo tiền, mua nhà cho Thảo Thảo, những chuyện này đều có thể nói thẳng ra được. Tôi có thể nói thẳng với cô là Đặng Thảo Thảo cô ấy chẳng những không lấy một đồng nào, mà hiện tại chúng tôi còn ở nhà cô ấy. Nhà mới, xe mới đều do Thẩm Bị tôi đứng tên! Tôi tôn trọng cô ấy, cung kính lấy lại dũng khí vượt qua nghịch cảnh của cô ấy, càng cảm kích sự thiện lương của cô ấy đã mang đến cho tôi cảm giác ấm áp trong tình cảm! Cô ấy cũng rất gian nan, cho dù chịu bao nhiêu tủ nhục vẫn giữ vững sự thiện lương và vẻ đôn thuần thuần hậu, thật sự chẳng hề dễ dàng gì! Tiểu Kiều, cô đã giúp tôi rất nhiều trong công

việc, tôi rất biết ơn. Nhưng Thảo Thảo đã tiếp sức cho cuộc đời tôi, khi tâm trí tôi đang ở ngưỡng nguy hiểm nhất, cô ấy đã giữ lấy tôi, giúp đỡ tôi bằng chính sự thiện lương của mình. Đây chính là may mắn của tôi, là điều mà tôi không cách nào đền đáp được. Chuyện tình cảm cũng giống như khi ta uống nước, nóng lạnh tự biết. Tôi không cần người khác đánh giá chuyện của tôi và cô ấy, nhưng tôi cũng không muốn nghe người ta phi báng si nhục cô ấy!”

Tiểu Kiều biết Thẩm Bị không hiểu rõ tâm tư của mình thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Dứt khoát tranh luận theo suy nghĩ của anh: “Dù em làm gì thì cô ta cũng vốn là người phụ nữ như thế!” Đôi mắt Tiểu Kiều lấp lánh ánh lệ. Lần này lời Tiểu Kiều nói thật sự không hề có suy nghĩ gì cho riêng mình mà hoàn toàn là muốn bênh vực cho Thẩm Bị.

“Cảm ơn!” Thẩm Bị mắt kiểm soát quát to.

Những người đi ngang qua đồng loạt liếc nhìn, âm thanh trong phòng Vip tự dưng giảm xuống. Một giây sau, người trong phòng Vip nhìn sang đây thông qua cửa sổ.

Thẩm Bị run run đưa điều thuốc lên miệng, cố gắng ổn định cảm xúc.

Tiểu Kiều sợ hãi run rẩy, hốt hoảng nhìn Thẩm Bị.

Đây vẫn là cô gái thông minh tài giỏi đó ư? Vẫn là chiến hữu bình định thiên hạ cùng anh đó ư?

Thẩm Bị vừa khó chịu vừa xót xa, là ai đã biến một cô gái dịu dàng thành ra thế này? Khi nào cô gái này mới trở lại như ngày xưa, “Tiểu Kiều, sự thông minh tháo vát ngày thường của cô đã đi đâu mất rồi?!” Thẩm Bị nhả ra làn khói dài, cố gắng lần cuối, “Tôi nói những điều này với cô là muốn cho cô biết, xin cô đừng nhìn Thảo Thảo bằng ánh mắt thành kiến đó. Đừng bị lời nói phiến diện của người khác và tâm lý phiến diện che mờ mắt mình mà kỳ thị người ta. Đó là bất công với họ! Tôi đã từng ly hôn, có phải tôi cũng là kẻ vô trách nhiệm không? Tôi biết cô không đánh giá tôi như thế, nhưng tại sao cô lại đánh giá người khác như vậy, đặc biệt là những người phụ nữ đã từng bị tổn thương. Họ càng yếu đuối thì càng phải gánh chịu sự kỳ thị nặng nề của xã hội. Cô thông minh lại lý trí như thế, có phải nên bao dung hơn khi đối xử với các chị em của mình không? Tiểu Kiều, tôi vô cùng coi trọng cô, cũng mong vẫn được tiếp tục cùng làm việc với cô. Tôi mong cô và Thảo Thảo sẽ trở thành bạn bè vào một ngày nào đó trong tương lai, là bạn bè chí cốt của gia đình tôi.” Anh nhìn Tiểu Kiều đầy hy vọng.

Tiểu Kiều nghẹn ngào cúi đầu, chậm rãi lắc đầu: “Không thể, không thể nào! Quá trễ rồi, Thẩm Bị, đã quá trễ rồi!” Nói tới đây, cô ta che mặt khóc thất thanh!

Thẩm Bị lúng túng đứng đó. Trong phòng Vip có người thò đầu ra xem, lát sau cửa sổ phòng Vip bị chiếc áo sơ mi hồng của Lỗ Tu Thừa che lại, không còn ai ngó nghiêng nữa. Thẩm Bị cảm kích sự hiểu chuyện của cậu ấy.

Tiểu Kiều khóc một hồi rồi dứt khoát ngẩng đầu nói thẳng: “Thẩm Bị, anh không nhận ra tình cảm em dành cho anh sao? Em yêu anh! Vẫn luôn yêu anh! Em không màng đến những lời trách mắng của người khác, em vẫn luôn ở bên anh. Thẩm Bị, anh nghĩ mà xem, trong hơn hai năm đây gian khổ em có biết bao nhiêu cơ hội tốt để rời khỏi anh, tại sao em vẫn ở lại bên anh! Thẩm Bị, em không tin anh không biết điều đó!”

Thẩm Bị hơi lúng túng khẽ nghiêng mặt đi. Sao anh không biết được chứ? Ngay từ đầu anh đã biết rồi, nhưng anh vẫn không thoát khỏi nỗi sợ hãi và sự nghi ngờ do ly hôn tạo thành, nên anh mới trốn tránh, mới dùng cách kia để gặp mặt Thảo Thảo! Nhân quả trong chuyện này, ngoài chính lòng anh tự hiểu tự biết ra, thì e rằng vĩnh viễn chẳng thể giải thích rõ bằng lời được!

Tiểu Kiều tủi thân nói: “Em làm như thế hoàn toàn là vì anh cả!”

Thẩm Bị hơi cúi đầu, anh hiểu đã không thể quay lại như ngày trước được nữa.

Nếu đã như thế, thứ không thể cho dường như không thể cho được rồi, cũng không thể để lại cho người ta bất kỳ ảo tưởng nào nữa. Thẩm Bị nghiêm túc nói: Tiểu Kiều, cảm ơn cô. Có thể giữa tôi và cô không có duyên phận. Những giúp đỡ cô dành cho tôi, bất kể xuất phát từ mục đích nào, tôi đều cảm kích cô. Nhưng tôi cũng hy vọng cô thể giữ lại chút không gian riêng tư cho mình. Xin cô đừng lấy danh nghĩa này nọ để xoai mói cuộc sống của tôi, làm phiền Thảo Thảo. Cô muốn biết điều gì thì có thể hỏi thẳng tôi, tôi chắc chắn sẽ tận tâm trả lời cô. Ai cũng có cuộc sống riêng của mình. Quan hệ giữa tôi và cô chỉ giới hạn ở mức bạn bè và đồng nghiệp, tôi hy vọng cô công tư phân minh, đừng làm thế nữa.”

Gương mặt Tiểu Kiều từ từ tỏ vẻ không thể tin vào tai mình, hơi ngoẹo đầu sang bên, sau đó thẳng đầu lại, dường như cơ thể cô ta không giữ nổi sức nặng của đầu, sợ hãi thụt lùi vài bước. Thẩm Bị hy vọng Tiểu Kiều có thể hiểu được lời anh nói, nhẫn nại đứng chờ.

Tiểu Kiều chậm chậm lắc đầu, lắc vài cái thì buộc phải dừng lại, bàn tay đặt trên lan can lộ rõ gân xanh, liên tục co giật.

“Thẩm Bị, anh bị cô ta lừa rồi, bị con đàn bà đó lừa rồi! Anh từ quân đội ra nên không biết xã hội dối trá cỡ nào, không biết phụ nữ hiện nay tráo trở bao nhiêu! Bọn họ chỉ vì tiền, không để tâm đến thân thể và tôn nghiêm, anh đừng quá ngây thơ như thế!”

Thẩm Bị đau lòng thở dài.

Vợ Quan Hạo quả nhiên có bản lĩnh, đã hoàn toàn tẩy não cô trợ lý thông minh của anh triệt để!

“Tiểu Kiều, tôi không nói nhiều với cô nữa. Tóm lại là thế này, nếu Thảo Thảo lừa tôi, tôi cam tâm tình nguyện để cô ấy lừa! Bắt đầu từ ngày mai, tôi không mong cô lại lên lút điều tra hoặc tiết lộ bất kỳ tin tức cá nhân nào của tôi cho người khác nữa.” Nói xong, Thẩm Bị gơ tay, di đầu thuốc lá vào lòng bàn tay, đóm lửa đã bị anh bóp tắt, động tác này làm Tiểu Kiều sợ hãi, cảm xúc vốn kích động cũng giống như đầu thuốc lá, “xoẹt” một tiếng đã bị bóp tắt.

“Tôi còn có việc, tôi đi trước.” Thẩm Bị gạt đầu rồi bước vào phòng Vip nói vài câu với mọi người. Lúc ra ngoài, Tiểu Kiều vẫn đứng đờ ở đó. Lỗ Tu Thừa đi cùng anh, nhìn nhìn Tiểu Kiều không nói câu nào.

“Tu Thừa, tối nay phiền cậu đưa Tiểu Kiều về. Đừng về trễ quá, không an toàn đâu.” Thẩm Bị không quên dặn dò. Dù sao cũng là đồng nghiệp lâu năm, là người đã từng giúp đỡ anh, có những thứ không thể cho, nhưng thứ có thể cho thì anh không hề keo kiệt. Đáng tiếc, sự hào phóng này thường không làm người ta thỏa mãn.

Vừa ra khỏi quán karaoke, gió lạnh làm Thẩm Bị bình tĩnh hơn. Mùi mì thịt bò từ xa bay đến, không biết Thảo Thảo đã ăn cơm chưa? Quan Hạo mời Thảo Thảo đi ăn. Thảo Thảo có đi không?

Anh nhớ lúc Tiểu Quân tìm anh đã nói: “Cuộc hôn nhân đầu tiên là khó quên nhất, bất kể kết thúc có tồi tệ ra sao thì cũng không có cách nào xóa đi những đơn thuần và đẹp đẽ thuở ban đầu.” Sự đẹp đẽ và đơn thuần của Tiểu Thảo là nhờ Quan Hạo mang đến, có phải cô ấy cũng...

Con số điện tử trong thang máy từ từ thay đổi, khái niệm đồ cũ đồ mới cứ thay phiên nhau bay vòng vòng trong đầu anh, anh chưa từng nhận ra chữ “cũ” lại làm cho cuộc đời trở nên khốn khó thế này, có nhiều thứ không thể thay đổi được, cũng có nhiều người không thể nào thay thế, cho dù là chính anh. Tâm trạng anh từ từ chùng xuống, trong lòng anh vẫn có vị trí dành cho Tiểu Quân; trong lòng Thảo Thảo cũng có vị trí dành cho người khác. Đây là việc rất công bằng. Nếu như không có thì người như thế không đáng được trân trọng!

Thẩm Bị chớp mắt, thang máy tới rồi, “ting” một tiếng, cửa thang máy nặng nề mở ra, dường như anh cũng mở cửa lòng mình. Đối với tương lai, hể cuộc sống vẫn còn tiếp diễn thì anh và Thảo Thảo vĩnh viễn là “một” của nhau!

Thẩm Bị mở cửa nhà, gió thu lạnh lạnh nhẹ nhàng thổi vào qua cửa sổ mang theo khí hậu ẩm áp đặc trưng của trời thu Bắc Kinh. Trong phòng khách, chiếc đèn nhỏ vẫn sáng. Thẩm Bị thay giày xong thì vòng qua tấm bình phong bước vào phòng khác. Vừa bước vào nhà, anh đã thấy có gì đó khác biệt. Ánh sao cao cao ngoài cửa sổ cùng ánh đèn lấm tấm bụi trần quện vào nhau tạo thành quang cảnh mơ hồ. Sau khi thích ứng với bóng đêm, anh đã phát hiện họa khái quát phòng khách dưới màu sắc đen xám đậm nhạt đan xen.

Có một người ngồi bất động ở sofa, không biết người ấy đã ngồi bao lâu? Mùi thơm của cháo cùng mùi ngọt nhẹ của táo đỏ thoang thoảng quanh quẩn trong phòng. Thẩm Bị còn nghĩ thấy mùi cam thảo quen thuộc, đó là một nguyên liệu quan trọng trong canh giải rượu độc quyền của Thảo Thảo. Trước đây, có lần anh uống say khướt, hôm sau vì muốn xoa dịu cơn thịnh nộ của Thảo Thảo mà anh phải đích thân đi cùng cô đến tiệm thuốc để mua nó.

Thẩm Bị nhẹ nhàng đặt cặp táp cạnh sofa, rồi ngồi xuống kế bên cô. Thảo Thảo giật mình “a” một tiếng, nhích cổ ngồi thẳng người: “Anh về rồi?” Cô muốn đứng lên mở đèn.

Nhưng Thẩm Bị ôm cô lại, không cho cô đi, anh nói: “Em đừng nhúc nhích, để anh ôm một lát.”

Thảo Thảo lặng thinh ngả vào lòng anh, nghĩ ngợi rồi nói: “Em không đồng ý đi với Quan Hạo.”

“Ừ, anh biết.” Thẩm Bị điều chỉnh tư thế, tóc Thảo Thảo lại dài ra rồi, anh vuốt vuốt tóc cô, sợi tóc vô tình quăn lấy ngón tay anh, “À Hoàng Phán Phán đó điên rồi, tự xưng đến tìm Tiểu Kiều, lợi dụng cô ta chuyển địa chỉ của em cho Quan Hạo.”

“Sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt thôi.”

“Anh ta... đã nói gì với em?”

“À, nhắc đến viện kiểm sát.”

Thẩm Bị càng ôm chặt Thảo Thảo hơn, “Thảo Thảo, anh nghĩ chắc phải dời chuyện kết hôn lại thôi, được không em?”

“Ừm... được. Xảy ra chuyện gì thế? Sao viện kiểm sát lại đến tìm anh?”

“Không có gì, chỉ là tìm hiểu tình hình thôi. Nhưng trước khi chưa xác định rõ, anh không muốn liên lụy đến em.”

Thảo Thảo chậm chậm lướt tay dọc theo hình vân trên áo sơ mi của Thẩm Bị, kéo dài xuống cánh tay, cô thoáng cảm nhận được đường cơ bắp nổi lên dưới lớp vải: “Được rồi, tùy anh vậy. Nhưng không được kéo dài chuyện con cái!”

“Thảo Thảo!” Thẩm Bị hơi buồn bực. Lỡ như thật sự xảy ra chuyện, con cái chắc chắn cũng sẽ bị liên lụy.

“Cho dù anh có vào tù thật, thì em vẫn sẽ nói với con rằng, anh rất tốt với mẹ của nó, là một người tốt. Anh xứng đáng làm cha nó.”

“Bậy bạ!” Thẩm Bị ngồi thẳng dậy, muốn mặt đối mặt nói chuyện với cô. “Có thể dời chuyện kết hôn, nhưng chuyện con cái thì không thể”, đây là logic quái quỷ gì thế hả! Mũi Thẩm Bị hơi cay cay, mình xứng đáng làm cha đứa bé! Nhưng...

“Bậy bạ lắm à?” Thảo Thảo cười cười ngồi dậy, ngẩng đầu nghênh đón ánh đèn phòng khách nhìn Thẩm Bị, “Thế thì kết hôn đi.” Thẩm Bị nhìn hàm răng trắng bóng chói mắt, đột nhiên anh nhận ra mình vừa bị cô gài rồi!

“Hồ ly tinh!” Thẩm Bị nheo mắt cô mắng yêu, rồi lại ôm cô vào lòng, trong lòng anh rất ấm áp. Nhưng mà...

“Thảo Thảo, anh... thật sự không trong sạch. Nếu có người nhắm vào anh...”

Thẩm Bị kiên quyết dời ngày kết hôn làm Thảo Thảo đành nhượng bộ. Anh nghĩ rất thực tế, tính đến trường hợp xấu nhất và cố gắng hướng về điều tốt nhất. Thảo Thảo thấy anh chuyện bé xé to, với lại cho dù thật sự phạm tội, chỉ cần không phán án tử thì tất cả đều được. Cô không muốn lại cộng thêm vài nghi ngờ vào mối quan hệ vốn không ổn định giữa hai người vào lúc có quá nhiều nhân tố ảnh hưởng như hiện giờ. Cuối cùng, Thảo Thảo đau lòng nói: “Được rồi, khi nào anh thấy kết hôn được thì nói em, em sẽ suy nghĩ xem có nên nhận lời anh không.”

Thẩm Bị muốn nói lại thôi, dụi mạnh thuốc lá vào gạt tàn.

Thảo Thảo đứng dậy cười bảo: “Không phải đang sống chung à, vốn cũng chẳng có gì mà. Có điều em vẫn sẽ giữ quyền lợi đi tìm đàn ông khác đẻ sinh con!” Trong lòng cô rất bất bình, không nói ra là không thoải mái được. Thảo Thảo không thèm quan tâm Thẩm Bị, bật đèn rồi vào phòng bếp, bưng chén cháo âm ra: “Ăn đi, ăn xong thì đi ngủ sớm.”

Câu cuối cùng cô nói làm Thẩm Bị rất tức giận, nhưng anh chẳng còn cách nào khác. Nếu anh thật sự nghĩ cho Thảo Thảo thì nên để cô đi, hà tất gì phải lôi cô vào con đường tương lai mờ mịt chứ?

Không bỏ được! Hễ nghĩ đến điều này là trái tim Thẩm Bị thắt chặt lại, cảm giác y như lần đầu nghe thấy Tiểu Quân đề nghị ly hôn vậy. Anh biết với đạo đức của Thảo Thảo thì chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra, anh chỉ coi thường chính mình mà thôi. Thật ra, anh mới là đồ nhát gan ích kỉ đúng nghĩa! Đã làm liên lụy Tiểu Quân rồi, giờ còn làm liên lụy đến Thảo Thảo nữa!

“Em nói đùa thôi.”

Tối, nằm trên giường, Thảo Thảo ôm lấy Thẩm Bị từ phía sau: “Đừng giận được không? Anh không nói câu nào hết.” Giọng Thảo Thảo hơi nghẹn ngào.

Thẩm Bị quay người lại, nhẹ nhàng vỗ lưng Thảo Thảo: “Anh xin lỗi! Làm em tủi thân rồi.”

“Là số mệnh cả!” Giọng Thảo Thảo hơi mệt mỏi, “Anh biết không? Em tin vào số mệnh. Chắc chắn kiếp trước em đã làm quá nhiều chuyện sai trái, nên kiếp này ông trời bắt em phải chịu nhiều đau khổ.” Thẩm Bị cảm thấy đau lòng, giọng điệu của Thảo Thảo biến đổi khôn lường. “Em nghĩ thông rồi. Nếu đã định sẵn em phải chịu khổ, vậy thì kiếp này bất kể có bao nhiêu khó khăn em cũng phải cố gắng chịu đựng. Em muốn nhận hết những đau khổ phải nhận trong kiếp này, để kiếp sau em có thể hưởng hạnh phúc bình yên.”

Trong lòng Thẩm Bị chua xót, “Em mê tín quá! Đừng nghĩ nhiều thế, ngủ đi.” Anh đặt bàn tay to lên lưng cô, nhẹ nhàng vỗ về, nhẹ nhàng vuốt ve, triền miên biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Khó bề phân biệt, chẳng qua chỉ là chấp niệm

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Sáng sớm hôm sau vẫn phải đi làm như thường. Hai người vờ như không có gì xảy ra, cùng nhau ra cửa.

Đến Quốc Mậu, Thảo Thảo nghiêng người hôn má Thẩm Bị như thường lệ, đột nhiên Thẩm Bị giơ tay giữ chặt gáy Thảo Thảo, môi anh đột ngột ngậm chặt lấy môi cô. Răng môi quăn quýt, nước miếng giao hòa, triền miên không dứt!

Khi Thảo Thảo tỉnh táo lại sau cảm giác nghẹt thở thì thấy mình đang đứng ở ngoài xe, xe Thẩm Bị đã không còn bóng dáng, cô sờ gò má, nóng phồng tay.

“Chắc chắc chắc, sao tôi xui thế không biết?” Giọng nói lạnh lùng hài hước của Phùng Thượng Hương vọng đến từ phía sau, “Sao lại cho tôi nhìn thấy cảnh hai người hôn môi thắm thiết thế hả?”

Thảo Thảo quay người lại, ngại ngùng cười cười, rồi đột nhiên chỉ vào đôi nam nữ ngoài cửa sổ kính: “Kìa, bên kia cũng có nữa kìa!”

Phùng Thượng Hương xùy một tiếng rồi quay đi. Thảo Thảo nói: “Mắt nhìn theo tâm, nhìn thấy là vì muốn nhìn, chẳng ai quản được.”

“Vương Dương Minh(*) à! Tâm ở thì người ở đúng không? Không cần tiền thưởng à!” Đường như Phùng Thượng Hương đã quên chuyện của Tiểu Trương, vui vẻ cười đùa với Thảo Thảo.

(*) Vương Dương Minh là nhà tư tưởng xuất sắc thời Minh. Ông với thuyết coi tâm, đạo, trời là một. Hiểu rõ “tâm” sẽ hiểu được đạo và trời.

Ra khỏi thang máy, Phùng Thượng Hương lạnh lùng hỏi: “Cậu tài xế đó, hôm nay có đến đón cô không?”

Thảo Thảo ngạc nhiên lắc đầu, vội giải thích: “Cậu ta mới xuất ngũ nên không hiểu chuyện.”

Phùng Thượng Hương cười bảo, “Thế à? Tôi thấy cậu ta cũng được đấy chứ.”

Hả? Thảo Thảo cảm thấy hình như đầu mình phình ra, rất nặng, bất giác nghiêng sang bên rồi rơi ‘bịch’ xuống vai.

Tiểu Trương? Phùng Thượng Hương?

Thảo Thảo bận tới tận mặt mũi cả sáng, đến trưa thì nhận được điện thoại nội bộ của tiếp tân nói ngoài cửa có người tìm.

Cô ra cửa, là nhân viên phục vụ của quán trà ở tầng trệt. Sau khi hỏi rõ tên họ Thảo Thảo, cậu ta nói: “Có một vị tiên sinh đến quán chúng tôi, người đó nói không tiện đi tìm cô nên nhờ tôi đi một chuyến.”

Thảo Thảo cau mày: “Vị nào?”

“Anh ấy không nói, chỉ nói là chị nhất định phải đến, anh ta có việc quan trọng.”

Thảo Thảo nhìn mọi người qua lại, giữa thanh thiên bạch nhật chắc cũng không có chuyện gì ghê gớm đâu, bèn nói: “Tôi biết rồi, cậu về trước đi. Lát nữa tôi sẽ qua đó.”

Cậu phục vụ đứng yên không đi, ấp úng nói: “À, chị, hay là chị đi với tôi đi.” Thảo Thảo khó hiểu nhìn cậu ta, bất chợt nhớ lại trước đây Tôn Nam Uy cũng từng làm thế này, nhờ phục vụ giúp anh ta một việc, xong việc sẽ có tiền boa. Chẳng lẽ cậu phục vụ này đang kiếm chút tiền riêng cho mình?

Thảo Thảo nghĩ có thể là thế, đành nhún vai bảo: “Vậy cậu đợi một lát, tôi lấy đồ đi.”

Tháng 11 trời se lạnh.

Thảo Thảo đã đổi sang mặc váy dài giày da từ sớm, mấy ngày nay càng phải tuân theo lời bác sĩ dặn, ngay cả gót cô cũng không mang. Cô thay áo khoác tây trang bằng áo khoác lông vàng nhạt, sửa sang lại áo dây nhưng phi bóng bên trong xong mới vào thang máy cùng cậu phục vụ.

Lần trước sau khi Tiểu Vương ăn cơm xong quay lại, cả người toàn mùi dầu mỡ thuốc lá nên đã bị Phùng Thượng Hương mắng cho một trận. Thảo Thảo lấy đó làm gương, cố ý mua một cái áo khoác tây trang đen có thể phối với đủ kiểu đồ khác để ở phòng làm việc và gọi đó là “đồ công việc” chuyên môn.

Quẹo mấy vòng cuối cùng cũng đến quán trà, Thảo Thảo thả chậm bước chân, bước vào sau cậu phục vụ. Đến trước chỗ ngồi, cậu phục vụ khó hiểu nhìn và hỏi: “Ừa, người đâu rồi? Chính là ở đây mà!” Nói rồi, đầu đồ đầy mồ hôi.

Thảo Thảo cũng thấy lạ, người gì sao thần bí thế?

“Tạm thời đổi chỗ.” Bên cạnh có người nói chen vào, sau đó nhét vào tay cậu phục vụ tờ tiền màu xanh. Thảo Thảo quay lại nhìn người trước mặt, cau mày hỏi: “Quan Hạo, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Người đó chính là Quan Hạo. Anh ta sớm biết nếu để Thảo Thảo nhìn thấy mình thì cô sẽ bỏ đi ngay, cho nên giờ mảnh khỏe, đổi chỗ, đợi cô bước vào mới xuất hiện.

“Mời em ăn cơm!” Quan Hạo cười hi hi kéo ghế cho Thảo Thảo, thể hiện sự ga-lăng. Có vài người đàn ông càng già càng đẹp trai, Quan Hạo chính là type người đó. Không phải nói đến vẻ bề ngoài dễ nhìn thế nào, chỉ cần khí chất bình tĩnh và sự thông minh ấy thôi cũng đủ làm người ta thấy khoan khoái rồi.

Thảo Thảo đẩy mắt kính, cúi đầu ngồi xuống.

Quan Hạo đã gọi món từ trước, của Thảo Thảo là lẩu đậu.

Thảo Thảo nhìn nó, trong lòng ghen đến hoảng, không muốn ăn.

Quan Hạo thôi cười, nói nghiêm túc: “Anh chỉ muốn xin lỗi em thôi.”

Hả? Thảo Thảo khó hiểu nhìn anh ta, lại muốn hỏi gì đây?

“Anh đã biết chuyện Phán Phán tìm em, việc cô ta làm rất quá đáng. Anh đã nói rõ với cô ta rồi, cô ta cam đoan sẽ không tìm em gây phiền phức nữa. Nếu như hôm đó cô ta có nói gì không hay, vậy anh xin lỗi em. Thật sự xin lỗi em!”

Thảo Thảo nhớ lại yêu cầu của Hoàng Phán Phán thì hơi tức giận, cũng hơi ngại khi đối mặt với Quan Hạo, “Bỏ đi, việc đã qua thì cho nó qua đi. Tôi không muốn nhắc lại.”

Về mặt Quan Hạo thả lỏng đôi chút, lấy ra một hộp nhỏ màu xanh – là màu xanh mà Thảo Thảo rất quen thuộc. Anh ta đẩy chiếc hộp đến trước mặt cô, nói: “Chút tâm ý, mong em nhận lấy. Coi như đây là lời xin lỗi của Phán Phán.”

Thảo Thảo nhìn con thiên nga trắng trên mặt hộp thì thầm cảm thán – Pha lê Swarovski.

Cô nhắm mắt cũng biết bên trong là gì, chắc chắn là kiểu pha lê hình thú nhỏ loại mới nhất trong “Thế giới dưới biển” năm nay. Cô thích cảm giác long lanh của những con thú tinh ranh. Sau khi Quan Hạo ăn nên làm ra, hằng năm anh ta đều mua những món đồ nhỏ nhỏ kiểu mới nhất để tặng cho cô. Sau ba năm gián đoạn, không ngờ hôm nay lại tiếp diễn!

“Quá quý giá rồi, tôi nhận tâm ý thôi. Quà thì anh lấy về đi.” Thảo Thảo đẩy chiếc hộp lại, rồi nhanh chóng rút tay về. Cô rất sợ sẽ xảy ra tình tiết máu chó trong phim, gì mà Quan Hạo nắm lấy tay cô, thế thì không giải thích được rồi.

Quan Hạo không nhúc nhích, đôi mắt anh ta có phần tiếc nuối. Thảo Thảo rút tay về cũng thấy hơi tiếc, nhưng sau đó lại thấy may mắn.

“Dù là anh tặng cũng không được à?” Anh ta hỏi.

Thảo Thảo lắc đầu: “Không có công sao dám nhận thưởng. Vợ anh không làm gì tôi, tôi có thể hiểu được hành động của cô ấy. Không cần phải nhận món quà quý giá thế này.”

“Xem ra em vẫn còn trách anh.”

“Không đến mức đó. Mọi chuyện đã qua rồi.” Thảo Thảo cầm muống từ từ húp nước đậu. Một con tôm to tướng nổi lên trong nước lẩu đậu, sau đó lại chìm xuống.

Quan Hạo nói: “Thật ra... thật ra anh rất vui vì em đã đến gặp cô ta.”

Tay Thảo Thảo khê khụng lại. Thẩm Bị cũng từng nói thế này, chỉ là lập trường hoàn toàn bất đồng. Thảo Thảo rất hối hận, nếu lúc đầu không đi thì tốt rồi. Nhưng ai có thể hoàn toàn kiểm soát được chính mình chứ?

Quan Hạo rất thông minh, thấy sắc mặt cô khang khác là đổi chủ đề ngay: “Thế nào? Ngon không? Anh nhớ em rất thích ăn món này. Thời gian nghỉ trưa không nhiều nên anh đã gọi giúp em.”

Thảo Thảo dứt khoát húp cái rột, từ chối tình ý sau câu nói đó. Cô liếc mắt nhìn Quan Hạo vẫn đang ăn món cơm thịt kho, tim thoáng đập khe khẽ.

Thói quen cũ thôi.

Quan Hạo nói: “Mấy ngày trước anh đi thăm Bác Bắc, lúc vào mộ viên chột thấy một người rất giống Thẩm Bị, giờ nghĩ lại chắc là hai người rồi.”

Thảo Thảo thấy anh ta thần nhiên nhắc tới Thẩm Bị thì cảm thấy mình cẩn thận đề phòng anh ta đúng là hơi quá, thế nên hơi ngại ngùng, chỉ gật đầu ừ.

Quan Hạo nói tiếp: “Sau khi về nước, anh có đến thăm Bác Bắc mấy lần, hình như không lần nào gặp em cả. Em đừng để bụng lời anh nói tối qua.”

Thảo Thảo thấy phiền, bèn rút khăn giấy lau nước đọng trên bàn, “Không sao.”

Quan Hạo muốn nói lại thôi, chỉ cúi đầu im lặng.

Lát sau Thảo Thảo mới bình tĩnh nói: “Cảm ơn anh đã mời, tôi phải về làm việc rồi, đi trước.”

“Ừ.” Quan Hạo không ép cô ở lại, đi theo Thảo Thảo ra ngoài mới nói: “Sau này anh có thể mời em ăn cơm không?”

Lúc nói câu này, anh ta đứng rất gần Thảo Thảo, gần đến mức cô có thể ngửi được mùi nước hoa Boss nhẹ nhàng. Cô bất giác nhớ lại cảnh hồi đó mình đề cử loại nước hoa này cho anh ta, anh ta cười xấu xa, cời áo vest nói: “Em “bắn” giúp anh đi!”

Mặt Thảo Thảo đỏ ửng, vội tiến lên một bước để giữ khoảng cách với anh ta.

Quan Hạo nhấc chân định tiến lên, nhưng giữa chừng ngừng lại, đành đứng bên cạnh, cười chua xót: “Ngay cả làm bạn bè cũng không được sao?”

Lòng dạ Thảo Thảo rối bời, lắc đầu đáp: “Đương nhiên, đương nhiên vẫn là bạn. Nhưng anh đừng tìm tôi nữa, tôi sắp kết hôn rồi.”

“Ừ,” Anh ta cười khỏ, “Anh vẫn giữ vững quan điểm của mình. Nhưng nếu em vẫn khăng khăng... thế thì anh đành chúc phúc em vậy. Hy vọng... anh ta sẽ trân trọng em” Câu nói cuối cùng rất nặng nề, ngay cả ánh mắt cũng nặng trĩu, đè lên vai, lên trái tim Thảo Thảo và đang có xu hướng lan rộng ra.

“Ừ, các anh đều là người làm kinh doanh. Vậy là được rồi. Thay tôi hỏi thăm vợ anh nhé. Tôi đi trước. Bye bye!” Thảo Thảo nói không đầu không đuôi, quay đi bất ngờ nên va vào người khác cái “bình”.

“Damm it!” Va mạnh vào người ta, người đó chửi một tiếng rồi ôm ngực lùi về sau vài bước.

“Sorry!” Quan Hạo vội bước qua đỡ Thảo Thảo, liên tục xin lỗi người kia, “Is it OK?”

Có thể người nước ngoài đó thấy mình nói năng thô lỗ nên xua tay rồi vội vàng đi mất. Thảo Thảo choáng váng, đứng hồi lâu mới nhìn rõ mọi thứ, thấy Quan Hạo đang giúp mình đeo kính, dịu dàng nói: “Em phải cẩn thận chứ, đi đường vẫn hấp ta hấp tấp thế này!”

Mắt Quan Hạo hơi ướt ướt, không biết sau khi ly hôn Thảo Thảo sống qua ngày như thế nào, mấy cái tật vụn vặt này sao còn chưa thay đổi nữa?

Động tác đeo kính vẫn thuần thục như thế. Trong lúc nói chuyện, kính đã được đeo vào. Thảo Thảo đẩy mắt kính, gạt đầu, lí nhí cảm ơn rồi rời khỏi như chạy trốn.

Quan Hạo nhìn theo bóng lưng cô, kéo cà vạt, tháo cúc áo, thở dài một hơi, đút hai tay vào túi quần, thần thờ đứng tại chỗ. Mắt kính không vánh phản chiếu ánh sáng như sao của tòa nhà, không thấy rõ đôi mắt anh ta.

Thẩm Bị vào phòng làm việc như ngày thường. Gian làm việc của Tiểu Kiều ở bên ngoài phòng làm việc của anh, đó vốn là vị trí của thư ký. Mặc dù sau này cô ta đã lên chức làm trợ lý tổng giám đốc nhưng vẫn không chuyển đi, cũng chưa từng tuyên thư ký mới. Tiểu Kiều thấy Thẩm Bị đi vào thì lí nhí mở miệng chào, sau đó tiếp tục vui đùa vào công việc. Mặc dù chỉ trong tích tắc, nhưng Thẩm Bị đã thấy được đôi mắt sưng như quả đào của cô ta, ít nhiều gì trong lòng anh cũng thấy khó chịu.

Lỗ Tu Thừa đi vào báo cáo công việc, dường như cậu ta đã đầu tư hết 90% tinh lực vào việc thu mua sáp nhập này. Thẩm Bị hơi ngạc nhiên về lòng nhiệt tình của cậu ta, cậu ta giải thích rằng sáp nhập là bước quan trọng để mở rộng công ty trong thời đại bây giờ. Đặc biệt trong thời kỳ thị trường phát triển nhanh và cạnh tranh tàn khốc như hiện nay, việc thu mua và sáp nhập giữa các công ty là điều tất yếu, đồng thời cũng rất phức tạp. Thực tế phải đầu tư hết 100% năng lực chuyên môn để nghiên cứu việc này, bây giờ cậu ta chỉ rầu vì mình không có ba đầu sáu tay!

Nói đến đây thì cậu ta hỏi: “Thẩm tổng, tôi thấy trợ lý Kiều vừa đảm nhiệm công việc trợ lý tổng giám đốc lại kiêm luôn chức trách thư ký cho anh, công việc thật sự quá vất vả. Dự án thu mua sáp nhập này có rất nhiều việc phức tạp phải làm, anh xem có thể cho người đến xử lý việc này không?”

Thẩm Bị nhìn Lỗ Tu Thừa, bốn chữ “tranh giành quyền lực” bỗng hiện lên trong đầu, anh tức thì bật cười vì suy nghĩ vô lý này. Thẩm Bị cúi đầu nhìn xấp tài liệu dày cộm trên bàn, nghĩ ngợi rồi nói: “Thế này đi, suy cho cùng thì trong dự án này ngay từ lúc bắt đầu Tiểu Kiều làm việc chung với cậu, nếu tạm thời đổi người sẽ không hay. Hay là để Tiểu Trương đảm nhiệm công việc thư ký, cậu ấy theo tôi cũng lâu rồi. Lúc Tiểu Kiều bận, phần lớn công việc đều do cậu ấy làm nên cũng dễ phối hợp. Còn công việc trợ lý tổng giám đốc thì dành để Tiểu Kiều vất vả chút vậy. Với tài trí bằng hai người của cậu thì làm việc này hẳn là không thành vấn đề chứ nhỉ! Ha ha ha!”

Lỗ Tu Thừa hơi ngớ ra, rồi cũng cười theo, mắt híp lại, nếp nhăn sâu nơi khóe mắt giật lên cao...

Sau khi Lỗ Tu Thừa đi, Thẩm Bị nói với Tiểu Trương trước, Tiểu Trương tiếp nhận nhiệm vụ theo tư thế quân nhân. Sau khi Tiểu Trương đi, Thẩm Bị bắt chước điệu bộ quay bút chì của Thảo Thảo, quay được năm sáu vòng thì ném bút đi, bấm số nội bộ gọi Tiểu Kiều vào.

Sau khi nghe Thẩm Bị nói qua tình hình, cô ta tái mặt nhìn chằm chằm Thẩm Bị, hồi sau mới nghèngh cảm ngang ngược nói: “Nếu anh đề ý, em có thể từ chức!”

Thẩm Bị hơi lúng túng, liên tục xoa tay: “Không có, không có. Tiểu Kiều, cô đừng nghĩ nhiều. Chuyện đã qua có nhắc lại cũng chẳng ích gì. Ha ha, Thẩm Bị tôi cũng không phải người so đo tính toán. Tôi thấy Tu Thừa nói cũng đúng, quả thật cần phải đầu tư nhiều tinh lực cho dự án lần này. Mấy chuyện nhỏ đó dù không phí sức nhưng cũng rất mệt người. Đó là điều thứ nhất. Còn điều thứ hai...” Thẩm Bị kéo dài giọng, dường như đang nghĩ nên nói thế nào, Tiểu Kiều im lặng chờ đợi.

Tôi quá lúc về nhà, cô ta cũng rất hối hận, không biết Thẩm Bị có vì chuyện đó mà đuổi việc hay sa thải cô ta không? Cô ta không muốn rời khỏi mà chưa tranh đấu gì cả. Tiểu Kiều giận mình tò tính không đúng lúc, cũng trách mình quá tin lời Hoàng Phán Phán. Nhưng cô ta không mù, nhìn về mặt Quan Hạo khi vừa nghe tin Thẩm Bị ở chỗ Thảo Thảo, cô ta đã biết người đàn ông này cực kỳ tức giận rồi. Dù cho anh ta rất dịu dàng nhưng cô ta vẫn có thể cảm nhận được lửa giận như sắp thiêu cháy cả căn phòng này từ anh ta!

Nhìn Quan Hạo thế này, lại còn Hoàng Phán Phán thế nọ, cô ta tin tương lai của Thẩm Bị chính là cơ hội của mình! Cô ta nén buồn bực, liên tục cảnh cáo mình phải chờ, phải chờ, phải chờ!

Nếu Thẩm Bị thật sự định đuổi cô ta thì cô ta phải làm sao đây? Thẩm Bị kéo dài giọng, Tiểu Kiều động não, hồi hộp chờ đợi.

Thẩm Bị nói: “Hai là dù gì cô cũng là nguyên lão của công ty, khả năng phối hợp mạnh mẽ, lại quen thuộc các phòng ban trong công ty nên huy động các nguồn lực sẽ có hiệu quả hơn nhiều. Tu Thừa mới đến, có nhiều việc vẫn chưa quen lắm. Không chỉ xa lạ với công ty, mà người trong công ty cũng không quen thuộc với cậu ta lắm. Việc thu mua sáp nhập lần này có ý nghĩa rất quan trọng, số tiền cũng tương đối cao, cho nên Bộ cũng coi trọng nó. Chúng ta nhất định phải làm tốt, làm chắc và phải kết hợp từng phần thật vững vàng. Tiểu Kiều, cô là “cánh tay” đắc lực của tôi, tôi tin chắc chắn cô sẽ làm tốt việc này.”

Tiểu Kiều thả lỏng. Thẩm Bị vẫn tin cô ta, ý của anh là bảo cô ta kiểm soát khả năng phân bổ nguồn lực của Lỗ Tu Thừa, hạn chế công việc của anh ta ở bên ngoài, đồng thời phải làm tốt công việc giám sát, và phải báo cáo cả hai việc cho Thẩm Bị đúng lúc.

Thẩm Bị làm việc luôn có mục đích riêng của mình, đằng sau vẻ ngoài phóng khoáng và hành động thô lỗ của anh chính là lý luận chặt chẽ và trực giác chính xác. Hầu hết đàn ông đều không tin vào trực giác của mình, nhưng Thẩm Bị lại tin. Lúc còn sống trong quân đội, bất kể chấp hành nhiệm vụ tại thực địa hay diễn tập trên chiến trường, trực giác này đã nhiều lần mang lại lợi ích cho anh, anh đã học được cách lắng nghe cảm hứng từ trực giác. Kể cả lần tránh né Tiểu Kiều và chọn Thảo Thảo, Thẩm Bị luôn kiên định làm theo trực giác của mình. Đương nhiên, khả năng lý luận và phân tích cũng có tác dụng rất quan trọng trên con đường thành công. Tóm lại Thẩm Bị là người ngoài cục mịch trong tình thế. “Mạnh dạn suy đoán cần thận để tìm chứng cứ”, anh vận dụng câu này rất thuần thục.

Tiểu Kiều hiểu rất rõ điều này. Nếu Thẩm Bị để cô ta làm việc này, chứng tỏ rằng anh vẫn còn coi cô ta là người của mình!

Cho nên cô ta dùng sự im lặng để bình ổn tâm trạng lo lắng của mình, sau khi lý trí quay lại, mới gật đầu nói: “Cảm ơn Thẩm tổng đã tin tưởng, em chắc chắn sẽ dốc lòng hoàn thành dự án này. Còn bên Tiểu Trương, em sẽ nhanh chóng nói với bên trường phòng sắp xếp chỗ làm việc, rồi bàn giao công việc cho cậu ấy.”

Thẩm Bị rất tán thưởng độ tháo vát và sự tiết chế của cô ta, hài lòng gật đầu: “Được, tôi tin cô sẽ làm tốt. Không còn việc gì nữa, cô làm việc của mình đi.”

Tiểu Kiều nhìn tách trà không của Thẩm Bị, đang định cầm lên, nhưng chân vừa nhấc lại ngập ngừng rồi chuyển bước ra ngoài. Trong lòng vừa chua xót lại cứng ngắc, giống như có cây kim đang cắm rề nơi đó!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Không thấy tung tích

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Chờ Tiểu Kiều đi rồi Thẩm Bị mới xoa trán, mặt mày thờ dài một hơi. Cô nàng Tiểu Kiều này rõ ràng có vấn đề mà, yêu đương nơi công sở quả nhiên phiền phức, nửa tốt nửa xấu! Anh cầm tách trà lên định uống, nhưng ly bỗng tuếch, bấy giờ anh mới nhớ trà nước trước đây đều do Tiểu Kiều tỉ mỉ sắp xếp, lại thờ dài lần nữa, từ từ rồi sẽ quen thôi.

Mùa thu đã đến, trời tối rất nhanh, Thẩm Bị duyệt xong đồng hồ sơ mới phát hiện ngoài trời đã tối mịt. Anh sửa lại vài sắp xếp của lịch trình ngày mai do Tiểu Trương đưa tới rồi tắt máy tính, cầm áo khoác định về nhà. Hôm nay hiếm khi được yên tĩnh, không có tiệc tùng nào. Anh nhớ lại hồi mới gặp Thảo Thảo trong sắc trời sẫm tối và bóng dáng bận rộn của cô trong phòng bếp tranh tối tranh sáng. Cô mặc đồ ở nhà, không nhìn rõ vóc dáng, nhưng đường cong lúc ẩn lúc hiện lại càng thêm hấp dẫn. Thậm chí anh từng nghĩ hai người ở phòng bếp có thể làm gì nhỉ? Nằm trên người cô chống đẩy thờ phi phò, hay giờ trò gì đó. Song, vừa thấy các loại dao kéo sáng choang thì ý nghĩ ấy bay mất tiêu, chẳng dám làm bất cứ động tác mạnh nào. Nhưng, anh thích mùi thức ăn nhẹ nhàng ở Thảo Thảo, cũng thích dáng vẻ mặc đồ ở nhà của cô, không cần phải thắc mắc hay nghi ngờ gì cả.

Nghĩ đến đây, anh bất giác ấn bụng.

Tiểu Trương gõ cửa bước vào, lúc chiều Tiểu Kiều đã bàn giao sơ sơ công việc cho cậu ta, giờ cậu ta đã chính thức bước vào vị trí. Thẩm Bị tương đối hài lòng, nhưng mấy ông bạn già đã quen với phong cách nhẹ nhàng uyển chuyển của Tiểu Kiều thì lại không quen với thái độ nhận diện thoại của Tiểu Trương, cái này chỉ có thể từ từ chờ thôi.

“Thẩm tổng, vừa rồi Quan Hạo gọi điện tới bảo là đột xuất muốn mời anh đi ăn cơm. Do anh và Lỗ tổng đang họp với bên công ty AG nên không muốn quấy rầy anh. Quan tổng bảo rằng anh có thể gọi lại bất cứ lúc nào.”

Công ty AG là công ty mục tiêu mà họ đã xác định, nó từng chiếm 40% thị trường, nhưng vì mở rộng quá lớn mà nguồn vốn bị gián đoạn, tồn thất nghiêm trọng, gần như sắp bị thanh lý. Công ty của Thẩm Bị cũng là chủ nợ của AG. Lỗ Tu Thừa nhìn trúng cơ sở thị trường ưu việt và độ nổi tiếng của sản phẩm, cũng như cơ chế quản lý công ty được xây dựng tương đối hoàn thiện của AG, vậy sẽ càng dễ dàng sáp nhập thành công ty mới hơn là các công ty phụ thuộc vào sự quản lý rối loạn của chính phủ. Tiểu Kiều quan tâm đến vấn đề chi phí và tài chính, tài chính của AG tương đối rõ ràng và các khoản thanh toán cũng minh bạch, không có nhiều vấn đề lộn xộn. Tuy nhiên, Thẩm Bị luôn cảm thấy thiếu chỗ nào đó, nhưng lại không biết chỗ nào, cuộc họp chiều nay chỉ nói chung chung, nếu cần thiết, có lẽ anh phải đích thân đi một chuyến.

Nhưng giờ Quan Hạo gọi tới, Thẩm Bị gian nan nuốt nước miếng. Nếu không gặp thì nên từ chối với lý do gì? Mà nếu gặp thì sẽ nói gì?

Mặc dù anh không để ý chuyện Thảo Thảo từng ly hôn, nhưng nghĩ tới Quan Hạo đã từng triền miên với Thảo Thảo, trong lòng anh hơi khó chịu. Với lại Quan Hạo không chỉ là chồng trước của Thảo Thảo mà còn là nhà cung cấp và đối tác quan trọng của anh, anh không thể trốn mãi được.

Chuyện gì đến sẽ đến, có trốn cũng không trốn được! Thẩm Bị cầm điện thoại lên định gọi cho Quan Hạo, nghĩ ngợi thế nào lại bấm số của Thảo Thảo. Hồi lâu sau mới có người nghe máy, giọng Thảo Thảo hơi gấp gáp, hơn nữa bên kia còn ồ ồ ào ào: “À?”

Thẩm Bị sững người, cô ấy đang ở đâu? Sao hỗn loạn thế?

“Sao ồn ào thế?”

“Ừ, có khách tới. Đồng lắm. Anh có việc gì không?”

Nếu là việc công thì anh không tiện hỏi nhiều. Nguyên tắc bảo mật của luật sư cũng không thua gì quân đội, đương nhiên có tuân thủ hay không lại là chuyện khác.

“À, tối nay anh không về ăn cơm. Anh bảo Tiểu Trương đến đón em rồi, em chờ cậu ấy nhé.”

“Haizz, vậy không được đâu! Tiểu Trương cũng phải tan sở mà!”

“Không sao, cũng đâu tốn nhiều thời gian.”

“Thế vợ cậu ấy không để ý à?”

“Cậu ta chưa có vợ!”

“Chưa có vợ cũng có bạn gái, hoặc cũng đang theo đuổi cô nào đó!”

“Cậu ta bận lắm, thời gian đâu mà làm mấy việc ấy!”

Dường như Thẩm Bị thấy phiền rồi, cũng may Thảo Thảo kịp thời đổi chủ đề. Hai người dăn dò nhau đàm ba câu rồi ngắt máy. Thẩm Bị oán thầm: Phụ nữ đúng là nhiều chuyện, đi đón cô thì cô ngoan ngoãn cứ ngồi chờ đi, còn hỏi vợ người ta làm gì! Nhiều chuyện quá!

Nói chuyện điện thoại xong thì Thảo Thảo đặt máy xuống, thờ dài một hơi rồi đi vào phòng làm việc của Phùng Thượng Hương. “Cốc cốc cốc”, cô gõ cửa trước. Bên ngoài đúng là quá ồn ào, phòng nào có cửa cũng đóng lại hết.

“Vào đi!” Phùng Thượng Hương lên tiếng, nghe có vẻ lơ đãng, khác với giọng điệu dứt khoát nhanh nhẹn ngày xưa. Buổi trưa, lúc ngồi tán dóc, cô nàng Tiểu Vương có nói đại luật sư Phùng Thượng Hương lại đang yêu thầm rồi! Thảo Thảo nửa tin nửa ngờ.

Phùng Thượng Hương thấy cô thì ngẫm nghĩ một lúc mới ngẩng lên nhìn cô, không nói gì.

Thảo Thảo nói: “À... điều cô muốn hỏi tôi đã hỏi rồi. Cô cũng có thể tự mình đi hỏi.”

Phùng Thượng Hương cười nói: “Giỏi đấy, học nhanh lắm! Nói điều kiện đi nào.”

“Trả lại tiền lương đã khấu trừ.” Thảo Thảo càng nghĩ càng bất bình, uất ức bĩu môi.

Phùng Thượng Hương tắc lưỡi vài tiếng, đứng lên đi đến trước mặt Thảo Thảo, vòng tay trước ngực, quan sát cô một lượt mới nói: “Nhìn kia, nhìn về mặt của cô kia! Rõ ràng lớn tuổi hơn tôi, còn giả vờ non nớt gì chứ?!”

Thảo Thảo nhìn thẳng phía trước, cố gắng giữ bình tĩnh.

Phùng Thượng Hương cười như không cười, bảo: “Cô nhìn rõ đi, tôi khác cô, không coi người đàn ông đó là chồng! Chỉ là chơi thôi, được hay không cũng chẳng sao. Chỉ dựa vào cái này mà muốn tôi ới tiền ra, đúng là lỗ vốn.”

Thảo Thảo cực kỳ nghiêm túc: “À... vậy kèm quà tặng là được.”

“Ồ?” Phùng Thượng Hương hứng thú, “Quà gì?”

Thảo Thảo nói: “Có quan hệ mật thiết với cô, đương nhiên giá trị có hạn rồi.”

“Mục tiêu?”

“Lúc cô nói cho tôi biết tin về Thẩm Bị cũng đâu có nói tí mi.”

Phùng Thượng Hương héch càm, cao ngạo nhìn Thảo Thảo: “Ok, đồng ý. Cuối tháng sẽ gửi cho cô. Nói là làm!”

Bấy giờ Thảo Thảo mới cười bảo: “Tiểu Trương chưa kết hôn, không bạn gái, cũng không theo đuổi cô nào. Cậu ta là tờ giấy trắng, vừa hay thỏa mãn điều kiện quái gở của cô.”

Phùng Thượng Hương giễu cợt: “Cậu ta lỗ mãng như Trương Phi vậy, cũng chỉ có tôi vừa mắt thôi. Hừ! Còn ai có hứng thú với cậu ta chứ!”

Thảo Thảo nghe câu này thì bất mãn: “Dù cậu ấy học lực thấp, cũng không kiếm được nhiều tiền, nhưng được cái tốt bụng. Vừa nhìn đã biết cậu ấy là người thành thật điềm đạm, một lòng một dạ. Với lại, lão Thẩm bảo cậu ta vốn là lính bắn tỉa giỏi nhất trong đội. Cái này yêu cầu phải có tố chất tâm lý rất cao, cũng như đầu óc lạnh lùng bình tĩnh! Mấy tên mặt trắng trẻ tuổi kia đều không bằng cậu ấy! Tôi thấy cậu ấy rất đàn ông. Chỉ là nhỏ tuổi hơn cô thôi. Chậc!” Thảo Thảo lắc đầu, ý bảo Phùng Thượng Hương trâu già gặm cỏ non.

Phùng Thượng Hương nhướng mắt, viền mắt màu lá cọ họa ra khí thế kiêu ngạo của nữ hoàng. “Tôi thích cậu ta là phúc đức của cậu ta, với lại hơn kém nhau có 18 tháng thôi! Chơi đùa thôi, nghiêm túc thế làm gì chứ!”

Thảo Thảo nói: “Tôi khuyên cô đừng nên chơi đùa. Tiểu Trương là người trọng tình trọng nghĩa, cô nhìn thái độ cậu ấy dành cho Thẩm Bị là biết. Cậu ấy không phải loại người có thể đùa.” Thảo Thảo vốn muốn nói “Cô đừng chơi với lửa rồi tự thiêu mình”, nhưng chợt nhớ lại Phùng Thượng Hương từng bị Tiểu Trương chơi một vỏ, nói câu đó không chừng lại đổ thêm dầu vào lửa nên vội vàng ngậm miệng.

Mặt Phùng Thượng Hương cứng đờ, lúng túng, chớp mắt liên tục, tỏ ra bối rối trong khoảnh khắc. Đây là nổi nghi hoặc ở độ tuổi của cô ấy. Muốn yêu

nhưng không dám, đã yêu rồi cũng không biết, lúc biết được thì đã quá trễ, quá trễ còn mạnh mẽ! Có những việc và những kinh nghiệm thật sự cần sự lắng đọng của thời gian. Lòng dũng cảm đối mặt với cuộc sống không phải có sẵn từ lúc sinh ra.

Thảo Thảo thấy thế thì nuối tiếc trong lòng. Cô là con gái một trong nhà, không có anh chị em gì cả, nhưng đối diện với cô gái nhỏ tuổi hơn mình, nhớ đến những bàng hoàng và nghi hoặc của chính mình vào độ tuổi ấy, bỗng thấy hơi buồn và gần gũi với Phùng Thượng Hương hơn trước.

Phùng Thượng Hương im lặng, hồi lâu mới nói: “Lính bắn tỉa gì chứ, bây giờ là thời đại pháp lý, mấy thứ của quân đội không thể lưu thông trong xã hội. Cũng không thể lấy chuyện quá khứ ra suy xét được. Cậu ta là lính bắn tỉa, còn tôi là sát thủ đấy! Có thù không báo thì không phải quân tử, cậu ta trung thành với Thẩm Bị, thế nên phải chịu cái giá này!”

Hóa ra, khởi điểm của “có hứng thú” chính là lần xung đột đó. Phùng Thượng Hương có lòng tự trọng cực cao sao có thể tha cho Tiểu Trương chứ! Nhưng, người thành công trong sự nghiệp không có nghĩa sẽ chín chắn trong tình cảm, miệng nói không để tâm không có nghĩa là cảm được bỏ được. Tiểu Trương và Thẩm Bị giống nhau, đứng ở góc độ phụ nữ, Thảo Thảo có thể hiểu được nội tâm Phùng Thượng Hương khát khao cảm giác an toàn mãnh liệt. Cho nên, cô tin chắc đồng chí Tiểu Phùng lần này “rung rinh” rồi, chỉ là chọn cách thức biểu đạt hơi vụng về thôi. Nên giúp họ thế nào nhỉ? Còn số tiền thưởng bị tịch thu đang sắp trở lại của cô nữa!

“Quà tặng đâu?” Phùng Thượng Hương cũng giống với tất cả cô gái khác, luôn thích quà tặng hơn hàng chính phẩm.

Thảo Thảo nhìn cô ấy, cố gắng làm mình ra vẻ nghiêm túc: “Cả công ty đều cho rằng, khụ khụ—”

Phùng Thượng Hương ngớ người, sao lại lôi công ty vào? Chẳng lẽ công việc của mình có gì sai sót sao?

Thảo Thảo nói ngập ngừng: “Phong cách của Ports (*) không hợp với cô. Với lại, Belle đúng là thương hiệu tốt, nhưng cô chọn phong cách nhìn hơi sai sai! Giống như... mọi ở chợ secondhand ra vậy! Không còn việc gì nữa, tôi đi trước đây!” Thảo Thảo ngập ngừng xong thì càng nói càng nhanh, vừa nói hết câu đã chạy ra cửa, mở cửa vọt ngay!

“Đặng Thảo Thảo!” Phùng Thượng Hương trừng mắt nhìn hướng Thảo Thảo biến mất, cau mặt, “Cô dám chơi tôi!”

(*)Ports: nhãn hiệu thời trang của Canada

(**) Belle: thương hiệu giày nữ số một tại Trung Quốc

Lúc Tiểu Trương bước vào văn phòng Luật, tiếp tân đón tiếp cậu ta rất nhiệt tình, hiện nay cậu ta là nhân vật có tiếng ở đây mà. Thảo Thảo còn vài việc phải làm cho xong nên cậu ta ngồi đợi ở sofa gần đó. Tiểu Vương xun xoe bụng trà cho cậu ta, cảm lý Mickey của mình tán gẫu nọ kia với cậu ta. Nói là tán gẫu chứ giống trêu ghẹo người ta hơn.

Tiểu Vương hỏi: “Anh làm gì trong quân đội vậy?”

Tiểu Trương đáp: “Làm lính.”

“À, mà lính gì?”

“Chiến sĩ.”

“Là lục quân, hải quân hay không quân?”

“À, chắc là lục quân.”

“Tại sao lại là chắc là?”

“Không biết.”

“Chẳng phải anh mới nói sao?”

“Không biết.”

Tiểu Vương cảm nín nhìn Tiểu Trương, Tiểu Trương thông dong uống trà, cười thân thiện với cô nàng.

Tiểu Vương tự xưng còn trẻ, đương nhiên không bỏ cuộc, nụ cười mím này đủ để cô nàng có thêm sức mạnh tiếp tục theo đuổi. Sau đó, Tiểu Trương cũng phát hiện, chỉ cần cậu ta nở nụ cười, thì chẳng cần nói chuyện người ta cũng sẽ nói tiếp, mười lần chẳng sai!

“Thế anh thuộc bộ phận nào của lục quân?” Mặc dù nghe như tỏ phỉ, nhưng thứ lỗi cho cô nàng vì đã phai nhạt kiến thức về môn quốc phòng trước đây đã học. Nếu biết sẽ gặp trai đẹp, cô nàng tuyệt đối sẽ không còn chút kiến thức nào giống như hôm nay.

“À, không thể nói phiên hiệu.”

“Thẩm Bị cũng là lính giải ngũ, anh với anh ấy cùng một tổ hả?”

“Anh ấy là chuyên ngành, khác với chúng tôi.”

“Vậy mấy anh là gì?”

“Giải ngũ!”

“Có gì khác?”

Cuối cùng Tiểu Trương suy nghĩ một hồi giống như sắp kể một câu chuyện dài, sau đó nói: “Kiểu Thẩm tổng gọi là chuyên ngành, còn kiểu của tôi gọi là giải ngũ.” Rồi không nói nữa.

Tiểu Vương chớp mắt hỏi: “Xong rồi?”

“Xong rồi.”

“Thẩm tổng là kiểu nào?”

“Kiểu như cô thấy đó.”

“Còn anh là kiểu nào?”

“Ừ, thì kiểu này nè!”

Tiểu Vương cảm giác ánh mắt Tiểu Trương nhìn mình cứ như nhìn con ngốc, cô nàng cũng có cảm giác này. Sống hơn hai mươi năm mới biết mình là đứa đàn độn!

“Ôi trời!” Tiểu Vương đứng bật dậy, làm mọi người giật cả mình, còn lắc đầu nguầy nguậy: “Không được, không được, mình tiêu rồi, mình tiêu rồi. Lạy chúa, con vẫn là con chiến bé nhỏ tốt bụng của Người, Người thu nhận con với. Để con được sám hối trong vòng tay Người.” Vừa nói cô nàng vừa ra vẻ thành tâm sám hối, nhón chân nhích từng bước về chỗ ngồi của mình. Nằm nhoài ra bàn, mụm có khom lưng liếc nhìn Tiểu Trương. Viên mắt kính lệch nghiêm trọng mà cô nàng vẫn thấy được dường như anh lính chất phác thật thà đó đang “ché giấu” mình! Đúng là đàn độn! Cô nằm bò ra bàn không nhúc nhích, dứt khoát giả chết!

Thảo Thảo thu dọn xong, giờ bút chọc cô nàng cách vách ngăn: “Này, còn không làm việc đi, ngày mốt là mở phiên tòa rồi!”

Tiểu Vương rầu rĩ nói: “Đừng đề ý đến em, hôm nay em phải thức suốt đêm!”

Tuổi trẻ thật tốt, không sợ thức đêm. Hai năm đầu sau khi tốt nghiệp đại học, Thảo Thảo cũng thức đêm, sau đó thì không chịu nổi nữa. Cô cười cười, thấy Tiểu Trương đã đứng dậy chuẩn bị đi.

Phùng Thượng Hương bước ra với bộ trang phục giản dị, thấy Thảo Thảo thì hơi ngó người, lát sau hỏi: “Cô vẫn chưa về à? Đúng lúc tôi đang định đi ăn, đi cùng đi.”

Thảo Thảo nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến sáu rưỡi, từ trước tới giờ Phùng Thượng Hương không tan làm vào lúc này!

Phùng Thượng Hương nói: “Lúc này đang kẹt xe, chúng ta xuống lầu ăn chút gì đó rồi hẵng đi. Dẫn tài xế của cô cùng đi luôn!” Phùng Thượng Hương nói xong thì dẫn đầu đi trước, không cho phép từ chối.

Thảo Thảo nhìn Phùng Thượng Hương “trùng hợp” ra cửa rồi quay sang nhìn Tiểu Trương. Sắc mặt anh chàng hơi ngại ngùng, Thảo Thảo nói: “Nếu cậu không muốn...” cô không dám nói tiếp “thì đừng đi”. Phùng Thượng Hương vui buồn thất thường, ai biết lại hành hạ cô thế nào chứ. Mặc dù cô ấy không xấu, nhưng thực tế cũng không thể tính là tốt.

“À, không sao. Hôm nay tôi mời, hôm đó cũng hơi quá đáng với cô luật sư ấy.” Tiểu Trương rất hiểu chuyện, nói năng khéo léo, hoàn toàn khác với bộ dạng ngu ngơ vừa nãy. Giờ đây chỉ có nụ cười toe phước hậu khoe cả hàm răng trắng.

Tiểu Vương nhìn bóng họ biến mất ở đầu hành lang mới đau khổ chất vấn: “Tại sao đàn ông vừa gặp mình là đàn độn?! Tại sao!”

Cô tiếp tục bước lại rót nước, nghe thấy thì bảo: “Sai rồi, là chị hơi đàn mới đúng!”

“Đề tôi chết đi...”

Giọng đau khổ của Tiểu Vương vọng đến cửa thang máy, Tiểu Trương bối rối nhìn Thảo Thảo, Thảo Thảo nhìn chăm chăm vào đầu ngón chân mình – Cô nhóc mê trai đó!

Thẩm Bị đang lái xe, cảm xúc lộn lộn khi nhớ lại lúc gặp Quan Hạo.

Quan Hạo gặp anh chỉ vỗ vai rồi cười nói bắt tay: “Ngại quá, hôm đó tôi hơi đường đột, không ngờ lại là Thảo Thảo.”

Vừa đến là Quan Hạo đã nói xin lỗi trước! Thẩm Bị cười ngượng, đành bắt tay bỏ qua.

Quan Hạo vô cùng thành khẩn, chân thành trò chuyện với Thẩm Bị: “Chuyện quá khứ hãy để nó qua đi, hôm nay tôi gặp anh chủ yếu là vì ba việc. Việc thứ nhất là xin lỗi anh và Thảo Thảo thay Phán Phán, nhưng Thảo Thảo không muốn gặp tôi, nên tôi không thể ở trước mặt cô ấy nói gì thay Phán Phán!” Quan Hạo ngập ngừng, thấy Thẩm Bị im lặng thì nói tiếp: “Đầu óc của Phán Phán hơi nhạy cảm, tôi không ngờ cô ấy lại tìm Thảo Thảo. Hy vọng anh có thể thứ lỗi, hôm qua sau khi biết chuyện tôi đã mắng cô ấy một trận. Hy vọng hai người sẽ tha thứ cho cô ấy.”

Thẩm Bị thấy Quan Hạo chú trọng chuyện của cô vợ hiện tại thì tỉ mỉ quan sát anh ta. Nhớ tới lời Quan Hạo từng nói trước đây, hình như phần lớn đều nhắm vào Thảo Thảo. Giờ biểu hiện của anh ta... Thẩm Bị chần chừ không biết có nên tin hay không. đành phải bảo: “Đây không phải chuyện chỉ cần nói vài ba câu là xong, tôi nghĩ có thể giữa anh và vợ anh có hiểu lầm. Nếu hiểu lầm đã được giải quyết, đương nhiên sẽ không có gì. Hôm đó Thảo Thảo cũng đã nói với tôi rồi, cô ấy không để tâm đến chuyện đó đâu.”

Quan Hạo nói: “Cũng phải, khi ấy Thảo Thảo suy nghĩ rất đơn giản, đúng là dễ thương.” Nói đến đây thì Quan Hạo ngừng lại, mỉm cười hỏi lỗi: “Không ngờ hiện tại lại thế này! Thôi bỏ đi, không nói chuyện này nữa. Chuyện của phụ nữ phiền phức lắm. Chúng ta nói đến chính sự đi, đúng là có liên quan đến anh đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thảo Thảo “trợ Trụ vi ngược”

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Sắc mặt Quan Hạo càng nghiêm túc hơn, bí hiểm nói: “Tôi nghe được chuyện này ở bên Bộ, nên nhắc nhở anh trước.”

Thẩm Bị cau mày, im lặng nghe tiếp.

Quan Hạo nói: “Công ty anh làm không sai, cây to đón gió, vô số người thấy mà thèm! Nghe đâu giờ đang có hai luồng ý kiến, một bên vẫn giữ anh lại tiếp tục đảm đương công việc; còn bên khác thì cho rằng trước đây anh từng phạm sai lầm, không thích hợp quản lý một công ty lớn. Hai bên đang tranh luận, vẫn chưa ra kết quả cuối cùng.”

Tay Thẩm Bị lạnh run, từ từ đặt ly rượu xuống. Khuôn mặt đen đúa càng âm trầm hơn, sau một lúc lâu mới cảm hận lên tiếng: “Đám quan lại chó đẻ!”

Quan Hạo vỗ cánh tay Thẩm Bị: “Anh yên tâm đi, anh em sẽ quan sát giúp anh. Nhưng anh phải có quan hệ với cấp trên, anh phải chạy vạy một chuyến thôi. Khó khăn lắm mới gây dựng được giang sơn, không thể nói đổi là đổi cho người ta được.”

“Cám ơn!” Thẩm Bị rút thêm ly nữa.

Quan Hạo im lặng một lát rồi nói tiếp: “Lão Thẩm, nói thật lòng thì, khả năng của anh là cái này——” Anh ta giơ ngón cái lên, “Nhưng ở bên Bộ thì chỉ là thế này——” rồi lại giơ ngón út ra, “Anh đừng thấy mình là tổng giám đốc, hiện giờ đã lên chức chủ tịch rồi. Nhưng anh biết không, hồi đầu ngay cả cô trợ lý dúi dẹt bé nhỏ của anh cũng tuân lệnh đến giám sát anh thôi! Chứ đừng nói chi hiện tại!”

Ngón cái thô ráp của Thẩm Bị miết quanh miệng ly, anh không nói chuyện, đương nhiên điều Quan Hạo nói là thứ anh không muốn nghe nhưng không cách nào phủ nhận.

Quan Hạo nói tiếp: “Anh nghĩ vì sao Tiểu Kiều không rời khỏi anh? Biết bao người mời chào nhưng cô ta lại không đi? Yêu gì mà yêu chứ, mẹ nó, toàn là nói láo! Trước khi anh đến, cô Tiểu Kiều này đã lên chức phó tổng rồi, cô ta nhìn chằm chằm vào cái ghế của anh thôi! Tôi nghe nói cấp trên có nói gì đó với cô ta rồi, hề anh có bất kỳ vấn đề nào, chỉ cần cô ta báo cáo với cấp trên là có thể thăng chức thành phó tổng của trụ sở tập đoàn! Tạm thời không bàn đến Tiểu Kiều là người như thế nào, giờ chúng ta nói đến chuyện mà bọn này làm đi! Anh làm tốt thì bọn chúng được quả ngon; còn anh làm dở thì chúng lấy anh làm đệm lưng. Ông anh à, anh bị phản bội rồi!”

Gân xanh trên trán Thẩm Bị giật thình thịch, mặt lạnh như tiền, dưới ánh đèn sáng trưng lại không thấy rõ ngũ quan!

Quan Hạo ngừng một lát rồi nói, “Lão Thẩm, bây giờ xã hội là loại nào rồi? Đã không còn là thời kì nhắc đến hy sinh, luận cống hiến nữa rồi. Nói thẳng ra thì chính là xã hội xem trọng đồng tiền! Anh có tiền thì anh là Thượng Đế, bất kể anh kiếm tiền bằng cách nào! Người em này hỏi anh một câu, anh có từng nghĩ tới... tự mình làm chưa?” Quan Hạo khề cúi đầu, lại cố nhướng mắt lên, ở góc độ này vừa khéo có thể nhìn thấy từng thay đổi trên mặt Thẩm Bị.

Nhưng Thẩm Bị vẫn thản nhiên như không, hồi lâu sau mới nói: “Từng nghĩ... Thì sao chứ! Tôi chỉ là dân nghèo, chẳng qua bây giờ đang hưởng chút lợi của nhà nước mà thôi, kiếm đồng nào tiêu đồng nấy, tự mở công ty ấy hả – nói thì dễ lắm!”

Quan Hạo từ từ ngồi thẳng lưng, vẻ mặt thần bí mang theo chút thương hại, như muốn nói: Sao anh lại ngốc thế! Còn chưa hiểu nữa hả? Chưa mở mang đầu óc à? Sao không hỏi tôi chứ!

Nói xong, Thẩm Bị vẫn luôn nhìn anh ta, thấy anh ta lộ ra vẻ mặt đó thì khẽ nhếch mày. Mặc dù không nói câu gì nhưng ý tứ rất rõ ràng: Có cao kiến gì sao?

Quan Hạo nói: “Công ty lời lỗ là chuyện bình thường, giữa hai công ty với nhau, có bên lời sẽ có bên lỗ, tiền là thứ luôn lưu động. Nếu anh có hai công ty thế này——” Anh ta không nói tiếp nữa, Thẩm Bị cau mày: “Vậy —— sẽ bị bắt đấy!”

Quan Hạo khịt mũi giễu cợt: “Đẹp! Thế thì không làm nữa!”

Thẩm Bị nhìn anh ta, hỏi: “Anh sẽ?”

Quan Hạo gật đầu, cầm ly rượu lên mời, bỏ qua sự đắc ý. Thẩm Bị hơi chần chừ, từ từ nhấc ly lên...

Đằng sau có tiếng còi bim bim vang lên, lúc này Thẩm Bị mới lấy lại tinh thần, trong lòng anh hơi hoảng loạn. Chủ kiến này rõ ràng là cách mà Quan Hạo nghĩ ra, nhưng anh luôn cảm thấy không đúng lắm. Nếu nói anh không dao động thì đó là giả, chuyện này gần như là bí mật công khai rồi. Từng giây từng phút luôn có người vì nó mà không tiếc mọi thứ, chấp nhận rủi ro, giờ thì đến lượt anh. Anh có thể nói bản thân bị ép buộc không còn cách nào, cũng có thể nói bản thân rơi vào đầm Lưong Sơn, thậm chí có thể bảo đảm mấy năm sau khi “thành công” sẽ báo đáp quốc gia! Nhưng mà...

Không ngờ anh lại nhớ tới một chuyện trước đây đã làm anh bất lực nhất.

Khi đó, lính đặc công bọn anh được điều đến hiện trường bắt cóc con tin, anh là người dẫn đội. Đối phương hiển nhiên là người được huấn luyện đẳng hoàng, phía cảnh sát xác định đó là lính đặc công đã xuất ngũ. Trong tư liệu bộ đội chuyển tới có ghi rõ, ông ta là lính bắn tỉa ưu tú của quân đội. Hồi đó Thẩm Bị còn trẻ, cũng nghe kể những tích xưa về người lính già đó, nên rất kính nể ông ta. Đầu gối lần đầu tiếp xúc lại trong hoàn cảnh đặc biệt thế này.

Sau khi hiểu rõ tình hình mới biết, hóa ra sau khi xuất ngũ, ông ta vào làm cho nhà máy gạch, nhưng ông chủ bụng dạ độc ác hai năm không phát tiền lương. Người già trong nhà qua đời vì không có tiền chữa bệnh. Còn người vợ đang mang thai từ dưới quê lên tìm ông ta lại bị ông chủ biến thái kia cưỡng hiếp, dẫn đến sanh non xuất huyết nhiều rồi chết. Ông ta không thể nhẫn nhịn được nữa nên trộm súng của bảo vệ, bắt đầu báo thù.

Phục tùng mệnh lệnh là trách nhiệm thiêng liêng của quân nhân, Thẩm Bị không cho ông ta quyền lên tiếng. Nhưng sau khi người lính già ấy biết lai lịch của nhóm Thẩm Bị thì nói: “Hà tất làm dơ súng của các anh em, chỉ cần mình tôi là đủ rồi!” Việc xảy ra bất ngờ, hai tiếng súng vang lên liên tiếp, đội bọn họ phá cửa xông vào thì hai thi thể đã nằm sóng soài dưới đất, một người là ông chủ nhà máy gạch, người còn lại là người lính già đó.

Khi đó Thẩm Bị chỉ nghĩ, có gian khổ khó khăn thế nào cũng không được dùng cách cực đoan này, đó là phạm pháp! Nhưng giờ đây

Dường như anh đang lặp lại câu chuyện của người lính già đó. Chẳng qua là người dùng súng, kẻ dùng não, nhưng đều là...

Phạm pháp!

Điện thoại vang lên tiếng báo tin nhắn đến, Thẩm Bị mở ra xem, là tin nhắn thế này: Thảo Thảo và Tiểu Trương, có cả Phùng Thượng Hương đang ăn com ở Quốc Mậu.

Lúc điện thoại được kết nối thì họ vẫn đang ăn, Thẩm Bị lái xe vào đường phụ. Mấy chuyện đó tạm gác qua bên, ăn com trước đã! Vừa nghĩ tới Thảo Thảo thì anh đột nhiên thấy đói bụng.

Vừa rồi toàn nói chuyện với Quan Hạo, rồi uống hai ly rượu chứ chẳng ăn miếng nào cả. Anh vừa nghĩ thấy mùi thức ăn trong quán, đặc biệt là vị ớt tươi cay nồng riêng biệt của món Tứ Xuyên là nước miếng muốn chảy ra rồi.

Thẩm Bị vừa bước vào quán thì Thảo Thảo liên tục vẫy tay với anh. Người thấy mùi cá hấp, anh nghĩ nếu ăn hết thì anh sẽ gọi nhanh cho mình món gà xào cung bảo, ăn đơn giản cũng được.

Anh sai bước đi về phía trước, Tiểu Trương và Thảo Thảo đều đứng lên, còn Phùng Thượng Hương vẫn ung dung ngồi bên cạnh.

Thẩm Bị chưa kịp lên tiếng đã nghe Thảo Thảo nói: “Tiểu Trương, cậu ăn thêm nữa đi. Nếu Thẩm Bị đã đến rồi thì tôi đi trước đây. Luật sư Phùng, tôi xin phép đi trước nhé!”

“Thẩm tổng!” Tiểu Trương chỉ kịp lên tiếng chào hỏi, Thẩm Bị đã bị Thảo Thảo nắm lấy cánh tay như “siết” chặt.

Kẻ đàn cũng hiểu lúc này nên nói gì!

Thẩm Bị nuốt nước miếng nói: “Tiểu Trương, cậu ngồi đi. Tôi đến đón Thảo Thảo, hai người ăn xong thì về nhà sớm nhé.”

Thảo Thảo đã giới thiệu Phùng Thượng Hương, lúc này Thẩm Bị đến, cô ấy chỉ gật đầu với Thẩm Bị chứ không nói chuyện. Thẩm Bị cảm thấy cô gái này không dễ chọc. Nếu người ta không lên tiếng thì chúng ta cũng không cần phải nói gì. Thẩm Bị bảo Tiểu Trương ngồi xuống, sau đó liếc nhìn sang Phùng Thượng Hương, cô ấy đã quay đầu nhìn sang bên cạnh, dáng vẻ như rất cảm giận mình, đúng là chẳng hiểu gì cả.

Thảo Thảo như dắt lấy anh ra khỏi quán ăn.

Vừa ra bên ngoài thì Thẩm Bị vội hỏi: “Này này, em làm gì thế!” Anh chưa ăn trưa, đói rồi nên không vui lắm.

Thảo Thảo nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến bảy rưỡi: “Sao anh kết thúc sớm thế?”

Thẩm Bị sờ bụng: “Nói nhanh thì kết thúc sớm thôi. Còn chưa kịp ăn gì đây này! Tìm chỗ nào đi, còn nữa, chuyện Tiểu Trương là thế nào?”

Thảo Thảo tắc lưỡi, “Anh nhìn thấy không? Em chẳng còn cách nào hết! Em cũng chưa ăn gì cả. Đi thôi!”

Chỗ họ dùng cơm vốn ở Jianwai SOHO, lượn qua lượn lại trong khu cao ốc này chỉ tìm được quán lẩu tự chọn.

Suất ăn của Thảo Thảo không nhiều, cô chờ Thẩm Bị ăn kha khá rồi mới nói sơ qua chuyện tại sao Phùng Thượng Hương tranh chấp với Tiểu Trương.

“Cậu Tiểu Trương này đúng là có nghĩa khí giang hồ, anh đã nói với cậu ta rồi, xem ra cậu ta vẫn không sửa!” Lúc này Thẩm Bị mới biết Phùng Thượng Hương chính là cô gái nào đó đã từng xem mắt cùng mình. Hồi ấy, anh một lòng nghĩ đến sự nghiệp nên không để tâm, giờ có nhớ lại cũng mông lung mờ ảo.

Ban nãy liếc sơ qua, anh chỉ cảm thấy đó là cô gái khí thế cao ngạo, lại quá sắc bén. Nếu Tiểu Trương động võ với cô gái này, không biết có phải sẽ rất “hung hiểm” không nữa?

Thảo Thảo uống một hớp nước mơ chua, đảo mắt vòng vòng, rồi nhìn xung quanh vài lần, nhưng không dám nhìn Thẩm Bị.

Thẩm Bị nhìn về mặt của cô là biết có chuyện, nên hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Tiểu Trương rồi đi, luật sư Phùng cũng đi làm!” Thảo Thảo giả ngốc.

Thẩm Bị ép hỏi: “Anh hỏi ngày hôm nay, hôm nay là sao?”

“À, chạm mặt rồi cùng nhau đi ăn thôi. Thì Tiểu Trương đến đón em đó, nên cùng đi luôn.”

“Ồ! Cùng nhau đi ăn.” Thẩm Bị lặp lại lời Thảo Thảo, “Bắt đầu ăn từ sáu giờ hơn đến bảy giờ rưỡi, bây giờ là bảy giờ bốn mươi sáu phút, em được mời nhưng không ăn miếng nào! Đây là bữa tiệc kiểu gì hả?”

Thảo Thảo rút thấp người, sau đó rướn cổ tranh cãi: “Chẳng phải anh cũng không ăn đó sao?”

“Anh giống em chắc?” Thẩm Bị nói lý, phản bác lại: “Vội lại, tại sao em lại hỏi hà chạy ra? Rõ ràng có thể ngồi ăn tiếp, chạy nhanh thế làm gì? Còn để Tiểu Trương ở lại đó một mình, em đừng nói là em không biết gì nhé!”

Thảo Thảo rút cổ, gục đầu lên ống hút thanh mảnh như Apple Stick màu đen (Que trúc để cắm quả táo phủ lớp đường áo, hơi giống kẹo hồ lô, nhưng trên que trúc chỉ có một quả táo bự. Đây là thức ăn vặt mà Thảo Thảo thích ăn). Thẩm Bị nhìn đỉnh đầu Thảo Thảo, uống sạch thức uống của mình rồi đẩy cốc: “Em đừng cần, muốn nữa không? Anh rót thêm cho?”

“Nước mơ chua~~~~~!” Thảo Thảo ịu xiu đẩy cái ly, nếu không phải do bàn dơ thì cô chắc chắn sẽ nằm bò ra bàn!

Thẩm Bị lấy ly nước về chỗ đưa cho Thảo Thảo: “Em định nói ở đây hay về nhà rồi nói?”

Thảo Thảo nghiêng đầu nhìn Thẩm Bị, nịnh nọt: “Về nhà đi, chúng mình về nhà rồi nói nhé!”

Thẩm Bị bị nụ cười của cô làm nổi da gà, cảnh cáo: “Về nhà không được hỏi lộ, trước tiên phải khai báo vấn đề rõ ràng!”

Thảo Thảo gật đầu như giả vờ, đang định thờ dài thì Thẩm Bị đứng dậy, nói chậm rì: “Giờ về nhà thôi!”

Cuối cùng Thẩm Bị không thể chống lại sự quyến rũ của sắc đẹp, anh sa vào bể tắm uyên ương trong phòng tắm, hơn nữa còn là anh tự đào tự nhảy, từ phòng tắm chiến tới phòng ngủ, anh đã quên mất tiêu Tiểu Trương đáng thương rồi.

Thảo Thảo khép chặt hai chân, khẽ co rúm, lẳng lặng nằm dưới tấm chăn mỏng. Tay Thẩm Bị từ bờ vai xuôi theo đường cong chậm chậm trượt vào đáy cổ, lại từ đáy cổ trượt lên đỉnh núi, rồi nán lại ở bờ mộng mượt mà.

“Thảo Thảo, em còn chưa khai báo nữa?” Thẩm Bị ở phía sau, cắn cắn lỗ tai Thảo Thảo.

Thảo Thảo khẽ ngậm nga: “Mệt rồi, mệt rồi. Anh cũng phải ngủ một lát đi, có lợi cho sức khỏe, tắt đèn đi!”

Thẩm Bị cười khê: “Có tiền cứ tiêu, có gái đẹp cứ hưởng, nên xử thế nào thì xử thế đó. Em đừng định chơi xỏ anh! Rốt cuộc chuyện của Tiểu Trương là sao?”

Thảo Thảo nghe giọng Thẩm Bị hơi nghiêm túc, mới hé một mắt nhìn anh, xác định anh thật sự “rất có tinh thần” thì trở mình, xoắn xoắn lông ngực thừa thốt trước ngực anh: “À, em nói nhưng anh không được trách em đó. Em chỉ là có lòng tốt với người ta nhưng đành bó tay chịu chết!”

“Là chuyện gì?”

“Thì là Phùng Thượng Hương đó! Cô ta lừa em cá cược với cô ta bằng tiền lương và tiền thưởng, kết quả đều bị cô ta lấy hết rồi. Giờ em nghèo kiết xác

luôn! Sau đó, cô ta bị Tiểu Trương bắt nạt, cô ta rất không phục. Có điều Tiểu Trương là type đàn ông mà cô ta thích, cho nên... Ha ha, anh cũng biết đó, quân tử thành toàn việc tốt cho người, huống hồ em còn có thể lấy lại số tiền bị cô ta cuỗm mất! Hê hê.”

Thẩm Bị nghe mà ngu ngơ, “Cái gì mà loạn tùm phèo thế! Sao còn liên quan đến tiền lương và tiền thưởng của em?”

Thảo Thảo nói: “Lúc đầu em không đồng ý giúp cô ta, do cô ta rất ghét đàn ông, đặc biệt ghét những đàn ông có vẻ có trách nhiệm.” Cô lên nhìn Thẩm Bị, thấy anh dường như không ý thức được gì, “Dù sao em cũng thấy Tiểu Trương và cô ta không hợp nhau, nên em không định giúp cô ta đâu. Nhưng cô ta lấy tiền lương và tiền thưởng của em dụ em, ai có thù oán với tiền chứ! Nên em... em giúp cô ta hồi thử... nhân tiện bắc cầu luôn. Kết quả, em thấy hình như cô ta động lòng thật rồi. Con người cô ta hơi kiêu ngạo thật, nhưng em thấy cũng không tệ lắm, khẩu xà tâm phật, chúng ta giúp được thì giúp thôi. Còn có thành hay không là chuyện của họ, đúng không? Mà nói lại thì...” Đột nhiên Thảo Thảo đập Thẩm Bị một cái, “Nếu anh không kêu Tiểu Trương đi đón em thì đã chẳng có chuyện gì rồi! Nếu có trách thì phải trách anh!”

“Khoan đã...” Thẩm Bị giữ tay Thảo Thảo, ngồi dậy từ tốn nói, “Phùng Thượng Hương ghét kiểu người như Tiểu Trương, Tiểu Trương còn làm cô ta bề mặt trước mặt mọi người, giờ cô ta đang theo đuổi Tiểu Trương? Đặng Thảo Thảo, em nói rõ ràng cho anh xem, đây là trò gì thế?”

Thảo Thảo nằm trên giường ngửa mặt nhìn anh rồi nhìn lại bản thân. Thẩm Bị ngồi dậy đã kéo chân theo, mình thì phơi thân lỏa lồ nằm đây thảo luận hôn nhân đại sự của người ta? Cô kéo góc chăn quấn lấy mình rồi ngồi dậy: “Cái đó... Ha ha... thì là Phùng Thượng Hương đó. Cô ta muốn yêu đương với Tiểu Trương trước, đợi đến khi cô ta thấy người ta đã yêu cô ta rồi thì sẽ bỏ rơi người ta. Cô ta nói năng độc địa thế đó, ai kêu Tiểu Trương làm cô ta mất mặt làm chi! Nhưng mà, em thấy cô ta là người không biết biểu đạt bản thân, làm chuyện gì cũng ra vẻ mình rất mạnh mẽ, nhất là Tiểu Trương đã khiến cô ta mất mặt. Cho dù cô ta có thích người ta đi chăng nữa cũng phải lấy lại mặt mũi trước đã. Cho nên em nghĩ, động cơ của cô ta không tốt lắm, nhưng phản ứng tiềm thức cũng được, nếu thúc đẩy một tay biết đâu cuối cùng lại thành thì sao! Ôi, em cũng không biết nữa! Dù sao cũng chỉ là bắc cầu thôi, họ muốn đi thế nào thì tùy! Ngủ thôi, ngủ thôi!” Nói rồi, cô quấn chăn định nằm xuống.

Thẩm Bị kéo cô: “Tiềm thức gì hả, bản thân cô ta không hiểu là được à? Với lại, rõ ràng cô ta biết rõ bản thân đang đùa giỡn tình cảm của người khác, đúng không? Thảo Thảo, đây là một bên tình nguyện! Đừng giúp cô ta!”

Thảo Thảo vội lắc đầu như trống bỏi: “Đâu có, đâu có! Em chỉ nói với cô ta là Tiểu Trương chưa kết hôn, chỉ mới lấy lại được tiền lương thôi, còn tiền thưởng chưa lấy lại nữa!”

“Em còn muốn lấy về?”

“Không, không!” Thảo Thảo tiếp tục lắc đầu, “Em đâu dám! Đừng mà, đừng mà!”

Thẩm Bị thấy thịt trên gò má cô lắc lư đung đưa thì mỉm cười, giờ tay giữ lấy đầu cô rồi nói: “Được rồi, em đừng lắc nữa. Lắc làm anh chóng cả mặt rồi! Sau này đừng nhúng tay vào nữa, Phùng Thượng Hương đó rất ghê gớm, em không phải đối thủ của cô ta đâu. Tiểu Trương là thanh niên tốt có tiền đồ vô lượng, đừng để bị hủy trong tay cô ta.”

Thảo Thảo vội tỏ rõ lập trường, “Hôm nay anh nói thế này em thấy cũng không đúng. Tiểu Trương trọng nghĩa khí như thế, lỡ như thật sự động lòng thì cũng không hay cho luật sư Phùng. Anh xem tin tức xã hội đó, đủ kiểu giết người vì tình! Nhưng không thể xảy ra với người bên cạnh chúng ta!”

Thẩm Bị vui vẻ cười cười, tóm lấy mũi Thảo Thảo búng vài cái, “Được rồi, em đừng nghĩ lung tung nữa, ngủ đi!”

Thảo Thảo vừa nằm xuống với tư thế thoải mái xong, lại nhớ ra: “À ha, anh sẽ nói với Tiểu Trương hả?”

Thẩm Bị đáp: “Không. Trước tiên anh sẽ quan sát tình hình đã, lỡ như không có gì thì nói ra sẽ không hay lắm, đúng không? Xem tình hình thôi, Tiểu Trương cũng đã là người lớn rồi, có thể tự phân biệt đúng sai.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43-2: Bất ngờ nhận được tin nhắn

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Những ngày sau đó họ sống như thần tiên. Sau khi bên viện kiểm sát đến thì mất hút. Thẩm Bị không kêu Tiểu Trương đi đón Thảo Thảo nữa, Phùng Thượng Hương cũng không quấy rầy Thảo Thảo. Còn Hoàng Phấn Phấn thì như biến mất tăm. Quan Hạo và Thẩm Bị thì vẫn gặp nhau bàn công việc như thường. Tiểu Kiều thường ở công ty tăng ca vì chuyện dự án. Lỗ Tu Thừa luôn ở lại cùng cô ta, tin đồn về hai người họ vang ầm ĩ. Tin đồn Thẩm Bị có hồng nhan tri kỷ cũng đang lan truyền trong công ty như làn sóng.

Song, Thảo Thảo lại không nghĩ Phùng Thượng Hương sẽ chịu dễ yên như vậy. Cô ta đã có số điện thoại của Tiểu Trương và số điện thoại văn phòng, cũng biết nơi làm việc của cậu ấy. Với tính cách của Phùng Thượng Hương thì những chuyện còn lại là chuyện riêng của cô ta, vốn không cần tìm Thảo Thảo nữa!

Thảo Thảo nhẩm tính, số tiền thưởng đó của cô cũng phải lên đến năm con số! Dù ít hơn những người khác nhưng đó cũng là tiền mà cô cực khổ kiếm được, tự dung lại cho kẻ ăn cháo đá bát Phùng Thượng Hương đó chiếm không!

Cuối tháng, Thảo Thảo nhận tiền lương và phần tiền cá cược với Phùng Thượng Hương, còn phần tiền thưởng thì thật sự đi toang!

Thời tiết dần chuyển lạnh, người đi bộ đều khoác áo gió đủ màu sắc. Hoàng béo Yển gầy mời gọi trong gió thu lạnh căm, Thảo Thảo bước ra khỏi cao ốc, đang đi về cửa trạm tàu điện thì có người gọi: “Cô Đặng?”

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng rất dứt khoát, trong đám người nhốn nháo có tư vị rất khác biệt.

Thảo Thảo nương theo tiếng gọi nhìn sang thì nhận ra người gọi mình, là Kiều Tiểu Nhuế.

Tiểu Kiều lại gầy, vóc dáng cao gầy, gầy như cao hơn Thảo Thảo cả một cái đầu, nhưng trong tiết trời thế này thì vóc dáng thanh mảnh đó lại hơi yếu ớt. Thảo Thảo vô thức siết chặt áo gió của mình, cô luôn mặc đồ dày hơn người khác, trên người là áo khoác lông cừu mỏng dài đến đầu gối.

“Cô có thời gian không? Tôi muốn nói chuyện với cô.” Rõ ràng là Tiểu Kiều đã gầy hơn lần gặp trước, nhưng sự nhanh nhẹn sắc bén trong lời nói và đôi mắt thì không giảm bớt chút nào.

“À, tôi phải về nhà nấu cơm.” Thảo Thảo lùi về sau một bước, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, làm vậy thoát nhìn Tiểu Kiều cũng không cao lắm, cũng làm tâm lý của cô dễ chịu hơn đôi chút.

“Hôm nay Quan Hạo dẫn Thẩm tổng đi gặp người của bên trên, sẽ không về nhà sớm đâu. Chúng ta có đủ thời gian mà.” Rõ ràng Tiểu Kiều đã có chuẩn bị rồi mới đến.

Thảo Thảo chớp mắt, Quan Hạo là bạn làm ăn của Thẩm Bị, nhưng sao cô luôn cảm thấy lúc Tiểu Kiều nhắc tới Quan Hạo lại luôn có dáng vẻ ấy? Giống như giữa hai người họ có quan hệ gì đó khác biệt lắm vậy?

“À, tôi biết, Thẩm Bị có nói với tôi rồi.” Thảo Thảo che miệng ho nhẹ mấy cái, “Ý tôi muốn nói là tôi tự nấu cơm cho tôi ăn.” Dáng vẻ nghiêm túc của cô lại thêm chút hài hước vì từ “tôi” được lặp lại ba lần.

Nhân lúc cúi đầu ho khụ khụ, Thảo Thảo nhớ đến lúc ly hôn năm đó, cô gần như bị người ta tìm tới nói chuyện, cô còn chưa chủ động tìm người ta. Trong tiềm thức, Thảo Thảo luôn cảm thấy làm thế rất mất mặt, giống như hai người phụ nữ cãi nhau chỉ chốc chốc vì một thằng đàn ông vậy. Đương nhiên, trên thực tế cũng chẳng khác gì nhiều. Bà từ “tôi” như đang nhắc nhở Tiểu Kiều rằng ý của cô là không muốn nói nhiều về Thẩm Bị. Đáng tiếc, ý tứ này quá sâu, sâu đến nỗi ngay cả chính cô lúc đó cũng không ý thức được, chứ đừng nói đến Tiểu Kiều.

“Hay là chúng ta cùng ăn?” Tiểu Kiều không buông tha, dáng vẻ cứ như không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua vậy.

Thảo Thảo thở dài: “Nếu cô tìm tôi để nói về chuyện của Thẩm Bị thì tôi khuyên cô nên về nhà đi. Chuyện giữa tôi và Thẩm Bị, cũng như chuyện giữa cô và Thẩm Bị đều không liên quan đến nhau.”

“Chẳng lẽ, ngay cả tình hình công việc gần đây của Thẩm Bị mà cô cũng không muốn quan tâm?” Tiểu Kiều bị Thảo Thảo chặn họng nhưng vẫn không phục, bèn quăng mồi như khác ra.

Thảo Thảo cũng đã gặp nhiều mồi như thế này ở chỗ Phùng Thượng Hương, nên thông dong nói: “Tôi không cho rằng cô sẽ nói cho tôi biết bao nhiêu thứ có giá trị, hoặc có thể chỉ là vài tin tức độc quyền, nhưng nó vô ích với tôi. Tôi chẳng giúp được gì cho anh ấy từ những thứ đó, cũng sẽ không hiểu thêm về anh ấy từ những điều đó. Cho nên, cô về đi. Tôi cũng phải đi để kịp tàu đây, bye bye!” Nói xong, Thảo Thảo quay người đi mất.

“Khoan đã!” Tiểu Kiều đuổi theo, giọng nói hơi nghẹn ngào, cản đường Thảo Thảo, uất ức nói: “Dù thế nào thì hôm nay tôi cũng nhất định phải nói chuyện với cô.”

Thảo Thảo thấy cô ta lúc này hoàn toàn giống cô bé hoang mang sợ hãi, trong lòng hơi khó chịu, nhưng dù là cô bé thì cũng không có nghĩa không có móng vuốt. Thảo Thảo nói: “Nói gì? Nói cô yêu Thẩm Bị rất nhiều à? Nói bao nhiêu năm qua cô ở bên cạnh anh ấy vất vả cực khổ cỡ nào ư? Nói tôi không nên chen vào hả? Ha!” Thảo Thảo thở dài, trong đầu nhớ đến câu “Duyên tan như gió, tàn khắp nơi nơi”. Con người sao có thể giữ được gió chứ?

Tiểu Kiều nói: “Cho dù cô biết thì tôi cũng phải nói chuyện với cô.”

“Thế nói tại đây đi, ba phút, nói hết những gì cô muốn nói.” Thảo Thảo dứt khoát đứng tại chỗ.

Quốc Mậu được xây từ 2 khối tháp (Tower) và 1 khối bệ (Podium), phía trước khối bệ có cửa chính, nằm gần cổng trạm tàu điện nhất. Trước cổng lớn khối bệ không phải là không gian mênh mông vô bờ hay đường cái, mà là hàng hiên rộng rãi. Vào thu đông, gió lạnh cấp hai từ đây thổi xoáy vào giữa hai tòa nhà chính. Phần lớn, khu vực trước cửa này dùng để triển lãm. Lúc có triển lãm, trước cửa được xếp hàng ô tô dài tít tắp, dờ hàng gọi người, náo nhiệt vô cùng. Còn bình thường thì những người làm việc trong Quốc Mậu chủ yếu đi lại bằng tàu điện ngầm sẽ đi bên này. Nhưng ở con đường này, vì muốn cho xe cộ qua lại thuận tiện nên họ đã đặt một đồng cọc ngăn cách ly màu trắng đỏ đan xen, làm người đi đường cảm thấy rất bất tiện.

Thảo Thảo đang đứng bên cạnh cọc cách ly, dây xích sắt được móc giữa hai cái cọc rủ xuống, vẽ thành đường cong lạnh lẽo giữa không trung.

Tiểu Kiều khẽ cười, quay đầu nhìn xe cộ qua lại và taxi đang chờ trên lối dành cho xe chuyên dụng: “Cô sẽ mất phong độ thế này à? Đứng ở đây?”

Thảo Thảo vuốt tóc mai bị gió thổi rối tung, cô biết mình lỡ lời, nhưng không cho rằng mình có thể nói chuyện gì với cô ta, bèn cười cười rồi chỉ vào bà thím đang bán bắp trước cửa trạm tàu điện cách đó không xa: “Hoặc chúng ta có thể qua đó vừa ăn vừa nói?”

Tiểu Kiều tái mặt: “Đặng Thảo Thảo, cô đừng hiếp người quá đáng. Tôi nói chuyện với cô là tôi xem trọng cô, cô đừng rệu ròi mời không uống lại thích uống rệu phạt!”

Thảo Thảo đợi một lát rồi nói: “Xin lỗi, tôi đói rồi, nói chuyện không màng hậu quả. Có điều, chờ đến mười năm sau có lẽ tôi sẽ sẵn lòng nói chuyện với cô. Còn bây giờ, tôi không muốn.”

“Cô chắc rằng nhất định Thẩm Bị sẽ chọn cô ư? Hai người vẫn chưa kết hôn, có thể thay đổi bất cứ lúc nào mà.” Tiểu Kiều lớn tiếng, tài xế taxi cạnh đó hững hờ nhìn ra nhìn.

Thảo Thảo nhìn bà thím bán bắp, nói với Tiểu Kiều nhưng cứ như nói với mình: “Đừng rồi, có lẽ anh ấy sẽ thay đổi!”

Tiểu Kiều ngạc nhiên, cô Đặng Thảo Thảo này điên rồi hả?

Thảo Thảo im lặng rồi quay sang nhìn cô ta, nói: “Đương nhiên, có thể anh ấy sẽ thay đổi, nhưng tôi đã chọn anh ấy rồi, không phải sao? Đương nhiên tôi biết rồi!” Thảo Thảo nở một nụ cười tươi tắn, gạt mạnh đầu, màn đêm đột nhiên nhạt dần trước mắt cô, hơi ấm hạnh phúc lan tỏa quanh người.

Tiểu Kiều không biết Thảo Thảo nghĩ gì, cô ta bức mình với phản ứng giống kẻ thần kinh của Thảo Thảo: “Cô không sợ anh ấy sẽ bỏ cô ư?”

“Sợ chứ!” Thảo Thảo đáp, “Đương nhiên sợ. Nhưng mấy chuyện đó không phải sợ là sẽ không đến, còn không sợ thì sẽ đến. Tiểu Kiều, nếu thật sự có một ngày Thẩm Bị chọn cô, tôi sẽ tôn trọng lựa chọn của anh ấy. Nhưng là người đi trước, tôi có thể nói với cô rằng, điều quan trọng nhất chính là lựa chọn của bản thân, là thái độ của bản thân.” Thảo Thảo nói tới đây thì nghỉ một chút, rồi lại thở dài, xua tay nói: “Cô sẽ không hiểu đâu. Đối với cô mà nói thì tất cả chỉ vừa mới bắt đầu, có rất nhiều khát khao mộng tưởng, sao lại sa sút chán nản giống tôi chứ?”

Thảo Thảo như đang tự nói tự nghe. Cô vốn định nói với Tiểu Kiều rằng, điều quan trọng nhất chính là lựa chọn của bản thân, giữ lấy là yêu, mà buông tay cũng là yêu. Nhưng lời đến bên môi thì Thảo Thảo ý thức được, với thái độ hiện giờ và kinh nghiệm của Tiểu Kiều, chưa chắc có thể hiểu thấu ý nghĩ của cô, sợ là sẽ lại hiểu lầm nữa. Thế là cô quyết định thở dài, kết thúc đoạn độc thoại ngẫu hứng! Chán nản vẫy tay đi mất.

Tiểu Kiều bị cảm xúc lúc vui vẻ lúc chán nản của người phụ nữ này làm căng thẳng thần kinh, sao Thẩm Bị lại thích người phụ nữ thế này chứ? Còn nói gì mà cứu vớt lấy anh, chẳng lẽ cái gọi là lương thiện chính là không che giấu cảm xúc và nói chuyện thần kinh kiểu này sao? Tiểu Kiều không phát câu tí nào. Ý tứ từ chối của Thảo Thảo rất rõ ràng, cô ta hiểu rõ, dù mình đòi hỏi bất ép thế nào, chẳng biết người đàn bà điên này sẽ nghĩ ra âm mưu nào làm cô ta mất mặt nữa. Nếu đã vậy thì cô ta cũng chẳng cần nói chuyện gì với bà điên cả.

Chuyện sau này vẫn chưa biết được!

Tiểu Kiều rút tay vào áo, run rẩy xoay người rẽ vào hành lang dài hẹp tối tăm trong cơn gió lạnh...

Thảo Thảo len vào tàu điện ngầm, hà hơi vào tay, dòng người như thủy triều ập đến. Phút chốc, người này lấn người kia, người kia đè người nọ. Thảo Thảo đứng trước dãy ghế ngồi, bên ngoài cửa sổ tàu điện là tường hầm tối thui, người trong tàu lắc lư như nước trong chậu theo nhịp tàu chạy về trước. Thảo Thảo nhìn bóng mình in trên kính cửa sổ, gương mặt cô nhợt nhạt dưới chiếc mũ lưỡi trai màu xanh đậm, thậm chí còn nhỏ hơn gương mặt của bà chị đang đứng bên cạnh. Chắc cửa sổ dùng kính hai lớp nên gương mặt cô bị kéo thành hai lớp trên dưới lại chồng lên nhau, vì vậy dài hơn bình thường. Gương mặt bên trên thì có thêm một cái mũi dài, bốn con mắt, hai cái miệng, còn bên dưới thì mỗi lỗ tai chồng thêm một lỗ tai khác.

Đây mới là người hai mặt thật sự nhí?

Dường như Thảo Thảo đã nhìn thấy một Thảo Thảo khác đang từ từ tách khỏi thân thể mình, đi ra được nửa trên đỉnh đầu, đang nhìn mình bằng biểu cảm ỳ hệt. Nghe nói có một loại gương có thể thấy được dục vọng của nội tâm và cũng có một loại khác có thể thực hiện nguyện vọng của bạn, nhưng đó đều là vật trong truyền thuyết hoặc trong cổ tích, từ trước tới nay chưa có ai sở hữu được nó trong đời thực.

Vậy, hiện giờ, cánh cửa sổ của tàu điện này là tấm gương gì?

Thảo Thảo nhìn xung quanh, mọi người đứng đó với vẻ mặt vô cảm. Cho dù mọi người đứng san sát nhau, nhưng đàn ông không vì áp sát phụ nữ mà vật dưới phản ứng, phụ nữ cũng không vì dựa vào đùi đàn ông mà khóc lóc rên rĩ. Họ đều đứng đó với vẻ mặt không cảm xúc, hoặc ngồi ngủ mơ màng. Cái thứ “tình dục” này, thật sự cần phải có dục vọng trước tiên thì mới có hành động. Ngay cả dục vọng cũng không có thì sức hành động có thể hoàn toàn tiêu tán.

Thảo Thảo nhúc nhích chân mày, nhằm chán quay đi, tiếp tục quan sát mình trong cửa kính. Cô nhếch môi lên rồi bĩu môi xuống, sau đó cô kinh ngạc phát hiện tần suất cử động của hai gương mặt khác nhau hoàn toàn. Giống như chỉ có một cái đang chuyển động, còn cái khác thì miễn cưỡng làm theo!

Thảo Thảo nhòe miệng cười, hai cánh môi trong gương đang cười, một cái thì nhếch lên sít sao, giống như hai gương mặt không phải của cùng một người vậy!

Mồ hôi lạnh trượt xuống sau lưng cô, len qua lông tơ, tràn qua lỗ chân lông, xiên xiên vẹo vẹo chảy xuống sau gáy Thảo Thảo, gập phải gió đông tại đó, lạnh đến nổi da gà!

“Đến trạm cổng Kiến Quốc rồi, hành khách nào xuống trạm cổng Kiến Quốc xin chuẩn bị xuống tàu. Cổng Kiến Quốc có thể chuyển sang trạm...”
Từng tiếng báo đến trạm tàu điện đơn điệu nhạt nhẽo tuôn ra từng hồi, Thảo Thảo như chạy trốn chết xuống tàu. Xuống rồi cô còn vô thức thoáng nhìn qua cửa sổ trong suốt đó, bên trong là đám người mơ màng đen xám, đâu có bóng người gì!

Thảo Thảo sờ mặt, không dám đi tàu điện nữa. Cũng may xung quanh đông người, gần như vây lấy cô chuyển sang tuyến tàu số 2.

Lần này, Thảo Thảo nhanh tay lẹ mắt chiếm chỗ ngồi cho mình, không dám nhìn tấm gương sau lưng. Dù thế thì hai gương mặt quái dị đó vẫn còn vương trong tâm trí cô, không xóa đi được!

Cô nhớ vừa nãy, lúc làm ra vẻ mặt đó trong lòng mình đang nghĩ gì! Chính vì nghĩ đến nên mới cười; chính vì cười nên mới thấy được nửa gương mặt không cười ẩn sau gương mặt đang cười vô cùng quái lạ!

Cô nhớ đến tối nay phải làm một việc, việc này chưa chắc sẽ thành công, nhưng nguyên nhân thất bại thì chỉ có thể có một! Thảo Thảo run tay che mặt mình, đến tận bây giờ cô vẫn không biết mình làm đúng không, cũng không biết có nên chôn vùi suy nghĩ này không.

Giống như gương mặt cười đó đúng là gương mặt tươi cười của vui mừng thật lòng, nhưng luôn có một gương mặt nghiêm túc lạnh lùng khác ẩn sau gương mặt tươi cười theo dõi cô!

Cô không thích gương mặt đó, nhiều người đều nói lúc cô cười lên trông rất đẹp. Thẩm Bị nói, nếp nhăn nơi khóe mắt chính là nếp cười, nếp cười sẽ hoạt động. Chỉ cần động nhẹ là cô sẽ trẻ hơn mười tuổi!

Thảo Thảo bắt giác nhếch môi, giống như làm thế sẽ có thể che giấu được gương mặt không cười vậy!

Thật ra, Thảo Thảo cũng quen với gương mặt không cười kia.

Trong hơn một năm sau khi ly hôn sống chết vật vờ, ngày nào cô cũng nhìn gương mặt đó trong gương. Khi ấy, mỗi ngày cô đều nói chuyện với gương mặt đó, khóc la, sa sút cùng gương mặt đó lang thang khắp thành phố và vùng vắng bên bờ sông chết. Cho đến một ngày, lúc cô đang đi trong tiểu khu, ánh nắng ấm áp chiếu vào cô nên cô ngẩng đầu lên, đứng trong vườn hoa ưỡn ngực hít sâu một hơi.

Một cậu nhóc nghịch ngợm, có lẽ chỉ mới hai ba tuổi, mắt nhắm mắt mở đụng cái “bình” vào cô. Cậu nhóc không khóc mà ngẩng lên nhìn Thảo Thảo, đứng tại đó như thể đã bị dọa ngu người. Thảo Thảo nhìn cậu bé thì nhớ đến Bác Bác của mình, thế là từ từ khom người xuống. Mẹ cậu bé vội vã chạy đến ôm lấy cậu rồi liên tục nói xin lỗi Thảo Thảo.

“Oa!” Cậu bé đột ngột khóc oà lên như chịu oan ức gì lớn lắm, lại như sợ hãi cái gì đó, liều mạng đẩy vai mẹ mình ra sau. Người mẹ trẻ không biết chuyện gì xảy ra, bèn cười cười xin lỗi rồi bế cậu bé đi.

Thảo Thảo loáng thoáng nghe được một câu trong tiếng khóc inh ỏi của cậu bé: “Yêu quái, yêu quái, yêu quái... Oa oa oa...”

Đến trạm cổng Đông Trục rồi. Lúc phải đổi sang tuyến tàu điện khác, Thảo Thảo không còn dừng cảm ngồi tàu điện nữa nên bèn ra khỏi cổng trạm tàu điện đi taxi về.

Những tòa nhà đầy màu sắc rực rỡ cao vút hai bên đường hòa vào trời đêm lấp lóe, tụ thành con sông ánh đèn sáng lấp lờ, rất có sức sống.

Tiếng MC đọc tin nhắn trong radio truyền tới, phần lớn là chúc phúc, sinh nhật vui vẻ, tân hôn hạnh phúc, niềm vui thăng quan, thi cử đỗ đạt, còn có chúc đậu kì thi tư pháp, tiếng chúc vui vẻ thông qua sóng radio đã vỗ về trái tim đầy cần cỗi của Thảo Thảo.

“Bên chúng tôi còn có một tin nhắn nữa, ơ, tin này lạ lắm nha,” Giọng của nữ MC vui vẻ, Thảo Thảo nghiêng tai lắng nghe, “Anh ấy nói là, hôm nay là một ngày rất bình thường, anh ấy không thể về nhà ăn cơm vì có tiệc tùng phải đi gặp khách hàng. Vợ anh ấy đang ngồi tàu điện về nhà, nên chưa chắc có thể nghe được tin nhắn này. Nhưng anh ấy vẫn muốn nói: Vợ ơi, anh yêu em, em là người phụ nữ tốt nhất, gặp được em là may mắn của anh. Đề tên là Một người đàn ông tốt?” MC cười cười đọc bút danh người đó cứ như cách gọi “Người đàn ông tốt” buồn cười lắm vậy.

Thảo Thảo cười khúc khích. Tài xế vui vẻ bảo: “Cô nói xem, người đàn ông này đang bận rộn việc gì chứ? Người nên nghe thì không nghe được, lãng phí đúng không?”

Thảo Thảo nhìn cái radio cũ rích nói: “Sao lại lãng phí chứ? Yêu một người vốn là chuyện của bản thân. Muốn nói thì nói, không cần quan tâm đối phương có nghe thấy hay không. Yêu và được yêu, vốn là hai chuyện khác nhau!”

Tài xế nhìn Thảo Thảo: “Vừa nhìn đã thấy cô là giảng viên đại học, nói chuyện khác với người khác. Dù sao thì những kẻ phạm tục như chúng tôi thì chẳng bàn đến cái gì là yêu với không yêu cả. Cô xem bình trà của tôi đó, không phải bình trà bình thường đâu nhé. Trong đó là nước trà gia truyền của vợ tôi nấu đấy, mỗi trưa tôi đều lái xe đến siêu thị chỗ cô ấy đổi bình khác. Haizz! Cô đừng nói cái này tốn nhiều tiền nha...” Tài xế lắc bình trà lớn, mấy thứ đen thùi lù trong đó chiếm hơn nửa bình, “Không có cái này thì tôi sẽ không cố được tới hôm nay! Uống vào rất sáng khoái!”

Thảo Thảo cười: “Anh thật sự rất may mắn, chị nhà rất tri kỷ.”

Tài xế vui vẻ: “Ồi, tri kỷ với không tri kỷ gì chứ, sống qua ngày thôi. Cô nói xem, nhiều người thế này, mỗi ngày hạ cổ ngồi xe tôi đều được mấy trăm đến một ngàn, nhiều năm qua tôi chỉ cười có mình vợ tôi thôi. Ấy là duyên phận. Tôi không phải kẻ mê tín đâu! Nhưng cái này không tin không được. Có khi tôi lái xe không có khách thì hay suy ngẫm, cô nói xem tại sao hai người có thể gặp được nhau, tại sao lại vừa mất nhau? Tôi không phải nói cô đâu, nhưng tôi thấy mấy mình tình gì đó nhìn đẹp thì đẹp đấy, nhưng không dễ nhìn như vợ tôi đâu!”

Thảo Thảo bật cười, cô có thể tưởng tượng được nếp cười xinh đẹp và sống động nơi khóe mắt của người phụ nữ đứng sau lưng anh tài xế này...

Nếp cười ấy... Nụ cười đọng trên khóe môi Thảo Thảo. Tài xế vẫn thao thao bất tuyệt bàn đến vũ trụ nhân sinh, Thảo Thảo chỉ nghĩ đến khuôn mặt của Thẩm Bị, trên khuôn mặt đen đúa ấy, nơi khóe mắt cũng có nếp cười sâu thẳm, làm dịu đi sự nam tính và sắc bén ở anh.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Năm tháng nào làm thay đổi cuộc đời?

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Điện thoại trong túi rung nhẹ, Thảo Thảo mở ra xem, là tin nhắn của Thẩm Bị: “Vừa rồi anh gửi tin nhắn lên đài phát thanh, chắc em không nghe được. Có điều, anh sợ nhớ ra là anh vẫn có thể gửi lại.”

Điện thoại lại rung ngay sau đó, là tin nhắn mới. Thảo Thảo mở ra xem, đó là dòng tin nhắn đã được đọc trong radio.

“Em đổi sang đi taxi rồi. Không biết tại sao nữa, hôm nay em không muốn đi tàu điện về. Người đàn ông tốt, uống ít rượu và ăn nhiều mỗi nhé, về nhà ngủ sớm cho khỏe.” Thảo Thảo gửi tin nhắn đi, sau đó còn kèm theo icon “^_^”.

Điện thoại im lặng hồi lâu thì Thẩm Bị gửi tin nhắn tới: “Nói sớm quá ha! Em nghe được cũng không nói với anh! Phí tiền!”

Đôi mắt Thảo Thảo vốn đang cay cay, vừa đọc được tin nhắn này thì bật cười khúc khích. Cô đoán chắc mặt Thẩm Bị đã đỏ ửng rồi, kiểu đỏ đỏ đen đen.

Thật là, rõ ràng anh muốn người ta biết, giờ biết người ta biết rồi thì lại trách người ta không chịu nói, khó ưa hà!

Lúc Thẩm Bị về đến nhà thì đã xin quá cần câu, Thảo Thảo vừa mở cửa đã sững người. Người đưa Thẩm Bị về nhà là Quan Hạo!

“Đừng ngây ra đó nữa, em rót nước đi!” Quan Hạo làm như không chú ý đến dáng vẻ ngạc nhiên của Thảo Thảo, trực tiếp bước vào nhà, đỡ Thẩm Bị nằm xuống sofa. Thảo Thảo vội vàng rót nước mật ong, lại cầm trà giải rượu đã chuẩn bị sẵn cho Thẩm Bị đưa qua.

“Không sao, tôi không sao!” Thẩm Bị lầm bầm: “Không có gì đâu, đến lúc kết hôn tôi sẽ mời các anh!”

Thảo Thảo thoáng nhìn qua Quan Hạo, anh ta vừa cầm ly nước vừa đỡ Thẩm Bị, rồi xoay đầu nhìn cô. Thảo Thảo rũ mắt, giả vờ như không nhìn thấy.

Quan Hạo đặt Thẩm Bị nằm xuống, đàn ông không cần thận mảy, Thẩm Bị nằm vắt nửa người trên ghế sofa nhỏ, chân rũ xuống đất. Thảo Thảo đứng bên cạnh không nhúc nhích, Quan Hạo đứng lên, lắc chén rồng trong tay, lại nhìn Thẩm Bị ngáy như sấm, nói: “Canh giải rượu gia truyền à? Lâu rồi chưa ngủ thấy mùi này. Anh cũng uống không ít, cho anh một bát nhé?”

Thảo Thảo ngáp ngừng, Quan Hạo lại tò vò về hiểu chuyện: “Hết rồi à? Thôi vậy.” Anh ta nói với giọng nuối tiếc, vò vò trán rồi cầm chìa khóa xe của mình lên.

“Đợi đã.” Thảo Thảo gọi anh ta lại rồi đi vào phòng bếp. Bên trong có tiếng chén bát va chạm nhau.

Quan Hạo nhìn bóng Thảo Thảo, cô mặc đồ ngủ bông màu hồng nhạt, bên trên in hoa nhỏ li ti như bông màu trắng, chân xỏ dép đi trong nhà cùng màu, hài hòa một thể với gian phòng lấy màu vàng nhạt làm màu chủ đạo, khiến người ta như quên đi gió thu lạnh căm ngoài trời.

“Đây, nhân lúc còn nóng, anh uống đi.” Thảo Thảo đưa bát canh cho anh ta. Quan Hạo cười thản nhiên, uống cạn một hơi.

Uống xong, anh ta lau miệng nói: “Tuy không có duyên vợ chồng, nhưng được uống chén canh này cũng không tồi.”

Câu này không sai, nhưng Thảo Thảo lại cảm thấy quái quái: “Cảm ơn anh đã đưa Thẩm Bị về nhà, cũng trễ rồi, hay là anh về sớm đi.”

Quan Hạo chỉ vào Thẩm Bị, nói: “Em để anh ta nằm ở đây à?”

Thảo Thảo cười bảo: “Đáng đời, ai bảo anh ấy uống nhiều làm chi! Không hoàn toàn chịu khổ sẽ không biết hối cải!”

Quan Hạo nói đầy ẩn ý: “Cũng phải, không hoàn toàn chịu khổ sẽ không biết hối cải. Đáng tiếc, có muốn hối cải cũng chẳng còn cơ hội nữa.”

Thảo Thảo vừa đi ra cửa vừa nói: “Cảm ơn anh đã đưa anh ấy về, không trì hoãn anh nữa.”

Thẩm Bị hừ hừ vài cái, lớn tiếng kêu gào: “Thảo Thảo, nước, khát chết đi được! Anh muốn uống nước!”

Thảo Thảo nhìn Thẩm Bị, rồi lại nhìn Quan Hạo, ra dấu hỏi thúc Quan Hạo về đi.

Quan Hạo cười lắc đầu: “Em thế này là không muốn gặp anh hả?”

Thảo Thảo nói: “Có lý do gì để gặp chứ?” Về mặt cô rất nghiêm túc, rõ ràng đang mất kiên nhẫn muốn ngã bài. Cô đã hiểu, cô vốn không muốn làm bạn hay gặp gỡ gì với loại người này.

Quan Hạo nghẹn lời, lúng túng cười rồi mở cửa bước đi.

Thảo Thảo đi theo ra cửa rồi tiện tay khóa thêm lần nữa, lúc này mới an tâm. Cô đứng dựa vào cửa một lúc mới chạy đến chỗ Thẩm Bị.

Thẩm Bị người cao thân nặng, vát vát lấm Thảo Thảo mới chuyển anh vào phòng ngủ được. Cô cắn răng dùng sức, khó khăn kéo Thẩm Bị đứng dậy rồi nghiêng nghiêng ngã ngã cất bước. Sức nặng trên người bỗng nhẹ đi, bờ vai bị người ta ôm lấy, rồi nghe Thẩm Bị nói: “Cứ để em đỡ anh thế này thì chúng ta chưa kịp tới giường đã ngã lăn quay rồi!”

Ồ! Anh không say? Thảo Thảo giật mình, ngửa đầu nhìn anh.

Thẩm Bị vẫn dựa nửa người vào Thảo Thảo, day day thái dương, lắc đầu: “Anh uống không ít, nhưng cũng không đến mức đó. Nếu không giả vờ thì bọn họ sẽ rót tiếp nữa.”

Thảo Thảo biết, phần lớn ai cũng bó tay trước trường hợp này, mặc dù cô bức mình Thẩm Bị dám “choi” mình, nhưng cũng hiểu lý do anh làm thế. Cô giờ tay nhéo anh một cái rồi đỡ anh về phòng ngủ. Mùi rượu xộc vào mũi nồng đến mức cô cũng chóng mặt theo, lờ mờ nhớ ra hồi nãy mình nói chuyện với Quan Hạo: “À, em... vừa rồi... là Quan Hạo... việc đó.....” Thảo Thảo không biết nên nói thế nào.

Thẩm Bị cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô, nói: “Anh biết, em có thói quen ở sạch, không thích anh ta. Lần sau anh sẽ không cho anh ta đưa anh về nữa.”

Thảo Thảo không rõ Thẩm Bị không cho Quan Hạo đưa về là vì để ý hay vì không quan tâm. Cảm giác buồn bức khó nói cứ nghẹn tại cổ họng.

Dù Thẩm Bị vẫn còn lý trí nói chuyện, nhưng dù sao cũng đã uống nhiều, nên vừa ngã xuống giường là ngáy khò khò ngay. Thảo Thảo nhìn dáng vẻ đàn thối của anh, không kìm được mà thụi anh một đấm thật mạnh! “Đồ đàn! Thấy ghét! Đều tại anh hết!”

Thảo Thảo mắng xong thì thấy vui hơn chút. Cô ngồi bên giường dưới ánh đèn bàn, nhắm nghiền rồi lấy vở ra, sột soạt viết vài câu.

Hôm sau, Thẩm Bị mơ màng tỉnh giấc, mặt trời đã lên cao. Thảo Thảo đã đi làm, trong phòng an tĩnh đến lạ, mùi hương ngòn ngọt thoảng bay bên mũi anh, Thẩm Bị liếm môi. Đầu giường là ấm mật ong để nguội, bên cạnh là ly thủy tinh nhỏ nhắn.

Anh ngồi dậy, cầm ấm nước định rót thì thấy bức thư đặt dưới ly thủy tinh!

Ngoài bì thư là nét chữ đẹp đẽ của Thảo Thảo, - Người nhận Thẩm Bị!

“Há? Làm trò gì thế?” Thẩm Bị hóp miếng nước, dạ dày cồn cào đã êm êm đôi chút, mở thư ra.

“Thẩm Bị, anh là đồ ngốc, đồ đáng ghét. Đều tại anh làm hỏng việc! Nếu không, em đã chẳng dùng cách ngu ngốc này.” Thảo Thảo mở đầu bằng một tràng chửi mắng, trả lại Thẩm Bị những lời mà ngày thường anh hay mắng cô. Thẩm Bị lắc đầu cười, phụ nữ đúng là thù dai, đổi thành trả thù hợp pháp. Rồi anh tiếp tục đọc phần kế:

“Hôm qua em đã tra lịch hoàng đạo rồi, hôm nay là ngày tốt, thích hợp cưới gả. Hộ khẩu của em ở khu Triều Dương, nên em đợi anh ở phòng đăng ký kết hôn. Em biết hết chuyện của anh rồi, nhưng đây chẳng phải chuyện gì to tát. Bao nhiêu cặp vợ chồng đều phải đối mặt với những điều khó xử này. Sống ở đời, khó tránh sẽ bị đá cản đường. Cho dù em có nhiều kỷ ức không tốt nhưng em vẫn hy vọng mình có gia đình, được gả cho anh và có bé yêu của chúng ta. Em không ép anh cưới em. Nếu anh vẫn cho rằng những chuyện ấy rất nghiêm túc, rất quan trọng và từ chối cưới em thì em cũng không cưỡng cầu. Hôm nay em chờ anh ở phòng đăng ký kết hôn, nếu anh muốn cưới em thì đến đó. Còn nếu anh không muốn thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra, đừng đến và cũng đừng gọi cho em. Coi như anh chưa từng đọc bức thư này. Nếu anh dám đến rồi nói với em là không muốn lấy em thì em sẽ làm lơ anh suốt đời!

Em đợi anh đến năm giờ chiều tan tâm. Thảo Thảo gửi anh.”

Thẩm Bị chờ người nhìn bức thư, không biết nên khóc hay nên cười, đây là câu hôn phải không?

Anh có cảm giác Thảo Thảo đang ép anh kết hôn, mặc dù rất tuyệt vời nhưng cũng rất mất mặt.

“Xoạt”, Thẩm Bị vứt bức thư lên bàn, cầm ấm nước uống ừng ực một hơi.

Trong lúc nghỉ ngơi lấy lại sức, Thẩm Bị nhìn bức thư đó, rồi vui vẻ cười khì khì. Anh đặt ấm nước xuống, gấp thư lại cẩn thận rồi nhìn xung quanh, sau đó đi vào phòng sách, lấy ra một cái hộp nhỏ, trong đó là đủ loại huân chương và các vật kỷ niệm của anh. Bức thư giấy trắng được Thẩm Bị xếp thành

hình trái tim rồi đặt ngay ngắn vào hộp.

“Đồ điên!” Thẩm Bị cười khà khà cắt xong đồ đặc rồi đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ thơm tho.

Anh hoàn toàn khẳng định Thảo Thảo chắc chắn là nhất thời xúc động. Đến lúc lái xe ra khỏi gara, anh còn nghĩ: Để cô khờ này ngồi chờ ở đó luôn đi. Chuyện đại sự này không thể chơi đùa giống cô ấy được. Mình còn nhiều phiền phức lắm, sao có thể liên lụy cô ấy chứ!

“Nhưng cô ấy không để ý đâu!” Trong lòng có tiếng nói nhỏ nhỏ.

“Khó khăn lắm cô ấy mới nghĩ thông và muốn gả cho mày. Mày dựa vào đâu mà muốn lãng phí cơ hội này chứ?”

“Mấy hôm nay không có dùng biện pháp phòng ngừa gì, lỡ như có em bé, chẳng lẽ còn muốn kéo dài như thế này mãi?”

“Mà nếu tương lai thật sự có xảy ra chuyện đi chẳng nữa, cho dù không kết hôn, thì những người đó sẽ không làm phiền cô ấy chắc?”

“Tại sao không để cô ấy bên cạnh mày, để mày quang minh chính đại bảo vệ cô ấy?”

“Thẩm Bị, mày đúng là chẳng đàn ông gì hết! Con gái người ta đã hào phóng như thế, mày còn rụt rè sợ hãi gì nữa hả!”

“Ngoài Thảo Thảo ra, mày còn muốn sống đời với người khác nữa à?”

“Hay là mày dứt khoát từ chối cô ấy đi, để cô ấy đi tìm người đàn ông khác.”

“Rõ ràng Quan Hạo vẫn chưa chết tâm, mày cam lòng để cô ấy đi hả?”

“Đi tìm bà mày á!”

Thẩm Bị đánh vô lăng chạy ra đường cái, giẫm chân ga bắt đầu vọt về phía đường Kính Tùng!

Đường Kính Tùng rất hẹp. Hai bên đường đều là quán nhỏ và cửa hàng, sạp này nối tiếp quầy kia, người đi đường bước chậm như rùa làm kẹt đầy đường lộ.

Thẩm Bị đành phải giảm tốc độ, từ từ tìm theo địa chỉ Thảo Thảo đã viết trên giấy notes. Cuối cùng cũng thấy rạp chiếu phim được anh lấy làm mốc, đó là tòa nhà màu trắng hai tầng cũ kỹ đứng sừng sững bên đường. Thẩm Bị quan sát xung quanh một chút, không có bãi đậu xe, ven đường có chỗ dừng xe dán mấy vạch kẻ màu trắng, còn có cả ông lão tay đeo băng đang cầm máy chụp hình, dán giấy phạt lên chiếc Volkswagen Santana.

Thẩm Bị lại cho xe chạy lên phía trước, vất vả lắm mới tìm được chỗ đậu xe nhỏ xíu. Đậu xe xong còn phải đi về chỗ cũ cả một đoạn xa, lúc đến cổng ông lão dán giấy phạt đang bức tức trừng mắt nhìn anh, giống như anh không đậu xe ở đây đã phá vỡ việc làm ăn của lão vậy!

Tâm trạng Thẩm Bị rất tốt, vội vàng bước nhanh lên lầu theo biển đồ “Đăng ký kết hôn” được dán sẵn đó. Tầng lầu kẻ đến người đi, cũng náo nhiệt. Đối diện cửa là dãy ghế nhựa màu xanh biển, mọi người đang xếp hàng ngồi chờ. Ngoài những cặp đôi ngọt ngào ân ái, còn có cả những người không ưa gì nhau.

Thẩm Bị biết, nơi này cũng là nơi làm thủ tục ly hôn, anh cũng từng là một trong số đó.

Anh vừa nhìn đã lựa ra Thảo Thảo trong đám người gần như trong vô thức. Bên ngoài áo sơ mi trắng đơn giản là khoác áo tây trang nhưng màu tím, cổ áo cao thẳng được giấu trong áo khoác tây. Quần dài đen, giày da cùng màu, tóc thì cột thành đuôi ngựa, cô đang cúi đầu lật tài liệu trong tay. Cặp hồ sơ thì đặt dưới xấp tài liệu, chỉ thiếu quyển vở ghi thôi!

Thẩm Bị lắc đầu cười, bước đến, đứng trước mặt cô, nhưng không biết nói gì, chỉ cười ngô nghê.

Thảo Thảo khẽ dịch đầu, thuận tiện dừng tại đó, chờ khoảng mười giây sau mới từ từ ngẩng lên, đôi môi mím chặt từ từ thả lỏng, cuối cùng chột chuyển thành nụ cười tươi, rất chói mắt!

“Lấy số chưa?” Thẩm Bị nghĩ cả nửa ngày mới nghĩ ra câu này. Thảo Thảo lắc đầu cười như con ngốc.

Thẩm Bị giữ chặt tay cô, đi vào gian phòng hơi lớn ở trong góc, trong đó đã có nhiều người đang chờ tới lượt. Chỗ vào cửa có cái bàn, hai nhân viên công tác đang cúi đầu điền gì đó, thấy Thẩm Bị và Thảo Thảo bước đến thì hỏi ngay chẳng thêm ngần đầu nhìn:

“Kết hôn hay ly hôn?”

“Kết hôn.” Thẩm Bị nhìn Thảo Thảo, Thảo Thảo vẫn cười ngốc, gờ lại càng thêm ngượng ngùng.

“Lần đầu à?”

“Không.” Thẩm Bị lại nhìn Thảo Thảo, nụ cười Thảo Thảo ngập ngừng, ngẩng đầu nhìn Thẩm Bị, hai người nhìn nhau cười khê.

“Ồ, điên cái này đi, sau đó qua bên kia lấy số rồi ngồi chờ gọi số.”

Thảo Thảo cắn môi, đi theo Thẩm Bị đến cái bàn cạnh đó, trên bàn là bút kí đã được chuẩn bị sẵn. Thảo Thảo nhìn Thẩm Bị nghiêm túc điền hết, cô kí tên mình xoẹt xoẹt rồi mới nhỏ giọng nói: “Chúng ta vẫn chưa chụp hình nữa.”

Trong lòng Thẩm Bị nở rộ, lại cảm thấy ngọt ngào, anh đứng dậy, lấy bút gõ vào chóp mũi cô bảo: “Có phải ngay cả chỗ chụp hình em cũng tìm luôn rồi không?”

Thảo Thảo thành thật gật đầu, tỏ vẻ ngờ ngác.

Chụp ảnh phải chụp nhanh, tổng cộng cần bốn mươi tẹt.

Thảo Thảo kháng khái trả tiền, nhưng bị Thẩm Bị giữ lại.

Làm đàn ông đã mất mặt lắm rồi, không thể lại mất mặt nữa với chuyện này nữa. Thủ tục kết hôn là chín tẹt, Thảo Thảo ngoan ngoãn đứng một bên, Thẩm Bị móc tiền ra nhưng phát hiện mình không có tiền lẻ, nhân viên công tác cũng không có tiền thối. Thế là Thảo Thảo lại lấy ví tiền của mình ra, nhân viên công tác nói: “Đều là người nhà cả rồi, còn phân chia gì nữa!”

Thảo Thảo quay đầu làm mặt hề với Thẩm Bị, thoát nhìn đã không còn vẻ e dè ngu ngơ nữa.

Lúc ra khỏi phòng đăng kí, Thẩm Bị bất giác phát hiện dưới lầu có bán vé số.

“Này, chúng ta mua vé số đi. Hôm nay là ngày tốt, không chừng có thể trúng thưởng đó.” Thẩm Bị suy nghĩ lạ lùng.

Thảo Thảo cản anh: “Thôi đi! Lỡ trúng rồi sao?”

“Thế càng tốt! Mua vé số chính là để trúng mà.”

“Nhưng em nghe nói, được tiền trời cho thế này phần lớn sẽ tình trường thất ý đó.” Phụ nữ lo lắng bất an rất nghiêm túc.

“Chắc, toàn nói xàm! Thế ở đây không được bán vé số à?” Thẩm Bị vẫn không tin, cãi lại ngay. Sau đó ôm eo Thảo Thảo đi ra cửa, không nhắc tới chuyện mua vé số nữa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Sầu não của phùng thượng hương

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

“Cái gì? Anh... anh nhận case của Thẩm Bị?” Thảo Thảo kinh ngạc trừng to mắt nhìn Tôn Nam Uy.

Tôn Nam Uy phát tay: “Có gì không được chứ, anh ta đánh nhau cũng do tôi bảo kê đó!” Nói đến đây thì anh ta cười nham hiểm, đẩy mắt kính hiệu Xerox trên sống mũi mình, nói: “À thì lần đó, cái lần cô cung cấp dịch vụ ngoài định mức ấy, không tính tiền thưởng đâu! Nói cho cô biết trước!”

Thảo Thảo khó xử, Thẩm Bị đàn ghê, hại cô bị người ta cười nhạo lâu vậy, đến bây giờ vẫn không dám nhận vụ đó, sợ gặp phải người của đồn cảnh sát rồi lại bị trêu chọc!

“Đừng nói bừa, do anh suy nghĩ bậy bạ nên sinh ảo giác. Mắt tôi bị mờ nên anh ấy thôi giúp tôi thôi.”

“Không phải chứ, lần trước còn bảo là mắt Thẩm Bị bị mờ!”

“Dù sao cũng là mờ mắt. Anh có thể nhận case của Thẩm Bị, nhưng tôi không muốn đến công ty của anh ấy.”

“Cô không đi thì ai đi? Bên Úc Nghệ cô không đi, giờ bên này cũng không đi luôn à? Chị hai à, tôi vẫn muốn ăn cơm đó! Hoàng Phán Phán kia độc ác, người ta không nuốt trôi cục tức này, đang tranh chấp muốn kiện cáo kia kia. Luật lao động mới vừa ban hành, phải kiểm tra một đồng tài liệu lớn, Tiểu Vương bận bở hơi tai. Bên Thẩm Bị chỉ xem hợp đồng và làm báo cáo phân tích nguy hiểm. Với lại bên đó người ta đều cho người xem qua một lần, còn làm cả trích yếu rồi. Việc đơn giản thế này, chẳng lẽ muốn tôi làm?”

Thảo Thảo hàm hừ vài tiếng, cuối cùng nói: “Tôi... tôi cũng phải tránh hiềm nghi!”

“Chắc, không phải án hình sự, tránh hiềm nghi gì chứ!” Tôn Nam Uy nói, “Lại nói, như thế thì cô tăng ca cũng tiện hơn. Nếu là người khác thì phải nán lại công ty, còn cô thì trực tiếp bảo Thẩm Bị đưa về nhà bàn bạc là được, tôi thấy vậy tốt đó. Còn nếu thực sự không được nữa thì...” Tôn Nam Uy lại bày ra vẻ mặt kia, Thảo Thảo dứt khoát cúi đầu không nhìn, chưa kịp che tai thì đã nghe anh ta nói: “Trên giường cũng được đấy. Nếu đổi thành người

khác thì không được rồi.”

“Tôn Nam Uy!”

“Được rồi được rồi!” Đại luật sư Tôn vội vàng xua tay, “Coi như tôi chưa nói gì nha. Tôi chỉ dựa trên tình hình thực tế mà làm thôi, nhận xét khách quan thôi mà! Được rồi, nếu không còn việc gì khác thì cứ làm thế đi. Tôi còn có việc, cô còn việc gì không?”

Thảo Thảo ghen hòng, bỏ tay lắc đầu đi ra ngoài.

Tôn Nam Uy suy nghĩ, đây là việc công nhưng có bản chất xen việc riêng trong đó. Không biết trực giác của Tiểu Văn từ đâu ra, nhưng anh ta rất lo lắng về cô trợ lý Tiểu Kiều kia, bây giờ vừa hay có thể coi như bản thân vừa làm được một chuyện lớn!

Phản ứng đầu tiên của Tiểu Văn giống hệt Thảo Thảo, cảm thấy rất không hợp. Tôn Nam Uy thần bí đóng cửa lại, nén giọng trầm thì: “Ngoài cô ấy ra thì không có ai phù hợp hơn cả!”

“Hả? Là sao?”

“Em nghĩ đi. Trong vụ sáp nhập này, bên Bộ cứ canh me, Thẩm Bị cũng thế, Lỗ Tu Thừa cũng thế, không ai gánh nổi trách nhiệm này, đây là cái thứ nhất. Cái thứ hai là cách đây không lâu, không phải Thẩm Bị bị tố một lần rồi sao? Mặc dù hiện giờ sóng yên biển lặng nhưng không ai có thể đảm bảo được đằng sau có thông đồng gì không. Thẩm Bị vốn làm gì à? Xuất thân là lính trinh sát, anh ấy có thể không biết sóng to trong này ư? Em nói anh ấy có thể không cẩn thận được sao? Cái thứ ba là, anh nói nhỏ cho em hay, anh nghe báo cách nghĩ của phía trên dành cho Thẩm Bị có bất đồng rất lớn, có người bảo vệ, nhưng cũng có người hắt ra thay bằng người của mình. Với con mắt đó, đừng nói đeo kính hiển vi cũng chọn sai, anh nghĩ là...” Tôn Nam Uy lại hạ giọng thấp hơn, “Không phải chỉ thế thôi đâu!”

“Đến mức đó sao?” Giọng Tiểu Văn hơi run, “Anh làm nhiều vụ quá nên phát bệnh rồi đó!”

“Trời, sốc thế.” Tôn Nam Uy nói tiếp, “Em nghĩ đi, hợp đồng này là ai nắm giữ? Bản thân Thẩm Bị, giám đốc điều hành công ty bọn họ, Lỗ Tu Thừa, còn có trợ lý Kiều Tiểu Nhuê nữa. Bây giờ Kiều Tiểu Nhuê đã xin nghỉ phép, Thẩm Bị không có thời gian, chỉ còn lại một mình Lỗ Tu Thừa. Anh đã đọc những hợp đồng đó rồi, cái tên họ Lỗ đó không hổ danh xuất thân từ trường nổi tiếng, làm trích yếu rất rõ ràng, mạch lạc, vừa đọc là hiểu ngay! Em nói coi, trích yếu có phải là dễ giúp Thẩm Bị đọc dễ dàng hơn không? Tại sao Thẩm Bị còn đặc biệt tìm người chuyên nghiệp giúp anh ấy đọc từng bản hợp đồng, rõ ràng là muốn bỏ qua những bản trích yếu đó! Điều này nói lên cái gì? Chắc, đừng nói với anh là em không nhìn ra nha!”

“Nhìn ra cái gì?” Tâm hồn ngây thơ của Tiểu Văn đã ngăn cản đầu óc minh mẫn của cô, chọc cười Tôn Nam Uy.

“Thẩm Bị không tin ai! Nhưng bản thân anh ấy thì lại lực bất tòng tâm!”

“Cho nên...” Tiểu Văn hơi hiểu ra.

“Ồ bất kỳ văn phòng Luật nào cũng tìm được người giống anh. Nhưng có văn phòng Luật nào có thể tìm được người như Đặng Thảo Thảo?”

“À, thế thì Thẩm Bị tự mình đi tìm Thảo Thảo là được rồi!”

“Ôi trời, sao em lại thẳng thắn thế!” Tôn Nam Uy gấp gấp vò đầu, “Luôn phải có trình tự và tính hợp lý chứ! Cái tên phó tổng Lỗ đó, còn cả những người khác nữa, chắc chắn trong lòng rõ như gương sáng. Nhưng Thẩm Bị tìm văn phòng Luật, muốn đánh giá độ nguy hiểm pháp luật, bọn họ còn có thể nói gì? Thảo Thảo không có giấy phép hành nghề, vẫn lấy danh nghĩa của anh, ngay cả người kí tên vào thư báo cáo cũng là anh. Anh còn đảm nhiệm làm tám bia đỡ đạn nữa này!” Tiểu Tôn không phục. Cái tên Thẩm Bị này, nhìn thì ngu si nhưng tính toán lại rất rành rọt.

Tiểu Văn si vả: “Người thu tiền không phải anh ư!”

“Hê hê, đó là chuyện khác. Được rồi, vì vậy không có chuyện gì về cô trợ lý Tiểu Kiều, em cũng có thể an tâm giữ cô bạn học tốt của em. Coi như anh làm được chuyện tốt rồi phải không?”

“Đẹp! Anh quanh co lòng vòng, đến em cũng muốn kiểm soát! Em cảnh cáo anh, a...”

Hai người thì thà thì thầm nói mấy câu tình tứ một hồi, Tôn Nam Uy mới gác điện thoại. Anh ta đã xem sơ qua bản trích yếu của Lỗ Tu Thừa, không cảm thấy case này như thế nào. Trước mắt xem ra, Tôn Nam Uy nghiêng về phía Thẩm Bị chi là suy nghĩ cho tiền đồ nên mới quá cẩn thận như thế. Song, anh ta không muốn nói thẳng kết luận này ra. Như anh ta đã phân tích, bản thân hợp đồng không phải mấu chốt, mấu chốt là mối quan hệ lợi ích giữa những người phía sau hợp đồng kia. Tôn Nam Uy anh ta, có tiền mà không kiếm là thẳng ngu, nhưng kiếm tiền cũng phải kiếm theo cách an toàn. Thảo Thảo thật sự đúng là một ngọn cỏ thơm, láng văng kêu gọi đồng tiền lớn bay tới, còn có thể cho anh ta ngồi hưởng thụ thành quả một cách an toàn!

Theo bọn họ thôi! Tôn Nam Uy nghĩ, mỗi người mỗi cách sống, bản thân anh ta sống sung sướng là được. Không phải có câu này sao: Sau khi tôi chết, đâu còn lo thiên tai động đất! Đây là thời đại không lo chuyện bao đồng, cái gọi là “giúp người làm vui” đã bị giải thích thành “Giúp người giúp mình” “Không lợi không làm” từ lâu rồi! Công hiến đơn thuần sớm đã vứt con mẹ nó cho chó ăn rồi!

Thảo Thảo cơ bản không cần chuẩn bị bữa tối cho Thẩm Bị.

Đàn ông thì thoáng về nhà sớm, hoặc xem tivi hoặc đã lên giường lại bị điện thoại gọi tới cắt đứt. Nói chuyện cả ngày, mắng chửi xong lời hay lời tục, về đến nhà ngay cả miệng cũng lười mở. Những lãng mạn trước khi kết hôn thì sau khi kết hôn đều sẽ dần biến mất. Có điều, Thảo Thảo cũng không chuẩn

bị hưởng thụ những cái này. Thẩm Bị đã để lại cho cô tín hiệu rất rõ ràng - Đây là nhà anh, là ổ chó của anh! Đối với Thảo Thảo thì điều này đã đủ rồi!

Thẩm Bị muốn mua xe cho Thảo Thảo, nhưng bị Thảo Thảo từ chối. Thẩm Bị hỏi Thảo Thảo tại sao không muốn? Thảo Thảo nói: “Em thích giờ cao điểm lúc đi làm và tan làm, rất nhiều người qua qua lại lại, gương mặt đa hình đa dạng. Em thích nhìn họ, cũng thích họ nhìn em.”

Thẩm Bị gật đầu: “Thế khi nào em không muốn họ nhìn em nữa thì nói với anh một tiếng!” Nói rồi xoay người ngủ mất.

Đàn ông vĩnh viễn không hiểu được sự thương cảm của phụ nữ, giống như phụ nữ vĩnh viễn không có cách nào hiểu nổi sự kiêu ngạo của đàn ông.

Cho dù Thảo Thảo chấp nhận hiện thực, nhưng vào đêm khuya thanh vắng, cô vẫn muốn nói thêm vài câu, làm nũng thêm vài lần với Thẩm Bị. Nhưng sau khi ngủ, Thẩm Bị chẳng nhận bà con họ hàng gì. Mặc dù anh đã không còn đá Thảo Thảo xuống giường, nhưng lúc tay Thảo Thảo đặt lên người anh thì anh vẫn phát ra tiếng hừ hừ cầu kinh trong vô thức như đang tức giận. Bất kể bạn có dụ dỗ thế nào thì cũng sẽ tan thành mây khói trong tiếng hừ hừ đó! Tối hôm ấy, Thảo Thảo lặng lẽ chùi nước mắt lên mu bàn tay Thẩm Bị. Trong lúc ngủ mơ màng Thẩm Bị lại cảnh giác hắt Thảo Thảo sang bên! Sau đó anh vô tội hừ hừ hai tiếng rồi trở mình ngủ tiếp.

“Tôi nay vẫn ăn một mình à? Đi ăn với tôi đi.” Tiếng của Phùng Thượng Hương truyền tới cắt ngang niềm thương cảm của Thảo Thảo. Thảo Thảo chợt cảm thấy trên mặt Phùng Thượng Hương hình như có biểu cảm là lạ nào đó, giống như cũng là thương cảm?

Ừm, Thảo Thảo bắt giác gật đầu.

Lần này, hai người đến quán thịt nướng Hàn Quốc ở góc cầu Quốc Mậu. Bộ dạng chường khí mù mịt và “văn minh” mà Phùng Thượng Hương luôn tăng bốc có chút không hợp nhau.

Thảo Thảo vừa ngửi thấy mùi nước hoa Chanel 5 trên người cô ta, vừa ngửi thấy mùi thịt mỡ xông khói. Cô nhìn Phùng Thượng Hương ngón thịt uống rượu giống như đang trút giận trong làn khói thịt đồ mờ mờ tỏa dầu nghi ngút là biết có chuyện xảy ra rồi!

“Cô nói xem, có phải con người thật sự có kiếp trước không?” Sau khi trầm mặt im lặng uống hết chai bia, Phùng Thượng Hương hài má đỏ bừng hỏi Thảo Thảo, trên gương mặt kiêu ngạo lộ ra vẻ nghi hoặc khó thấy, rất quyến rũ.

Thảo Thảo khẽ giật mình, cảm thấy người trước mặt hơi lạ. Cô gấp miếng hành tây, coi suy nghĩ này như miếng hành tây mà ăn sạch nó, mùi vị quái lạ.

“Ai mà biết.” Trước ánh mắt càng lúc càng “thành khẩn” của Phùng Thượng Hương, Thảo Thảo nói thêm một câu nữa: “Tôi không biết.”

“Nếu là lúc trước thì tôi sẽ không tin, nhưng bây giờ...” Phùng Thượng Hương cười gượng, lắc đầu không nói tiếp.

Thảo Thảo nhìn dáng vẻ của cô ta, đột nhiên cảm thấy những thương cảm mấy ngày nay của mình chẳng là gì. Mặc dù không thể xây dựng hạnh phúc của mình trên sự đau khổ của người khác, nhưng nhìn dáng vẻ đau khổ của người khác quả thật dường như có thể làm vơi bớt đau khổ của bản thân. Thảo Thảo áy náy uống một ly cùng Phùng Thượng Hương, đã thấy thoải mái hơn đôi chút.

Tôi không biết trước đây đã giúp được bao nhiêu người, nhưng lúc này cảm nhận một chút cũng không quá đáng nhỉ?

“Cô... sao thế?” Thảo Thảo hơi sợ phụ nữ buồn vui thất thường kiểu này. Thẩm Bị nói, đó là biểu hiện của tấm lòng thiện lương trời sinh, không so đo với những cô gái đó; nhưng lời nói không có sức mạnh, tóm lại là lo lắng bị chơi xỏ luôn là sự thật.

“Sao? Còn không phải do cô à?” Phùng Thượng Hương lại oán trách không đầu không đuôi, có điều, nói là oán trách thì hơi quá, nên là “Quờ” – quờ trách thì hợp hơn.

Thảo Thảo nổi da gà, vội xoa cánh tay.

“Ôi, cô xem đây, tôi kém cỏi chỗ nào chứ?” Phùng Thượng Hương ngồi thẳng người, dang hai tay ra, “Về diện mạo, nói khiêm tốn chút thì tương mạo bình thường, cũng hơi coi được. Nói về vóc dáng thì lồi lõm đầy đủ. Nói về học thức, cái này thì khỏi bàn đi. Nói về công việc thì... chắc! Anh ta dựa vào cái gì mà không thích tôi? Tôi thấy anh ta đúng là một tên đầu đất khó ưa, hoặc là một... lẽ nào anh ta là GAY?”

“Ai, ai cơ?”

“Trương Đại Ngưu!”

“Trương, Trương Đại Ngưu là ai cơ?”

“Cô! Lẽ nào ngay cả tên thị vệ bên cạnh Thẩm Bị mà cô cũng không biết?”

“Cái gì cơ, gì mà thị vệ bên cạnh chứ?”

“Hừ! Đáng đời cô bị đàn ông bỏ!”

“Cô... Phùng Thượng Hương!”

“Sao nào! Sự thật là như thế! Dám làm không dám nói à? Thế không phải cái tên Quan Hạo đó đá cô sang bên sao? Đừng nói câu ‘quay đầu lại bỏ, anh

ta lại cảm thấy cô tốt' với tôi. Đó căn bản là ăn lại cò cũ, nhai thấy tươi! Đàn ông! Hừ, đều không phải thứ gì tốt cả!”

“Người từng ly hôn như tôi không nói kiểu đó, cô con nít con nôi nói bậy gì thế?” Thảo Thảo bình tĩnh lại, quả thật là thế, chẳng có gì phải nổi giận cả. Bây giờ cô đã có thể bình tĩnh đối diện với quá khứ, thậm chí còn có thể trêu đùa nữa.

Phùng Thượng Hương phát tay, “Cạn ly! Cạn ly vì người phụ nữ khờ đã ly hôn cũng không nhận ra đàn ông không phải thứ tốt!”

Tĩnh tĩnh Thảo Thảo có tốt đi chăng nữa thì khi nghe thấy điều này cũng hơi bức bối, tay cầm ly nâng không nổi nữa.

Phùng Thượng Hương cố chấp nói: “Sao, không dám à? Tôi nói cô đó, dám làm không dám nhận, ngay cả nói cũng không dám. Đồ đạo đức giả!”

“Cạn ly!” Thảo Thảo ngẩng đầu lên, nâng ly chạm vào ly của Phùng Thượng Hương.

Phùng Thượng Hương đặt ly xuống, rầu rĩ nói: “Cô biết không Thảo Thảo, à đàn bà hiện đang ở cạnh ba tôi không phải mẹ ruột của tôi. Đàn ông trên đời này ày, đều có trắng quên đen. Nếu nói đây là bản năng động vật thì tôi chịu, nhưng tại sao vẫn có tên ngoại tộc đó chứ?” Cô ta nằm bò xuống bàn, nghiêng miệng ly rót vào miệng, từ từ nốc bia trong ly, cứ như đó là nước lã vậy, “Ồi, không biết cô gái nào may mắn có thể gả cho tên Đầu Trâu đó nhỉ?”

“Một tên Đầu Trâu thì có gì hiếm lạ đâu, nói không chừng lâu dần, cô sẽ chê người ta cứ bám riết, làm phiền cô đấy chứ!”

“Hừ! Chỉ nói mà thôi. Thảo Thảo, cô chán Thẩm Bị không? Anh ta không phải gã đàn ông hoàn mỹ, hai người cũng kết hôn rồi, củi gạo mắm muối tương cà, cô chán không?”

“Cái này... không chán! Tôi không giống cô... Tôi không kỳ vọng quá nhiều, cũng không trông mong anh ấy ngày ngày phải lãng vãng quanh tôi. Hai người sống qua ngày, kết bạn, chăm sóc lẫn nhau là được rồi.”

“Chăm sóc lẫn nhau? Dễ dàng không?” Phùng Thượng Hương dường như rất xúc động, “Cho dù tôi cô có núi vàng núi bạc thì lẽ nào không muốn có nơi nương tựa? Tôi ngưỡng mộ những người phụ nữ ấy, cuộc sống không tính là hoàn hảo, cũng không được coi là thông minh, tướng mạo thì bình thường, nhưng trong lòng họ luôn có nơi nương tựa. Yên ổn sống qua ngày từng chút một. Ngưỡng mộ ghê!”

“Được rồi, người khác lại ngưỡng mộ cô đó! Người kiêu ngạo như cô, sống cuộc sống như thế không làm cô ngộp chết à? Thôi đi, thôi đi, coi như nhất thời hồ đồ suy nghĩ lung tung đi, nào, cạn ly!”

“Tôi không hồ đồ, tôi vẫn luôn muốn như thế!” Phùng Thượng Hương nghẹn ngào, “Tôi luôn muốn như thế... Hu hu hu!” Cuối cùng cũng khóc rồi!

Thảo Thảo nhìn Phùng Thượng Hương, nhẹ nhàng xoa đầu cô ta. Cô ta rất giống cô lúc mới vừa tốt nghiệp, đối mặt với lối rẽ gian nan...

Phùng Thượng Hương vừa khóc vừa nói, chủ đề trọng điểm của hôm nay là đàn ông tốt và đàn ông xấu. Trên đường về nhà, Thảo Thảo nghĩ: Quan Hạo không phải người tốt, Thẩm Bị cũng không phải người chồng tốt, nhưng cái gì là tốt, cái gì là xấu, ai là người định ra tiêu chuẩn này?

Đàn ông ấy à, đó là chủ đề muôn thuở của phụ nữ. Chúng ta luôn muốn đóng khung họ trong khuôn mẫu chúng ta, nhưng họ luôn muốn thoát ra ngoài.

Chắc chắn Phùng Thượng Hương đã vấp phải trắc trở ở chỗ Tiểu Trương. Cái mà cô ta gọi là “Tiêu chuẩn đàn ông luôn thích” thật ra chỉ là tiêu chuẩn do cô ta tự mình định ra, có phải mỗi người đàn ông đều thích tiêu chuẩn đó không? Đáp án là phủ định. Vì mệnh đề kiểu này, chỉ cần một trường hợp ngoại lệ là được. Mà bất hạnh làm sao, chính cô ta lại gặp phải trường hợp ngoại lệ đó.

Lúc nằm lên giường nhà mình, Thảo Thảo dâng trào cảm xúc cứ như Phùng Thượng Hương vẫn đang ở bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng sẽ dùng lời lẽ chua ngoa đâm thọt cô! Chỉ là tâm trạng cô đã thoải mái hơn nhiều.

Trong lòng cô vẫn không buông bỏ tiêu chuẩn về người chồng tốt, nhưng lại hạ thấp khả năng chịu đựng của mình rất nhiều. Phùng Thượng Hương nói một câu rất đúng: Đàn ông không phải tất cả của phụ nữ, giảm bớt định mức về đàn ông trong cuộc sống thì tự nhiên sẽ có thể nâng cao sự chú ý của phụ nữ dành cho bản thân. Càng dễ nắm bắt sự vui vẻ hơn!

“Vẫn chưa ngủ à?” Thẩm Bị nhẹ nhàng mở cửa, thấy Thảo Thảo vẫn chưa ngủ. Anh khịt mũi, ngửi thấy mùi rượu, “Lại uống rượu hả?” Thẩm Bị chau mày hỏi, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Ừ, cùng với Phùng Thượng Hương. Hình như cô ta với Tiểu Trương của anh gặp vấn đề.”

Thẩm Bị yên tâm, “Xi, người phụ nữ đó, Tiểu Trương không thèm đâu!”

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không có gì, chỉ là hẹn mấy lần nhưng không hẹn được. Sau cùng Tiểu Trương không chịu nổi phiền phức nên đi gặp một lần, cũng chẳng biết đã nói gì. Chỉ nói là sau này sẽ không quấy rầy cô ta nữa.”

“Hờ? Không phải chứ?” Phùng Thượng Hương thật sự xung đột với quân nhân. Rốt cuộc là sợi gân nào sai trái mà cô ta nhất định phải trút giận lên họ? Hay chỉ là cái cơ không cam lòng?

“Tôi không cam lòng!”

Dáng vẻ cố chấp của Phùng Thượng Hương hiện lên trong đầu Thảo Thảo. Cố chấp kiểu này rất khó cho rằng đây chỉ là trò đùa.

“Cô ta không cam lòng?!” Thẩm Bị chẳng thèm ngó tới, “Cô ta thích đùa giỡn với tình cảm thì người khác phải chơi cùng với cô ta à? Nực cười! Tiểu Trương chịu từ chối trước mặt cô ta coi như đã nể mặt lắm rồi, nếu là anh, anh đã sớm...” Thẩm Bị chợt ngưng nói, “Ê, ánh mắt của em là gì hả?”

Thảo Thảo nghĩ, có cần nói cho anh biết lúc Phùng Thượng Hương thích anh là thật lòng không nhỉ?

“Không có gì. Mới đầu em còn lo Tiểu Trương sẽ yêu cô ta. Bây giờ xem ra là em lo lắng vô ích rồi.”

“Thì đó. Làm quán nhân thì đã sao, đâu phải là chưa từng thấy phụ nữ, đâu phải bạ ai cũng tới được. Đó cũng phải là người có đạo đức, có lý tưởng và có cùng tiếng nói chung! Thật ra, yêu cầu của bọn anh rất cao! Không chỉ về mặt tinh thần, đúng không?” Giọng Thẩm Bị bắt đầu trở nên mờ ám, cũng đã cởi quần áo xong, chui vào chăn, còn xấu xa cọ cọ vào người Thảo Thảo.

“Đừng lộn xộn. Còn chuyện quan trọng chưa nói đây!” Thảo Thảo vội đẩy anh ra.

“Chuyện quan trọng gì, anh thế này mới là quan trọng! Nào nào nào.” Thẩm Bị ôm Thảo Thảo, tay lên lút lần lút.

Thảo Thảo ngăn anh: “Chuyện anh ủy thác cho Nam Uy, anh ta giao cho em rồi.”

“Hả? Giao cho em?” Thẩm Bị ngừng lại.

“Ừ, đúng thế! Anh xem cái này...” Thảo Thảo do dự, suy nghĩ xem nên khuyên Thẩm Bị nói thẳng hoàng với Tiểu Tôn thế nào.

Thẩm Bị im lặng một lát, đột nhiên đuối eo: “Cái thằng quỷ ranh này! Ngủ đi, ngủ đi. Ồi chà, dạo này bận quá. Lâu rồi không có hôn em. Trước tiên để anh ngắm cái đã...”

“Ê, còn chưa nói xong mà, sao anh...”

“Chuyên tâm chuyên tâm! A...”

Thẩm Bị chặn miệng Thảo Thảo, cô cũng nhắm mắt... Không phải, là mở miệng hé môi, nhưng không phát ra âm thanh.

Thẩm Bị luôn rất có lý. Trước khi ngủ, Thảo Thảo nghĩ: Mình chỉ chọn sai địa điểm đã bị anh chặn miệng rồi. Lần sau đổi địa điểm khác, xem cô ăn hiếp anh thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Năm tháng nào làm thay đổi cuộc đời

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Ngày hôm sau, Thẩm Bị với Thảo Thảo mang giấy đăng ký đến Jingkelong mua socola làm kẹo hi phát cho mọi người trong văn phòng. Thảo Thảo chuẩn bị hai loại cho Thẩm Bị, một loại là bao kẹo lẻ, trong túi bóng nhỏ màu hồng viền vàng là sáu loại kẹo khác nhau, nhìn rất vui mắt. Còn loại khác là hộp giấy màu vàng nhỏ, bên ngoài là chữ “hỉ” màu đỏ, đại khái khoảng bốn, năm mươi phần. Thẩm Bị mang đến công ty đưa cho Tiểu Trương, túi thì phát cho đồng nghiệp. Ngoài phát cho đồng nghiệp, còn phát một phần cho quản lý làm việc trong tòa nhà. Hai bao lớn chắc là đủ rồi. Hộp giấy thì phát cho khách hàng đến làm việc hôm nay, không cần cố đi phát. Thẩm Bị đặc biệt dặn dò Tiểu Trương, nếu họ có đáp lễ thì kiên quyết không nhận. Nếu nhận sẽ đuổi việc cậu ta ngay!

Lỗ Tu Thừa và Tiểu Kiều cầm túi kẹo của mình. Cậu ta không nói gì, chỉ cười hi hi chúc mừng Thẩm Bị, còn hỏi khi nào có thể làm chủ. Tiểu Kiều thì trước mặt tối sầm.

Từ ngày cô ta tới tìm Thảo Thảo cho đến ngày Thẩm Bị phát kẹo chỉ cách nhau hai ngày. Cô Đặng Thảo Thảo này hành động quá nhanh!

Chả trách hôm đó cô ta vui vẻ chạy đi như thế, hóa ra là muốn ra tay trước!

Đôi mắt Tiểu Kiều cay xè, mũi chua xót, mở miệng nói hai chữ “chúc mừng” rồi không nói thêm được câu nào nữa!

“Khụ khụ.” Lỗ Tu Thừa tặng hắng vài cái, “Thẩm tổng, tình hình cơ bản là thế này. Lát nữa tôi sẽ báo cáo mẫu hợp đồng sáp nhập và bản tóm tắt cho anh. Trợ lý Kiều, lát nữa chúng ta còn có cuộc họp, cô còn việc gì không?”

Tiểu Kiều cúi xuống lắc đầu, Thẩm Bị nói: “Nếu không còn việc gì thì hai người đi làm việc đi. Chờ nhà mới của tôi thu dọn xong sẽ cùng làm một thể.”

“Chờ đã!” Tiểu Kiều đột nhiên hô lên.

Lỗ Tu Thừa đã đứng dậy chuẩn bị đi, Thẩm Bị cũng đang cúi đầu đọc tài liệu khác, mọi người nghe thấy câu này thì lấy làm lạ.

Tiểu Kiều ổn định tâm trạng, nói: “Tôi muốn xin nghỉ. Đạo này bận quá, kì nghỉ phép năm của mấy năm qua tôi chẳng nghỉ ngơi gì cả, giờ muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

Thẩm Bị trở tay không kịp, dự án sắp bước vào giai đoạn bàn hợp đồng, thế mà Tiểu Kiều lại đề nghị nghỉ phép!

Thẩm Bị suy nghĩ rồi nói: “Nghỉ cũng được, nhưng bây giờ dự án đang bước vào giai đoạn gấp rút, nghỉ trễ hơn được không?”

Lỗ Tu Thừa cau mày, im lặng.

Tiểu Kiều thờ dãi: “Tôi mệt quá, chắc không được rồi. Nếu không cho tôi nghỉ thì tôi sẽ từ chức.”

Thẩm Bị cảm thấy rất khó chịu, có cảm giác như bị bắt ép, trong lòng bức mình. Chẳng qua cô chỉ là nhân viên thôi mà. Tôi kết hôn cũng không được nữa hả? Cô còn muốn cầm cái này lấy cái kia nữa chắc? Vênh mặt cái gì chứ! Nghỉ một hồi, làm khó một cô gái ư? Hay là bỏ đi!

“Được rồi, cô bàn giao công việc rồi nghỉ ngơi đi.” Thẩm Bị không hỏi thời gian cụ thể, ý là đồng ý rồi. Muốn nghỉ bao nhiêu thì nghỉ bấy nhiêu, khi nào nghỉ thông thì khi đó quay lại!

Nhìn bóng Tiểu Kiều và Lỗ Tu Thừa ra khỏi phòng làm việc, Thẩm Bị gãi gãi đầu, không biết bên Tiểu Trương sao rồi? Chẳng lẽ vì mình đã kết hôn nên cũng biến thành bà tám nhiều chuyện?

Thảo Thảo bắt đầu chú ý đến vụ thẩm tra vụ án hối lộ náo động toàn thành phố, nhưng không nghe ngóng được gì. Các tờ báo và tạp chí thì dòi sự chú ý sang các tỉnh ngoài. Thảo Thảo nghĩ, không biết trong đó có liên quan gì không?

Thảo Thảo lên mạng tra một hồi, biết thành tích kì thi tư pháp phải đến cuối tháng 11 mới có, nhà Thẩm Bị mua thì đầu tháng 11 sẽ bàn giao, mấy ngày nữa phải đến xem thử. Nếu cần sẽ tìm đến công ty trang trí nội thất.

Thảo Thảo phát kẹo hi xong, Nam Uy chúc phúc vài câu có lệ. Thảo Thảo thấy anh ta chạy rất nhanh thì vội nói: “Tôi nhắn tin cho Tiểu Văn rồi.” Tôn Nam Uy dừng chân, cười hihi: “Vậy hả? À, cô ấy chắc chắn sẽ chúc mừng cô.”

Thảo Thảo nói: “Cuối tuần này đến nhà tôi đi, mời hai người một bữa.” Cô giơ cao điện thoại trong tay, “Tiểu Văn đồng ý rồi.”

Tôn Nam Uy cười khì khì, nói câu “cảm ơn” cũng xem như chân thành, rồi quay người đi vào phòng làm việc.

Thảo Thảo nhún vai, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Trong phòng làm việc bận như thoi đưa, vui buồn hờ hững.

Điện thoại Thảo Thảo đổ chuông, dây số hiện lên, không biết ai gọi. Thảo Thảo nghe máy, Hoàng Phán Phán tuôn một tràng: “Cô Đặng phải không? Tôi muốn gặp cô, trưa nay tại chỗ cũ.” Cụp, ngắt máy.

Thảo Thảo gỡ tai nghe xuống, khó hiểu nhìn điện thoại, lầm bầm: “Cô là ai chứ!”

Cuộc họp buổi chiều, Thảo Thảo phải chuẩn bị tiến triển của những vụ án gần đây để báo cáo, cơm trưa cũng không ăn, đi thẳng vào phòng họp. Một giờ trưa, cuộc họp bắt đầu. Thảo Thảo đặt điện thoại ở bàn thư kí, tập trung vào cuộc họp.

Quan Hạo hay Hoàng Phán Phán gì đó đều chẳng liên quan đến cô.

Con người phải luôn vô tình một chút, như vậy đối với mình hay với người khác đều là chuyện tốt.

Hai giờ đúng, cuộc họp kết thúc đúng giờ. Thảo Thảo mở điện thoại lên, títtítít, một loạt tin nhắn gửi đến đều là của Hoàng Phán Phán. Thảo Thảo xóa tin nhắn, tiếp tục làm việc.

Tối nay Thẩm Bị không có tiệc xã giao nào, hai người đã hẹn nhau đến nhà lão thủ trưởng “báo cáo tình hình”.

Thẩm Bị xấu hổ, không đề cập đến chuyện viện kiểm sát đến tìm anh tìm hiểu tình huống. Không biết Tiểu Văn với Tôn Nam Uy nghe phong thanh ở đâu, vội vàng đuổi sát đất. Hiện giờ mọi người đều thành người một nhà, vì vậy càng thảo phạt Thẩm Bị vô tình hơn.

Lúc này lão thủ trưởng mới biết, Thẩm Bị đã từng “bùn xỉn” “xấu xa”, “đáng ghét” cỡ nào.

“Nếu đã như vậy thì vì sao sau này anh lại thay đổi suy nghĩ thế?” Tôn Nam Uy không hổ là luật sư, nắm bắt điều mấu chốt rất nhanh. Câu hỏi vừa thốt ra, mọi người đều ngẩn ngơ.

Thảo Thảo đỏ mặt, Thảm Bị háng giọng: “Chuyện là thế này.”

Thảm Bị ra dáng đứng đắn nói: “Hôm đó trời mưa, lúc tôi lái xe ngang qua trạm thì thấy cô ấy đang cãi nhau với người ta. Đương nhiên lúc đó là cô ấy đang bị người ta chửi, quen biết mà, nên tôi dừng xe lại, xuống xem thử có chuyện gì xảy ra. Hóa ra là trời mưa, cô ấy bất cẩn đụng phải người ta. Người đó bám theo, mắng chửi cô ấy...”

Thảm Bị ăn không nói có, nói năng hùng hồn, người khác thì nghe rất say sưa. Thảo Thảo trừng to mắt, Thảm Bị làm như mình là anh hùng cứu mỹ nhân vậy!

“Thật ra tôi cũng hối hận. Vội vàng nắm chặt cơ hội chạy lại nói vài câu giải vây, tiện thể đưa Thảo Thảo về nhà. Thế là quen lại!”

Tiểu Văn không bỏ được những suy nghĩ lằng nhằng, nói ra những câu ly kỳ: “Có phải anh biết Thảo Thảo từ chối anh, trong lòng khó chịu, nên cố tình đứng dưới lầu chờ cô ấy đúng không?”

Thảm Bị cười ha ha, không phủ nhận cũng không đồng tình, càng tỏ ra là tay sát gái siêu việt.

Thảo Thảo cúi đầu cười trộm, không biết tại sao lại đột nhiên nhớ tới Tiểu Quân, cô ấy ở trên trời có tốt không? Từ ý nghĩa nào đó mà nói thì hai người các cô cũng từng là người cùng đường phải không?

“Anh đưa Thảo Thảo về nhà..., rồi sao nữa, không lên nhà à?” Tôn Nam Uy cười xấu xa hỏi. Tiểu Văn hưng phấn giống như uống phải thuốc trợ hứng, nhìn họ chằm chằm. Hai ông bà già thì nghiêng người cười cười, tập trung nhìn Thảm Bị và Thảo Thảo.

Lỗi tai Thảo Thảo đỏ ửng, ánh mắt hoảng hốt. Lúc làm thi không nghĩ gì nhiều, đúng là to gan thiệt. Sau khi làm xong, giờ ngồi nghĩ lại không biết gan còn to như thế không.

Thảm Bị mặt dày nói: “Không, tôi kiên quyết không lên! Trai đơn gái chiếc, nếu lên nhà thì ảnh hưởng lắm!” Anh cố gắng duy trì hình tượng đạo đức thánh hiền của mình.

Có thể do anh quá đen tối, thế mà mọi người lại tin anh!

Tiểu Văn gật đầu nói: “Cũng đúng. Nếu anh mà lên, chắc chắn Thảo Thảo sẽ đánh giá anh là đồ lưu manh, sẽ không để ý đến anh đâu!

Khụ khụ! Thảo Thảo ho khan vài cái, không thể để anh nói phét thêm nữa. Rồi cô nói: “Mà anh ấy có muốn, tôi cũng không mời!”

Hai người kẻ xướng người họa, nói dối tròn vành, trong lòng bó tay. Nếu những lời này là sự thật, có thể bây giờ hai người nhiều nhất chỉ là bạn bè, hoặc là kiểu bạn lướt qua vai không cần phải nhớ tới nhau, đúng không?

“Đẹp, ba hoa!” Tiểu Văn khinh bỉ Thảm Bị, quay sang đánh Tôn Nam Uy: “Đàn ông các anh, không có chuyện gì chỉ biết khoe khoang bản thân, ba hoa quá. Khoe khoang gì!”

Thảm Bị đã có thể cười, làn da ngăm đen vô cùng “chất phác”, “Tôi nói đó là tôi nghĩ mà. Thảo Thảo không kêu, mà nếu có kêu thì chắc chắn tôi cũng không lên. Chắc chắn sẽ không lên!” Thảm Bị nhấn mạnh, lặp lại câu này mấy lần. Tôn Nam Uy ưu sầu trong lòng: “Người xuất thân từ bộ đội đều có đạo đức hết, nếu mà là tôi thì có lẽ đã bị che mờ mắt rồi.”

“Chết đi!” Tiểu Văn tức giận mắng một câu rồi nhào qua đánh Tôn Nam Uy.

Lão thủ trưởng gật đầu khen ngợi: “Thảm Bị làm tốt lắm! Mặc dù không mặc quân phục nữa, nhưng phải luôn nhắc nhở chính mình từng giờ từng phút, rằng chúng ta là người từng mặc quân trang!”

Lần này Thảm Bị thật lòng cảm động, anh gật đầu chăm chú nghe dạy bảo.

Hồi đó, anh ngồi đây lơ đãng nghe dạy bảo, thầm nghĩ đến phần đời còn lại của mình nên chơi thế nào. Giờ anh vẫn ngồi ở đây, chỉ khác là có người phụ nữ bầu bạn bên anh quãng đời còn lại đang ngồi bên cạnh anh lúc này.

Vòng đời luân chuyển, rất lớn, rất khổ nhưng lại đáng giá!

Thảm Bị quay sang nhìn Thảo Thảo, cô không tham gia vào cuộc trò chuyện, chỉ ngồi đó gọt táo rồi đưa cho mọi người đang ngồi ở đây. Vô táo dài, kích cỡ như nhau rữ xuống, lộ ra thịt táo trắng trẻo thơm ngon. Giống như gương mặt trắng trẻo của cô, mái tóc dài đen mượt cũng lạng lẽ rữ xuống như thế.

Không có ai chú ý đến vẻ mặt Thảm Bị thay đổi, Thảo Thảo ngẩng đầu nhìn Thảm Bị cười khề. Cô tăng tốc độ trên tay, gọt xong vỏ táo rồi đưa cho anh.

Thảm Bị đã ăn một trái, nếu có thể lựa chọn, anh muốn “ăn” cái khác, nhưng anh cười cười, nhận lấy quả táo.

“Thảo Thảo, đừng chỉ gọt cho người khác, cháu cũng ăn đi, Nào, ăn cam đi.” Gừng càng già càng cay, chẳng nói chẳng rằng, bà cụ đã gọt cam đưa cho Thảo Thảo ăn trước.

Sau khi khiêm tốn nhường nhịn, Thảo Thảo cầm lấy một miếng cam, ăn một cách từ tốn.

Lão thủ trưởng cũng giống như những ông cụ đã từng có chức cao quyền to khác, đôi mắt bong bóng híp thành đường thẳng, khóe mắt và khóe môi đều có nếp nhăn rũ xuống. Nhưng mái tóc trắng của ông lại làm tôn thêm gương mặt uy nghiêm trời sinh, nhìn rất hiền hòa và sáng suốt.

Thẩm Bị khẽ chớp mắt, cảm giác như có ánh mắt lóe sáng bắn sang, anh khẽ cúi đầu, đầu óc vốn phình lên vì khoái lạc giờ đã tỉnh táo đôi chút. Anh nghe lão thủ trưởng nói: “Thẩm Bị à, cậu là người thông minh. Xã hội phức tạp hơn quân đội nhiều lắm, rất nhiều cám dỗ. Ta thấy Thảo Thảo là người thành thật sống qua ngày, bất kể trước đây hai người đã gặp phải chuyện gì, chịu bao nhiêu uất ức nào, thậm chí từng muốn báo thù gì, bỏ đi cái gì, giờ đều đã qua rồi. Sống qua ngày cho tốt, nhất định phải trân trọng đấy!”

Mặt Thẩm Bị nóng lên, anh biết thật ra lão thủ trưởng không phải hoàn toàn tin những gì anh vừa nói lúc nãy, chẳng qua ông chỉ nể mặt anh trước mặt mọi người mà thôi. Lời sâu ý nặng, mọi thứ đều là vì muốn tốt cho anh! Thẩm Bị nhìn Thảo Thảo, Thảo Thảo nhìn anh, khoảnh khắc hai người chạm mắt nhau, họ đều nhìn thấy ánh sáng trong cuộc sống tương lai.

“Đạ, tư lệnh nói rất đúng! Cháu chần chừ sẽ trân trọng.” Thẩm Bị lặp lại lời đó, giống như đang lặp lời thề. Thảo Thảo nhìn anh, chờ người quen ăn cam.

Ai cũng biết cũ không đi thì mới không đến, ai cũng biết cái mới sẽ đi qua trong thời khắc nào đó, nhưng lúc thật sự đối mặt với nó thì sẽ có cảm giác sáng chói rộng mở, đó là cảm giác bước ra khỏi bóng tối nhìn thấy ánh mặt trời, là cảm giác không biết miêu tả thế nào.

Hiện tại Thảo Thảo có cảm giác mình giống như sinh viên thi lại đại học, đã thất bại một lần, sau đó tiếp tục ôn tập, cuối cùng hôm nay cũng nhận được giấy thông báo trúng tuyển. Biết và không biết chỉ là chuyện trong một giây cũng đã thay đổi tâm trạng ngay tức khắc, có lẽ chỉ trong thời khắc Phật nói đó, chỉ ngăn ngừi thôi, hoa đã nở, thế giới thay đổi, thân phận thay đổi và con người cũng thay đổi.

Cuộc sống mới, không chỉ ở tại thân thể mà còn ở trong linh hồn, trong cuộc sống, trong tri thức, trong mỗi lỗ chân lông nở rộng và mỗi tế bào giãn nở.

Từ đó về sau, Thảo Thảo cùng Thẩm Bị hạnh phúc sống qua ngày! Cô có thể sống cuộc sống đàng hoàng một lần nữa!

Thảo Thảo vội vàng cúi đầu, dung mạo xinh đẹp. Cô mượn cơ hội lấy khăn giấy ở đằng xa, giờ tay lau nước mắt. Rồi ngẩng đầu, tặng cho Thẩm Bị một nụ cười ngọt ngào rạng rỡ.

Bà cụ và lão thủ trưởng nhìn nhau cười. Nhiều năm rồi, còn chưa nhìn rõ sao? Thẩm Bị nên được sống những ngày hạnh phúc rồi!

“Ăn cơm ăn cơm thôi.” Bà cụ tận tụy gọi mọi người, “Bà chỉ lo nói chuyện, quên kêu mọi người ăn cơm luôn.”

Ông cụ chống hông từ từ đứng dậy, vừa đi vừa nói: “Tiểu Văn à, Thẩm Bị đã kết hôn, còn cháu thì sao? Nam Uy là người tốt, cháu không thể kéo dài mãi đâu...”

Tiểu Văn đen mặt, nhắm mắt nhìn Thảo Thảo. Bỗng nhiên bị thấp hơn rồi!

Chung quy là Thẩm Bị không an tâm về Lỗ Tu Thừa, vấn đề là Tiểu Kiều vẫn còn đề tên ở đó, không thể đổi cô ta thành người khác. Thẩm Bị đành phải dành chút thời gian đọc xấp văn bản đó.

Tiểu Trương có cách nhìn người riêng của mình, có lẽ là do được huấn luyện từ trước nên ánh mắt rất độc. Đây là người Thẩm Bị thích, đây là người Thẩm Bị không ưa lắm, đây là người Thẩm Bị sẵn sàng lấy lòng, đây là người bọn Lỗ Tu Thừa có thể ứng phó được, chỉ tốn mấy ngày là cậu ta đã mò được gần hết. Hồi đó Thẩm Bị rất thích mấy trường hợp kiểu này, thứ nhất là vì nhàm chán, thứ hai là vì trong các bữa tiệc ăn uống linh đình anh mời tôi, tôi mời anh, anh có thể tìm được sự quan trọng của bản thân. Cho nên, nguyên tắc của Tiểu Kiều là, miễn cấp bậc đủ cao thì đều dành cho Thẩm Bị. Nhưng hiện tại, Thẩm Bị đã tập trung phần lớn sức lực và tinh thần vào gia đình, đầu tư thực hiện và nắm bắt dự án này. Hơn nữa anh cũng có cơ sở riêng của mình trong mối quan hệ kinh doanh. Cho nên, những sắp xếp trước đây của Tiểu Kiều khiến Thẩm Bị cũng mệt bỏ hơi tai, Tiểu Trương đều thay đổi hết toàn bộ.

“Thẩm tổng.” Tiểu Trương bước vào phòng làm việc của Thẩm Bị, đóng cửa lại.

Thẩm Bị ngẩng đầu nhìn cậu ta. Nghiêm túc thế này, không biết đã xảy ra chuyện gì: “Sao, có chuyện gì?”

“Tôi có vài việc muốn nói với anh.”

“Ngồi đi, chuyện gì?”

Tiểu Trương suy nghĩ rồi đứng nghiêm người: “Vừa rồi tôi có đến phòng làm việc của Lỗ tổng một chuyến, anh ta nhờ tôi đưa những hợp đồng này cho anh. Lúc tôi tới, anh ta đang đọc một hợp đồng. Sau đó tôi chờ ở bên ngoài một lát, lúc anh ta đưa những hợp đồng này cho tôi, tôi không tìm thấy bản hợp đồng mà vừa rồi anh ta đọc.”

Về mặt Tiểu Trương cứng nhắc, nói năng từng chữ rõ ràng.

Thẩm Bị thông thả dựa vào ghế, hai tay đan nhau, nhìn Tiểu Trương một hồi rồi nói: “Có thể nó không quan trọng lắm, suy cho cùng, tôi cũng không cần đọc hết tất cả hợp đồng.”

Tiểu Trương vẫn đứng thẳng người.

Thẩm Bị nói: “Cậu làm đúng lắm, mọi người trong công ty ai cũng phải có trách nhiệm, để tâm nhiều một chút sẽ ngăn chặn các vấn đề phát sinh sớm hơn.”

Tiểu Trương nghe thấy câu này thì từ từ nhẹ nhõm, cảm cũng nhúc nhích.

“Cậu chỉnh lại bản ghi chép cuộc họp giúp tôi, rồi...” Thẩm Bị ngừng một lát mới nói tiếp: “Hỏi giám đốc văn phòng giúp tôi. Theo quy định, công ty cấp hai của công ty nhà nước phải có cổ vấn pháp luật riêng. Tập đoàn chúng ta phát triển cũng lâu rồi mà vẫn còn trống mặt này. Kêu bên nhân lực và văn phòng sắp xếp thời gian, mọi người xem giải quyết thế nào!”

Tiểu Trương suýt đã giờ tay hành lễ, vô thức đứng nghiêm người rồi quay người đi.

Thẩm Bị thở dài nhìn trần nhà. Đôi mắt của Tiểu Trương rất sắc bén. Cậu ta có thể lờn bản hợp đồng đó ra nói, xem ra chắc chắn trong đó không chỉ có bản hợp đồng đó, e là còn có phản ứng của Lỗ Tu Thừa và những chứng cứ khác chưa nắm bắt được. Thẩm Bị cười giễu. Nếu ở chiến trường, hẳn là lúc này Tiểu Trương đã nổ súng rồi!

Hơn nữa, còn một việc nữa đã nhắc nhở anh. Anh không thể xem hết tất cả những hợp đồng đã có, nhưng có thể tìm người đến xem giúp, ví dụ như bộ phận pháp lý?

Mặc dù bên phòng luật pháp làm việc rất nghiêm túc, nhưng lần này, Thẩm Bị muốn đích thân tìm cổ vấn pháp luật tiếp nhận dự án này!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Mở đầu và kết thúc của kiểu tiểu nhuế

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Tiểu Kiều nghỉ phép, Thảo Thảo bước vào trụ sở công ty, trong mắt người để ý thì thoát nhìn như là một loại ám hiệu. Nhưng Thẩm Bị không dành sự quan tâm cho Thảo Thảo quá nhiều, mà Thảo Thảo thì luôn vui đùa vào đồng văn kiện, cũng không tiếp xúc nhiều với những bộ phận không liên quan, chỉ tiếp xúc với Lỗ Tu Thừa – một người với tư cách là lãnh đạo chủ quản. Nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra Lỗ Tu Thừa chống đối sự gia nhập của Thảo Thảo trong lần này. Trong tối ngoài sáng, thậm chí trên bàn họp đều cho thấy Thẩm Bị đang công tư bất phân! Cho nên, thái độ nhiệt tình rõ ràng mang theo sự xa cách của anh ta cũng là điều hợp lẽ.

Cho dù người đến không phải Thảo Thảo, thì kiểu điều tra triệt để mang tính xét duyệt này đồng nghĩa đã đưa mâu thuẫn giữa Thẩm Bị và Lỗ Tu Thừa lên một khía cạnh rõ ràng. Thậm chí Thẩm Bị không để lộ tí dấu vết rằng anh đã nắm rõ tình hình, cho dù tất cả hành động này đối với anh giống như được đưa vào chuyện công, nhưng mọi người đều đang đoán Lỗ Tu Thừa đang muốn làm lớn, Thẩm Bị phải đề phòng.

Mà trên thực tế, dường như Lỗ Tu Thừa cũng xảy ra vài thay đổi nào đó, giữa anh ta với Thẩm Bị không còn ăn ý như hồi đó nữa.

Cùng lúc đó, Tiểu Kiều đang ở Tây Tạng xa xôi cũng nhận được cú điện thoại bí ẩn: Gia đình Lỗ Tu Thừa quả thật không đơn giản. Ba của anh ta là đối tác lớn của văn phòng luật mà Thảo Thảo đang làm, sở dĩ bên Bộ có một bộ phận người phản đối Thẩm Bị là vì phải nể mặt ông nội của Lỗ Tu Thừa. Có thằng cháu tiền đồ sáng lạn như thế thì chắc chắn phải nâng đỡ rồi, dù ông nội anh ta không lên tiếng thì người khác cũng phải góp sức “công hiến” một phần!

“Lỗ tổng, làm phiền anh một chút, không biết có tiện không? Thảo Thảo cầm hợp đồng gõ cửa phòng Lỗ Tu Thừa.

“À, luật sư Đặng, không thành vấn đề.” Lỗ Tu Thừa ngẩng đầu cười, chỉ vào sofa kê sát tường hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Thảo Thảo ngồi xuống mới lấy hợp đồng ra, nói: “Hợp đồng này có nói chúng ta còn có một bản thỏa thuận phân chia, hơn nữa có những hạng mục cụ thể cần phải tham chiếu bản thỏa thuận đó. Tôi đã tìm rồi nhưng không tìm thấy bản hợp đồng đó.”

“VẬY Ạ? ĐỂ TÔI XEM THỬ.” Lỗ Tu Thừa đứng dậy đi đến trước mặt Thảo Thảo cầm hợp đồng lên xem, lại xem số hợp đồng được ký hiệu ở phía trước, “À, đây là hợp đồng năm 2003. Không biết bản hợp đồng cô nói là của năm nào?”

“Không rõ, chỉ biết là nó cùng một công ty.”

“VẬY CHỈ CÓ THỂ SỚM, KHÔNG THỂ TRỄ Ạ?” Nghe thì giống một câu nói đùa, Thảo Thảo cười gật đầu: “Về mặt lý luận thì đúng là như thế.”

Lỗ Tu Thừa trả hợp đồng cho Thảo Thảo: “Công việc quản lý hợp đồng của công ty đó có phòng lưu trữ hồ sơ riêng, nghe bảo khoảng năm 2003, bên họ từng điều chỉnh nội bộ một lần vì kinh doanh không tốt, suýt nữa thanh lý. Nghe bảo quản lý cũng khá lộn xộn. Những hợp đồng có thể tìm được tôi cũng đã tìm hết rồi, nếu cô thấy thiếu cái gì thì có thể gọi điện hỏi. Nếu không có thì tôi cũng lực bất tòng tâm.”

Thảo Thảo nhìn anh ta rồi gật đầu: “À, làm phiền anh rồi.”

Thật ra thời gian trôi qua đã lâu thế rồi, có lẽ hợp đồng đã thất lạc từ lâu. Hơn nữa trong hợp đồng sau này cũng không phát hiện công ty này tham dự vào nghiệp vụ của công ty, Thảo Thảo không muốn vì chuyện nhỏ này mà làm lỡ việc.

Buổi tối, Thẩm Bị không có tiệc tùng, hai người cùng nhau về nhà. Ở trên đường, Thảo Thảo nhắc tới chuyện này.

Thẩm Bị trầm ngâm một lát mới nói: “Nếu biết tên của đối phương, hay là đến công ty đó hỏi thử xem, có lẽ bên họ vẫn đang giữ.”

Thảo Thảo khó hiểu nhìn Thẩm Bị: “Có phải em đang chuyện bé xé to không?”

“‘Thỏa thuận phân chia’, việc có liên quan đến tiền thì không có lớn nhỏ. Anh có thể kêu Tiểu Trương đi làm chuyện này.” Thẩm Bị rất nghiêm túc. Thảo Thảo cũng không dám lơ là, vội nói: “Không cần, em có thể tự làm được.”

Hôm sau, Thảo Thảo gọi điện đến công ty mục tiêu trước, bên đối phương dựa vào bản ghi chép quả thật tra ra có một bản thỏa thuận như thế, nhưng gộp trong danh sách đệ trình rồi. Tìm Thảo Thảo đập thành thịch, mồ hôi chảy trên trán. Lúc cô cẩn thận hỏi bên còn lại trong hợp đồng là ai thì đối phương chỉ tra được hai cái tên công ty nước ngoài dựa vào bản ghi chép ngắn gọn đó.

Thảo Thảo vừa nghe BVI (*) thì trong lòng cảm lạnh hơn nữa. Không biết lại là “kẻ thông minh” nào đã lựa chọn những công ty cảnh ngoại này để làm mảnh khõe, chỉ phải tiếp tục hỏi kỳ hạn đối tượng của hợp đồng. Bản ghi chép của đối phương chỉ ghi chép đại khái: Quyền lợi tức vĩnh viễn 80%, kỳ hạn là 100 năm. Không có cái nào khác.

(*) BVI: quần đảo Virgin thuộc Anh (BVI) là một trong những “thiên đường thuế” nổi tiếng. Đặc điểm chung của các “thiên đường thuế” là mức thuế suất thấp và mức độ bảo mật thông tin tài sản của các doanh nghiệp và cá nhân rất cao. Ngoài ra, thủ tục thành lập doanh nghiệp lại dễ dàng với lệ phí thành lập và duy trì doanh nghiệp thấp.

Trong lòng Thảo Thảo lạnh lẽo, công ty cảnh ngoại này đúng là rất bất thường, không biết Thẩm Bị có biết không?

Nghe Thảo Thảo báo cáo, Thẩm Bị nói: “Có công ty kiểu này à? Em nghĩ bước tiếp theo nên làm sao?”

Thảo Thảo hít sâu một hơi: “Tốt nhất có thể tra được bằng báo cáo tài vụ mấy năm qua của công ty được thu mua, quan trọng nhất là sự qua lại với công ty cảnh ngoại này.”

Thẩm Bị nhìn Thảo Thảo: “Rất tốn tiền đó, với lại chúng ta không có thời gian. Huống hồ Tu Thừa đã tìm kế toán viên xem tài vụ của đối phương, đã có báo cáo rồi. Cũng không phát hiện hình bóng công ty mà em nói.”

“Em lo có người lợi dụng dụng phương tiện này để rút cạn công ty, di dời tài sản.”

“Sẽ không có chuyện này đâu. Công ty này chúng ta thu mua đã không có biên bản lợi nhuận từ năm 2000, hằng năm đều lỗ vốn. Nếu là quyền lợi tức thì ít nhất cũng nên có lợi nhuận.”

“Vấn đề là chúng ta không biết nội dung bản hợp đồng.” Thảo Thảo nói, “Nếu sau khi thu mua phát sinh lợi nhuận, công ty này có nhảy ra tranh chấp không?”

Thẩm Bị cau mày: “Nhưng không tìm thấy hợp đồng. Cũng không thể vì phần hợp đồng thế này mà buông bỏ, đúng không?”

Thảo Thảo chớp mắt không nói.

Thẩm Bị hỏi: “Em nói gì đi?”

Thảo Thảo nói: “Em không biết. Xin lỗi anh, em không giỏi kinh doanh.”

Thẩm Bị cười bảo: “Làm khó em rồi, dù nói thế nào thì cũng phải cho anh biết chỗ nào có vấn đề. À phải rồi, khi nào em mới có thành tích thế?”

Thảo Thảo thả lỏng: “Giữa tuần tháng này, có thể lên mạng tra.” Bây giờ đã là tháng 11 rồi.

“Có tự tin không?” Thẩm Bị hỏi

Thảo Thảo đáp: “À... Không phải đã nói không hỏi rồi sao?”

Thẩm Bị cười, vỗ đầu đáp: “Quên mất, quên mất!”

Tiếp theo Thảo Thảo không phát hiện ra vấn đề nào, kết quả rà soát cũng gần giống với bảng báo cáo của Lỗ Tu Thừa. Thẩm Bị tỏ vẻ hài lòng, dựa theo hợp đồng thì coi như Thảo Thảo đã hoàn thành công việc, quay về văn phòng Luật.

Tôn Nam Uy lâu bà lâu bầu phần nản: “Cái tên Thẩm Bị này đúng là quá đáng thật! Chúng ta còn có thể đàm phán giúp anh ta mà! Tại sao có thể giao cho người khác chứ?”

Thảo Thảo không để ý đến anh ta, cô đang nghĩ đến khúc đệm ngắn ngủi kia. Cô luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, trong lòng thấp thòm không yên.

Tuần thứ hai sau khi Thảo Thảo đi thi Tiểu Kiều quay về công ty bắt đầu công việc của mình. Tâm trạng dường như tươi tỉnh rất nhiều, giữ khoảng cách thích hợp với Thẩm Bị. Thẩm Bị nghĩ, người thông minh luôn suy nghĩ thông suốt, nên anh rất vừa lòng với sự trở về của Tiểu Kiều.

“Kiều tổng?” Quản lý tài vụ “phiền phức” lặng lẽ vẫy tay, Tiểu Kiều nhìn xung quanh, không có người đi qua, “Chuyện gì mà thần bí thế?” Tiểu Kiều gần như ngấm ung thuận cách xưng hô Kiều tổng, nét mặt có thêm phần mạnh mẽ và chính trực mà trước đây chưa từng thấy qua, vẻ nhu mì của ban đầu đã giảm đi vài phần.

Lão “phiền phức” nói: “Đột trước luật sư Đặng hỏi chuyện bản hợp đồng ấy, lúc đó cô gọi điện tới bảo tôi phải để ý đó?” Ông ta ngừng lại, cười nịnh nọt nhìn Tiểu Kiều, trong mắt dường như hơi đắc ý.

Tiểu Kiều chớp mắt, đáp “ừ” rồi không nói gì tiếp.

Lão “phiền phức” thấy Tiểu Kiều không hứng thú, đành nói thẳng: “Lỗ tổng thật sự đã lấy bản hợp đồng đó. Lúc tôi báo cáo công việc với cậu ta thì thấy nó nằm trong ngăn kéo của cậu ta.”

“Sao anh biết đúng là bản hợp đồng đó?” Tiểu Kiều nghi ngờ hỏi.

“Sau khi nhận được điện thoại của luật sư Đặng, bên kia đã từng tra hỏi công ty ta. Tổng đài điện thoại chuyển điện thoại sang cho tôi, là tôi trả lời họ.”

“Lỗ Tu Thừa biết không?”

“Người tra hỏi là trợ lý bên họ, hẳn là chưa trực tiếp báo cho Lỗ tổng. Nhưng tôi cũng không biết những người khác ở bên họ đã báo hay chưa.”

Tiểu Kiều cúi đầu suy nghĩ một lát, dè dặt cười, vẻ mặt ôn hòa nói: “Vất vả cho ông rồi lão Đào. Tôi tin Thẩm tổng sẽ biết ơn ông.”

Lão “Phiền phức” không phải người ngu, cười he he nói: “Cái thằng con trai bắt tài của tôi...”

“Để thôi, lát nữa tôi sẽ nói một tiếng với bên quản lý nhân sự, để cậu ta làm bên tổ tài xế.”

“Vâng vâng, cảm ơn Kiều tổng.”

Thành tích kỳ thi tư pháp đã có, Thảo Thảo không đậu.

Tôn Nam Uy chớp mắt mấy cái rồi nói: “May quá, may quá. Không cần tuyển người khác rồi. Thảo Thảo, cô an tâm làm trợ lý cho tôi đi.”

Phùng Thượng Hương nghe nói cũng có hành động tương tự, sau đó tức tối nói: “Cô chăm chỉ như thế, tại sao không đậu? Chưa tra thành tích hả?”

Thảo Thảo quan tâm tiền lương của mình hơn. Phùng Thượng Hương suy nghĩ rồi nói: “Đương nhiên không thể chuyển dựa theo luật sư thực tập được, nhưng lão Lỗ nói phải tăng lương, hơn nữa ông ấy rất coi trọng cô, đoán chừng sẽ có biến động. À còn nữa, ở đây có nghiệp vụ factoring của ngân hàng, cô làm giai đoạn trước đi.”

“Luật sư Phùng, cô không tuyển người mới à?” Thảo Thảo lúng túng nói.

Phùng Thượng Hương trừng mắt: “Người mới? Đâu có dễ tuyển chứ. Còn chuyện gì không? Không có chuyện gì thì tôi phải đi họp đây.”

Thảo Thảo gương mặt đưa đám đi ra khỏi phòng làm việc, Tiểu Vương đồng tình nhìn cô: “Thảo Thảo, chị đừng đau lòng, năm sau lại cố lên.”

“Cảm ơn em.”

“Đừng khách sáo. À phải rồi, em sắp chuyển thành luật sư thực tập rồi. Luật sư Lỗ dẫn dắt em, sao nè? Tối nay em đãi, chúng ta cùng nhau chúc mừng nhé?” Tiểu Vương cười vui nói.

Thảo Thảo mặt cau mày có, bao tử hơi đau, nước chua trào ngược: “Không đi đâu, chị phải về nhà nấu cơm.”

“Hả, lão Thẩm nhà chị không có tiệc tùng à?”

“Hủy rồi.” Thảo Thảo mặt mũi bỏ ra bần.

Tiệc tùng tối nay không có hủy, chỉ là cô muốn nấu cơm cho mình thôi. Công sức nửa năm lại đổ sông đổ biển rồi, ông chồng mới cưới thì về nhà trong tình trạng say khướt, mở miệng ra là mùi rượu thối hoặc nồng nặc làm Thảo Thảo không muốn mở mắt ra. Đến khi nghe tiếng ngáy khò khò của Thẩm Bị thì Thảo Thảo mới ngậm ngùi lau nước mắt, than thở ngủ tiếp.

Nếu đậu là may mắn của cô; còn không đậu thì là số mệnh của cô.

Tại sao ở kì thi tư pháp cô chỉ thiếu có một điểm hả? Thẩm nhất là dường như cô đã quen với sự chênh lệch này rồi!

Ba ngày sau Thẩm Bị mới biết chuyện này, có điều lúc đó Thảo Thảo bị công việc bận rộn dồn dập nên không có thời gian than thở. Thẩm Bị cũng không hiểu tính quan trọng trong đó, thấy đáng về Thảo Thảo dường như cũng không nghiêm trọng lắm nên chỉ khích lệ dăm ba câu tẻ nhạt cho qua chuyện.

Chẳng qua hôm đó lúc đang ăn cơm tối, đột nhiên Thẩm Bị nhớ ra: “Thảo Thảo, em thi mấy lần rồi?”

Thảo Thảo đang húp cháo, không cẩn thận nên bị sặc. Cô điều chỉnh hơi thở xong, thấy Thẩm Bị vẫn đang nghiêm túc nhìn mình mới lầu bầu trả lời: “Chắc năm, sáu lần gì đó.”

“Trời, cái này tương đương với người ta đã tốt nghiệp tiểu học rồi, mà em mới lên lớp ba đó!” Thẩm Bị kinh ngạc.

Thảo Thảo chỉ muốn nhảy vào nồi đim chết mình luôn. Cô che mặt chạy trốn.

Thẩm Bị cười to ha ha rồi húp thêm một bát cháo nữa.

Thảo Thảo trốn trong phòng bếp, nghe tiếng húp cháo rột rột của Thẩm Bị thì cảm tức nghĩ: Nhìn đi, nhìn đi, cái này gọi là đồ vô lương tâm! Chuyện đau thương của mình mà anh ấy lại có thể cười vui về kiểu đó! Ôi, cô than thở rồi mức thêm một muổng cháo thương thay cho mình, nghĩ: Không biết mình có cơ hội cười vui về trước chuyện đau lòng của Thẩm Bị không?

Trong lòng cô gần như không chán chán lắm.

Công ty triển khai tổng kiểm tra vệ sinh diệt gián, Tiểu Kiều cầm chìa khóa tài sản, mở cửa phòng Lỗ Tu Thừa. Chờ mọi người đi rồi, Tiểu Kiều không vội vã lật tìm đồ, nhưng cô lượn một vòng trong vòng rồi lại đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới. Ở dưới lầu, dòng người như kiến và xe hơi như hộp que diêm đi qua đi lại. Lỗ Tu Thừa đi công tác, chắc chắn hôm nay không về kịp.

Tiểu Kiều đứng trước cửa sổ, hít sâu một hơi, lặng lẽ sờ mặt dây chuyền đeo trên cổ, để bản thân bình tĩnh lại.

Sự thay đổi của con người thật sự rất kỳ diệu. Một giây trước thì cứng cỏi như sắt thép, sống chết cũng không thay đổi; một giây sau đã có thể cười nhẹ bỏ qua hận thù. Sự thiên lệch và đưa đẩy của lòng người thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng của chúng ta!

Sau khi về nhà gặp bố mẹ, Tiểu Kiều chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng. Cô đã hiểu Thẩm Bị không phải là toàn bộ cuộc đời cô, một người đàn ông không duyên phận như thế cũng không có cách nào gánh vác hạnh phúc nặng trĩu của cô. Nhưng cô không có cách nào vứt bỏ dễ dàng tình cảm nhiều năm như thế, trong lòng luôn có khoảng trống, tạo nên sự đối lập rõ ràng với quá khứ. Chính vì vậy cô bắt đầu hành trình đến Tây Tạng. Cô ngồi trên chuyến xe lửa dài đằng đẵng, lắng nghe tiết tấu cô quạnh, cả đường lác lác qua lại. Sở dĩ cô chọn điểm đến này là vì nó dài, không có điểm cuối; có lẽ, chỉ là có lẽ, trên con đường không có điểm cuối này, cô có thể tìm được một con đường, đào một lỗ ở ngoài chỗ trống trong tim, để nước mắt chảy ra ngoài...

Tiểu Kiều tránh xa đám người và chùa miếu ồn ào, né tránh mọi ánh mắt, đi một mình không mục đích trên cao nguyên. Có người đến bắt chuyện, có người dò hỏi, cũng có người có ý đồ riêng đoán được vài manh mối trong cử chỉ của cô, ánh mắt rõ ràng mang theo mờ ám đến tiếp cận cô, sau đó thì sượng sùng bỏ đi.

Ở nơi có người thì sẽ có giang hồ, cho dù là ở cao nguyên hay đồng bằng. Ở nơi có người thì trái tim càng ngày càng quần dày đặc hơn! Tiểu Kiều vừa tránh né, vừa kiếm tìm, cuối cùng đến nhà của dân du mục địa phương.

Cô rất thích sự an tĩnh do ngôn ngữ bất đồng trong túp lều vải sơ sài đậm mùi tanh nồng này. Chính sự yên tĩnh đó dường như có thể từ từ tiếp xúc đến vỏ bọc dày đặc trong tim cô, cuối cùng làm phần ngoài và phần trong của trái tim cô có thể cùng lắng dịu lại.

Xung quanh hộ gia đình mà cô xông bừa vào này chỉ có ba bốn hộ dân du mục khác, tiếp đó là dãy núi cao ngất dày đặc và hồ nước tĩnh lặng không gợn sóng. Trong túp lều bạt đó có một vị Lạt Ma trú ngụ, mỗi ngày dẫn theo tiểu Lạt Ma, tụng kinh vòng quanh hồ, tiếng niệm lầm bầm hòa thành một thể với sự trầm lặng của thế giới này.

Tiểu Kiều nghĩ vị Lạt Ma đó chắc chắn yêu cầu chùa miếu, nhưng lúc ánh mắt trong vắt của tiểu Lạt Ma nhìn cô như nói với cô rằng, trái tim của cậu đã là một vị Phật vĩ đại mà huy hoàng.

Sức mạnh của trái tim hùng vĩ, xa xăm và nồng nàn như dãy núi này, dòng sông này và thế giới này...

Tiểu Kiều giống như một người lạc lối đường xa cuối cùng đã tìm được chốn dừng chân, rồi lại giống như đã đi qua con đường luân hồi dài đằng đẵng quay về thời sơ sinh. Cuối cùng đã buông bỏ, nghỉ ngơi, cuối cùng đã có thể bỏ xuống, cuối cùng có thể không cần suy nghĩ nữa.

Dãy núi từ đường đất bằng hướng thẳng lên trời cao, hồ nước nổi lên trời và đất, phảng phất như tiến vào nụ cười vĩnh hằng của Đức Phật để lại nhân gian. Tâm an, tâm tĩnh, tâm bình và tâm vô ngữ.

Tiểu Kiều đứng bên hồ lắng nghe hơi thở của mình, nhìn lão Lạt Ma đi chậm chậm quanh hồ, tiếng tụng lầm bầm bên tai, bắt gặp nước mắt chực trào. Trong hàng lệ mờ hồ, cô thấy mặt hồ ẩn hiện màu xanh của bầu trời, bầu trời phản chiếu màu lục của hồ nước, ngưng tụ thành khí trời xanh lam trong không khí, sáng sà trong suốt.

Cô gơ năm ngón tay lên, khẽ khép từng ngón tay rồi lại giương ra, cảm giác bản thân là vật sống tự nhiên này sinh. Cảm giác này sẽ không khiến bạn cảm thấy bản thân thật nhỏ bé trong bầu trời rộng lớn này, nhưng cũng sẽ không làm bạn có sự kiêu ngạo nào của loài linh trưởng. Bạn chỉ cảm giác được bản thân cũng là một phần trong đó, giống như ngọn núi này, dòng sông này cũng là một bộ phận của tự nhiên. Sinh ra không phải do bạn định,

chết đi cũng không phải do bạn quyết. Sinh tử của chúng ta đều bị kiểm soát bởi một loại sức mạnh cường đại nào đó trong sự yên tĩnh vô biên, ngoài thần phục vẫn là thần phục. Đó là loại thần phục một cách cam tâm tình nguyện, vì có thể thần phục mà tự hào.

Cô phảng phất như người đã chết một lần rồi được sống lại. Khóe môi Tiểu Kiều khẽ nhếch nhẹ giống như đang như cười như không. Đã từng yêu, đã từng hận, cho dù bên nhau tới già, đến cuối cùng chẳng phải cũng chỉ có một mình cô độc đi tới nơi này sao?

Cô tự hỏi mình, yêu là gì? Vẫn không có đáp án.

Cô tự hỏi mình, yêu ai? Đáp án thay đổi rất phong phú: Ba, mẹ, ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, giáo viên chủ nhiệm thời tiểu học, giáo viên môn hóa học thời trung học, thậm chí cô còn nhớ tới mối tình thầm kín mà cô cố ý quên đi. Lúc học đại học, vì dễ gặp người ta mà cô thậm chí còn vô thức lặp lại những động tác nhỏ khi tình cờ gặp mặt, dường như động tác kiểu đó có thể giống như “hiệu ứng cánh bướm”, làm người ta quay đầu lại nhìn cô một lần. Đó là bão táp mưa sa thời tuổi xuân mon mơn của cô! Cô từng yêu, yêu một người đàn ông tên Thẩm Bị. Yêu rất sâu đậm, yêu điên cuồng, yêu đến nỗi quên cả bản thân, yêu đến mức dạ ma.

Nước mắt Tiểu Kiều tuôn rơi, giống như chảy ra từ hố đen. Ở đây vốn có một quả bóng căng phồng, miệng bóng quần chặt bị lỏng ra, khí căng tuôn ra ngoài, miệng vết thương rách, mủ trào ra. Trái tim từ từ trở nên lớn hơn, rộng rãi hơn. Cô nhớ về mặt ngập ngừng muốn nói của ba mẹ trước khi cô đi, nhớ đến bóng dáng ba mẹ bịn rịn vẫy tay lúc tiễn cô ở sân bay. Bóng dáng ấy từ từ rõ ràng hơn, từ một cái bóng biến thành hình ảnh cụ thể, cuối cùng là đôi mắt già nua đong đầy yêu thương của hai ông bà già nhìn cô, nhẹ nhàng vỗ về cô. Nước mắt cô vẫn đang tuôn rơi, xóa sạch hình bóng Thẩm Bị. Tiểu Kiều và bố mẹ đứng bên bờ sông, nhìn nó từ từ đi xa, xa hơn...

Vị Lạt Ma đi đến trước mặt cô, ngửa đầu mỉm cười, nếp nhăn trên mặt giống như đường nhấp nhô của dãy núi trước mắt, ánh mắt trầm tĩnh nhìn sang hồ nước hòa làm một thể với trời đất. Sau đó vị Lạt Ma quay lại gật đầu với Tiểu Kiều rồi nở nụ cười. Pháp luân trong tay lại chuyển động, phát ra tiếng leng keng, tiếp tục đi vòng hồ nước.

Hao phí cả cuộc đời này, Tiểu Kiều không biết giờ phút này có phải cô đã nghĩ thông rồi không, nhưng cô chỉ biết giờ phút này cô thật sự đã quên Thẩm Bị, quên Đặng Thảo Thảo, quên đi bản thân gọi hơn Đặng Thảo Thảo rất nhiều, quên đi tất cả những gì mình đã bỏ ra vì Thẩm Bị.

Cô đã quên thứ cần quên và cũng ghi nhớ thứ cần nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thẩm bị vẫn là thẩm bị

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Tiểu Kiều nhìn bản hợp đồng trong tay. Phòng làm việc của Thẩm Bị ở bên tay trái cô, còn của Lỗ Tu Thừa thì ở bên tay phải.

Rẽ trái hay rẽ phải?

Đây là sự khởi đầu mới, Tiểu Kiều dự định đổi tiêu chuẩn, đổi tầm nhìn khác cho bản thân. Hợp đồng này là bản hợp đồng hợp tác chính thức, nhưng thái độ giấu diếm của Lỗ Tu Thừa mới là đáng nghi nhất. Cô tin Thẩm Bị kiên trì để cô và Lỗ Tu Thừa làm việc với nhau, còn để Đặng Thảo Thảo tra hợp đồng hẳn đều có cùng một lý do – Anh không tin Lỗ Tu Thừa!

Nếu giao bản hợp đồng này ra, chiến tranh ngầm xác định giữa Thẩm Bị và Lỗ Tu Thừa sẽ tăng thêm một nấc mới, có lẽ không phải là điểm trí mạng nhưng chắc chắn đó là điểm có ích.

Tiểu Kiều xoay quả địa cầu đang đặt ở trên bàn, ngón tay trắng trẻo mảnh khảnh chỉ vào đầu bên kia Đại Dương. Đó là một thế giới khác, nhưng có thể đó là sự khởi đầu mới của cô.

“Reng...” Điện thoại reo lên, Tiểu Kiều nhắc ống nghe, “Tôi là Tiểu Kiều.”

“Chào cô, thông tin cô cần đã tìm được rồi. Lỗ Tu Thừa là...”

Tiểu Kiều bình tĩnh nghe điện thoại, chẳng qua là trò bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn khác mà thôi.

“Cô... đã quyết định giao cho tôi?” Thẩm Bị không xem, chẳng qua nó rơi vào tay hơi dễ, nên anh hơi chần chừ.

Tiểu Kiều gật đầu: “Đã quyết định rồi.”

“Coi chưa?”

“Coi rồi.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”

Bầu không khí trầm mặc vắt ngang giữa hai người, tất cả ngăn cách đều biến mất, nhưng đồng thời tất cả những thân thuộc cũng đã biến mất, giống như hai người xa lạ, thậm chí không muốn đi phỏng đoán đối phương.

Thẩm Bị suy cho cùng cũng có chút đáng tiếc: “Tại sao lại đưa cho tôi?”

Tiểu Kiều cười vui vẻ, giống như cuối cùng cô đã chờ được thứ mình muốn: “Vì em yêu anh.” Cô tự nhiên nói.

Thẩm Bị vuốt mũi, bất giác nhìn sang điện thoại đang ở chế độ im lặng.

“Tình yêu của em cũng giống như tình yêu Thảo Thảo, không khác chỗ nào. Cô ấy sẽ không trở nên tốt đẹp hơn vì đã có được nó, và em cũng sẽ không trở nên thấp kém vì không có được. Tình yêu và sinh tử cũng giống như hô hấp, đều là thứ cần thiết nhất trong cuộc sống của chúng ta.” Cô ấy nhìn bầu trời trong xanh hiếm thấy ở phương xa trong thành phố, thở dài, “Em yêu anh, rất rất yêu, dù được hỏi đáp hay không, dù một ngày nào đó tình cảm này biến mất hay không, khi em vẫn còn yêu anh thì nó chính là yêu.”

Càng nghe, lông mày Thẩm Bị càng chau lại, cuối cùng hoàn toàn mờ hồ, chỉ đành đáp lại bằng sự im lặng.

“Không còn chuyện gì nữa thì em đi trước đây.” Tiểu Kiều hỏi.

Thẩm Bị vội vàng gật đầu.

Lúc kéo cửa ra, dường như Tiểu Kiều nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại cười quyến rũ, đúng lúc Thẩm Bị ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn cô: “Thẩm tổng, nếu anh hối hận, hãy cân nhắc em nhé, đừng ngại.” Ngôn từ khiêm tốn nhưng giọng điệu lại mang chút bố thí, sắc đẹp như hoa, rực rỡ như ánh xuân.

Thẩm Bị nhìn cửa đã đóng lại, cả buổi vẫn không khép mồm lại được. Là thế giới này thay đổi quá nhanh hay là phụ nữ thay đổi quá nhanh?

Lão "phiên phức" kéo Tiểu Trương lại hỏi: “Tiểu Trương, Tiểu Trương, hót hải đi đâu thế?”

Dường như Tiểu Trương đã học cười rồi, mắt hí cong cong, “Thẩm tổng gọi tôi.”

“Chuyện gì mà gấp thế?”

“Không biết.”

“Ôi, bây giờ cậu là trợ lý chủ tịch rồi. Tiếng Anh cũng tốt nữa, sao vẫn còn lái xe? Hay là để Tiểu Đào san sẻ giúp cậu nhé?” Tiểu Đào là cháu trai của lão “phiên phức”. Tiểu Kiều đưa cháu ông ta vào tổ tài xế theo lời hứa.

“Cảm ơn! Nhưng mà trong phạm vi công việc có khoản này, đây là việc tôi nên làm.”

“Vậy hả? Sao tôi không nhớ ta. Hồi đầu Kiều tổng đâu có làm việc này.”

“Chắc là mới thêm vào. Ha ha, lúc tôi tới thì đã sắp xếp thế này rồi. Còn bên Kiều tổng thì tôi không rõ lắm.”

“Ồ, vậy à! Ôi, Thẩm tổng đúng là người hao tâm khổ trí, ngay cả chuyện của tổ lái xe cũng phải quản. Đúng là không dễ dàng, không dễ dàng.” Lão “phiên phức” muốn hỏi tiếp nhưng Tiểu Trương nói: “Nếu ông không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây. Thẩm tổng vẫn đang đợi tôi, trễ là không hay.”

“Ồ, cậu đi đi.”

Hai người họ chào hỏi qua loa, rồi mỗi người tự bận việc của mình. Thẩm Bị đứng trước cửa sổ, nhìn cao ốc cao chót vót ở xa xa, lơ mơ thấy được tòa Quốc Mậu hình trụ tròn, còn có mấy tòa kiến trúc đã trở thành đặc trưng của CBD. Đài truyền hình Trung ương dù nhìn ở góc độ nào cũng đều là tòa cao ốc nghiêng, được bao phủ bởi các vòng xoắn nghiêng, lộ ra bộ khung thép nghiêng ba ngã bảy.

“Thẩm tổng.” Vừa bước vào văn phòng của Thẩm Bị, Tiểu Trương bất giác đứng thẳng người, chỉ còn thiếu gơ tay hành lễ hô báo cáo nữa thôi.

Thẩm Bị nhìn máy tính trước mặt, lại xử lý vài chuyện xong mới nói: “Việc thế nào rồi?”

“Bên đó phản hồi lại là đã đăng ký thành công rồi.”

“Ừ, vậy thì tốt. Cơ quan Quản lý Ngoại hối Quốc gia không nói gì chứ?”

“Quan tổng bảo đã thông qua rồi. Tiền vốn đã thuận lợi chuyển đến nơi.”

“Được.” Thẩm Bị ngẩng đầu lên: “Phải rồi, cậu đánh giá thế nào về chuyện này.”

Tiểu Trương trầm ngâm một hồi mới nói: “Tôi thấy... thấy...”

“Nói thẳng ra đi, đừng lấp ba lấp bắp như thế...”

“Vâng!” Tiểu Trương lập tức đứng thẳng người, “Tôi thấy dường như Quan tổng có vấn đề. Hai ngày trước, Lỗ tổng nói là Quan tổng mật báo cho viện kiểm sát, mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng thà tin chuyện này có thật thì tốt hơn.”

Thẩm Bị nhìn cậu ta: “Tin là có? Vì sao lại tốt hơn?”

Tiểu Trương nói: “Trên chiến trường, thông thường không chỉ có một điểm bán tã, chúng ta không thể vì một điểm trong đó là bại lộ bản thân cho điểm khác thấy.”

Thẩm Bị gật đầu: “Hiện tại cậu quan sát được bao nhiêu điểm?”

“Có hai điểm khả nghi.”

“VẬY À?”

“À... còn có... nửa điểm nữa!”

“Nửa điểm ở đâu ra?”

“Là Tiểu Phùng nói với tôi, cô ấy bảo... bảo Kiều tổng có thể... có thể sẽ...” Tiểu Trương lấp bắp nói không ra lời.

Thẩm Bị nhớ tới lời Tiểu Kiều nói, lắc đầu: “Không cần lo nửa điểm đó. Phải rồi, bên chỗ cô Hoàng đã liên lạc với cậu chưa?”

“Liên lạc rồi. Cô ta đã làm xong công việc giai đoạn đầu giúp chúng ta, bây giờ chỉ còn chờ chúng ta thôi.”

“Ừ! Người phụ nữ này... nếu không phải vì Quan Hạo thì thật ra cô ta cũng là một đối tác rất tốt.”

Tiểu Trương hơi rầu rĩ: “Thẩm tổng, tại sao việc của vợ chồng Quan Hạo lại chia cho chúng ta làm?”

Thẩm Bị cười thần bí, không giải thích mà chỉ nói: “Tiểu Trương, sắp tới đây có thể sẽ cần cậu đi làm một chuyện rất quan trọng khác.”

Tiểu Trương đứng nghiêm, háo hức chờ nhiệm vụ tiếp theo.

Thẩm Bị nói rất chậm, dường như không chắc chắn: “Tôi muốn cậu từ chức.”

Hả? “Thẩm tổng!” Tiểu Trương ngạc nhiên kêu, nhìn dáng vẻ của Thẩm Bị thì ngậm miệng lại, lồng ngực nhấp nhô dữ dội, hồi lâu sau mới đáp, “Vâng!”

Thẩm Bị vội nói như vừa tỉnh mộng: “Đừng căng thẳng, ý tôi là cậu từ chức trước, sau đó đi đảm nhiệm chức chủ tịch, chủ tịch của công ty đầu tư nước ngoài.” Thẩm Bị cười, vẫn là nụ cười thần bí hơi đặc ý. Anh cũng không dặn dò gì nữa, đưa hồ sơ fax cho Tiểu Trương.

Tiểu Trương không hỏi nhiều, dè dặt nhận lấy.

Thẩm Bị nhấp môi, thỉnh thoảng nói một câu: “Cậu nói xem, tại sao bên cạnh Quan Hạo đều là phụ nữ tốt? Anh ta không hối hận chút nào sao?”

Tiểu Trương trả lời: “Loại người tồi tệ đó!” Không cần bàn đến.

“À, Thẩm tổng, đây là giấy chứng nhận cấp phép do Quan tổng gửi tới.” Tiểu Trương lấy một xấp giấy A4 trong túi công văn ra, trong đó có một tờ chất liệu giấy dày nặng, có thể sờ thấy được viền vàng được viền lên đó.

Về tới nhà, Thẩm Bị đang tắm còn Thảo Thảo ôm đồng quần áo bẩn bỏ vào máy giặt, đột nhiên túi công văn của Thẩm Bị rơi xuống đất, tài liệu bên trong rơi ra ngoài.

Thảo Thảo lắc đầu, rồi ung dung bỏ quần áo vào máy giặt, sau đó gọi điện cho tiệm giặt ủi kêu họ đến giặt khô, rồi mới đi đến trước sofa xếp từng tờ giấy lại.

Thẩm Bị tùy tiện quần khăn tắm rồi đi ra ngoài. Thảo Thảo đang ngồi ở sofa, cô nói mà không ngẩng đầu lên, dường như cô đã biết anh sẽ như thế: “Mặc áo choàng vào, bị cảm lạnh thì ngày mai không đi làm được đâu. Ở trên giường trong phòng ngủ đó.”

Thẩm Bị cười he he, tóc anh thẳng đứng như cái bô cào, anh lại gần Thảo Thảo, vui vẻ ngoe nguẩy mạnh đầu giống như con chó đang giũ lông, nước bắn tung tóe lên người Thảo Thảo.

Thảo Thảo vội vàng che chắn hồ sơ trong tay, cũng may Thẩm Bị không phải chó, nên chỉ lắc rắc vài giọt nên chưa bắn lên hồ sơ, “Cẩn thận, coi chừng làm ướt.”

Thẩm Bị dường như không nhận ra Thảo Thảo đang quờ mắt cũng như không nhìn thấy ánh mắt giận dữ của cô, mà há hê lác mông đi vào phòng ngủ.

“Đây là sao?” Thảo Thảo chờ anh ăn mặc đàng hoàng mới cầm hai bộ hồ sơ ra hỏi anh.

“Công ty mới đó.” Thẩm Bị phớt lờ, “Em là luật sư chẳng lẽ ngay cả cái này cũng không biết?”

“Công ty cảnh ngoại ở Bermuda, sao em không nhớ công ty anh có nghiệp vụ đầu tư nước ngoài? Nghe nói vốn của công ty đã dùng trong thu mua sáp nhập sao còn có những cái này?” Thảo Thảo nghiêm túc hỏi.

Thẩm Bị cầm hồ sơ lên xem rồi để vào túi của mình, “Chuyện công việc phải được giữ bí mật! Thấy đáng về tràn đầy tâm sự của Thảo Thảo, anh giờ tay nhéo má cô, “Em yên tâm, đừng nghiêm túc thế. Nào cười cái coi!”

Cặp chân mây thanh tú của Thảo Thảo từ từ chau lại, nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: “Anh... tại sao anh muốn che giấu? Bây giờ ưu đãi dành cho đầu tư nước ngoài có hạn, hạn chế đối với công ty anh càng cao, có nhất thiết là cái này không? Hay là... bản thân anh...”

Thẩm Bị nói: “Không có gì. Cần thiết trong phát triển nghiệp vụ của công ty. Em cũng biết đó, treo cái bảng “nhà nước”, mặc dù làm việc suôn sẻ, nhưng có lúc cũng phải kiêng dè. Kinh doanh mà, phải linh hoạt đúng không?” Anh mân mê gò má Thảo Thảo, “Mau đi rửa mặt đi, nên đi ngủ rồi.”

Thảo Thảo nửa tin nửa ngờ, “Chuyện này...”

Thẩm Bị thấy hơi phiền, “Đừng cái này cái kia nữa, mau đi ngủ thôi. Phụ nữ đúng là phiền phức!”

Thảo Thảo bực mình, trừng mắt nhìn anh, còn Thẩm Bị thì điềm nhiên đi vào phòng ngủ.

Ba ngày sau, Thẩm Bị nhận điện thoại của Thảo Thảo, hẹn gặp mặt ở công ty chứng khoán UBS ở cao ốc LG.

“Anh cũng thấy đó, đây là toàn bộ tài sản của em. Mặc dù không nhiều nhưng cũng có vài trăm vạn. Nếu anh cần, có thể cầm hết.” Thảo Thảo nhìn Thẩm Bị nói.

Thẩm Bị hơi ngạc nhiên, nhưng không nói nhiều. Anh im lặng rất lâu, sau đó đẩy hồ sơ đến trước mặt Thảo Thảo, nói: “Không, anh không cần.”

“Không phải tặng anh. Mặc dù chúng ta là vợ chồng nhưng cũng có thể ký thỏa thuận tài sản, số tiền này coi như em cho anh mượn. Em tin anh có thể trả lại em.”

Thẩm Bị lắc đầu cười khê: “Thảo Thảo, đó chỉ là kinh doanh bình thường, không cần dùng tiền trong nhà. Em đừng nghĩ bậy bạ!”

Thảo Thảo nói: “Anh có biết cổ vấn pháp luật mà công ty Quan Hạo thuê ngoài là ai không? Là văn phòng Luật bên em, nghiệp vụ cụ thể đều là luật sư Tôn làm. Nếu không phải Tiểu Vương nói thì em vẫn không biết công ty cảnh ngoại này của anh lại do Hoàng Phán Phán đăng ký giúp anh. Thẩm Bị, rốt cuộc anh... đang giữ trò gì thế?!”

Lúc này đột nhiên Thẩm Bị mới nhớ đến chuyện này, chẳng qua anh thiên về hướng Hoàng Phán Phán có ý để Đặng Thảo Thảo biết, “Đây là chuyện của đàn ông, em đừng nhúng tay vào.”

Thảo Thảo nhìn không được hỏi: “Anh... còn để ý?”

Thẩm Bị lắc đầu: “Đồ ngốc! Có lúc phụ nữ là ngòi nổ, nhưng chiến tranh của đàn ông từ trước đến nay không liên quan đến phụ nữ.” Thẩm Bị hào hùng nói, Thảo Thảo thấy rất kỳ quặc.

“Ha ha, không ngờ anh lại chủ nghĩa Sô-vanh đến thế! Được rồi, em cũng không tự luyện nữa. Tiền để ở đây, anh thích dùng thì dùng.”

Thẩm Bị hiếm khi kiên trì trước con giận âm ỉ của Thảo Thảo.

Thảo Thảo ngồi trong văn phòng nghĩ ngợi, có lẽ Thẩm Bị nói đúng. Đấu tranh là bản năng của giống đực, phụ nữ hay thức ăn chẳng qua chỉ là cái có mà thôi. Điều duy nhất làm cô không thể bỏ qua chính là Hoàng Phán Phán cũng có trong đó!

Trong phòng làm việc, Tiểu Trương vẫn đứng nghiêm, tẩn thuốc tọt thành lớp dày trong gạt tàn.

Thẩm Bị nói: “Đã sắp xếp xong hết rồi?”

“Vâng.” Tiểu Trương hơi chần chừ: “Thẩm tổng, làm như thế có nguy hiểm quá không?”

Thẩm Bị phả khói thuốc, “Thì sao? Chờ từng người hoặc bọn họ ăn sống tôi à? Không làm thế này thì tôi có thể làm thế nào đây?”

“Nhưng, lỡ như cô Hoàng...”

“Cậu yên tâm, Hoàng Phán Phán không muốn hại Quan Hạo, cô ta chỉ muốn cải tạo cuộc sống của Quan Hạo theo cách của mình! Chúng ta mỗi người được lợi riêng, không có người thua.”

“Thẩm tổng, tôi cảm thấy không yên lòng cho lắm. Dù sao Hoàng Phán Phán và Quan Hạo cũng là vợ chồng!”

Thẩm Bị đưa mắt nhìn vào một điểm trong không trung, “Đúng thế, họ là vợ chồng.”

Trong phút chốc, Tiểu Trương cho rằng người Thẩm Bị đang nói là luật sư Đặng, cúi đầu trốn tránh.

Thẩm Bị nói: “Tiểu Trương, cậu nói xem, bây giờ chúng ta rốt cuộc sống vì cái gì? Có lúc tôi nghĩ, nếu như chúng ta vẫn còn ở bộ đội, nếu đây là trận chiến tranh thật sự, có thể sẽ không có lo trước lo sau nhiều thế này.” Anh đứng dậy, đi đến trước mặt Tiểu Trương rồi vỗ vai cậu ta, nói tiếp: “Đối với mỗi cá nhân chúng ta mà nói thì sẽ không đề tâm đến sinh tử, dừng cảm tiến lên phía trước! Vì chúng ta tin chắc rằng, vì nước quên mình là vinh dự và cội về của mỗi quân nhân. Nhưng bây giờ, cảm giác vinh quang của chúng ta đang ở đâu? Nơi nào là cội về của chúng ta? Tôi không cảm một đồng tiền nào của quốc gia, nhưng...” Anh ngưng lại, dường như câu tiếp theo rất khó thốt nên lời, “Tôi không thể lại tiếp tục giống như trước đây, bị người ta hăm hại mà phải giữ im lặng!”

“Thẩm tổng,” Tiểu Trương kích động ngắt đầu, “Chúng ta không sai! Đó là anh tự vệ, còn chủ ý mà Quan Hạo đưa cho anh, rõ ràng là muốn kéo anh vào cuộc, cho dù anh từ chối thì hẳn ta cũng sẽ lôi kéo người khác. Tất nhiên đề nghị của Hoàng tiểu thư rất thâm độc, nhưng cũng là một cách. Thật ra, lúc tôi làm lính, không có nghĩ cái gì mà vinh dự quốc gia. Khi đó tôi chỉ nghĩ, không thể để anh em chiến hữu của mình bị người ta đánh chết, không thể để tiểu đội chúng ta, đại đội chúng ta tụt lại phía sau vì tôi. Bây giờ, tôi càng không thể để anh phạm phải sai lầm hoặc bị người ta hăm hại! Lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng, tôi sẽ không chối từ.”

“Hồ đồ!” Thẩm Bị quát Tiểu Trương, “Càng nói càng không ra gì! Ở trong quân đội chỉ học được những nghĩa khí giang hồ này? Thật là hết cách với cậu!” Thẩm Bị nghiêm túc nói, “Không sao, tôi sẽ cẩn thận. Về phía Hoàng Phán Phán, tôi sẽ có chừng mực. Cậu đi tiến hành các bước tiếp theo đi, không cần những tay bên cơ quan quản lý đầu tư nước ngoài đâu, với lại phải giữ vững liên lạc với quan kiểm sát Triệu, thông báo cho tôi tình huống của bên cậu bất cứ lúc nào. Nếu Hoàng Phán Phán và Quan Hạo hợp nhau giờ trò thì chúng ta đành phải giấu thực lực. Đến lúc đó thì không thể thuận theo chúng ta rồi.” Trong mắt Thẩm Bị thoáng hiện một tia tàn độc, sau đó nhẹ nhàng rũ mắt xuống.

“Chỗ Lỗ Tu Thừa, có thể phải nhường rồi!” Anh thở dài, “Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi!”

Tên Lỗ Tu Thừa này đúng là cao thủ chơi đùa. Quan Hạo quá tự phụ rồi, tự phụ đến đáng tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Sao chẳng nói ra?

Dịch: Phạm Thu Vân | Beta: Ngọc Nguyễn

Thảo Thảo mang thai.

Thẩm Bị căng thẳng đứng trong khu người nhà chờ đợi ở khoa sản, Thảo Thảo nổi giận đùng đùng xông ra ngoài, trừng mắt giận dữ nhìn Thẩm Bị rồi xoay người đi đến cửa sổ nhận kết quả.

Thẩm Bị vội vàng giải thích: “Anh cũng không biết sao lại nhanh đến thế! Với lại mấy chuyện hút thuốc uống rượu này anh cũng không kiểm soát được. Em nói thử xem, người ta ngồi đó đều hút thuốc uống rượu, còn anh thì ngồi đờ mặt ra, cũng không hợp lý lắm.”

“Em mặc kệ anh hợp lý hay không hợp lý!” Thảo Thảo quay phắt người lại, Thẩm Bị vội vàng đỡ lấy cô, “Nếu con khỏe mạnh thì em bỏ qua cho anh; nếu con mà dài ngắn thiếu hụt thì cả đời này anh đừng xuất hiện trước mặt em nữa!”

“Này, đừng, đừng mà!” Thẩm Bị leo đẹo theo sau, không đoái hoài đến Tiểu Trương đang đứng cách đó không xa, “Anh khẳng định sẽ cai thuốc lá và cai rượu, tuyệt đối sẽ không tái phạm. Nhưng mà dù gì em cũng phải cho anh cơ hội! Chẳng phải vẫn chưa có kết quả sao, có kết quả rồi nói. Mà có là tệ nhất, dù con mình nó thật sự dài ngắn thiếu hụt đi chăng nữa, nó cũng là con của anh, là con của chúng ta, nói gì cũng là cốt nhục của anh mà! Em đừng nói lời tàn nhẫn thế chứ. Ô, vị đồng chí này, phiền anh nhường đường cho, ở đây có bà bầu.” Câu này và câu khác là nói cho người ngoài nghe, chỉ bằng báo là nói cho chính bản thân anh nghe. Có phiền phức gì thì ngại nhịn đi, có oan ức gì thì ngại chịu đi, ở đây bà bầu là lớn nhất!

Thảo Thảo nhận kết quả ở cửa sổ trả kết quả kiểm tra, Thẩm Bị vui sướng cầm lấy, đầu tiên anh mở ra xem trước, rồi hỏi nhân viên kiểm tra: “Những cái này nghĩa là gì?”

Nhân viên kiểm tra liếc anh: “Hỏi bác sĩ, chỗ chúng tôi không phụ trách.”

Thảo Thảo gạt anh ra: “Lèo nhèo cái gì hả? Muốn chọc tức em à!”

Thẩm Bị vội vàng xoay người giống như tên ốc, đợi Thảo Thảo tuyên phán kết quả phụ khoa. Nhưng khi Thảo Thảo đi rồi, vẻ mặt của anh lại không bi thương quá nhiều. Phụ nữ ấy mà, khó tránh khỏi căng thẳng. Thẩm Bị “chu đáo” nghĩ, những lời cô nói trong lúc này coi như gió thoảng!

Chớp mắt đã đến mùa đông, hôm đại tuyết (*) Bắc Kinh chào đón trận tuyết thứ hai rơi đúng hạn kể từ khi vào đông. Bụng Thảo Thảo đã to lên rồi, nấp

nhân nơi khỏe miệng Thẩm Bị cũng càng ngày càng sâu, người rõ ràng đã phát tướng. Thảo Thảo chuyên tâm dưỡng thai, không tập yoga nữa, Thẩm Bị cũng bận rộn chuyện công ty nên không rảnh tập thể thao, đáng vẻ trung niên cũng càng ngày càng đậm.

(*) Đại tuyết: một trong 24 tiết, thường vào khoảng ngày 6, 7, 8 tháng 12.

Tình lưu động của nhân viên trong văn phòng luật tương đối mạnh, đã đổi một tiếp tân mới. Thảo Thảo nhận điện thoại nội bộ, hơi không quen, có người tìm cô. Cô đi xuống chỗ tiếp tân thì lại là Quan Hạo.

Hai người đứng ở xa xa, không ai cử động.

“Anh đến mời em ăn cơm, nề mặt anh đi cùng nhé?” Dáng vẻ Quan Hạo vẫn thản nhiên.

Thảo Thảo bất giác vuốt ve bụng mình, chần chờ một lúc rồi gật đầu, đi theo anh ta vào thang máy.

Đúng lúc Phùng Thượng Hương đi ra khỏi văn phòng, nhìn chăm chú vào cửa thang máy đã đóng, như đang phân vân.

“Có cần nói một tiếng với lão Thẩm không?” Tôn Nam Uy bước tới nói, “Bây giờ Quan Hạo chó cùng rứt giậu hả?”

“Anh ta? Không đâu?” Phùng Thượng Hương nói, “Vụ kiện của lão Thẩm còn chưa có kết luận, Quan Hạo vẫn còn cơ hội.”

“Hừ, vụ kiện đó đều là cái cớ, chỉ cần bên trên gật đầu, kêu hòa giải là hòa giải ngay. Tương lai của lão Thẩm trời buộc với Hoàng Phán Phán rồi, nếu Hoàng Phán Phán chuyển mũi dùi thì Quan Hạo hoàn toàn có thể chuyển mình.”

Phùng Thượng Hương hừ một tiếng, “Theo như hiểu biết của tôi về Hoàng Phán Phán, cô ta thà giết Quan Hạo cũng sẽ không tin và cho anh ta cơ hội lần nữa.”

“Nhưng cô ta yêu Quan Hạo.” Tôn Nam Uy cãi bướng.

“Có rất nhiều cách yêu. Nhìn xem đi, tôi nghĩ có thể Quan Hạo muốn tìm lại những thứ gì đó từ chỗ Thảo Thảo? Những chuyện này đều là việc của bọn họ, không cần người ngoài như chúng ta nhọc lòng.” Phùng Thượng Hương suy đoán rồi quay người đi về phòng làm việc.

Tôn Nam Uy cũng đi theo sau, miệng không nhàn rỗi, “Người ngoài? Thế còn tên tài xế bé nhỏ thì sao, sau khi từ chức một tháng thì biến thành cổ đông lớn của Úc Nghệ, một công ty cảnh ngoại vô duyên vô cớ chui vào. Cô còn không chịu ra tay yểm trợ?”

Phùng Thượng Hương chệnh choạng, sau đó thản nhiên nói: “Yểm trợ thì sao? Chẳng phải anh ta vẫn còn về quê xem mắt sao?”

“Ồ? Cái này mà cô vẫn có thể chịu được?” Tôn Nam Uy bám riết không tha.

Phùng Thượng Hương nổi điên xoay người lại: “Đù chưa?! Anh ta là anh ta, tôi là tôi, anh đang nghĩ vẩn vơ gì hả?! Lắm mồm!”

“Cộp” Tôn Nam Uy va mạnh vào cửa, bất giác che mũi, mắt chớp chớp, rồi quay đầu nhìn Tiểu Vương đang rướn cổ nhìn mình, bèn cười bảo: “Đạp phải đuôi mèo rồi!”

Cũng vẫn ở lầu dưới Quốc Mậu, chốn cũ, chẳng qua bây giờ là ba giờ chiều, mọi người đang làm việc ở trên lầu, trong quán yên tĩnh vô cùng.

Thảo Thảo gọi một ly sữa nóng, uống chậm rãi.

Dường như Quan Hạo không biết bắt đầu nói từ đâu, đầu tóc vốn chỉnh chu lại bị anh ta cào rồi bù như ổ gà.

“Anh thua rồi, thua hoàn toàn!” Câu mở đầu của Quan Hạo rất có lực sốc, chẳng qua Thảo Thảo dường như không hề kích động, vẫn chăm chú nhìn vào làn khói nhẹ lượn lờ trong ly sữa.

“Em đã chọn được một người đàn ông tốt. Đặng Thảo Thảo, em khờ như thế, tại sao đàn ông bên cạnh em người này càng lợi hại hơn người kia? Tên Thẩm Bị này chính là kẻ ăn tươi nuốt sống người khác!” Quan Hạo đang mặc sức trút giận, “Em tìm anh ta, hừ, tìm anh ta! Em không sợ sau này có một ngày... anh ta...” Quan Hạo trừng mắt nhìn Thảo Thảo.

Thảo Thảo ngẩng đầu, đôi mắt thản nhiên mang chút thương xót: “Không cần tôi? Vứt bỏ tôi? Giống như anh? Hay là anh cho rằng anh để lại cho tôi chút tiền thì được tính là kiểu mẫu trong loại đàn ông nào đó?”

Quan Hạo á khẩu, mặc dù lời nói khác nghiệt nhưng ý tứ đúng là thế, anh ta không cách nào phản bác lại.

Thảo Thảo nói: “Bỏ đi, Quan Hạo. Chuyện của tôi thật sự không cần anh nhọc lòng, cho dù có một ngày tôi thật sự xui xẻo giống như anh nói, tôi cũng nhận. Tôi chưa từng gửi gắm hy vọng của mình lên Thẩm Bị, nhưng tôi đã gửi suy nghĩ sống qua ngày cho anh ấy. Con người kiếp này phải mạo hiểm rất nhiều, phải làm rất nhiều thứ, nhưng mặt khác cũng cần phải có người bầu bạn, quan tâm, hiểu biết lẫn nhau, cùng nhau đối mặt và chia sẻ nguy hiểm lẫn thành tựu. Lúc cô đơn thì an ủi, lúc ồn ào thì nhắc nhở. Đó là cuộc sống mà tôi muốn.”

Dường như Quan Hạo chưa thấu hiểu, nghi hoặc nhìn Thảo Thảo: “Anh không cho được ư?”

Thảo Thảo cười lắc đầu: “Vấn đề này đã không cần nói nữa nhỉ?”

“Thẩm Bị gian hơn anh, ác hơn anh, dựa vào đâu em tin rằng anh ta có thể?”

“Không phải tôi tin, mà là anh ấy cho tôi hy vọng... gần như có thể tin tưởng.” Bản thân Thảo Thảo cũng hơi do dự, cuối cùng vẫn gật đầu, nói ra câu ngu ngốc này.

Quan Hạo gật đầu, không muốn tranh luận về thứ “siêu hình của phụ nữ”, vô nghĩa và vô vị. Dù sao anh ta cũng không có hy vọng nào nữa, dứt khoát bỏ qua vấn đề này, tiếp tục nói theo suy nghĩ của mình, “Em có biết Thẩm Bị đã làm gì anh không?”

Thảo Thảo lắc đầu.

“Thẩm Bị... Hừ, anh đúng là đã quá xem thường anh ta. Đó là một kẻ đáng gờm!” Quan Hạo cảm thán, “Viện kiểm sát tìm anh ta nói chuyện, bọn anh đã nói chuyện riêng với nhau, anh ta ra về hận đời, nói cái gì mà chỉ bằng tự mình làm, tránh phải làm công cho kẻ khác còn bị nói lung tung. Anh tin, rồi đề nghị anh ta lấy chút tiền trong công ty ra, anh ta nói để về nghỉ kỹ đã.”

Thảo Thảo nhớ đến cái công ty kì lạ đó thì đã hiểu. Chắc hẳn nguồn vốn hiện tại trong công ty của Thẩm Bị đã chuyển qua công ty này. Thảo Thảo nghĩ, con người Thẩm Bị, ngay cả vợ cũ hại anh, anh cũng không muốn trách móc, sao có thể tham ô tài sản của quốc gia. Sao bản lĩnh nhìn người của Quan Hạo bây giờ kém thế?

Quan Hạo nói: “Không ngờ cuối cùng Thẩm Bị lại nói những sắp xếp của bọn anh cho người trong viện kiểm sát biết, nếu Hoàng Phán Phán không kịp thời nhắc nhở anh thì suýt nữa anh đã rơi vào bẫy của hắn! Đặng Thảo Thảo, đây là sự báo thù của em đúng không? Cấu kết với Thẩm Bị báo thù anh?”

Thảo Thảo hơi mù tịt, mặc dù chỉ có vài từ lắc đầu nhưng Quan Hạo đã mô tả một người hoàn toàn khác với Thẩm Bị mà cô biết.

“Tôi không biết. Người mà anh nói...” Thảo Thảo đoán một lát, “Tôi không quen. Tôi cũng không biết tại sao anh ấy phải làm thế.” Cô đã học được cách không gấp gáp phủ định hay khẳng định một sự kiện, cũng học được cách đứng một bên quan sát những việc có vẻ như có liên quan đến mình.

“Không biết? Đặng Thảo Thảo, thế em có biết có từ gọi là giấu đầu lòi đuôi không?” Quan Hạo hỏi một cách gay gắt.

Thảo Thảo bình thản cười: “Biết. Có điều tôi không biết anh cho rằng tôi phải che giấu điều gì?”

“Đương nhiên là che giấu âm mưu gian ác hãm hại anh của em và Thẩm Bị!”

“Vi sao tôi phải hại anh?”

“Vi em hận anh ngoại tình, hận anh ly hôn với em, hận anh... hận anh liên lụy đến con!” Nhắc tới Quan Bắc, giọng Quan Hạo liền trầm xuống.

Về mặt Thảo Thảo vẫn không hề kích động, chẳng qua bàn tay đang đặt trên đùi khẽ chuyển đến bụng, “Anh cũng biết tôi đang hận anh à?”

Quan Hạo ngăn người, Thảo Thảo cười khò: “Tôi cứ tưởng anh luôn cho rằng mình rất oan uổng cơ đấy!” Thảo Thảo không màng tới vẻ mặt muốn giải thích của Quan Hạo, nói tiếp: “Tôi hận anh. Hồi mới ly hôn, tôi căm hận anh đến mức muốn liều mạng chết chung với anh. Thật ra, tôi đã mang axit đến cửa công ty của anh quanh quẩn một hồi. Nhưng con người tôi nhát gan, quá ham sống sợ chết. Một thím trong sạp báo gần đó đã nói với tôi một câu, sau đó tôi không muốn chết nữa. Chắc, con người ấy à, thật ra đều ích kỷ! Từ đầu tới cuối tôi lòng vòng trước cửa chỗ anh mười phút, cầm axit đi tới đi lui mười phút, sau đó thì đi về. Ly hôn tuyệt đối không quay đầu! Anh cảm thấy bây giờ tôi dùng kiểu báo thù nào giải hận tốt hơn tạt axit lên mặt anh!” Thảo Thảo càng nói càng lớn tiếng, cuối cùng đã không thể kiềm chế được mà gào thét. Hai từ “giải hận” dường như không phải nói ra mà là gào lên!

Quan Hạo trừng mắt há mồm, anh ta hoàn toàn không tưởng tượng được một Thảo Thảo điềm đạm dịu dàng đã từng có suy nghĩ tàn bạo như thế. Anh ta cũng không biết trong cuộc đời mình lại có khoảnh khắc có thể thay đổi cả đời như thế, mà khoảnh khắc này lại thay đổi bởi một người xa lạ, bởi một câu nói của một người không liên quan! Nhất thời Quan Hạo không thể nào tiêu hóa được tin tức này, ngoài chớp mắt ra thì không có bất kỳ phản ứng nào.

Thảo Thảo cúi đầu uống sữa, ổn định cảm xúc mới từ từ nói tiếp: “Chuyện giữa anh và Thẩm Bị là chuyện của

bọn anh, cái gọi là thắng thua thành bại đều là tôn nghiêm hoặc là vinh dự của bọn anh. Nếu nói có liên quan gì với tôi, chẳng qua chỉ đảm nhiệm tác dụng của chiến lợi phẩm mà thôi. Huống hồ, suy nghĩ này chắc hẳn là anh mãnh liệt hơn. Nếu tôi là người đứng ở góc độ của Thẩm Bị, tôi cũng sẽ tra xem là ai đã kích động tới viện kiểm sát.”

“Sao... sao em biết?”

“Hoàng Phán Phán nói. Ngày thứ ba khi Thẩm Bị bị hện ra nói chuyện, cô ta đã gọi điện nói cho tôi biết. Cô ta nói, anh vì muốn dọn sạch hòn đá cản đường là Thẩm Bị nên đã không từ thủ đoạn, thậm chí không sợ bị cuốn vào dòng nước đục này. Cô ta rất lo cho anh.” Thảo Thảo không có nói với bất cứ ai về cú điện thoại đó, vì cô không biết nói với ai sẽ không dẫn tới hiểu lầm, không biết nói thế nào mới có thể không bị người khác dùng ánh mắt phiến diện nhìn cô. Thậm chí Thảo Thảo còn cho rằng, Hoàng Phán Phán cố ý lấy chuyện này ra để gây khó dễ cho cô, khinh khi cô, trông mong thấy cô hoảng loạn bốc đồng nói ra, rồi chuốc họa tới tệ! Cô cũng đã hối hận không thôi vì lần gặp trước. Lần này nhất định không thể nói được, thậm chí phải quên ngay!

“Phán Phán? Cô ta? Hừ! Anh còn nghĩ tại sao em không hề có phản ứng gì?” Quan Hạo xem thường quay mặt đi.

Dường như Thảo Thảo có gì muốn nói, nhưng mở miệng mấy lần rồi lại khép lại. Suy cho cùng cũng là chuyện nhà người ta, người ngoài như cô không tiện nói nhiều!

“Bây giờ thì hay rồi, viện kiểm sát phải lập án, em hài lòng chưa?”

“Đã lập án, tại sao anh... giống như...” Thảo Thảo đắn đo một lúc, rồi cười lắc đầu, “Không giống lắm”

Quan Hạo bực tức vò đầu, hít sâu một hơi, “Hoàng Phán Phán! Cô ta tìm người dè chuyện này xuống.”

Thảo Thảo biết Hoàng Phán Phán có bối cảnh, cô ta “yêu” Quan Hạo như thế, hành động kiểu này cũng không có gì lạ.

“Ha ha!” Quan Hạo cười quái lạ, “Lần này anh tới tìm em có thể là lần cuối cùng. Ngày mai, không, có lẽ là ngày mốt, anh phải rời khỏi đây rồi!”

“Rời khỏi đây? Đi đâu?”

“Rời khỏi đây!” Quan Hạo giống như không muốn nói, quay đầu nhìn sang chỗ khác. Đôi tay được chăm sóc thật tốt đan vào nhau, che lấy nửa đầu, thoạt nhìn rất thiếu sức sống!

Thảo Thảo cắn chặt môi, mí mắt Quan Hạo chuyển qua, hai con người đen láy nhìn chăm chăm Thảo Thảo qua kẽ tay. Sau đó Thảo Thảo không nói gì, cả buổi không bỏ ly sữa xuống, dòng nước bắt đầu chảy xuống rõ rệt.

“Anh rời khỏi, đối với em là một chuyện tốt đấy! Từ nay về sau không có ai làm phiền hai người nữa, cuối cùng em đã vứt bỏ anh rồi, đúng không?!” Hai tay Quan Hạo chùi mặt, tóc tai rối loạn, nghiêm khắc quát hỏi Thảo Thảo.

Thảo Thảo nói: “Dù ở lại cũng không có phiền hà gì.” Cô lấy giấy lau sạch sữa trên bàn, “Giống giọt sữa này, lau sạch thì không còn thấy gì nữa, rất dễ dàng. Cuộc sống mà, mỗi ngày đều phải lau bàn, không tính là phí sức.”

“Em... có ý gì?” Quan Hạo cười gượng, đôi mắt giống như bốc hỏa.

Thảo Thảo càng thêm lạnh nhạt, đứng dậy: “Không phải nó thì có thể là cái gì?!”

Quan Hạo đứng lên theo, giờ tay muốn kéo lấy Thảo Thảo, cô đã phòng ngừa từ trước, lách người né tránh lùi ra sau, tay bắt giắc bảo vệ lấy bụng.

Quan Hạo bỗng chốc sững sờ, giống như lần đầu mới ý thức rằng Thảo Thảo đã là thai phụ. Anh ta chớp mắt, đột nhiên trừng to mắt, giờ tay cao đến ngực. Thảo Thảo càng lùi ra sau, eo chạm vào cạnh bàn, đã không còn đường lùi nữa! Nhưng, Quan Hạo vẫn không nhúc nhích.

Anh ta chỉ giờ tay, sau đó giờ tiếp đến đỉnh đầu, chỉnh sửa đầu tóc rối bù, rồi bỏ tay xuống, “Anh sẽ ức hiếp em ư?” Giống như hỏi Thảo Thảo, cũng giống như hỏi chính mình, “Anh sẽ ức hiếp... ức hiếp em ư?”

Không có bất kỳ điềm báo nào, đột nhiên mắt Thảo Thảo cay cay. Giọng Quan Hạo hơi nghẹn ngào, “Em thật sự cho rằng... anh... là loại người đó ư? Đấng Thảo Thảo, em sai rồi! Trên thế giới này, không có ai hiểu em hơn Quan Hạo anh!” Anh ta kích động quát, “Anh chẳng qua... chẳng qua là hiểu ra... quá trễ, đã quá trễ rồi!”

“Cạch!” Ghế bị đụng ngã, Thảo Thảo hơi ngã ra sau, Quan Hạo bước lên, chỉ vào mặt Thảo Thảo nói: “Quá trễ rồi! Tại sao em không cho anh một cơ hội! Một lần cũng không cho!”

Thảo Thảo hoảng sợ nhìn anh ta, chỉ thấy miệng Quan Hạo lúc đóng lúc mở, một tay cô chống lấy cái bàn sau lưng mình, còn tay khác thì giữ chặt lấy bụng, giống như chuẩn bị đẩy anh ta ra bất cứ lúc nào!

Hai hàng nước mắt chảy xuống, rơi vào khe hở giữa hai người, Quan Hạo từ từ lùi bước. Anh ta nhìn dáng vẻ ngỡ ngàng và dè phòng của Thảo Thảo, cuối cùng mới hiểu ra mình đã không thể tìm về quá khứ được nữa! Chẳng những không thể tái hiện, mà ngay cả ký ức cũng không thể tìm về!

Thảo Thảo hoàn toàn không biết Quan Hạo đi như thế nào. Cô chỉ biết khi mình khôi phục ý thức thì người đỡ cô là Phùng Thượng Hương.

“Sao... sao cô tới đây?”

Phùng Thượng Hương vẫn tỏ ra không kiên nhẫn, “Thay công!”

“Là... là sao?”

“Ôi! Cô lòi thôi quá! Bụng lớn còn dám đi gặp con chó điên đó, nếu có gì bất trắc thì Thảm Bị nhà cô ăn Tiểu Trương mất, Tiểu Trương không hận tôi đến chết.”

Não Thảo Thảo không theo kịp, không hiểu Tiểu Trương và Phùng Thượng Hương đang làm cái gì, nhưng cô vẫn nhớ mình phải làm gì, “Liên... quan gì tới cậu ta?”

“Cầm, lau nước mắt đi!” Phùng Thượng Hương đưa tờ khăn giấy cho Thảo Thảo: “Nhìn cô khóc kìa! Ai không biết còn tưởng Quan Hạo cố ý giết

người!”

Thảo Thảo nghe lời lau nước mắt, quả là chua ngoa, nói thật khó nghe.

“Đi thôi. Nhìn cái vẻ ngu si của cô này, chọc anh ta nổi giận bỏ đi rồi.” Phùng Thượng Hương đỡ Thảo Thảo đi từ từ tới thang máy, “Ôi, lần này coi như Quan Hạo bị buộc chặt rồi, không biết nên tính là hạnh phúc hay là thê thảm đây? Có thể người đàn ông như anh ta chỉ có kiểu phụ nữ như Hoàng Phán Phán mới có thể tóm chặt được bằng thủ đoạn này nhỉ?”

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Anh ta không nói với cô à?”

Thảo Thảo lắc đầu.

“Thế Thẩm Bị làm việc gì có nói với cô không?”

Thảo Thảo tiếp tục lắc đầu.

“Trời, cô đã làm cái gì vậy hả?”

Thảo Thảo ngẫm nghĩ: “Sinh con.”

Phùng Thượng Hương nuốt nước miếng vài lần mới nói: “Thua cô luôn! Cô có thể hùng hổ tý được không, đừng có nhu mì như thế?”

Thảo Thảo cúi đầu không đáp.

Phùng Thượng Hương nói: “Thôi, đi lên trước đi, sau đó tôi kể cô nghe. Hai cái tên này cũng lạ thật! Ai cũng nói yêu cô, đầu đá như chơi gà, quay đầu lại thì chẳng tên nào nói với cô cả. Cô nói coi, rốt cuộc hai người đó muốn làm gì? Nghiện quá à!”

Thảo Thảo câm nín, thật tình cô không dám khoe khoang là mình hiểu đàn ông, càng không dám suy đoán đàn ông. Cô chỉ an tâm sống cuộc sống của mình, giống như người canh gác trên cánh đồng lúa mà âm thầm bảo vệ ruộng vườn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Hạnh phúc (end)

Dịch: Phạm Thu Vân - Beta: Ngọc Nguyễn

Quan Hạo nói ngày mốt đi nước ngoài, Phùng Thượng Hương nói Hoàng Phán Phán cũng đi cùng Quan Hạo, không biết còn quay về nước nữa không. Có lẽ, Hoàng Phán Phán thật sự yêu anh ta, yêu đến nỗi có thể để anh ta thỏa sức ngoại tình, chỉ cần không rung động? Bất kể ra sao thì công ty hiện tại của Thẩm Bị lại bắt đầu một cuộc đàm phán mới, thu mua công ty Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ. Người đàm phán chính của đôi bên trong lần này là Phùng Thượng Hương do Hoàng Phán Phán ủy thác, bên còn lại là Lỗ Tu Thừa.

Thẩm Bị đã bị ra lệnh bắt buộc từ chức.

Phùng Thượng Hương bí mật nói với Thảo Thảo, Hoàng Phán Phán không phải cổ đông lớn của công ty Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ, mà cổ đông này là người khác, là một công ty nước ngoài. Nhưng không tra ra công ty này đã gia nhập vào lúc nào. Vì ghi chép hiện thị rất sớm, nhưng trước giờ chưa có ai hỏi đến. Hoàng Phán Phán đã làm rất nhiều chuyện... Lỗ Tu Thừa muốn mua đứt cổ phần của công ty này, vì thế phải bỏ ra một số tiền rất lớn – đây là trọng điểm trong vụ đàm phán.

Thảo Thảo nhớ Phùng Thượng Hương từng nói, ông chủ của công ty này là Tiểu Trương, nhưng Phùng Thượng Hương không nhắc đến người này nữa. Thảo Thảo nghi ngờ công ty này có liên quan tới Thẩm Bị. Nhưng đây là chuyện của Thẩm Bị. Thảo Thảo vẫn dè dặt duy trì giới hạn giữa hai người, công việc của anh là của anh, giống như công việc của cô cũng chưa từng phiền đến anh.

Thẩm Bị mồ hôi ướt ướt mới đi ra ngoài về, đáng vẻ nhàn nhã tự tại, “Hôm nay anh đi xem trang trí nhà, bên đó không khí không tốt, em đừng có đi.”

Thảo Thảo gật đầu, lo lắng nhìn anh, “Mấy hôm nay anh không đi làm à?”

“Ừ, không đi nữa. Chờ giải quyết.” Giọng điệu Thẩm Bị nhẹ nhõm, húp cháo ròn rột, húp xong còn vỗ bụng, “Ôi chao, em nhìn nè, mới có bao lâu đâu mà đã to rồi nè.” Đáng vẻ này là bắt chước Thảo Thảo!

Thảo Thảo bực mình ném bánh bao vào anh, Thẩm Bị phản ứng rất nhanh, chụp lấy ngay tức khắc. Thảo Thảo nói: “Đồ đáng ghét! Không đáng hoàng gì hết.” Thảo Thảo rất muốn hỏi tình hình công việc của anh, nhưng thấy Thẩm Bị điềm nhiên như không là biết anh không muốn nhắc tới, nên cô lại kìm xuống, “Thế thì anh đi coi trang trí đi. Em ở nhà dọn dẹp. Phải rồi, chủ nhà muốn bán căn nhà này, em rất thích nó nên đã hỏi mua với bà ta rồi.”

Thẩm Bị nói: “Ồ, được đó. Bao nhiêu tiền, để anh coi thử tài khoản đủ không đã.”

Thảo Thảo nói: “Không cần anh đồng ý. Do hai ngày trước anh bận quá, mà chủ nhà lại gấp gáp qua nước ngoài nên em đã thanh toán toàn bộ rồi, bây giờ bên môi giới đang giúp em làm thủ tục.”

Thẩm Bị hí hóp: “Cũng tốt, anh thấy khu vực này sớm muộn gì cũng sẽ phát triển. Nhà cửa bây giờ chỉ có kiếm nhiều kiếm ít, chứ không lỗ. Em xem, trên tivi ngày nào cũng kêu gào điều tiết kinh tế vĩ mô, nhưng đâu có chính sách nào kiểm soát được. Vẫn là đề chữ “lợi” đứng đầu, một đám quỵ lụy!” Thẩm Bị hơi tức giận, ngừng một lúc mới nói: “Vụ thu mua công ty Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ đã hoàn thành rồi, với lại...” Anh nhìn Thảo Thảo, “Hôm qua mới nhận được thông báo, báo cáo từ chức của anh đã được duyệt rồi. Bắt đầu từ hôm nay, anh không còn là cán bộ nhà nước nữa.”

Thẩm Bị nhìn Thảo Thảo, ánh mắt như có chút nuối tiếc.

Thảo Thảo bảo: “Em đi ăn máng khác, nếu không tìm được công việc tốt thì ra khỏi công ty coi như thất nghiệp, cảm giác rất khó chịu. Chẳng qua em chưa từng là cán bộ nhà nước, nên không biết cảm giác mất đi thân phận này là gì.”

Lúc này đã là giữa trưa, ánh nắng chiếu qua cửa sổ sát đất rơi thẳng đến bên bàn ăn. Láy sống mũi cao của Thẩm Bị là đường ranh giới, một bên thì tắm trong ánh nắng mặt trời, còn một bên thì chìm trong bóng tối, nhưng vẫn nhìn thấy khóe môi đang giương lên và hàm răng trắng như tuyết của anh.

“Gì hả? Xoài mới anh à?” Thẩm Bị gờ tay捏 má Thảo Thảo, “Yên tâm đi, chồng em không đến mức không có việc làm đâu. Chỉ có điều, coi như nửa đời làm lính, gắng sức vì quốc gia lâu đến thế, giờ thoát khỏi quan hệ thế này, trong lòng... chắc!” Anh lắc đầu, thờ dãi.

Thảo Thảo nói: “Dan dự hả? Thật ra anh đóng thuế cũng là cống hiến cho đất nước mà, với lại chỉ là thoát khỏi một quan hệ nào đó thôi, đúng không? Anh vẫn là người của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa đấy thôi! Chỉ cần anh không phản quốc theo địch, thì đều là cống hiến hết.”

“Sinh con có tính không?” Đột nhiên Thẩm Bị không nghiêm túc, hỏi lưu manh.

Thảo Thảo đánh vào tay anh, “Đừng dùng sức, nhẹ thôi! Đáng ghét, nói cái gì cũng chẳng ra đâu vào đâu hết.”

Thẩm Bị cười hí hí, bắt đầu giao lưu với thẳng thót con chưa biết mặt. Thảo Thảo liếc anh, bó tay với sự khản thiết của anh.

Hóa ra, sau khi hợp đồng thu mua được ký, có một công ty nước ngoài đột nhiên nhảy ra, kiện công ty sở tại của Thẩm Bị ở Singapore, yêu cầu chia lợi ích của công ty Thẩm Bị năm đó, chứng cứ chính là bản hợp đồng đã “mất” kia.

Thật ra mục đích cũng không lớn, đối phương cũng có ý hòa giải. Trên thương trường nói chuyện thương trường, tóm lại đều vì chữ lợi cho riêng mình. Nhưng, vừa nghe công ty nước ngoài đâm đơn kiện, lại có liên quan đến việc thu mua sáp nhập, có vài người, kể cả truyền thông hình như cũng bị kích thích. Trên mạng cũng có không ít lời đàm tiếu, gì mà ăn chia tài sản nhà nước, nào là tham ô hối lộ, thậm chí còn có người đề cập tới vấn đề kì thị Trung Hoa. Ấm ỉ không dứt. Bên Bộ thấy tin xấu này, bèn bày trận sẵn sàng, ra lệnh bắt buộc đình chức điều tra Thẩm Bị, Lỗ Tu Thừa thay thế quản lý toàn bộ nghiệp vụ của công ty.

Cũng không biết điều tra thế nào, dù sao cuối cùng là kết thúc bằng chuyện Thẩm Bị từ chức, tổ điều tra làm sáng tỏ không có bất kỳ tài sản quốc gia nào bị ăn chia cùng vấn đề tham ô hối lộ. Có điều, có tin hành lang bảo rằng, doanh nghiệp cung ứng nào đó nợ công ty hình như cấu kết với quản lý tài vụ của công ty, có giao dịch gì đó. Cái tên quản lý họ Đào đã bị cách chức, mà từ đầu tới cuối vẫn không biết doanh nghiệp cung ứng kia là ai? Với lại, cuối cùng không có lập án. Nhưng vụ thu mua công ty Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ là sự thật không cần bàn cãi, Quan Hạo và Hoàng Phán Phán đi rất vội, vội đến nỗi khiến người ta nghi ngờ.

Sau khi Thẩm Bị từ chức, cũng là ngày mà anh bàn với Thảo Thảo đi coi trang trí nhà, bên Bộ bổ nhiệm Lỗ Tu Thừa làm tổng giám đốc với tốc độ nhanh cực kỳ hiếm thấy, Kiều Tiểu Nhướ là phó tổng giám đốc, nhưng cô ấy đã đệ đơn xin từ chức, chuẩn bị du học ở Mỹ.

Tiểu Trương đã từ chức từ lâu. Phùng Thượng Hưng nói: Sau khi cậu ta rời khỏi đã đi tới công ty kia. Không chịu nói thêm những chuyện khác. Nhưng nửa năm sau, Tiểu Trương đã xuất hiện bên cạnh Thẩm Bị, người ta đã trở thành giám đốc văn phòng công ty bất động sản. Thi thoảng cậu ta cũng đến nhà Thảo Thảo làm khách, Thảo Thảo cũng ngại hỏi chuyện giữa cậu ta với Phùng Thượng Hưng.

Vụ kiện cáo đó đã tới giai đoạn đàm phán điều kiện hòa giải cụ thể, có điều đã không còn liên quan tới Thẩm Bị nữa.

Lúc Tiểu Kiều tìm được Thẩm Bị thì anh đang bày trí vật dụng trong nhà.

“Anh định làm thế nào?” Tiểu Kiều nhìn căn nhà mới rục rờ, lên tiếng hỏi.

Thẩm Bị nói: “Không biết.”

“Bây giờ có nhiều lời đàm tiếu, anh không ra mặt giải thích sao?” Trong câu hỏi của Tiểu Kiều hơi có chút khiêu khích.

“Không cần, cây ngay không sợ chết đứng, không có gì phải giải thích.” Thẩm Bị mất kiên nhẫn xua tay.

“Em có thể giúp anh.” Tiểu Kiều nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới nói.

Thẩm Bị đang xới đất trong chậu hoa, nghe câu này thì đứng thẳng dậy: “Là bản hợp đồng đó à? Dù mọi người biết Lỗ Tu Thừa giấu thì thế nào? Làm việc sai sót thôi.”

Tiểu Kiều nhìn Thẩm Bị, dường như muốn biết điều anh nói là thật hay giả.

“Cô có biết ông nội Lỗ Tu Thừa là ai không?” Thẩm Bị cúi đầu, tháo bao tay.

Tiểu Kiều nhìn Thẩm Bị, từ từ gật đầu, “Hóa ra anh cũng biết.”

“Biết lâu rồi.” Thẩm Bị ngồi xuống, châm thuốc lá, tiện tay đưa cho Tiểu Kiều: “Hút không?”

“Cám ơn.” Tiểu Kiều lấy điều thuốc của mình ra, bật lửa, rất thành thạo. Thẩm Bị thất thần nhìn động tác của cô ấy, anh nhớ đến một người khác, chẳng qua bây giờ người đó đã không còn dính tới rượu và thuốc nữa.

“Mặc dù biết, nhưng cũng đã nuôi lớn con hổ, muộn rồi.” Thẩm Bị bùi ngùi, “Tôi tin mới đầu cậu ta cũng rất chân thành muốn hợp tác với chúng ta, nhưng quan điểm khác biệt, cậu ta không phải người bằng lòng ở dưới trướng người khác, cho nên sớm muộn gì ngày này cũng đến.”

“Anh biết từ khi nào?”

“Khi phát hiện hợp đồng bị mất không lâu.”

“Cô ta... tra giúp anh?”

“Không. Chuyện này không cần liên lụy đến cô ấy. Hướng chi cô ấy với ba của Tu Thừa là đồng nghiệp, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, thì một trợ lý cảm lương và tiền thưởng của một luật sư cao cấp đã là sự bồi thường mà bọn họ dành cho tôi rồi.” Thẩm Bị quay sang cười với Tiểu Kiều, giống như đã giải thoát, cũng giống như xúc động, thay đổi trong cuộc sống càng thêm nặng nề.

“Nghe nói số tiền thu mua công Khoa học Kỹ thuật Úc Nghệ tương đối thỏa đáng?” Tiểu Kiều hỏi.

Cuối cùng Thẩm Bị cũng dừng tay, “Sao cô biết?”

Tiểu Kiều không vội: “Cơ sở lớn của Úc Nghệ là một công ty vốn đầu tư nước ngoài thần bí, mới đầu Lỗ tổng bám chặt không tha, hình như anh vừa từ chức thì khoản tiền thu mua cũng đồng thời đạt thành thỏa thuận. Điều này ai cũng đoán ra.”

Thẩm Bị nói: “Thế à? Tôi không hỏi quá nhiều việc của người khác. Tôi nhớ chả phải cô sắp đi nước ngoài sao?”

Tiểu Kiều không màng đến câu hỏi của anh: “Em luôn tò mò, chuyện Quan Hạo lợi dụng công ty Bách Mộ chiếm lấy tài sản của công ty là anh sắp xếp hay Hoàng Phán Phán sắp xếp? Tại sao lần nào cô ta cũng xuất hiện vào những lúc cần nhất?”

“Cô nói xem?”

“Em không biết. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ngay phía sau, thật ra chúng ta vĩnh viễn cũng không biết được mình là bọ ngựa hay chim sẻ, hay chỉ là con ve kia? Thẩm Bị, phần lễ mà anh tặng cho Hoàng Phán Phán không thể nói là nhẹ. Em luôn rất tò mò, Hoàng Phán Phán sẽ đáp lễ anh như thế nào? Bây giờ xem ra, bà Quan đương nhiệm này thật sự không đơn giản. Không những báo đáp anh, mà còn làm Lỗ Tu Thừa ăn một vỏ nặng. Quan trọng hơn là Quan Hạo đã trở thành con khi trong tay cô ta, vĩnh viễn không rời không bỏ.” Tiểu Kiều chế giễu.

Bây giờ cô ấy đã có thể cười nhạo sự điên cuồng của Hoàng Phán Phán, nhưng cô ấy cũng từng điên cuồng như thế. Ba chìm bảy nổi, chẳng ai biết được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì. Hoa tàn hoa nở, không ai biết một năm sau sẽ thay đổi ra sao.

Thẩm Bị cười, không khẳng định cũng không phủ định. Đây là nguyên tắc của anh, chuyện của đàn ông không cần phụ nữ nhúng tay vào. Ai bằng lòng nói rõ, nói rõ ra sao, anh không quan tâm, nhưng đừng mong anh nói gì.

Hầu như Tiểu Kiều vĩnh viễn cũng không làm được điều này.

Phụ nữ quá thông minh luôn muốn chứng minh bản thân mình đúng, và không phải lúc nào đàn ông cũng thần phục!

“Cô định ở đó bao lâu?” Thẩm Bị đổi chủ đề.

Tiểu Kiều nói: “Không biết, dù sao cũng phải học xong đã. Làm việc lâu quá rồi, đúng lúc giải thoát một thời gian, nạp điện lại, mong rằng lúc về vẫn còn cơ hội.”

Thẩm Bị nói: “Chắc có. Sau khi về, cô đã không còn là cô của hôm nay! E là tới lúc đó tôi còn phải đi cầu cạnh cô.”

Tiểu Kiều cười gượng: “Nói thẳng ra thì anh vẫn luôn cầu cạnh em đấy thôi.”

Thẩm Bị sừng sốt, hơi bẽ mặt.

Tiểu Kiều nhìn phòng khách rộng rãi, nói: “Không tồi, xem ra đã trang trí được kha khá rồi. Thông gió khử mùi thì tốt là có thể dọn vào ở được rồi nhỉ?”

Thẩm Bị như thoát khỏi gánh nặng: “Ừ, cũng tương đối rồi. Có điều Thảo Thảo muốn kéo dài hơn, dù sao bên kia cũng đủ ở, không gấp.”

“Cũng đúng, anh với cô ấy cũng không phải người có yêu cầu quá cao. Sau này làm kinh doanh bất động sản rồi, nhà cửa sẽ có một đồng.” Tiểu Kiều quay lại nhìn anh: “Thẩm Bị, bây giờ em phải thừa nhận, anh... thật sự...”

Thật sự gì? Cô ta không nói tiếp, nhưng Thẩm Bị rất rõ, anh thật sự đã hòa nhập vào xã hội này rồi. Không đen cũng không trắng, đã học được cách đưa lý tưởng vào hiện thực, tìm lý tưởng trong hiện thực. Ít nhất... ít nhất của ít nhất, anh đã thoát ra khỏi những xúc động phần nộ không cần thiết, bước đi trên con đường của mình.

Cửa đóng lại ầm ầm, cửa sắt nặng nề giống như thanh kiếm sắt nặng trĩu dưa ngọc mài kim, ngay cả những thứ vô hình cũng hơi đứt đoạn. Thẩm Bị ngo ngắc đứng giữa phòng, im lặng hồi lâu.

Một tháng sau, Thẩm Bị đến công ty bàn giao công việc. Tiểu Kiều nộp đơn xin từ chức. Lỗ Tu Thừa bảo anh ta vẫn chưa bàn giao công việc xong, những chuyện nhân sự này hiện vẫn do Thẩm Bị quản lý. Tiểu Kiều không nói nhiều mà xoay người đi luôn.

Lỗ Tu Thừa hỏi: “Thật sự phải đi à? Có thể ở lại không?”

Tiểu Kiều không quay đầu lại nhưng lắc đầu rất kiên quyết: “Nếu anh có thể quang minh chính đại thắng được công ty này, thì có lẽ tôi sẽ cân nhắc ở lại.”

“Chẳng lẽ cô không hiểu doanh nhân xảo trá?!” Lỗ Tu Thừa lớn tiếng biện hộ cho mình, “Tôi đã sắp xếp ổn thỏa nhất cho anh ta rồi!”

Tiểu Kiều lắc đầu, “Phủ định không đồng nghĩa với chuyện khẳng định anh ấy, các người sẽ không hiểu được.”

Tiểu Kiều để mặc Lỗ Tu Thừa mờ mịt, bước thẳng vào phòng làm việc của Thẩm Bị.

Đơn xin từ chức này hẳn là văn bản cuối cùng mà Thẩm Bị ký, “Cô không thể cho tôi làm người tốt à?” Thẩm Bị nhìn đơn từ chức, vẻ mặt buồn rầu.

Tiểu Kiều hơi vui, lắc đầu, “Có mở đầu và kết thúc là một chuyện tốt.”

“Tiểu Lỗ luôn đối xử tốt với cô.”

“Có duyên không phận, không thành gì cả.”

“Được rồi, tôi ký!” Thẩm Bị ký tên mình vào, rồi gấp văn bản lại, đứng dậy nói: “Tôi cũng phải đi rồi!” Anh hơi lưu luyến nhìn xung quanh.

“Có dự định gì không?” Tiểu Kiều hỏi.

Thẩm Bị cười bảo: “Dự định? Rất nhiều. Chờ con trai ra đời, chờ công việc mới, chờ uống rượu mừng của cô.”

Anh nhìn Tiểu Kiều, đôi mắt lấp lánh, quang minh chính đại.

Tiểu Kiều chỉ có thể cười gượng đáp lại.

Cuộc sống vẫn tiếp tục. Sau một năm nghỉ ngơi, Thẩm Bị nhận được sự hỗ trợ từ vốn nước ngoài, thành lập công ty của riêng mình và đang bận rộn cho cuộc khởi công công trình bất động sản đầu tiên. Nghe đồn, vốn dĩ chẳng có công ty đầu tư nước ngoài nào cả, mà đó là giao dịch mà anh và Lỗ Tu Thừa đã thỏa thuận. Lỗ Tu Thừa cầm một khoản tiền đưa cho Thẩm Bị với hình thức hỗ trợ đầu tư làm điều kiện thoái lui. Nhưng không có ai điều tra chuyện này, vì trong chuyện này, hình như... chẳng có ai chịu thiệt cả. Đương nhiên phản ứng trong công ty Luật chỗ Thảo Thảo thì khác, mọi người đều nói thầm rằng nếu có chuyện này thì Lỗ Tu Thừa và Thẩm Bị ăn chia tài sản quốc gia. Bọn họ không có ý giấu Thảo Thảo, Thảo Thảo lòng đầy căm phẫn giống họ, dường như Thẩm Bị này chỉ là người trùng tên với chồng cô thôi.

Phùng Thượng Hương - cô gái hùng hổ như gió lại rời khỏi như bão, cô ấy nói là đi du lịch vòng quanh thế giới. Trước khi đi đã tiễn cử Thảo Thảo vừa mới sinh con xong thành cổ vấn pháp luật cho một ngân hàng. Cũng may công việc không nhiều, Thảo Thảo có thể làm hai nơi cùng lúc. Phùng Thượng Hương và cô vẫn giữ liên lạc với nhau, một người độc lập mạnh mẽ, còn một người thì yên tĩnh và hơi ỷ lại, thế mà hai cô gái đã thật sự trở thành bạn bè.

Ngoài đi làm, rồi tan làm, Thảo Thảo vẫn giống ngày xưa, ôm quyển sách ôn tập cho kỳ thi Tư pháp. Lần này không chỉ có chồng bầu bạn với cô, mà còn có cái bụng ngày càng to, bên trong còn có bé nhỏ thì thoáng đã cô. Thảo Thảo nghĩ, đây chính là duyên phận. Con cô luôn thích lợi dụng thời gian này chạy đến quấy rầy cô. Đêm khuya thanh vắng, Thảo Thảo rỉ tai với Thẩm Bị rằng có lẽ nên đặt tên cho đứa bé này là Thẩm Tư? Thẩm Bị nheo mắt, không biết đang nghĩ gì...

Quan Hạo vẫn bất vô âm tính. Trước khi bọn họ đi, Hoàng Phán Phán đã gọi cho Thảo Thảo cú điện thoại cuối cùng, cô ta nói: “Sau này tôi sẽ nuôi anh ấy, anh ấy chỉ cần ru rú trong nhà là được.” Thảo Thảo kinh ngạc, hình như câu này nghe quen quen. Cô suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra, Quan Hạo đã từng nói câu đó với cô. Vật đổi sao dời, con gió được cô mặc nhận là bình thân, đến chỗ Quan Hạo có phải sẽ biến thành gió lốc không? Tóm lại là đã không có tin tức gì về vợ chồng họ nữa.

Đã từng yêu, đã từng hận, đối với họ mà nói thì tất cả đều đã thành một đoạn văn.

Vẫn là câu nói cũ, cuộc sống vẫn tiếp tục. Không ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Đợi đến khi chúng ta biết xảy ra chuyện thì mọi thứ đã không thể thay đổi. Có người hối hận, có người may mắn, có kẻ học tập, có kẻ quên hết, thời gian đẩy bước chân của con người, vội vàng hối hả, không dừng một giây...

- ----END----

Bạn đang đọc truyện *Năm Tháng Nào Làm Thay Đổi Cuộc Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.